Ion Bucheru

SCRIERI • volumul II
proză

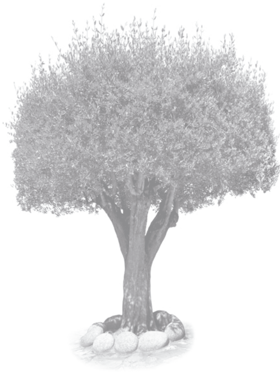
Afacerea Beautiful College

Imperiul

Editura Planet

Ion Bucheru

SCRIERI • volumul II

Afacerea Beautiful College

roman, co-autor Ștefan Ureș

Imperiul

roman, co-autor Ștefan Ureș

Editura Planet

Pentru Ancuța

Ediţie îngrijită de Marina Roman
Grafică și tehnoredactare: Florin Georgescu

ISBN seria SCRIERI volumele I-VI - 978-973-87836-3-8

ISBN volumul II - 978-973-87836-5-2

PREFAȚĂ

Cel de al doilea volum din seria SCRIERI cuprinde două romane: „Afacerea Beautiful College” (apărut în 1993 la Editura „Cartea Românească”) și „Imperiul” (apărut la Editura „General partner” în 1999. Gruparea lor s-a impus de la sine, pentru că ambele au o trăsătură comună, foarte rar întâlnită la cărţile de proză: poartă două semnături, fiind rodul colaborării a doi autori – subsemnatul și regretatul poet, prozator și publicist Ştefan Iureş.

Ne-a legat o prietenie veche, din anii gazetăriei în presa de tineret. Pornit în lumea literară de la „Scânteia tineretului”, aşa cum mai plecaseră tot de acolo Alexandru Mirodan, Teodor Mazilu, Fănuş Neagu, Ion Băieşu, Nicole Ţic, Eugen Mandric şi Radu Cosaşu, Iureş a publicat câteva romane interesante. I-am ecranizat unul dintre ele la casa de filme pe care o conduceam, producând filmul „Stop-cadru la masă”. Colaborarea la acest proiect ne-a apropiat; nu este de mirare, astfel, că imediat după revoluţie ne-am regăsit în grupul de gazetari care a încercat să lanseze și să impună pe piaţă o nouă revistă: „Ideea”. Tentativă eşuată; revista noastră era un proiect utopic, naiv, n-avea cum să

răzbească atunci printre gazete care atingeau tiraje de 5-600.000 exemplare publicând pe prima pagină fotografii cu cel mai lung penis din lume şi cu ştiri despre găina care face pui vii. Noi, cei cu „Ideea”, care doriserăm cu ardoare libertatea, înţelegeam cu totul altceva prin conceptul de libertate a presei (atât de mult visată!) și, ca urmare, „Ideea” s-a oprit la nr. 4.

Cele câteva luni de colaborare şi mai ales experienţa dureroasă a confruntării cu economia nu de piaţă, ci de tarabă şi de gang, ne-a oferit „pe tavă” subiectul unui roman despre escrocii tranziţiei, pe care am hotărât să-l scriem împreună așa cum, tot împreună, pierduserăm foarte modestele noastre economii investite naiv în proiectul revistei eşuate.

Aşa s-a născut „Afacerea Beautiful College”, manuscrisul căpătând girul editurii Uniunii Scriitorilor, „Cartea Românească”. Încurajaţi de succes, am repetat experienţa, realizând „Imperiul”, deşi munca la prima carte ne avertizase câte complicaţii creează scrisul în tandem.

Cum se poate scrie un roman în doi? Ceea ce pare complicat chiar şi la modul teoretic, devine şi mai complicat în munca efectivă, practică. Efortul nu se înjumătăţeşte, ci dimpotrivă, se dublează! Explicaţia e simplă: după elaborarea sinopsisului, adică stabilirea capitolelor şi conturarea conţinutului ideatic şi faptic ale fiecărui capitol, fază în care munca în doi este nu numai relativ uşoară, ci şi benefică (fiind vorba de o însumare de idei), vine etapa următoare, partea grea, a redactării propriu-zise. Aici, lucrurile se complică. Două viziuni asupra subiectului, oricât de apropiate (cum erau ale noastre), nu duceau întotdeauna la alegerea, de către ambii, a aceleiaşi fraze şi chiar a aceluiaşi cuvânt care să materializeze, să fixeze pe hârtie gândul, ideea. De aici... controverse, negocieri, propuneri şi contrapropuneri. Erau de împăcat nu numai viziuni diferite, ci şi orgolii... Nici încercarea

de a redacta fiecare câte un capitol n-a uşurat munca, dificultăţile mergând, uneori, până în pragul abandonării proiectului comun, deşi, până la urmă, această soluţie de avarie a salvat cartea, eu asumându-mi redactarea a patru capitole, de la primul până la ultimul cuvânt, pentru a depăşi o criză majoră.

Din fericire, am găsit, totuşi, amândoi înţelepciunea de a depăşi momentele de impas şi puterea de a continua şi finaliza manuscrisul „Imperiului”, titlul care ne-a pus cele mai mari probleme. Şi în cazul acestui proiect comun, căldura cu care a fost primită cartea, la vremea ei, a compensat din plin dificultăţile „naşterii”.

Cu siguranţă, dacă n-ar fi părăsit această lume, prietenul şi colegul Ştefan Iureş s-ar fi bucurat să vadă că rodul trudei noastre comune primeşte, prin această reeditare, o nouă şansă de a ajunge acolo unde îi stă bine unei cărţi: în mâna cititorilor.

ION BUCHERU

Ștefan Iureș

Ion Bucheru

Afacerea Beautiful College

roman

Întrucât vestea apariţiei unui roman cu dublă paternitate a făcut, rapid, ocolul lumii, pe marginea evenimentului s-a organizat inevitabila conferinţă de presă, din a cărei stenogramă spicuim :

Împuternicitul ziarului *Pravda*: — Vă revendicaţi modelul celebrilor Ilf şi Petrov ?

Autor I: — Eu nu, pentru că știu cum a pierit Ilf.

Autor II: — Nici eu, însă din motivul diametral opus : nu știu cum a dispărut Petrov...

Trimisul special al lui *Washington Post*: — Este cartea dvs. un roman poliţist în sens occidental ?

Autor I: — Nu. Cum nu a accedat, până acum, la o veritabilă economie de piaţă, deocamdată României îi lipsesc nişte veritabili Dillinger sau Capone...

Autor II: — Ba da. Gangsterii noştri sunt nu numai veritabili, ci și absolut competitivi.

Corespondentul lui *Le Monde*: — Atunci, semnaţi o scriere satirică ?

Autor II: — Exact. Că doar în ţara lui Caragiale trăim !

Autor I: — Inexact. Nenea Iancu are, în actuala tranziție, un singur purtător de cuvânt; o europarlamentară agramată!

...Reprezentanţii ziarelor *România liberă. Azi, Dreptatea. Adevărul, Caţavencu, România Mare* (spontan şi la unison): — Dacă nu sunteţi niciodată de acord, cum aţi ieşit la liman, domnilor?!

Autor I + II: — Păi, asemenea dumneavoastră : în interesul cauzei comune, bătându-ne, în deplin consens, cu maximă înverşunare.

Motto:
”Cauza salvării înecaţilor
este cauza înecaţilor înşişi”...
ILF şi PETROV

Capitolul I

MON NOM SUS RĂSARE

• Un trio la răscruce • Ideea fixă a unui bărzăun • Trei izvoare şi trei părţi constitutive: miliţia, neîncadraţii, eternul femenin • Ghici cine va posti la cină • Vivat clientul nostru, stăpânul nostru • Ăsta nu mai e Bucureşti, e Chicago! • Directorul comercial îşi impune condiţiile • 197 de familii pe drumul către înalta societate • Totul e bine când se încheie cu... un avans!

— Dacă nici azi nu pică primul client, eu unul, cu tot regretul, mă retrag din combinaţie!

Departe de a cădea ca o bombă, replica plutea de atâta vreme în aer, încât singura problemă reală fusese - cine o va rosti primul.

Autorul era un bărbat de cel mult 23-25 ani, subţire, dar numai fibră, cu expresia feţei foarte mobilă. Avea un gest favorit - să-şi tragă pe ochi ciuful de un blond-arămiu, tic care-l cam dezavantaja, deoarece, dacă te uitai bine la el, partea cea mai reuşită a capului era fruntea.

— Să te retragi e uşor, neică. E, dar după...? Constatarea, plus interogaţia, ambele parcă ridicate pe o undă de lamentaţie, aparţin unui ins numărând cel puţin dublul anilor celui dintâi. E un tomnatec. Curios, la şanţurile pe care timpul i le-a brăzdat pe figură, se adaugă unul care, asemenea unui ecuator frontal, s-ar vădi (la o privire mai atentă) urma unui chipiu îndelung îndesat la acest nivel.

— Client? Aici? Păi, cum să treacă, domnilor, cineva prin barajul de pubele din curtea asta nenorocită? Dar hai să zicem că unul ar trece. Şi? Îl vedeţi rezistând cinci minute în duhoarea cu care ne-am deprins noi? A propos, Titi, suie-te tu pe ceva şi închide geamlâcul ăla. Că nu se mai poate respira!

Într-adevăr, dacă ar fi să judecăm strict statistic, a treia parte din viciatul aer al mizerei încăperi era anevoie aspirată de o ultimă persoană, cea mai jună dintre cei prezenţi. O fată cel puţin drăguţă.

— De hatârul tău, Olguţo... Maiorule, ţine-mi lada.. Și Titi, întinzându-se agil, zăvorăște ferestruica plasată la nivelul asfaltului. Prin praful gros de pe geam continuă a se întrezări afară receptaculele cu resturi menajere, adevăraţi străjeri în armuri cilindrice la paza curţii interioare Simultan, numita Olguţa se deplasează în spaţiul celor 2,80 metri de interior și deschide uşa. Imediat, dinspre coridorul de acces răzbat miasmele unor WC-uri de mare capacitate, care, în comparaţie cu emanaţia curţii, par totuşi o boare de aer proaspăt.

— Prin urmare, bilanţ general! exclamă Titi, (căruia îi putem adăuga acum pentru conformitate, şi numele de familie: Neguş). Dezastru, domnişoarelor şi domnilor. Eu unul v-am prevenit de la bun început. Pictarea artistică a firmei noastre nu ne rezolvă situaţia - nu tu, Olguţo; Van Gogh s-o fi ticluit, cu geniul lui. Şi dumneata, nea Pantelică... Te-ai umilit, te-ai dus la foştii colegi,

din Miliție, că dați-ne și nouă firimituri de cazuri, că așa, că pe dincolo... Eu unul v-am spus că nu ţine. Eu...

— M-ai înnebunit cu „eu unul”, domnule! i-o retează agasat omul cu ecuatorul imprimat pe frunte. Mai schimbă placa!

— Nea Pantelică, mătăluţă nu înţelegi esenţa epocii. Trăim vremea „eu unului”. Cu colectivismul, uite unde ajunserăm... Un pas mai era până la groapa comună.

— Bun; și ce propui? Lichidăm?

— Nu știu. Dar în continuare eu, pardon, la plural nu mai conjug. Eu investesc, tu investeşti, ea investeşte - sau nu, dar separat.

Bâzâitul unui muscoi bombardând ferestruica închisă subliniază, paradoxal, consternarea auditoriului la declaraţia lui Titi Neguş.

— Ce investeşti, băiatule? Ce mai investești? Câţi bani ţi-au rămas? Singur mi-ai declarat că îngheţata vafă cu care m-ai tratat azi dimineaţă te-a decavat. Atunci?

Ca la un adevărat moment al adevărului, începe auto-scotocirea. O poşetă şi patru buzunare. Pe colţul principalei mobile din chiţimie, un birouaş trecut prin multe, totuşi dotat cu sertare şi chei, se depune capitalul asociaţiei.

— Cu mărunţişul acesta, stimaţi colegi, se pot achiziţiona, mari şi late, două pizze. Rezultă că, deseară, unul dintre noi posteşte.

— Nu-i nevoie să-l tragem la sorţi, zice vârstnicnl. Eu oricum am cam început să iau proporţii... din cauza inactivităţii, probabil (şi îşi plimbă palma, nu fără afecţiune, pe rotunjimea abdomenului). Vreau să vă previn, totodată, împotriva defetismului. Să nu abandonăm! Să nu-mi spuneţi mie Pantelimon Marghilomănescu dacă poimâine, la ora asta, n-o să avem de ales între două, trei sau mai multe oferte!

— Aşa te vreau, unchiule! exclamă Olguţa. Bravo! Consideră că te-am premiat cu un pup.

— Las' că ştiu eu pe cine ţi-ar conveni să premiezi, fetiţo, mârâi fostul ofiţer, nu fără o umbră de satisfacţie că măcar cineva din familie apreciază bunele sale intenţii.

Pocnete repetate în geam dovedeau că bătăiosul muscoi nu se împăca deloc cu ideea că nu mai este lăsat să se alimenteze liber de la pubele.

Titi:

— Să dea sfântul să ai dreptate, nea Pantelică. Vivat optimismul nostru călit în nenorociri! Dar te fac atent că, până poimâine la ora asta, ar mai fi cinci mese, socotind fără cina de azi. Ei, cu alea ce facem? Să recapitulăm. Ai avut ideea acestui, cum să-i zic? business. Eu unul, cum-necum, m-am lăsat convins. Biiine. Câte zile au trecut? Nouăspre-zece-lucrătoare. Câţi clienţi au venit? Zero. Câte afaceri au trecut pe lângă noi în răstimp? Milioane, domnule! Eu unul pun punct. Vrei să continui? Perfect, ai binecuvântarea mea, dar... de la distanţă. Sigur, numele firmei se modifică. O croisem echitabil şi echilibrat. Oricum îi luai, Marghilomănescu şi Neguş erau la paritate, de la cap la coadă şi de la coadă la cap: MON NOM. Ei, eu îmi iau N-ul meu imperial şi plec. Fiţi sănătoşi cu ce vă rămâne.

Cu o privire încărcată de îngrijorare, Olguţa se uită lung la autorul declaraţiei de secesiune. Era evident că numărătoarea pizzelor lipsă nu justifica, singură, neliniştea fetei.

— Şi încotro vrei s-o apuci, Titi?

— Adică, iarăşi, cu ce bază, deşi sunt lefter?

— Nu neapărat cu ce. M-ar interesa la ce... la cine... cu cine...

Ciuful blond-arămiu se lăsă tras bine pe frunte.

— Asta, domnişoară, rămâne de văzut. Cât despre capital (nu ăla în trei volume...), experienţa mondială dovedeşte indubitabil

că nu doar banii se pot investi. Mai ai nevoie de picioare, ca să-ţi alerge, şi de minte, care să-ţi umble. Capitole la care, eu unul, nu mă plâng.

Pantelimon Marghilomănescu tuşeşte semnificativ:

— Am înţeles aluzia, tinere. Merci. Dar tocmai de-aia te chemasem lângă mine. Să îmbin tinereţea, fantezia şi puterea de muncă, nu-i aşa, cu îndelungata mea experienţă...

— Ştii ce, nea Pantelică? Ascunde-o, domnule, dracului. Să nu ne întrebe cineva de unde atâta experienţă.

Marghilomănescu, sărind ca ars:

— Adică ce vrei să zici? N-am avut şi părţi bune? Dacă nu vedeam larg... dacă nu treceam atunci peste... dacă aplicam strict litera legii, cu tine cum ar fi trebuit să procedez, hai?

— Hopa! ricană Neguş, ne uităm la cerul nopţii senine şi vorbim cu nostalgia stelelor căzătoare... de pe epoleţii care-au fost.

— Iar începeţi? se interpuse exasperarea Olguţei. De nouăsprezece zile n-am parte de altceva decât de înţepăturile voastre. Încetaţi odată!

Te poţi opune unei porunci atât de categorice? Tace nenea Pantelimon. Închide gura şi Titi. Stă locului tot ce e suflare. Cu excepţia bărzăunului. Bâzâind ca un avion din primul război mondial, bondarul încearcă străpungerea altei suprafeţe acoperite cu sticlă de geam. Ce-i cu muscoiul ăsta, are o idee fixă? Sub sticlă stă (Neguş pretinde că zace) un semicarton înrămat, cu un colţ trasat de o dungă tricoloră, din textul tipărit în care se distinge cuvântul dintâi şi esenţial: ACORD... Este actul legalizând funcţionarea agenţiei.

Cele trei personaje îl contemplă în tăcere. Cine ar vrea să emită supoziţii speculative, ar avansa ideea că această trifurcată

tăcere păstrează o anumită legătură cu firea celor trei oameni rămaşi, vreme de un minut, în muţenie: e o tăcere morocănoasă (Marghilomănescu), optimistă (Olguţa) şi batjocoritoare (Neguş). Neândoios este, totuşi, o linişte de consens, cu toată diversitatea nuanţelor ei de exprimare.

O siluetă pirpirie, brusc ivită în cadrul uşii larg deschise, îi făcu să tresară. Cu dificultăţi de adaptare la lumina săracă, trei perechi de retine se fixară pe imaginea unui străin. Cuvintele acestuia, deşi abia bâiguite, le sunară asociaţilor cu forţa trompetelor din cetatea Ierihonului:

— Nu ştiţi cumva... undeva pe-aici... o agenţie de detectivi particulari? Îi zice... staţi aşa, că am aici anunţul... îi zice...

Cât ai clipi, cele trei ipostaze ale inerţiei resemnate de adineauri se făcură vârtej ospitalier - confirmări energice, poftiri călduroase, desprăfuire de scaun, afişări de „smile", fasonări pripite de ţinută -, cu un cuvânt, tot ce, în imaginaţia trio-ului, înseamnă întâmpinarea şi seducerea unui client. La capătul cascadei de îmbieri, „clientul nostru, stăpânul nostru" ocupa singurul jilţ valid al chiţimiei, privind năuc şi neîncrezător în toate părţile.

— Aici? Dumneavoastră? Agenţie?!

— Cea mai bună, stimate domn, punctă Titi cu voce sigură. Noi nu ne cheltuim inventivitatea pe cadru scenografic.

Olguţa, cu instinct de gospodină, minţi elegant:

— Sigur că o frumoasă garnitură de hol nu strică. A noastră e comandată pentru viitorul sediu.

Probabil că substantivul sediu a fost declicul intervenţiei lui Marghilomănescu, în fond tot atât de bine intenţionat ca şi egalii săi:

— La noi, ca peste tot, personalul contează. Ştiţi dumneavoastră: omul e cel mai preţios ca...

Un bombeu de pantof, plasat energic pe sub birou, îl făcu atent că tânărul său asociat e nemulţumit de sorgintea citatului. Fostul maior o cârmi din mers:

— Cadrele, ziceam, hotărăsc totul. Nu sunteţi de părere? Fulgerându-şi partenerul de afaceri cu privirea, Titi Neguş simţi nevoia unei răsuciri de timonă decisivă pentru „captatio benevolentiae" în dificila perioadă de tranziţie către o economie de piaţă.

— Ar fi greşit, domnul meu, să căutaţi fast, zorzoane şi sclipiciuri acolo unde se munceşte exclusiv cu creierul.

Nu uitaţi că partea cea mai nobilă a omului se numeşte materie cenuşie. Alte culori par mai atrăgătoare, însă creierul nu le-a ales.

Revenindu-şi din şocul atâtor elocinţe, vizitatorul se decise să desfăşoare ziarul, din a cărui rubrică de mica publicitate începu, conştiincios, să citească:

„MON NOM - agenţie de detectivi particulari, oferă servicii înalt calificate în depistări infracţionale, recuperări de bunuri...

Asociaţii continuară în cor:

— „...infidelităţi conjugale şi intimităţi în derivă. Eficacitate garantată. Discreţie absolută."

Clientul ridică ochii din anunţul publicitar:

— P-astea din urmă nu le-aţi mai pus. De la „infidelităţi" până la adresă - lipseşte.

— Costa prea scump cuvântul, mărturisi Marghilomănescu, cu sinceritatea care-i atrăgea nu puţine ponoase în noua carieră (ca şi în cea anterioară, de altminteri).

Musafirul mai panoramă o dată spaţiul meschin împreună cu cei trei ocupanţi, iar bilanţul mental al argumentelor pro şi contra se lăsă destulă vreme aşteptat; deşi, pe parcurs, ochiul ager al lui Neguş înregistra, ca pe un panou de

ordinator, o sumedenie de senzori la lucru, în ultrarapida lor interacţiune.

În sfârşit, vizitatorul se hotărâ:

— Domnilor! Domnişoară! Eu nu mă prea pricep la chestii d-astea, aşa, chiţibuşăroase. Eu am venit aici pentru că am fost es-cro-cat. Adică m-au jumulit de parale nişte bandiţi care, în loc să arate ca bandiţii, trăzni-i-ar Dumnezeu, păreau seniori din lumea cea mai înaltă. Că altfel nu mă lăsam eu dus. Nici eu, nici alţii. Fiindcă au pungăşit o mulţime de creduli.

— Ştiţi, cumva, aproximativ, câţi păgubaşi sunt? se interesă Titi, dornic să palpeze balonul afacerii, în elasticitatea rotunjimii virtuale.

— Nu aproximativ, domnule. Posed cifra exactă. O sută nouăzeci şi şapte de fraieri am fost.

— Oho, dar ştiu că a lucrat di granda partea adversă!... iar cifra o deţin fără eroare, continuă domnul cam iritat de întrerupere, pentru că sunt preşedintele asociaţiei de părinţi escrocaţi, în povestea aia cu institutul fantomă. Aţi auzit de „Beautiful College", nu?

Marghilomănescu începu să-şi mişte capul a negaţie, dar, întâlnind privirea-pumnal a asociatului Neguş, viră ţeasta de pe axa orizontală pe cea verticală, aşa încât clătinatul deveni, printr-o curbă uşor ameţită, o confirmare energică. El, bineînţeles, a auzit de colegiul ăla. Titi nu emise nici o vocabulă, dar ciocăni cu degetul mijlociu în dulapul scorojit, cu sensul că tot ce mişcă pe această planetă, inclusiv fantomele ei, se găseşte, gata fişat, pe rafturile şi în sertarele agenţiei MON NOM. Vocea inocenţei, Olguţa, exclamă însă, spre stupoarea generală:

— Fantomă? De ce - fantomă? „Beautiful College" e o treabă foarte serioasă. Şi o fostă colegă de-a mea, dinainte de treapta a

doua, începe cursurile acolo peste câteva zile. De la ea ştiu că a fost o bătaie la admitereee!...

— Da? Şi cum o cheamă pe norocoasa colegă? întrebă preşedintele fraierilor, în timp ce scotocea în buzunarul hainei.

— Marinela. Prislop Marinela, parcă...

— Un moment, să vedem ce zice lista. Dintr-un carnet liniat aritmetic, frunzărit rapid şi cu bolmojeli pe sărite, omuleţul extrase numele, plus două prenume complete: Prislop Ioana Marilena. Este. Şi a fost bună de plată, drăguţa de ea, cu suma de cincisprezece mii. Asta e!

— Cincisprezece mii? ceru o confirmare Marghilomănescu, ţuguindu-şi buzele.

— Dumneata, domnule detectiv, fluieri a mirare, ce te costă, dar noi, părinţii... fluierăm a pagubă.

Cincisprezece mii taxa cheş! Başca seturi de poze color, başca înregistrările audio, başca probele de lucru manual... și câte-or mai fi fost. Noi toate astea le-am pus jos. Cursurile..

— Duduia Olguţaaa! La telefon! modulă un glas ascuţit de femeie, dezvăluindu-i astfel clientului adevărul semi-alarmant, semi-încurajator, că agenţia MON NOM, deşi nu a atins forţa economică necesară instalării unui post telefonic la sediu, deţine persuasiunea care i-a permis a se lipi de vreo familie de locatari din acelaşi imobil cu biroul ei. Secretara acestei agenţii o zbughi pe uşă, nu înainte de a îngâna un „vă rog să mă scuzaţi", semn că este pe cale de a-şi însuşi instrumentarul funcţiei sale.

Urmărind o sumedenie de detalii în legătură cu mobilul demersului onor clientului potenţial, Titi Neguş îşi compuse fără efort o expresie de ascultare concentrată, dedesubtul căreia spiritul său, luând ca punct de sprijin în spaţiu foaia parcelată în pătrăţele din carnetul musafirului, începu să viseze contabil, altfel spus să jongleze cu cifrele.

„O sută nouăzeci şi şapte de păgubaşi. Cincisprezece mii cheş de căciulă. Obiecte plus cheltuieli concurs - o mie?... e puţin... trei? prea mult... hai două mii. Cât ar fi totalul?: 3.349.000 lei. Când, după încă o verificare, avu certitudinea cifrei, cugetul său porni să o lustruiască dinspre dreapta spre stânga, de la unităţi către grosul bănetului, stăruind până în clipa când cele trei milioane sclipiră fascinant şi dominator, ca trei safire enorme, încrustate în vârful unui obelisc de marmură geamăn cu acela din Place de la Concorde! Atunci zâmbi.

— Ce vă amuză în nenorocirea noastră, mă rog? se aprinse clientul.

— Nu, dragă domnule. Mă bucur cu anticipaţie pentru clipa când vi-i vom da legaţi. Parcă-i văd...

Şi Neguş făcu gestul împreunării a două mâini la nivelul încheieturii. Adăugă, modest, că deocamdată agenţiei îi lipsesc din inventar cătuşele, dar că vin şi alea, promisiune întărită cu solemnitate de Marghilomănescu.

— Deci ne daţi speranţe? îi luciră ochii solicitantului.

— Vai de mine, mai încape discuţie? Uşor nu va fi, să fim bine înţeleşi. Dar tocmai aici e totul: iată, în sfârşit, cazul pentru a cărui rezolvare merită să ne folosim capacităţile. Ce zici, colega? se întoarse Titi către Pantelimon, nu eşti de părere să lăsăm deoparte toate celelalte dosare în lucru?

De frica unui răspuns-catastrofă, Neguş se grăbi să-şi dea singur avizul favorabil, traducând ad usum clienţi privirea năucă a Marghilomănescului, încă insuficient rodat la subtilităţile economiei de piaţă în branşa lor. Trânti:

— Toţi ceilalţi să ne-aştepte!

Asociatul, intuindu-şi condiţia subalternă şi chiar pericolul totalei marginalizări, simţi nevoia să-şi ridice prestigiul cu un efort personal. Derulă cât putu de repede informaţiile oferite

de client şi, oprindu-se la descrierea sumară a bandei, trase un fir:

— Care va să zică, escrocii păreau aristocraţi. Ei, mormăi el, asta ar fi un indiciu...

Şi se cufundă într-o reverie ceţos-călduţă, în care numai apartenenţa de clasă a făptaşilor se distingea cât de cât, aproximativ în felul cum apare indicatorul de marcaj montan, pe platoul arid al Bucegilor, într-o seară pâcloasă de noiembrie.

— Asta rămâne de văzut, rosti scurt Neguş, şi se întoarse către preşedintele fraierilor. Domnule, noi vă stăm la dispoziţie. Să discutăm condiţiile.

Muşteriul se declară de acord, luă loc pe scaun (nu înainte de a-i cerceta discret, prin două-trei hâţâneli, soliditatea încheieturilor), declară că dânsul este domnul Vintilă Moja, de profesiune merceolog, dar îndeplinind, în actuala perioadă, funcţia de administrator al câtorva blocuri din Titan, şi lansă, onest:

— Cât cereţi?

Dacă răspunsul ar fi fost dictat stricto senso de nevoia momentului, el ar fi luat în consideraţie o ceaşcă de făină, 200 grame caşcaval, 4 ouă, trei roşii mărime mijlocie, 1/4 pacheţel unt şi 2-3 linguriţe de Ketch-up; adică materia primă necesară unei pizze consistente. Cu responsabilitatea sa multiplă - unchi al Olguţei, cel mai vârstnic membru al asociaţiei şi fost ofiţer crescut în ideea că orice trupă trebuie hrănită, Marghilomănescu fu ispitit să ceară preţul acestor produse, drept onorariu. Dar experienţa recentă începea să-l înveţe că nu e bine să se precipite; şi se autofelicită pentru înţelepciune când îl auzi pe Titi Neguş cum declară, cu aplombul unui business-man la cea de a mia tranzacţionare a unui contract:

— Zece la sută din suma recuperată.

Dl. Vintilă Moja regretă că spaţiul agenţiei nu-i permite să se plimbe, cu mâinile la spate, ori fumând, pentru a delibera în forul intim. Pe de o parte, pretenţia îl aranja: deocamdată, aşadar, nu deschide punga. Pe de altă parte, procentul din suma recuperată („dă, Doamne!”) înseamnă peste trei sute de mii; cât întreţinerea la patru scări cu tot atâtea ascensoare uzate.,. Păi, ăştia-s bani, nu glumă! Şi oare împuternicirea din partea păgubiţilor mergea până la arvunirea, cu semnătură, a sumei?

Nehotărârea stăruia încă, în momentul când Olguţa intră val-vârtej, atât de agitată de cele aflate, încât trânti uşa în urma ei, fără să-i pese de riscul sufocării colective.

— Domnule, aţi avut dreptate. Un scandal! Ăsta nu mai e Bucureşti, e Chicago! Săraca fată, Marinela, (de fapt Ionela-Marilena o cheamă, am uitat eu...)... cincisprezece mii reprezintă totuși o sumă, dar mai e și trauma morală, vă daţi seama? Câte vise și-a făcut... ce de perspective a îngropat... Povestea și plângea! Să mi se facă și mie rău, nu alta!

— Mie-mi spuneţi, domnişoară? Angela mea nu-i în aceeaşi situaţie? Păi, să vă spun eu ce i s-a promis... şi nu pe vorbe, ci ferm, cu prospectul pe masă. Două limbi străine la perfecţie.... educaţie estetică... plus-un instrument la bază, maniere veritabile... etichetă care-ţi deschide... stai, cum ziceau tâlharii? „uşile înaltei societăţi şi marii finanţe”... Cum să nu scoţi banii dacă-ţi iubeşti copilul? I-am scos şi-acum plâng!

— Domnule Moja, n-aveţi de ce să plângeţi. Eu am zâmbit, dumneavoastră, la urmă, o să râdeţi. Contaţi, deci, pe banii dumneavoastră... minus cei zece la sută.

Siguranţa de sine a detectivului tânăr, solidaritatea fetei cu o păgubaşă ce i-a fost colegă, teama că orice zi, chiar oră irosită permite escrocilor să ronţăie capitalul, şi, de ce n-ar mărturisi-o,

neîncrederea în eficienţa tinerei noastre poliţii, toate la un loc îl făcură pe Moja să se ridice cu un suspin:

— Domnilor, batem palma.

Trei vorbe ca un balsam pe rană. Prin urmare, există o Providenţă!

— O batem. Vă rog doar să lăsaţi în această palmă... un mic aconto. Ştiţi, pentru primele cheltuieli...

Văzând la Moja sprâncenele ridicate a îngrijorare, Neguş aruncă pe masa tratativelor a treia şi ultima pilulă amară fiindcă, simţea el, dacă solicitantul n-o înghite repede, odată cu acceptarea procentelor şi a acontului, afacerea moare.

— Cât despre eventualele cheltuieli decontabile... că umblăm după nemernici până-n pânzele albe, fiţi convins... vom mai discuta. Văzând şi făcând.

Vintilă Moja ţinu şi el să precizeze că un proaspăt fript suflă cu intransigenţă în toate iaurturile.

— Nici un ban peste 10%. E prea destul.

Fostul maior, văzând cu disperare cum visul pizzei păleşte, se micşorează şi începe să cadă sub linia orizontului, interveni conciliant-rugător.

— Dar nu-i „peste". E un simplu avans...

Schimbul rapid de priviri între Titi şi Olguţa, cu intervenţia celei din urmă, dovedea că tânăra generaţie îşi reglează instinctiv frecvenţa pe aceeaşi lungime de undă.

— Fără supărare: ca director economic al acestei agenţii, eu mă opun. E şi o problemă de principiu, şi una de practică curentă. Avansul se deduce din procent... că de-aia îi zice avans.

— Olguţo, o mustră Titi, domnul e versat în administraţie. Grădinarului... castraveţi?

— Mă scuzaţi, n-am ştiut. Dar cu atât mai mult. Olguţa, nu prea feminin, dar convingător, îşi îndoi degetele mâinii drepte,

enumerativ: Nu solicităm diurnă. Nu decontăm cheltuielile de reprezentare. Nici bacşişurile. N-o să cerem noi chitanţă de la şoferii de taxi, deşi nu putem urmări banditii cu maşina agenţiei, ca să nu simtă filajul. Luăm asupra noastră toate cheltuielile neprevăzute. Dar tren, avion, vapor, la nevoie - fără bilet, nu se poate! Domnule, astea-s condiţiile.

Impresionat, Moja lăsă sprâncenele să i se elibereze din crisparea circonflexă, semn că e permeabil la negocieri; întrebă, totuşi:

— Clasa întâi?

Marghilomănescu, într-o veritabilă tinereţe spirituală, regăsită miraculos, sub efectul coasociaţilor, dar şi cu reflexul vechilor lucrători de administraţie socialistă, punctă fără şovăire:

— Peste 300 kilometri, da.

Oftând încă o dată, tatăl ghinionistei Angela Moja se apropie de Autorizaţia înrămată de pe perete, o citi şi o reciti cu multă atenţie, după care, în fine, concedă:

— Bine. Să semnăm întâi contractul.

O pană educată în spiritul prozei obiective a marilor clasici ar zăbovi minuţios asupra căutării şi netezirii hârtiei ce avea să consfinţească înţelegerea. Un ochi balzacian ar iscodi în înfloriturile semnăturilor, ba chiar în duetul cernelii, simţămintele celor patru personaje. Dar astăzi se scrie cu pix, iar lumea este foarte grăbită.

Se poate trece deci (nu fără regret) la secvenţa acontoului. Vârându-şi mâna uscăţivă şi uşor tremurândă în buzunarul interior al hainei, preşedintele Asociaţiei Păgubiţilor de către „Beautiful College” extrase un portvizit lunguieţ, care trăda o folosinţă îndelungată. Îl desfăcu, şi, mişcând între degete colţul primelor bancnote, se uită întrebător la membrii

agenţiei. Când un anglo-saxon ţi-e gazdă şi îţi toarnă în pahar tradiţionalul whisky, el toarnă încet-încet, ba te şi îndeamnă: say when. Adică, în traducere foarte liberă: „zi-mi când să mă opresc". Întocmai aşa, foşnind tot mai rar din colţul hârtiilor de o sută, domnul Vintilă Moja aşteptă, din partea detectivilor, un semnal de cumpătare. Dar fiindcă ne aflăm pe malul betonat al Dâmboviţei, nu al Tamisei ori al Potomacului, oprirea nu veni din afară. Aşa că numărătorul se opri singur.

— Poftim, zise el şi, dintre cei trei, o alese pe directoarea comercială a agenţiei pentru a-i înmâna banii. Număraţi-i, vă rog, şi să trecem avansul în contract.

Ce simţeau, în clipa aceea, eroii noştri? Un condei proustian, exersat la şcoala prozei psihologice, s-ar considera ofensat dacă ar acorda unui moment de atare importanţă mai puţin de şapte-opt pagini cutremurător de dense. După cum un autor scientist ar ţăcăni înfrigurat la maşina sa de scris, consemnând pe tot atâtea pagini că, sub imperiul emoţiei devastatoare, milioane de celule muriseră brusc în organismele celor trei asociaţi, şi încă vai, celule aparţinând materiei nervoase respective, ce n-aveau a se mai regenera vreodată.

Dar, cum spuneam, trăim într-o lume gâfâind de grăbită ce-i, şi, culmea nenorocirii, rigorile epocii de tranziţie au pus punct risipei de hârtie. Constrânşi la asceza conciziei- vegheată şi de editori, de altminteri-, sărim peste prezentarea aranjamentelor concret-prozaice prin care dl. Vintilă Moja înţelegea să păstreze legătura cu angajaţii săi conjuncturali. De asemenea, economisim cititorilor şi efuziunile punctate cu chiote şi pupături, toată dezlănţuirea produsă după ieşirea lui Moja din scenă, respectiv din chiţimia de la demisol, sediu al agenţiei până la ivirea unor vremuri mai bune.

Nu ne permitem a încheia capitolul unu fără a ne recunoaşte calitatea de martori ai unui eveniment epocal. F B I-ul, Scotland Yardul, Interpolul, Secţiunea criminalistică a K G B-ului şi cine ştie câte alte instituţii omoloage vor mai fi existând pe acest pământ, aveau de ce să se îngrijoreze scrutând viitorul: de sub malul betonat al Dâmboviţei, deci de la nivelul modestului demisol străjuit de pubele prost închise, apăruse, începându-şi urcuşul pe firmament, un astru tânăr, o stea care are şi nume, nu ca altele; un nume cu totul demn de a fi reţinut şi învăţat pe de rost, nu numai pentru că e scurt şi simetric, ci şi pentru că universul criminalisticii va răsuna, acuşica: MON NOM.

Şi când te gândeşti că acest astru are în structură straturi atât de neomogene - un fost maior de miliţie pensionat prematur, o candidată la studenţie cu două eşecuri la activ, un vântură-lume oprit cândva în pragul infracţiunii - şi că aceste contradictorii straturi au găsit (cum naiba?) resursele unei alcătuiri unitare, propulsată sus, şi departe, şi scânteietor! Dar să nu ne batem atâta capul cu problemele Genezei, în fond, nimeni nu ştie ce a fost înainte de marele BANG. Bine că s-au născut stelele.

Capitolul II
CU FEŢE LUNGI, PERPLEXE, LA FAŢA LOCULUI, PUSTIE

Viziuni • în clarobscur • Cine-i vânătorul, care este vânatul? • Încă un elogiu încăpătoarei clipe • Logica lui Aristotel în varianta Tăbârcă • O doamnă într-un cadru domnesc • Mari lipsuri în tiparniţele Londrei: ă, î, ş, ţ • Evoluţia crizei din golful Herăstrău! • Scurta fericire a iubitorilor părinţi • Atenţie, fetelor: Edward, prinţ de Windsor, este încă burlac

Marghilomănescu era un matinal. Din convingere intimă şi din obişnuinţă cazonă. Credea nestrămutat în adevărul zicalei „cine se scoală de dimineaţă, departe ajunge”, deşi îndelungata sa experienţă îi oferise nenumărate exemple de puturoşi ajunşi foarte departe, precum şi de harnici stagnaţi sau chiar aruncaţi înapoi. Greu, dar înţelesese în cele din urmă că viaţa - în complexitatea ei contradictorie - nu poate încăpea, toată, într-un singur concentrat de înţelepciune populară. Zorii zilei următoare îl găsiră, deci, la faţa locului. În cazul nostru, „faţa locului” era un hangar cu aspect de clădire părăsită, aflat undeva, pe malul lacurilor din Nordul Capitalei.

„Altădată, la ora asta veneau lucrătorii Salubrităţii, cu tomberoanele lor”, îşi zise el cu mâhnire, lovind cu vârful pantofului un ghemotoc de hârtie dintre multele resturi vizibile ale promenadelor din ajun. „Omul nostru tot necivilizat a rămas, vântul suflă şi-i împrăştie gunoaiele... Of, muică, of! Unde nu-i cultură, vai de natură!” Totuşi, pentru că era pe malul lacului.— şi, după cum ştia, aerul şi luciul de apă se ajută reciproc în a face planetă locuibilă, fostul maior inspiră adânc, îşi dezmorţi muşchii pectorali şi cei dorsali prin câteva mişcări ritmice, îşi ajustă ţinuta şi se hotărî să treacă la treabă.

Ce treabă? Deţinea de la Moja această aiuritoare indicaţie: „Beautiful College” ar fi fost aici! Adică... unde? Cu cea mai mare

bunăvoinţă, dar şi cu cea mai sinceră nedumerire, roti privirea. Dincolo de lac, tot ce se lasă văzut erau sălcii, tei, castani, două gherete prăfuite, un postament de bancă fără bancă şi, undeva, departe, dominând toate astea, ţuguiul unei clădiri cu o antenă în chip de fleşă la turn. „Iar aici? Păi... în hangarul de aici se ţineau, când se ţineau, nişte expoziţii. De mobilă, parcă."

Venise până la zidul hangarului, examinând luminatoarele plasate extrem de sus, sub acoperişul uşor bombat şi încercând să-şi aducă aminte de lumina artificială, neon desigur, ce făcea vizibile exponatele care dăduseră, cândva, un rost clădirii. Trecu prin faţa uşii masive şi, într-o doară, îi apăsă clanţa, aşteptându-se la rezistenţa opusă de zăvoare şi broaşte ferecate. Clanţa se aplecă docilă şi, la împingere, uşa se lăsă deschisă, acompaniind surpriza matinalului detectiv cu un scârţâit prelung. „Ei, drăcie, und' te uiţi, und' te-ntorci, sat fără câini, se bucură şi se înfurie el în acelaşi timp. Proşti ar fi bandiţii să nu-şi facă de cap! Dar nu-s proşti".

Păşise înăuntru, lăsând uşa deschisă în urmă. Şuieratul lui involuntar, urmare a aceleiaşi surprize, îi fu întors, amplificat în tranşe, de hăul acelui spaţiu ascuns în semiobscuritate. Dacă ar fi să comparăm cu ceva imaginea oferită privirilor lui Pantelimon Marghilomănescu, ar trebui să numim un imens platou de filmare.

Spaţiul, oricum considerabil, părea infinit. Difuză, lumina se filtra doar atât cât să ghiceşti, mai curând decât să vezi, o scară interioară, lipită de unul din pereţi şi conducând la o pasarelă întinsă pe o jumătate din paralelipipedul hangarului, în rest, dacă prin nebuloasa volumetrică nu se putea distinge nimic precis, în schimb se putea bănui orice. Un tărâm al iluziilor. Locul ideal pentru scenograful inspirat care, numai să vrea, în colţul din dreapta încropeşte un apartament de bloc,

la stânga înjghebează un arhondaric mănăstiresc, dincoace iveşte o cabină de vapor, iar dincolo, în adâncimea visului, din bagheta magică a fanteziei face să ţâşnească o sală de recepţie cu marmoră, candelabre, catifele şi vitralii.

Ca întotdeauna în momentele sale de cumpănă sau de profundă nedumerire, Pantelimon îşi palpă fruntea dinspre dreapta spre stânga, la nivelul presiunii fostului cozoroc.

Altădată, într-o asemenea clipă, şi-ar fi scos chipiul şi i-ar fi şters, cu batista, meşina transpirată. Făcu, indecis, câţiva paşi către centrul bănuit al pustietăţii şi, din nou, ecoul îi întoarse, mult sporit, ţăcănitul şi aşa puternic al pantofilor săi, tălpuiţi cu două rânduri de pingele şi cu blacheuri groase, adevărate potcoave îngropate la bombeu şi la toc. Acestor zgomote le răspunse parcă, dinspre uşa de care abia se depărtase, o frântură de melodie orchestrală, brusc retezată. Auzul, încă ager, al detectivului aflat la prima misiune privată, înregistra fragmentul melodic. Numai că în uriaşul laborator de fantasme în care, de cinci minute, se afla, armonioasa sonoritate îi păru o iluzie în plus.

De fapt, nu era o iluzie. Nicidecum. Asociatul lui Neguş n-avea de unde şti că, la ora aceea matinală, nu era singurul iscoditor al hangarului. Un bărbat între două vârste, purtând ancorat la gât un radio-tranzistor incapabil să prindă alt post decât Bucureşti I şi II, venise aproape tot atât de devreme ca şi Marghilomănescu. Făcuse şi el turul de orizont, adulmecase în sus şi în jos ca un ogar şi se oprise, în cele din urmă, fascinat, în dreptul uşii deschise larg a clădirii. Cu zece minute înainte, aceeaşi uşă fusese închisă! Dezmeticirea se traduse într-un gest: suci butonul volumetric al tranzistorului. „Valurile Dunării" - nemuritorul hit al lui Ivanovici - se opri brusc, ca în faţa unui stăvilar. Străinul era încălţat cu nişte adidaşi, încălţăminte

uşoară, care se mişcă natural şi mai posedă marea calitate că, dacă ţi-e frică (tocmai era cazul), îţi reamintesc deviza: dacă vrei, poţi. Astfel că, adunându-şi toate resursele, necunoscutul păşi tiptil, în vârful picioarelor, pe urmele - deloc greu de depistat, după ţăcănituri - ale înaintemergătorului său.

Într-o pândă lucrurile sunt, de bine de rău, clare, atâta vreme cât ştii cine-i urmăritul şi cine urmăritorul. Dar când cei doi termeni ai ecuaţiei sunt şi urmăritor şi urmărit, ori mai bine spus, îşi comută perpetuu calitatea, atunci... descurcă-se cine poate! Marghilomănescu şi Necunoscutul habar n-aveau de asemenea consideraţii, hai să le zicem teoretice. Cert este, totuşi, că ambii intraseră „în pielea" termenilor ecuaţiei de mai sus. Căci, spre cinstea trecutului său de copoi bătrân, Pantelimon Marghilomănescu simte, deodată, prezenţa intrusului. Se opreşte în aceeaşi clipă.

Îşi ţine respiraţia. Şi-ar reţine şi o bătaie de pleoapă, ca nu cumva mişcarea imperceptibilă să-i trădeze poziţia. Nu cumva îşi ia precauțiuni devenite inutile? N-o fi fost reperat? Îşi blestemă butucănoşenia încălţărilor, din pricina cărora orice pas devine o primejdie. Singurul avantaj de care dispune - dar pentru cât timp? - este adaptarea ochilor săi la semiobscuritatea hangarului. Celălalt abia a intrat. Cu infinită grijă, detectivul întoarce lent capul către uşă. Da, nu s-a înşelat. O siluetă incertă se prelinge din dreptunghiul de lumină, topindu-se în pata cenuşie a peretelui lateral. „Şi de astă dată criminalul s-a întors la locul crimei. Pantelimoane, şo pă el!"

Dar şi Celălalt, între timp, a dobândit certitudinea că nu vântul a deschis uşa hangarului. Mai mult: ştie precis că insul dinăuntru a bocănit până adineauri, iar acum stă încremenit undeva. Unde? Singur, l-ar putea prinde? Şi, dacă pleacă după ajutoare, îl mai găseşte?

Brusc, Necunoscutul se decide. Ai o şansă, nu-i voie s-o ratezi. Ajutat de silenţiozitatea unor adidaşi făcuţi cu un singur gând: să câştigi, intrusul se aventurează mai adânc în necunoscut. El este un vânător conştient că orice incident, cât de minuscul, îl transformă instantaneu în vânat. Or, acest incident se produce: Hapciu! protestează sonor mucoasele nazale la agresiunea aerului închis şi prăfuit din imensa hală. În atari împrejurări, un strănut se dovedeşte tot atât de catastrofal ca o pereche de tălpi potcovite. Din această clipă, zarurile sunt aruncate: nimeni nu se mai fereşte de nimeni. C-ar fi degeaba.

Din câteva salturi, Marghilomănescu este cu mâinile încleştate pe haina adversarului. Care adversar se zbate, dar nu ca să fugă, ci să-l înşface, la rândul său, cât mai zdravăn. O zmucitură. O încercare de piedică. Un cot repezit în coaste. Alt cot înfipt în pântec. Un „tur de cap" aplicat ca la karate. O eschivă salvatoare în ultima clipă. Cine- în cine? Ar fi superfluă atribuirea fiecărui punct în această rundă, desfăşurată sub ochii nimănui... Deşi s-ar părea ca, în vânzoleala cu care se trag reciproc către uşă, către lumină, către lume şi către justiţie, tot fostul ofiţer de miliţie are câştig de cauză. Era şi normal; pledau pentru el anii de experienţă, masa musculară şi, nu în ultimul rând, ambiţia de a se impune în agenţie la primul contract al acesteia. Și celălalt este mânat de o îndârjire feroce - a cărei explicaţie cititorul o va afla curând -, aşa încât Marghilomănescu, în chiar toiul luptei, aproape că stimează un inamic atât de redutabil.

„De la musique avant toute chose !" În secunda când cei doi potrivnici, tot înşurubându-se unul într-altul, îşi făcură apariţia în cadrul uşii, din radio-tranzistorul care, bălăbănindu-se de cureluşă, îi jenase cumplit pe amândoi combatanţii, izbucni asurzitor, răcnit din toate puterile

unei. soliste de taraf, următoarea confesiune meteo-erotică:

„Aseară vântul bătea, măi, Badea-n braţe mă strângea, măi!"

Pasă-mi-te, un cot sau un pumn - cine mai ştie, în înghesuială? - răsucise butonul, mărise la maximum volumul, informându-i astfel pe cei doi combatanţi că la orele 7,43, înaintea celui de al doilea buletin de ştiri al dimineţii, postul Bucureşti I trecuse de la valsuri, la muzică populară.

Aşa i-au găsit privirile uimite ale unui grup format din Olguţa, prietena ei uitată-regăsită Marinela şi tatăl acesteia din urmă, cititorul de contoare IREB, Mitică Prislop.

* * *

Multă cerneală a curs, de-a lungul istoriei cugetării omeneşti, pe tema dilatării timpului. CLIPA! Ah, clipa i-a frământat pe cei mai luminaţi şi reprezentativi gânditori, de la Heraclit la Montaigne, de la Immanuel Kant la Dinu Săraru. Cât este ea de încăpătoare! Cât de subiectivă este dilatarea ei, în fericitele conjuncturi tinzând către infinit, şi cât de nemiloasă alteori este necruţătoarea-i contracţie, până la iminenţa implacabilului sfârşit; ori... poate invers, la voia dumneavoastră..

Fapt este că, într-una şi aceeaşi clipă, s-au produs următoarele reacţii:

• Necunoscutul răcni victorios: „Banditule! Ai să dai socoteală! Al meu eşti!"... deşi este greu de spus cine al cui devenise, deoarece:

• Pantelimon Marghilomănescu îl ţinea pe celălalt zdravăn de gât şi, zgâlţâindu-l, îi făcea morală: „Te învăţ eu să minţi şi să mai storci bani de la oameni, escrocule!"

• Vecine, ce are domnul cu dumneata?! găsi Mitică Prislop, om paşnic de felul lui, forţa să se dezmeticească din paralizia în care îl azvârlise lupta dintre cei doi;

• Unchiule, fără violenţă! imploră Olguţa, adăugind şi ea un argument de ordin familial-afectiv: „Dacă mă iubeşti, şi ştiu cât ţii la mine, fără violenţă, te rog!"

• Tiii, ce ţeapăn ţine la bătaie dom' Tăbârcă! Cine ar fi crezut? Arde-l, dom' Tăbârcă! Nu te lăsa, dom' Tăbârcă! strigă Marinela, ca un suporter înfierbântat la ultima rundă a unui meci de box contând pentru categoria cocoş.

Două precizări. 1) Este inutilă orice obiecţie la ordinea scrisă a reacţiilor de mai sus, întrucât, în realitate, ele s-au produs simultan. Şi 2) De unde ştim că totul s-a petrecut într-o clipă? Din faptul că populara solistă de la postul Bucureşti I n-a apucat, în acest infim interval, să sloboadă, din generosu-i piept acoperit cu ie, decât ultimele vorbe ale catrenului:

„De-ar fi bătut vântul mult,
M-ar fi strâns de m-ar fi rupt, măi!"

Un „măi" scurt, tăiat, ca un gong final. Care îi încremeni pe cei doi combatanţi. Se priviră întrucâtva îmblânziţi, măcar pentru că se vedeau înconjuraţi de unele figuri cunoscute. Sigur că erau încă departe de instituirea acelui atât de necesar şi mult dorit dialog (ca să nu mai vorbim de consens) dar, ca un prim-pas, nu-şi mai cărau pumni.

Explicaţiile reciproce ar solicita un număr prea mare de cuvinte pentru a încărca memoria şi timpul cititorului. Oricum, din studiourile de pe strada General Berthelot, fostă Nuferilor, fostă-fostă Berthelot, se transmiseseră şi buletinul meteo, şi revista presei, şi o halcă din melodia preferată, până când toţi cei de faţă s-au lămurit între dânșii cu cine au de-a face.

Acum, Marghilomănescu ştia cu precizie că prinsese şi maltratase un părinte păgubit de „Beautiful College”, iar acest păgubit, domnul Aristotel Tăbârcă, lucrător la cimitirul Sfânta Vineri şi în orele libere mare consumator de literatură enigmistică, deţinea informaţia că, la rându-i, a molestat - atât cât apucase - un detectiv pornit pe urmele bandei. Se priveau cu colţul ochiului, fiindcă... simpatie, deh, de unde? fiecare căutând, în străfundurile conştiinţei, un mijloc onest de a drege lucrurile.

Dintr-un impuls pacifist, fostul maior întinse două degete către butonul tranzistorului, oprind aparatul din funcţiune.

— Ca să nu se consume bateria... se justifică el, stângaci.

Nefericită găselniţă! Apreciind greşit gestul de bunăvoinţă, domnul Tăbârcă făcu o eschivă rapidă, comentând bodogănit:

— Ce-ţi pasă dumitale de bateriile mele? Intri aşaaa, cu bocancii în sufletul omului!

Şi se uitase semnificativ, în continuare, nu la propriul său suflet, ceea ce ar fi fost o performanţă absolut remarcabilă, ci la urmele murdare de pe încălţămintea sa adidas, ghete care se mişcă natural, cine nu ştie, dar nu şi destul de rapid încât să nu poată fi strivite într-o încăierare ca aceea. Domnul Aristotel Tăbârcă era - în raport cu Asociaţia Păgubiţilor - exact ceea ce, prin anii ‘80, însemna Albania vis-a-vis de ţările semnatare ale Tratatului de la Helsinki: se interesase, dar nu semnase. Aceea era în Europa şi nu vroia să ştie de continent, cestălalt fusese pungăşit de mii de lei, dar nici prin cap nu-i trecea să adere la o formă organizată de recuperare a banilor. „Să mai şi plăteşti ca să ţi se întoarcă banii tăi?! “se indigna el. În general trebuie spus că domnul Aristotel Tăbârcă se indigna repede şi miza exclusiv pe soluţii proprii.

Cât de eficiente, rămâne de discutat; dar originale - sigur. În liniştea ţintirimului - un invidiat loc de muncă, avea timp

din belşug să-şi lărgească necontenit orizontul cunoaşterii prin apariţiile din „Enigma", „Clepsidra", „Masca" şi, mai ales, nemuritoarea colecţie a celor 15 lei, miraculoasă - dar glorioasă supravieţuitoare a 45 de ani de dictatură comunistă. Singurul regret major al existenţei sale, dl. Tăbârcă îl încerca în legătură cu necunoaşterea limbilor străine. Aceste ferestre închise către opera clasicilor genului poliţist îl costau sănătatea. Atâta cât izbutise să soarbă prin mijlocirea dulcii limbi materne, învăţase aproape totul despre reţeta dezlegării enigmelor. „Detectiv particular? la noi?! Fugiţi de aici, domnilor! Mai deştept decât Agatha Christie? Decât Edgar Wallace, Chandler şi Simenon? Hai să fim serioşi! Alta e soluţia. Vreau să zic altundeva... Mă rog, pentru cine nu-i purtător ilegal sau inutil de tărtăcuţă!"

Vorbe spuse la furtunoasa adunare de constituire a Asociaţiei Păgubiţilor de către falsul „Beautiful College" - A.P.F.B.C. Vorbe însoţite de gestul ciocănirii insistente a propriului creştet - urmate de părăsirea demonstrativă a acelui conclav de prostănaci cărora, de la uşă, le mai aruncase, cu milă, o ultimă sfidare:

— Eu am să vi-i prind! Uitaţi-vă bine la mine. Eu. Şi nu pe bani grei, cum vă învaţă acest domn Moja, care, fiindcă v-a citit o listă de agenţii particulare, v-a luat minţile. Sau cum vă adoarme grupul ”legitimiştilor", cu... hai la poliţie, că numai poliţia... Poliţia îţi prinde unul, scapă trei! Eu vi-i prind pe toţi. Gratis. S-auzim de bine, porumbeilor. Angajaţi-vă ce uliu vreţi. Eu lucrez cu mine însumi!

Momentul de punere în temă luă sfârşit prin cuvintele Olguţei.

— Marinelo dragă, eu mi-aminteam de tine ca de o fată isteaţă. Dar acum nu te-nţeleg deloc; păi, din magazia asta nenorocită, din şopronul ăsta de la capătul pământului pornea, după tine, drumul spre înalta societate? Ce căutai tu aici?

Marinela nu răspunse nimic, şi nici tatăl ei, care o înscrisese, nu ridică mănuşa. D-l Aristotel Tăbârcă, în schimb, luă act de caracterul vexatoriu al întrebării, îl trecu în cont personal şi se hotărî să replice cu energie:

— Eu nu mă lăsam fraierit, domnişoară. Pe mine nu m-a fraierit încă nimeni. Să fie clar: eu n-am înscris aici nici o fată. Că n-am. Dar împiedicata de soră-mea, care o viaţă întreagă s-a lăsat amăgită de unii şi de alţii, a picat în laţul ăsta. Ca o curcă! Iartă-mă, vecine, încercă el să lumineze un pic expresia lui Prislop, indirect definit şi dânsul drept o orătanie de curte. Curte unde... ce sau cine mişună? Cocoşi şi găini, curci şi curcani, ici-colo, rar, câte-un clapon; oricum, nici o ipostază prea avantajoasă. Am vrut să zic, doar, conchise dl. Tăbârcă Aristotel, că eu, până azi dimineaţă, n-am mai călcat pe aici.

Mitică Prislop avea şi el demnitatea lui.

— Să fie şi mai clar, domnilor: dacă aţi fi venit odată cu mine, tare mă tem c-aţi fi înghiţit toţi nada!

— Eeeeuuuuu?!

— Da, da, stimabile, n-o mai tot ponegri pe sora dumitale, că nu-i ea bleaga pământului! Cum adică? Toţi cei o sută nouăzeci şi şapte am fost cretinii României?! Aflaţi că nu, domnilor. Recunosc, exteriorul clădirii nu spunea mare lucru. Ca şi acum. Dar ni s-au dat explicaţii. “ Colegiul de-abia lua fiinţă, era în organizare. Cu ce să fi început? Cu zugrăvelile exterioare şi cu amenajarea parcului? Sau cu clase, cancelarie, sală de repetiţii, secretariat? Că doar n-aveam de adus nişte vrăbii la ţopăit pe ciubucul streşinilor! Eram părinţi şi vroiam să le fie bine fetiţelor noastre. În interior, domnule, acolo era treaba serioasă. Am văzut-o cu ochii. Haideţi înăuntru, invită energic întregul grup iubitorul tată al Marinelei.

— Haidem înăuntru..., acceptară, într-un glas, Marghilomănescu şi Tăbârcă, pentru prima oară concilianţi (de nu cumva şi înfrăţiţi) în intonaţia ascuns-batjocoritoare a acestei concesii.

Şi toată lumea se puse în mişcare, cu sentimente amestecate, pătrunzând în burta acestui pustiu Coloseum unde, în urmă cu vreo jumătate de oră, doi dintre spectatori se agitaseră în ipostaze de gladiatori solitari.

La primul pas dincolo de prag, domnului Prislop îi căzu, literalmente, faţa: nimic. Cum, nimic? Dar chiar nimic! „Gladiatorii" revăzură un nimic ceva mai bine luminat, prin bunăvoinţa soarelui urcat - între timp - cu câteva palme mai sus pe bolta cerească, deci şi cu nişte raze trecând mai spornic prin praful geamurilor.

— Ei? Cum stăm cu interioarele, dragă vecine? Erau pe când nu s-au zărit - sau invers? ,

Mitică Prislop înghiţi în sec, apoi deschise gura larg, nu o singură dată, ci cu disperatul efort al unui peşte adus acasă în găleată, apoi scos, asfixiindu-se pe o masă în bucătărie. Mediul natural din care Mitică Prislop fusese smuls cu atâta bruscheţe şi a cărui lipsă îl ameninţa cu moartea - era Adevărul adevărat.

— Să nu mă mişc d-acilea! Mă jur pe ce-am mai scump! Să n-am parte... Să n-ajung la nunta fetei mele, na!... exclamă părintele distrus, dacă nu era un palat pe locul ăsta! O frumuseţe! O minunăţie! Marineluţo, spune tu, fata tatei: ce-ai văzut tu aici? poate pe tine te-or crede. Eram eu beat când am venit de te-am înscris?

Marinela, întâi şi-ntâi, îl dezvinovăţi pe Mitică. Era martoră: tatăl ei nu pusese în gură nici un strop, tot aşa cum putea depune dânsul că ea, Marinela, nu visase. Intraseră, amândoi, împreună, aievea, într-o şcoală ca-n poveşti... dacă în poveşti s-ar fi descris vreodată vreo şcoală.

Intrarea... mda, nu întrecea grozav măsura; deşi, în institutele de îuvăţământ ale epocii de aur, unde bietul copil se lăsa educat prin muncă şi pentru muncă, nu te prea întâmpinau asemenea holuri. Cu, într-un colţ, o statuetă a lui Hermes, Zeul având aripi la glezne şi o faclă într-o mână, prin sticla mată a faclei trecând o lumină scăzută, brun-aurie. Şi cu o oglindă ovală, înaltă cât un stat de om, bordată de o ramă masivă, de lemn sculptat, prezentă acolo - după cum explica amabilul secretar al instituţiei -, pentru ca orice colegiană chemată la direcţie să-şi poată corija, chiar şi în ultima clipă, ţinuta.

Nici chiar secretariatul nu-ţi tăia răsuflarea: o încăpere relativ mică, funcţională, unde secretarul nu mai pridídea să vorbească la cele două telefoane instalate pe birou. Şi de aici sursele convenţionale de lumină (de tipul odiosului tub de neon) fuseseră izgonite, făcând loc unor mănunchiuri de raze pale, protejate de scafe sub cercul cărora chiar şi piesele de mobilier practic, funcţional, precum fişetul colegiului, dobândeau o solemnitate aparte.

Ei, dar când păşeai din acest secretariat în cancelaria directorială... Oh, my God ! Impresia fundamentală, înainte de orice. Solicitantul căruia Dumnezeu, punându-i mâna în cap, îi ajutase să treacă pragul, se simţea aidoma nomadului din stepa mongolă ajuns în faţa incredibilului Zid chinezesc; ori ca mujicul din străfundul pravoslavnicei Rusii trezit, prin cine ştie ce minune, între bulbii coloraţi ai turlelor bisericii Vasili Blajenâi şi marele turn Spaski al Kremlinului, la ora 12, bătută rar şi tare, să se audă pe a şasea parte a globului pământesc. Mobilierul? Era alcătuit numai din piese grele, mahon cu intarsii; iar dacă ochiul smeritului solicitant mai păstra agerimea de a percepe detalii, păi atunci, în bucăţelele de sidef cât unghia de la degetul mic al unei domnişoare, ar fi zărit, răsfrânte şi

jucate şanjant, luminile, mai bine spus fascicolele de raze, savant dirijate din scafe laterale. Clar-obscurul rembrandtian era, aici, la el acasă, cu toate că punea în valoare nu un interior olandez, ci un tipic produs al geniului de pe ţărmul opus al Mării Nordului. Până ajungea la biroul plasat în extremitatea somptuosului spaţiu, vizitatorul păşea pe un covor căruia, dacă nu-i distingea perfect desenul şi culorile, îi simţea, în schimb, moalea, delicioasa adâncime. Astfel încât, când era poftit să ia loc într-unul din cele două fotolii de piele, el ghicea că va avea acolo alte voluptăţi spaţial hărăzite corpului său, cel atât de bătucit prin îndelungatul contact cu suprafeţele tari, colţuroase şi neprimitoare de pe aiurea.

Iar la biroul acela... !

O doamnă, sigur din altă lume, dar parcă şi din alte vremuri, trona, dominând prin distincţia ei totul. Nu s-ar fi încumetat nimeni să-i precizeze vârsta. Probabil că prestanţa rar întâlnită făcea să te simţi ruşinat de întrebări atât de meschine, mai ales când, copleşit, te vedeai nu numai primit în compania doamnei directoare Kitty Pârloaga-Wilson, ci şi călăuzit de ea însăşi în nobila istorie a colegiului. Aici, pe malurile betonatei Dâmboviţe, „Beautiful College" de-abia se înfiinţa, dar tradiţiile, rădăcinile, blazoanele lui vieţuiau, pe malurile Tamisei, de un veac şi jumătate. Iar dacă întâmplarea este de vină că răposata mamă a doamnei Kitty şi-a urmat soţul, Mr. David Wilson, pedologul, în Bărăgan, dacă fetiţa a petrecut, tot printre noi, câţiva ani de copilărie, în fine, dacă - fatalitate! - destinul i l-a scos în cale, şi dânsei, pe navigatorul Archibald Pârloagă, după decesul căruia nimeni nu l-a mai putut înlocui, ei bine, educaţia britanică rămâne - cum s-o spunem mai convingător? - tot educaţie britanică. Este, probabil, şansa popoarelor mici, însă dornice de civilizaţie

elevată, să primească, din când în când, asemenea semne ale generozităţii hazardului.

Când se convingea, din discuţii, că tu, ca părinte, iubindu-ţi copila ca pe ochii din cap, eşti gata să jertfeşti pe altarul educaţiei tot ce-ţi permit condiţia ta materială și vremurile tulburi în care trăim, d-na Kitty Pârloagă-Wilson se ridica încet din jilţul directorial, îşi netezea uşor cocul-rulou, coc a la Connie Francis, adevărat nimb de abanos al capului aristocratic, şi-ţi spunea, cu accent moderat, dar cu o pronunţie încărcată de siflantele specifice limbii lui Shakespeare:

— Mi se pare firesc să vă intereseze în ce lume o să-și facă intrarea fiica dumneavoastră. Din păcate, internatul colegiului nu va fi gata în acest an; fetele noastre venite din provincie sunt nevoite să-şi caute, temporar, gazdă. Şi la clase se mai lucrează încă. Poate auziţi ceva din neplăcerile sonore ale șantierului. (Le auzeai; în surdină, dar le auzeai). Poate că unele lucrări pe care le-am cerut expres, altora le-ar părea exagerate. De exemplu, în sala de balet. Urmaţi-mă, vă rog. Ah, văd că ușa este încuiată pentru moment... dar nu-i nimic, o puteţi privi convenabil de aici.

Şi, trecând cu o surprinzătoare uşurinţă printr-o deschidere, imperceptibil practicată undeva, în perete, apăsa pe un buton, poftindu-te cu un gest să te apropii de un geamlâc prin care ţi se oferea privirilor imaginea unei mirifice săli de balet. Oglinzi de sus până jos; nelipsita bară de-a lungul pereţilor; şi, mai cu seamă, un parchet ca un patinoar de culoarea lămâii.

Era o ambianţă în care imaginaţia de tată iubitor ţi-o proiecta glorios pe Marineluța ta, așa cum avea dânsa - în chinuri bucuroase - s-o ajungă din urmă pe Galina Ulanova, s-o egaleze pe Margot Lafontaine, s-o surclaseze pe Alicia Alonzo sau, de n-o vor ajuta pronia și harul chiar într-atât, măcar să

înveţe a întinde mânuţa spre a-i fi sărutată, cu gestul de lebădă al Maiei Pliseţkaia, gest inaccesibil unei fătuci ce n-a avut parte să transpire la bară şi nici să se înalţe pe poante deasupra unui parchet ca acesta!

Vocea uşor voalată a doamnei Kitty (oare fuma?) te readucea pe pământ. Te întreba dacă îţi place parchetul. Doamne, cum să nu-ţi placă perfecţiunea?!

— Ei bine, domnule, eu îl refac! Perfect o fi, poate, pentru alţii. Eu vreau ca fetele noastre să şi-l amintească tot restul vieţii, ca fiind al şcolii unde şi-au început zborul. I-am pus pe parchetari să desfacă centrul şi acolo să încastreze o rozetă-vignetă-emblematică, oh, cum să spun ca să înţelegi dumneata? Un C şi un B înlănţuiţi: iniţialele noastre. Nu le vezi, pentru că vor fi din esenţă de teck. Cargoul intră în port de-abia săptămâna viitoare. În paranteză fie spus, domnule, e de neimaginat ce dificultăţi întâmpin eu în ţara asta cu procurarea tuturor materialelor, de la marmora pentru capelă, până la esenţa de ceai indian pentru breakfast. Poftim, o simplă broşură, prospectul institutului nostru... (şi-ţi întindea o dactilogramă de patru pagini). Zace la tipografie de două luni. Directorul tipografiei îmi spune încontinuu să aştept, pentru că „nu suntem partid şi n-avem prioritate", auzi! La Londra aş fi rezolvat editarea într-o oră. Numai că ar fi trebuit să duc „pălăriuţele", „căciuliţele" şi „pintenii" pentru ă, î, ţ, ş... Nu le-am dus şi uite ce-am păţit.

Discuţia era întreruptă. Venea un bărbat roz la faţă, prezentabil, între doua vârste - administratorul colegiului.

— Numai dacă-i ceva realmente important, te rog. N-am apucat să-i arăt domnului, tatăl unei viitoare colegiene de a noastră, nici măcar coridorul care duce la clase.

— Este presant, doamnă directoare. Două veşti: una caldă, una rece.

— Începe cu cea rece, please.

— Echipamentul pentru laboratorul fonic: „Electronica” din Bucureşti se spală pe mâini. Poate, după ce se vor privatiza... Va trebui, aşa cum aţi prevăzut, altă opţiune. Probabil, între Phillips, Sharp şi Grundig.

Doamna Kitty îl tăia scurt:

— Nu. A patra. Suzuki-Mitsubitshi.

Se întorcea pe jumătate către oaspete, îşi aranja bentiţa pe gât a bluzei brodate, explicând:

— Ca să înveţi la perfecţie două limbi străine, nu poţi lucra pe orice râşniţă de utilaj. Cum se zice la noi: dai six pence, dar stai în faţă!... Şi cea caldă?

Administratorul prezenta o schiţă trasă în tuş.

— Sper că a cincea variantă de monogramă vă place. Scuzaţi-mi îndrăzneala, dar trebuie să vă spun: am înnebunit-o pe graficiană.

După ce examina atent schiţa, pretenţioasa doamnă Kitty ofta uşor: oh, no. Graficiană dumitale încă n-a prins atmosfera acestui lăcaş. I’m so sorry. Să mai încerce.

Şi îţi explica, răbdătoare, că dacă fetele (deci şi copila ta) nu vor purta, vreme de trei ani, deasupra sânului stâng, o mică dar inspirată broşa, tot cu monograma lui „Beautiful College”, o bună parte din duioasele nostalgii ulterioare ar fi grav compromise.

Domnul administrator se retrăgea cu un aer resignat, de mesager al unei exigenţe intratabile. Imediat, văduva lui Archibald Pârloagă îţi dovedea că, dincolo de orice paranteză managerială, mai presus de sâcâielile oricărei administraţii, tu, tăticul Marinelei Prislop şi alţi o sută nouăzeci şi şase de semeni eşti (sunteţi) centrul (multiplul centru) al intereselor ei directoriale.

Şi cu un gest geamăn celui ce îţi dezvăluie magnificienţa sălii de balet, deschidea o altă breşă într-un perete cu suprafaţa ascunsă de obscuritate. Înmărmurit, te pomeneşti în faţa unui imens coridor, Atât de lung, de lat, atât de luxos, încât te-ai fi crezut la castelul unde regele Frederick al II-lea încerca să ţină piept, cu tachinerii prusace, maliţiosului spirit al musafirului său, un oarecare Voltaire. Cum, fata ta va ţopăi pe aici? Doamna directoare se răzgândea brusc. Se ridica în picioare.

— Să mergem, totuşi, să vedeţi totul. Aveţi acest drept. Sunt bucuroasă să vă conduc personal, spunea directoarea, cu o bruscă hotărâre, şi pe un ton parcă mai ridicat. Personal vă conduc..

Dar la cuvântul astfel subliniat şi prin repetiţie, tete-a-tete-ul directoare-solicitant lua sfârşit brusc, deoarece secretarul colegiului pătrundea în cancelarie, scuzându-se:

— Îmi pare rău, doamnă directoare. Direcţia învăţământului particular din Minister vă solicită urgent. Se discută Programa analitică. V-am şi chemat maşina.

Tu, fericitul părinte de atunci, încă nu nefericitul păgubaş de mai târziu, te grăbeai să faci temenele, te retrăgeai de-a-ndaratelea către uşa pe care secretarul ţi-o ţinea gata deschisă, nici nu era nevoie să o atingi, şi asigurai onor conducerea că ai văzut suficient, că eşti complet edificat, că rămâi la secretariat pentru a achita taxa de înscriere. Vai de tine dacă, rămas cu secretarul, băgai de seamă că, neavând asupra-ţi toată suma, toţi cei cincisprezece mii lei, mai pierzi vremea cu niscai treceri pe la CEC ori pe la rude.

Fiindcă secretarul nu mai prididea să răspundă la telefon:

— Da, doamnă (sau: da, domnule). Aici „Beautiful College". Poftim? Nu. Din păcate, nu cred că se mai poate. Tocmai se află la noi un domn a cărui fetiţă va ocupa... un moment, să verific...

antepenultimul loc. Să suplimentăm? Absolut exclus! Vai de mine, dar ce să am eu împotriva copilului dumneavoastră? Pur şi simplu nu cred că mai aveţi timpul fizic necesar să ajungeţi aici. Afară doar de cazul că domnul renunţă... Renunţaţi, domnule?

Să renunţi? Să omori viitorul fetei tale? De unde atâta iresponsabilitate paternă?! Când business-ul prinde aripi şi la noi, când marele capital din City porneşte, azi-mâine, către plaiurile noastre, când uşile cabinetelor capitonate aşteaptă să fie deschise de secretare şi translatoare tinere, frumoase, perfect educate, sarea şi piperul voiajelor de afaceri; când revistele ilustrate în două şi chiar patru culori îţi demonstrează negru pe alb că vechea aristocraţie de sânge a devenit permeabilă la alianţe, ca să se mai împrospăteze, săraca, şi mai şti ce chef are vreun urmaş al ducelui de Wellington, ori la el acolo, ori la noi p-acilea... ba un Cotnari, ba o tămâioasă, ba o fetească... pe care tot trebuie să i-o servească o făptură... mă-nţelegi... cineva? Şi, la urma urmei, Charles s-a însurat cu Lady Di, Andrew şi-a pus şi el pirostriile cu Sarah, dar al treilea frate, Edward, prinţ şi el, încă e burlac, aşa că Edy ăsta... dacă ne grăbim niţel... mai ştii?... N-ai voie să fii scârţan.! Miza e prea mare...

Când ieşeai cu buzunarele goale din incinta lui „Beautiful College", trăiai senzaţia posesorului unui diamant neşlefuit, căruia i-ai găsit, în fine, bijutierul de geniu, capabil să-l pună în evidenţă, prelucrându-l, şlefuindu-l, înmiindu-i valoarea în tot atâtea faţete strălucitoare.

Aşa plecase de aici un Mitică Prislop.

Tot aşa părăsise aceste locuri Vintilă Moja, în aceeaşi dimineaţă ori în ajun. Iar toţi ceilalţi o sută nouăzeci şi cinci -aşişderea.

„Of, doamne, doamne" obişnuiesc să se lamenteze, comic, fetiţele, atunci când îşi leagănă păpuşile bolnave, strângându-

le capul în comprese şi făcându-le injecţii la funduleţ. „Vai, vai, dracii de copii. Numai mamă să nu fii!”

La care lamento, din spirit de echitate, ar trebui adăugat: şi nici tată! Că ei, taţii, dăduseră banii.

Capitolul III
TREZIRE DIN HIPNOZA COLECTIVĂ

• Cum se umple vidul cu ipoteze • A sosit diagnosticul: nici beţie, nici amintiri dintr-o existenţă anterioară! • Iluzia scenică se teme de un strănut • Marea montare trece prin Mica Publicitate • Doi la zero pentru Agenţia Mon Nom - aripa tânără • Ultima modă, rochie confecţionată din pereţii unei iluzii optice • Paza ce păzeşte, oameni buni?

— Săracu tăticu, exclamă Marinela, în timp ce, plictisită de apa de ploaie a supoziţiilor, a ieşit cu prietena regăsită, Olguţa, să măsoare cu pasul o alee din apropiere. O clipă nu-i tremurase tatei mâna, deşi număra atâta bănet. Numai că, după fiecare mie, mă privea drăgăstos, adică mia mi-o dă mie; îşi umezea buricele degetelor şi iar răscolea la Bălceşti, tot înainte... Dar ce vină am eu? Spune tu dacă am eu o vină! Acum - toată familia e la pământ. Tata îşi dă cu pumnii în cap după bani, eu îmi plâng iluziile pierdute, mama... printre noi doi, se învârte ca un căţel care dă să-şi prindă coada şi nu poate...

Tot ascultând sporovăială, Olguţa, în calitatea ei de responsabil financiar al agenţiei MON NOM şi detectiv in spe, încerca să-şi explice mecanismele incredibilei mistificări. Cum este cu putinţă ca atâţia oameni în toată firea să intre ziua-n-amiaza mare într-un amărât de hangar, şi pe urmă să pretindă

că au văzut acolo ceva ca-n basme?! Cum, unde s-au volatilizat - dac-au fost -, pereţi şi plafoane, jilţuri şi covoare, săli cu parchet şi oglinzi, lămpi în scafe, statuete şi telefoane, fotolii englezeşti din piele şi fişet din oţel de pe unde şi-a înţărcat dracul copiii?

Inutil să-ţi spui gândurile cu glas tare. Ţi-ai răci gura de pomană. De la Marinela, ca şi de la iubitorul ei tată, mai multe clarificări nu vei scoate. Încearcă, totuşi, încă o dată. Şi cu fler doveditor că începea să se califice la locul de muncă, nimeri într-un câmp care, deşi nu duce neapărat ancheta mai departe, elucidează totuşi o problemă parţial tehnică, logică în orice caz.

— Dar voi, păgubaşii, de unde aţi aflat unii de alţii? Aud că sunteţi vreo două sute? Cum v-aţi întâlnit?

Pe cale de a se desprinde din tensiunea emoţională a reconstituirii, Marinela, cu ochii la bretonul gen Mireille Mathieu al celeilalte, răspunde nonşalant:

— Păi, fiecare a reclamat la poliţie. Şi poliţia ne-a convocat pe toţi. Aoleu, să fi văzut ce halima s-a făcut acolo!.... Dar, unde-ai găsit, dragă, cerceluşii ăştia? Că-s foarte haioşi. Mi-aş lua şi eu, numai că... mai lungi. Îmi fac acuma o ţoală şui, şi cred c-ar merge bine cu două zdrăngănele cum ai tu. Mai că-mi vine să ţi le cer cadou...

„A naibii, Marinela! Păgubaşă pe-o parte, dar chilipirgioaică, pe de alta, şi oricum pusă pe îndesat un şifonier deja plin!” reflectă Olguţa, cu of-ul planificării unor pizze, chestie ipotetică şi complicată asemeni atâtor planificări centrale iluzorii din epoca defunctului regim. Orfană de ambii părinţi, pripăşită pe lângă un unchi (despre care am aflat că nu stă tocmai pe roze), şi-ar dori şi ea, la urma urmelor, un arsenal femeiesc bine asortat ca bază de operaţiuni prin care un asalt la inima băiatului în taină iubit să aibă mai mulţi sorţi de izbândă. Şi poftim, să-i cedezi ăsteia şi singura ta pereche de cercei!? Sfântă neruşinare!!

O intervenţie a fetei lui Prislop o ajută să-şi ascundă starea de spirit.

— Ia uite, tu, ce poartă gagica aia... Eu mă-nnebunesc după pete d-astea artistice, culoarea vântului turbat, nu ştii de unde bate, dar te ia pe sus. Ţie nu-ţi place? Hai că-i o cârpă foarte mişto. Pe bune!

Jargonul te ajuta să înţelegi pe loc de ce Marinelei Prislop îi trebuia un stagiu de şlefuială la „Beautiful College”. Trasă de cot, ca să admire „cârpa” şi să o preţăluiască, Olguţa se uită cu destulă indiferenţă la femeia ce tocmai trecuse pe lângă ele.

— Mda...

— Hai după tipă. Tre’ să ştiu de unde o are.

— Dom’şoară, duduie! strigă Marinela iuţind pasul, hello, sunteţi amabilă o clipă? Prietena mea ar vrea să ştie cum v-aţi procurat o rochie atât de reușită...

Trecătoarea, măgulită de apreciere, se opri şi dădu câteva explicaţii. Olguţa, vexată de tupeul fostei colege, aproape că nu le ascultă.

Deocamdată era de-a dreptul furioasă pe această gâsculiţă de Berceni, amatoare de boarfe şi de minciuni inutile. Credea că nu va reţine absolut nimic din scena la care asista; nici o iotă din răspunsul femeii interpelate pe alee. Dar, când va fi nevoie (şi nevoie va fi foarte curând), din memoria pasivă a Olguţei va ţâşni, cu fidelitatea benzii de magnetofon, un răspuns complet, aparent banal dar deschizător de nebănuite orizonturi.

— O să râdeţi: e din pânză de sac. Ordinară, dar vopsită dumnezeieşte. Doamna Lentzi, Fondul Plastic, B-dul Magheru 173 B. Creatoare de modă. Să nu-i spuneţi că v-am rimis eu, atât vă rog. Că-mi stric relaţiile cu vrăjitoarea...

* * *

În hangar, marea cacealma, în versiunea Mitică Prislop,în loc să lămurească lucurile, mai rău le încurcă. Spaţiul vid contrazice cu obstinaţie, cu neruşinare chiar, toate faptele, amănuntele, nuanţele evocate cu atâta năduf de naratorul păgubaş.

Şi totuşi, nu se poate spune, cu referire la acest gol uriaş, că dacă niciun obiect nu e, nimic nu e. Vidul spaţial poate fi umplut cu teorii şi ipoteze.

Este ferma opţiune a lui Aristotel Tăbârcă. Prea multe zile şi nopţi petrecuse în compania marilor dosare ale criminalisticii mondiale ca să se dea bătut în faţa unei nenorocite de relaţii contrazicătoare.

— Vecine Mitică, hai să te cred: ai văzut tot ce ne-ai spus că ai văzut... Dar adevărata problema este alta: mătăluţă eşti medium bun?

Mitică Prislop, luat prin surprindere, ba şi lipsit, din totdeauna, de instrumentul lexical, înţelege „mediu" şi – cam în genul replicii lui Bulă, cel întrebat dacă acasă avea bideu - , răspunde cât mai evaziv cu putinţă:

— Păi, mda... Nici prea-prea, nici foarte-foarte. Om sunt, ca toţi oamenii.

Tăbârcă face doi paşi în direcţia lui şi-l fixează dominator cu privirea, a la Kaspirovski,

Apoi decretează:

— Ai fost hipnotizat, Mitică.

— Euuuu? încearcă Prislop a se smulge din cleştele în care celălalt îl strânge.

— Nu numai dumneata. Toţi. Asta, vecine, se cheamă hipnoză colectivă. Du-e la literatura de specialitate. Rafturi întregi.

Om al probelor, başca modelarea şi formarea în spiritul materialismului niţeluş vulgar, dar dialectic, Pantelimon Marghilomănescu îngroapă ipoteza şi-i pune şi cruce:

— Aiureli. Stimate domnule Prislop, pentru banii dumitale ai primit o chitanţă, nu?

Chitanţierul s-a scos dintr-un fişet, este? Chitanţa a fost scrisă pe un birou, corect? Ia mai lăsaţi-ne-n pace cu parapsihologia, că sunt sătul de panglicării până în gât! Tot ce există sub soare face umbră și lasă urme. Hai să căutăm urmele.

Zis şi făcut, în ceea ce-l priveşte. Detectivul măsoară din ochi suprafaţa hangarului, începe să decupeze, mental, încăperile parcurse de păgubaş; va să zică, un holl de acces („cam de-aici până-aici...”), secretariatul („parcă la dreapta”)... o cancelarie foarte mare („unu, doi... opt-nouă-zece”), mai că îşi aude proprii paşi bocănind în ritmul măsurătorii. Iar undeva, în profunzimea schiţei topografice, Sala Oglinzilor şi coridorul. Unde? Stânga? Dreapta? Nu-şi mai poate reprezenta.

Înapoi la martor.

— Domnule Mitică, te rog, fă un efort şi aminteşte-ţi. Pe ce uşă ai intrat în sala de balet?

— Păi, la balet n-am intrat. Directoarea mi-a arătat sala, printr-un geamlâc, parcă...

— Dar coridorul?

— Tot aşa. V-am spus: când să pornim într-acolo, să vizitez clasele, directoarea a fost chemată la minister.

„Ministerul Escrocheriei Publice”, mârâie fostul maior şi porneşte, de astă dată efectiv, să caute o urmă. Fiindcă din atâtea ziduri demolate este exclus să nu mai găseşti măcar o fărâmă de moloz, un grăunte de mortar, acolo... Din hectarele alea de oglinzi, la demontare, în cursul trambalării, e peste putinţă să nu se fi ciobit vreo margine, iar din puzderia

corpurilor de iluminat, din telefoane, din prize, ceva, o sârmă, un chiţibuş, va fi scăpat de vigilenţa măturii... „Cască ochii mari, Pantelimoane!”

De la oarecare distanţă, acum, vecinii urmăresc silueta greoaie a detectivului care, uite la el – remarcă nu fără interesată simpatie păgubaşul – îşi dă osteneală, se apleacă deseori până la podeaua cea acoperită cu linoleum bitumat, o verifică metru cu metru. Aristotel Tăbârcă, în criză de prestigiu, schimbă ipoteza, lansându-se pe altă pistă.

— Te-au servit cu ceva? Vreo cafea, niscai apă minerală?

— Nu.

— Nimic în care să-ţi fi strecurat un halucinogen?

— Dac-am zis odată că nu?! Ştii ce, vecine? Tot dumnealui are dreptate. Hai să rămânem cu picioarele pe pământ!

Şi iată că, într-adevăr, atunci când e cercetat cu minuţie, pământul iveşte câte ceva. Exact ce anume, cuplul de spectatori nu percepe, dar e un fapt că detectivul, îngenuncheat la vreo 25 de metri mai încolo, culege cu gesturi scurte şi repetate nişte probe minuscule pe care le depune, cu mare grijă, într-o batistă. Care vra să zică, omul munceşte, culege primele roade, deci trebuie ajutat.

Mitică Prislop se urneşte în consecinţă, dar e prins de cordonul giacăi, şi supus celei de a treia ipoteze:

— Vrei să-ţi spun ceva? Rămâne o singură explicaţie. (Îi este dată pe şoptite, la urechea dreaptă, fiindcă alţii nu merită s-o audă). Toate câte le-ai povestit, admit, le-ai trăit. Dar într-o altă existenţă. Anterioară, Mitică.

— Dă-o dracului de anterioară! strigă păgubaşul, care-şi eliberează cu o smucitură cordonul din mâna maniacului şi dă fuga să vadă de-aproape tezaurul obţinut prin minuţia Marghilomănescului. În batista acestuia, materialul probant:

şapte ţinte de tapiţerie, unsprezece cuişoare ceva mai mari, o fâşie textilă maronie şi o bucată de sârmă, subţire, în teacă de plastic verde.

* * *

— Lucraţi, băieţi, lucraţi?

Peste diferenţele de metodă, viziune şi temperament, Marghilomănescu, Prislop şi Tăbârcă tresăriră exact la fel.

Din cadrul uşii, Titi Neguş îi privea cu ironie binevoitoare. Stătea acolo, cu un pas înaintea celor două fete şi a prezidentului asociaţiei păgubiţilor, şi îşi freca ostentativ mâinile, mimând satisfacţia unui şef de întreprindere mulţumit de hărnicia „furnicilor” inspectate inopinat.

— Se munceşte, merge treaba, îmi place!... Haideţi la lumină, să vedem recolta. Poftiţi.

Soarele, acum ridicat în tăria dimineţii, poate polei din înalturi un grup destul de măricel strâns mai mult sau mai puţin spontan împrejurul tânărului subţiratic, cu faţa mobilă şi cu ciuf blond-arămiu, nişte caracteristici la prima vedere, vocaţia de lider fiind observabilă aproape tot atât de lesne.

— Mai e nevoie de prezentări? Se cunoaşte toată lumea cu toată lumea? preia Neguş, cu mâna sigură, conducerea operaţiunilor. Şi când toate capetele se apleacă, a confirmare, cel ce se va dovedi, curând-curând, vioara întâi a agenţiei MON NOM se arată dispus să acorde note de trecere tuturor celor de faţă, cu o singură condiţie: ca aceştia să nu împiedice mersul cercetătorilor, dacă să-l accelereze n-ar fi, capabili.

— Mi se permite să văd şi eu conţinutul batistei? Ah, ţintele, cuişoarele, sârmuliţa... da.

Domnule, totul se leagă. Totul intră în ramă şi se fixează la locul potrivit. Magnific. Nu exagerez, colega: ai la activul zilei o cercetare de teren exemplară. Bravo!

Fostul maior nu prea ştie cum s-o ia. Recompensare verbală? Bobârnac delicat? Tachinare invidioasă? Pentru orice eventualitate, s-a înroşit puternic, precum câinele Pluto când e scărpinat între urechi. Dar n-are timp să se dumirească, deoarece Titi îl buimăceşte cu o temă absolut surpinzătoare:

— Vouă, paznicul ce v-a declarat?

— Paznicul? Care paznic?!

— Cum, nu l-aţi găsit? Aseară încă jura că n-o să mai lipsească de la serviciu câte zile o avea. Cât e ceasul? Zece? Ziua lui de muncă n-o fi început încă...

Mirarea lui Marghilomănescu abia acum se consumă.

— Ai fost aseară aici?

Titi, privind alternativ la asociaţii săi:

— Bine-nţeles. Dar voi unde m-aţi crezut? (unchi şi nepoată schimbară şi ei priviri semnificative). De la pizza, direct aici. Eu unul, domnişoarelor şi domnilor, am principii puţine, dar ferme. De exemplu; bate-ţi fierul cât eşti cald!

Această ultimă ajustare a unui concentrat sapienţal revărsă paharul răbdării lui Aristotel Tăbârcă. După ce te-ai format la şcoala maeştrilor enigmisticii universale, să te laşi dăscălit, ca un nimeni... de cine, dom'le? Exasperat, se adresează lui Moja, în calitatea lui „oficială” de credul-şef, dar şi lui Prislop, vecinul, cotizant de rând tot la naivitatea asta:

— Că-l plătiţi pe domnul (gest spre Marghilomănescu) ca să molesteze, hai, treacă-meargă. Nu i-am rămas nici eu dator, şi p-ormă, orişicât, e un om cu păr alb. Dar să daţi bani unui

puştiulică – pariez că nici armata n-a făcut-o - , ca să se dea mare în faţa noastră, şi când? când n-a descoperit nimic... asta mi se pare culmea!

Nici Moja, nici Prislop nu se arătară dispuşi să dea vreo explicaţie în legătură cu investiţia. Se poate deci percepe cota de nervozitate la care franctirorul criminalisticii îl apostrofează direct pe obraznic:

— Ce ştii de fapt, băieţaş? Pe ce bază îţi dai atâtea ifose?

Pentru Titi Neguş, întrebare şi ajutor – nici nu există. Ignoră strivitor întreaga provocare. Are alte treburi.

— Fetelor, nici voi nu l-aţi zărit pe paznic? E un puturos cu două slujbe. Asta dacă, de aseară, nu şi-o fi găsit şi o a treia...

Olguţa:

— Dar ce-are de păzit, aici, un paznic? Pereţii?

Neguş:

— Acum, nimic. Dar, în urmă cu unsprezece zile, avea ce. Chiar sub ochii lui (umărul, de lene, nu l-a pus), escrocii montaseră şi demontaseră decorul. Piesă cu piesă. Domnul preşedinte Moja mi-a descris tot ce a fost de văzut, în zonă, între cele două operaţii – facere, desfacere. Şi am spus „tot ce a fost de văzut”, domnişoarelor şi domnilor, pentru că nu îndrăznesc să formulez „tot ce aievea a existat”.

Aristotel Tăbârcă, de unde că aproape întorsese spatele întregului grup, prinde ideea din zbor, şi mai că revine la sentimente mai bune faţă de imberbul infatuat.

— Teoria mea! Halucinaţii. Năluciri induse. Nu crezi ce vezi, ci dimpotrivă, vezi ce crezi. Asta-i! Asta-i!

Ca şi cum abia acum l-ar fi descoperit în preajmă, Neguş îl îngheaţă într-un zâmbet nemilos:

— Nu, nene. Cuvântul cheie pentru ce s-a petrecut aici, l-am rostit adineauri: decor.

Şi ca să nu vă osteniţi cu întrebări, cu supoziţii, pentru a vă scuti de alte bâjbâieli, poftiţi vă rog, cu mine. Vă invit să mă urmaţi.

Păcat că zveltul Titi Neguş nu era înveşmântat într-o largă mantie, pentru că atunci braţul său ridicat ar fi lansat de sus, fald imens, un val de brocart, ori alte catifele, demne să sublinieze un gest atât de spectaculos. Ca-n teatru!

Atraşi de magnetismul noului mag, membrii grupului se precipitară pe aleea pustie. Cu excepţia Olguţei, toţi sunt mânaţi de acea curiozitate care, dacă nu-i alimentată de bănuiala că ghidul e de-a binelea nebun, e sortită foarte repede să se stingă. Din fericire, după nici cincizeci de paşi, Neguş opreşte alaiul în dreptul unei grămezi de şipci şi stinghii, nestivuite. Pe jumătate înfundate în rămurişul unui boschet.

— Ia să extragem noi această urgisită părticică a frumoaselor noastre păduri de brad carpatin! Exclamă detectivul, şi apucă un capăt de şipcă, pregătindu-se s-o prezinte ca piesă capitală. Dar renunţând, îi dă drumul precipitat şi îşi duce la gură degetul mare.

— O aşchie? sare grijulie Olguţa. Dă că ţi-o scot eu...

— Ce aşchie!... Cui, domnişoară. Opt lei şaptezeci şi cinci kilul. Ia să vedem dacă nu-i geamăn cu alea din batista domnului Marghilomănescu. Exact, constată mulţumit Neguş, după confruntare. Şi îşi supse picătura de sânge de pe policar. Deci, şipca plus cuişoarele aferente făceau parte din decor. Faptul că tăntălăul de paznic s-a gândit şi dânsul să le scoată din hală, să le dosească o vreme până le va căra acasă, le va tăia bucăţele drept vreascuri pentru godinul din bucătărie... asta e cu totul altă istorie; pentru noi – secundară. Dar aici, deocamdată, acest lemn e corp delict. Decorul sta pe el. Vă e clar?

Nu. L-am mânia pe Dumnezeu dacă am pretinde că îi este clar cuiva. Nici măcar Olguţei, altminteri din tot sufletul dornică să-şi vadă idolul cât mai sus pe soclul unei bune argumentări. Asupra acestui tânăr un bombardament de întrebări se declanşase din toate părţile, din toate gurile de colaboratori sau de clienţi, binevoitori sau cârcotaşi – deopotrivă.

Decor? Ce vrei să spui? Instalaţiile electrice – cum funcţionau? Şi telefoanele? Dar mobila, mobila... Nu s-a stat pe scaune? Nu s-a scris la birouri? Şi pereţii? Zidăria? Parchetul? Oglinzile? Un covor, hai, îl faci sul şi-l cari acasă, dar o şcoală plină de săli şi coridoare, ce, pocneşti din două degete şi-o faci să piară?!

— Pe rând, domnişoarelor şi domnilor, curmă gestul lui Neguş avalanşa. Mie unuia îmi place un pic de ordine. Mă întrebaţi ce fel de decor? Răspund: unul inteligent. Gândit şi executat de un profesionist. N-aţi fost niciodată să comparaţi realitatea scenei, descoperită dinspre culise, după ce aţi contemplat-o din sală? Dacă nu ştiţi, vă spun eu, din puţinul junei mele experienţe: una se încropeşte şi alta se aplaudă. Acolo stau catedrala, castelul, fortul, etcetera, de-ai zice că temeliile li-s săpate în cremene, pentru milenii bune, dacă nu pentru vecie; dincoace, dacă le vezi, pardon, dosul, mulţumeşte-te cu scânduri negeluite, cu cartonaşe fără grund, totul atârnat de prizăreală. Să nu strănuţi prea straşnic, ai grijă, că dai iluzia jos!

Pe chipurile auditoriului (şi, dacă am avea timp, am lua figura Marinelei Prislop în gros-plan) nu se desluşesc încă semnele înţelegerii. O sfidare pentru elocinţa lui Titi Neguş.

— Luminile? Ce să spun... Mare filozofie să tragi şase fire, cu şase fasunguri pentru şase becuri de câte 40 de waţi. Şi,mă rog, de ce au fost îngropate în scafe? C-aşa e mai nobil? C-aşa se poartă în colegiile britanice? Aş, de unde! E ca în Scufiţa Roşie,

dar de-a-ndoaselea. De ce ai tu, nobile „Beautiful College”, lumina atât de chioară? Ca să mă vezi mai vag. Şi haţ!

Trecem la telefoane. Domnule Moja, domnule Prislop, aţi sunat vreodată „Beautiful College” din oraş? Poate că l-aţi sunat. Dar eu vă întreb: v-a răspuns?

După o clipă de meditaţie, chestionaţii se văzură obligaţi să nege. Într-adevăr, contact telefonic n-au luat, că nu s-a putut... aşa că au venit personal.

Ei, vedeţi? Vine de se leagă. Că escrocii ţineau toată ziua telefonul la ureche nemaiprididind cu aşa zisele solicitări, domnilor... a d'autres! Ştiţi ce trebuie ca să-ţi sune o sonerie improvizată? Uite, o sârmă ca asta, din batistă, plus un clopoţel de bicicletă. Vă asigur că declanşau drăcia cu piciorul, stând comod la birou.

Tensiunea momentului nu ne permite, nici ea, să panoramăm înregul grup; dar, zăbovind o clipă sau două numai asupra domnului Vintilă Moja, administrator-delegat al intereselor păgubiţilor, se citeşte acolo mulţumirea că, măcar şi de-ar fi să mai piardă un rând de parale, nu le-a dat unui prost.

— Mobila. Ei, cu mobila m-aţi dat mat, nu-i aşa?

Hm... Am lipsa de modestie să vă informeze că tocmai la capitolul „mobilă”, informaţiile mele sunt cele mai complete. Vă rog să citească cineva, cu glas tare, titlul acestei publicaţii contemporane, pe care –mă scuz pentru foşnet – am consultat-o îndelung spre binele dumneavoastră. Aşa, domnişoară Prislop: „Exclusiv publicitate”. Sună cam ciudat... dar dacă aşa se cheamă?! Ei bine, în această foaie, numită Exclusiv publicitate, iată anunţul apărut la 17 mai anul curent: Producţia filmului românesc. Când raţiunea aţipeşte închiriază mobilă stil pentru salon victorian, sală consiliu – administraţie, hol secretariat,

covoare, statuete, recuzită belle epoque etc. Telefon, etc. orele etc. etc”.

Unde credeţi că se află toată această mobilă, acum? Pe platoul numărul 5 al Studioului Buftea, unde, din moţăiala raţiunii gvravide, se şi iveşte occipitul monstrului-făt. Unde era aceeaşi mobilă acum trei săptămâni? Aici, în hangar. Şi unde va merge ea după turnarea ultimului cadru? Înapoi la doamna și domnul Ghidionescu, proprietarii care o cedaseră temporar, cu acordul echipei de filmare aflată, tot vremelnic, într-un impas. Beneficiu general: producţia filmului reduce taxa de locaţie, Ghidioneştii, nişte scăpătaţi, ciupesc şi ei un ban picat din cer, în fine banda face colegiul credibil, vă invită să-i călcaţi pragul, să-i lungiţi cataloagele şi să-i lăsaţi câte un suvenir a 15.000 de leuţi...

La capătul acestei reconstituiri cu virtuţi de tiradă, Titi Neguș rămase cu niște priviri atât de visătoare, încât poate n-am greşi atribuindu-i regretul că n-a pus el pe picioare această afacere, pentru a se topi în ceaţă cu banii atâtor creduli.

— Nu e rău gândit, începu Marghilomănescu pe când inventaria din priviri recolta anchetei de teren. Numai că rămân prea multe chestii neclare, ce zic, obscure rău.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu – tocmai partea aia foarte foarte luminată: sala de balet. Cu parchetul galben ca lămâia. Cu oglinzi de sus până jos. Mă uit în batistă şi nu văd niciun ciob. Unde o fi?

— Nu știu, recunoscu sec Neguș, înfășurându-şi pe un deget moţul scurt, arămiu, un gest care-i trăda rarele puneri în dificultate. Nu ştiu, dar nici nu mor din pricina acestei ignoranţe. Cum ne învăţa materialismul dialectic, colega? Nu există adevăruri imposibil de cunoscut; există numai adevăruri necunoscute încă. Parcă aşa... Cine îşi mai aminteşte citatul exact este invitatul meu.

Pantelimon Marghilomănescu refuză să păşească pe calea persiflării celor sfinte. Cu două degete ridică zdreanţa şi o flutură sub nasul asociatului, pentru ca măcar praful astfel scuturat să demonstreze mucoaselor că principiul cognoscibilităţii lumii nu e chiar o prostie.

— De asta ce zici? Ce rol îi atribui?

Neguş săltă din umeri.

— O pânză de sac e o pânză de sac. Şi-or fi şters pantofii, la încheierea întregii afaceri. Văd că-i murdară.

— Nu-i murdară, interveni Marinela. E vopsită. Olguţo, nu-i ca materialul de rochie al tipesei de pe alee? Doar că e într-o nuanţă mai închisă.Nu?

Olguţa veni foarte aproape, să se uite atent. Pipăirea aparent jegosului corp delict declanşă în ea un lanţ de conexiuni. Pânza de sac, rochiile, Fondul Plastic... Lentzi... Scenografie, stinghii, ţinte, cuişoare... Culoare închisă, semiobscuritate, iluzie optică, decor... Gândul gonea ca o bilă năpustită cu putere exact în centrul careului de popice, acolo unde însuşi dragul ei Titi risca să îngroape, dintr-o superficialitate regretabilă, corpul delict în neantul irelevanţei. Olguţa luă cârpa şi ce-i cercetă rugozitatea. După care veni, imperturbabilă, concluzia:

— Domnilor! Vă anunţ că ţin în mână... pereţii lui „Beautiful College”.

Cinci perechi de ochi se deschiseră, enormi.

— De asta n-aţi găsit niciun pic de moloz, nici fir de tencuială, nimic din zidărie.

În schimb o să găsim o anume doamnă Lentzi, colaboratoare la Fondul Plastic. Mare minune dacă această specialistă în eleganţa zdrenţei, en vogue, nu, Marinelo? n-o să ne confirme ipoteza. Întâmplător, am adresa.

— Vin’ la neica să te pupe! exclamă, cu sinceră bucurie, unul dintre cei doi colaboratori ai agenţiei MON NOM, şi anume cel mai puţin îndreptăţit, prin vârstă, la o tandreţe atât de sfătoasă.

Olguţa se mulţumi şi cu această sărutare, de altfel depusă numai declarativ, de către un Titi Neguş exuberant.

— Încă o victorie pe frontul cunoaşterii! În zidurile alea nu puteai ciocăni, că se mişca pânza. Mititico, află că ești mare. Mare de tot.

— Ei nu, că asta e prea mult!

Domnul Aristotel Tăbârcă ieşi indignat din muţenia îndelungată în care-l blocaseră releele de supoziţii şi deducţii ale detectivilor. Ultima erezie era de nesuportat.

— Halal victorie, ce să zic. Te-i fi crezând Agatha Christie, domnişoară? Păi să-mi explici mătăluţă cum faci oglinzi din pânză de sac? Oglinzi! După modestele mele cunoştinţe, o gogoaşă ca asta, nici odioasa dictatură, nici tânăra noastră democraţie n-au reuşit să umfle.

Olguţa tăcu, dar Titi Neguş sări s-o apere, nu din spirit cavaleresc, ci în calitate de purtător de cuvânt al unei agenţii care ieri prelua un caz încâlcit, astăzi ştie multe deşi recunoaşte că mai are multe de aflat, iar mâine... n-are decât să tragă, mâine, de capătul firelor deja ţinute în mână.

— Domnule, ăă... Ivan Turbincă, dacă am reţinut exact...

— Pardon....! Protestez. Mă numesc Aristotel Tăbârcă!

— Pardon şi eu. Ştii dumneata de ce port eu bretele? Ca să nu fiu niciodată lovit sub centură, domnule. Cu asta vreau să spun că jignirile nu ne ating. Misterul oglinzilor nu l-am dezlegat încă, recunosc. Idem, parchetul, Ibidem, marele coridor către presupusele clase. Ei şi? Încă n-au intrat zilele în sac.

— În pânza voastră de sac, mârâi batjocoritor preopinentul.

— N-aveţi intuiţie, domnule, surâse Titi Neguş. Dar să lăsăm.

Câştigurile noastre sunt certe. Vă mai îndoiţi cumva că mobila închiriată de la echipa de filmare a fost aici? A propos, stimaţi martori oculari: puteţi reconstitui şi pentru mine, piesele de mobilier? Vă rog frumos.

Vintilă Moja şi cei doi Prislop, tată şi fiică, începură să enumere, cu explicabile, fireşti şovăieli:

— Două fotolii de piele... O statuetă mare, cu personaj mitologic... biroul de mahon cu intarsii... masa de consiliu cu douăsprezece scaune...

Titi Neguş aşteaptă răbdător epuizarea listei, solicită descrierea eventualului covor persan din cancelarie, apoi, numai după ce obţinu şi ultima găleată din fântâna memoriei celor trei, scoase din buzunar o hârtie:

— Este inventarul redactat de Studioul Buftea, anexă contractului de închiriere. Verificaţi. Corespunde?

Corespundea.

Moja, ca preşedinte al asociaţiei păgubiţilor, crezu de cuviinţă să spună o vorbă de apreciere: da, s-a avansat întrucâtva...

— N-aveţi decât să vă tămâiaţi între voi, interveni acru franctirorul Aristotel. Niciun ban din câţi a pierdut neroada de soru-mea nu i s-a întors încă. Eu o să-i caut, eu o să-i găsesc!

— Dar nu vă împiedică nimeni, stimate domnule. Dimpotrivă, aveţi tot concursul nostru. Vi-l cedăm şi pe paznic, dacă vreţi. Gratis. Vă este de trebuinţă? Luaţi-l. Va fi, garantez, o achiziţie. Cine mă urmează acum la o bere – firma plăteşte – o să afle totul despre personaj...

... După nicio jumătate de oră, în jurul unei mese de berărie, eroii scenei de mai sus (mai puţin Aristotel Tăbârcă, impardonabil jignit în atâtea intime credinţe), ascultau o povestire mai spumoasă decât „gulerul” halbelor de bere Prahova, bere nu prea rece, în schimb acrişoară.

— De ce zicem că paznicul ăla e un personaj? Pentru că în ochii mei, domnişoarelor şi domnilor, el, amărâtul ăla, reprezintă chintesenţa perioadei de tranziţie pe care o trăim cu toţii. Una la mână: primeşte leafă de la stat ca să păzească un hangar absolut gol. Doi: crescut în ideea că hoţii vin să ia, în timp ce autoritatea de stat vine să pună, la apariţia unor escroci care clădesc ceva acolo, îi salută, îi ajută, descuie şi încuie la cerere. Trei: tembel, tembel, dar când banda, ca să nu fie deranjată, îi oferă o a doua leafă într-alt loc, pentru o nemuncă prestată exact în orele primului serviciu, pleacă şi încasează biştarii fără să clipească. Mai departe. Ce face el acolo, mă veţi întreba? Senzaţie, domnilor. Păzeşte! Ce anume? Un alt şopron, de astă dată plin. Plin cu ce? Cu busturi! Ce fel de busturi? De bronz, de ghips, de piatră, dar claie peste grămadă. De prin parcuri adunate, la topit încă nedate. Ale cui busturi? Vă las să ghiciţi singuri...

Titi Neguş îşi cufundă buzele în lichidul neîmbietor, le şterge cu podul palmei, apoi îşi îngăduie o încheiere filozofică.

— Paznicul nostru, stimaţi clienţi şi iubiţi colegi, un prostănac lucrativ, plătit de stat ca să stea de strajă la nimic, şi de hoţi ca să nu-i încurce nici măcar din greşeală, este, ca să mă exprim aşa, un fel de ac pe cadranul dintre două platane goale. În loc de a fi un simplu paznic, el este însuşi Festivalul Naţional Cântarul României! Jos pălăria în faţa lui! Aţi vrea, poate, să-l vedeţi mort, şi, mai curând, să vărsaţi câteva picături de alcool în amintirea-i, dar, deocamdată el, un asemenea paznic, trăieşte, păzeşte, e plătit, e fericit. Să dăm din coate, fraţilor şi surorilor, că altminteri ne-ngroapă el pe noi!

Capitolul IV
INEFABIL ŞI SURPRIZE ÎN ARTA CU TENDINŢĂ

• Arca lui Noe peste potopul venit din „tărie” • De la un atelier de creaţie la altul • Suspiciunea şi vanitatea maestrului clandestin • Un scandal familial cu funcţie de bruiaj • Capete de rezervă pentru nudul Venerei • Ştiţi cum arată licuricii ziua? • Atenţie, se dublează potul! • Senzaţie: Tamisa miroase a Dâmboviţă! • Şeful operaţiunii ar fi binemeritat un desert

Unde pune d-na Lentzi mâna, punea şi Dumnezeu mila. Mai exact, harul. Şi mai exact, artista pregătea paharul, convinsă că n-are voie să-l lase cinci minute gol, dacă vrea să-i iasă bine lucrul. Despre această trebuşoară aveau, de multă vreme, cunoştinţă directorii de scenă şi regizorii de film, impresarii de trupe sărace în turneu şi administratorii caselor de cultură găzduind varii spectacole, toţi dornici să obţină, în ciuda bugetelor calice, nişte reţete maxime. Altfel spus, cât mai mulţi bani profit din cât mai puţini bani investiţi. Aici – doamna Lentzi făcea minuni. Cine mai scotea, asemeni ei, din jobenul vrăjit al imaginaţiei, nu iepuri sau porumbei, ci vreun salon cu moliciuni orientale sau o cale lactee cu pulsaţii siderale? Cine s-ar fi mulţumit, ca ea, cu o retribuţie minimă, uneori cu un simplu plocon lichid, imediat consumabil? Tot de domeniul prestidigitaţiei ţineau, în fond, şi abilitatea de a crea universuri din te miri ce: deşeuri textile, cioburi şi şpan, staniol, paiete, hârtie creponată, şnururi şi panglici, ambalaje de tot felul, pe scurt – echivalentul plastic al sutelor de instrumente derizorii, extrase de-a dreptul din lumea domestică, aceeaşi din care un compozitor modern „scoate”, ca din neant, faimoasele concerte de muzică aşa zis concretă. Mai pe scurt, în d-na Lentzi recunoşteam un om al vremii când, dacă te ocupi cu arta, ţi se

cere să faci bici din... ştiţi dumneavoastră, ce. Şi culmea: biciul, astfel confecţionat, trosnea.

La capătul unei „zile pline” cu mari satisfacţii, obiectele înconjurând silueta ei firavă se lăsau despărţite net, asemeni luminii de întuneric, apelor de uscat, și cerului de pământ în miracolul Genezei: de-o parte se răsfăţau rochii de epocă, tapiserii moderniste sau paravane fantezi; de cealaltă, un adevărat cimitir al sticlelor golite. Balans: câtă sete astâmpărată, atâta creativitate pusă în operă. Şi alt balans, complementar: câte viziuni aşteptându-şi încă punerea în operă, atâtea evaluări, cu coada ochiului, ale stocului de „tărie” neatacat încă. Pentru exactitate trebuie spus că ultima butelcuţă se golea înainte ca forţa artistică să se epuizeze la rândul ei; însă decalajul era scurt, ultima reechilibrare fiind opera unui somn profund, fără vise.

Suntem în după amiaza frumoasei zile de mai a cărei descriere a făcut obiectul capitolului precedent. D-na Lentzi lucrează de câteva ore bune la o amplă compoziţie de tapiserie, deosebit de pretenţioasă prin dimensiunea și complexitatea ei. Tema: Arca lui Noe. Comanditarul: o societate anonimă de creştere a animalelor, cu secţii de semipreparate din carne și organe. Cum a mers lucrul? Păi, să privim la picioarele planşetei. Nu ne vom preta la meschina numărătoare de dopuri şi capsule, deoarece în artă, cine n-o ştie, numai produsul final contează. Vom nota, totuşi, că varietatea copleşitoare a dobitoacelor din schiţele doamnei Lentzi are un echivalent sub masă: varietatea ameţitoare de sticle, culori, dimensiuni şi etichete. Dar este oare o paralelă perfectă? Dacă pentru a duce lumea şi dincolo de potop, au suit pe arcă, perechi-perechi, toate jivinele pământului, la manutanţa inspiraţiei s-au produs şi împerecheri mai bizare: vermutul cu votca, basamacul cu șampania, lichiorul cu secărica.

Fără nicio discriminare, butelcuţele au fost desfăcute la rând şi vidate egalitar. O şansă pentru fiecare la naşterea frumosului aplicat.

Mâna d-nei Lentzi continuă să se mişte ager, cu invidiabilă decizie, mereu pe drumul cel mai scurt între gând şi întrupare. Dar artistul nu e numai mână. Iar despre rest, să recunaştem, nu s-ar putea spune că nu trădează efectul bateriilor de sub planşetă. Memoria, barem, pluteşte într-un halou de ceaţă. Evenimente dintre cele mai recente îşi pierd conturul cronologic; chipuri se suprapun şi iar se delimitează haotic; şi, nu mai puţin capricios, probleme – întrebări şi răspunsuri-lămuriri dansează cadriluri ciudate,nu lipsite de un anume farmec, dar refuzând o identitate anume.

„Beautiful College”? N-am auzit de când mama m-a... Ah, hangarul de pe malul lacului... ce lac? Da. Nu. Decorul pentru film? Aici, pe planşeta asta s-a... dar nu ştiu ce film, nu m-a interesat. Niciodată nu mă preocupă ce fac alţii în decorurile mele, fiindcă prin natura mea... Au plătit cinstit... trei interioare. Suma? Ei, suma... S-a consumat, n-aveţi decât să râdeţi... Cine? Mai ştiu eu cine... parcă un bărbat foarte serios, în orice caz cu Johnny Walker, original, într-o vreme când şi un zaibăr e-o problemă... Îl ţin minte perfect... cum să uiţi un Johnny Walker?! Când arunci sticla goală, plângi...”

Jos, la picioarele planşetei, mai stau nedeschise două jumătăţi, „Cristal”. Se poate, deci, conta, pe un amurg în forţă creativă. De acesta vor beneficia ulterior întreprinzătorii din Bărăgan, cei ce, prin priceputa administrare a etapelor succesive (grajduri, abator, mezelărie, conservă) vor şti să fericească atâtea burţi. E o cale, de la un punct, sângeroasă, desigur. Dar, deocamdată, dobitoacele ce urcă în Arcă, sunt vii, juri că sunt vii, nu cunosc fiorul morţii, zootehniştii şi casapii privatizaţi n-au ajuns încă

la grumazul lor. Compoziţia d-nei Lentzi le ignoră, voit, satârele lungi, pierzania ineluctabilă.

D-na Lentzi, cu mâna sa stângă, duce la gură sticla de bitter în timp ce cu dreapta conturează un prea gingaş cap de căprioară, întors, cu mirare, către privitorul tapiseriei viitoare. Ceva mai mult: iată cum, prin misterioasa decantare a impresiilor zilei, căprioara aceea dobândeşte, din câteva mişcări de penel, o expresivitate cvasi-umană... ba chiar, (de nu cumva ne lăsăm şi noi antrenaţi în jocul alunecărilor şi suprapunerilor înşelătoare)... ba chiar, ziceam, căprioara ce întoarce boticul către noi, către lumea obiectivă, seamănă cumva cu... Olguţa. Cerule, ca să vezi ce înseamnă exuberanţa etilică, la numai două sticle distanţă de închiderea unei şedinţe de atelier!

„Nu, drăguţilor, n-am proiectat nicio sală de bal... A, nu de bal? De balet? Mi-e totuna. N-am făcut eu sala. Oglinzi, parchet, candelabre? Dacă vă spun că nu cunosc, credeţi-mă, nu cunosc. Materialul de bază – pânza... De sac... vopsită... cu mâna mea. Asta e mâna... asta, opera. De unde aveţi eşantionul? Nu vă reproşez nimic...nici eu nu primesc reproşuri de la nimeni. Dacă vă pot fi de folos, bine. A, nume, figuri, date să nu-mi cereţi. Bunăvoinţă am, dar memorie... Eu trebuie să-mi ocup spiritul cu lumea mea... De obicei, nu prea mai încape cea dinafară...

Şi aici doamna Lentzi, încheindu-şi expozeul semicoerent, se întoarse definitiv la vieţuitoarele bărcii lui Tata Noe, acelea care prinseseră un minunat contur şi-i surclasaseră toată vremea, ca acutizare a percepţiei, pe cei trei oameni în carne şi oase, musafiri inopinaţi şi, pentru artistă, atât de aburoşi, cu insistenţa întrebărilor cu tot.

— Ei, cunoscurăm şi noi o nobilă „sugativă", constată acru Pantelimon Marghilomănescu, când cei trei asociaţi închiseseră pe dinafară poarta şi reintrară într-o lume prozaică. O fi făcând

frumos în galeria de personalităţi cărora le-am pupat mâna, nu zic nu; însă, ca avansare a anchetei, aici agenţia noastră a dat-o-n bară. Nimic nu am aflat. Zero.

— Ce tot spui, nea Pantelică?! Află, mofturosule şi cusurgiule domn, că tocmai bâiguielile acestei doamne Lentzi formează temelia – eu cred solidă – a investigaţiilor noastre viitoare. Cum adică, „n-am aflat nimic”? Păi, adeverirea ipotezelor e nimic pentru dumneata? „Beautiful College”, adică nu cacealmaua, ci câtă brumă de adevăr fizic a existat acolo, a ieşit din fantezia acestei femei cu nărav. Ce-i drept, pe hoţi nu ni i-a dat legaţi, pentru asta o să fie de muncit. Dar ipotezele ni se confirmă punct cu punct.

Generosul *ni* în loc de mai firescul „*mi* se confirmă” urma să-i dea fostului maior sentimentul coautoratului, şi deci un tain de încredere.

— Bifăm doamnă Lentzi, spuse Olguţa. Cine urmează sau ce?

— Oamenii din Buftea, avansă Marghilomănescu. Ei au livrat mobila şi-au primit-o înapoi. Trebuie să ştie ei ceva.

Neguş:

— Bifaţi şi ăia. Fost, văzut, fişat, parafrază el, cu modestie, un celebru prodecesor.

Semnlamentele aşa-zisului administrator se află în acest carneţel. Dar e puţin. Ce să scoţi de la un şef de producţie din Buftea? Cred că nu-l interesa nici filmul de la care mânca o pâine... Din partea lui, cine-i pune mobila în platou n-avea decât să-l omoare şi pe tat-su. A, să fi fost vreo figurantă trăznet...!

— Deci, Buftea – drum înfundat, spuse cu regret Marghilomănescu. Ce rămâne?

— Rămâne fotograful, interveni, plină de vioiciune Olguţa. E un om care a tras în poză 197 de fete. Marinela Prislop a fost

printre ele. Mi-a spus tot despre tip. Mi-a dat şi adresa. Staţi că o am aici...

— Perfect, bravo, dar nu-i nevoie. Fost, mirosit, prospectat.

Carneţelul fluturat de Titi Neguş promitea colaboratorilor noi cote de eficienţă.

— Ai fost și la fotograf?! Când? Tânărul detectiv își privi confratele vârstnic (vârsta singură nu-ţi dă dreptul să te numeşti maestru) şi-l edifică:

— Nea Pantelică, nu înţelegi esenţa privatizării în domeniul nostru, regret că ţi-o spun. Dacă nu eşti lefegiu la stat, trebuie să-ţi meargă mintea şi chiar picioarele. Când tălică trăgeai pe dreapta, după „Actualităţi", eu studiam topografia atelierului fotografic. Care, ai să râzi, nu există ca atare.

— Nu se poate, sări Olguţa. 197 de fete s-au fotografiat acolo!

— Da, dar clandestin. Individul n-are nici firmă, nici autorizaţie.

— L-ai căutat de autorizaţie şi nu i-ai găsit-o... mormăi fostul maior, ironic cât putu.

— Întocmai, nea Pantelică. Nu i-am găsit autorizaţia, dar i-am intrat omului în curte, i-am dat ocol casei, am văzut o cămară ataşată corpului principal, am notat că aceea are uşă cu intrare prin curte, nu însă şi ferestre, aşa încât am dedus că am dat peste camera obscură sau laboratorul de developare. Eu zic că am găsit ce căutam. Ce să fac, nea Pantelică, dacă-s harnic?

— Pe cât de harnic, pe atât de modest... îi strepezește micul triumf unchiul Olguţei. Bine, atunci nu ne rămâne decât să-i cădem în spate pozarului. Plecăm? Hai să-l luăm la întrebări! Cât mai repede!

— Şezi blând. Îl strângem, dar cu plan. Nu toţi odată şi nu dintr-o dată. Aminteşte-ţi câte ai studiat la lecţia „Diviziunea muncii în societate", ce dracu!

Atacăm din părţi diferite şi uşor, pe nesimţite. De ce? Fiindcă ne convine lipsa autorizaţiei. Să bâzâim în ton cu această muscă de pe căciula fotografului. Să nu-l speriem. Am un plan, tactic, dar... vă rog: după ce-l discutăm şi-l aprobăm democratic, devine haşceme! Iată la ce m-am gândit...

La acest punct al acţiunii, un regizor de film ar fi inspirat indicând în decupaj: camera se ridică pe macara, cadrul se lărgeşte treptat, până când cei trei protagonişti apar în imagine la dimensiuni reduse, cum ar fi văzuţi, bunăoară, dintr-un vârf de plop ajuns la deplină maturitate. Distanţa considerabilă nu anihilează totuşi dinamica grupului, agitaţia lui, toată vânzoleala din care planul lui Neguş, deja zămislit, dar încă suportând obiecţii, îndreptări şi felurite puneri la punct, va ieşi la lumină, adică se va naşte, spre binele omenirii şi în folosul agenţiei.

Iar dacă acelaşi ipotetic regizor, în acelaşi elan inspirat, ar amplasa la sol, lângă cei trei, o altă cameră de luat vederi, pentru a fura câteva gros-planuri, filmul s-ar îmbogăţi, neîndoielnic, cu două portrete pline de semnificaţie. Al lui Marghilomănescu privind cu invidioasă admiraţie către mai tânărul său coleg. Şi al Olguţei, cu ochii topiţi de iubire admirativă, tot în beneficiul născocitorului de tactici. Care născocitor, luat în gros-plan, n-ar trăda, prin mimică, decât convingerea că dânsul merită, cu prisosinţă, ambele sentimente, deoarece, nu-i aşa, ori eşti lider deci eşti admirat – adulat , ori la loc comanda, şi-o dai naibii de democraţie!

* * *

Un bărbat pleşuv, obişnuit să-şi flateze partea centrală a creştetului cu pseudonimul de frunte foarte înaltă, stă plecat peste o masă oarecare, pătrată şi pătată, unde examinează, cu

o lupă groasă, o serie de cartonaşe. Are degetele îngălbenite, asemenea unui fumător împătimit, dar nu produsul adus în Europa de diplomatul francez Jean Nicot (1535-1600) e vinovat, în cazul concret, de vicioasa alterare a epidermei. Gălbejirea şi ulcerarea pielii degetelor se datorează, de fapt, contactului îndelung cu substanţa chimică a revelatorului, iar cartonaşele dreptunghiulare, abia uscate, sunt de fapt extrase dintr-o cuvă de developare.

Din atenţia cu care îşi contemplă produsul muncii, îl smulge o discretă, totuşi repetată bătaie în uşă. Domnul Ilie Dobriţoiu nu şi-a instalat sonerie; mai mult, nici nu obişnuieşte să deschidă fără precauţiuni, deoarece la el nu se vine decât cu anunţare prealabilă şi la ora fixată. Ciocăniturile auzite nu fac parte din niciun program; dar, întrucât trădează o mână sfioasă, iar Dobriţoiu este de părere că viaţa conţine, totuşi, o anumită doză de neprevăzut, care uneori îi face farmecul, iată-l împingând cartonaşele într-un sertar, închizând sertarul fără grabă şi venind la uşă, unde iscodeşte, prin „ochiul magic”, identitatea persoanei care-l solicită. De va fi fiind Măndiţa, privatizata furnizoare de brânză şi smântână, din fostul sector agricol Ilfov, o să-i deschidă, că merită. Dacă însă vine să-l bată la cap imposibila Eufrosină Cotunieţ, domnişoara sexagenară, din nou hotărâtă să-i plaseze vreun mâţ râios ori o cotarlă jegoasă, atunci va lăsa lanţul şi, prin crăpătura cât un lat de palmă, îi va pune în vedere miloasei că el zace doborât de o febră recurentă şi că ar fi o crimă strigătoare la cer să i se încredinţeze un suflet patruped, oricât de hoinar, neajutorat şi orfan ar fi acela.

Venind, în vârful picioarelor, la uşă, lipindu-şi ochiul de vizorul cât un biet firfiric de 5 bani, constată că ambele ipoteze îi sunt infirmate, dincolo, de un chip necunoscut, însă tânăr, bălai şi – pică bine – proaspăt. Cum să nu deschizi? Începutul

de gastrită şi ura declarată împotriva animalelor de pripas, cu protectoarele lor cu tot, dispar şi lasă locul unei curiozităţi normale. Cine o fi fătuca? Nu e slută.

La pragul uşii deschisă întrucâtva mai larg, ba chiar puţin mai repede decât obişnuieşte mefientul domn Dobriţoiu, Olguţa, cu mâna pe piept, încearcă să-şi regleze o respiraţie precipitată; frumos conturatele buze stau feciorelnic întredeschise, într-un fel de rugă, nerostită încă şi totuşi, dintru început, plină de elocinţa situaţiei disperate:

— Domnule, nu mă refuzaţi. Viitorul meu e în mâinile dumneavoastră. Ascultaţi-mă!

Când o făptură, care nu e Eufrosina Cotunieţ, te imploră cu aceste cuvinte şi pe un asemenea ton, cum să n-o inviţi să poftească, să ia loc, să-şi spună pe îndelete păsul? Însă, atâta vreme cât n-aţi făcut cunoştinţă, prudenţa rămâne de rigoare. În altă ordine de idei, dacă nu-ţi face mare cinste tapiseria ferfeniţă până la zegras din fotoliul oferit domnişoarei, se pare că domnişoara vine, ea însăşi, cu un suflet cam zdrenţuit. Altminteri, de ce te-ar privi cu o expresie atât de implorândă?

— Bine, ascult. Deşi prefer să privesc...

— Nu ştiu ce părere aveţi despre mutrişoara mea...

— Părerea?! Colecţionezi păreri?!?

Noua venită îşi permite să se joace puţin cu lupa pe care a găsit-o pe masa domnului Dobriţoiu. O înalţă, cu braţul întins, până în dreptul ochilor bărbatului gazdă.

— Vi se pare că sunt cea mai oribilă fiinţă de sex feminin? Fiţi sincer.

— Da, oribilissimă duduie. Sincer să fiu, am văzut totuşi, la viaţa mea, şi câteva pocitanii mai... avansate. E bine aşa?

Olguţa oftează din rărunchi.

— Încă ar fi bine. Dar lăsaţi gluma. Ce vedeţi?

Venind mai aproape, domnul Dobriţoiu îşi recuperează lupa din mâna vizitatoarei şi, jucându-se la rândul său cu acest instrument strict profesional, se preface la rândul său că descoperă, prin lentila ciclopică, ansamblul din care, cochetărie cam greoaie, începe să pună în evidenţă detalii.

— Văd aici o pereche de ochişori nostimi verzi-cenuşii, cu un fel de pistrui-steluţe de culoarea prunei coapte. Despre năsuc, ce să spunem? Că ar fi cârn? Acvilin? Cărnos? Ei, tocmai faptul că nu putem aplica nicio etichetă prestabilită e semn că este exact ce trebuie. Dacă examinez gura,dă-mi voie, domnişoară, să mă lansez în ceea ce nu vreu să fie un compliment: natura a desenat-o şi a fardat-o cu talent.

Ei, ce mai dorim să ştim? Coborâm mai departe?

O ofensivă colorată erotic nu intrase în calculele Olguţei. Derapajele fiind greu de controlat, ea găseşte mai cuminte să încerce o frână cât mai e timp.

— Mulţumesc, domnule, mulţumesc foarte mult. Când sunt văzută, mi se spun lucruri plăcute. Dar când sunt reprezentată de astea... Poftim!

Cinci fotografii, extrase din poşetă, sunt zvârlite pe masa pătrată şi pătată, cu un gest în care dispreţul şi disperarea se topesc într-olaltă.

—... nişte mizerii! Descalificante. Să vezi şi să fugi. Domnule, trăim vremuri pragmatice. Spre deosebire de ce crede tatăl meu, o fată din vremea de azi este o gâsculiţă dacă aşteaptă ca stelele, conjuncţia dintre aştri ori alte asemenea să decidă asupra măritişului ei. Nu te căsătoreşte zodiacul... deşi o fi şi horoscopul bun la câte ceva, că prea a înnebunit lumea. Te căsătoreşte imaginea pe care o oferi lumii. Tu – despre tine. Pe hârtie fotografică, domnule. Or, iată imaginea mea, aşa cum mi-au dat-o cinci ateliere din Bucureşti. Dezolantă, domnule.

Revoltătoare, îmi permit să cred. Or, ştiu că dumneavoastră, şi numai dumneavoastră, sunteţi salvarea mea!

Un clopoţel de alarmă sună discret în urechea internă a pleşuvului domn, temperându-i brusc elanul şăgălniciilor primăvăratice. Ca dovadă, ia lupa şi o împinge în sertarul abia întredeschis, ca nu cumva să se zărească pozele dinăuntru.

— Nu înţeleg de ce aţi venit la mine. Eu nu sunt fotograf.

Olguţa, într-un avânt de ingenuă:

— Ştiu! O, ce bine ştiu! Fotografi, numai fotografi sunt alţii. Dumneavoastră sunteţi un artist. Ei bine, eu nu vă rog să transfiguraţi realitatea cu arta dumneavoastră. Redaţi-o, vă conjur, aşa cum o vedeţi. Dacă măcar o parte din vorbele pe care le-aţi spus adineauri corespund realităţii, copiaţi-o pe hârtia fotografică. Vă rog din suflet. Cum să vă conving?

Dobroiţoiu aude, peste rugăminte, acel clopoţel de avertizare, şi se pregăteşte să fie tranşant.

— Nu. V-am spus nu. Cu tot regretul, eu, cu acest gen de activitate, n-am nici în clin nici în mânecă.

— Să nu spuneţi asta. De ce mă refuzaţi? Adică să n-am eu şansa, şansa prinsă de nişte colege de-ale mele la fel de nefotogenice, să par frumoasă deşi nu-s? Păi, am văzut ce minuni aţi scos din Marinela Prislop, colega mea de bancă de la şcoala de pe Clopotarii Vechi. Nu vreau s-o bârfesc pe Marilena, dar... s-ar zice că întâi aţi operat-o estetic, şi abia pe urmă aţi fotografiat-o...

— Iarăşi? De câte ori să vă spun că eu nu fotografiez pe nimeni? Cu un ton de-a binelea iritat, Dobriţoiu se străduieşte s-o pună la punct pe „fătuca” a cărei neînţeleasă insistenţă i-a erodat, în ochii lui, aproape tot farmecul iniţial. Nu cunosc nicio Marinela Prislop şi vă asigur că nici ea nu mă cunoaşte.

Privindu-şi discret cesuleţul „Zarea" (fără rubine), Olguţa răspunde uşor insinuant, înţelegând că nu este în interesul ei să apese pe cuvinte:

— Poate că nu v-ar recunoaşte. Din descrierea ei ştiu că aveaţi mustăţi, ceva a la Groucho sau Lech Walesa, şi o... frunte... hm... mai puţin înaltă. Pentru un maestru în compunerea fizionomiilor, reuşita deghizamentului trebuie să fi fost un fleac. Dar nu despre asta e vorba, adăugă Olguţa repede-repede, cu iuţeala calificată a unui genist la dezamorsarea unei mine ce stă să explodeze. Ce, parcă eu, în locul dumneavoastră, aş fi admis ca nişte prostuţe mai mult sau mai puţin băftoase să ştie exact cine s-a jucat de-a Dumnezeu, retușându-le atât de fericit?

— Dar despre ce este vorba, domnişoară? mârâie sumbru bărbatul. Că tot n-am înţeles.

— Despre viaţa mea! revine patetic, în forţă, duduia cu ochii verzi-cenușii. N-am şi eu dreptul la fericire? O agenţie matrimonială din Bucureşti îmi poate facilita, să zicem, întâlnirea care să retuşeze, într-un vis-a-vis, efectul unor poze catastrofale. Dar eu vreau să mă mărit şi să trăiesc în străinătate, domnule. Or, apuc eu să bat personal drumurile la Frankfurt, la Milano, la Salzburg sau la Lausanne, ca un partener serios să vadă cum sunt? N-apuc. Aşa că trebuie să-mi trimit chipul. Şansa mea este talentul dumneavoastră. Eu, ca să-mi apăr şansa, sunt în stare să plătesc oricât, oricum, cu orice.

Nu numai sensul ultimelor cuvinte (care ar putea ispiti şi pe un sfânt) reduce substanţial angoasa domnului Dobriţoiu, ci toată patima aceea specială, năduful încărcat cu speranţă, totul pune surdină, în conştiinţa fotografului, clopoţelului-alarmă, la un moment dat atât de zgomotos.

O fată care îşi refuză cu oroare viitorul de fată bătrână, ba respinge chiar perspectiva unui măritiş banal între graniţele

ţării natale, va plăti salvatorului fie peşin, fie în natură; domnul Dobriţoiu, sensibil la ambele moduri de plată, aşa receptează acel „oricât, oricum, cu orice”. Îmblânzit, încălzit, aproape fericit, o priveşte cu deliciu pe frumuşica aceasta care aşteaptă minuni de la aparatul său fotografic. Nu se mai pune problema să nege existenţa acestui aparat, ci, cel mult, să ştie ce obţine pe setul de poze.

— M-ai învins, frumoaso. Ţi-aş propune să mă şi îngenunchezi. Iar după aceea... Hai, spune DA.

— Nuuu! Niciodată! Nuuu!

Bufnetul uşii aproape scoase din ţâţâni de umărul, încă solid, al fostului maior de miliţie Marghilomănescu Pantelimon face strigătul acestuia încă şi mai dramatic. Căci el, nu Olguţa, dintr-un gâtlej înroşit de furie, a scos cele trei negaţii răcnite.

Se înţepeneşte în faţa fotografului ca un taur furios, gata să facă praf orice împotrivire.

— Monstrule! Satirule! Te-nvăţ eu minte să suceşti capul unei proaste ca fii-mea! Te văd de vârsta mea... nu ţi-ar fi ruşine, ţap bătrân?! Şi tu, nemernico! Te-am zărit de cum ai intrat aici, întoarse Marghilomănescu tirul către pretinsa fiică. Am fost pe urmele tale. Şi dacă mai stăteam pe trotuarul de vizavi şi aşteptam, ca un idiot, făceai prostia. Simt c-o făceai. Dracu te mai lua?! Ţi-am spus de o mie de ori: dacă eşti atât de lihnită după măritiş extra, atunci trebuie să-ţi păstrezi ambalajul intact!

Olguţa sare ca arsă.

— Prostie, ai zis? Bine că n-ai zis dandana, ca acum o sută de ani! Trăieşti pe altă lume, papa! Ce crezi, mie norocul o să-mi pice cu hârzobul din cer? Că de la zece ani m-ai înnebunit cu hârzobul ăla, de care nimeni nu mai ştie ce înseamnă... Poate ştiau poeţii Văcăreşti. Da’azi? Azi, cum ai văzut în „Moştenirea familiei Guldenburg”, mare contesă de-ai fi, tot trebuie să

fabrici bere şi s-o vinzi bine, altfel pieri! Blazonul nobiliar se ţine cu herghelie, cu moşie, cu bancă, da' şi cu bere! Eu, care nu-s aristocrată, ca să mă mărit cum vreau, ce-mi trebuie? Poze trăznet pentru agenţii matrimoniale. De-aia sunt aici. Ce te răţoieşti la dumnealui? N-are nicio vină! Decât că vrea să mă ajute. Asta e vină? De ce te porţi ca un besmetic?

Este „besmetic" o vorbă pe care să i-o arunci, chiar la supărare, unui tată? De faţă cu un străin? Iubitorul tată nu cârpeşte numaidecât două perechi de palme impertinentei odrasle, în schimb ţipă ceva despre inexorabila lor necesitate, răcneşte ceva despre semnificaţia lor educativă, urlă din rărunchi părerea de rău că nu le-a aplicat când trebuia...

... Dar Ilie Dobriţoiu, un domn atât de interesat în păstrarea discreţiei faţă de propria-i persoană, poate rămâne pe tuşă, mai mult decât 3-4 minute, în condiţiile când la el în casă, un năvălitor îl face Casanova de mahala, ţap vârstnic şi câte altele? Fireşte că nu. Are şi el ceva de spus. De negat. De afirmat. De protestat. De precizat. De contrazis. De interzis. De ştii dumneata cine mi-s? Nu, ultima răţoială şi-o refuză, din motive personale, dar din toate celelalte se serveşte cu largheţe.

Şi nici Olguţa nu tace. Nicio clipă. Intervenţiile ei, în loc de a se suprapune pur şi simplu celor două voci bărbăteşti, au ciudatul talent de a le augmenta până la hărmălaie. Parcă ar fi un tel mânuit cu viteză şi virtuozitate de o gospodină emerită care, din două gălbenuşuri şi-un albuş, creează o compoziţie vâscoasă care, „bătută", creşte, creşte, creşte, până la buza castronului...

* * *

Lipit de zidul orb al cămăruţei dinspre curte, Titi Neguş constată cu mulţumire că vacarmul a atins cota de intensitate

dinainte programată. „Dar au s-o ţină? De n-ar uita că-mi trebuie cinci minute...”

Din acest buget de timp, nu mai mult de 30 de secunde sunt consacrate operaţiei de deschidere a uşii. Cu un simplu ac de păr, broasca yale, umilită, cedează. „O fineţe de execuţie!”, apreciază tânărul, odată intrat. „Ce artist al efracţiei s-a pierdut în mine...”, oftează justiţiarul privat.

Conul de lumină, ţâşnit din lanterna tubulară, confirmă imediat ipoteza de lucru. Da, cămăruţa orfană de ferestre este, efectiv, un laborator fotografic. Nimic nu lipseşte: aparatul de mărit, uscătorul, baia, masa cu faianţă, clemele... Filmele desfăşurate, agăţate de un fir de plastic, parcă ar aminti hârtiile de încleiat muştele imprudente din prăvălioarele trecute şi poate, de ce nu, viitoare.

Din bezna camerei, lanterna decupează forme. Se pare că la mare cinste este foarfeca. Pe masă se află trei bucăţi de diferite mărimi. Iată şi ce s-a lucrat cu ele: zeci de nuduri, în poziţii obscene. „E ceva cu aceste nuduri”, constată omul cu lanterna. Unele, iată, sunt decapitate. Altora li s-a aplicat un cap străin, dar lipitura este vizibilă şi e clar că de-abia retuşul de la recopiere va şterge urma „făcăturii”. La câteva exemplare, doar, falsul a fost dus până la capăt. „Ia te uită, ia te uită! îşi spune Titi, şi se apleacă atent peste o Marinelă Prislop surâzând candid, dar cu un trup ce se află într-un şpagat aerian, unghi acrobatic şi sexy care ar aduce reţeta maximă celei mai deşucheate boite de nuit din Place Pigale. „Senzaţional! Deci... < Beautiful College> şi serioasa doamnă directoare bat departe!

Neguş îşi întrerupe investigaţiile – 10 secunde jertfite ca să tragă cu urechea la cele se petrec în casă. Scandalul e în toi. Deci, liniştea e asigurată. Mai departe...

Şovăielnic, cercul de lumină descoperă un alt punct de interes. Masa cu faianţă pare suportul unui studiu de autopsiere. Fotograful a ţinut locul medicinistului, tăind tot atât de impersonal în carne moartă. Nici mila, nici ura n-au prezidat operaţia de substituire a unei siluete fotografice într-un tablou de grup. S-a incizat, s-a extras ce era de extras, s-a introdus un personaj nou pe locul rămas liber.

„Nici asta nu-i lipsit de schepsis”, mârâi detectivul. „Se confiscă”.

Şi tabloul, aflat în faza de montaj primar, dispare în încăpătoarea servietă, unde întâlneşte nudurile cu capete trucate.

Acelaşi drum îl ia, cu rapiditate, un potret de femeie, la descoperirea căruia spărgătorul-în-slujba-legii jubilează.

„Orb de-aş fi, şi tot aş recunoaşte-o, chit că n-am văzut-o niciodată!” îşi spune Titi.

După aprecierile lui, i-a mai rămas cel mult un minut. După trecerea căruia vehemența telurică a lui nea Pantelică şi chiar revolta guralivă a Olguţei nu mai pot ţâşni fără a da de bănuit: prea sunt sincrone şi prea ţin de mult. Mai e ceva pe aici? Repede!

Spotul lanternei, măturând spaţiul laboratorului, pare a nu mai întâlni nimic senzaţional. Poate că, la o examinare mai aşezată, cine ştie...? Dar secundarul ţopăie prea viu pe cesuleţul cu cifre romane. Detectivul se grăbeşte spre uşă. Ah, nimeni nu-i perfect, nici măcar un tânăr căruia i-a reuşit performanţa de a glisa din lumea răufăcătorilor în lumea făcătorilor de bine. O secundă de neatenţie: colţul servietei răstoarnă de pe colţul mesei un obiect – ba două – mici, uşoare, străvezii. Ce să fie? Se apleca, le culege, le pipăie şi, cu intuiţia tuturor marilor detectivi ai lumii, le strecoară în buzunarul cămăşii, presupunând că îi vor fi de folos.

Ceea ce se va confirma mai curând decât credeţi.

Cu precauţiunile de cuviinţă, Titi Neguş închide uşa pe dinafară, se fofilează în umbra zidului, iese uşurel din curte; de acolo, cu paşi mai siguri, pe trotuar, traversează strada, ajunge pe trotuarul de vizavi, de unde, cu dezinvoltura care uneşte un ștrengar de mahala și un imitator de profesie, sloboade semnalul. Cel mai insolit dintre semnale.

Un hămăit furios de câine.

Un scrâşnet lung de frâne.

Un schelălăit al potăii scăpate – dar nu de tot teafără – de sub roţile vehiculului.

Toate zgomotele acestea, întrepătrunse aparent prin virtuozitatea extremă a emitentului, năvălesc din stradă în camera unde scandalul nu s-a stins încă, deşi cei trei combatanţi dau, în sfârşit, semne de oboseală.

„Accidentarea" javrei are un efect miraculos asupra a doi dintre ei. „Tatăl" și „fiica" amuţesc brusc. Ca și când li s-ar fi întrerupt sonorul de la un comutator. Răgușit, fotograful clandestin tocmai își clama – pentru a câta oară? neamestecul în treburile interne ale familiei ce cu onoare găzduia, când băgă de seamă că rămăsese singurul furios. Preopinenţii îl privesc calm, cu detaşare, ceea ce este, oricum, bizar; mai mult, se examinează şi între ei cu reciprocă simpatie, ceea ce, după zgomotul şi furia de adineauri, e de-a dreptul stupefiant!

— Fetiţo, ştii ce? L-am necăjit destul pe domnu'. Hai acasă.

— Bine, tată. Hai.

Oferind fotografului (și prin el, frământatei noastre societăţi) o mostră de consens nesperat, dar nu mai puţin pilduitor, părintele și copila se iau de braţ, salută cu civilitate și părăsesc, demn, locul. Domnul Dobriţoiu rămâne cu maxilarele binişor depărtate, ca la dentist, pentru operaţia de extragere a unei

recalcitrante măsele de minte. Într-un târziu, dezmeticindu-se, aude cum clopoţelul alarmei, adormit o vreme, îi bubuie în urechi: „Dobitocule! Laboratorul!” Străbate casa în fugă, intră dintr-un salt în camera unde îşi ştie puse la loc sigur roadele muncii din ultimele săptămâni şi, dintr-o privire, constată dezastrul.

Aici, în această clipă de cumpănă, în existenţa nu lipsită de încercări a domnului Dobriţoiu, i-am putea atribui una sau alta dintre reacţiile îndeobşte acceptate: a) să-l vedem albindu-se la faţă; b) să-şi muşte mâinile şi să-şi smulgă părul (dacă l-ar avea); c) să constatăm că-i tremură genunchii şi alte balamale; în fine, d) să-l auzim izbucnind în imprecaţii, inclusiv la adresa zodiei sub care s-a născut, ca să nu mai amintim de blestemele ţintind semnul zodiei celor ce l-au adus pe el în halul ăsta. Etc., etc.

Dar realitatea este că niciuna dintre aceste descărcări nervoase clasice nu a fost omologată de solitarul aranjor de fotomontaje porno.

Domnia sa rămâne un lung minut cu privirile în gol, în timp ce degetele îngălbenite bat darabana pe ghebul tamburului de uscare a cartonaşelor scoase din cuvă. După care se îndreaptă neşovăitor spre telefon, ridică receptorul, aşteaptă tonul, formează un număr şi spune sec:

— Kitty? Alarmă. Împrăştiaţi-vă! Urgent. Pentru amănunte, sună-mă de unde poţi.

* * *

— Ce-aveţi, dom’le, cu „analiza muncii”? Ce nu vă place la ea? Numai pentru că te înnebuneau ăia, din zori până-n noapte, cu tâmpenii? Am muncit... eu zic c-am muncit. Hai să vedem ce-am realizat şi ce mai rămâne de...

— Las-o cu realizările, nea Pantelică. Da'încolo, ideea e bună. Eu unul ţi-o cumpăr! Să îmbucăm ceva, la botul calului, şi p-ormă ne muncanalizăm cu plăcere.

Scena se petrecea în locuinţa de burlac tomnatec a lui Marghilomănescu, banal apartament de bloc în care fostul maior îşi duce existenţa şi se gospodăreşte împreună cu Olguţa, fata fratelui său decedat. Pe masă apar, din diligenţele domnişoarei, două platouri cu gustări. Ele se topesc văzând cu ochii deoarece, pe de o parte, foamea vine mâncând, iar pe de altă parte, când ai tăiat pâine, ţi-ai uns feliile şi le-ai garnisit cu legume, gândind, în timpul preparativelor, că de toate acestea se va bucura băiatul care ţi-e drag, parcă adaugi ori presari şi ceva din sufletul tău... (Pentru că, suntem siguri; perspicacele nostru cititor a înţeles de mult, în ciuda zgârceniei cu care i-am oferit datele problemei, că Olguţa, protagonista monologului despre Feţi-Frumoşi dinspre soare-apune contactaţi prin agenţii matrimoniale, visează de fapt la rotunjirea clipei prezente, şi n-ar părăsi acest apartament din Colentina, colţ cu Doamna Ghica, decât la braţul acestui flăcău autohton, care, în clipa de faţă, înfulecă avan, cât şapte capete de balaur).

Înghiţind ultima îmbucătură – preţ de 1 /3 sandviş, ciugulind de pe farfurie ultima, stingheră ridiche de lună, transformată în floricică sculptată de talentul şi de sentimentul Olguţei, creierul agenţiei MON NOM se şterge la gură cu un şerveţel de hârtie creponată, inspiră satisfăcut şi declară şedinţa deschisă.

— Deci, stimaţi colaboratori, cum stau lucrurile? Eu zic că binişor. Ce ne-a adus descinderea la fotograf? În primul rând acea verigă, până azi absentă, din lanţul existenţei fizice a lui „Beautiful College”.

— Despre ce e vorba, Titi?

— Sala Oglinzilor, pregătită pentru balet, şi imensul coridor cu ogive, despre care nimeni, inclusiv madame Lentzi, nu ştia nimic. Acele spaţii imense, de un lux nebun, pe care toţi păgubaşii le-au văzut, deşi nimeni n-a intrat în ele. Ţineţi minte „strâmba" lui Tăbârcă? „Oglinzi din pânză de sac – zicea dumnealui – nu s-a pomenit..."

— Şi ce s-a pomenit? mârâie Marghilomănescu, pe post de sceptic al grupului.

Neguş îşi înfrânge puternica ispită de a lungi suspensul; extrage din buzunarul cămăşii cele două obiecte minuscule pe care Providenţa detectivilor particulari i le-a oferit pe tavă, în ultima clipă a descinderii în camera obscură.

— Priviţi, dragii mei. Acest flecuşteţ de 2 x 3 centimetri cuprinde toată acea splendoare parchetată şi candelabrată, despre care se întrebau toţi dacă ar avea o suprafaţă de 200 ori de 300 metri pătraţi.

Sala aceea nici n-a fost, nici n-a dispărut. Era aici. În acest diapoztiv color. Atunci feeric luminat de un proiector, plasat cu ingeniozitate undeva, acum un simplu petec de peliculă, obscur, şi neinteresant, ca un licurici – ziua.

— Şi coridorul către clase? La fel? exclamă, cu tinerească vioiciune, Olguţa.

— Evident. Diapozitivul celălalt.

Maturului investigator îi scapă o laudă sinceră:

— Bravo, Titi, ai dat lovitura, recunosc...

Luat de valul sincerităţii fostului maior, Neguş se gândi să-şi aducă meritele la dimensiunea reală, adică să recunoască şi el: hazardul l-a favorizat, când cu răsturnarea, din greşeală, a diapozitivelor.

Maiorul, însă, continuă:

—... recunosc: discipolul e pe cale să-și întreacă maestrul.

Liderul „Aripei tinere” a Agenţiei MON NOM îl privi lung pe nea Pantelică, strânse pleoapele („Ce spui, nene? Discipol? Abia pe cale...?”) şi renunţă brusc să-şi mai etaleze modestia.

Apoi, cu voce tare, continuă bilanţul:

— Punctul 2: fotomontajele sexy-porno. Pe acelea le-aţi văzut. Dragă Olguţo, scuze. Îţi înţeleg pudoarea, dar nu le-am montat eu, iar meseria e meserie. Ce cred eu? Pozele color, în poziţii obligate, cerute candidatelor la „Beautiful College” n-au fost un simplu ciubuc în plus oferit, contra procente, unui tip ca Dobriţoiu. În paranteză fie spus, acest Dobriţoiu trebuie ţinut strict sub observaţie. Face parte, evident, din bandă, şi n-am stors totul de la el. Oricum, escrocii băteau mai departe. Nu ştiu precis unde. Dar pot zice că afacerea cu pozele urma să le aducă parale grase. Concluzie provizorie: banda lucrează cu perspectivă. O lovitură pe rol, alta în pregătire.

— Cred că ai dreptate, îl sprijină, gânditor, Marghilomănescu.

— Merci, nea Pantelică. Asta e părerea mea şi o susţin. Deci, dacă finalizăm urmărirea la punctul oportun, picăm exact pe mutarea a doua. Notaţi: se dublează potul!

Olguţa:

— Ce înţelegi prin „punctul oportun”?

Titi:

— Să-i surprindem operând în afacerea următoare. Care este, vom vedea.

În privirea Olguţei se citeşte admiraţie, dar şi o sclipire de regret: păcat că bugetul nu i-a permis să încheie cina lui Titi cu un desert.

— Punctul 3 şi cel mai important. Domnişoarelor şi domnilor, vă comunic oficial: deţinem fotografia unui membru al bandei. Nu m-ar mira să fie însuşi creierul ei: doamna Kitty Pârloagă-Wilson. Iat-o.

Unchi şi nepoată întind gâturile către cartonul sustras din fototeca lui Dobriţoiu.

— Dacă vă îndoiţi c-ar fi ea, rog priviţi chipul tinerei introdusă în tabloul de promoţie al unui autentic colegiu britanic de domnişoare, după cum autentifică ştampila de pe verso... Daţi-mi voie să citesc: Brighton, Sussex Comitate, Florence Nightingale High-Scholl, 1957. Eu, de pronunţia mea englezească mă pot îndoi. Nu şi de identitatea persoanei: e Kitty Pârloagă, la frageda vârstă de 17-19 anişori.

”Ar fi meritat un tort Richard, ori măcar o tartă cu frişcă. Dar... de unde şi cu ce?”, oftă în gând Olguţa.

— E clar cât i-au călcat individei picioruşele pe gazonul Engliterei, dacă introducerea ei într-un tablou de promoţie din Brighton s-a operat cu foarfeca. Trebuie să-i căutăm cazierul în scumpa noastră patrie. Că-i de-a noastră, get-beget. Nea Pantelică, aici joci pe teren propriu. Ia-o. Faci ce ştii!

Fostul maior îşi scărpină faimoasa dungă lăsată de fostul chipiu, cu mulţumirea că i s-a delimitat, în sfârşit, o zonă concretă de acţiune. A lui şi numai a lui. Are s-o calce în lung şi-n lat, nestingherit, şi-o să le arate el că, după o viaţă de om, ştie ce face. Adică altceva decât depreciativul ”face ce ştie”.

CAPITOLUL V
ÎN CARE AUTORII ÎŞI FAC NOSTRA CULPA

... Şi promit. Rapid, ba chiar din mers.

Ajunşi la pagina 87 constatăm cu stupoare o gravă carenţă: cititorul nu s-a întâlnit încă niciodată cu escrocii – direct.

Ce va spune critica? Oare nu ne va acuza că, tributari realismului socialist, evităm să aducem în prim-plan personajele

negative, de teamă că sinistrele figuri ar submina rolul formativ-educativ al literaturii? Nu ni se va atribui, oare, credinţa că unii cititori, mai ales cei foarte tineri şi necăliţi ideologic, ar fi în pericol să se infesteze de exemplul nociv, mai periculos decât ciuma, al mentalităţilor veroase călcătoare de etică şi echitate, acelea ce desfigurează profilul moral înaintat, învechind Omul Nou încă înainte de a fi el gata?

Asta – pe de o parte.

Pe de altă parte, domnul Aristotel Tăbârcă, adevărată enciclopedie ambulantă a romanelor poliţiste, cum s-a mai zis, ne va arăta cu degetul, batjocoritor, clamând: „Eroare, domnilor! Un roman poliţist în care detectivii se luptă cu Nimeni este un spanac. Criminalul trebuie să apară de la început – şi anume în cea mai onorabilă aparenţă. Cine nu posedă un paravan de perfectă onorabilitate, să nu se apuce nici de asasinate, nici de escrocherii. Aparenţa şi numai aparenţa derutează cititorii şi anchetatori, deopotrivă. Bibliografie? Câtă vreţi!"

Recunoaştem ambele obiecţii ca îndreptăţite*. Ca atare, punct şi de la capăt.

** Pentru a fi totalmente sincer, mărturisim, nu privim obiecțiile de mai sus ca absolut întemeiate. Dar, așa cum ne învață un clasic al defunctului socialism științific, dacă 5% dintr-o critică este întemeiată, ți-o însușești, că n-ai încotro. El se exprima: "dacă nu știi, te învățăm; dacă nu poți, te ajutăm; dacă nu vrei, te obligăm!"*

Cei mai mulți n-au vrut și au fost, binișor, obligați...

Capitolul V bis
DOAMNA DE FIER
VARIANTĂ LOCALĂ ŞI SLUGILE SALE

• De ce se atrag contrariile Pe scurt despre arta conducerii.
• Transparenţa borcanelor goale. • Între parazitismul binemirositor şi miasma lumpenproletară se poate alcătui o alianţă? Se poate
• Un Las Vegas pe braţul Sulina • Rolul enormei elocinţe la reprimarea rebeliunilor mărunte • O muşcătură amânată.

Ajunşi aici, să menţionăm că în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră cu analiza muncii de la agenţia MON NOM, găzduită, cum s-a văzut, de modestul apartament din Colentina, tot în Bucureşti, dar la extremitatea cealaltă a axei est-vest (fatidică polarizare; geopolitica ne urmăreşte ca un spectru!) şi anume în cartierul Cotroceni, pe o stradă cu nume de doctor, străjuită de venerabili castani, într-o vilişoară pe jumătate învelită în poetica iederă, banda escrocilor ţine şi ea o consfătuire. Tot analiza muncii, cum ar veni.

Convocând-o de urgenţă şi prevăzându-i consecinţele, doamna Kitty Pârloagă-Wilson a trebuit să decomande, prin telefon, plimbarea matinală de mâine şi acelea din zilele următoare. Căci faţeta de statut social demn cvasi nobil, şi-a construit-o în legătură cu cei 6-7 prichindei, foşti şoimi ai patriei, ţânci de ambele sexe pe care zilnic, între orele 10-13, îi plimbă prin parcurile învecinate, pe un traseu fix, familiarizându-i cu firimituri din limba lui Jack the Ripper şi a lui Mackie Messer, ba chiar cu elemente de educaţie pietonală şi bune maniere.

Au fost convocaţi – şi au răspuns prompt – cei doi asociaţi: Valerian H.Zbârcea, fostul „administrator” al colegiului fantomă,

şi Florică Ţone, zis Tomberon, mezinul afacerii, un june care, înainte şi după ce şi-a dat contribuţia la înălţarea volumetrică a iluziei, a fost silit să stea, discret, la o parte.

Nimic mai contrastant decât acest cuplu bărbătesc. Domnul Zbârcea, căci are toate însemnele exterioare ale unui domn, ar putea fi crezut fără ezitare dacă, la un sondaj TV, pe stradă, şi-ar atribui calitatea de universitar. În realitate este un (deloc simplu) responsabil la Centrul 109 de achiziţii sticle şi borcane goale. Florică Ţone, dimpotrivă, este ceea ce pare, şi pare exact ce este: o secăturică, fugind ca dracul de tămâie numai la auzul cuvântului „slujbă”. La cei 49 de ani ai săi, Zbârcea este un ins care, scuturat bine şi luat la bani mărunţi, cum ar zice colegul său Ţone, s-ar dovedi trântor distins; îi place ca iniţiala intermediară să treacă drept haş-ul de la Henri, eventual Herbert, nu de la realul Haralambie; a acumulat ceva cunoştinţe până la vârsta majoratului, după care un soi de invizibilă grăsime i-a blocat spiritul, sufocând orice progres. Ţone, la polul opus, se înfăţişează lumii ca un cil vibratil, în perpetuă mişculaţie (formă a mişcării), cu refuz net şi oripilat în faţa oricărei gramatici, igiene, morale, inhibiţii. Fizic, contrastul este încă mai izbitor. Dacă Florică, puţin la trup, cu o faţă uscăţivă de la natură, dar încă subţiată de nişte plete neţesălate, dă privitorului senzaţia inconfundabilă a unui cuţit de bucătărie peste lama căruia n-au trecut nicicând detergenţii, domnul Valerian prezintă o faţă plinuţă, roză, cu piele perfect întinsă, parcă bărbierită din 5 în 5 minute, cu fieare por hrănit de loţiuni, creme, ape de colonie şi after-shave-uri rafinate, o statornică preocupare de igienă corporală înrudită cu mania.

Dar nu este locul, n-avem nici timpul să insistăm. Mai profitabil pentru cititor ar fi să încercăm a desluşi, principial,

forţa centripetă capabilă să alăture două persoane atât de diferite. Grosso modo, este vorba, desigur, de interes. Cum ar putea domnul cu faţa roză să ajungă (în precaritatea aprovizionării din zilele noastre) la atâtea săpunuri fine, spray-uri de formulă sofisticată, loţiuni şi pomezi miraculoase, zeci de produse ale râvnitei societăţi de consum, acel rai odorific, dacă un Florică Ţone zis Tomberon n-ar procura la bişniţă (de unde, pe cât şi cu câtă alergătură numai el ştie!) TOTUL? Şi invers: cum ar parveni vreodată găinarul mărunt să învârtă pe degete sume considerabile, inclusiv în valută, fără vastele resurse ale organizaţiei, a cărei verigă intermediară este înmiresmatul trântor Valerian Zbârcea?

Dar să intrăm în subiect, odată cu protagoniştii.

— Am înţeles necesitatea disipării noastre momentane, spune ultimul dintre bărbaţii pomeniţi, dar, mai înainte a-mi da consimţământul, mi-aş permite să solicit...

— Lovelele! intervine (sau continuă) celălalt. O s-o roim, dar nu cu mâna goală. Când împărţim?

Doamna Kitty priveşte capetele celor doi.

— Nici nu înregistrez ce spui până nu stingi acea ţigară împuţită din care pufăi. Ştii că nu suport mahorca.

— Mă iertaţi.

Tomberon striveşte chiştocul între unghii, cu dexteritate, apoi îl vâră iute în buzunar.

Dacă ar putea, ar retrage şi fumul. Ştie că nu e bine s-o iriţi pe patroană.

Doamna întoarce capul coafat a la Connie Francis către fostul administrator al colegiului.

— Ce spuneai? Ce solicitai?

Valerian H.Zbârcea încearcă să dea o expresie mai elevată cererii prea frust formulată de Tomberon.

— Aveam în vedere un avans cheş! Necesarul subzistenţei pe timpul dispersării noastre. Sau chiar, de ce nu, să facem bilanţul şi să distribuim capitalul.

Privirile doamnei Kitty nu coboară din punctul acela aerian, încât e de mirare cum de observă nevinovata îndeletnicire pe care o va reprima de îndată.

— Lasă-ţi unghiile şi fă să dispară pila, imediat! Mă enervează, domnule. Bine că nu ţi-ai etalat toată trusa. Te anunţ că apartamentul meu nu e salon de manichiură.

Deocamdată, aşadar, gazda nu a răspuns nici unuia, nici altuia. Să fie o tactică? Modul de a-şi ţine colaboratorii la respect prin reprimări tăioase vrea să marcheze necontenit nivelurile ierarhiei interne, sau are şi alte scopuri? Vom spune noi (doamna n-ar face-o niciodată explicit) că în această asociaţie lucrativă fără firmă şi neînregistrată la vreun tribunal (tribunal? Brrrrr! Doamne fereşte!), există un singur creier, un unic strateg. O mână forte. Şefa îşi cunoaşte prea bine colaboratorii. Ea este, şi se ştie ca atare, centrul sistemului, masa de inteligenţă în jurul căreia gravitează ceilalţi doi sau (cu Dobriţoiu) trei. Cu Andi ar fi patru. Dar Andi, slavă domnului, e altceva... Totodată e conştientă şi de tendinţele centrifuge din sistem. Respectiv, mici sau măricele afaceri, ispitind complicii cu fascinanta atracţie a loviturii „pe cont propriu". E nevoie de echilibru. E imperios nevoie de unitate. Fără stabilitate nu se poate. Şi aşa cum binecunoscutul principiu leninist proclama dreptul republicilor unionale la autodeterminare, până la separare, dar nu l-a acordat niciodată, tot astfel patroana se arăta de acord cu libertatea de acţiune a colaboratorilor, în limita unei discipline de fier, impusă prin orice mijloace. De altfel, exmplele celebre – mult înainte de Lenin şi după el - nu i-au lipsit. Cum am concepe Germania modernă, acum reunificată a doua oară, fără mâna

de fier a lui Otto von Bismarck, unificatoarea ediţie dintâi? Şi cum s-ar fi revigorat conservatorismul britanic fără alt pumn de fier, dar într-o mănuşă de catifea, cunoscuta efigie politică a distinsei noastre contemporane. Mrs.Margaret Thatcher?

Când nimeni nu se mai aşteaptă, când capetele culpabilizate se strâng între umerii parcă zgribuliţi, boss-ul în fustă atacă fondul chestiunii:

— Cât despre bani, poftim!

Şi distinsa doamnă, abdicând grav de la bunele maniere pe care, între orele 10-13, în zilele lucrătoare, le sădeşte programatic în inimioarele celor 6-7 preşcolari educaţi ambulatoriu, face impardonabilul gest de a strecura degetul mare al mâinii printre celelalte patru.

— Să vă intre bine în cap. Nu se operează niciun bilanţ. Nu împărţim niciun capital.

Nu dau niciun avans. Pe mine nu mă duceţi; aveţi voi din ce trăi două săptămâni.

— Ba eu sunt lefter, parol doner, protestează Ţone.

Doamna Kitty râde încet, îngheţat.

— Nu cred că ai şi cheltuit banii de pe pânza de sac. Cum a fost, Florică? Eu am spus: pânza trebuie arsă. Tu, fără vorbă, ai luat-o şi ai vândut-o. Credeţi că nu vă cunosc toate potlogăriile? E treaba voastră ce faceţi, dar numai atâta timp cât nu lăsaţi urme. Eu, în chestiuni serioase, nu mă joc!

Tăcerea care urmează ar fi fost bine să fie măcinată măcar de râcâitul pilei pe convexitatea unghiilor. Dar, aşa cum s-a remarcat, tot o admonestare dură l-a silit pe bine mirositorul Valerian să retragă micul instrument de toaletă. Aşa încât ceea ce spune acum, deşi timid, sporeşte tensiunea:

— Personal, nu pretind că n-aş avea ce mânca. Însă nivelul minim de trai, în optica mea, depăşeşte... cum să zic... strict

umplerea burţii. Or, două săptămâni de proastă întreţinere... La degradarea mea, doamnă Kitty, mi-e greu să consimt.

De data aceasta, doamna Kitty nici măcar îngheţat nu mai râde.

— Dacă nu consimţi, n-ai decât să te parfumezi din câştigul stors de macrameuri! Sau negi că le-ai vândut?

— De ce mă luaţi dumneavoastră aşa? se apară Zbârcea, lovit în specificul vanităţii sale, ca un nobil scoţian căruia un egal în rang, dar educat pe continent, îi ridiculizează Kilt-ul. Pe cuvântul meu, din macrameuri, până azi, n-am vândut decât câteva bucăţi.

— Niciuna nu trebuia să vinzi! Credeam că ne-am înţeles: două-trei luni nu facem valuri. Nimic pe piaţă care să ducă la „Beautiful College". Mi-aţi promis amândoi că staţi locului. Şi nu staţi. Copoii, v-am spus, sunt pe urmele noastre. Că d-asta v-am chemat.

— O fi! ricanează Tomberon, sporindu-şi impertinenţa până la a-şi scoate din buzunar ţigara pe jumătate fumată şi gesticulând cu ea. Or fi, dar nu din vina noastră! Pozele cu gagici, de-acolo ni se trage. Şi, s-avem pardon, şefa, aia a fost o idee de-a matale...

Departe de a-i mulţumi lui Ţone că-l asociază la nevinovăţie, domnul Zbârcea se face mic în fotoliu. Resemnat, aşteaptă bubuiala. Doamna Kitty nu are exerciţiul democraţiei, şi nici nu-i vede rostul. Tot ce-ar putea nădăjdui nemernicul de Ţone ar fi să supravieţuiască, de bine de rău, mâniei punitive; dar nevătămat nu scapă. Cum zeul Heifastos (pe paşaportul latin numit şi Vulcan) a fost zvârlit de Zeul Zeilor din înaltul Olimpului pentru că l-a mâniat pe Zeus, de şi-a rupt în cădere piciorul şi a trebuit să şchiopăteze de-a lungul tuturor celorlalte poveşti mitologice, tot astfel Ţone-Tomberon (Zbârcea e sigur de asta) e pe cale s-o păţească.

Paradoxală, reacţia doamnei Kitty! Are în sine trăsnete de milioane de volţi, şi le lasă neconsumate. Nu-şi ucide complicii rebeli: îi scaldă în dispreţ. N-au decât să înoate până la mal, dacă sunt în stare...

— În general, ideile mele, începe patroana (rostind atât de încet încât subalternii fac un efort disperat să o audă) sunt prea mari pentru tărtăcuţele voastre. E dreptul oricărui idiot să ceară zgomotos socoteală pentru tot ce nu izbuteşte să priceapă. Pozele? Habar n-aveţi ce însemnau pozele în planurile mele. Vă închipiuţi voi, constipaţi la minte ce sunteţi, că m-aş fi bucurat la câteva mii în plus acolo? Mă mai încurcam cu albumul pentru un fleac? Fugiţi mă,de-aici! Eu, când încep ceva, văd în mare şi departe. România are nevoie de un Las Vegas. Ei bine, cu banii de pe „Beautiful College”, şi cu ce vom lua de la atestări, în iunie, pontul doi, aveam de gând –şi, fireşte, am încă— să consruiesc un Las Vegas! Nu în deșert, ca al yankeilor. La vărsarea Dunării în mare. La Sulina. Ştiţi voi ce a fost cândva Sulina? Cafenea lângă cafenea, tripou lângă tripou, bordel lângă bordel. Împărăţia traficului de mărfuri nevămuite. Paradisul porto-franco! De la o astfel de tradiţie, chiar dacă s-a scurs o jumătate de veac, se poate porni când ai iniţiativă. Acum, la altă scară, fireşte. Cu hoteluri magnifice, construite aidoma ciorchinilor, fiecare apartament cu doza lui calculată de soare şi de lună. Cu şapte-opt cazinouri concurente în lux, în rafinamente, în parada modei, în de-toate-pentru - toţi-milionarii, veniţi cu helicoptere - taxi din Capitală, pentru câte o noapte de ruletă sau chemin-de fer. Şi, mai ales, găgăuţilor, cu hoteluri, somptuoase hoteluri ticsite de fete frumoase, năzuroase, năbădăioase, pe toate gusturile. Dar nu şi pentru toate pungile! Nu; exclusiv pentru cele garnisite excepţional! Ce rost avea albunul – mă întrebaţi? El trebuia să fie clenciul

pentru atragerea primilor investitori, din Turcia şi până în Taiwan. Mandarinii bancari ai Levantului şi rechinii finanţei din Asia de sud-est, toţi cu parale grele... Fiindcă n-aveam de gând să comit gafa responsabililor de bordel socialist. Ăştia, când afacerea lîncezea, schimbau canapalele! Nu, drăguţilor, în trebuşoare de astea,sufletul afacerii e trupul. Fetele! Tinere, proaspete, ingenue. Candoarea Julietei lui Zefirelli! Copiliţe cu rouă pe trandafir, la vederea căreia toţi babalâcii Orientului să se înviorеze, toţi decadenţii Occidentului să se înzdrăvenească! Vă place? Cum să nu vă placă? Numai că.. vi se par probabil planuri pentru îndepărtata viitorime. Bun, hai să venim mai aproape.

Domnule Zbârcea, presupunând că ai fi tatăl unei fete; lasă, ştiu că nu e cazul, dar să presupunem... deci ai o fată, ţii la ea ca la ochii din cap. Şi primeşti un plic. Iar în plic îţi vezi progenitura pozată goală-goluţă şi promiţătoare cât cuprinde. Alături de poză, un scurt text ultimativ. Ce faci? Te învoieşti să vezi poza cât o pagină de revistă, vândută la toate gurile de metrou? Ori te repezi la Casa de Economii şi Consemnaţiuni să depui o sumă cu patru zerouri pe un carnet la purtător? Eu zic că preferi ultima solţie, ca părinte iubitor ce te afli. Asta... ca un mic aconto la beneficiile multiple ale pomenitului album. Afaceri multilateral dezvoltate, tovarăşi!...

După o scurtă pauză, închiderea cercului.

— Şi acum mă întorc la tine, Florică Ţone zis Tomberon. Tu... uită-te la mine când îţi fac cinstea să-ţi adresez cuvântul... te găseşti tu să-mi reproşezi ghinionul descinderii la atelierul lui Dobriţoiu?! Mie?! Toate loviturile, prezente, trecute şi viitoare mi le datorezi, de la A la Z, şi vii acum să-mi faci pe nebunul? Aa, de fapt... vinovata sunt eu: nu trebuia să lucrez cu stârpituri. Nici fizice, nici morale.

Acum cititorului i-a devenit clar, desigur, că nenorociţii astfel desfiinţaţi nu pot ajunge, oricât ar înota, până la celălalt mal al dispreţului în care i-a azvârlit doamna Kitty. Căci faţă de uneltele sale, dispreţul doamnei Kitty este neţărmurit. Ca al oricărui dictator care se respectă.

— Mai vrea cineva lichidare? Mai solicită cineva avans? Linişte religioasă. Chiştocul a pierit din nou în adâncul Tomberonului. Rozul din obrazul lui Val Zbârcea înconjoară, către pomeţi, două insule vineţii. Regina neîncoronată a bandei verifică, într-o oglinjoară, integritatea impunătorului ei coc circular. Totul fiind în ordine, se poate conchide:

— Eu mă repliez, ca de obicei, la Borsec. Acolo, spre deosebire de alţii, care beau numai ape, am să şi meditez. Voi, în vremea asta, ştiţi de aveţi de făcut. Planul general nu se schimbă cu o iotă. Singurul element nou: prudenţă maximă! Nimeni nu face nimic ca să bată la ochi. Deci, nu cumva să se apuce Valerian să spargă sticlele centrului de achiziţie. Ori, într-un acces subit de hărnicie, să intre Florică în câmpul muncii. Nimic neobişnuit. Întâlnirea – la Constanţa, peste două săptămâni, ora 12 fix, în faţa simigeriei din piaţa Ovidiu. Sper să găsesc totul perfect pregătit, inclusiv un automobil nou-nouţ, cu acte în regulă, reglat cum scrie la carte, bun de drum. Şi cu asta – liber, domnilor.

... Ce mai plăcere!

Cu coada între picioare, parcă asta ar fi expresia curentă pentru revoltele strivite încă din faza primelor mârâieli, nu? Dar şi cu admiraţia stâlcită că, după ce stăpâna te-a pleznit nemilos peste bot, tot ea te face să salivezi de pofta promiselor ciolane, cu măduvă de milioane.

Aşa pleacă ajutoarele doamnei Kitty: un falnic aghiotant şi un trepăduş soios, după ce li s-a administrat un tratament prea puţin diferenţiat.

În stradă, Valerian H.Zbârcea, îndreptându-şi cu nervozitate nodul cravatei, găseşte un făgaş monden nemulţumirii ce-l macină:

— După toată papara, putea, barem să ne întindă mânuţa, să i-o sărutăm.

— Ba mai bine că s-a abţinut, mormăie Tomberon. Turbat cum sunt, poate i-o muşcam.

Parol doner!

CAPITOLUL VI
PELERINAJ LA TEMPLUL CARIERREI DINTÂI

• Cineva, acolo-n lift, te iubeşte! • Promovaţi şi buni în grad sau La vremuri nouă, uniforme noui. • Se aşteaptă un îndreptar de folosit zigzagul • Ce spune fişierul? Ce mai fură lumea? • Mare bâlci mare, două tobe două • Nevoie acută de balzaci • A fost odată ca niciodată un băiat bun, înhăitat cu un băiat rău... • Nobila codoaşă, din faţă şi din profil • Nouă persoane se gândesc, simultan, la K.P.W.

Pantelimon Marghilomănescu era nu numai un matinal, ci şi un bărbat cu exerciţiul autostăpânirii. Puteau clocoti întrânsul sentimentele cu forţa lavei din vulcanul Etna, în ajun de erupţie; faţa lui se străduia să rămână impasibilă. Prea multă vreme pentru lecturi filozofice n-a avut niciodată, dar câteva rânduri despre şcoala antică a filozofilor stoici, din Micul dicţionar filozofic, tot îi furnizaseră un model de conduită. Până în urmă cu un an şi jumătate, e adevărat, în afara regulamentelor de ordine interioară, nu prea îi dăduse inima ghes la cuvântul tipărit; dar de la pensie încoace, nici nu mai cuteza să se aşeze la vreo coadă, fără ca în prealabil să arunce, pe fundul sacoşei, o cărticică din biblioteca nepoatei sale Olguţa. Obiectul devenise, pur şi simplu, o chestiune de supravieţuire. Bunăoară, când în gangul Alimentarei s-a băgat bere, iar dânsul, cetăţeanul Marghilomănescu Pantelimon, fiind a două sute optsprezecea ori a două sute nouăsprezecea persoană (în funcţie de cel ce va ajunge primul la tonetă, el sau sfrijitul de alăturea), nu se ştie dacă „apucă”; şi când, ivit din jale, cineva, probabil contabil, umblând de-a lungul cozii, numără fără abac, cu degetul, vestind ca o Cassandră că au rămas la vânzare numai nouă navete, că sunt douăsprezece sticle într-o navetă şi că, deci, berea se termină

la doamna cu decolteul ăla frumos: în fine, când speranţa, apoi incertitudinea şi, curând, disperarea depind de raportul concret de forţe dintre codaşii însărcinaţi cu ordinea, aduşi în faţă, şi grupul colorat al anarhicilor apărând ca din pământ şi mai în faţă, - ei bine, care e singurul mijloc de a-ţi preveni infarctul? Să te calmezi gândindu-te, în răstimp, ce-ar fi făcut Zenon din Citium într-o situaţie analoagă. Desigur, paralela nu se susţine integral. Dar nu pentru că stoicii eleni renunţau de bună voie la vinurile de Chios sau la alte băuturi de-ale lor; ci pentru că niciunul dintre aceia, spre deosebire de înţeleptul Pantelică, nu-şi dăduse demisia din rândurile organelor de pază ale Areopagului spre a fi silit, ulterior, să dea ochii cu foştii camarazi venind printre dânşii fără armură, fără suliţă, fără scut, doar cu urma coifului lipsă, încrustată la jumătatea frunţii.

Nouă ne-ar consuma prea mult spaţiu descrierea stării sufleteşti, trăită în ascuns de fostul maior pe când îşi făcea intrarea, prin strada Eforie, în marea clădire gris-şoarec, între zidurile căreia şi-a petrecut ani şi ani de existenţă activă. Oricare dintre cititori are însă mandat* să-şi imagineze ce simte Marghilomănescu pe parcurs. Când împinge uşa grea a instituţiei. Când îşi prezintă buletinul de identitate unui militar cam indiferent, dacă nu plictisit de-a binelea. Când aşteaptă să i se completeze bonul de intrare (oare şi pe vremuri dura atât?). În fine, la aşteptarea liftului şi la inevitabilele consideraţii generale, inspirate de mersul acestui aparat, în sus şi în jos, pe verticală abstractă a vieţii.

** Este vorba de un cu totul alt tip de mandat decât cel care te aducea în mai sus pomenita clădire, deși, recunoaștem, termenul ne-a fost sugerat de context.*

— Dom'... tova... domnu... tovaroşu'maior Marghilomănescu! Aţi mai vinit pe la noi, să ne vedeţi? No, că bine-mi pare! Chiar gândeam deunezi cu Anica de la bufet – ştiţi că s-o măritat cu Beldeanu, şoferu de la Intervenţii? – că pe unde-o mai umbla tovaroşu maior al nost', ziceam, că fain om o fost cu noi, ceştia mai mărunţii... Şi nu vă intre în grijă că zic tovaroş. Nu-i bai. Aici, în lift, n-are cine purta pâra. Ş-apoi eu mi-s femeie cu credinţă, în frica lui Dumnezeu. După mintea mea, Domn îi numa unul, acolo, sus, de unde-i vede şi-i aude pre toţi, dară singur Dânsul...

Al doilea membru al agenţiei MON NOM simte că, de nu-şi va impune un control sever, i se vor umezi ochii. Rozalia, femeia de serviciu, de felul ei de prin părţile Sălajului, altoi care n-a „prins" nici după 30 de ani petrecuţi în Capitală, îi mângâie mâneca hainei. O face cu tandreţea şi devoţiunea omului neatins de ciuperca falsităţii. Biata Rozalia! Câte mii de iaurturi şi batoane de 1 leu bucata nu i-a cărat ea de prin prăvălioarele Lipscanilor, merinde providenţiale pentru holteiul tomnatec, de al cărui mic dejun, până la venirea Olguţei, cine dracu să fi purtat grijă? Dacă, răsplătind-o, iar fi dat femeii numai câte o singură floricică – peste plata cinstită cu care se înţeleseseră dinainte – pentru fiecare butonieră răbdător fasonată la cămăşile civile ale maiorului, drăguţa Rozalia s-ar scălda în pajişti înflorite!

Bucuria de a reîntâlni instituţia la nivelul ei cel mai uman îl decide pe fostul ofiţer să-i acorde femeii de serviciu calitatea de călăuză neoficială. Îi cere şi primeşte de la ea informaţii utile. Cine a plecat, cine a rămas, cine a venit. Care pe care post şi cu ce resort. Pentru că, secret de serviciu neştiut femeii de serviciu n-a existat în România nici ante, nici post-revoluţionară. Marghilomănescu află cu această ocazie că fostul său sector este

şi azi condus de colonelul Mitran, actualmente aflat într-o lungă deplasare în străinătate; că adjunct al acestuia a devenit un fost subaltern, căpitanul Preda, avansat între timp, pentru merite deosebite, locotenent-colonel; că maiorul Vancea, acela ce i-a fost coleg de birou, e bun în grad şi tot la acelaşi birou lucrează. De venit? Or vinit ei mulţi, da copii cruzi, cu caş la gură. Cu ei, altu-i baiul; se uită la tine da'nu te văd, parc-ai fi nemica. D-apăi atunci ei pierd, nu Rozalia!

Vizitatorul îi mulţumeşte afectuos, despărţindu-se de ea numai provizoriu, fiindcă a intervenit promisiunea unei cafeluţe mmmmmm... cum numai această bufetieră improvizată se pricepe a face de dragul cuiva...

Când părăseşte cabina liftului, la etajul ultim, inima pulsează, ca să zicem aşa, la pas; în faţa biroului, în dreptul uşii bine cunoscute (măi, au vopsit-o! ah, i-au schimbat şi numărul!), cordul a luat-o zdravăn la trap; iar de partea cealaltă a acelei uşi, acolo unde un Ionuţ Preda se ridică de pe scaun cu ambele mâini primitor ridicate, pompa centrală a sistemului circular marghilomănescian funcţionează la galop nebunesc, - deşi pe dinafară nu se vede aproape nimic.

— Tiii, ce surpriză! Deşi... surpriză şi nu prea. Să vă explic: la horoscopul meu se spune că azi mă aşteaptă o întâlnire plăcută.

Pantelimon strânge zdravăn mâna întinsă şi-l felicită cu toată sinceritatea pe fostul său subordonat.

— Felicitări pentru tot: tresele noi, saltul peste grad, marea încredere... Comparându-ţi cariera cu aceea a lui Bonaparte, aş zice că, de când nu ne-am văzut, ai deblocat Toulon-ul. Ca să vezi ce face revoluţia dintr-un militar talentat...

— Mulţumesc, zâmbeşte Preda, dar... toute proportion gardee. Să nu uităm; pe unul ca mine, Revoluţia îl face şef ca să instaureze imperiul democraţiei, cu voia dumneavoastră.

Petre Vancea, maiorul bun în grad, se ridică şi el, mai greoi, de la biroul unde l-a găsit şi l-a lăsat decembrie 1989.

— Hai să trăieşti! Ce vânt te-aduce pe coclaurii noştri, pensionarule?

Şi, în timp ce se consumă îmbrăţişarea P.V.— P.M., maiorul activ mormăie a glumă la urechea maiorului fost:

— Aşa, vasăzică: nouă ne-ai spus că te retragi în pensie fiindcă nu suporţi pasul de lambadă, uite-l nu e, dealul – valea, albă-neagră, şi când colo... ce-am auzit? Te-ai privatizat! Mare şmecher! Liber-schimbistule!

Adjunctul sectorului intervine împăciuitor:

— Lasă musafirul în pace, Vanceo, Omul ne face o vizită de curtoazie. Ce mi-l iei aşa?

— Curtoazie, domnule colonel? Nu-i cunoaşteţi pe privatizaţi! Ăştia sunt cu interesul în braţe.... fac prinsoare că, până-n trei minute, Pantelică ne cere o informaţie.

Regretând că va trebui să-i dea, în esenţă, dreptate lui Vancea, detectivul particular se străduieşte să-l contrazică, totuşi, încropind măcar 4-5 minute o discuţie neutră.

— Ce mai e, cum mai e pe aici? Vă întreb fiindcă urmăresc, ca tot omul, la televizor cum, una-două, sunteţi luaţi în focuri. Că unde-i poliţia? că de ce n-a reacţionat poliţia? că, dacă avem poliţie, de ce nu se simte deloc? Alţii, dimpotrivă, că de ce o simţim întruna?

Preda, sobru:

— Ne descurcăm, totuşi.

Vancea oftând:

— Dar numai noi ştim cum...

— Şi domnul colonel Mitran? Am auzit că lipseşte... că va mai lipsi...

Preda, la obiect:

— Se specializează în Statele Unite. Probleme de dotare, tehnici de intervenţie, organizare, and so on, and so forth...

Vancea, din rărunchi:

— Of, mânce-l tata! Eu îl aştept pe şefu ca pe un cireş copt! Să-mi facă lumină în cap.

Şi nu numai mie; lumii. Cum fac ăia de au şi poliţie, şi democraţie, domnule? Că la noi, asta-i nebunia: dacă intri în piaţă, e rău; dacă nu intri, e prăpăd; scoţi bastonul? te spurcă ţara şi străinătatea; nu-l scoţi? la primul colţ ţi se dă în cap! Înfingi mâna în gulerul bişniţarului? „Huuuooo, vii să sugrumi libera iniţiativă!” Nu intervii? „Ce stai, curcane, de-o parte şi laşi bestia să jupoaie populaţia!?” Dracu să mai înţeleagă! Ia spune drept, Pantelică: nu ca să te vezi scăpat de zig-zagul ăsta infernal te-ai pensionat la cerere, înaintea limitei de vârstă?

Noroc că sună telefonul, că locotenent-colonelul Preda ridică receptorul şi porneşte o discuţie de serviciu, astfel încât Marghilomănescu e scutit de răspuns. Cu toate acestea, şi-l aude în sine, mai sincer decât l-ar da lui Vancea: da. Dacă a plecat, nu izgonit a plecat. Nici măcar sugestii n-au fost în acel sens. Dar, om al situaţiilor clare, cu albul bine delimitat de negru, cu deprinderea împărţirii oamenilor în buni şi răi, nu suportase întrepătrunderea suprafeţelor lunecoase. Probitatea lui, exersată exclusiv pe această bipolaritate, i-a spus într-o zi la ureche: „La cincizeci şi cinci de ani, e prea târziu, flăcăule”. De ce flăcău? Asta aşa, pentru cadenţa frazei. Nici Ocheanos nu e un copil, şi totuşi „Nu-nvie morţii, e-n zadar, copile...”.

De îndată ce şeful adjunct al sectorului pune receptorul în furcă, Marghilomănescu, apreciind drept consumate minutele-tampon, intră în subiect. Îşi declină calitatea, de altfel cunoscută pe aici, cum s-a văzut. Solicită ajutor pentru identificarea unei

persoane şi consultarea eventualului cazier al acesteia. Mai mult nu dezvăluie, deocamdată; până şi poza doamnei Kitty o ţine în buzunar. De ce să stârnească curiozităţi nedorite? De ce n-ar folosi, atât cât îi îngăduie horoscopul locotenent-colonelului, o bunăvoinţă de fost subaltern, între timp devenit, prin merite proprii şi situaţii obiective, şeful local? De ce n-ar ocoli dibaci „concurenţa poliţiei", al cărei sprijin îl cere, dar nu prea adânc? Vancea trebuie fentat. Economia de piaţă are legile ei: de întrebările sâcâitoare ale fostului egal în grad nu simte nevoia. Dar... o să-i meargă?

— Vă interesează fişierul, înţeleg? Nicio problemă. Vanceo, condu-ţi colegul la cartoteci şi ajută-l. În uniformă sau civil, dumnealui tot legea o slujeşte.

Mulţumind fostului căpitan, actualul locotenent-colonel Preda, şi exprimându-i satisfacţia că democraţia promovează cu discernământ cadrele tinere, după cum însuşi s-a încredinţat chiar azi în acest birou, detectivul porneşte pe coridoare lungi, însoţit de ofiţerul rămas bun în grad. Mirosul de vopsea se amestecă, deloc neplăcut, cu acele al terebentinei; asta înseamnă că împrospătarea lemnăriei, survenită după evenimentele din vara trecută, se conjugă olfactiv cu întreţinerea săptămânală a cimentului pestriţ. Altele sunt cifrele de pe uşi. Albul pereţilor nu mai e spart de portrete, de citate, de lozinci mobilizatoare. Şi multe figuri noi trec încolo şi-ncoace. „Deci... ceva curăţenie s-a făcut între zidurile astea", reflectează seniorul agenţiei MON NOM.

Iată-l în secţia „Documentare". Aici, prezentările operate de maiorul Vancea sunt superflue, căci Olaru e un şoarece de arhivă prea încărunţit în instituţie ca să nu ştie cine i-a intrat în birouri. Aşadar, recomandările lui Vancea nu fac decât să transmită ordinul superiorului.

— Olarule, din dispoziţia şefului, domnul Marghilomănescu are liber la cartoteci. Dă-i ce-i trebuie. Pantelimoane, nu pleci până nu te mai văd. Să mai schimbăm şi noi o vorbă...

Cât timp şoarecul de arhivă îşi aruncă plasa peste delincvenţa fişată, cu acele ochiuri ale plasei specificate de vizitator („Sexul: femeiesc; domeniul: escrocherii-moravuri; perioada: de la 1965 încoace"), Pantelimon ar avea răgazul să se lase pradă reveriei, să fumeze în voie o ţigară, ori, pur şi simplu, să-şi mai odihnească spiritul. Ei bine, nu e timp. Afară, pe coridorul străbătut adineauri, se aude o încăierare de glasuri, dar tot ce desluşeşte detectivul este că gradul ofiţerului Vancea e invocat cu o fierbinte insistenţă.

Tărăboiul – fiindcă nu orice schimb de cuvinte l-ar fi repezit pe Marghilomănescu atât de prompt pe coridor – este, iată, izbucnirea unei perechi de furii paroxistice. Doi bărbaţi, onorabili după fason, sunt pe punctul să-şi înfigă reciproc mâinile în cravate. Se privesc cu ochii injectaţi, răcnesc incriminări presărate cu injurii (de fapt injuriile sunt materia de bază) şi amândoi trag de maiorul Vancea, invocându-l ca arbitru al disputei ce riscă, dintr-o clipă în alta, să degenereze în bătaie.

— Ce face poliţia!? Ce stat de drept construim în România dacă un individ de abjecţia acestui specimen e liber să compromită tânăra noastră democra...

— Protestez! Cu ultimul strop de energie, protestez! Atâta vreme cât o scursură ca dumnealui e adus de mine aici, la poliţie, şi nu-i puneţi imediat cătuşe, drumul nostru către Europa e compromis iremedia...

— Minţi! Minte, domnule maior. Eu l-am târât aici, nu el pe mine. Nu vom mai tolera ca potlogăriile sistematice ale acestui escroc, tratate cu o condamnabilă indiferenţă, să păteze imaginea...

— Eu, escroc?! Tâlharule! Îndrăzneşti să vorbeşti de imagini pătate? Cine a băgat mâna până la cot în casa de bani? Cine a privatizat ziarul pe numele lui şi a încasat toate paralele? Cine şi-a luat „Dacie” din fondul dat de guvern pentru...

— Fugi, mă, nemernicule! Până şi costumul ăsta de pe tine este o procopseală murdară.

Ce-ai făcut cu ştampila? Dar cu chitanţierul? Dar cu...

— Aaaaa, îţi trebuia ştampila? De ce? Ca să-ţi stipendiezi în continuare rudele? Nu ţi-ai săturat încă familia, hai?

— Te omor! Domnule maior, eu pe ăsta îl omor! Aici, pe loc! A transformat sediul în bar de zi şi de noapte! Numai droguri nu vinde acolo, sau mai ştii?... Vă somez să-l...

— Somezi pe mă-ta! Auziţi, domnule maior, cum vă tratează, chiar la dumneavoastră acasă? Păi, s-a obişnuit: cu somaţii, cu şantaje, cu ameninţări, aşa şi-a făcut dânsul loc în viaţa publică. Smulgeţi-l odată, ca pe-o buruiană otrăvită, că nu-i altceva!

— Las'că înţelege autoritatea cine trebuie smuls! Fac un ultim apel...

— Luaţi măsuri, pentru Dumnezeu, dacă sunteţi factor de putere! Asanaţi odată civismul acestei ţărişoare, că altfel pierim!

Factor de putere sau nu, maiorul Vancea l-a zărit în pragul uşii pe Marghilomănescu şi îi face semn să se apropie, un gest cu sensul subînţeles „hai – că merită, e păcat să pierzi bâlciul”. Apoi, către cele două uragane dezlănţuite:

— Domnilor, domnilor... puţină urbanitate, vă rog. Sunteţi ditamai oamenii politici, trebuie să vă cenzuraţi impulsurile. Dumneavoastră, ca preşedinte de partid...

— Cine, ăsta? răcneşte celălalt. Nu mai e!!! L-am exclus cu majoritate absolută; în plenul partidului. Douzăzeci şi şapte din treizeci şi nouă au votat pentru excludere. Nu mai are bază de masă. Nu mai reprezintă pe nimeni şi nimic. E un zero barat!

Ca şi cum n-ar fi fost întrerupt, maiorul Vancea apelează, cu o politeţe simetrică şi la calmul acestui din urmă vociferant:

— Tot aşa, dumneavoastră, în calitate de secretar general şi trezorier al aceleiaşi formaţiuni politice...

— A fost! ţipă primul. L-am scos ca pe o măsea stricată! L-am demascat în comunicatul de care vă amintiţi. N-ar avea dreptul nici să calce în sediul pe care l-a luat cu japca, îl profanează şi-l deţine ilegal. Cine consumă chiar şi un pepsi acolo, din mâinile lui mânjite, ar trebui să cadă sub incidenţa legii. Afară cu zarafii din templu!

Implicându-l pe Marghilomănescu, căruia îi mulţumeşte pentru aducerea unui mesaj imaginar, Vancea găseşte că spectacolul a durat destul. Îl taie.

— Domnilor, vă sfătuiesc să vă rezolvaţi diferendele politice într-altă parte. Cu ele, noi nu avem treabă. Cât despre nergulile financiare, ele sunt anchetate de poliţia economică. Vă rog să aşteptaţi în linişte şi pace rezultatele cercetărilor. Din câte spuneau colegii de la „Economic”, s-ar părea că... amândoi aveţi perfectă dreptate!

Duş rece. Cele două elocinţe, brusc amuţite, se pierd grăbit în profunzimea coridorului.

— Ei, Pantelică, ţi-a plăcut? Eu am parte de show-uri dintr-astea de două ori pe săptămână. Nu ştiu dacă, după un an, le mai ţii minte moacele ăstora doi. Nu? Mă rog, dintr-ăştia erau mulţi şi celula nervoasă se apără. Dar te asigur că se înghesuiau şi ei acolo, la televizor, în spaţiul electoral rezervat. Unul anunţa platforma-program, altul se opintea cu statutul, iar amândoi, la sfârşit, ciripeau adresa şi numărul de telefon. Acuma se excomunică şi se scuipă. Ce să facă, săracii? Bâlci! Ar fi trebuit să-ţi percep taxă de intrare. Pantelimon confirmă şi mulţumeşte pentru gratuitate.

— Dar acum, dacă-mi dai voie, mă întorc la hoţii mei cinstiţi. La cei clasici, fără statură politică.

Şoarecele de arhivă Olaru şi-a făcut, între timp, datoria. Primele două maldăre de fişe aşteaptă pe birou. Detectivul începe rutina trierii, destul de iute încât să nu-l apuce noaptea aplecat deasupra cazierelor, destul de încet ca fişa mult râvnită să nu-i scape printre degete. Ah, ce bine i-ar prinde acum o cafeluţă, fie ea chiar amară şi răcită, dar a uitat să-i lase vorbă Rozaliei în ce cotlon să-l caute. Nu-i nimic, se poate şi fără; câteva decenii de socialism ne-au învăţat cu principiul „ce nu este, nici nu trebuie". În fond, delectare profesională găseşti chiar în examinarea foilor de cazier, în jocul relaţional dintre fizionomia „clientelor" şi încadrarea „loviturilor" care le-au înseriat în această cartotecă.

— Începeţi cu perioada cea mai recentă, îl sfătuieşte Olaru, aplecându-şi mult capul ca să privească pe deasupra ochelarilor lăsaţi să-i călărească vârful nasului. Poate aveţi norocul să picaţi fix la pont. Aproape că nu există muşteriu vechi să nu fi scos capul în zilele noastre. Că doar, după părerea lor, acum le e vremea...

Deşi, intuind „clasa" doamnei Kitty, Marghilomănescu se îndoieşte în sinea lui că ar putea-o întâlni printre exemplarele pescuite în ultimele luni, la rând cu plevuşca, sugestia poliţistului arhivar nu e de lepădat.

Îi dă curs. Şi nu regretă. Nu pentru că întâiul personaj din bandă ţâşneşte imediat. Dar poliţia a dragat fundul de matcă al societăţii, şi în tot nămolul scos, succesiv, afară foşgăie – cu luminiscenţe de solzi şi în zvâcniri de cleşte crustaceic –o faună fascinantă. Manglitoarea din sacoşe, codoaşa cu sistem, bişniţăreasa la micul trafic de frontieră, mireasa de profesie, tăinuitoarea de marfă furată, escroaca sentimentală, hoaţa

de orice, corupătoarea de minore, gazda de tâlhari, ţiitoarea complice a caidului, şantajista cu repetiţie, prostituata fecioară, traficanta de influenţă, martora mincinoasă, delapidatoarea, toate se amestecă într-un mâl gros, gras, pestilenţial, pe care Olaru îl numeşte, poate prea sumar, muieret certat cu legea.

Hopa! Ca un ecou al episodului „politic" de pe coridor, frânturi dactilografiate recompun o afacere încă şi mai scandaloasă, a cărei eroină principală priveşte şăgalnic, aproape lipicios, din fotografia 6/9 ataşată unei foi de cazier. Doamna, preşedintă de partid în martie-aprilie 1990, delapidatoarea frumuşelei sume de 490.000 lei, s-a ales cu şase luni privare de libertate, accident fatal formaţiunii politice în cauză, care, trasă la fund şi de antecedentele penale ale fondatoarei-lider, nici n-a mai ajuns la confruntarea cu electoratul. Ce mare ctitorie a făcut bâldâbâc!

— Cum dracu a găsit cucoana asta, se pomeneşte Marghilomănescu întrebând, două sute cincizeci şi unu de partizani, să-i declare la tribunal pentru o constituire de partid, domnule?

Olaru îşi foloseşte întâi lentilele cu multe dioptrii, apoi priveşte pe deasupra lor:

— Cum? Cu vorba aia, de care mă jenez. A pus la bătaie ce avea mai bun. N-aţi observat că-i nurlie? Asta era toată platforma. Seducătoare şi rezistentă.

Altă fişă mai piezişă, un nou caz, alt soi de haz...

Nepoată de prim-secretar judeţean. Unchiul, până la urmă, n-a fost reţinut, cum –în vâltoarea evenimentelor – se temuse familia. Dar în primele luni ale anului '90, până la imprimăvărare, nepoata se grăbise să transforme în bani unsprezece tablouri sustrase din colecţia muzeului judeţean – toate, pânze de patrimoniu. Nu pentru propriul folos, doamne fereşte, ci pentru

onorariile marilor maeştri ai baroului ce urmau a fi angajaţi la procesul unchiului. Ce vină avea tânăra, nu-i aşa, că proces, până la urmă, n-a fost, şi că unchiul, plimbându-se liber, trăieşte bine merci din pensie, şi nu prea rău? Aproape toţi banii, respectiv leii, stau la dispoziţia statului: poftim, vreţi să-i număraţi? Îi puteţi afişa, dacă doriţi, în ramele goale ale tablourilor. Pânzele au luat de mult drumul străinătăţii, numai pentru că amatorii s-a întâmplat să fie turişti străini. Ce stat rău, să-i dea unei nepoate iubitoare opt ani doar pentru atâta lucru! Şi ce complet de judecată hain, să facă atâta vâlvă din faptul că restul de bani (ce coincidenţă! exact mărcile şi dolarii încasaţi pe tablouri) – se află la baza unei mici afaceri cu gogoşi, covrigi, merdenele şi ejusdem farinae, de care unchiul în timpul său liber (şi acum, slavă domnului, are) se ocupă cu temeinicie...

„Aici ar fi o mină de aur pentru un Balzac român", meditează detectivul în documentare, „dar de unde-l iei? Căci, ehei, dac-am avea măcar doi balzaci, oho, i-am scoate pe piaţa mondială, să ne mai însănătoşim finanţele cu ei!".

Zâmbetul n-ar vreme să stăruie pe colţurile gurii. Olaru a şi trântit alte două maldăre, în locul cartotecilor parcurse. Şi fostul maior înţelege că, deşi cu aceeaşi atenţie de citire, trebuie neapărat să accelereze cadenţa, altfel toată această comedie umană, în care oricine s-ar cufunda cu delicii şi ar visa s-o valorifice întru nemurire, o să-l lase cu mâinile goale. Ceea ce, pentru un investigator căruia nu-i curge leafa de la stat, nu rentează. Așa că, întocmai precum la canotaj, pe ultima porţiune a cursei, cârmaciul echipajului măreşte „strocul", grăbind biciuirea apei cu vâslele, Marghilomănescu, în dublă ipostază, îşi dă singur comanda şi tot el trage vârtos nu la rame, ci la fişe. De altfel anii derulându-se îndărăt, '89, '87... surprizele se împuţinează. Dacă nu figurile făptaşilor, în orice caz isprăvile

lor, încadrate într-un număr mic de formule rezumative îi sunt mai mult decât familiare; cu ele şi-a hârşit zilele, lunile şi anii.

„De nu m-ar toropi plictiseala”, se avertizează Pantelimon, din ce în ce mai îngrijorat că doamna Kitty ar putea să-i scape prin ochiurile plasei. „Acum, o cafea ar face minuni”...

În clipa aceea, Rozalia, credincioasa femeie de serviciu...

Ei da, stimaţi cititori. Ca şi dumneavoastră, ştim şi noi că o lungă pleiadă de scriitori, în special cei exersaţi în literatura dramatică a secolului nouăsprezece, ba chiar şi în primele decenii din frământatul nostru veac, aveau ticul (ori, după alţii, stângăcia) de a nu introduce în scenă un personaj, să zicem Arvinte, fără ca ultimul protagonist al episodului imediat anterior, sfârşindu-şi monologul, să se uite preocupat împrejur, eventual frângându-şi mâinile şi să întrebe retoric: „Dar pe unde o fi umblând Arvinte?” Atunci, fără zăbavă, Arvinte intra.

N-aveţi decât să ne atribuiţi fie tic, fie stângăcie. Noi declarăm sus şi tare, că, independent de voinţa noastră, ba chiar şi de pericolul moţăielii ce-l pândea pe Marghilomănescu, uşa s-a deschis, a intrat întâi o tavă, pe tavă o ceaşcă, iar apoi s-a văzut un braţ al Rozaliei, înaintea Rozaliei însăşi.

— Bată-vă norocul! Aici îmi eraţi? Apă’ că v-am căutat pe tot etajul! Dau mintenaş fuguţa să pui cafeaua iar pe foc, să n-o beţi rece. Ştiu eu cum vă place dumilorvoastre.

Şi ceaşca salvatoare se retrage iarăşi, ca o Fată Morgana, dinaintea mâinilor întinse ale detectivului.

— Stai, Rozalie scumpă. Nu te las să pleci cu ea. Chiar dacă ai fi scos-o de la gheaţă.

Dă-o încoace. Mmmm... Bună-i! Rece, dar bună.

Pe faţa rotundă, deşi plină de creţuri, a ardelencei, se întipăreşte mâhnirea.

— Nu mă credeţi că v-am căutat pe de-a rândul, tăt etajul? Umblând cu ea din odaie-n odaie s-o răcit, pozna ei de zamă. Nu mă credeţi?

— Ba te cred.

— Ba nu mă credeţi, bag seamă. Eu, ce-oi şti face, dacă nu mă credeţi? Ni'ca. Şăd.

Prin fisura stâncii, pe acolo ţâşneşte şuviţa apei la capătul obscurelor ei rătăciri. Poate că acest „NU MĂ CREDEŢI", rostit o singură dată, n-ar fi declanşat nimic. Dar insistenţa cu care femeia din Sălaj repetă cele trei cuvinte, poate şi părerea de rău adiacentă sincerităţii ei fisurează, dinspre adânc către suprafaţă, uitarea fostului ofiţer de miliţie. În urmă cu câţi ani? Vreo patru-cinci, într-o noapte urâtă de noiembrie, umed, vântos.

Tot nu mă credeţi...

Era o voce de băiat, implorând o încredere refuzată de toată lumea de aici, cu excepţia căpitanului Marghilomănescu Pantelimon.

Tot nu mă credeţi!...

Şi degetul subţiratic al presupusului spărgător, cu disperare prefăcând moţul arămiu din creştet într-un vrej răsucit.

— Se ţine de goange, flăcăul! De la Electronex au dispărut lucruri de 350.000 lei, el vine cu resturi de vreo 50.000 şi vrea să-l credem...

Şi suspectul chinuindu-şi mâinile, frângându-le articulaţiile, muşcându-şi unghiile, parcă ameţit.

— Tot nu mă credeţi...?

Aşa l-a cunoscut pe Titi Neguş. Aici. În aceeaşi clădire, la acelaşi etaj. Ba şi servit de aceeaşi Rozalie cu o cafea întremătoare. Căpitanul Marghilomănescu era ofiţer de serviciu.

S-a prezentat plutonierul de gardă aducând cu dânsul un puştan blond. După ce a pus pe masă două legături din care

împungeau colţurile unor obiecte cubice, puştanul a început să depene o poveste înmărmuritoare. Cică, în seara precedentă, dânsul, mergând cu un prieten aşa hai-hui, şi apăsând în joacă clanţele magazinelor din cale, una din uşi chiar s-a deschis. Întreg conţinutul atelierului Electronex le-a stat astfel la dispoziţie gratis, prin neglijenţa cine ştie cărui gură-cască. În momentul acela, părerile celor doi pierde vară s-ar fi opus, cică. Unul (și anume povestitorul):

— Să anunţăm miliţia! Celălalt (acum dispărut): - Da' ce-s, tâmpit?! Şi intrând, al doilea a început să apuce tot ce i s-a părut mai preţios. Întâiul și-ar fi dat seama că, dacă-l abandonează acolo, până la sosirea miliţiei, hoţul umflă tot și dispare. Așa că s-a prefăcut complice, a cărat partea lui, şi-a însoţit tovarăşul de hoinăreală la bârlogul comun, și într-un târziu, când l-a crezut adormit, a înşfăcat două legături din pradă, aducându-le la miliţie.

Detectivul agenţiei MON NOM parcă se şi vede, mai tânăr şi mai zvelt, în uniformă, cu steluţe de căpitan pe epoleţi, cum se apropie circumspect de boccelele murdare, cum le desface nodurile şi cum atinge suprafeţele cromate ale casetofonului Sharp, lemnul unei perechi de boxe Sony, şarpele cu limbă bifurcată ce se dovedeşte a fi firul cu priză al unui mic „mag" Grundig.

Descinderea care a urmat la adresa indicată de băiat n-a mai recuperat nimic. Cu pradă cu tot, hoţul se topise. Important este că întreg serviciul „Spargeri" din Miliţia Capitalei se încăpăţâna să spună: „Celălalt hoţ". Obstinaţie contra obstinaţie, căpitanul Marghilomănescu Pantelimon o ţinea pe-a lui: „Hoţul". Adică: singurul. Când Titi Neguş îngâna, pierdut, acel lamento cu ecouri în suferinţa inocenţilor de pretutindeni, acel „tot nu mă credeţi", cineva, totuşi, l-a crezut și a avut puterea să-şi impună, până la urmă, punctul de vedere împotriva tuturor.

Dar a trebuit să intervină Istoria, pe de o parte, şi Olguţa pe de altă parte, pentru ca relaţia atât de specială Încredere-Recunoştinţă să devină piatra de temelie a unei agenţii de detectivi particulari. Deşi, uneori (cam des), la încasarea bobârnacelor, Marghilomănescu nu se poate împiedica să aprecieze că memoria tânărului său asociat ar trebui să funcţioneze mai bine, şi comportamentul, în consecinţă, să fie mai... Dar asta e altă chestiune.

— Nimic, domnule Marghilomănescu? întreabă iarăşi, Olaru, ca de alte câteva ori până acum, la intervale lungi.

— Nimic, suspină oaspetele arhivei.

Afară, metropola şi-a intensificat rumoarea, semn că oamenii au părăsit locurile de muncă şi se aglomerează în staţii, unde, ca într-un cenuşiu purgatoriu, aşteaptă, cu ochii în zare, izbăvitorul acces într-un vehicul ITB.

Iat-o.

Când nici nu se mai aştepta, zău!

Din chenarul rezervat, sus, în stânga, celor două fotografii, numita Pârloagă Ecaterina se uită la detectiv. Din faţă, că din profil nu poate. Din profil îşi priveşte, probabil, viitorul zăbrelit.

De îndată, curiozitatea profesională îl trimite la cercetarea rubricilor CONDAMNĂRI şi ISPĂŞIRE DE PEDEAPSĂ. Aici... surpriză! Kitty a fost, la mijlocul deceniului şapte, condamnată pentru proxenetism, mai exact pentru organizarea unei case de rendez-vous cu aport de studente, dar n-a ispăşit nicio zi din osânda de trei ani. Nişte forţe oculte trebuie să se fi pus în mişcare. Şi fostul maior de miliţie, mijindu-şi ochii, acum civili, şi lăsându-se pe speteaza scaunului, parcă se simte învăluit în reţeaua de semnale (telefonice, telefon-fără-fir, cabinete cu multe fire, uniforme cu multe fireturi...) totul la un loc alcătuind

sfânta, atotputernica, imbatibila INTERVENŢIE. De nu cumva chiar... indicaţie.

Înapoi la fişe! Aşadar: racolare de fete drăguţe, sărace, amatoare de bani. Cointeresare de domni serioşi, discreţi, buni platnici. Procurare de sediu itinerant pentru întâlnirile tarifate. Sufletul comerţului, ca de obicei, reclama: un album cu trufandale, numerotate, orarul y-compris.

Cum de obţinuse nobila şi ingenioasa codoaşă neexecutarea pedepsei? Greu de precizat, dar nu şi greu de presupus din partea unui om cu experienţa în epocă a lui Marghilomănescu. Mare minune ca, printre clienţii de bază ai cucoanei, să nu fi fost vreun grangur cu telefon scurt. Asta dacă nu cumva fiica altuia se va fi rătăcit prin albumul cu mostre...

Cu scrisul său mare, dar ordonat, Marghilomănescu îşi scoate datele esenţiale din fişă. Alte capete de acuzare: tentativă de escrocherie, trafic de influenţă – ambele dovedite, cu condamnări neefectuate.

Locul naşterii: Borsec. Primul soţ: Ilie Dobriţoiu, fotograf în staţiunea sus-menţionată. Al doilea soţ: John Leslie Wilson, marinar de cursă lungă pe cargoul Liverpool, mort într-un naufragiu (Bermude). Pensie de urmaş, contestată de familia decedatului, atacată în justiţie; anulată. Bune cunoştinţe de limba engleză. Ultimul domiciliu cunoscut: strada Bateriilor 14.

„Din strada Bateriilor, nicio casă n-a scăpat nedemolată!” mormăie, pentru sine, în sfârşit răpusul de osteneală investigator. „Totul trebuie început de la zero. Adică de la Borsec”.

Amorţit, se ridică de la birou, hotărât să mulţumească locotenent-colonelului, Preda, maiorului Vancea, arhivarului Olaru, femeii de serviciu Rozalia, şi mai ales Norocului, că toţi l-au ajutat. Dar află că, în afară de Olaru, amabilul împătimit ale dosarelor, lumea a plecat. Rămâne, deci, ca Olaru, aici de faţă,

şi Şansa, pe unde s-o afla, să-şi împartă frăţeşte gratitudinea lui. Amorţeala stăruie în degetele piciorului stâng, cine ştie de ce numai în stângul, încât, ca să şi-o potolească, porneşte bătrâneşte pe scări.

* * *

La capătul acestui (prea) lung capitol şi la sfârşitul unei zile de investigaţii mai mult sau mai puţin fructuoase, hai să numărăm: câţi oameni se gândesc, şi în ce cadru, şi cu ce sentimente, la Ecaterina (zisă Kitty) Wilson, fostă Pârloagă, fostă Dobriţoiu?

1. Natalia Breazu. Până acum n-aţi auzit de ea. Nici de acum încolo nu veţi mai auzi.

Este casieră la ghişeul 6 al Agenţiei de Voiaj CFR, din strada Eforie nr.18-22. Tocmai i-a eliberat doamnei Kitty un bilet de călătorie Bucureşti-Borsec, clasa I şi, întrucît mâna călătoarei, purtând patru inele de aur cu piatră preţioasă, a tot aşteptat, la buza ghişeului, un prăpădit de doi lei rest, Natalia— casieriţa i-a trimis în gând un blestem arghezian, încheiat cu vorbele: „Sta-ţi-ar restul în gât de calică!”

2. Valerian H.Zbârcea. Încă jignit de afrontul patroanei, în special cu gândul că, la o despărţire pentru două săptămâni, distinsa doamnă nu i-a întins mâna. Această ranchiună se macină în cada băii, unde trandafiriul personaj întoarce cu gura în jos o sticluţă şi numără clipocitele picături menite să-i facă scăldarea şi mai înmiresmată decât era. „Păi, dacă nici eu n-oi şti să pup o mână de femeie, cine să ştie!?”

3. Florică Ţone, zis Tomberon, trăgând cu sete, lângă o gură de metrou, dintr-un chiştoc de mahorcă, exact aceea ce-o oripilează pe doamna Kitty: „A dracu’scorpie! Păcat că nu mi-am înfipt colţii în laba ei. Dar lovelele... Să moară mama dacă nu le umflu!”

4. Marinela Prislop. În camera ei, sub o veioză provenită de la Consignaţia de pe strada Covaci, şi ascultând un disc cu preclasici - două cadouri recente - fiindcă în viaţă trebuie să ştii să-ţi creezi atmosferă: „O fi fost tipa escroacă, dar... hai că mi-a plăcut! Lucra di granda, şi mai ales, avea stil. Nu-mi strica să fi avut parte de şcoala ei!"

5. Titi Neguş. În mai puţin – decât – modesta – lui— cămăruţă mansardată.

Recapitulând conţinutul carneţelului cu însemnări despre afacerea „Beautiful College": „Formidabilă muiere! De unde le-o fi ştiind, că, orice s-ar zice, în orice treabă e un schepsis! Îl ai? Îl înveţi? Cred că-l înveţi!..."

6. Ilie Dobriţoiu. Învârtindu-se pe aleile Cişmigiului: „Ce-o fi cu Kitty? S-a retras pe linia de aşteptare sau nu? Dacă nu-mi dă un semn, va trebui s-o caut eu. Dar nu la telefon..."

7. Tasnady Ilona, vânzătoare la aprozarul din îndepărtatul Borsec, deşi principalele venituri provin din închirierea celor trei camere ce-i prisosesc. Înfăţând pilota ardelenească: „Păcat că n-am pus garnitura cu răţuşte roz, care-i plac coanei Kitty. Dar las'că stă mai mult, zicea. O să i-o pun sâmbătă, când schimb aşternutul..."

8. Robert Nicholson, zis „Boby – sfarmă inimi", marinar britanic pe cargoul de pescuit oceanic „Prince Albert", la 5329, 4 mile marine, încă mai departe nord-vest-vest de Borsec, în cala-depozit, pe când spintecă burţi de peşte, pentru a le îndopa cu sare. O mişcare neglijentă, o tăietură pe buricul degetului mare, un plasture aplicat la repezeală şi o exclamaţie plină de usturătoare nostalgie: „Exact ca-n ziua când am naufragiat cu Liverpool! Bietul Leslie! Când s-a produs coliziunea fatală, tocmai îmi povestea înnebunit, despre nevastă-sa, românca. Iar eu, culmea! mă căzneam să-l

asigur că una mai credincioasă ca ea nici nu există! Tocmai eu care... când i-am vizitat... Pe mine să mă ierte Dumnezeu, pe Leslie... odihnească-l, că era grozavă! Dar ca văduvă? Cu cine o mai petrece?”

9. În sfârşit. Pantelimon Marghilomănescu. Părăsind clădirea gris-şoarec a Prefecturii Poliţiei Capitalei, pe umăr cu port-hartul, relicvă a trecutului său activ în miliţie. În piciorul stâng, cu o durere care, acum s-a convins, nu este amorţeală pasageră, cum sperase, ci simptomul unei crize de reumatism. În gând, finalmente, cu o dârză hotărâre de luptă: nu „Ecaterino, vedea-te-aş moartă, cu dric la poartă şi cai mascaţi”, ci „Hei, doamnă Kitty, te-învăţ eu minte, de astăzi ţin-te, stai tu că vin”...

Dacă nu l-ar fi durut piciorul, ar fi luat-o la stânga, pe Eforie în jos, către Agenţia CFR, să-şi cumpere şi el bilet pentru Borsec, şi s-ar fi întâlnit, nas în nas, cu lumina dorurilor sale. Pe când aşa, a luat-o la dreapta, către staţia Universităţii, să aştepte troleibuzul 66, spre cartierul Colentina.

Să mai ziceţi că nu suntem jucăriile destinului! Dar, fără acest puseu reumatic, întâlnirea vânător-vânat s-ar fi produs acum, urmărirea poliţistă s-ar fi încheiat şi, odată cu ea, toată cartea de faţă, ajunsă de-abia la o treime de text.

Jos cu cei ce cred că aşa era mai bine!

Capitolul VII
„PÂNZA DE SAC” – CODUL A TREI BĂTĂLII

• Zorii unui tânăr deloc sentimental • Hazardul te ajută, nu ai decât să-i ieşi frumos în cale • Informaţii de aur curat, obţinute pe-o bere • Copiii lumii interlope într-o noapte cu lună • Cota foilor deochiate la bursa difuzorilor minori • O babă malefică la maşina de cusut „Ileana” • Şocul regăsirii după 5 ani şi ceva despre viteza de reacţie • Biet înecat, ai fost convingător!

Unde o fi dispărut hârtia albastră? Foarte probabil, acolo unde s-au dus toate câte nu se mai găsesc. Dacă şcolarii de altă dată, cei ce îşi înveleau manualele şi caietele cu hârtie albastră (copii deveniţi, între timp, taţi sau bunici) nu-şi bat capul cu problema deoarece descendenţii lor utilizează astăzi învelitori din plastic, Titi Neguş regretă sincer, de cum se face primăvară, acest aşa-zis progres. Lui, personal, câteva coli de hârtie albastră i-ar prinde foarte bine, fiindcă le-ar pune pe geamul ferestrei-chepeng al odăiţei lui mansardate, drept stavilă în calea razelor ce-l trezesc nemilos la 6,30 a.m. Trebuie spus că, spre deosebire de mai vârstnicul său asociat de la MON NOM, nici firea, nici un obicei îndelung exersat nu-l ridică în picioare devreme. Ca dovadă, la vreme de iarnă, doarme neîntors până către amiază. Dar, din aprilie, nu mai e chip; devine matinal de nevoie.

Chiondărâş se uită şi astăzi la soarele care i-a trimis un mesaj perpendicular şi nesuferit de fierbinte. Parcă bombardat, Titi încearcă să se îndepărteze, măcar cu câţiva centimetri, de astrul zilei. Salvare, însă, nu e: patul e prea îngust ca să mişti perna, cameră e prea mică spre a muta patul.

Atunci... să ne trezim. O toaletă sumară, cu o singură satisfacţie: dinţii – toţi, la locul lor, şi foarte bine înfipţi în alveole, par hotărâţi să nu sporească veniturile niciunui stomatolog român.

Câteva mişcări de înviorare în maiou, energice, dar nu din cale afară de numeroase; şi asta pentru că, spre deosebire de Mannix, de Sfântul şi de toţi ceilalţi detectivi particulari studiaţi la televizor, Neguş ştie: cei şase-şapte biscuiţi pe post de mic dejun abia de pot recupera forţele cheltuite în vis, necum să mai depună masă musculară.

În vreme ce îi ronţăie mai mult sau mai puţin absent, încearcă să-şi prefigureze programul zilei. Nu e o veche deprindere la el. Răspunderile manageriale îl schimbă însă pe om văzând cu ochii. În dimineaţa asta s-a trezit cu ambiţia de a avansa decisiv. O fi şi ca urmare a situaţiei de-a dreptul dramatice prin care a trecut cam între orele 4-4,20, când asociaţia păgubiţilor, constituită în haită, îl alerga pe acoperişuri şi pe vârfuri de munte, răcnind din răsputeri: „Neguşule, Neguşe! Te punem în cătuşe ca pe un porc de câine dacă până poimâine n-o să ne restituiţi banii noştri greu munciţi!” Ce coşmar!...

Deci... programul. Foarte bine. Titi e decis să se ţină cu dinţii de program. Dar... care program? Din ce să-l întocmeşti? Pe baza căror date? Să recunoaştem cinstit: zestrea descoperirilor agenţiei MON NOM este, deocamdată, atât de săracă, încât un program de lansare pe noi piste de investigaţie nici nu se poate concepe fără 80 până la 95 de procente de ajutor din partea Hazardului. Restul de 5-20 procente ar conţine:

— identitatea Ecaterinei (Kitty) Pârloagă-Wilson (realizare de vârf care se refuză oricărei minimalizări);

— complicitatea fotografului clandestin Ilie Dobriţoiu.

Celui de al treilea element i s-a lăsat loc liber, dar acest loc nu poate fi acoperit deoarece, în ciuda semnalării unui ten roz şi chiar a unor maniere alese, secretarul lui „Beautiful College” refuză cu încăpăţânare să-şi părăsească statutul de fantomă. Cum să-l treci în categoria elementelor palpabile?

Şi totuşi Neguş, concentrându-se încruntat asupra spaţiului lăsat liber în carneţelul de notiţe, este convins că niciunul din cei trei urmărţi, doi identificaţi, unul spectral, nu a fost înhămat la munca de negru al Afacerii Hamalâcul; alergătura, corvoada au fost, cu siguranţă, în cârca altcuiva. Acest al patrulea, spre deosebire de cei trei cu mapa, va fi având încă pete de vopsea pe haine, ulei sub unghii, niscaiva rumeguş prin păr. E drept că, printre cei 2.000.000 de pietoni ai Capitalei, a depista un personaj cu asemenea semnalmente e o treabă afurisit de grea. Dar merită încercat. Şi, cum două treimi din forţele Agenţiei sunt în misiune – Marghilomănescu adulmecă urma doamnei Ktty în ambianţa patriarhalului Borsec, Olguţa ţine sub supraveghere atelierul fotografic al lui Dobriţoiu -, el, Titi Neguş, s-a hotărât să-şi încerce flerul şi, de ce nu, șansa pe această pistă.

Pe ce marcaje să conteze? Ce ar putea să-l pună pe urmele celui care, mai mult ca probabil, cărase mobila, ridicase şipcile, întinsese pânza, bătuse cuişoarele, montase sârmele, cu un cuvânt – fusese proletarul Afacerii? Din păcate, reperele notate în carneţel „cad" unul după altul.

Doamna Lentzi. Epuizat.

Paznicul cu două slujbe. Epuizat.

Proprietarul mobilei. Epuizat.

Echipa filmului românesc „Când raţiunea aţipeşte"*. Epuizat.

Dobriţoiu. În rezervă.

Dezolant bilanţ! Şi colac peste pupăză, se anunţă o zi călduroasă, chiar toridă, când vei avea chef, fără îndoială, să cauţi umbra, duşul, berea la gheaţă, siesta.

** A propos, monstrul s-o fi născut? Poate că da, dar cine mai intră prin cinematografe, la premierele românești, ca să verifice?*

Oare procentele grase din partea Hazardului vor pica, vreodată, pe un teritoriu atât de viciat de dolce-farniente?

Nu ştim ce îl împinge pe Titi Neguş să coboare sărind treptele câte două: energia tinereţii? sau spiritul întreprinzător? Spre cinstea uneia dintre aceste variante, bravul nostru detectiv intră vivace în Oficiul poştal de la colţul străzii sale. Jertfeşte, nu fără un imperceptibil suspin, un leu devenit fisă şi formează numărul Marghilomănescului. Îi răspunde, fireşte, Olguţa.

— Titi! Ce bine îmi pare că te aud. Cum ai dormit?

— Puţin şi prost. Ce veşti?

— Ei, aseară, de oboseală am adormit îmbrăcată. Am aţipit la Actualităţi şi m-am trezit la Gaudeamus.

— Lasă asta. Ce veşti de la nea Pantelică?

— Ah, deci eu nu contez... Bine. Nicio veste. Unchiul n-a sunat încă.

— Păcat. Treci la fotograf. Ceva nou?

— Nimic de semnalat. Sunt conştiincioasă, deşi nu cred că merită să-l pândesc la nesfârșit. Mai bine ia-mă cu tine. Tu ce ai de gând?

— Acum? Ca să fiu sincer, acum mă reped până în piaţa Matache. Ouă, salată, ceapă verde, ridichi, poate pică şi-o bucată de brânză.

— Şi după aceste achiziţii gospodăreşti?... La ce oră te văd?

— După achiziţii încep treaba. Pa.

Ce treabă, de fapt? Titi nu îndrăzneşte să recunoască în faţa Olguţei adevărul că vorbuliţa treabă reprezintă, din păcate, o aspiraţie, nu un program. Nu-i place să-şi facă publice bâjbâielile. Dacă Marghilomănescu ar şti câtă improvizaţie, câtă nesiguranţă se ascunde, uneori, sub concluziile atât de net enunţate de mai tânărul său partener, i-ar mai veni inima la loc, considerând balanţa dintre ei mai aproape de echilibru.

Aceeaşi descoperire, făcută însă de Olguţa, ar avea un alt efect. Dacă piedestalul infailibilului Neguş s-ar dovedi mai scund şi, câteodată, mai şubred, atunci clătinarea raţionamentelor şi cunoştinţelor sale i-ar impune urgent nevoia unui punct de sprijin, iar acesta din urmă ar putea fi umărul rotund şi cald al fetei, Olguţa acceptând cu recunoştinţă orice slăbiciune neesenţială a fiinţei îndrăgite. Un mecanism binecunoscut al instinctului matern, insinuat subtil în orice sentiment feciorelnic. Proces de care Titi n-are habar şi nici că îl simte ca lacună. Ne vine chiar a crede că, de-ar fi conştient de această nuanţă, tânărul nostru erou T. ar fi încă mai reticent în relaţia cu asociata sa O.

A pus receptorul în furcă fără a mai aştepta ca un şir de semnale să indice consumarea timpului PTTR în valoare de 1 leu. Un dur, acest Titi? Nu negăm, nu confirmăm. Ceea ce vom tăgădui, cu hotărâre, este aserţiunea că am avea de-a face cu un sentimental. Ca om care ştie că are de croit un drum în viaţă şi de recuperat nişte ani pierduţi, este de părere că orice idilă înseamnă un ocol lung, o buclă inutilă, de nu cumva o abatere periculoasă. Că n-a aşteptat, de la capătul firului, un alt PA, încărcat cu tandreţe, constrastant celui spus, sec-operativ, de dânsul? E adevărat. Dar grotescul coşmar dinspre dimineaţă, seria de ponturi epuizate din carneţel, vidul de informaţie în care păşeşte acum nu sunt de natură să-l facă prea comunicativ.

Dând să iasă din Oficiul poştal, oprit de o bătrână puțintică la trup („Aici se primesc pachetele, maică?”), Titi găseşte de cuviinţă că este mai economicos, ca timp, decât să se piardă în explicaţii, s-o conducă pe băbuţă, cu coletul ei cu tot, la mesageria aflată la trei încăperi distanţă.

Sigur, gândurile lui împrăştiate nu reţin nici neinteresantele ştiri despre un nepot-soldat care aşteaptă, mititelu de el,

câteva bunătăţi de casă tocmai la cazarma din Topraisar, nici binecuvântările pentru creştineasca faptă a omului care-şi ajută semenul la nevoie. Perspectivele unei răsplăţi trecute în contul vieţii de apoi îl lăsau, de regulă, rece: veşnicia fiind, însă, lungă a dracului şi cam obscură, principial el n-avea nimic împotriva unei lumânări şi-a unei fapte bune, din an în paşte şi numai când nu era chemat într-altă parte de o afacere serioasă.

— E bine legat, sufleţelul maichii? Că l-a cusut nevasta de-a doua a lui Sile, fiu-meu, şi, aia, iartă-mă Doamne, are două mâini stângi. Să nu se desfacă!

— Las-că e bine, zice plictisit recepţionerul şi pune sigiliul cu ceară roşie pe nodurile sforii. Ce mai aşteaptă Neguş aici, nu ştie nici el. Şi-a înfipt mâinile în buzunarele blugilor şi urmăreşte pur şi simplu, absent, micile aventuri ale coletului babei. Sigilarea, cântărirea, facturarea, plasarea în grămadă. E acolo o înaltă piramidă de sentimente, care de care mai duioase, toate băgate în cutii, la rândul lor învelite în pânză de sac; sentimente bune să ţină de cald, sentimente bune de astâmpărat foamea, toate cu înfăţişare exterioară standard – aceeaşi pânză grosolană, de culoarea nisipului umed, ţesută la război şi legată cu câte şapte noduri, să bage spaima în hoţi.

Când părăseşte, totuşi,Oficiul Poştal, o face la îndemnul zorit al stomacului, un ghiont intern nu prea amical, al cărui înţeles este că şase ori şapte biscuiţi, nici măcar cu miere, ci săraţi, nu satisfac un om activ şi în floarea vârstei. Direcţia – piaţă! Detectivul porneşte alert, cu gândul la castronul de salată şi la omleta care, în dublă ediţie, prânz şi seara, îi vor subţia (asta e partea tristă) finanţele; pentru că, spre deosebire de nea Pantelică, un fericit în aşteptarea pensiei lunare, încă prea tânărul şi niciodată încadratul Titi nu trăieşte decât din avansul Asociaţiei păgubiţilor; adică de azi pe mâine, cum ar veni. N-are

ce face. O să fie bine şi la vară cald. Căldura a venit chiar înaintea verii.

La colţul străzilor Ştefan Furtună cu Popa Tatu, doi cetăţeni, un cuplu, sunt gata să-l răstoarne. Nu-s răufăcători, n-au nimic cu el. Dar bărbatul și femeia se ceartă de mama focului, iar între ei doi se află un căruţ pe două roţi, pe rama căruia stă strâmb o povară. Bărbatul este cel ce trage căruţul, în timp ce probabila consoartă repede atât ocări în urechile dânsului, cât şi lovituri cu vârful ascuţit al pantofului în ţinta neînsufleţită, un sac murdar, dar plin.

— Nătărăule! Mototolule! Te-mbrobodeşte orice precupeţ! O clipă te-am lăsat de capul tău – că dracu mi-a scos-o în drum pe madam Scarlat, cu palavrele ei – şi te-apuci să-mi cumperi mizeria asta! Să stau şi să răzui fiecare frunzuliţă, că la spălat nu iese cu nimica. Idiotule!

„Idiotul" îşi fereşte privirile, foarte jenat, şi caută să facă din prezenţa unui martor, un străin, prilej de digresiune întru potolirea nebuniei.

— Cherie, cherie, mai bine ne-am cere scuze de la domnul. Era să-l calc. Pardon, domnule.

Şi căruţul, deplasat prin tracţiune animală, se depărtează odată cu scandalul celor doi. Cel taxat cu acest termen – mişcă, animalule! – abia răzbeşte să-şi apere punctul de vedere; punct de vedere cărat în sac.

— Nu înţeleg de ce atâta înverşunare. Ce ai cu târguielile mele, cherie? Ai văzut ceapa? Ai văzut ridichile? Salata, cel puţin, e-o minune. Că s-a mânjit puţin de la pânza de ambalaj, ce să-i faci? Zarzavaturile au fost ude, draga mea. Dar se spală. Vrei să le spăl eu? Le spăl!

— Nu zău! îl boscorodea, în replică, scorpia cu limbă mai ascuţită decât pantofii. Asta e vopsea şi nu iese. Chem oamenii

la masă şi le pun pe platou nişte verdeţuri pătate? Parcă o văd pe Boroianca dându-i coate lui bărbatu-su. Să mă speli de vorbele pe care o să mi le scoată în tot oraşul, dac-ai să mai fii în stare! Asta să speli tu, deşteptule!

Puţin din toată înfruntarea verbală mai zvoneşte către întâmplătorul martor. Titi a rămas locului, amuzat, apoi şi-a reluat mersul către piaţă. După cinci paşi, însă, se opreşte fulgerat. Răsucire pe călcâie, apoi – fuga înapoi. Goană ca la suta de metri. Nu l-a propulsat pocnetul unui pistol-starter, ci cununia dintre două cuvinte: sac— vopsea.

— Doamnă... Domnule... Fiţi amabili. De unde aţi procurat sacul ăsta?

Acră, gazda de duminică a Boroienilor răspunde cu o furie neconsumată încă:

— De unde am...? Da ce-s eu, birou de informaţii?! Dacă-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, n-ai decât să-l întrebi pe dumnealui, că el m-a pricopsit cu podoaba! Ete, dom'le, pentru ce-ai fugit după noi!

Foarte stingherit, „dumnealui" caută să compenseze cumva, printr-o curtoazie exagerată, comportamentul grosier al jumătăţii sale.

— Stimate domn, e simplu, vă îndrum exact. Intraţi în Piaţa Matache, şi printre primele tarabe de la dreapta – când priveşti dinspre bustul lui Boteanu – veţi găsi un individ cu marfă proaspătă... pentru că, orice ar zice soţia mea, marfa e de calitatea întâi... atâta că sacii de ambalaj sunt cum sunt. N-am avut de ales.

Neguş mulţumeşte şi porneşte glonţ către doctorul Boteanu care, după decenii de posteritate calmă, deranjată numai de zdrăngănitul tramvaielor, se pomeneşte brusc un important jalon într-o urmărire palpitantă cu substrat poliţist. Cu spatele

la statuie, Titi panoramează încet piaţa, până când privirile i se opresc pe un zdrahon mustăcios, cu o vestă neagră şi o pălărie de pai, negustor atât de ţeapăn înfipt în locul negoţului său, încât pare una cu taraba, tot aşa cum amintirea în bronz a lui Boteanu face corp comun cu soclul de marmură. „Ăsta e omul meu!” diagnostighează detectivul, şi ţâşneşte atât de impetuos către ţintă, încât numai un reflex nesperat al vătmăniţei ce efectuează cursa 2016 cu tramvaiul 27 (Gara Basarab-Bucur Obor-Dristor) evită, în extremis, îndolierea agenţiei MON NOM înainte de finalizarea primului ei triumf. Când scrâşnetul strident, ca de nisip în dinţi, încă zguduie tramvaiul, când înjurăturile pasagerilor dinăuntru încep să încingă vasta cutie de tablă pe roţi, norocosul imprudent a şi uitat de traversare, mulţumit că se află în faţa mustăciosului.

— Unde sunt sacii? Titi execută o mişare de învăluire a tarabei, încercând să cerceteze partea nevăzută a acesteia. Ceea ce n-ar fi prea greu dacă înghesuiala meselor n-ar limita spaţiul, iar masivitatea tipului în vestă, un adept al devizei „numai eu sunt stăpân pe marfa mea!”, n-ar stânjeni investigaţia. De văzut a văzut câţiva saci, mai bine zis i-a întrezărit, dar dorinţa arăzătoare să-i şi pipăie, să aibă 100% garanţia că pânza lor zgrunţuroasă, evident vopsită, adăposteşte urme din partea doamnei Lentzi, virtuoz al Fondului Plastic, îl îndeamnă la o mică imprudenţă. Se apleacă mult peste colţul tarabei, întinde gâtul, întinde şi mâna către depozitul întreprinzătorului, dar se pomeneşte îmbrâncit fără menajamente.

— Ce-mi cauţi sub tejghea dom’ne? Vrei să cumperi? Uite colea, marfă! Nu? P-aci ţi-e drumul. Ieşti dă la inspecţia pieţii? Pă mine nu mă sperii. Am plătit, am acte, am dă toate.

— Stai, neică, face Neguş conciliant, nu te-nfierbânta, că nu-s inspector de piaţă...

— Atâta-ţi trebuia, să fii! i-o trânteşte mustăciosul. Că dă chirie ne jupuiţi, cu amenzile v-aţi pus pă noi, da'o streaşină, colea, dă pânză, dă şiţă, dă carton sau dă ce-o fi, să nu-mi mai fiarbă creierii în cap, asta neam, nu faceţi!

— Bre omule, n-am nimic cu zarzavaturile dumitale. La ambalaj e problema. Se plânge lumea că iese vopseaua pe salată. Dă un sac mai aproape, să ne uităm un pic la el.

Negustorul îşi lasă pălăria dinspre frunte spre ceafă şi ţi-l dăscăleşte mai abitir pe băgăreţ:

— Aaa, care va să zică ieşti dă la Sanipid! Păi, atunci dă ce nu-mi vii tălică'să stârpeşti şobolănimea care să plimbă p-acilea ca pă bulevard? Ăia nu mai pătează nimica? Ţi-a căşunat pă ambalajul meu? Ce-are, dom'ne, ce-are?

Şi ţăranul, înfuriat, bagă mâna groasă sub tejghea şi trânteşte pe tarabă un săculete cât un godac de vrei trei luni.

— Na! Pipăie-l! Miroase-l! Linge-l, dacă ai chef! Nu-ţi convine?! Dă ce nu vindeţi voi saci dă tifon, fierţi şi răsfierţi, să crape toate microabele? Păi, dă ce nu întrebaţi, mai bine, cât alerg io şi câtă şpagă dau ca să fac rost dă un sac d-ăştia, aşa mânjit, cum îl vezi?

— Stai blând, omule. Nici cu Sanepidul n-am eu treabă...

— Şi-atunci, ce pofteşti dă la mine? întreabă producătorul individual, parcă mai înmuiat, dar tot pătruns de dreptul său inalienabil la independenţă economică.

Soarele, urcat bine, biciuieşte nemilos forfota pieţii cu o forţă calorică nefirească şi pentru sfârşitul de mai, şi pentru ora încă fragedă. Arşiţa, seceta, stadiul culturilor, perspectiva recoltelor se dovedesc oricând punte între oameni care ori nu se cunosc, ori îşi apreciază toate celelalte interese drept antagonice. O, ce suntem noi – toţi – faţă cu vremea? O apă şi-un pământ! Titi al nostru trece cu succes şi peste această probă colocvială. La

nici zece minute după vorbele de adineauri, el şi mustăciosul îşi şterg frunţile de sudoare cu gesturi identice, ba, ceva mai mult, duc la gură, fiecare, câte o sticlă de bere, al cărei conţinut, rece şi înspumat, abia că le stimulează transpiraţia.

Titi este autorul investiţiei. Ar dori sincer să apuce ziua când va putea rosti nonşalant „Firma plăteşte!", iar trataţia va avea savoarea unui whisky on the rocks, servit într-un cadru de o sobră eleganţă, propice marelui business. Deocamdată, aici, în piaţa Matache Măcelaru, la botul calului, adică pe colţul tarabei de zarzavaturi, cinstindu-se cu ţăranul din Teleorman pe care l-a îmblânzit astfel, Neguş acceptă ca pe un rău necesar realitatea: prin „cinstea" făcută mustăciosului şi-a diminuat masiv alocaţia de hrană pentru astăzi, „Să vedem dacă o să merite..."

* * *

A meritat.

Târziu după miezul nopţii următoare, în aceeaşi zonă a Capitalei unde „Beautiful College" îşi înălţase iluzoria măreţie cu câteva săptămâni mai înainte, doar că de cealaltă parte a şoselei, eroul nostru trăia un episod total insolit, de neimaginat cu 24 ore în urmă, dar care, de s-ar fi petrecut acum 10-12 ani, l-ar fi plasat pe dânsul, Titi Neguş, pe picior de egalitate cu camarazii de pândă nocturnă, acum constituiţi într-un fel de releu infracţional.

Iată-i!

Pitiţi în tufele ce străjuiesc rampa căii ferate de incintă, un număr încă neprecizat de mici vagabonzi aşteptau cu nerăbdare un semnal. Toate privirile lor fixau lacom zidul, mai precis o fereastră neluminată de la parterul unei clădiri enorme. Zidul

cu fereastra întunecată, obiectul acestei pânde, făcea parte din corpul dosnic, cel mai puţin arătos, al gigantului. Undeva, foarte sus, împungând cerul, câteva turnuleţe se fereau din calea traficului aerian cu câte o luminiţă roşie de avertizare: în inima imobilului, ici-colo – ferestre cu reci reflexe argintii de tulburi fluorescente trădează înfrigurata muncă a corectorilor aplecaţi peste pagini; dar aici, în preajma serviciului de expediţie al Combinatului tipografic, este aproape beznă, şi este de presupus că şirul de puştani care se pregăteau să încalce legea înjurau copios luna, pentru că lumina ei ne-complice risca să le strice şusta.

Vagabonzi? Da şi nu prea. După cunoştinţele noastre, a vagabonda înseamnă a hoinări de colo până colo, fără nicio preocupare. Pe când puştanii din tufe, negricioşi – cei mai mulţi – nu doar din pricina întunericului, ci de felul lor – veneau aici noapte de noapte, cu o punctualitate la care ar fi jinduit orice serviciu PERSONAL din vremea când socialismul se căznea să forjeze cea mai avansată atitudine faţă de muncă. Între conştiinciozitatea sosirii la tufe şi plecarea grăbită a ţigănuşilor sub nişte poveri ce mai că le depăşeau puterile, se înscria finalitatea acestei trebuşoare.

Dumneata, stimate cititorule de ziare! Dumneata, pasionatule consumator de publicaţii periodice! Şi dumneata, constant devorator de literatură senzaţională, în cărţulii prizărite, în broşuri prost legate, rău corectate, fără coperţi, cum or fi, numai crima s-o aibă! Pe dumneavoastră vă deservesc (aici termenul este propriu) nevârstnicii membri ai reţelei nocturne, speculându-vă, ce-i drept, dar oferindu-vă, prompt şi fără cozi, marfa mult dorită. Lectură plăcută şi să vă fie de bine!

Într-un lanţ viu, locul lui Titi se afla la echidistanţa dintre fereastra serviciului de expediţie şi capătul aleii de acces,

de unde marfa se împrăştie ca roza vânturilor. Lângă Titi, starostele cetei, Mielu. Din când în când, starostele îl privea cu coada ochiului pe noul venit, măgădău printre obişnuiţii locului, şi fără îndoială respins de aceştia, de n-ar fi omul care le-a promis extinderea aceleeaşi afaceri la două tipografii unde îşi are el pontul; plus că,de mâine ori poimâine, chiar de aici, caputura o să plece în cărucioare, pe roţi de cauciuc, silenţioase şi încăpătoare, astfel încât băieţii mai slăbuţi, cum sunt Dășimie, ori Cipilică, ori Şase-Şase, să nu se mai spetească.

— Ia mai zi o dată, nene: cum ne-ai luat urma? vine în urechea stângă a lui Titi întrebarea şopocăită a Mielului.

— Hai, mă, că m-ai înnebunit cu bănuielile, întoarce şoapta Neguş. Nu m-a adus aici, printre voi, Cipilică? Şi Cipilică ăsta unde vinde? La Piaţa Matache. Ei, pe Cipilică mi l-a arătat zarzavagiul ăla mustăcios, de v-a cumpărat sacii care vă prisoseau. Toate astea ţi le-am mai spus de trei ori. De atâtea palavre, o să dea paza peste noi, mă prostule. Trebuia să te uiţi la sacul meu şi-ţi era de ajuns. Nu-i geamăn cu al vostru? Măcar asta să fi băgat de seamă, dacă nu vrei să-mi spui de unde i-aţi luat.

— De unde, de neunde, bine că-i avem. Şi-acum, nene, mucles!

Reluarea pândei. Tăcere, de acum încolo, completă. Numai mogâldeaţa din apropierea ferestrei întunecate, un hoţulete a cărui poreclă este Picioruş, aude trepidaţia grea a rotativelor de la secţia Cotidiane.

Cei aflaţi mai încolo, inclusiv detectivul rătăcit printre hoţi, ar auzi doar ţârâitul greierilor, dacă greierii şi-ar fi inaugurat stagiunea de concerte.

Pentru Titi, liniştea, nu mai întinsă decât o oază în deşert, e binevenită. Nu ştim cum va arăta universul său etic peste câţiva ani, când va ajunge şi personal la celebra formulă kantiană „cerul înstelat deasupra noastră şi legea morală în noi”. Deocamdată,

la cei 23 de ani ai săi, Neguş e omul soluţiilor pragmatice. Linia de orizont nu-l atrage. În împrejurarea concretă în care-l surprindem, el nu manifestă, evident, simpatie pentru actul sustragerii tipăriturilor. Dar nici nu s-ar (mai) duce să returneze Combinatului poligrafic exemplarele care vor umple sacii pregătiţi în boschete; iar pentru publicul gata să ofere suprapreţ nu are decât o ridicare din umeri. Înstelat sau moral este totuşi crezul Agenţiei, conform căruia, dacă ţelul general este în acord cu justiţia, anumite mijloace se lasă...ajustate. Şi astfel, greierii, dacă ar cânta, n-ar fi siliţi să acopere, cu arta lor naivă, scârţâitul discordant al unui suflet ars de remuşcări.

Un ţipăt de cucuvea rupe liniştea nopţii. Ori, cel puţin, aşa îşi închipuie Picioruş că fac cucuvelele. Dintr-odată, printr-o mişcare probabil îndelung exersată, fiindcă decurge precis şi rapid, dispozitivul de pândă capătă configuraţie operaţională. Între tufe şi fereastră, la distanţe de câte trei-patru metri, trupuri subţiratice se târăsc cu agilitate de şopârlă, încremenind iar după ce s-au plasat într-un punct dinainte stabilit. Prin fereastra deschisă, pachete bine şnuruite sunt zvârlite pe sol cu o repeziciune frizând debuşarea automată; în realitate, ceea ce acţionează acolo, jos, este frica, sfânta frică a complicelui dornic să scape de un, doamne fereşte, flagrant delict. În capul lanţului viu, la gaură, Picioruş gâfâie să ţină ritmul impus de mâinile ce se tot întind, din urmă, solicitând alt pachet. Sunt mâinile lui Mafoame, care, răsucindu-se pe călcâie, face doi paşi în întâmpinarea lui Dăşimie.

Între Dăşimie şi următoarea verigă a releului, unul Gaică, sunt paşi mai mulţi, fiindcă acest Gaică, dacă ar lua parte la o ştafetă 4 x100, ar fi pus de antrenor să „acopere" ultima sută de metri, ca un alergător de marcă. După Gaică se agită Chiştoc, iar după acesta Şase-Şase; urmează pirpiriul de Cipilică; vine la rând

Mielu; starostele predă pachetul lui Gogoaşă; iar încheietorul de pluton, Malacu, este, cum sugerează porecla, atât de zdrahon încât îşi poate îngădui să aştepte două curse înainte de a înşfăca două pachete, cu care se duce, totuşi gârbovindu-se, până la depozitul provizoriu din aglomeraţia boschetelor, în preajma căii ferate. Totul nu durează nici cinci minute. Sub privirile uluite ale detectivului (şi acum ştim că Neguş nu este lesne de uluit), viermuiala aparentă s-a înscris de fapt într-un conveier atât de riguros, am zice ergonomic gândit, încât de n-ar fi fost descoperit şi impus la el acasă, taylorismul de aici s-ar fi ivit cu siguranţă pe firmamentul mondial al muncii organizate.

Când ultimul pachet s-a adăugat grămezii masive, ascunsă printr-o perdea vegetală din lemn câinesc, arbust sălbăticit şi crescut în voie în preajma terasamentului, toţi manglitorii, mărunţi ori deşiraţi, zdrahoni ori nevolnici, se strâng la împărţeală. Sacul purtat de fiecare pe umeri este – perspicacele cititor a înţeles, desigur – un modest fragment din ceea ce fusese, cu nici trei săptămâni în urmă, un perete din „Beautiful College”. Într-un astfel de sac, el însuşi relicva unei efemeride, se vor înghesui miliarde de semne tipografice aspirând să fixeze, pentru eternitate, clipa în pufuleţi de păpădie. Din mâna lui Mielu, o lanternă chinezească aruncă un cerc de lumină asupra grămezii, din care hârtia şi-a stins foşnetul, în schimb trimite către nări un iz de tuş proaspăt, pătrunzător.

Simţurile par biciuite de pradă şi de profiturile promise, cât se poate de inegal, de aceste pachete. Fiindcă zece teancuri de ziare fac abia, la parale, cât trei cărţulii pe coperta cărora o fetişcană cu breton scurt şi cercei lungi îşi etalează perechea de sâni desenaţi fără pic de economie de un grafician aţâţat. Dac-ar fi după Malacu, el nu şi-ar umple sacul decât cu această ultimă marfă, lăsându-i pe

Cipilică, Mafoame, Dăşimie, stârpiturile cetei, să desfacă, de-or găsi clienţi, cele trei-patru cotidiene care, de pe pagina I-a, cheamă opinia publică, în titluri cuminţi, la chibzuinţă, înţelegere, toleranţă, ba chiar (culmea simţului anticomercial!) la muncă! Ochii tuturor acestor întreprinzători precoci se cască în căutarea titlurilor-trufanda, ce se vând singure. Iată-le, palpitând sub reflectoare. E aici săptămânalul Buca. Periodicul (apare când poate) Păsărica. Suplimentul literar-artistic Sfârcul, în care se publică, în foileton, serialul monden Amintirile unei somiere deşelate. Dar mai cu seamă romanul, ajuns la fascicula 14, şi care a desfundat, literalmente, mahalalele Capitalei, din Vitan până în Dămăroaia, intitulat sugestiv Mortul viu din lada goală de sub scara fără trepte. În jocul titlurilor, două surprize: Manual de muzică pentru clasa a VIII-a şi Soren Kierkegaard, văzut de el însuşi. Încercări de silabisire, urmate de rumorile nemulţumirii. „A înnebunit nea Sfârlogea? Ce să facem noi cu aiurelile astea? Cine dă un ban pe năsuliile astea?” Mielu demonstrează o mai profundă înţelegere a lucrurilor, nu fără legătură, probabil, cu statutul său de staroste al ţigănuşilor. „Gura, că vă zvânt! Ia omul ce poate, nu ce vrea. Parcă la măcelărie îţi dă numai muşchiuleţ ori carne macră? Mai apuci şi os, şi coastă, şi grăsime”.

În ciuda apelurilor la raţiune, împărţeala riscă să devină violentă. Condiţiile dure ale desfacerii produselor sunt prea bine ştiute de puştimea desculţă pentru ca acum, în faţa tranşării mărfii, să nu se bată fiecare, cu ghearele şi cu dinţii, pentru bucăţica a mai bună. Sigur că dreptul forţei lui Malacu prevalează asupra forţei dreptului lui Cipilică. Atunci intervin, într-o pantomimă tragicomică, implorarea, apelul la

judecata solomonică a Mielului, ba chiar la instanţa de recurs reprezentată azi (în ochii celor mai slăbănogi) de prezenţa insolită a unui om mare, nu altul decât Neguş. „Dăşimie", din porecla unui ţânc anume, devine leit-motivul tuturor milogelilor. „Nea Mielule, dă şi mie măcar opt-zece bucăţi d-alea cu ţâţe, nu mă lăsa..." Totul şoptit, iar la un gest autoritar al starostelui, - curmat brusc. Mielul îşi asumă responsabilităţile deciziei, arătând cu degetul cât să se ducă din fiecare pachet în gura fiecărui sac, iar dacă lui Şase-Şase îi e necaz că la el au ajuns patru manuale de muzică, n-are decât să se consoleze cu nenorocirea lui Picioruş, procopsit cu cinci Kierkegaarzi. Mâine noapte o să-i surâdă norocul, poate, şi în loc de editurile „Didactica" şi „Humanitas", nea Sfârlogea, concentrându-se pe producţia Editurii „Sex-appeal", îi va garnisi sacul cu niscaiva „Femei celebre".

Sforile se strâng bine la gura sacilor şi fiecare, icnind sau gemând, îşi saltă povara pe umăr. Spiritul de tagmă, atât de bine pus în valoare la articularea conveierului, la hoţia in actu, nu mai este deloc la înălţime în faţa dispersiunii, fiindcă solidul Malacu nu zăboveşte cele două secunde, câte i-ar trebui ca să salte greutatea în cârca mult costelivului Mafoame. Ultimul a rămas Cipilică. Iutele-de-picior Gaică de mult s-a topit în beznă, când mezinul bandei se luptă avan cu sacul, neîndurându-se să-l mai uşureze, dar neizbutind nici să-l mişte din loc, altfel decât târâş. Câte suspine, câte gâfâieli, ce de înjurături scrâşnite şi ce de, vai, rugăciuni nedeprinse zgâlţâie acest trup hrănit ca vai de lume, prea mic pentru un profit atât de mare.

La câţiva paşi de el, Titi Neguş îl urmăreşte cu priviri în care nu s-ar citi nici mila, nici indiferenţa. Pragmatismul la care ne-am mai referit îl îndeamnă să intervină cu o propunere cinstit-negustorească:

— Mă, Cipilică, dacă te-ajut... ce-mi dai?

— Cărţile dă muzică, oferă pe nerăsuflate pişpirică. Ie scumpe, 41 dă lei bucata.

— Ţi-ai găsit prostul, mă Cipilică? Fii atent, că dacă nu te ajut eu, aici te prinde amiaza de mâine... și cine ştie ce sau cine te mai prinde.

— Aoleu! se tânguie ţigănuşul. Păi, atunci ce să-ţi dau, nene?

— Mi-ai spus ieri că sacii vi-i coase o cucoană. Este? Cipilică, ascultă la mine: îţi car eu marfa până în piaţa Matache, unde ai vadul. Tu, în schimb, mă duci la cusătoreasă. Batem palma?

— Batem, şefule.

* * *

„ÎNCHIS”, scria pe cartonul plasat vizibil pe geamul uşii atelierului. O mână stângace mâzgălise și o completare explicativă: nu e material. Un lacăt și un lanţ gros trebuiau să facă întru totul credibilă această abdicare de la îndatoririle Cooperativei de tapiţerie faţă de consumatorii cartierului Crângaşi. Dacă, însă, din curiozitate, ai fi dat colţul și ai urcat o scară de fier, plasată în exterior până la primul – și singurul – etaj al clădirii, ai fi constatat că, în atelier, cineva găsise totuși din ce să lucreze. Şi chiar lucra de zor.

Titi Neguş, un om căruia un lacăt, un lanţ, fie şi cu o explicaţie caligrafiată nu-i pot stinge vreodată curiozitatea, dimpotrivă, se pregătea să urce treptele pe jumătate ruginite, nu însă înainte de a-l mai dăscăli pe micul traficant de produse tipografice:

— Deci, ne-am înţeles, mă Cipilică. Unu: Când te strig, vii sus. Doi: eu spun povestea.

Trei: tu juri că ai fost acolo pe mal, c-ai văzut mortul cu ochii tăi. Era unul din gaşca voastră.

— Care, nene?

— Care-o fi. Totul e să nu te încurci

Recapitulare sumară a unui instructaj mai detaliat. Cipilică rămâne să patruleze prin zonă, în aşteptarea convocării, în timp ce Titi, compunându-şi o expresie foarte serioasă, urcă cele şaptesprezece trepte care separă clientela obişnuită a cooperativei de producţia destinată unor consumatori aleşi pe sprânceană.

Sus, iată-l în faţa unei femei în halat ponosit. Un coc nu mai mare ca o nucă, în schimb o bărbie cât o jumătate de corn, un ochi aproape închis dar, cu siguranţă, mai bine văzător decât perechea-i excesiv rotunjită, totul garnisit cu expresie de suspiciune permanentă, creează portretul unei cotoroanţe de mult aclimatizată basmelor cu maşini de cusut „Ileana".

— Ce poftiţ?

Tonul încărcat de bănuieli, dacă nu chiar răuvoitor, sporeşte convingerea lui Neguş: dacă nu atacă în forţă, nu capătă nimic de la urâta asta.

— Ce poftesc? Aş putea pofti eu multe. De exemplu, să comand ceva la cooperativa care n-are material, cică, dar care dindos, cum ar veni, lucrează.

Răspunsul cotoroanţei vădeşte că teama de control fiscal a dispărut de mult.

— Nu lucrează cooperativa. Numai eu lucrez. Nişte prăpădiţi de saci. Şi cu materialul clientului.

Titi, exponent al justiţiei economice:

— O fi. Dar în localul cooperativei, cu utilajul cooperativei, cu energia electrică a cooperativei. Aşa privatizare, zic şi eu...

— Ştii ce? îl întrerupse băbătia. Cu d-astea... la radio, la gazetă, nu la mine. Hai, du-te c-am treabă.

Şi păru să-l lase în plata domnului, totuşi cu regretul că uşa ţinută anume descuiată, în aşteptarea altcuiva, i-a permis unui

terchea-berchea să-i calce atelierul. De fapt, zgomotul maşinii de cusut, acela e principalul vinovat.

— Dar dacă ţi-aş spune că, de poftit, poftesc numele hoţului? reveni Titi cu încăpăţânare pe măsura siguranţei de sine de care cusătoreasa dădea dovadă.

— Hoţ? Care hoţ? Aici nimic nu-i de furat!

— În afară de pânza la care coşi. Şi dacă nu te hotărăşti să-mi spui furnizorul, vă promit la amândoi câte o brăţară din acelaşi oţel, inoxidabil şi cu cheiţă.

Ochiul pe trei sferturi închis al zgripţuroaicei clipi mărunt. Terchea-berchea ori nu, tinerelul ăsta pare prea înfipt ca să nu stârnească păreri de rău pe unde trece, fiindcă, iată, pleznit, are obiceiul să pleznească imediat, restituind dobândă la capital. O fi de la poliţie? N-o fi? Cine ştie pe cine ma angajează gaborii în ultima vreme, ca să nu-i dibui...

Reproşându-şi că n-a fost cu mai multă băgare de seamă atât în vorbă cât şi în tăceri, cusătoreasa lăsă în maşină jumătatea unui viitor sac, produs deja, cusut pe dungă dar încă deschis la cele două capete ca un burlan, şi se duse să-şi rumege tulburarea lângă fereastră. Ce întâmplare a dracu! Acu a picat afurisitul ăsta, copoi sau ce-o fi el, tocmai când, dintr-o clipă într-alta, vine furnizorul să-şi ia ultimii bani pentru pânză.

Înţelegem, aşadar, că mişcarea de la maşina de cusut la fereastră îşi avea raţiunea sa. Un gând se înfiripase în creierul de sub cocul acela cât nuca.

Măcar de-ar putea să-l împiedice pe cel de al doilea vizitator, printr-un semn, cumva, să dea nas în nas cu anchetatorul. Ei bine, de vreme ce serialele de aventuri ţintuiesc acasă milioane de telespectatori, iar noi (deşi poate n-aţi observat) ne aflăm în miezul unei poveşti poliţiste, hai să împărţim în două ecranul

imaginar: proiectăm din Crângaşi, clădirea cooperativei de tapiţerie interior şi exterior, pentru a urmări simultan acţiunea din atelier şi de-afară.

Sus şi înăuntru, baba îşi întinde gâtul să vadă ce e dincolo de fereastră. Afară, jos, de piciorul scării se apropie un individ cu plete soioase, lăsate în două cortinete peste obrazul îngust, cenuşiu. Sus, în mijlocul încăperii, Titi Neguş relansează somaţia, a cărei esenţă este că fără numele hoţului el nu se va mişca din atelier. Jos, pletosul nespălat dă cu ochii de Cipilică, se înfurie, şi, niciuna, nici două, îi arde câteva palme, specificând că haimanaua a încălcat consemnul, după care numai Mielu are voie să calce p-aici. Sus, ca într-un film mut, cusătoreasa, în loc de a răspunde detectivului, agită mâna în ochiul ferestrei, încercând astfel să stopeze escaladarea scării metalice de către pletos. Copilul bătut urlă şi hohotele lui de durere şi furie şi neputinţă se înscriu ascendent, parcă însoţind treaptă cu treaptă scara de fier urcată nepăsător de cel ce l-a maltratat. Şi exact în clipa când neţesălatul a depăşit ultima treaptă de sus, şi deschide uşa atelierului, victima lui din stradă reuşeşte să-şi prefacă sughiţurile în cuvinte articulate.

— Ce ţi-am făcut io, ca să mă snopeşti aşa, bă, nea Tomberoane?

Să scoatem bara despărţitoare dintre cele două sectoare ale imaginarului ecran şi să unificăm, acum, acţiunea. Pentru că, efectiv, cele două fire s-au topit unul într-altul odată cu strigarea acestei percutante porecle: Tomberon!

Titi Neguş şi Florică Ţone, zis Tomberon, se privesc încremeniţi. Nu s-au mai văzut de cinci ani. Din vremea unei nopţi cu clanţe apăsate într-o doară, până când una, cea de la „Electronex”, neţinută de nicio încuietoare, a fracturat o camaraderie de vântură lume... Între doi inşi, egal uluiţi de întâlnire, cine va fi mai prompt în reacţie? Dacă surpriza unuia

echivalează surpriza celuilalt (şi chiar acesta este cazul dat), atunci decisivă se dovedeşte motivaţia profundă a stupefacţiei. La Titi Neguş – bucuria enormă că hazardul a împletit afacerea „Beautiful-College” cu o poliţă ce îşi aşteaptă plata de cinci ani. La Florică Ţone – spaima goală. Or, după cum se ştie, spaima te împinge mai direct la acţiune decât bucuria. Așa se face că, beneficiind de un timp în plus, ca la şah, cel ce a fost cândva hoţ, dar a şi rămas ca atare, sare ca un arc asupra fostului amic de hoinăreală. Îi pune piedică, îl îmbrânceşte din toate puterile şi apoi, norocos în felul său, izbuteşte să răstoarne maşina de cusut peste trântitul la podea. După care fuge de-i sfârâie călcâiele afară, pe treptele acum bubuitoare. În trecere, lui Cipilică i se mai aplică o labă, așa, ca supliment la chelfăneala iniţială.

Într-acestea, cusătoreasa se şi vedea – cu singurul ei ochi în bună stare – chemată în faţa unui complet de judecată, şi, sigur, nu numai ca martor. Maşina cu ajutorul căreia mănâncă două pâini (una de stat, alta privată), mare minune să nu se fi stricat. Iar golanul de sub ea, acum dând primele semne de dezmeticire, nu şi-a pierdut memoria sub şoc deoarece, deşi geme, pare călare pe situaţie. I-auzi-l:

— Unu-zero pentru Florică. Nu-i nimic, meciul se joacă... N-aş vrea să fiu în pielea lui la fluierul final!

Grijulie, urâta se interesează dacă niciun mădular nu stă rupt în flăcăul mamii, ori de nu cumva acul de cusut i-a străpuns, doamne fereşte, bunătate de pielicică. Integritatea mașinii „Ileana”, ba chiar şi a acului o preocupă cu adevărat, dar simte că un pic de milosârdie ar putea să micşoreze paguba viitoare, mult mai gravă.

Plânsul lui Cipilică mai lipsea din acest spaţiu! N-avem ce vă face: vi-l aducem. Bușit şi speriat, copilul uită de consemn, ia scara pieptiș şi năvăleşte în atelier. La timp, ca să pună şi

umărul său firav la extragerea lui Neguş dintre pedala, curelele şi corpul „Ilenei". „Foarte bine că plângi, îi şopteşte Titi, dar vezi să plângi cu folos". Revenind la verticală, pipăindu-şi muşchii, aranjându-şi ţinuta, boţitul reprezentant al agenţiei MON NOM lansează scurt bomba care-i reface, pe loc, toată autoritatea.

— Agresiunea de adineauri să nu vă îngrijoreze. Eu sunt aici ca să anchetez o crimă.

— O... ce? înlemneşte cotoroanţa.

— Crimă. Ce coşi dumneata aici? Saci. Bravo. Într-unul din aceşti saci s-a descoperit, pe fundul lacului Floreasca, un cadavru. Lac, pietroi, frânghie... tot tacâmul. Povesteşte, Cipilică.

Interpret episodic într-un scenariu al cărui capăt nu-l cunoaşte, Cipilică îşi pune în valoare, cu mare aplomb, tot ce are: vârstă, smiorcăieli, ochi înlăcrimaţi, muci emoţionanţi. Cât despre fantezie, ce să mai vorbim: doar vinde ziare de scandal, băiatul! O singură ezitare, dar foarte scurtă, când e să aleagă unul din gaşcă, să-l bage în sac şi să-l plângă. Gata, l-a selecţionat: Şase-Şase (turnătorul cetei). Opţiunea îl unge la inimă şi-l stimulează. Aşa cum a început, Cipilică este atât de convingător, încât Neguş strânge discret din pleoape, a aprobare, iar baba înghite în sec şi, terifiată, îşi acoperă faţa cu ambele palme.

Vai, cum îi mai curgea apa din păr, înecatului, şi ce de bălării scârboase îi atârnau din gură, şi cum îl zgâlţâiau de tare, cu capul în jos, că doar-doar... dar degeaba! Şi baba, care dă să leşine, recunoscând că Ţone, ori Tomberon ăsta, că nici nu ştie cum îl cheamă de-adevărat, e un golan şi jumătate, un porc de speculant, dar ea nu-l credea şi ucigaş de băietani, asta înseamnă, va să zică, mai rău decât Râmaru, ăla care a intrat în istorie... Şi Cipilică dă-i, trage-i, uite-aşa era pietroiul de mare, uite-aşa tremura pescarul fără permis care şi-a încurcat

mulineta în sac, uite-aşa de alb-vânăt era mo-ooor-tul, săracu Şase-Şase, ce băiaha-a-at de treabă! Şi pocitania, desfăcându-şi aiurită pestelca, şi cocul mic cât nuca desfăcându-se, o odată cu nişte şuviţe sărăcăcios-cărunte cad şi se înfăţişează lumii şi nişte fire de informaţie, conform cărora domnul furnizor, blestematul de Tomberon, care va să zică, o să plece la mare, azi lua de aici ultimii 5.500 de lei, şi are de gând să-i topească pe undeva, pe la Agigea, în portul fostei magistrale albastre, căci ştie el o crâşmă rămasă intactă, acolo...

* * *

Se pare că fiecare victorie se cere stropită. Deoarece acum convivul – Cipilică – este minor, Neguş dinspre bere, o virează către acel lichid maroniu, coclit, cald şi lipicios, flatat cu numele de Frucola*. Un pateu cu brânză, înfulecat cu o poftă canibalică, intră pe traseul digestiv pe care cei şase ori şapte biscuiţi de la începutul acestui capitol au un avans – dacă se poate zice astfel – de douăzeci și patru de ore.

Oare nu exagerăm vorbind de abnegaţia tânărului detectiv, ori măcar de a sa uitare de sine în exercitarea misiunii? Pentru a nu mai insista asupra risipei de energie, imaginaţie, răbdare, politeţe, duritate... totul încoronat cu vânătăi. Ba nu: dacă există aici vreo coroană, aceea este o bucurie rotundă, nu lipsită de pietrele scumpe ale umilinţei. Căci bunăvoinţa Hazardului trebuie primită printr-o plecăciune de sinceră smerenie. Şi când Titi Neguş îşi mai face o gaură în buget, omenindu-l pe

---

** Mostre din acest lichid sunt ținute la dispoziția tribunalului, în caz că firma, simțindu-se ultragiată, intenționează să ne acționeze în judecată. Precizăm însă că magistratul va degusta probele pe propriul său risc.*

prichindelul de culoare, în gestul său observatorul atent va desluşi o tentativă de mituire. Dă, ca să ţi se dea! Fii tu norocul unui Cipilică şi atunci cine ştie, un formidabil NOROC îţi va lumina în continuare drumul, Neguşule. Numai că această credinţă în coautoratul Hazardului la orice întreprindere riguros organizată este şi va rămâne un secret personal, ascuns şi apărat cu ghearele şi cu dinţii.

Cum ar rezista prestigiul Agenţiei MON NOM dacă lumea ar afla că factorul ei cel mai de răspundere, acela care pune acum cap-compas către Agigea, este minat de superstiţie?

Capitolul VIII
UN MITING SPONTAN, MOBIL, NEAUTORIZAT ŞI PARŢIAL VICTORIOS

• Într-o sfântă zi de vineri MON NOM iese la raport • Cariera politică a măgăoaiei cu baterii • Mulţime sau gloată? Depinde ce vrea • Românul se naşte poet militant • Cucurigu, zâmbiţi vă rog, trag poza • Să fie reabilitaţi propolisul şi lăptişorul de matcă! • Statul de drept şi dreptul la stat • Ultimul sfert de oră înaintea întronării Prea Fericitului Week-End • Printr-un mecanism descris de Costache Negruzzi, Agenţia MON NOM obţine un sediu

În acest an termic, valorile medii n-au decât să se încadreze în limita normalităţii; chiar şi aşa, chichineaţa-sediu al agenţiei MON NOM se sufocă într-o căldură de etuvă, ca să nu spunem de iad. Dacă vă amintiţi de începutul istoriei pe care o citiţi, miasmele emanate de pubele mutau nasul din loc locatarilor demisolului încă de la mijlocul primăverii. Câteva săptămâni mai târziu situaţia fiind cu mult mai gravă din acest punct de vedere, prezenţa Olguţei la sediul

agenţiei trebuia taxată drept curat eroism. Împotriva tuturor vicisitudinilor, fata venea la datorie dintr-o convingere nestrămutată, sintetizabilă astfel: plasaţi o firmă în mijlocul Saharei, firma va constitui principalul, tot oceanul de nisip încins rămânând element secundar. De altminteri, ca „ofiţer de serviciu", cu doi colegi plecaţi în deplasare şi deocamdată scutită de sarcini mai presante, Olguţa avea totuşi la activ câteva mici izbânzi în materie de investigaţii. Doi dispăruţi-rătăciţi, fiecare sub cinci ani, ajunseseră, graţie ei, cu un ceas mai devreme la sânul mămicilor respective după un anunţ şi o expunere surâzătoare pe ecranul TV. Un nobil cocker spaniel s-a rătăcit ca şi hoinarii bipezi, şi tot ca ei, a fost reperat, recuperat, returnat.

Deşi toate aceste performanţe nu i-au adus Olguţei decât gratitudini orale din partea beneficiarilor, fapt pentru care ea nu va raporta nimic pe cale ierarhică*, fata aprecia caracterul pozitiv, de antrenament profesional dobândit prin aceste cercetări. Deci, tot un fel de profit...

În mijlocul cuptorului urât mirositor, neiertat nici de praf, Olguţa stătea într-o sfântă zi de vineri, către orele 11, şi se gândea cu intensitate la o problemă a cărei soluţie i se părea – ba chiar, anticipând puţin, putem spune că era – de neatins. Din pricina acelui spinos şi obsedant ce, nimic din aspectele mizere ale spaţiului înconjurător nu mai agresa instinctul ei de gospodină. Nici colbul gros, nici muştele insistente, nici miasmele n-o

---

** Titi Neguş, idolul Olguţei, nu reţinuse din opera lui Karl Marx decât următoarea idee-citat: „Munca prost plătită este muncă de mântuială". Darmite o muncă neplătită deloc... completa el din capul lui. Şi conchidea: privatizatul care munceşte pe de-a başca este un idiot sinucigaş.*

sâcâiau atât cât raportul pe care Adunarea Păgubiţilor îl aştepta din partea Agenţiei MON NOM peste mai puţin de o oră. Ce să spui, ce să raportezi acolo? Fata ar fi dat orice sau oricât să se afle în locul unchiului, la Borsec, sau în Dobrogea cutreierată de Titi. Gândul că pe capul ei a căzut măgăreaţa cu o sută nouăzeci şi şapte de nervoşi – şi încă nervoşi din pricina banilor! – o paraliza. Nu numai că nu izbutise să-şi facă vreo însemnărică, dar îi lipsea până şi speranţa unei inspiraţii de moment care, în faţa haitei de nervoşi, să o scoată din încurcătură. Cu mintea goală, nu mai putea decât să se roage, infantil, ca prin intervenţia proniei, adunarea să se suspende. Dă, Doamne!

Dar intrarea domnului Vintilă Moja, prezidentul APABC, îi spulberă firava nădejde. Cu atât mai mult cu cât, în pofida puţinătăţii sale fizice, acel domn impunea în mod deosebit, în acea dimineaţă, printr-o expresie sobră, chiar gravă, în consens cu ţinuta la aranjarea ordonată a căreia depusese, vădit, oarece strădanii.

— Sărut mâna. Nu s-au întors colegii încă? Ei, atunci prezinţi mata raportul. Să mergem, domnişoară. Cred că lumea s-a şi adunat.

Unde anume s-a adunat lumea în aşteptarea atotlămuritorului raport, domnul Vintilă Moja preciză pe drum, nu fără un pic de subliniere a meritelor proprii în crearea condiţiilor pentru o „şedinţă temeinică".

— Să ştiţi că sala este foarte solicitată. Las-că e-n inima Bucureştilor, Piaţa Amzei, dar acolo s-au ţinut, de-a lungul timpului, multe întruniri vestite. Poate sunteţi prea tânără să fi participat. Vi le-aş aminti eu...

Olguţa nu mai auzi nimic. Apăsată continuu de raportul-pacoste, păşea mecanic în stânga omuleţului şi, poate pentru prima oară, începea să realizeze condiţia întreprinzătorului

particular, mult mai complicată decât părea la prima vedere. Una este să-ţi sticlească ochii la primirea avansului, alta să te trezeşti, pierit, în faţa scadenţei. Dacă statul îţi dădea chenzina fără să-i pese ce-ai meşterit pentru ea, clientul, al naibii, vrea morţiş să afle ce-ai făcut cu bănişorii lui. Bănuţi, bănişori, părăluţe... Omul, cu cât şi-i alintă mai drag, cu atât te sfâşie mai crud dacă simte că i-ai primejduit. Şi iată că, din turma de trei alcătuind MON NOM-ul, s-a nimerit ca tocmai Olguţa să fie oiţa dusă la tăiere.

Există oare un Dumnezeu al privatizaţilor? Altfel cum s-ar explica întâmplarea, scandaloasă în ochii domnului Moja, în schimb dătătoare de speranţe pentru Olguţa, că în piaţa Amzei, mulţimea păgubiţilor a fost evacuată din sala arvunită? Ceea ce s-a petrecut acolo reiese cu mare greutate într-un vacarm de voci.

— Ce fel de organizare e asta? Vă bateţi joc de noi?!

— Ne-aţi chemat într-o sală ocupată de alţii?!

— Care alţii...?

— Păi alţii, mai deştepţi! Deschide uşa şi priveşte-i!

— Ce ţipi, dom'le? Ce-ai cu domnul? Ce ţi-a făcut?

— El îmi mănâncă timpul, alţii îmi papă banii. Dacă sunt tâmpit, aşa îmi trebuie!

— Stai, omule, că domnul Moja n-are nicio vină. Dânsul a aranjat cu sala, dar ăia s-au băgat peste noi...

— Păi sigur, nimeni nu răspune de nimic. D-aia până în ziua de azi nu ştim cine a tras, nici unde s-au topit teroriştii...

— Hai, domnule, nu amesteca lucrurile, ce are una cu alta?

— Ba are. Totul vine de se leagă.

— Pe dracu! În harababura asta nu se leagă nimic. Totul se desface!

— Auzi... De filozofi d-ăştia de doi bani bucata, eu sunt sătul!

— Zău? Tot e bine că te satură ceva...

— Fiţi amabil, aici are loc căsătoria civilă a familiilor Conţescu-Băleanu?

— Nuntă? Aici are loc o înmormântare... Înmormântarea banilor noştri, săracii...

— Dar n-aveau dreptul să intre în sală, oameni buni. Eu personal am vorbit cu reponsabilul şi rămăsese clar...

— Halal responsabil! Aflaţi, domnu'Moja, că nemernicul a dat sala, pentru această oră, şi nouă şi ălora dinăuntru, cu proiectele lor de monument, şi încă unui grup, al treilea!

— Nu se poate! Aşa ceva nu se...

— Ba se poate al naibii. Uite şi celălalt grup rămas pe dinafară. Haos, domn'e! Haos!

— Mulţi ani trăiască, mulţi ani trăiască, la mulţi ani... Casă de piatră!

— Bine, bine, haos, dar noi ce facem acum? Mai discutăm? Sau renunţăm şi merge fiecare la casa lui?

— Ce faceeeeee? Să renunţ? Da ce, mie-mi pică banu' d-a gata? Eu mă scol la patru dimineaţa să mulg vacile ca să scot un leu.

— Lasă, leliţo, că din uger ies şi curg sute, nu un leu, doi...

— Treaba mea! Eu am bătăturile astea în deşte, ori'mneata? Ai muls f-o vacă de când eşti? Ha? Vezi că nu? Da lapte, vrei...

— Aici nu ne-am strâns ca să discutăm despre vaci! Aduceţi-vă aminte, pentru Dumnezeu...

— Dumnezeu a creat lumea din haos. Iată, vorba mea, ne-am întors la haos, cum bine ziceam...

Toate aceste apostrofări, replici, contrareplici, informaţii, citări, autocitări, frânturi mai mult ori mai puţin coerente de fraze se încrucişează pe trotuar şi pe trepte, în faţa clădirii ce adăposteşte, undeva la etaj, sala disputată simultan de trei adunări.

Asociaţia Păgubiţilor nici nu a apucat să se delimiteze complet de a doua formaţie frustrată – în speţă Grupul de sprijin al iniţiativelor private pentru diversificarea produselor melifere, GSIPDPM, o tânără aripă dizidentă din apicultura naţională. Acestora, sporind vălmăşagul, li se adaugă nuntaşii multiplelor însoţiri solemne desfăşurate la binecunoscutul Oficiu de stare civilă, ca şi lumea care-şi face cumpărăturile în piaţa răsfirată mult dincolo de vechiul perimetru al tarabelor. Mai sunt, de asemeni, nu puţinii noştri gură-cască, prezenţi oriunde şi ori de câte ori se vociferează.

Când – spre satisfacţia Olguţei – şedinţa pare definitiv compromisă, deodată un apel bubuitor se ridică, dominând hărmălaia:

— Toţi cei veniţi pentru „Beautiful College", după mine!

Apelul venea dintr-o portavoce portocalie, obiect care a făcut carieră în zilele noastre, şi era rostit de un personaj ce n-a fost cu totul uitat, sperăm, de stimaţii noştri cititori. Nimeni altul decât Aristotel Tăbârcă, pasionatul devorator de literatură poliţistă, acum sufletul şi agitatorul acestei organizaţii din care, de fapt, el... nu făcea parte: însă, întrucât sora lui băgase banii în taxele unui colegiu fantomă, Aristotel considera că nu minte pe nimeni adresându-se adunării cu apelativul: „Fraţi păgubiţi!"

Distanţa de parcurs nefiind decât de treizeci-patruzeci de metri, cortegiul înşirat în urma lui Tăbârcă se deplasa rapid; dar scurtimea acestei desfăşurări nu-i răpi nimic din măreţie. El ar fi concurat cu şanse un alt alai celebru, cel al vrăjitorului care, în sunetele flautului fermecat, scoate toţi guzganii din burgul legendar pentru a-i duce la înec.

Unde se opreşte procesiunea? Într-un fel de curte interioară, deschisă în două direcţii; la drept vorbind – un pasaj pe sub clădirea dotată cu teatru, magazine, bufete, birouri de instituţii,

jocuri mecanice şi multe alte utilităţi. Escrocaţii doamnei Kitty se opresc acolo, bulucindu-se, astfel că înghesuie oleacă alte două micro-colectivităţi: coada la pâinea ce va să vină sigur şi coada la capsulele de sifon, care prea curând nu vin – dacă vin – astăzi fiind vineri, nu marţi. Dacă-s capsule, e marţi.

— Să stăm aici şi să auzim raportul... presupunând că, în general, există vreun raport... se reverberează, din nou, mult şi grav amplificat în portavoce, spiritul chiţibuşăresc al administratorului de cimitir.

După ce crezuse că poate răsufla uşurată, Olguţa se simţi din nou cu inima cât un purece.

— Dacă împuternicitul domn Moja n-a fost capabil să ne asigure o sală, nu-i nimic, să stăm aici, în picioare, şi să ne apărăm interesele. Unde ni-s detectivii?

Destul de şifonat în prestigiul lui de prezident, Vintilă Moja explică Asociaţiei că doi dintre detectivii angajaţi se găsesc în plină urmărire; de altfel, domnişoara, secretara Agenţiei, va da lămuriri detaliate dacă este cazul.

— Cum să nu fie cazul? tună portavocea, încă mai asurzitoare în spaţiul delimitat de ziduri. Vrem să ştim tot!

— Cum adică, vrem? se irită Moja. Dumneata, care ne spargi acum urechile cu instrumentul ăla al democraţiei, nici n-ai vrut să intri în Asociaţie! Dumneata nu reprezinţi pe nimeni.

— Ba o reprezint pe soru-mea.

— Aşa este, se vârî în portavoce, cu toată gura şi cu un vârf de nas, o făptură feminină, deşi nu prea clar plasată în aria sexului frumos. Aristotel e purtătorul meu de cuvânt.

Olguţa, apucând taurul de coarne, numai ea ştie cum:

— În sfârşit, doamnelor şi domnilor. Pentru că sunt întrebată unde se află asociaţii mei, răspund. Domnul Marghilomănescu este pe urmele unuia dintre escroci, în judeţul Harghita..

— Unde, că judeţul e mare? hârâie portavocea.

Primejdia începe să alunge paralizia psihică a Olguţei.

— Unde? Exact unde? Vreţi să deconspir pentru toată omenirea asta din piaţă secretul operaţiunilor noastre? Pe riscul dumneavoastră, să ştiţi! E vorba de zona Borsecului. Iar domnul Neguş, celălalt asociat, pe urmele altui membru al bandei, investighează o arie cu vârful în Agigea.

Înveselit şi sarcastic, aşa sună răspunsul din portavoce:

— Nu zău? Borsec şi Agigea? La munte şi la mare? Pe banii noştri?! Dar mătăluţă cum de nu eşti pe Coasta de Azur? Dacă tot ne-aţi găsit pe noi, ăştia, atâţia fraieri...

De astă dată, înfuriat de-a binelea, ca unul ce reprezintă oficial conclavul păgubiţilor, prea loviţi pentru a se lăsa şi insultaţi, Vintilă Moja se ridică în vârful picioarelor şi strigă:

— Ştii ce? Ăsta nu-i dialog! Dumneata cu măgăoaia alimentată din baterii, noi – cu nişte biete corzi vocale... Democraţia, dragă domnule, începe cu egalitatea şanselor. Ori vorbeşti ca noi, ori taci şi pleci!

Între Moja şi Tăbârcă, disputa asupra utilizării măgăoaiei, ba că dă-ne-o, ba că nu v-o dau, trece de la vorbă la gesturi, devine busculadă în interiorul unui grup învârtejit, având-o pe Olguţa la centru. Şi în timp ce obiectul controversei se mişcă aleatoriu, tras-împins, sus-jos, de către cei doi combatanţi, fata foloseşte apropierile lui neprevăzute pentru a-şi face auzită, măcar şi parţial, o idee de bază a raportului:

— Oameni BUNI! Pe scurt, SITUAŢIA SE PREZINTĂ ASTFEL. Avem numeroase date concreTE. Pe Baza reconstituiRII, ŞTIM EXACT CUM A Acţionat banDA. NU numai cum aţi fost mistifiCAŢI ACOLO. I-AM IDENtificat pe doi dintre escROCI, iar eu SUNT în BucurEŞTI ca să SUPRAveghez un posibil comPLICE, acela PRIN CAre am şi ajuns la escROCUL ŞEF...

Puternic marcaţi de experienţa deceniilor când rapoartele erau apă chioră sau praf în ochi, participanţii la mitingul pedestru izbucniră în strigăte revendicative:

— Când îi prindeţi?

— Da' banii?

— Fapte, nu vorbe!

Din mulţime, către epicentrul vârtejului îşi face loc cu coatele o ţigancă florărească, cu testemel verde, ilic galben ca şofranul şi o fustă – a mai de deasupra – aidoma curcubeului, o negustorească de piaţă care, odată ce începu să dea drumul vorbelor, vădi nişte bojoci mai tari decât orişice fel de amplificator electric:

— Ia hascultă, duducuţă, mânca-ţi-aş ochii. Mie să-mi spui la cine s-o duc pe Aguriţa mea, hacu că şcoala hailaltă a fost dă sanchi? Nu că-mi pasă, că unde trece ea, Aguriţa, toţi bărbaţii cade în cur, dă şucară ce ie. Atâta îi mai lipseşte, puţină făţuială! Haltă şcoală, să mi-o dea la rindea, nu ştii?

— Huoooo, strigă o voce tot atât de aprigă, şi tot de muiere, dinspre cea de a doua ieşire a curţii-pasaj. Ce, d-asta ne-am strâns noi acilea, s-o procopsim pe fii-ta, florăreaso? Eu vreau banii îndărăt şi p-ormă să nu mai auz de şcoli şi alte prostii. La patru dimineaţa mă scol ca să-mi mulg vacile...

— Ne-ai mai spus-o! Ei, dă-ţi şi dumneata fata la muls, şi gata educaţia... Colegiu englezesc îi trebuia ei?!

Peste toate capetele, de fapt adresându-se nu lor, ci văzduhului, norilor sau Aceluia de peste nori, Pelaghiţa – aşa îi zice florăresei - istoriseşte cu foc, nepăsarea lumii nestânjenind-o de fel, cum că ea a venit mai târziu fiindcă a vândut în piaţă trei găleţi de gladiole şi-un coş de liliac; că toată marfa s-a dus la nunţile de peste drum; că Aguriţa, mai cu vino încoa de cât tustrele miresele la un loc, s-a dus pe sus să nu le vază nunţile, ci să cunoască lume bună, fiindcă nu se

poată să nu-i sară şi ei iepurele d-acolo, dacă nu în vinerea asta, atunci în ailaltă vineri...

Acum prin viu grai, deoarece drăcovenia de pâlnie orange, prea smucită încolo şi-ncoace s-a cam stricat, Aristotel Tăbârcă se adresează şi el păgubiţilor, cu paraponul ce-l caracterizează dintotdeauna:

— Domnişoara v-a prezentat aici o situaţie care nu v-a mulţumit. Eu zic: nici n-avea cum. Eu zic c-aţi ascultat ceva mai puţin decât nişte vorbe goale. Eu zic că asigurările date au fost, pur şi simplu, de la prima până la ultima virgulă, nişte minciuni. Nicio dovadă că se face treabă. Un detectiv bea apă minerală la izvor, altul admiră ecluza canalului Dunăre-Marea Neagră. Dar să obţină ceva pentru dumneavoastră – ioc!

Un rătăcit prin partea locului, un naiv de cea mai bună credinţă, ori poate, dimpotrivă, un prea deprins cu ideea că doar unde stă buluc poporul există şansa să se „bage” un produs vandabil, îşi făcu auzit glasul:

— Nu ştiţi cumva ce pâine au adus? Caldă sau rece?

— Ce pâine, domnule? ripostă un păgubit vânăt de disperare. Noi n-am venit aici pentru pâine; pentru adevăr am venit!

— Ne-am săturat de minciuni, îl susţine vehement un altul, asociind ca nuca în perete, impulsul său interior cu contextul.

— Toată lumea minte pe toată lumea, de-aia am ajuns unde am ajuns, se lamentă cu aer visător un bărbat, poate mai puţin observator atent al fenomenului social românesc, cât amator de formulări echilibrate, de unde şi simetria formală a aserţiunilor lui.

Interveni un pragmatic:

— Ce am eu cu toată lumea, domn'le? Să nu mă mintă ăştia pe care-i plătesc ca să-mi recupereze banii! Asta-i tot.

Un adept al termenelor precise:

— Ia spune-ne, domnişoară, când îi prindeţi? Mâine? Săptămâna viitoare? Peste o lună? Concret!

Ca într-o figură temerară de surfing, când pilotul se face una cu suprafaţa valului pentru a redresa, prin greutatea propriului corp, scândura plutitoare, Olguţa încearcă să stăpânească stihia nemulţumirilor, lansându-se toată într-un viraj împotriva curentului.

— O clipă de atenţie, vă rog, doamnelor, domnilor, stimaţi clienţi! Puţină înţelegere...

Pe de-o parte cereţi de la noi sinceritate, adevăr, foarte bine, pe de alta vreţi, întocmai ca fostul Comitet de stat al planificării, o dată fixă când să vă livrăm escrocii. Cine se poate angaja la aşa ceva? Poliţia, cu tot aparatul ei, v-a promis un termen precis? Nu, fiindcă nici nu-i posibil...

— Lasă poliţia, drăguţo, o întrerupe vehementul. Pe voi vă plătim, vouă vă cerem decontul!

La care iubitorul de formule simetrice adaugă, imediat, o elegantă şi suavă picătură de venin:

— Noi apreciem mult statul de drept, dar respingem net dreptul la stat...

Sătulul de minciuni îşi prezintă propria-i soluţie radicală:

— Decât să importăm coca-cola şi bere la cutii cu 85 de lei paharul, mai bine am aduce detectivi din străinătate. Cu diletanţi să instaurăm ordinea? Jos ageamiii!

Era prea mult pentru Olguţa! Fata sări ca muşcată de şarpe.

— Ageamii, spuneţi dumneavoastră... De când v-am preluat cazul? N-au trecut nici trei săptămâni.Vi se pare mult? Întreb: când a fost asasinat Olof Palme? Dar Kennedy-ii, cel mare şi cel mic, când au fost ucişi? Ia socotiţi, vă rog. Ştiţi câţi agenţi particulari trudesc din greu, cu răbdare, la descâlcirea iţelor acestor tenebroase afaceri? Zeci! Asta, pe lângă FBI, pe lângă

Interpol, cu tot ce mai înseamnă reţelele-mamut de investigaţie, cu fonduri grase şi dotări pe măsură. Le-a pus cineva sula în coaste? Nu. Şi să nu-mi spuneţi mie că nici ăia nu ştiu meserie. Încă o dată: lăsaţi-ne să ne facem treaba în linişte. Noi nu pierdem timpul.

— Aaaa! reveni Aristotel Tăbârcă în prim-planul scandalului. Deci vă angajaţi să prindeţi banda când vor fi descoperiţi şi asasinii fraţilor Kennedy? Deci copiii copiilor soră-mi vor intra în posesia banilor ei. Răbdare şi tutun, ce mai... Cacealma!

— Domnilor, vă repet că suntem pe drumul cel bun, se apără Olguţa cu ochii la cer.

— Atunci arătaţi ce cărţi aveţi în mână! strigă un biet om asupra căruia ultimul cuvinţel lansat de Tăbârcă produsese o impresie formidabilă.

— Da, da, da! întăriră alţii. Dovezi! Dovezi! Vrem dovezi!

Olguţa avea asupra ei o dovadă. Una. O ţinea în poşeta ei sărăcuţă şi nici nu se gândise, la plecarea din sediul Agenţiei, că acea unică probă de activitate putea – şi trebuia – să suplinească, salvator, un întreg raport. Grăi:

— Toţi cei de faţă aţi trecut, rând pe rând, prin cancelaria aşa-zisului „Beautiful College”. Toţi aţi stat de vorbă cu pretinsa directoare. Toţi i-aţi înghiţit gogoşile fără să clipiţi. Numai noi, detectivii, n-am văzut-o niciodată. Ei bine, dacă suntem nişte ageamii ori nişte impostori, dacă până acum am stat degeaba, cum pretindeţi, puteţi să-mi explicaţi cum a intrat această poză în posesia noastră? Vă rog să treceţi fotografia asta din mână în mână. Este personajul în jurul căruia strângem plasa. Escroaca numărul unu. Şefa bandei.

Timp de cinci secunde se lasă o linişte aproape mormântală. Apoi se iscă o rumoare care crescu treptat. Fotografia impozantei

Kitty trecu din mâna Olguţei în mâna unei cucoane ofilite, nimeni alta decât replica feminină a domnului Aristotel Tăbârcă. Sorella privi, bâţâi din cap şi-şi făcu datoria, pe vechiul slogan „priveşte şi dă mai departe” până când, cu zeci de clătinări afirmative, ca tot atâtea ştampile confirmând valabilitatea unei autorizaţii, toţi păgubiţii-victime îşi recunoscură profitoarea-călău.

Pe când aştepta returnarea documentului fotografic, Olguţa ajungea intuitiv la unul dintre principiile fundamentale despre psihologia gloatei: dacă în faţa mulţimii dezlănţuite vii cu argumente de bun simţ şi te postezi pe poziţii defensive, în loc să ataci – eşti pierdut. Feţele oamenilor strânşi în preajma pieţii, la producerea dovezii cerute atât de ultimativ, spuneau firea fiecăruia. Vehementul, ins fără stări intermediare, a şi trecut în extrema opusă: iată-l, satisfacţia i-a întins zâmbetul, colţurile gurii i-au ajuns până la urechi. Mare minune dacă Precupeaţa n-a început să depene socoteli, ce va face cu banii recuperaţi, iar două degete, acelea cu care îşi numără de obicei sutele, au şi început să se frece unul de altul într-un gest reflex. Pelaghiţa, ţiganca florărească aşa cum nu s-a omorât la pierderea banilor, nu exultă nici la semnul prevestitor al redobândirii lor, iar dacă o poză de femeie circulă, mai bine ar fi a fetei ei nurlii, şi nu printre pârliţii de aici, ci în înalta societate...

Chipul moralistului estet exprima cel mai puţin: mintea i se chinuie; e şi greu să formulezi un gând echilibrat despre dezechilibrul omenesc dimprejur. Contrariat, Tăbârcă ar rupe poza în bucăţele, dacă şi-ar putea da frâu liber sentimentelor; însă – ca un profund cunoscător de literatură poliţistă – el ştie prea bine că undeva se află un negativ fotografic, ceea ce i-ar face gestul inutil. În fine, Moja arborează o mină radioasă, prestigiul lui de prezident al Asociaţiei păgubiţilor este iarăşi alb şi scrobit. Angajaţii lui sunt, iată, profesionişti veritabili.

Un pocnet asurzitor.

Ţipete. Vânzoleală.

Ce-i, ce s-a întâmplat?

Mişcarea de talaz a mulţimii cuprinse între ziduri roteşte şi întrebările, odată cu nevoia decrispării instinctului de conservare, cel ce – în primul moment – a înfundat toate capetele în umeri. A fost o explozie în sifonărie, spune cineva, ori poate n-a spus-o nimeni, informaţia o dă însuşi sângele ce curge din braţul femeii ce-şi făcea serviciul acolo.

— Ia-n auzi! Dar dacă ciobul o izbea în ochi? – Dom'ne, se cunosc cazuri când un proiectil d-ăsta a retezat artera jugulară a unui nenorocit, ce ştii dumneata! – Cu nişte pompe atât de vechi, nu-i de mirare! – Dar curelele, le-aţi văzut? Cusute şi răscusute de zeci de ori!

— Asta-i situaţia generală, domnule. Ce mai funcţionează la parametrii proiectaţi?

Fi-a-bi-li-ta-tea, la noi, e jalnică. – Nu ştiu ce înseamnă vorba aia, da ştiu că din rău, în mai rău, aşa o ducem! – Până la fundul părpastiei mai e puţin, ţineţi-vă bine! – Păi dacă nicăieri nu se munceşte...? – Cum să munceşti, fratele meu, cu ce? Cu scule care se rup de bătrâneţe? Cu utilaje care te omoară? - Exact, ai pus degetul pe rană, dom'le. Autorităţile se fac că plouă.

— Toate durerile ţipă, da' când le pui frumos pe hârtie şi le faci revendicări, constaţi că nu obţii nimic. Dai cu băţul în apă! Sar doi-trei stropi, acolo, şi fleoşc, la loc!

Explozia sifonului a reuşit să transforme adunarea fără sală a păgubiţilor afacerii „Beautiful College” într-un miting ad-hoc al unui grup de zece ori mai numeros, concentrând inşi cu cele mai felurite ofuri, păsuri, cazuri şi necazuri. Trecătorii ocazionali, membrii permanenţi şi stagiari ai cozii la măcelăria din apropiere, clientela notariatului care

propteşte, de asemenea, o latură a pieţii, clientela magazinelor, tarabelor, negoţului alimentar la nivelul asfaltului şi, poate cei mai numeroşi, gură-cască în eterna aşteptare a unui Dumnezeu dentist, toţi vociferează, somează, trag alarma, trag la răspundere, acuză, revendică, demască, pretind, fac urât, în etalarea unui gigantic spectru de nevoi. Vrem ţevi de plumb pentru instalaţii, vrem butelii pentru aragaz, vrem tablă galvanizată pentru acoperişuri! Dar mai vrem ipsos pentru faţade, vopsea pentru garduri, holţşuruburi pentru cuiere! Vrem golirea pubelelor la 24 de ore, vrem apă curentă timp de 24 de ore! Bere rece vrem, apă caldă vrem! Să vină tonul, să scadă adiţionalele, să fie centralistele prompte şi drăguţe! Nicio stradă fără becuri, toate străzile cu capace pe canale! Vrem piese de schimb, nu vrem cozi la benzină, să se astupe găurile de carosabil, să revină şvaiţerul în alimentare, cu găuri cu tot! Să se facă deratizare, să se vândă spreiuri antiţânţar, să vină la timp tramvaiul, să nu mai ia foc metroul, să ia foc – când îl scaperi – chibritul! Să se îndesească staţiile de autobuz, să se dubleze măciulia de fosfor! Să scadă preţurile, să se mărească salariile! Iar dacă nimic, absolut nimic din toate acestea nu se poate obţine, atunci... măcar să moară şi capra vecinului!

Chiar şi paşnicii membri ai Grupului de sprijin al iniţiativelor private pentru diversificarea produselor melifere (GSIPDPM), formaţiune şi ea neadmisă în sala refuzată păgubiţilor noştri, este reprezentată aici de un vajnic tribun ce, în loc de a se duce acasă, la stupina lui, stă şi bâzâe în roiul nemulţumirilor. Înainte de a cere ceva, el explică ignoranţilor că odiosul şi sinistra au reuşit incredibila performanţă de a marginaliza propolisul şi lăptişorul de matcă, împiedicând astfel omenirea să beneficieze de două formidabile creaţii ale albinei din spaţiul carpato-

danubiano-pontic. Ori, lucrurile se cer îndreptate. Vrem repunerea în drepturi a lăptişorului de matcă!

S-ar putea crede că auzul este totul, pe când văzul nu mai are niciun preţ. Ei bine, nu este chiar aşa. În toiul cacofonicelor încrucişări de glasuri, Olguţa noastră zăreşte, deodată, către marginea mulţimii, un chip cunoscut şi, de spaimă, se face mică, mică, îndoindu-şi genunchii, căutând involuntar un adăpost. Pe cine a văzut? Pe Ilie Dobriţoiu, fotograful. După cât se pare însă, complicele bandei conduse de doamna Kitty n-a remarcat privirea căzută întâmplător asupra-i. Mai mult:nici rostul adunării acestei mulţimi pestriţe în curtea-pasaj nu s-ar zice că-l interesează. Dar atunci ce caută dânsul pe aici? Nimic altceva decât un colţişor unde să-şi deruleze filmul din aparatul fotografic pentru a face loc unui film nou. Pentru că nu în fiecare zi individul tăinuieşte o afacere cu incidenţe penale. Câteodată câştigă şi el, ca orice cetăţean, un ban relativ cinstit. Bunăoară, în această dimineaţă de vineri, este prezent în Piaţa Amzei, la picioarele scării monumentale, numai ca să fotografieze miri, mirese, naşi, naşe, cavaleri şi domnişoare de onoare, câţi mai mulţi nuni şi nuntaşi, nuntă după nuntă. Adineauri s-a tras puţin deoparte, cât să-şi armeze aparatul, şi p-ormă se va duce cu hotărâre îndărăt, la treaba binişor plătită. În rest, n-aude, n-a vede....

Pe Olguţa, liniştitoarele argumente n-o liniştesc deloc. Te pomeneşti că nu-s argumente, ci aparenţe... Cine-i garantează că, de la o clipă la alta, nu se va întâmpla ceva, cu consecinţe dintre cele mai nefaste pentru agenţia detectivilor privaţi?

Dacă vreunul dintre cei ce-au transformat şedinţa ambulatorie în miting fără ordine de zi se va trezi răcnind iarăşi vreo revendicare legată de pedepsirea escrocheriei „Beautiful College”? Iar un Ilie Dobriţoiu, tresărind, informându-şi prompt

complicii despre toată această agitaţie stradală, n-ar preface strădaniile unchiului Pantelimon şi isteţimea bravului Titi în exhibiţie vană, ridicolă, a unor pisici plecate să vâneze cu clopoţei la gât?

Olguţa s-a făcut mică, egalând statura domnului Vintilă Moja, în umbra căruia încercă să se piardă.

— Să vă spun ceva, îi şopteşte ea prezidentului Asociaţiei păgubiţilor. Uitaţi-vă... Acolo... E cineva... N-ar fi bine să mai zăbovim în locul ăsta. N-aţi vrea să daţi dumneavoastră semnalul împrăştierii?

O, Doamne, unde dai şi unde crapă! Domnului Moja i se pare că degeţelul Olguţei, de fapt întins cu destulă timiditate în direcţia fotografului clandestin, îi indică ferm persoana unui poliţist. Acela care tocmai patrulează agale în preajma pieţii, acela care-şi balansează, pe cureluşe, flexibilul baston de culoarea prafului. Direcţia fiind aproximativ aceeaşi, eroarea domnului Moja este explicabilă; mai semnificativ apare reflexul de încadrare imediată în perimetrul ordinii. Domnul Moja se caţără cu agilitate pe o lădiţă care nu visase nicicând, sărmana, că de la statutul ei de ambalaj legumicol frust, va cunoaşte cinstea promovării ca suport de tribun. Domnul Moja strigă foarte tare, izbutind, după primele cuvinte, să se facă ascultat:

— Domnilor! Dragi prieteni! Fraţilor! Vă atrag respectuos atenţia că riscăm să intrăm în conflict cu legea. Reglementările în vigoare prevăd, ştiţi bine, manifestaţiile de stradă numai în perimetre ori pe trasee dinainte stabilite şi, mai ales, numai în baza unei autorizaţii eliberată, cu 48 de ore înainte, de către autoritatea competentă. Sper că nu vreţi să ne suim poliţia în cap! Haidem acasă! Vă rog, pentru astăzi ajunge. Fiecare la casa lui.

Din poziţia ei ghemuită, care o fereşte de curiozitatea unui Dobriţoiu, pe de o parte, şi-i permite pe de altă parte să asigure

stabilitatea lădiţei-tribună, proptită cu amândouă mâinile, Olguţa înregistrează reacţia în masă a nemulţumirilor.

— Cum aşa, neică? – Acasă, cu mâinile goale?! Adică noi vorbim, noi auzim? – Ba hai să le scoatem surzilor ceara din urechi, să ne audă! – Bine zis. Şi unde sunt indivizii ăia? – Păi... la primărie, şed. – Haidem într-acolo! – Haidem, să ne punem câte cinci pe un rând şi înainte, cu Dumnezeu, marş! – Mai bine câte şapte, să fim coloană serioasă. – Ba câte trei, s-o facem cât mai lungă...

— Dar la ce primărie mergem? De municipiu ori de sector?

— Păi care o fi, doar să nu mai stăm aici, ca blegii! – Staţi o clipă... – Nu, că numai blegii stau! – Lăsaţi. Dumnealui are dreptate, trebuie să ştim unde ne ducem! La primăria de sector? Care dintre ele, când noi suntem păgubiţi din tot Bucureştiul? – Daţi-o dracului, Doamne iartă-mă, că ne împotmolim! Fraieri am fost, fraieri rămânem! – Primăria care a tolerat atâta lipsă de vigilenţă, noi pe aia s-o scuturăm! – Ba primăria pe raza căreia domiciliază angajaţii noştri, că-s persoană juridică, cu aia avem treabă!

— Lăsaţi vorba, că primii au şi luat-o din loc, vreţi să ne risipim? – Doamne fereşte!

Veniţi cu noi/ Şi tu, mă! Şi' mneata, vericule! Şi dumneavoastră, domnu'! – Unde? Că venim... dar unde? – Nu cunosc, n-am fost chiar de la început, dar am prins finalul... - N-are a face, important e cum se termină. Totul e pentru dreptate. Care ţineţi cu dreptatea, veniţi cu noi...

Şi prezidentul asociaţiei, legalist convins, smuls de pe lădiţa de ambalaj ca o ultimă frunză galbenă de pe creanga abandonată vântului de noiembrie, se vede luat de mulţime.

Şi inimoasa, totuşi prudenta Olguţă se pomeneşte, asemenea, dusă aproape pe sus în mijlocul gloatei, a cărei lipsă de rânduri

menţine o admirabilă dezorganizare. Precupeaţa laptelui privat, amatorul de simetrii, vehementul, Pelaghiţa florăreasă şi mamă, Tăbârcă, franctirorul justiţiei, sora păgubită a franctirorului... toţi, absolut toţi se precipită în aceeaşi direcţie, laolaltă cu apicultorul frustrat de adunarea mult dorită, cu invitatul la ceremonia căsătoriei, jignit de părtinitorul traseu al cutiei cu bomboane, cu adolescentul de 15 ani care-şi exersează măiestria la skate-board prin piaţă şi oriunde e, în general, lume multă, cu cerşetorul invalid, plictisit de atâta şedere pe loc, cu poliţistul în patrulare de rutină, cu hoţul de buzunare, aflat în prima zi după o foarte scurtă vacanţă la Jilava. Numai Ilie Dobriţoiu, fiindcă şi-a armat aparatul fotografic cu un Azomureş color şi s-a jurat să nu dea absolut nicio atenţie demonstraţiilor de orice fel, s-a extras la timp din curtea-pasaj şi potriveşte (adică organizează) acum o altă gaşcă festivă pe scările oficiului de stare civilă, cerându-le tuturor să zâmbească larg cât mai estetic, atunci când dânsul, posacul, va striga, onomatopeic, cucurigu.

Chiar aşa. Alţi fotografi, în atare situaţii, spun numai cucu. El adaugă rigu. De la el. Firma plăteşte!

* * *

Vinerea, la orele 14 foarte precis, rândunica din văzduhul României îşi strânge aripile şi, până luni dimineaţa (dar nici atunci prea devreme), refuză categoric să mai fâlfâie după musculiţe, după seminţe, după alte merinde; respinge cu indignare ideea de a-şi consolida cuibul, aducându-i vreo crenguţă ori încastrând vreo fărâmă de lut umed.

Ea îşi începe voluptosul week-end fără zbor, slăveşte în dolce farniente, sub streaşină, sfârşitul săptămânii lucrătoare de patru zile şi jumătate.

Aşa a văzut rândunica noastră că procedează fiinţele ce stăpânesc pământul pe aici. Spiritul de imitaţie a desăvârşit adaptarea. Adică de ce ea, o păsărică, să se omoare trudind în neştire, când oamenii, mulţumită unor noi şi tăioase reglementări, fac din odihna personală tabu-ul cel mare? Gravidele – să ne trăiască sănătoase! – dacă n-au avut inspiraţia să nască de lunea până vinerea către prânz, atunci vai de ele şi de feţii din burta lor, căci obstreticianul se tot uită la ceas şi, în toiul muncilor de facere pe care le asistă, odată te pomeneşti că zice: „Eh, - restul, săptămâna viitoare!” apoi scoate mănuşile, dezbracă halatul, se spală fain şi pleacă la meciul de pe stadionul Giuleşti. Dar ce păţesc unii răposaţi! Mortul de la groapă nu se mai întoarce, vorbă veche, prea veche, ei, bine, acum mortul se poate întoarce la capelă, să aştepte acolo, fezandându-se, ca groparii să-şi petreacă netulburaţi lungul week-end legal. Deoarece vinerea la orele 14 fix, au aruncat cazmaua, au lepădat funiile, s-au făcut domni ca toţi domnii, cu menţiunea ca în următoarele 50-60 de ore se vor deda, boiereşte, partidelor de table

Aşadar, nimic mai firesc pentru domnul Y.Icsulescu, funcţionar de stat la o primărie din Capitala României, că tot vineri, în aşteptarea aceleeaişi ore fatidice, să încuie metodic, cu un ceas mai devreme, felurite sertare şi dulapuri oficiale. Domnia sa nu este cel mai mare în ierarhia primăriei. Dar nici cel mai mic. Având în sens larg, colegi de instituţie atât deasupra cât şi dedesubtul nivelului său, Y.Icsulescu pare îndreptăţit să spere că nimic rău nu i se poate întâmpla la intrarea în inerentul week-end. Fericita stare specifică , acel cocteil de detaşare, scepticism, amorţeală şi sfidare vanitoasă la adresa timpului şi a lumii, a şi pus stăpânire pe dânsul. Iar dacă se uită lung pe fereastră, nu este pentru a zări ceva anume, ci tocmai

din potrivă: la acest rendez-vous este aşteptat nimicul. Deci, când se petrece ceva atât de incredibil şi, subiectiv vorbind, de îngrozitor cu acul de macaz al rutinei de vineri, între orele 13 şi 14, în sensul că o mulţime vociferândă se masează la poarta, în curtea şi în holul primăriei, domnul Y.Icsulescu, slujbaş nici tare vechi, nici nou nouţ, cu răspunderi care-l ţin echidistant şi de vlădică şi de opincă , în fine om cu principii nici prea-prea, nici foarte-foarte, nu se lasă covârşit decât de mirare. Aceşti mulţi şi gălăgioşi oameni să ignore, oare, că peste câteva zeci de minute ia sfârşit săptămâna de lucru? Ori, dacă ştiu asta, ce mai vor? Doar nu-şi închipuie că-l vor mai reţine o secundă peste program...

Ce vor nenumăraţii intruşi în pacea dinainte de week-end a funcţionarului, noi nu vom mai repeta. Doleanţele li-s tot atât de multe şi de contradictorii ca şi în momentul primei formulări, de nu cumva, de-a lungul marşului din Piaţa Amzei până aici, încă se vor mai fi înmulţit şi diversificat. Talazuri, adevărate talazuri de mare înfuriată. Iată gândul care trece prin mintea lui Icsulescu. Se corectează singur, zicându-şi că nu e un gând, ci o imagine literară, o metaforă, de nu cumva o comparaţie dezvoltată. Ah, vremea studierii figurilor de stil a rămas departe... Mulţimea ca o mare înfuriată, strigătele, când ici, când colo, ca talazurile... Nu se află nicio reminiscenţă de lectură şcolară, un fragment livresc? Ba da. Brusc, recunoaşte şi sursa: e capodopera negruzziană, nuvela Alexandru Lăpuşneanu, mai precis, scena când Vodă şi mâna sa forte, Vornicul Moţoc, de la fereastra palatului, ascultă împreună larma prostimii de afară şi încearcă să-i desluşească înţelesul. Dar atunci el, Y.Icsulescu, se simte dedublându-se, asumându-şi atât rolul despoticului voievod cât şi pe cel al ticălosului boier. Ba chiar se împarte la trei, în sensul că tot dânsul, Y.Icsulescu, se regăseşte în străjerul

trimis afară să afle ce anume doreşte gloata aceea urlătoare şi cam ce-ar potoli-o?

Talazurile revendicărilor populare par a se consuma fără ţintă; într-adevăr unul vrea una, altul vrea alta, aşa că, prin suprapunere şi contrasens, toate au neşansa de a se anula reciproc. S-ar zice chiar că va fi de ajuns ca slujbaşul primăriei să-i trimită pe toţi acasă sub motivul – o, cât de întemeiat! – că oricum, nu-i poate satisface pe toţi deodată, pentru ca la ora 14 fix week-endul său e musai să înceapă. Iată însă că un demonstrant cere, mai mult într-o doară, să i se dea locuinţă, fiindcă i s-au înmulţit membrii familiei, iar un altul pretinde cu glas şi mai ridicat să i se de spaţiu comercial unde să-şi exercite ca lumea meşteşugul. Îndată, celor doi li se alătură şi alţii, aşa încât strigătele: case / spaţii / case /spaţii devin dominante, adunând voce lângă voce, întocmai ca magnetul plimbat printre grămăjoarele piliturii de fier. Îndrăzni atunci şi Olguţa să ţipe, din toate puterile nădufului ei, că Agenţia de detectivi privaţi MON NOM, autorizată să funcţioneze prin decizie primarială, se sufocă într-o hrubă fără aer, fără lumină, bomardată de duhori mai dihai decât o cocină de porci. „Daţi-ne un birou omenesc, unde să rezolvăm necazurile oamenilor!" clamă public tânăra noastră eroină. Şi rămase uluită când sute de glasuri, păgubiţii afacerii „Beautiful College" plus zeci şi zeci de alţi dezinteresaţi, preluându-i instantaneu revendicarea, o puseră pe rime, o hâţânară în trohei, o impuseră cu imensa forţă a distihului:

„Un birou de om
Celor din MON NOM!
Celor din MON NOM
Un birou de om!
Un birou de om
Celor din MON NOM!"

Din clipa stabilirii acestei unanimităţi de voinţă, domnul Y. Icsulescu nu mai putea pretexta că nu ştie ce i se cere. Era ca şi cum, în urmă cu patru veacuri şi mai bine, prostimea s-ar fi pus de acord să scandeze ceea ce, toată la un loc, doreşte fierbinte: capul lui Moţoc! Toate talazurile mulţimii se rostogoleau acum într-o singură direcţie. Nesatisfăcute, puteau provoca dezastre. Chiar dacă nu prăvăleau niciun cap, nimiceau o bucată din timpul liber al slujbaşului devenit prizonier. Icsulescu privi pe furiş la ceasul-brăţară. Până la orele 14, zero minute, zero secunde, rămăsese un sfert de oră. La ce bun să lungească tratativele?

— Prin urmare, începu el, tatonând sentimentul mulţimii ca un orb care atinge caldarâmul cu vârful bastonului să alb, vreau să ştiu că vă veţi declara satisfăcuţi dacă, printr-un efort supraomenesc, primăria o să asigure săptămâna viitoare un birou Agenţiei…

— Acum! Acum! urlă mulţimea. Nu săptămâna viitoare! Nu la paştele cailor! Azi!

Acum! Pe loc! Dacă nu rezolvaţi acum, aici rămânem!

Cei mai înfierbântaţi începură să cânte, inspiraţi al dracului, pe săltăreaţa melodie a celor „Zece negri mititei”:

Noi de-aicea nu plecăm,
Nu plecăm aca-să,
Până când nu înzestrăm
Agenţia noa-stră!
Şi-au făcut prea mult de cap
Gangsterii şi mon-ştrii,
Dar le vor veni de hac
Detectivii no-ştri!

— Mă rog, mă rog, mă rog, se enervează slujbaşul sub presiunea cronometrului necruţător, un tăvălug absolut

necunoscut Lăpuşneanului sau Vornicului Moţoc, fiindcă unul era tiran şi duminica, al doilea fura, dijmuia şi obijduia tot aşa, non stop, n-avea week-end de tip vest-european. Mă rog, câţi oameni lucrează la agenţia aceea?

— Trei, informează prompt Olguţa.

— N-avem la dispoziţie decât un spaţiu cu două camere, total 35 mp, la etajul patru, într-un bloc fără lift, confort doi, totuşi poziţie ultracentrală, încălzire cu gaze şi balconaş.

„Dar este extraordinar!” vru să strige spontan şi ingenuu Olguţa, în timp ce din gura ei ieşi, cu ipocrizie, doar fals resemnatul „fie şi aşa!”.

Din fericire, Olguţa purta asupra ei o copie xerox a autorizaţiei de funcţionare. Copia nu reproducea şi petele de muşte care mânjiseră originalul. Încât, în şapte minute şi jumătate, birocraţia biciuită execută magistral tot dansul hârtiilor şi parafelor, că-i mai rămase timp şi pentru a mulţumi aplauzelor cetăţeneşti. Week-end-ul domnului Y.Icsulescu rămase, aşadar, integral în folosinţa acestuia.

Olguţa şi-a folosit sâmbăta şi duminica pentru a pune, prin diligenţele unui lăcătuş privatizat, yala nouă la o uşă trecută prin multe.

Toţi cei 197 de păgubiţi au petrecut acel sfârşit de săptămână, reconfortaţi sufleteşte de pârguirea vizibilă a roadelor frumoasei lor coeziuni.

Iată un episod cum numai o epocă de tranziţie îl poate produce, într-o vineri, în România contemporană, pornită ferm pe drumul regăsirii Europei şi a democraţiei autentice.

Dacă nu credeţi, cereţi confirmare rândunicii.

Capitoul IX
NU TOT CE ZBOARĂ SE ARESTEAZĂ

• Este somnolenţa provincială dinamitată de privatizare? • Un briceag rupt, consolat de o regulă înţeleaptă • Zi de coafor pentru doamna directoare • Oglinda adevărului din Hotel Silvana • Veşti de pe şantier: neobositele fălci truditoare • Detectivul privat şi sechestratul privatei • Veşti de la bursă: petro-dolarii scad, borseco-francii urcă • Bătrânul a turbat, să vină duba! • Ioi, Istenem, cocul era natural, dar pista a fost falsă • Mărturii fără cap şi coadă

Parcul central al staţiunii balneo-climaterice Borsec s-a obişnuit cu statura celui mai recent vizitator, cu paşii lui apăsaţi care deplasează pietrişul mărunt al aleilor, cu umbra masivă, colţuroasă la umeri. Pantelimon Marghilomănescu, căci despre el este vorba, nu s-a aclimatizat însă cu liniştea acestui patriarhal parc, nu i-a admirat frumuseţile molcome şi, în general, n-a gustat câtuşi de puţin sejurul borsecan.

Are toate motivele să-l considere, profesionalmente vorbind, un eşec.

De fapt nu e vina numănui (cu atât mai puţin a tenacelui, sârguinciosului fost maior) că doamna Kitty, deşi într-adevăr născută pe acest meleag, după cum atestă registrul de stare civilă, atent consultat, nu a mai lăsat şi alte urme pe-aici. Nici acte de şcolaritate, nici rubedenii în viaţă, nici măcar relaţii de amiciţie graţie cărora speranţa investigatorului să nu sucombe. Doamna Kitty, după toate aparenţele, s-a născut şi a plecat. Fără ea au curs, de atunci, nenumăratele izvoare de apă minerală; în absenţa sa cronică s-au îmbuteliat milioane şi milioane de sticle. Desigur, peisajul e agreabil, aerul – nemaipomenit, oamenii amabili, aşternuturile curate, apa, ce să mai vorbim, îşi merită celebritatea. Doar că Pantelimon Marghilomănescu nu pentru

vreunul din aceste elemente s-a deplasat până aici. Nici măcar întâlnirea cu un fost coleg din şcoala de ofiţeri, acum funcţionar al primăriei, la Oficiul Stării Civile, băiat cam adormit şi totuşi serviabil, nu justifică ceasurile irosite în această văgăună tihnită. Dacă nu-i, nu-i. Nici Sherlock Holmes nu ţi-ar scoate un hoţ din piatră seacă. Sigur, piatra Borsecului e departe de a fi seacă, aşa cum zeci de mii de lecuiţi după tot felul de afecţiuni gastrice pot mărturisi cu mâna pe pântec. Dar cât despre afurisiţii de escroci, Borsecul, spre cinstea sa, este total secetos*.

Constatarea îl irită. Gândul că urmează să deconteze, în faţa lui Titi Neguş, o expediţie ratată – şi mai şi. Poate că îl pişcă neplăcut şi gulaşul îngurcitat la un bufet rebotezat pensiune. Pentru stingerea arsurilor lăuntrice s-a oprit, mai adineauri, la primul izvor ieşit în cale şi, fără a-şi da osteneala să citească indicaţiile terapeutice şi posologia respectivă, a băut pe nerăsuflate, circa 875 mililitri. În locul alinării aşteptate, o cascadă de bolboroseli se ridică, ghiorţăind, sub centura groasă, rămasă din uniforma reformată. Şi trenul de Bucureşti, care de-abia peste trei-patru ore se va pune, leneş, în mişcare!

Oh, tu, provincială picotire perpetuă, coagulată ca răşina coniferelor! Ce mici sunt surprizele tale cotidine! Chiar în preajma sezonului estival, cât de neînsemnat este sporul de animaţie când viligiaturiştii îşi târăsc către vile bagajele, iar femeia de serviciu ce îi ia în primire le explică, molcom şi inutil, că vilele 28 şi 29 se numesc iarăşi, ca pe vremea proprietarilor iniţiali, „vila Margherita" şi „vila Consuela", deşi frumoasele purtătoare ale acestor sonore nume de mult s-au făcut oale şi ulcele...

** Aşa crede, în acest moment, Marghilomănescu, dar el se înşeală. Malversaţiunilor destinului li se datorează faptul că, exact în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră, doamna Kitty s-a găsit în altă porţiune a aceluiaşi frumos parc.*

Ca să-şi umple timpul, detectivul fără noroc şi-a ales o bancă şi, la umbra unui pin măreţ, desface ziarul editat pe plan judeţean şi-i parcurge, distrat, cele patru pagini*. Dintre acestea, două şi jumătate revin Marii şi Micii Publicităţi. Firme noi care îşi vestesc apariţia; întreprinderi care-şi oferă serviciile; întreprinzători ce se vor asociaţi cu capitaluri încă disponibile; business-uri în căutare de spaţii; dar şi viceversa. În comparaţie cu vioiciunea tuturor acestor chenare, obişnuita forfotă a morţilor proaspeţi şi a celor pomeniţi la 40 de zile, la 6 luni, un an sau şapte ani, pare cu totul desuetă.

Vântul privatizării adie totuşi şi pe-aici, reflectează Marghilomănescu, deşi ai zice că parcul Borsecului, şi Borsecul tot fiinţează, aşa cum îl vedeţi, încă din mezozoic. Nu-i rău, desigur, cu condiţia să nu te fi enervat că te-ai deplasat 350 de kilometri, tur şi retur, numai pentru o asemenea constatare.

„Şcoala particulară „Perla Harghitei" care pregăteşte specialilşti în servicii turistice, primeşte înscrieri la următoarele secţii; contabilitate-comerţ, ghizi-relaţii cu publicul, industrie hotelieră, organizare-gestiune, servire restaurante.

Se primesc tineri absolvenţi de liceu, între 19 şi 24 ani, de preferinţă fete, aspect plăcut! Se asigură aprofundare limbi străine. Plasament foarte convenabil. Relaţii suplimentare la telefonul 2734, strada Engliterei, numărul 13 bis".

Nu există grafie capabilă să redea, cu uneltele bătrânului Gutenberg, sunetul ieşit din gâtlejul detectivului, la capătul scurtei lecturi. Cel mult putem încerca să-i descriem

---

** Dezvăluim o intimitate: achiziţionarea acestui organ de presă s-a datorat exclusiv simţului de prevedere, în raport direct cu primele dar primejdioasele bolboroseli stomacale, amintite mai sus.*

semnificaţiile. Erau acolo, concomitent, surpriză, bucurie, recunoştinţă, urlet jugulat şi muţenie fisurată. Acest semn al bunăvoinţei divine era cât pe-aci să topească gheţarul ateismului format în decenii de educaţie materialist-ştiinţifică în cugetul fostului cadru al miliţiei populare; deci iată, există totuşi un Dumnezeu al detectivilor aflaţi în nevoie!

S-a ridicat de pe bancă, dar numai pentru a se aşeza imediat la loc; totul, în fiinţa lui Marghilomănescu, celebrează victoria. Orice părticică a organismului său se vrea atât parte componentă a triumfului imediat, cât şi participant la asaltul ce va aduce triumful final. Ochii scânteiază, maţele tac, fruntea traversată de binecunoscutul ecuator al şepcii de odinioară se abţine de la transpiraţie pentru a nu stânjeni procesul mental dinăuntru; milioane de centri nervoşi fac şi desfac miliarde de conexiuni pentru a elabora planul prinderii urgente a bandei. Fiindcă, abandonându-ne atâtor descrieri fizionomice şi fiziologice, riscăm a omite esenţialul; Pantelimon Marghilomănescu este convins că „a picat" pe o reeditare a escrocheriei de la „Beautiful College!"

Într-adevăr, prea seamănă toate. Şcoală particulară – aceea, tot şcoală particulară – ceastalaltă. Se aprofundau limbile străine la „Beautiful College", se aprofundează astfel de limbi şi la „Perla Harghitei"! Categoria de vârstă: perioada postliceală, acolo, ca şi aici. Aceeaşi căutare obstinată de fete prezentabile (chiar dacă aici, de ochii lumii, sunt admişi şi băieţi, - dar în subsidiar!). Culmea, căci nu poate fi o coincidenţă, ifosul străzii dintr-un fund de provincie partriarhală; doamna Kitty şi compania nu poate da lovitura pe o stradă „Mărăşeşti" ori „Andrei Mureşanu" să zicem; nu, ea trebuia musai să escrocheze naivele pe o stradă numită str.Engliterei! Şi nu la orice număr, ci la bis-ul lui 13! Nu, că sunt de-a dreptul neruşinaţi, domnule!

Îndoieli? De niciun fel. Toată imaginaţia lui Pantelimon se concentrează asupra stabilirii detaliilor arestării. Cum va suplini perechea de cătuşe strict necesare? În caz de împotrivire, ce drepturi îi conferă statutul unui detectiv privat? Colaborarea cu poliţia Borsecului nu i-ar răpi un timp preţios, cu lungi preliminarii explicative? Să aştepte momentul când toţi componenţii bandei sunt de luat ca din oală, sau înhăţarea doamnei Kitty Pârloagă-Wilson ar atrage după sine, oricum, plevuşca nelegiuiţilor?

Se ridică, plecând grăbit... unde credeţi? Către strada Engliterei? Ei bine, nu; încă nu. Către micul hotel „Silvana", unde va cere tot camera 26, eliberată de câteva ore. Căci, spre lauda lui P.M., aceeaşi chibzuinţă economicoasă care prezidase alegerea gulaşului din meniul unui birt, îl determinase să declare camera liberă de la orele 12, cu implicita acceptare a hoinărelii prelungite prin parc, până la plecarea trenului.

— V-aţi întors, domnu'? ridică ochii către client recepţionera, nici mirată, nici bucuroasă, ci doar în semn de recunoaştere.

— Nu mai plec, răspunde scurt solidul bărbat, parcă suspicionând propria sa capacitate de a păstra pentru sine motivul răzgândirii, pericol major într-o operaţiune esenţială că aceea în care se angajase.

Oare s-o întrebe pe hotelieră încotro vine strada Engliterei? Nu. Pare ea placidă, dar mai ştii cum se întreţin aici relaţiile, cum se învecinează, prin locurile astea, neprihănitul cu dubiosul? Ca să nu mai vorbim de efectele catastrofale ale indiscreţiei involuntare! Mai prudent ar fi să-şi obţină informaţiile de la fostul său coleg, slujbaşul de la Oficiul Stării Civile. Zis (adică nu: gândit) şi făcut. De cum şi-a luat cheia în primire şi şi-a depus valijoara pe grilajul alăturat dulapului,

părăseşte hotelul „Silvana” şi se îndreaptă, ferm, neabătut, către pomenitul Oficiu.

Dar... nu ajunge acolo. De ce? Dintr-o simplă, benignă ironie urbanistică. Realitatea ne învaţă că, într-o localitate de mărimea Borsecului, nu-i nicio minune ca mergând către un punct cunoscut, Oficiul, pe un traseu nemaiîncercat, să ridici ochii către o tăbliţă şi să constaţi că te afli exact pe strada Engliterei, în faţa casei cu numărul 1, că, deci, numai şase imobile te despart de... pradă. Extraordinar sau nu, asta este.

Scurtcircuitarea aşteptării, iminenţa actului final ascut dintr-o dată vechile reflexe ale copoiului care a fost. Paşii mai elastici, atenţia împărţită în zece, toţi muşchii în alertă. De-a lungul celor câteva case ar trece, lin, un soi de ghepard... de n-ar fi afurisitele astea de blacheuri îngropate în pingeaua dublă, veşnic bocănitoare...

La 13 bis casa, numai parter, este înconjurată de schele. Degajată, singură poarta a permis lipirea unui afiş cât toate zilele, al cărui text reproducea întocmai anunţul din ziar. Fiecare amănunt pare o confirmare irefutabilă a scenariului construit în mintea detectivului. Este atât de încântat de prezenţa schelelor, de fapt nişte capre de lemn pentru blăni de brad, puse pe două rânduri, prizează atât de categoric similitudinile cu amenajarea hangarului din preajma lacului bucureştean, încât, de îndată ce pătrunde în interior, îşi scoate nelipsitul briceag fixat cu un lănţug de brida pantalonilor, desface lama mare şi, aruncând o privire primprejur, dă să înfingă oţelul strălucitor în amăgitoarea pânză de sac.

Crâşc!

Un zgomot neplăcut, ca de nisip în dinţi, îl anunţă că s-a înşelat. Lama briceagului s-a ciobit atât de rău la impactul cu o cărămidă seculară încât, de azi încolo, ori de câte ori îi va fi dat

să taie slănină ori salam cu prilejul deplasărilor profesionale, va aduce dureros aminte, prin neputinţele actului decupator, de episodul de la Borsec.

Uimitor este însă faptul că proprietarul acestei unelte de-acum pe veci ştirbite nu rămâne defel descumpănit. De parcă ar fi cunoscut şi urmat cu sfinţenie una dintre regulile lui Murphy: „Dacă faptele îţi infirmă ipoteza, n-ai decât să elimini faptele”. Deci, închizând cu seninătate briceagul, omul nostru se vâră curajos în bârlogul fiarelor, bârlog deghizat într-o săliţă mirosind a var proaspăt.

În această încăpere recent părăsită de zugravi, se află o măsuţă la care lucrează un bărbat între două vârste. După toate aparenţele, munca include relaţia cu publicul, dacă ar fi să judecăm după iuţeala şi amabilitatea cu care omul îl salută pe Marghilomănescu, invitându-l să ia loc, în timp cu el însuşi s-a ridicat în picioare. Noul venit vede însă în acest exces de politeţe cu totul altceva decât condiţia de existenţă a unui întreprinzător particular. Aici nu poate fi, gândeşte el, decât unul dintre firele cleioase ale pânzei de păianjen întinse credulilor. „Fii pe pace, mafiotule, cu Marghilomănescu aici, o a doua asociaţie a păgubiţilor n-o să se facă!” îşi jură autoinvocatul, cam în felul în care Baiazid proferase în barbă, la vremea lui, teribila sfidare a Occidentului creştin.

— Cu doamna directoare se poate vorbi?

Dintre milioane de întrebări posibile, una singură are o calitate inconfundabilă: aceea de a fi prima. Dar în cazul celor şase cuvinte rostite, cu calm aparent, de către Marghilomănescu, se află investită o imensă cantitate de speranţă, deducţie, convingere, subtilitate, fantezie, logică, încredere, viclenie etc. Veţi spune că aceşti termeni sunt incongruenţi, că fac un ghiveci. De acord cu

dumneavoastră. Dar nu este vina autorilor că fostul maior de miliţie a conceput întrebarea „cu doamna directoare se poarte vorbi?” ca pe cheia de boltă a întregii anchete, şi că aşteptatul răspuns garantează, pentru el, însuşi succesul misiunii.

— Din păcate, doamna directoare lipseşte astăzi. Vă pot da eu toate relaţiile.

Ce alte relaţii...? Ce altceva l-ar mai unge la inimă pe nea Pantelică precum muzica divină din aceste cuvinte? Deci, există o doamnă directoare, el nu degeaba a mers la sigur! Clocotul bucuriei trebuie ţinut sub capac. Fericitul formulează a doua întrebare:

— Pentru înscriere, se plăteşte vreo sumă în avans? Cu aceeaşi amabilitate, funcţionarul confirmă:

— În condiţiile economice actuale, domnule dragă, şcoala noastră solicită la înscriere jumătate din taxa întregului an. Asta este şi în interesul cursanţilor. Cealaltă jumătate o vom indexa la scumpete, şi o vom încasa la primăvară.

„Aha, cunoaştem, vă cunoaştem... Greblaţi cât se poate, umpleţi sacul şi dispăreţi în ceaţă...” conchide pentru sine omul care trăieşte acum momentul triumfal când justiţia, adevărul şi propria-i persoană formează o treime indestructibilă.

— Înţeleg, înţeleg... Văd că aveţi cheltuieli cu instalarea şi celelalte... Nu e uşor să deschizi o şcoală în ziua de azi. Ceea ce mă linişteşte e că directoarea dumneavoastră are experienţă în instituţii de învăţământ, nu?

— Mda, oarecum, concede cam nedumerit secretarul.

— Aşteptaţi, cred eu, şi instalaţii de laborator fonic pentru limbi străine?

— Dintr-astea, domnule, încă nu ne putem permite. Pentru viitor le avem în vedere.

— Aha! După ce mai prindeţi cheag, probabil. Hm... De fapt, eu numai cu doamna directoare vreau să discut.

— O problemă personală, prin urmare? zise funcţionarul şi, renunţând la supereticheta de până acum, se reaşează pe scaunul lui.

— Da, cât se poate de personală.

Ca să umple minutul de tăcere instalat prin această declaraţie, Marghilomănescu tuşi grav, admiră chenarul din stucatură al plafonului, schimbă piciorul încălecat peste celălalt şi, în fine, întrebă cu cea mai prefăcută indiferenţă:

— Cam cât poate lipsi distinsa doamnă? Mult?

— Vă dezvălui un secret, zâmbi complice amploaiatul școlii „Perla Harghitei”.

Dacă problemele dumneavoastră cu directoarea noastră sunt de natură strict personală, n-o să mă trădaţi. Dânsa și-a rezervat ziua de azi pentru coafor; şi, cum în Borsec n-a găsit nicio meseriaşă destul de pricepută pentru pieptănătura atât de specială...

— Ştiu, întrerupse detectivul şi, exact ca în cazul întrebării dintâi, merse iarăşi „la sigur”.Părul e bogat şi des, aranjat în coc-rulou, ca un adevărat nimb negru, încadrându-i faţa...

— Negru? se miră cu moderaţie secretarul. Doamna Nemeş e blonduţă... şi ce bine-i stă! A găsit un salon de coafură tocmai la Miercurea Ciuc.

Cele două contraziceri, de ordin onomastic şi de ordin capilar, nu clintesc cu nimic convingerea detectivului că se află în miezul adevărului. Dimpotrivă: ar fi fost de mirare ca o profesionistă de talia doamnei Kitty să nu lucreze, la repetarea loviturii, sub un nume fals, şi schimbându-şi cel puţin culoarea părului. Imaginea interioară a personajului vânat avea o asemenea consistență, încât amănuntele contrazicătoare,

aduse din exterior, au devenit cea mai credibilă confirmare a deghizamentului escroacei. Încât satisfacţia putea încropi acum un fel de cântecel.

Ai fi tu blondă şi Nemeş,

Dar nici eu nu-s prost sau leneş...

Numai că bucuria trebuie să lase un pic de loc şi prevederii, altfel dorita pasăre zboară din cuib. Privindu-l atent printre genele lăsate pe îndatoritorul colaborator al doamnei Kitty, oaspetele evaluă şansele ca individul să fi mirosit primejdia. Nu, nimic nu părea să justifice această temere. Secretarul îşi vedea de treburile proprii, căci un cetăţean venise să-şi înscrie fiica la secţia de ghizi şi, sub privirile Marghilomănescului, funcţionarul, ca şi cum n-ar fi avut nimic de ascuns, oferi explicaţii, scrise şi tăie chitanţa, o predă în schimbul unui pacheţel de bancnote, pe care le şi încuie într-o casă de bani de trainică grosime transilvăneană.

— Frumoasă taxă, dar şi mai frumoasă fată aţi primit, comentă Pantelimon, după ce cursanta şi părintele ei părăsiră încăperea. Precizarea că se preferă elemente prezentabile are efect. Dar spuneţi-mi, aşa, ca de la bărbat la bărbat: ce faceţi cu... urâtele? Le înghesuiţi pe toate la contabilitate?

— N-a fost cazul, zise interlocutorul, şi făcu discret cu ochiul. Numai marfă faină ne-a venit.

— Numai perle la „Perla Harghitei”, se ridică Marghilomănescu şi-şi luă, deocamdată, la revedere de la funcţionarul căruia îi invidia, declară dânsul, postul atât de atrăgător, încadrat de tinereţe şi frumuseţe. Dacă lucrezi într-o şcoală ca asta, uiţi că eşti muritor!

Noaptea care a urmat a fost una din cele mai grele din existenţa, nu de puţine ori zbuciumată, a lui Pantelimon

Marghilomănescu. Întâi, pentru că orele nu voiau să treacă mai repede. Apoi, fiindcă noaptea nu părea a fi suficient de încăpătoare pentru zecile de scenarii care clocoteau sub fruntea fostului maior. Omul a măsurat până târziu după miezul nopţii spaţiul dintre pat, dulap, chiuvetă şi noptieră; pe urmă, interzis de nişte bătăi enervate, transmise prin podea de către un alt locatar al hotelului, şi-a continuat patrularea, de data aceasta în ciorapi. În fine, într-un târziu, s-a resemnat să-şi aducă neliniştea pe somieră, dar starea cearceafului, boţit în mii de pliuri, mărturisea, la ora cântatului de cucoş, răsuceli fără pic de odihnă, o perpelire cât un canon pentru un păcat mare.

Până a se claustra în cameră, către ora 20, după un al doilea gulaş (ucigător pentru biata sa gastrită), încercase să-şi pregătească acţiunea de a doua zi, cerând concursul fostului coleg de şcoală. Acestuia nu i-a dezvăluit prea multe, dar nu lipsa de informaţii precise l-a determinat pe actualul conţopist de stare civilă să-l refuze atât de categoric. Nenicule, eu în chestii d-astea nu mă bag, a spus amicul; am plecat din miliţie când totul era, clar, albă sau neagră, ştiai o socoteală. Ce, să mă complic amestecându-mă astăzi, când nici nu ştii cine pe cine ia de guler? N-am nicio calitate şi nici nu-i simt nevoia!

Aşa că totul a rămas pe umerii detectivului – destul de laţi, ce-i al lor e-al lor! Că doar nu era să amestece poliţia, pierzând astfel procentul stipulat în contractul cu asociaţia păgubiţilor. Să punem măcar un punct pe i. Lucrul cel mai enervant în toată această chinuitoare noapte, ori măcar în prima ei jumătate, când dus-întorsul prefăcuseră camera de hotel într-un fel de carceră cu confort uşor sporit, a fost că meditaţia ambulatorie trecea mereu prin dreptul oglinjoarei, aceea unde omul se holbează la sine când se rade, se piaptănă, sau îşi face nodul cravatei,

eventual. Or, ce i-a revelat oglinda lui Pantelimon? Nimic. Decât că e întristător de singur.

Când erai ofiţer superior al forţei de ordine şi plecat să înfrunţi răufăcătorii, aveai, nenicule, o echipă cu cadre de bază care să-ţi asculte ordinul şi să ţi-l – ah, cum se zicea? – traducă în viaţă. Un subordonat în stânga, alt subordonat îl flanca în dreapta, un al treilea completa încadrarea la spate. Nu-ţi ajungea efectivul? Chemai urgent un pluton de întărire. Păi da, aşa – să-ţi tot înconjuri adversarul. Dar acuma, când tu, unul, ai de încercuit o bandă? Se poate? Se poate!!! Cum? Prin mişcare rapidă, Pantelimoane, prin viteza mişcării. Iuţeşte-te! Fă-te cerc de foc...

Dis-de-dimineaţă, contrastul dintre fizionomie şi suflet este șocant. Pungile vineţii de sub pleoape, pământiul feţei, cutele adânci de pe frunte, albul ochilor bine virat către roşu, mărturisesc ceva despre calvarul nopţii nedormite. În schimb, sufletul nu doreşte odihnă, ci luptă, confruntare, opţiunea fiind vizibilă (din exterior) în pasul ferm, milităreşte apăsat.

Strada Engliterei, numărul 13 bis. În faţa porţii se consumă ultimul set de bătăi accelerate ale inimii, înfricoşată de eventualitatea ca izbânda, ieri atât de aproape, azi să scape printre degete.

Ce te faci dacă dincolo de zidurile cuminţi, îmbrăcate în schele, nu se mai află nici măcar piţigoiul ciripitor care se lăsase văzut şi auzit acolo, iar falnica acvilă, de prinderea căreia se leagă atâtea nădejdi, fâlfâie acum la depărtări ameţitoare? Ei bine, deoarece răspunsul se află dincolo de poartă, poarta trebuie împinsă.

Pe spaţiul redus dintre gard şi uşa de intrare, copoiul virâ în memorie tot ce se poate reţine. Dimensiunea curţii. Numărul de trepte. Inexistenţa unei a doua ieşiri. Schela pusă pentru

tencuirea exterioară unde, pe scândurile instalate la circa 3 metri de sol, privirea descoperă –nu fără o plăcută surprindere – doi lucrători matinali. E drept că, pe acele suspendate blăni de brad, câteva elemente specifice – pita rotundă, halca de slană, sticla de palincă – indică ora micului dejun. Dar lucrătorii au venit, totuşi! le dă Marghilomănescu o notă bună. Şi acum, hai înăuntru... Piţigoiul e la locul lui.

— Doamna directoare?

Asta în loc de bună dimineaţa, fiindcă nu te apuci să-l tot saluţi pe unul vârât în noroi până peste cap, mai ales când tocmai te pregăteşti să-l oferi puşcăriei.

— Doamna directoare n-a sosit încă.

Tahicardia dă un galop scurt, alarmant.

— Dar vine?

— Vine negreşit, n-aveţi grijă. Mai daţi dumneavoastră un tur pe la izvoare, ori unde aveţi treabă, şi reveniţi peste vreo oră-două.

— Prefer s-o aştept aici.

— Cum doriţi.

Nimic mai greu de descris decât o aşteptare în care nu se întâmplă nimic vizibil.

O tensiune surdă se acumulează pe nesimţite. La măsuţa lui acoperită de hârţoage, funcţionarul se străduieşte să pară mai ocupat decât este în realitate, deoarece prezenţa tenacelui musafir are ceva agasant şi, Dumnezeu o fi ştiind de ce, ameninţător. Piţigoiul îşi vede înregistrată fiecare mişcare de condei, fiecare respiraţie topită într-un suspin, ba şi numărul de clipiri pe minut, până ce, speriat, se va sili să nu-şi mai lubrefieze prea des globii oculari. De câte ori sună telefonul, vizitatorul, tot mai straniul vizitator, îşi lungeşte gâtul către receptor, spionând fără ruşine în tentativa de a desluşi o voce feminină, dorind chiar să reţină

fragmente de convorbire. Iar când instrumentul de ebonit zace inert pe suportul său, urechea străinului, care o aşteaptă pe doamna Nemeş cum pândeşte ogarul prada, se aţine la zgomotele din stradă, atent la fiece toculeţ care împunge trotuarul.

De afară, pe parcursul a două ore chinuitoare, vine însă un singur sunet, unul foarte specific şi, prin repetiţie, aproape obsedant: un clefăit sănătos. Pita şi slana sunt, metodic, îngurcitate de către cei doi ocupanţi ai schelei. „Când dracu mai muncesc ăştia, că de când am venit i-aud cum îmbucă întruna?!", se miră Marghilomănescu. O, de-ar şti el că micul dejun şi prânzul meseriaşilor din Cooperativa „Avântul Mistriei" vor merge şnur, fără nicio pauză de lucru, plăcerea descoperirii lor pe schele de la orele 8 dimineaţa s-ar face zob.

La un moment dat, piţigoiul, ca tot omul, se scuză, se ridică şi se îndreaptă către un mic cabinet, o ţintă apropiată şi, ca să zicem aşa, de înţeles. Dar pentru cel venit să pândească, să lupte şi să învingă, lucrurile nu sunt atât de simple. El părăseşte biroul la 5 secunde după piţigoi, destul de târziu încât să nu fie surprins în acţiune, destul de devreme ca să identifice uşa ce tocmai se închide.

El aşteaptă zgomotul de evacuare a apei, apoi se întoarce rapid, pentru a fi găsit pe acelaşi scaun de care nu s-a dezlipit două ceasuri şi mai bine. Ce să vă mai spunem? Nu există vârf de atac pe vreun teren de fotbal care să fi suferit timp de 90 de minute, plus prelungirile, un marcaj atât de strâns, om la om, ca bietul secretar al „Perlei Harghitei", şcoala pe cale de a se naşte.

— Nu v-aţi plicitist, domnu' dragă?

— Eu, nu. Poate dumneavoastră.

După acest scurt schimb de vorbe, cu ironia şi insinuarea respectivă, Pantelimon Marghilomănescu se mobilizează

interior pentru o alertă de gradul trei. Mai lasă să treacă nişte minute, înainte de a întreba – el, de astă dată:

— Şi... în zilele fără coafor, cam pe la ce oră obişnuieşte doamna directoare să-şi facă apariţia?

— De regulă, la 9, nesmintit o găseşte aici toată lumea. Numai azi... de ce, nu ştiu...

Pentru fostul maior de miliţie, excepţia este mult prea ciudată. Regularitatea infirmată numai şi numai când omul legii o caută pe nelegiuită este cu ochi şi cu sprâncene. Tot ce spune piţigoiul, ba şi felul cum spune îl desemnează ca pe complicele sacrificat, pus să încurce pistele, atât cât se mai poate. Doamna Kitty s-o fi volatilizat, în vreme ce nemernicul ăsta obţine timpul necesar pentru a face pierdută definitiv urma patroanei!

O furie neagră îi întunecă bruma de luciditate rămasă, şi este aproape sigur că măruntul părtaş al bandei specializate în şcoli fictive va simţi pe pielea lui, dintr-o clipă într-alta, ce înseamnă să-l aduci pe Pantelimon Marghilomănescu în situaţia de vânător cu gloanţe oarbe. Dar, aparent spre norocul piţigoiului, telefonul sună chiar în acea clipă.

Marghilomănescu, trecând instantaneu în alertă de gradul doi, se apropie cu o mişcare bruscă de receptor şi soarbe avid orice cuvinţel ieşit dintre buzele palide ale secretarului. Acesta, speriat de-a binelea, abia apucă să îngaime: „Alo, da" apoi, după câteva clipe de ascultare să răspundă: „Este aici", repetând sau întărind astfel: „Da, îl avem aici; mai mult... acum nu vă pot spune..." şi insul care nu s-a mişcat din birou o jumătate de dimineaţă, sare ca o fiară, îi smulge receptorul din mână, se convinge că vocea de la celălalt capăt al firului aparţine unei femei, şi trosc! închide aparatul. După care, punând o labă grea pe pliscul

bietului piţigoi, îl scoate pe sus din încăpere, îl poartă până la micul W.C. din capătul coridorului, îl îmbrânceşte înăuntru, nu mai înainte de a scoate din broasca uşii cheia cu care, cinci secunde mai târziu, îl încuie pe dinafară. Alerta a atins gradul 1!

Oare să fi înnebunit unchiul Olguţei, asociatul lui Titi Neguş? Comportamentul său se explică, dacă ne gândim că frântura de discuţie însemna, în decodificarea lui: „Doamnă Kitty, copoiul e pe noi, nu vă arătaţi! „ Cu totul altceva ar fi fost să fi auzit convorbirea întreagă. De fapt o oarecare doamnă Harabagiu se interesa dacă actul de naştere al fetei dumisale a ajuns la şcoală, iar mai încolo, dacă dosarul copilei este complet pentru înscriere. Întrebări normale, la care începuse a primi desluşiri fireşti. Dar când îşi vâră dracul lunga sa coadă şi-l pune să fantazeze pe omul cel mai lipsit de imaginaţie, deh, vedeţi ce se poate alege?!

În primele 10 minute, W.C.-ul, transformat în colivie pentru piţigoiul sechestrat, păru o cutie de rezonanţă. Înjurăturile, ţipetele, loviturile cu pumnul în uşă, bubuiturile produse de acelaşi biet lemn maltratat cu piciorul creau un anticoncert pe care orice organizaţie ecologică l-ar fi incriminat ca probă gravă de poluare fonică.

Lucrătorii de la „Avântul Mistriei” nu-i acordară însă absolut nicio atenţie, continuând imperturbabil să-şi vadă de nutriţie, deşi piţigoiul scosese o aripă prin minusculul ochi de geam al privatei, cerşind ajutorul întregii lumi. În schimb, îngrijorat de proporţiile vacarmului, Marghilomănescu, care aştepta ca pe ghimpi sosirea odioasei Kitty Pârloagă-Wilson, alias Nemeş, îşi spuse un hotărât „Aşa nu mai merge!” şi îşi întrerupse pânda pentru câteva clipe. Se duse direct către celula improvizată, descuie uşa şi o întredeschise, strecurând înăuntru lama

briceagului său, odată cu aceste cuvinte fioros adresate prizonierului:

— Dacă nu te potoleşti, te tai ca pe-un porc!

La iminenţa ignatului, piţigoiuul tăcu mâlc. Cu nebunii furioşi nu-i de glumit. Cheia se răsuci din nou pe dinafară. Imobilul se cufundă iarăşi în liniştea-i relativă, punctată doar de sunetele masticaţiei neîntrerupte ale harnicei perechi de pe schelă. „Unde încape în ei atâta mâncare, că-i aud înghiţind de un veac?" se întrebă detectivul, revenit pe postul său de observaţie, acum stabilit chiar la biroul ajuns vacant prin detenţia secretarului. Nu era singura întrebare fără răspuns, în situaţia atât de complexă, creată la sediul celei mai tinere instituţii de învăţământ de pe plaiurile harghitene.

Afară, paşi – care urcă treptele şi străbat coridorul. Înăuntru, alertă de gradul zero fără un sfert. Uşa se deschide.

Dezamăgire. Nu e prada mult aşteptată, ci un ins cu trăsături largi dar moi, purtând un surtuc mai gros decât ar cere vremea. La braţul stâng, acolo unde premierul Arthur Neville Chamberlain îşi ţinea celebra, istorica umbrelă, insul ţine petrecut mânerul rotund al unui coş împletit din răchită, conţinutul coşului fiind acoperit de o pânză în carouri roşii, gri şi negre, ce aminteşte, dacă vreţi, de cromatica fină a kilt-urilor scoţiene; iar cu aceasta considerăm că putem pune, cu hotărâre, punct oricăror paralele posibile cu lumea britanică.

— Ziua bună. Domnul secretar nu-i?

— Nu-i.

Odată cu scurta negaţie, un zgomot, de altfel destul de slab, venind din capătul coridorului, îi semnalizează detectivului că piţigoiul e gata să recidiveze. Aşa că se grăbi se adauge:

— Ce aveţi de comunicat, spuneţi-mi mie.

— Păi, am vorbit cu domnul secretar, alaltăieri, să-mi înscriu fata.

— Şi care-i problema?

— Taxa. Eu... bani n-am. I-am spus dumnealui alaltăieri. Dacă vrea, plătesc cu d-astea.

Grijuliu cu viitorul fiicei sale, omul avansă o jumătate de metru, înalţă un colţ al şervetului cadrilat şi ofer vederii câteva sticle verzi, fără etichete, capsulate corect.

— Dacă vreţi, gustaţi şi dumneavoastră.

Desfăcător metalic în formă chitarei d'amore, păhăruţ ivit din mirabilul surtuc, bule gazoase sfârâind straşnic în momentul decompresiei, totul dovedea o apă minerală prima calitate şi o firmă serioasă.

Marghilomănescu este atât de uluit, încât neglijează să mai acopere, în vreun fel oarecare, noul acces de disperare al sechestratului din Borsec.

— Dau opt mii de sticle pentru fiecare an de şcoală. Eu zic că e o diplomă plătită bine. Dumneata ce zici?

Pe starea de spririt a fostului maior, şocurile business-ului improvizat lasă urme comparabile cu craterele din solul lunii, desfigurat, prin ere, de bombardamentul meteoriţilor. Un soi de coşmar se stârneşte din incidenţa nopţii nedormite cu loviturile ce vin din toate părţile. Oare câte lovituri pe secundă s-or fi dând în ţara asta? Nisipurile unui Kuweit sterp din care ţâşneşte, ca gheizerul, aurul negru. Ţancurile de piatră ale munţilor harghiteni, din care neîntrerupt izvorăşte lichidul bolborositor, încărcat de sănătate. Acolo, în orient, o lume cândva calică, propulsând în băncile şi la bursele omenirii pedro-dolarul. Dincoace, geniul financiar al băştinaşilor, ameninţând Wall-Street-ul şi City-ul cu o irupţie năpraznică: borseco-francul, noua unitate de măsură

a capitalurilor fabuloase. Parcă începe să şuiere, din cine ştie ce găuri tăiate în fluierul lunii, un cosmic fragment melodic, iar vârful papucului unui Ali Baba bate tactul pe podeaua de lespezi a peşterii înţesate cu toate comorile tuturor basmelor. Parcă un nor se despică, tăiat de un fulger, şi la lumina lui se vede trecând, prin văzduh, covorul persian mirific, iar pe lungimea acestui covor stă culcat un om îmbrăcat în surtuc, care destupă sticle, le varsă conţinutul deasupra pământului şi parcă începe un potop, un alt potop de răscumpărare a păcatelor lumii, numai că de data aceasta un potop cu apă minerală, un potop în care tot ce nu se îneacă, câştigă: potopul afacerii cu Borsec.

— Să zic? se scutură Marghilomănescu. Ce să mai zic? Aici, tot ce mişcă, fură!

Nu se ştie ce curs ar lua în continuare o discuţie atât de ciudată. Ea este întreruptă de nişte zgomote: prizonierul, simţind că ocazia eliberării sale s-a prezentat, bate iarăşi, fie ce-o fi, în uşa coliviei cu rezervor de apă şi cu lanţ. În disperare de cauză, din lanţul acela a reuşit să smulgă o bucată pe care a înfăşurat-o, în jurul unei fâşii de hârtie ruptă din rulou; iar pe hârtie a mâzgălit cuvintele AJUTOR, NEBUN CRIMINAL, ANUNŢAŢI IMEDIAT POLIŢIA.

— Ce se aude? se interesează omul cu borseco-franci în coşul de răchită.

Marghilomănescu, minţind senin.

— Şantierul... fac eu linişte imediat.

Dispare pentru un minut, ba chiar mai puţin, obţinând – el ştie cum – liniştea promisă.

Când se întoarce, constată că orfentantul e gata de plecare, dar nu mai înainte de a-şi susţine propunerea cu un argument de natură economică.

— Opt mii de sticle a şapte lei bucata sunt bani frumoşi, dom'le dragă. Când numai sticla goală a ajuns şase lei, eu zic că fata mea dă taxă şi suprataxă ca s-o trec prin şcoala dumneavoastră. Ştiţi că-n Franţa o butelcă de Perrier e mai scumpă decât vinişorul Beaujolais? Ce-aţi mai vrea de la sufletul meu?

Atâta obrăznicie, temeinic ancorată în realităţile europene, l-ar scoate din sărite şi pe un înger.

— Ce vreau? Din partea mea, vinde-ţi sticlele la Piaţa Comună. Dar ia-ţi coşul şi dispari de aici până nu te iau la întrebări de unde le ai.

După această interpelare, panerul se îndreaptă cu grăbire către o direcţie necunoscută. Calea i-ar trebui foarte mult prelungită, probabil, pentru a ajunge la oricare dintre capitalele ţărilor membre ale invocatei Pieţe Comune. De fapt, nu asta are importanţă, ci un mic, dar semnificativ incident. Omul cu surtuc cafeniu şi idei comerciale coborâse treptele şi traversa curtea, când, de la un geamlâc al clădirii, zbură ceva zornăitor şi poc! căzu drept în panerul de sticle.

Nimic mai firesc decât cercetarea proiectilului. Nimic mai logic decât lectura biletului ataşat. Nimic mai alarmant decât S.O.S.-ul mesagerului.

Aşadar, zgomotele suspecte nu proveneau din şantier! De altfel, şantierul, iată-l, reprezentat prin doi oneşti lucrători care, de pe schele, nu se poate să nu fi fost martori oculari la evenimente, indiferent de natura acestora. Trebuie întrebaţi:

— Ce se întâmplă, oameni buni, cine-i închis acolo?

„Acolo” corespunde ochiului de geam de la W.C., prin deschizătura căruia, ca dovadă că întrebările s-au auzit, a apărut o mână ce flutură cu disperare. Dacă piţigoiul tace, e numai ca efect al ameninţărilor la care a fost supus. Dar îşi simte eliberarea aproape.

Cei doi martori de pe schele fac un schimb de produse alimentare, o felie de slană contra una de pită, se uită apoi către cele cinci degete care se agită frenetic în dreptunghiul deschis la jumătate de metru sub picioarele lor şi, după alte câteva clipe necesare mestecării bolului hrănitor, răspund în sfârşit pe două voci bine armonizate, una de tenor, alta de bariton:

— Nem tudom romanul.

Deşi o întâlnire cu autorităţile nu-l prea aranjează, traficantul de apă minerală consideră de datoria lui să dea ajutor poliţiei la dezamorsarea unui act terorist. Doar se ştie: coţcăria e una, iar drepturile omului, cu totul alta. Cum cunoaşte staţiunea cu ochii închişi, drumul la postul de poliţie va fi efectuat pe traseul cel mai scurt.

* * *

— Linişte, am zis! Ho! Gura! răcni sergentul Iacobuţ S.Remus. Ce-i hărmălaia asta?

Vorbiţi pe rând şi numai când ordon eu!

Oho, uşor de pretins, dar greu, foarte greu de obţinut când vorbele curg şuvoi atât din gura victimei cât şi a agresorului, ambii privindu-se cu ură şi torturaţi de grija ca oponentul să nu scape prin cine ştie ce tertip de binemeritata pedeapsă.

Pentru ca blajinul subofiţer Remus Iacobuţ să fie adus în halul acesta de enervare, trebuie ca oamenii asupra cărora încearcă să-şi exercite autoritatea să fie de o sută de ori mai enervaţi decât el. Închipuiţi-vă tihna cotidiană a unui organ de ordine dintr-o minusculă înjghebare urbană unde nimic senzaţional nu se petrece şi, contrastant, ce trebuie

să simtă acest paşnic păzitor al legii când, pe nepusă masă, se vede adus să elibereze victima unui sechestru de persoană, care persoană este vehement denunţată de către agresor drept o verigă dintr-o organizaţie de escroci de talie internaţională.

— Da, l-am închis! strigă Marghilomănescu, neţinând seama de indicaţia clară a poliţaiului. Dar de ce l-am închis? Fiindcă încerca s-o prevină pe şefa bandei că...

— A vrut să mă omoare, domnule şef!! Căutaţi-i cuţitul cu care m-a ameninţat! țipă ascuţit slobozitul din carcera-grup sanitar. Rog percheziţionaţi-l! Luaţi-i arma albă!

— Linişte, am spus, se strădui vocea lui Iacobuţ, neexersată cum era, să bubuie peste încălecarea celorlalte două glasuri. Dumneata care mi-ai anunţat cazul, ce declari? Ai fost martor la agresare cu cuţitul?

Omul cu apa minerală, care între timp s-a debarasat în mod oportun de panerul său cu sticle, depune scurt şi exact:

— Eu n-am fost de faţă când domnul ăsta l-a vârât în budă pe domnul ăstlalt. Eu am auzit cum se bătea de acolo, dinăuntru. Apoi, după ce mi-a căzut în braţe biletul pe hârtie igienică, am văzut pe fereastră mâna care l-a scris; făcea semne, uite-aşa.

Piţigoiul, sugrumat de emoţiune:

— Viaţa mea atârna de un fir. Banditul mi-a spus-o în două rânduri. Dacă strig, îmi taie beregata! De-aia făceam semne şi nu strigam...

Sergentul, acum aproape edificat asupra acestui punct, dori să aibă şi confirmare meşterilor de pe schelă.

— Aşa a fost? Dânsul pretinde că mâna sechestratului flutura chiar lângă dumneavoastră. Aţi văzut-o?

Tenorul şi baritonul răspunseră absolut sincron:

— Nem tudom romanul.

După care cerură, pe muţeşte, voie să urce din nou pe schelă ca să-şi continue activitatea. Fiind de prin partea locului*, Iacobuţ nu se ambiţionă să-i reţină. Putea acum să se consacre interogării factorului declanşator al întregului scandal.

— Dumneata ce ai de spus?

Pentru a înlesni înţelegerea, de către cititor, a ceea ce se petrece în acest moment cu Pantelimon Marghilomănescu, vom cere ajutor, la rândul nostru, de la vechi şi venerabili maeştri, din epoci, generaţii şi genuri literare diferite, care au ştiut să sintetizeze, în formule devenite celebre, procese psihice relativ asemănătoare. Acum 100 de ani, George Coşbuc, bunăoară, ne-a dăruit, în Nunta Zamfirei, versurile:

„Sunt greu bătrânii de pornit
Dar de-i porneşti, sunt greu de oprit”

Iar mai recent, comediograful Aurel Baranga şi-a construit cea mai izbutită din multele sale piese pe un titlu-metaforă: Mielul Turbat.

Fostul maior de poliţie se comportă în conformitate cu bibliografia citată. Prin etate şi comportament, e un om din categoria celor la care poetul şi dramaturgul făceau iscusite aluzii. Desigur, să n-o luăm mecanic: anii lui nea Pantelică nu-l plasează chiar în vârsta a treia, după cum calmul său este mai degrabă greoi decât ingenuu. Dar, dacă tot am sărit gardul în perimetrul livrescului, unde licenţele sunt nu numai permise, ci şi necesare...

** ...deci cunoscând bine limitele posibilului.*

Din momentul în care sergentul Iacobuţ l-a întrebat, ca pe un delincvent ordinar, ce are de spus, el, Marghilomănescu se transformă brusc într-un bătrân turbat.

El, cel cu preferinţa pentru poziţia de drepţi, atitudine devenită o a doua natură, acum începu să dea, în neştire, din mâini. El, omul măsurat în cuvinte, turnate în concizia şi sobrietatea unui raport militar, de astă dată năpusti peste asistenţă un potop de fraze. Şi pe ce ton! Şi cu ce mimică! Indignarea trecu în vehemenţă, vehemenţa se topi în patos, iar patosul, de la gradul 7 încolo putând fi uşor confundat cu isteria, începu a prevesti o abundenţă de vânătăi şi cucuie. Ce avea el de spus? Of, doamne sfinte! Avea de spus că aici, sub nasul poliţiei locale, nas fără simţul mirosului, îşi face mendrele o bandă de escroci de mare anvergură! Urmărită pentru lovituri răsunătoare! Care a şi băgat mâna adânc în buzunarul naivilor din judeţul Harghita, cum a mai făcut-o, cu uriaş succes, în Capitală, şi cum vor mai face pretutindeni, dacă autoritatea din Borsec va sta de mămăligă! Auzi, ce are el de spus?! Cum, domnule, când ai înfipt mâna în gulerul unui nelegiuit şi-l imobilizezi ca să-l poţi prinde pe însuşi creierul de comandă al afacerilor necurate, tot tu să te pomeneşti suspectat, insultat, demobilizat, neutralizat? Păi, încotro mergem, neică? Pe ce lume trăim? Păi, dacă ăsta a ajuns rostul poliţiei, să-i protejeze pe tâlhari, ce-mi trebuie mie poliţie? Mă cac pe ea!

— Alineatul 3, paragraful 5 din legea nr.79, cu privire la ultrajul adus organului de ordine în exerciţiul funcţiunii, rosti prompt sergentul Iacobuţ S.Remus.

Prompt, dar nu şi cu furie. O dovadă în plus că apele minerale ale Borsecului, băute sistematic, îşi exercită acţiunea binefăcătoare asupra căilor biliare şi, prin generalizare, asupra întregului organism. Ce ape o fi sorbind însă Piţigoiul, locuitor

al aceleiaşi staţiuni balneare? Căci, iată-l, reacţia lui se traduce prin ţipete, zvârcoliri, ameninţări cu vorba şi cu pumnul, gesturi necontrolate, de pildă trântirea pe podea a celui mai gros dosar din încăpere. El, bandit? El, escroc? El, cu mâna în buzunarul cetăţenilor? Tâlharul care l-a închis în W.C.-ul instituţiei are tupeul să strige în gura mare „prindeţi hoţii"? Dacă nu va fi pedepsit exemplar...

Agitaţia şi răcnetele secretarului trec dincolo de zidurile groase ale clădirii, prin ferestrele larg deschise, către lume. Prin „lume" nu înţelegem, desigur, întregul univers, ci, deocamdată, un grup de trecători. Ar fi injust să-i taxăm drept gură-cască, de vreme ce vilegiaturiştii n-au, în afara procedurilor, nicio treabă, iar localnicii n-au mai avut parte de un scandal veritabil de ani şi ani de zile*.

Primii curioşi opriţi sunt nişte statornici clienţi ai apelor din Borsec, o frumoasă pereche cu păr argintiu, legitimaţi şi în astă clipă prin sticloanţele cu hamuri, atât de specifice, din care, oricât de absorbiţi de spectacol, nu uită să soarbă, la răstimpuri egale. Alături, două fetişcane localnice, cu cozile adunate în spirală pe creştet şi mâinile ce ţin zdravăn o legătură imensă, plină de rufele pensiunii unde îşi face serviciul. Apoi, trei tineri care se hlizesc, cu pofte participative, ca la un meci; şi se distinge, drept element central, chitara purtată de unul dintre ei pe umăr; pentru plictiseala lor de bucureşteni în exil, hărmălaia vine ca un balsam. Lângă aceştia s-au mai oprit: un factor poştal care va cam întârzia astăzi înmânarea pensiilor aşteptate cu nerăbdare; un puşti ce va împlini 12 ani de Sfântul

---

** De unde şi stupefacţia neîncrezătoare cu care urmăresc, la emisiunile de actualităţi ale Televiziunii Române, ba liberă, ba nu, frenezia înfruntărilor din pieţele Capitalei.*

Andrei şi care, fără să descalece de pe bicicletă, îşi ţine echilibrul prin mici smucituri pe loc, cum a văzut la circarii chinezi; un vânzător ambulant de îngheţată, cu lădoiul pe roţi, cum numai prin provincia patriarhală mai poţi întâlni; o ţărancă de la Sân-Dominic, în drum spre staţia IRTA, dar care s-a oprit aici cu ultimele ei turtiţe de brânză dulce, fiindcă oriunde sunt strânşi oameni, pot fi şi cumpărători; în fine, dar nu şi cea din urmă, last but not least, o doamnă distinsă, înaltă, cu pricepere fardată, cu părul negru strâns într-un coc circular, a la Connie Francis, prezenţă ce sporeşte vizibil atât diversitatea cât şi calitatea grupului.

Toţi, - cu ochii aţintiţi către ferestre dincolo de care spectacolul pare să atingă punctul paroxistic, ce nu lasă lumea să plece. Să ne întoarcem şi noi, cei ce, ca autori sau cititori, beneficiem de liberă trecere. Ce se mai întâmplă în secretariatul şcolii „Perla Harghitei”? Simplu:

— Ultragiatul Piţigoi a extras, cu febrilitate, toate actele de care dispune (autorizaţia de funcţionare a şcolii, contractul de închiriere a clădirii, convenţia cu un trust de construcţii privind repararea clădirii, registrul de evidenţă a înscrierilor, chitanţierul pentru sumele încasate, ba şi propriul buletin de identitate, care-i atestă calitatea de fost şi actual cetăţean al Borsecului) şi azvârle toate aceste hârţoage în obrazul nemernicului;

- turbatul Marghilomănescu, ajuns de nerecunoscut, în timp ce se fereşte cum poate de proiectile, le declară nule şi neavenite, răcnind că e sătul de acte false, că asemenea ticluiri nereușite au mai operat şi la Bucureşti, numai că, spre deosebire de sutele de idioţi jumuliţi atunci, dânsul nu se lasă prostit, iar cei ce se lasă, deşi au fost preveniţi, o fac pe proprie răspundere şi cu toate consecinţele;

- impasibilul sergent Iacobuţ, întorcând spatele câmpului de luptă, formează un număr de telefon şi spune scurt: să vină dubiţa în strada Engliterei, la 13 bis. Dar repede!

Să mai ieşim o dată din secretariat – era cât pe-aci să zicem din scenă – şi să coborâm iarăşi în stradă, acolo unde şi-a făcut apariţia un nou personaj. Este o doamnă.

— Pardon, pardon, zice doamna. Şi se strecoară printre două alte perechi de personaje strânse în faţa porţii. În dreapta, băiatul meşter în echilibristica pe bicicletă tocmai a plătit o îngheţată vânzătorului ambulant. În stânga, ţăranca din Sân-Dominic încă n-a convins-o pe sosia Conniei Francis să-i cumpere turtiţele de brânză de vaci. Făcându-şi loc, cu o grabă justificată la un conducător de instituţie în sediul căreia se petrece ceva zgomotos şi inexplicabil, doamna Aurora Nemeş, căci despre ea este vorba, deschide poarta, străbate rapid curtea, urcă toc-toc-toc trei trepte, trece fulger prin antreu şi cade – de fapt dreaptă ca o coloană ionică, dar aşa vine vorba – cade peste tot cazanul în clocot descris de noi în atâtea pagini.

— Doamnă directoare, mulţumesc lui Dumnezeu că aţi venit! De azi dimineaţă, nebunul ăsta zbiară că sunteţi hoaţă!

Cuvintele Piţigoiului, spuse dintr-o suflare, cu năduful inocenţilor. Salutul deferent al poliţistului Iacobuţ, adresat unei persoane vădit onorabile. Înfăţişarea însăşi a femeii, prin nimic asemănătoare cu infractoarea căutată, căci dacă ar fi să arestezi orice persoană a cărei coafură aminteşte de Connie Francis, nu ţi-ar ajunge carcerile.

Şi iată castelul semeţ, până la cer, dar construit din cărţi de joc, prăbuşindu-se tot, la un simplu bobârnac, aplicat aşa, din amuzament, de realitatea refractară la atâtea splendide supoziţii şi deducţii.

Doamna Aurora Nemeş este aici, este directoare, este o fiinţă cinstită, este partea civilă într-un proces de calomnie oricând posibil, este blondă.

Kitty Pârloagă-Wilson nu-i doamnă, nu-i la Borsec, este cine ştie unde dracu, unde continuă să fie o escroacă, o diabolică şefă de bandă, râzându-şi de ruşinea abătută asupra unui cap albit de detectiv.

Şi din clipa aceea, de la fostul maior al miliţiei populare, nimeni n-a mai putut obţine vreun cuvânt, deşi întrebări i s-au pus, slavă Domnului.Nicio autoritate n-ar fi fost în stare a depăşi în asprime propriile invective adresate sieşi. Când a venit dubiţa,el, cu fruntea roşie şi capul plecat a umilinţă, s-a urcat pe bancheta din spate. Ţinea mâinile aşezate în poală, cruciş, de parcă i le fixase acolo şi aşa – o pereche de cătuşe, existente numai în imaginaţia lui, după cum se vede mai bogată decât i-o atribuisem.

Prevăzător, sergentul Iacobuţ S.Remus nu părăsi imobilul fără a se asigura cu un set de declaraţii culese de la câţiva martori oculari. Partea nesolicitată din asistenţa întâmplătoare se risipi spontan, cum se şi adunase. Secretarului, de nimeni şi niciodată comparat cu un piţigoi de aici încolo, îi trebuiră câteva ceasuri bune şi multe pahare cu apă ca să-şi vină în fire.

Dinspre munte, nori de tip nimbo-stratus, treptat mohorând cerul zilei de vară, veniră să ia locul norilor iscaţi de pasiunile omeneşti la 750 de metri sub ei. Şi poate cel mult ploaia – dacă a plouat şi numai dacă a fost un veritabil potop – să fi pus capăt tacticosului ospăţ de pe schelă, şi, odată cu el, zilei de lucru a harnicilor lucrători de la „Avântul mistriei”. N-am stat, n-am văzut, nu cunoaştem.

* * *

Extrase din declaraţiile martorilor:

„...Nu numai că m-a silit să suport, timp de 116 minute, un aer cu atât mai irespirabil cu cât localitatea noastră, dimpotrivă, este vestită pentru prospeţimea ozonului ei, dar m-a şi defăimat, compromiţându-mă în faţa opiniei publice din localitate, deoarece multe persoane vor spune totuşi că „nu iese fum fără foc", în ciuda faptului că sunt cunoscut ca fost preşedinte al comitetului de iniţiativă pentru implementarea limbii esperanto în relaţiile socio-culturale din acest frământat judeţ, calitate absolut incompatibilă cu aceea de porc în care, cum pretindea dânsul, dacă nu tac, o să-şi vâre cuţitul..."

Stănică Caloianu, secretar al şcolii particulare
„Perla Harghitei"

„...Venind la domnul Caloianu să-mi înscriu fata la cursuri, am găsit la biroul dânsului un individ de care habar n-aveam că lucrează în şcoală. Dar am crezut că lucrează cu domnul Caloianu Stănică şi de-aia am intrat în vorbă cu el. Netam-nesam a trântit ocară mare pe capul tuturor, cum că aici „tot ce mişcă fură", astea au fost cuvintele lui personale. Când am auzit aşa, n-am ştiut pe moment cum să-l ruşinez. M-am ridicat, mi-am luat coşul cu care venisem şi am plecat acasă".

Gogău Valer,
paznic la fabrica de îmbuteliere „Apemin" Borsec

„...Eu şi Rozsi, care colege suntem carat rufe inapoi la complecsus vilele 84-95, cauza că Madam Barabasz uitat

bonul şi nu a vrut eliberat la noi rufe pine nu adus bon. Atunci Rozsi zis că aştepte ea la mine dar eu nu vrut mers singur atunci impreune mai veszel este ridem petrecem, atunci auszit mare szcandalus şi Rozsi spus ioi, Istenem, stai Ildico puţin şi aşa stat puţin ascultat ca madam Barabasz nu iarte la noi cind tot ea vinovat, atunci intors complecsus, asta tot...”

Szilagy Ildiko, Feher Rozsa,
îngrijitoare de complex balnear

„...N-am nimic de semnalat în legătură cu domnul Pantelimon Marghilomănescu. A fost un client corect care a eliberat camera fix la orele 12, cum prevede regulamentul hotelier. Când s-a întors, mi-a cerut aceeaşi cameră. Cum nu se ocupase, i-am dat-o tot dumnealui”.

Dorina Pop,
recepţioner Hotel Silvana

„...Deşi nu-l cunosc personal pe locatarul camerei numărul 26, declar sub proprie răspundere că, în noaptea de vineri 9 iunie, susnumitul s-a plimbat prin camera de sus, bocănind, enervându-mă şi nelăsându-mă să dorm. În lumina faptelor sale ulterioare, înţeleg că el şi-a pregătit acţiunea cu premeditare, ceea ce eu nu aveam cum să cunosc ori să previn, dar m-am suit pe masă şi am ciocănit cu un umeraş de fier în plafon şi numai aşa între orele 02 şi 03 am obţinut o relativă linişte”.

Dumitru Ionescu-Mălai,
locatarul camerei 16, Hotel Silvana

„...Ca persoană educată, ca femeie care a avut şansa frecventării unor civilizaţii demne de acest nume, nu pot decât să-mi exprim mâhnirea că tulburători ai ordinei publice stânjenesc procesul alinierii noastre la sistemele educaţionale moderne, evoluate. Nu ştiam, în momentul trecerii mele întâmplătoare prin faţa acelui imobil, că întreprinzătorii cinstiţi, oameni plini de bune intenţii, sunt violentaţi, calomniaţi, sechestraţi, etc. Vinovatul trebuie aspru pedepsit, după părerea mea, dar în penitenciar ar trebui să nu fie privat de materiale formative de conştiinţă, preferabil traduceri din engleză, franceză, germană, dar, de ce nu, şi autohtone...”

Ecaterina Vasiliu, profesoară

„...Îl cunosc pe domnul Marghilomănescu Pantelimon de prea multă vreme pentru a nu garanta integritatea sa morală şi civică. În cazul în speţă, el a comis, desigur, o eroare foarte regretabilă, care n-ar trebui totuşi să se soldeze cu consecinţe directe asupra persoanei sau libertăţii sale de mişcare. Sunt convins că el a acţionat de bună credinţă, că, detectiv particular fiind, se află realmente pe urmele unui grup de răufăcători şi că numai un şir de coincidenţe nefericite l-au făcut să se înşele atât de grav. De altfel, atitudinea sa din finalul incidentului pledează pentru onestitatea omului. Când declar că mă pronunţ pentru clasarea acestui caz, o fac şi în calitate de lucrător al primăriei din Borsec”.

Petre Obreja,
referent la Oficiul de stare civilă

Dacă noaptea petrecută de Marghilomănescu în hotelul borsecan fusese una din cele mai grele nopţi din viaţa lui, apoi cea pătimită în trenul spre Bucureşti a fost, indubitabil, cea mai

cumplită. Prăbuşit pe locul său (compartiment cl.2-a) cu tâmpla lipită de suprafaţa rece şi jegoasă a ferestrei, hâţânat fără milă nouă ore şi mai bine, fostul maior n-a atins geană de geană, rumegând cele mai negre gânduri.

Pantelimon Marghilomănescu nu ştia că, de fapt, ziua ce se încheiase atât de lemantabil pentru el la comisariatul poliţiei din Borsec îi oferise o mare şansă şi un mare ghinion. Şansa: fără intervenţia fostului coleg Obreja, raportul Marghilomănescului către Agenţia „MON NOM” ar fi întârziat o zi-două, dacă nu mai mult, cât ar fi durat ancheta în stare de arest, şi ar fi avut un adaos la fel de penibil: decontul unei amenzi usturătoare. Şi acum ghinionul: dacă la ieşirea din şcoala ce s-a dovedit a fi chiar şcoală, Pantelimon n-ar fi intrat în duba poliţiei atât de covârşit sub povara ruşinii, mai exact dacă nu şi-ar fi ţinut capul plecat, ascunzându-se de asistenţă, ar fi ptutut zări printre martorii arestării sale pe... Cum de-aţi ghicit? Da! Pe însăşi Kitty Pârloagă-Wilson. Pentru că pretinsa Ecaterina Vasiliu, aşa-zisa profesoară cu sugestii pentru calitatea instrucţiunii în penitenciarele patriei, nu era altcineva decât vechea noastră cunoştinţă, escroaca. Să nădăjduim că Ministerul Justiţiei se va sesiza, în sfârşit, de superficialitatea întocmirii anumitor anchete preliminare!

... Dar de ce s-a jucat oare destinul, pentru a doua oară, cu Pantelimon Marghilomănescu, împiedicându-l să pună mâna pe hoaţă? Nu ştim. Avansăm doar o supoziţie: poate pentru că destinul a dorit să mai lungească, preţ de trei-patru capitole, cartea pe care tocmai o citiţi dumneavoastră. Când, întâmplător, Destinului îi place o jucărie, atunci... trage de ea. Până o strică.

Capitolul X
CUM SE FAC, CUM SE DESFAC LEGĂTURILE PRIMEJDIOASE

• Epistolar, tu, schimbul cel viu de şoapte scrise... • Ping-pong? Ciudat mai ricoşează mingea! • Corespondenţa creşte mereu, deşi tot mai puţin corespund, în sensul potrivirii, corespondentele • Fiecare pasăre pe limba ei piere • Trei litere lipsă dintr-un termen insultător, dar şi un ultim diminutiv pentru Olga • Niciun bilet, măcar, de-o amintire • E pistolar, nu? omul care, scriind, ucide!

Scrisoarea I

Desăvârşita mea Olguţă,

Ce fericită sunt că te-am găsit! Dac-ai şti cât tânjeam după un suflet geamăn cu al meu! Adică un om de aceeaşi vârstă cu mine, încărcat cu aceleaşi amintiri de pe uliţa copilăriei, năzuind cam către aceleaşi lucruri ca şi subsemnata! Zău, ţi-o declar cu mâna pe inimă: dacă nu mă atac din cale-afară cu fraiereala în care tăticul şi-a pierdut nişte parale, iar eu atâtea iluzii, este numai datorită faptului că, după „Beautiful College"-ul ăla nenorocit, am dat iarăşi peste tine, fosta mea colegă de bancă, dintr-a III-a până într-a VI-a inclusiv.

În clasa a VII-a, dintr-al doilea trimestru, după cum sunt sigură că n-ai uitat, şi poate că nici nu mi-ai iertat-o până azi, am scornit deodată o groază de pretexte ca să mă mut şi să împart banca din fundul clasei cu Vadi Șeianu. De ce? Fiindcă pe atunci eram nebună după lunganul acela cu părul numai inele aurii, un băiat care la 14 ani avea 178 cm., a intrat în naţionala de juniori, la baschet, şi pe urmă s-a auzit că la un turneu din Portugalia, parcă, sau Paraguay, era în orice caz o ţară cu p, s-a dat la fund ca un scafandru şi pa şi pusi, nu l-am mai văzut niciodată, ce carieră o fi făcut pe acolo, el ştie.

Dacă nu mă înşel, argumentul care a convins-o pe dirigă să mă treacă în ultima bancă a fost perechea de ochelari de prezbit cu care mi-am chinuit vederea la toate orele Popovicioaiei. Eu îi şterpeleam temporar de la o mătuşă zurlie şi muream de frică să nu mă toarne cineva din clasă că la toate celelalte materii stau fără bicicletă pe nas; dar până la urmă, într-o sâmbătă, madam Popovici mi-a încercat şi dânsa ochelarii, s-a scuturat înspăimântată, m-a întrebat ce oculist mi i-a prescris, mi-a recomandat nu ştiu ce cură intensivă de vitamine, şi pe urmă m-a sfătuit, cu milă, să schimb cel puţin ramele cu altele mai puţin bătrânicioase. Atunci m-a mutat lângă Vadi cel Lung şi, cum era ea uitucă, în curând am putut renunţa la trucul cu prezbitismul. Numai că fericirea mea n-a durat decât până la „treaptă", după care Vadi Şeianu s-a dus la şcoala medie de sport, pe urmă departe, în ţara aceea cu p, iar eu, fiindcă am fost declarată admisă fără loc la un liceu cu tradiţie, n-am avut ce face şi, în ciuda buletinului de Bucureşti, am stat la nişte cumnaţi de-ai mamei, la Comarnic, să-mi văd de carte. Numai că acolo mă înnebunea praful de ciment, aşa că una-două o tuleam când în sus, când în jos, ba pe Bucegi, ba la mânăstirea Suzana, oriunde, numai aer curat să fie. De aceea nu m-am omorât cu cartea, după cum constaţi.

Oricum, frumoase vremuri! Iar dacă frumoase n-or fi fost cu adevărat, eu altele de aceeaşi vechime şi trăite personal, tot n-am de unde să fac rost. Când eram mică, mă vroiam cât mai repede mare. Ce, nu trecem cu toţii prin această naivitate copilărească? Acum, fiind mare, m-aş vrea deşteaptă. Poate te interesează ce înţeleg, eu, astăzi, prin deşteptăciune. Te interesează? Îţi spun, dar promite-mi să nu mă divulgi nimănui. Fiindcă ţin să redevenim foarte apropiate, îmi place stilul direct şi franş.

A şti să joci bărbaţii pe degete, asta e, în lumea actuală, adevărata deşteptăciune. Dar toţi bărbaţii, pe toate degetele! Trebuie folosite, să nu râzi, şi degetele membrelor inferioare, fiindcă doar zece tipi nu-ţi vor asigura, la un loc, altceva decât nişte condiţii mediocre.

Eu mă îndoiesc prea mult de capacităţile mele ca să pot spera la genialitate în această privinţă. Dar nici ca tâmpita târgului nu accept să mor! Te rog, găseşte-ţi un pic de timp şi răspunde-mi, Olguţă scumpă, în pauza dintre treburile tale. Astfel vei face o faptă nobilă, împiedicându-mă să mă destăinui pereţilor. Apropos de numele tău mic. Păcat că nu ţi-l pot alinta mai tare. În ruseşte, din Olga se mai pot desprinde Olea, Olenca, ba chiar Olecica. Eh, ce să fac? Îmi rămâne posibilitatea să te dezmierd cu dogoarea inimii mele.

A ta odinioară,
Marinela

Răspuns scrisorii I-a

Dragă Marineluş,

De multe ori am auzit spunându-se că prietenii buni, cei sortiţi să te însoţească toată viaţa, numai în copilărie sau în adolescenţă ţi-i dobândeşti, pe câtă vreme ceilalţi, adică amicii de mai târziu, răsar, apoi îţi trec prin preajmă şi se duc la altul, conjunctural, imprevizibil, după cum îi mână interesele şi toanele. Aşa să fie? Nu-mi dau seama, deocamdată. Dar lucrul cel mai important este că brusca ta deschidere către o atât de veche colegă m-a mişcat foarte tare şi că doresc să-ţi răspund tot aşa. Dacă tu strigi odată, fii sigură că vei primi de la mine un ecou distinct, repetat. În ciuda anilor când n-am mai ştiut nimic

una despre cealaltă, punţile, mi-ai dovedit-o, nu s-au rupt. Vreau să se circule pe ambele sensuri.

Trebuie să ştii că orfanii nutresc o melancolică invidie la adresa semenilor cărora le trăiesc părinţii. Eu, fiindcă am avut nenorocul să mi-i pierd pe amândoi devreme, am rămas, pesemne, destul de schiloadă sufleteşte; totuşi, nu într-atât încât să nu năzuiesc a fi pe deplin sănătoasă. Adică: să am un cămin al meu, al cărui foc, când mai intens, când mai domol, dar întreţinut zi şi noapte, să fie iubirea. Ce alt punct de sprijin îi este necesar omului ca să răstoarne lumea? Unde altundeva sunt de găsit celebra sare şi faimosul piper al vieţii? Dacă există un bărbat la care să te uiţi cu admiraţie, fiindcă (în ciuda multor aparenţe potrivnice) ghiceşti într-însul rezerve dintr-un combustibil necesar acelui foc, atrunci nu-ţi mai trebuie nimic. Iartă-mă pentru acest ton, retro şi desuet. El e nepotrivit numai cu epoca noastră, a tranziţiei la economia de piaţă, nu şi cu esenţa sentimentelor mele. De altfel, şi tu obişnuieşti să-ţi învălui lumea interioară. La tine ambalajul este niţeluş cinic. Ei bine, să nu-ţi închipui că m-ai păcălit cu aşa zisa „reţetă a deşteptăciunii", ori cu numărarea mulţimii de Adami, suspendaţi de falangele unei singure Eve isteţe. Eu cred că supremul tău teribilism a fost să rişti, în clasa a VII-a, o corijenţă sau două numai ca să fii aproape, la ore, de Şeianu Vladimir (drăguţ vlăjgan, da, pe Vadi mi-l amintesc foarte bine). După zece ani, nu e cazul să-ţi fie jenă de propria-ţi cumsecădenie... ca să nu zic normalitate. Tu eşti normală, eu sunt normală, singurul lucru efectiv bizar e că ne scriem, în loc să conversăm la telefon. Dar întrucât, sub direcţia lui Titi Neguş (l-ai întâlnit), eu sunt în perpetuă mişcare în interesul recuperării banilor tatălui tău şi ai atâtor altora, n-am încotro, recurg la corespondenţă. Scrie-mi deci la adresa indicată pe ultimul plic pe care îl vei primi. În ce mă priveşte,

promit să-mi expdiez rufele sufleteşti la curăţătoria chimică oferită de tine.

Dacă întârzii peste termen, ce taxă de locaţie pretinzi? Spune-mi-o, şi o achit.

Te îmbrăţişează,

„O tâmpită a târgului”

Olguţa

Scrisoarea a II-a

Nepreţuita mea Olguţă,

Ţine-te bine: îmi propun să te cert rău. Dar nu ştiu dacă nu voi fi silită să amân această operaţie pentru scrisoarea următoare, deoarece astăzi abia de-mi vor ajunge resursele ca să-ţi povestesc, pe sărite, fragmente din romanul meu cu Ali Lakhoumi, şi mai ales să-ţi împărtăşesc dintr-o suflare ce am simţit văzându-l pe emirul, şeicul sau califul meu, stând ca amorţit într-o staţie de autobuz foarte aglomerată, unde aştepta de 40 de minute ca o haraba dublă, lungă, strâmbă din tambur şi din burduf, de parcă suferea de coxartroză, să vină odată şi să-l transporte pe chei, la Grozăveşti, către odăiţa pe care o împarte cu alţi doi amărâţi, plătitori de teorie şi practică stomatologică, în aceeaşi valută forte ca şi dânsul.

Dacă n-ai ghicit cine este omul şi ce hram poartă, nu-ţi mai bate capul, îţi spun eu tot. Ali Lakhoumi este un student libanez. Îşi toceşte coatele de vreo 8 ani pe băncile amfiteatrelor din Bucureşti, tot aşteptându-şi dreptul să pună pe o carte de vizită, înaintea numelui, literele Dr. Tu o să-mi spui că Stoma are cursurile întinse doar 5 ani. O să mă întrebi de ce a mai târnosit mangalul atâta vreme, iar eu o să fiu ispitită să mint, zicându-ţi

că se lăsa repetent în dorinţa de a mă păstra cât mai mult. Ei bine, nu-i chiar aşa. Las-că primul an s-a dus cu învăţarea limbii noastre, pe care și acum o vorbeşte cu accent caraghios; ca student, de câteva ori i s-a întâmplat să rămână fără banii de taxă, pentru că obuzele trase dintr-o jumătate a Beirutului nimereau regulat, ca nişte nemernice, în magazinele lui tat-su, aflate tot în Beirut, însă în jumătatea cu ghinion. Iar băiatul venit la studii nu era deloc mână strânsă, ceea ce-mi plăcea cu deosebire la el. Totuși, cele mai grozave amintiri ale legăturii noastre sunt mai presus de cadourile făcute cu diferite ocazii sau aşa, pur și simplu, când i se năzărea. Nu zic că nu-s bune şi broşele de aur sau alte podoabe din acelaşi metal; să fie, că nu ruginesc, cel mult se demodează şi atunci le topeşti în vederea unui model nou. Dar călătoriile prin ţară cu Ali, ah, asta da, plăcere! Păcat că n-am bossa literară, că atunci aş găsi eu cuvintele să-ţi descriu voluptatea de a goni către cimitirul vesel din Săpânţa, într-un Peugeot 2400-Lux, gris tropicalizat, decapotabil, cu şase faruri în nișe copertate și radio cu autoselector. Ori m-aş pricepe să-ţi redau satisfacţia de a porni către litoral, în melancolia sfârşitului de sezon, într-o modestă Dacie, purtând totuși indicativul 12, având deci dreptul să circule în toate duminicile, soţ sau nesoţ, şi să se alimenteze fără coadă, contra bonuri, pe săturate. Aş şti, în fine, să-ţi prezint convingător chiar şi cheful de a încăleca pe locul din spate al unei motociclete BMW-125, cu tărtăcuţa protejată sub o cască albă şi braţele înlănțuite pe burta lui Ali, la un drum scurt până la Snagov şi înapoi, asta într-o vreme mai recentă. Căci această involuţie, dragă Olguţa, reflectă, vai, consecinţele războiului civil prelungit din Liban asupra finanţelor familiei Lakhoumi, aşa cum le-am resimţit eu, domnişoara Marinela Ionela Prislop. Drept să-ţi spun, nu-mi închipuiam că finanţele vor coborî şi mai jos. Dar când, după o

bucată de vreme, l-am zărit pe fiul comerciantului ruinat cum aştepta zgribulit troleibuzul, mi s-a rupt inima. Totuşi, viaţa merge înainte, dur şi inflexibil, iar eu... cu ea. Vae Victis, cică ziceau romanii.

Credeam că singura mea legătură cu aceşti strămoşi este că trec zilnic prin piaţa Romană. Constat însă că le împărtăşesc punctul de vedere asupra învinşilor soartei. Aşa că am dat iute colţul străzii înainte ca Ali să-mi observe prezenţa. N-avea niciun rost să zgândăr coaja unei răni (pentru el abia închisă), nu-i aşa?

Aşteptând să-i dai dreptate,
te îmbrăţişează a ta statornică,
Marinela

Răspuns scrisorii a II-a

Dragă Marinelo,

Sinceritatea cheamă sinceritate, confesiunea aduce confesiune. Aşa că, mai înainte de a mă lăsa zgâlţâită pentru o vină pe care singură nu mi-o prea desluşesc, vin să-mi descarc şi eu inima în faţa ta. După ce am vibrat dureros la citirea rândurilor tale, am stat o seară întreagă aşa, cu ochii în gol, încercând să-mi limpezesc mie însămi câteva lucruri. Toate se învârtesc în jurul unei singure întrebări: ce aşteaptă omul de la viaţă? Îmi dau bine seama că nimic nu e mai insuportabil decât tonul uneia care face pe filozoafa când scrie unei foste colege de bancă în şcoala generală. Numai că eu, deşi mă întreb cu adevărat ce aşteaptă omul de la viaţă, nu ţin să par mai mintoasă decât sunt. Pur şi simplu mă pun în situaţia de a alege cinstit între Titi Neguş şi tot restul lumii. (Tu ai avut prilejul să-l întâlneşti pe Titi „al meu”, cu toate că împrejurările

nu ţi-au permis, poate, să-ţi faci o părere aprofundată despre dânsul, pe câtă vreme eu nu l-am văzut niciodată pe dragul tău Ali Lakhoumi. Totuşi, apropierea dintre noi e suficientă spre a-l împodobi, în ochii mei, cu nişte calităţi deosebite total străine de fluctuaţia stării lui materiale).

De fapt n-am dreptul să vorbesc decât despre sentimentele mele. Însă, pentru că a venit vorba, lasă-mă să-ţi împărtășesc bucuria că Titi n-a rupt, până azi inclusiv, cercul de fier al sărăciei; în ce mă privește, eu numai o fată cu stare nu-s, nu am fost – şi după toate semnele – nu voi fi! Pe băiatul sau bărbatul „meu" (pun mereu ghilimelele din două motive: întâi, că el nu mi s-a încredinţat încă, apoi dintr-o superstiţie, ca bătaia în lemn împotriva deochiului) l-au încercat nevoile încă de când a deschis ochii în lume. Mie, tocmai această strâmtoare permanentă, căreia el îi face faţă cu zâmbetul pe buze, mi-l face mai scump decât tot tezaurul împăraţilor Japoniei. Ce superbe vor fi fost vremurile când cei mai buni dintre tinerii lumii se lepădau fără regret de tot şi de toate pentru a-şi închina viaţa statorniciei pecetluite cu un triplu jurământ: de credinţă, de castitate, de sărăcie! Oare s-a schimbat esenţa omenească numai pentru că de atunci cosmosul s-a umplut de rachete, văzduhul de avioane, mările de submarine, pământul de automobile? Puse în balanţă cu o inimă mare, toate cuceririle civilizaţiei tehnice îmi par valori de al doilea rang. În măsura în care lupt cu ispitele și mă debarasez de gablonţurile sclipicioase, în favoarea unei spade cu tăiş perfect, simbol al neîntinării, spadă care, aşezată între mine şi iubitul meu ne veghează somnul, în măsura aceea trăiesc. Mai dă-le încolo de vehicule cu șase faruri sau şase cilindri! Îmbrăţişează-l pe Ali al tău într-un autobuz cât de prăpădit, cu aceeaşi fervoare cu care-l dezmierdai în Peugeot-ul tropicalizat din anii norocului, și-i vei reda energia

imensă cu care un bărbat, când se ştie iubit, se aruncă în lupta vieţii. Orice s-ar întâmpla, dar mai ales în împrejurările potrivnice, celui menit îi suntem întotdeauna datoare, fie că ne-am rostit jurământul, fie că deocamdată ni-l tăinuim ca pe o perlă incipientă în scoica iubirii noastre, cea intimidată de privirile lumii.

Asigurându-te că eşti unica deţinătoare a acestor destăinuiri,
primeşte calde salutări de la
Olguţa

Scrisoarea a III-a

Olguţo, drăguţo,

Vai de mine, dar chiar atâta de prost mi-am exprimat eu gândurile, experienţele, concluziile sau învăţămintele, încât tu să mă înţelegi exact pe dos?! Am crezut întâi că ai dificultăţi cu scrisul meu, fiindcă, de câte ori îmi răspunzi, prea pici alături de toate problemele mele reale, şi-mi inventezi altele, de care eu habar n-am. Însă pe urmă, mi-am zis că n-ai nicio vină; cel mult te pripeşti niţeluş, şi asta fiindcă n-am apucat să te pun în temă cu situaţia, altminteri n-ai fi consumat atâtea cartuşe oarbe cu fidelitatea aia, căreia îi zici în fel şi chip, foarte frumos de altfel, cu vorbe împrumutate din evul mediu, tu fiind tare la istorie, o materie care-mi era nesuferită, cum poate-ţi mai aminteşti. Aşa că, în numele prieteniei noastre, las bosumflarea la o parte şi mă consacru misiunii de a te aduce lângă mine, cu picioarele pe pământ.

Ali, nepreţuitul meu Ali Lakhoumi era de-abia în anul doi de facultate când soarta mi l-a scos în cale şi pe doctorul Raoul Zorlescu-Burada, vlăstar a două importante familii unite prin linioară. De fapt e doctor în nu ştiu ce inginerie constructoare

de maşini, însă nu avea niciun rost să-mi umplu capul cu specializările alea care nu-mi fac nici cald nici rece, aşa încât lui R.Z.B. i-am spus, mai pe scurt, tot doctor, deşi nevastă-sa, nu el, e doctoriţă seminavetistă pe la Ţăndărei, sau Lehliu Gară, sau Ciulniţa, mă rog, undeva pe-acolo, în margine de Bărăgan.

Eu nu mă pricep să-i descriu pe bărbaţi ca pe nişte cavaleri cu armură şi pene de struţ la coif, dar dacă zic că R.Z.B.-ul era şi poate încă e considerat un tip bine, plăcut şi gentil, să ştii că nu exagerez. În plus era de-al nostru, se şcolise de ajuns şi nu-l aştepta altă patrie unde să-şi ducă patalamalele. Singurul lui defect era starea civilă, căci avea nevastă şi copii. „Dar o să-l divorţez şi o să-l iau", îmi spuneam eu planurile cu sinceritatea mea caracteristică lui Ali, care plângea uneori pe umărul meu; cu lacrimi mari plângea Ali, orientalul, m-ar fi vrut mai puţin sinceră. „Chind asta o se faci tu?" mă întreba el suspinând. „După ce îţi termini tu studiile şi te întorci la tine acasă" îi răspundeam. „Fiindcă la voi o să se termine războiul odată şi-odată, şi atunci oamenii vor trebui să-şi refacă dantura neglijată atâta vreme, iar tu, ca stomatolog, ducând-o bine, o să mă uiţi. Între timp, îi cresc şi lui Raoul copiii, devin independenţi, nevastă-sa renunţă la navetă, se face un partaj civilizat şi toată lumea va fi mulţumită". Ali ofta: „Dar pine atunci? De ce nu renunţezi la domnul asta bătrân, măcar chit Lakhoumi in Romania estem?" Mâhnirea lui Ali se ghicea din faptul că vorbea despre sine la persoana a treia, plus că-l taxa pe R.Z.B. de bătrân, cu toate că, o ştia de la mine, nici 44 de ani n-avea românul. „De ce nu renunţ? Fiindcă vreau, nu vreau, mă gândesc şi la viitorul meu, băiatule. Tu ai să pleci, iar eu n-am de gând să vin după tine, acolo, fără părinţi, fără limbă... fără..." Mă întrerupea ca să adauge trist: „...fere bani". Era, sărăcuţul, convins că hotărârea mea ţine de evenimente, adică Libanul războiului fratricid nu mai este o Elveţie a Orientului,

cu ce să mai atragă o femeie? Un pic de dreptate o fi avut, nu zic; dar şi el era dator să-mi aprecieze stilul direct, franş, în relaţia cu un simplu student la stoma, obligat de familie să-şi petreacă o jumătate din vacanţa mare la Beirut.

Prin urmare, aşa stăteau, en gros, lucrurile. Mai en detail o să ţi le prezint data viitoare, căci s-a făcut noapte târziu, e chiar după Gaudeamus şi pic de somn. Totuşi nu mă pot abţine să strecor părerea că legendele romantice, cu sabia aia veghind între doi iubiţi caşti, sunt depăşite rău; cum le asculţi, cum – iartă-mă – caşti. Transmite-i salutări prietenului tău T.N., cel ce, vreau să sper pentru binele tău, te va pune curând să descaleci de pe caii verzi de pe pereţi. Tu ai o herghelie întreagă. Dar nu-i nimic: asta se înmoaie în oţet şi apoi se curăţă cu şmirghel.

Îţi cer scuze pentru cazul că te-a supărat prietena ta bună,

Marinela

Răspuns scrisorii a III-a

Dragă amintire din copilărie.

Îţi zic aşa ca o tandră dovadă că nu sunt pornită împotriva ta, în ciuda faptului că primele şi ultimele rânduri din epistola recentă îmi aplicau un tratament dur în numele sfântului realism. Nu ştiu cine sau ce ţi-a prefăcut firea în aceea care se manifestă astfel: cimentul fabricii din Comarnic? radioul cu selector automat de post? căderea la facultate? afacerea „Beautiful College"? Îmi ajunge că, sărind peste un număr de ani oricum irecuperabili, mă opresc la imaginea fetiţei Prislop Ionela Marilena, zisă Marinela, ce ne venea mai uşor, aceea căreia, în recreaţii, i-am mâncat nu puţine tartine unse cu unt. De ce, în compensaţie, n-ar avea şi ea voie să-mi mănânce acum, un pic, sufletul? Uite acuş o să se sune de intrare, avem

anunţat extemporal la Idilă, teză la Logodnă, încheierea mediei trimestriale la Viaţa căminului, iar dacă una dintre noi nu şi-a însuşit materia, treaba ei din ce pricină, colega de bancă se simte obligată s-o lase să copieze. Asta, hai, se mai obişnuieşte... Dar să-i sufle greşit? De-a-n-doaselea?! Să dai un prefăcut ajutor, dinadins, ca să vezi cum pică?! Eu nu ştiu dacă în bolgiile Infernului s-a prevăzut un locşor pentru pedepsirea acestui gen de trădare. Dante trebuie recitit cu (ţii minte expresia favorită a doamnei Vornicel?) cu... de-a-măruntul.

Îţi declar că mă abţin de la comentarea vieţii tale erotice, incompetentă în domeniu cum sunt. Cel mult dacă îmi exprim perplexitatea. Cum adică? Ali Lakhoumi și Raoul Zorlescu-Burada aflaseră unul de existenţa celuilalt, tolerându-și-o reciproc? Ori tu puneai filtru protector în direcţia R.Z.B., lăsând informaţia să curgă, unidirecţionat, către Ali? Şi cât să fi durat perioada acestei duplicităţi, dacă lunga studenţie a libanezului şi repartizarea în Bărăgan a soţiei concurentului autohton s-au suprapus? Și de unde ţi-ai luat tupeul să...

Ah, iartă-mă! Mă ia... pixul pe dinainte şi-mi încalc promisiunea solemnă de neintervenţie. Tu te-ai oprit la jumătatea unei relatări. În aşteptarea continuării, n-am dreptul să sar cu gura. Dacă sunt proastă, să nu mă fudulesc cu prostia mea. Dacă sunt de părere (cum, categoric, sunt) că un om, unul singur, trebuie să-ţi absoarbă toate preocupările, toate visurile, atunci este inutil să mai adresez interogaţii cu aer moralizator indiferent cui, fie şi tartinelor cu unt mâncate la vârsta dintre 9 şi 13 ani. Şi de ce să rumeg, într-un stomac etic dublu, viaţa altora, când întrebările referitoare la viaţa mea mă ciuruie grindină, de îndată ce încep să mă gândesc la Neguş? Adică, în majoritatea absolută a orelor când nu dorm. Doamne, ce chinuită măgăriţă înhămată la rotirea unei pietre de moară mai e și subsemnata!

De ce nu însemn eu pentru Titi magnetul fără rival care este dânsul pentru mine? Unde fuge el către seară, mormăindu-mi la plecare ceva nedesluşit?

În compania cui se retrage pentru a petrece un timp refuzat, să nu zic smuls, mie? Pe cine simte mai aproape de sine, mai în drept să-i cunoască secretele, să-i ajusteze planurile, decât sunt eu?

Te scutesc de redarea a sute de alte nelinişti, fiindcă toate fac, sub multiple forme, una singură. Într-un mod nepermis de confuz îndrept către tine, totuşi, speranţa că tu, Marineluşo, ai fi în stare să vezi acolo unde eu sunt oarbă. Te pomeneşti că tu ai ajunge să strigi iluminatul Evrica! acolo unde eu, bălăcindu-mă în putină, nu pot decât să urc şi să cobor nivelul apei fără să-i prin de ce-ul?

Ce-ai zice de următoare propunere: eu să tac la pagina ta prea plină de experienţă, iar tu să vorbeşti mult inspirată de lipsa aproape completă a păţaniilor de pe pagina mea. Să ştii: după modesta mea opinie, ar fi un schimb echitabil, reciproc avantajos.

Ţi-l propune cu afecţiune,

Olguţa

Scrisoarea a IV-a

Olguţo, fiinţă mică şi imposibilă,

Eşti mult mai şmecheră decât vrei să te prezinţi. Dacă am reţinut bine sensul diferitelor episoade ale Teleenciclopediei (ciclul Natura şi viaţa), procedând astfel, tot felul de specii pricăjite îşi asigură supravieţuirea. Travestiul, mimetismul, insignifianţa autodirijată sunt metode bine verificate, ziceau la comentariu consultanţii ştiinţifici. Şi cum să nu le dau

dreptate când eu, încă din clasa a IX-a, îmi îmbrăcam sarafanul peste o ţinută de seară cu fusta lungă prinsă în ace, pentru ca aflându-mă în maşina celui ce venea să mă ia de la şcoală să mă metamorfozez în doi timpi şi trei mişcări, iar după aceea să intru în restaurant ca o regină!

Acum, după învoiala propusă de tine, n-o să mă mai întrebi cine era la volanul maşinii: Ali Lakhoumi ori Raoul Zorlescu-Burada. Uite, îţi răspund neîntrebată. De luni până joi putea fi ori unul, ori altul. Sâmbăta şi duminica erau totdeauna ale micului libanez, căci sosea zebeoaica în week-end cu rufele la spălat şi călcat, cu programul socio-cultural, vizite-teatru-concert-expoziţie etc. Vinerea mă relaxam și eu în familie, n-aş fi cedat cuminţile mele vineri pentru nimic în lume, păcat că nu erau două în săptămână. R.Z.B-ul mi-a solicitat vinerea, uneori, dar l-am refuzat întotdeauna net. Aşa cum îi retezam și accesele de gelozie, rare dar ascuţite, când îi căşuna pe arab, în special în câte o zi de luni. „Nu înţeleg pe ce bază faci scandal", îl puneam la punct. „Sau ieri și alaltăieri, în week-end, mă programaseşi la post și rugăciuni?" „Dar eu nu-s liber, o ştii bine", bodogănea distinsul. „Iar eu sunt liberă și de tine", râdeam eu și întindeam palma, fiindcă toate întorsăturile sunând din coadă, pardon, a poezie, se lăsau obligatoriu cu câte un Tudor Vladimirescu. Aici aveam convenţie!

Și mai nostim a fost circuitul unor cartuşe de Kent. Vrând s-o ajute pe nevastă-sa a se lăsa de fumat, R.Z.B.-ul îi sustrăgea plocoanele fumabile; şi, cum nu le fuma el însuși, mi le dăruia mie; dar nici eu nu fuman, aşa încât i le făceam plocon lui Ali, tânăr lovit de acest viciu. Doctoriţa, însă, intrând la idei și bănuindu-şi asistenta medicală, s-a apucat să se iscălească pe fiecare pachet. Aşa încât Ali Lakhoumi nu mai trăgea în piept decât fumuri cu autograf! El era încă într-o perioadă de

relativă glorie, astfel că, revenind dintr-o vacanţă libaneză, a adus de acasă şi nişte Kenturi long-size. Acum articolul Kent lipsea cumplit din Bărăgan – iar doamna dr.Zorlescu-Burada, refractară la această ultimă abstinenţă, devenea cumplit de nervoasă, după cum mi se plângea soţul ei. Când l-am văzut, într-o luni, aproape doborât de stress, am inversat circuitul şi lucrurile s-au îndreptat.

Fumătoarea a remarcat numai în treacăt că delicioasele „cuie în coşciugul" domniei sale au mai crescut, şi s-a apucat, proabil, fie să-şi iscălească noile pachete, fie să-şi ameninţe asistenta cu concedierea de îi va mai vămui vreodată ciubucurile. Iar eu mă distram.

Toate acestea s-au dus, Olguţo dragă. Ulterior, dezastrele au venit aproape simultan: exmatricularea lui A.L. şi reconcilierea familiei Z.B. Eu, după cum vezi, n-am pierit. Dar să nu uit că ai şi tu acum nişte necazuri, că sfaturile mele îţi pot fi utile, deşi mi le ceri pe ocolite. Părerea mea este să deschizi bine ochii, deoarece, dacă domnul Titi îţi oferă tandreţe cu porţia – aşa cum reiese din suspinele tale -, cineva s-a băgat pe fir. Trist, dar neîndoielnic. Trebuie să acţionezi energic, cât nu este prea târziu. Asta în cazul că ţii la unicitatea dumnezeului la care te tot închini. În caz de eşec, ori schimbi zeul, ori treci la politeism. Aoleu, parcă văd cum începi să mă urăşti! Prietenie cu de-a sila nu se poate. Dar iubire, cu atât mai puţin Va trebui să afli urgent la cine, mai exact în poalele cui se simte bine maestrul Neguş, de te neglijează corespunzător. Apoi, bate-te! Victorie ori capitulare, altă cale nu există.

Alături de tine o ai, fii convinsă, pe
Marinela.

Răspuns scrisorii a IV-a

Preţioasa mea perie aspră,

La baie, un săpun de toaletă parfumat este uneori mai puţin râvnit decât frecţia cu o perie din păr de mistreţ; această perie, agăţată la capătul unui mâner lung, ştie să-ţi înroşească pielea de pe spinare, cu un masaj aproape insuportabil dar, o, cât de necesar pentru sănătate, condiţie fizică şi călire!

Desigur, noi două nu înţelegem acelaşi lucru când rostim, fiecare în parte, acelaşi cuvânt. Prin lealitate, de exemplu, eu înţeleg altceva decât să împart fumătorului tutun şi nefumătorului răbdare. Lealitatea este indivizibilă. Eu îmi port ataşamentul pentru Titi Neguş ca pe propria-mi umbră. Vreau ca Titi să fie al meu pentru că sunt absolut convinsă că nimeni, niciunde, nu-i va sluji mai credincios ca mine adevăratele lui interese. Din nefericire, se pare că el este de altă părere.

Trebuie să-ţi spun motivul pentru care, deşi ţineam să te consult, nu mă exprimam prea limpede. Mie îmi era teamă că Titi risca să cadă pradă unui mediu nesigur, chiar dubios, un mediu pe care nu întotdeauna ştiuse, în anii primei tinereţi, să-l ocolească. De groază să nu-i alunece iarăşi piciorul în mlaştina aceea, îl voiam pe Titi alături de mine 24 de ore din 24. Suferinţa mea de câte ori îl vedeam cum îşi ia brusc la revedere şi dispare undeva, era suferinţa scutului uitat acasă. Acum, însă, tu, Marinelo, prin câteva vorbe băţoase, ţepene, m-ai înviorat al dracului de violent. Fără îndoială, nu o societate dubioasă frecventează Titi atunci când, sfârşindu-şi treburile, mă lasă singură, ci o femeie! N-am văzut-o încă, n-am dovada nenorocirii mele, dar asta nu-mi face viaţa mai uşoară. Mi s-a pus un nod în gât, pentru cine ştie câtă vreme. I-aş fi recunoscătoare oricui m-ar scoate din starea asta jalnică.

Prin orice mijloace. Mai ai povestiri autobiografice? Dacă da, aşterne-le pe hârtie, nu te sfii. Cu cât mai deşuchiate, cu atât mai bine. Ar fi cazul să-mi îngroş pielea prin masaje repetate. Alfel, mi-e teamă că nu voi supravieţui grelelor încercări prin care trec.

Dezolata, derutata, lamentabila ta,

Olguţa

Scrisoarea a V-a

Melcule-codobelcule, crescut în cultul casei,

Mă laşi să turui orice, mă şi inviţi să nu obosesc, totuşi e clar că mă socoteşti prea „fâşneaţă” pentru gustul tău. Fie şi aşa. O să încep prin a mă ocupa niţel de moralul cu care nu te prea lauzi. E la pământ, dar fără nicio justificare.

Primul lucru pe care trebuie să ţi-l impui este să-ţi depistezi rivala. Utilizează toate mijloacele. Debarasează-te de jenă, împrumută cu dobândă ceva perfidie, ascunde-te sub frunzele de viţă, aruncă mărul cunoaşterii drept în nasul individei şi turteşte-i-l! Nu te mai lăsa covârşită de emoţii. Ce naiba, în fond n-ai decât să fii un pic detectiv şi în afara serviciului! Exploatarea succesului o să-ţi facă bine şi ai să renaşti. Dacă, dând peste scârbavnica tipă, vrei s-o păruieşti cum scrie la carte, cheamă-mă în ajutor; sosesc imediat. Punem mână de la mână şi o scalpăm!

Iar acum, câte ceva despre mine; de ce ţi-aş ascunde, nu-mi displace să povestesc cuiva pagini din viaţa mea. Păcat că nu s-a născut încă scriitorul care, exploatând această sursă, să devină celebru. Ei bine, după ce s-a sfârşit şi cu Ali şi cu Raoul, m-am pus să iau lecţii plătite de la o păpuşică din corpul de balet al Teatrului Tănase. M-a învăţat 40 de figuri de dans modern, nici una în plus, nici una în minus, chinuindu-mă până mi-au intrat

în sânge, dar asigurându-mă că în felul acesta mi-a dat o pâine, dacă nu chiar un cozonac, din care n-am decât să muşc când voi avea poftă. Pe această bază m-am prezentat la o probă pentru programul barului Alcazar. Am reuşit fără probleme. Eram convinsă că totul o să-mi convină acolo, începând cu orarul, fiindcă ciudăţenia localului era că funcţiona după-amiaza, nu noaptea (să facă dambla orice show-business-man din Las Vegas că nu s-a gândit el la asta), continuând cu veniturile mele mai stabile şi sfârşind cu eventualitatea de a găsi vreun tânăr văduv, director tehnic de Limited-company, venit să negocieze dimineaţa cu ministerul nostru de resort, iar după amiaza să-şi înece amarul în gin. Aşa că eram destul de cuminte, iar tata vedea cu bucurie ce paşnic îmi petrec serile cu dânsul la televizor, căscând pe rupte la programul de romanţe. Din păcate, liniştea n-a durat prea mult. Responsabilul barului, altminteri un drăguţ, a început să-mi solicite diferite servicii patriotice sub formă de note informative. I-am spus că prefer să-mi dau silinţa la creşterea notei de consumaţie, dar el a pretins că, în localul condus de el, patriotismul e mai presus chiar decât rentabilitatea. Atunci i-am mărturisit că n-am deloc ţinere de minte şi că risc să încurc borcanele, adică vorbele puse la murat după ieşirea din gurile respective. Nu i-a păsat, mă cam strângea cu uşa, până când am născocit o poveste cu un văr al tatei care a fost în bar, m-a văzut în numărul Dansul Salomeei şi m-a ameninţat că mă demască în faţa întregii familii dacă nu-mi schimb imediat slujba. „Numai dintr-atât te-ai speriat?” a râs el şi se pregătea să afle cine-i vărul tatei, dar spre norocul meu, pe neaşteptate, drăguţul a fost schimbat cu un responsabil şi mai patriot, iar eu am profitat de scurtul intermezzo ca să-mi iau tălpăşiţa. Aşa că, prima hârtie contrasemnată de noul director al barului a fost

demisia mea. Sosise vremea să-mi încerc norocul pe cont propriu. Dar despre aceasta, data viitoare.

Până atunci, îţi ţine pumnii,

a ta, Marinela

Răspuns scrisorii a V-a

Femeie a tuturor surprizelor

Nu-mi mai vine să râd când vii cu propuneri considerate tot de mine, cu puţină vreme în urmă, năstruşnic-absurde.

Dezarmată în faţa sentimentului meu, cum mă aflu, vulnerabilă la toate gesturile în care descifrez răceala lui T.N. faţă de caraghioasele mele avânturi lirice, m-aş agăţa şi de un fir de pai în speranţa că îmi salvez cel puţin demnitatea de om. Tu (iartă-mă), cu firul de pai nu ai comun decât capacitatea de a pluti fără coşmaruri pe toate apele. Eu (pe mine nu mă iert) încă mai pomenesc de o demnitate care face sistematic fâs şi cade la fund, dezumflată; de fapt nu-mi pasă de înecul ei. De trădarea lui Titi Neguş îmi pasă!

Muierea la care (acum sunt sigură) se retrage Titi atunci când mă abandonează trebuie să fie un monstru de rafinament. Cu ce şanse să mă lansez eu într-un război de lungă durată, când fiecare dimineaţă îmi demonstrează prin semne indubitabile că, în noaptea precedentă, am mai pierdut o bătălie prin forfait? Încercând să-mi imaginez trucurile neruşinate cu care-l deprinde pe băiatul meu acea (probabil) fascinantă dihanie, îmi ating numaidecât limitele fanteziei şi o mie de ani de mi-aş stoarce proasta-mi minte, o mie de eşecuri aş avea. Partea mie rezervată este să examinez pe furiş urmele dezmăţului. Energia consumată în cine ştie ce figuri, la execuţia cărora s-or fi îmbinând abilităţi preţuite la circ şi în cascadorie, lasă un fel de pustiu scânteietor. Dovada: cearcănele vinovatului.

De la o dimineaţă la alta mai adânci. Dovada în diagonală: expresia lui totuşi satisfăcută, aş zice chiar aerul său radios. Proba următoare: somnolenţa de care se lasă uneori cuprins şi împotriva căreia luptă, stropindu-şi faţa furios cu numeroase jeturi de apă rece.

Proba prin deducţie: expresii bine rotunjite, referiri la evenimente istorice, exemple citate din domenii fel de fel, toate cu desăvârşire străine Neguşului pe care l-am cunoscut eu. S-ar putea spune că femeia aceea, pe care o urăsc din răsputeri, deşi n-am văzut-o, îl modifică în mod misterios în vederea unor scopuri numai de ea ştiute. Dar vin şi construiesc un raţionament din trepte relaţionate, o adaptare a regulei de trei simplă. Dacă, în mâinile acelei făpturi, Titi nu este decât o unealtă şi, dacă pentru a face ca unealta să ajungă perfect funcţională este nevoie de un erotism istovitor, ba chiar – cum să zic eu? – special, atunci care să fie la o adică, ţinta?

Cum ajung la această ultimă întrebare, mă simt răvăşită. Nu de un fior fără nume, ci de numele deosebit de precis auzite în coşmarul meu. Mi-e frică de droguri. Mi-e teamă de spionaj. Mi-e groază de Sida. Dacă Titi este deja pierdut pentru mine, Marineluşo, oare nu-s eu datoare să-l smulg, încă şi totuşi, din ghearele distrucţiei totale? Cel puţin societatea, dacă nu inima unei fete, să-l recupereze cât mai e timp!

Ca atare, mi-am făcut un plan şi sunt ferm hotărâtă să trec la acţiune. Îţi jur că data viitoare vei cunoaşte o Olguţă care a intrat în arenă.

Decisă s-o rupă cu zăbava hamletiană,
Olguţa

P.S. Prinsă în vârtej n-am avut stare să-ţi combat fraza prin care îmi atribui judecarea ta drept „fâşneaţă”. Eu n-am dreptul

să judec pe nimeni după ce am trăit atâta vreme, şi fără forme legale, pe lună. Că n-am putea juca exact aceleaşi roluri, este altceva. Actorii numesc treaba asta – adică raportarea rolurilor la anumite calităţi ale interpretului – „emploi”. Tu eşti tu, iar eu... În curând va trebui să ştiu cine-s eu.

Tot Olguţa,

Scrisoarea a VI-a

Pisicuţo, mâţă blândă care încă n-ai învăţat cum să zgârîi rău.

Sunt sigură că n-o să fac niciodată copii.Nu că m-ar împiedica vreun beteşug al trupului, dar n-aş avea răbdare să-mi educ odraslele. De la început aş vrea să ştie tot ce le trebuie ca să trăiască; iar faptul că nu le pot da experienţă odată cu laptele de mamă e o chestiune plictisitoare, determinându-mă să renunţ benevol la maternitate, orice opere nobile a inspirat ea în arte şi-n literatură. Ba le plâng şi pe profesoarele care înnebunesc sistematic, amărâtele, tot chinuindu-se să îndese în nişte minţi aşa zis fragede, conţinutul lecţiilor insipide! Păi, eu am de-a face cu tine, persoană adultă, şi să nu obţin niciun rezultat la câte te învăţ?! Fă mai repede ce te-am povăţuit să faci. Ai identificat-o, sper, pe arătoasa bestie vinovată de toate sfâșierile tale sufleteşti. Ce mai aşteptaţi? Surprinde-o, imobilizeaz-o, cotonogeşte-o. Scoate-o din uz! Orice întârziere din partea ta, în loc să se înscrie la capitolul „fineţe de caracter”, nu înseamnă decât consimţământ la deznodământ. La ora actuală, încă este cu putinţă ca Titi să admire energia pe care nu ţi-o cunoştea, să râdă auzind că i-ai tras băgăcioasei o bătaie soră cu moartea, să-ţi proclame victoria prin knock-out, să te iubească mai sincer ca oricând. Dar, chiar dacă nu-l întorci la tine, îţi rămâne satisfacţia. Eu nu i-aş zice satisfacţie amară. Deloc. Amintirile vinete lăsate pe faţa nemernicei care a încercat să se interpună între tine şi

drăguţul tău de azi, vor fi peceţi ce sigilează dulce un roman de dragoste, poate puţin prea scurt, dar consistent.

... Unde am rămas cu povestirea vieţii mele? Ah, da, plecarea de la Barul Alcazar. Programele, fie şi lejere, nu-mi convin – iată concluzia experienţei mele din ultimul an.

M-am mărginit să fiu prietena unor oameni de afaceri, patru la număr, dar secvenţial, în succesiune, niciodată concomitent. De ce? Nu numai fiindcă acum poveştile suprapuse, studentul Lakhoumi-doctorul Zorlescu-Burada îmi par, de la distanţă, ceva semănând cu o încurcătură de maţe. Ci şi din considerente practice. Amicii mei au fost străini. Arabii, de la izbucnirea crizei din Golf, nu mai sunt la modă. Eu, în orice caz, m-am orientat către alte zone geografice. Erau un olandez, un grec, un neamţoid (ca să fiu precisă – austriac) şi un spaniol catalan (el n-ar fi admis să se recomande spaniol fără adaosul catalan, dar n-am înţeles de ce, deşi ăsta era principalul lucru pe care ţinea mereu să mi-l explice). Or, toţi aceştia făceau economie de dolari în afara propriu-zisului lor business. Cu mintea mea de biată femeie riscam să mă încurc în morişca monedelor naţionale dacă aş fi învârtit alandala guldeni, drahme, shilingi şi pesetas, iar din zăpăceală să mă aleg cu pierderi importante, la orice curs, oficial sau negru. Aşa că numai plecarea defintivă a unuia a permis intrarea în scenă a altuia. Să nu-ţi închipui totuşi că m-am lăsat împărţită exact în sferturi, ca un măr, ori în patru trimestre, ca un an fiscal. Timp mai mult şi legături mai calde au fost din partea grecului. Cu Giannis Papagiannnopoulos am şi petrecut cu el, în Salonic, câteva săptămâni încântătoare, pline de observaţii utile asupra temperamentului neoelen. Ştiai tu, de pildă, că un grup de prieteni din această naţie, de câte ori intră să petreacă într-un restaurant, aleg cu grijă, de la început, un vraf de farfurii pe care, în faza a patra a chefului comun, le vor

face zob, dându-le de pământ? Faza întîi e voioşia cântecelor, a doua e melancolia, a treia – compătimirea reciprocă, inclusiv plânsul, jurămintele şi sărutările între persoane de acelaşi sex; iar la urmă vine starea explozivă, aceea care cere ţipete, violenţă transferată asupra ceramicii, şi, cum am spus, multe, multe cioburi.

Unele localuri pretenţioase sunt prevăzute şi cu perdele anume, prinse superficial, pentru a fi smulse la mânie din galeriile lor. Totul e tarifat şi stă sub protecţia poliţiei. O, cât de frumoase sunt chefurile greceşti, Olguţo! Spaniolii catalani, deşi tot mediteraneeni, sunt altfel, deoarece nebuniile li-s preluate de coride. Zona alpină şi ceţurile Nordului i-au modelat pe austrieci şi olandezi în cuminţenie; bună şi aia, chiar mai recomandabilă pentru nervii fiinţelor mai delicate. În fine, lac european să fie, că broaşte...

Dar poate că iar nu mă urmăreşti, tu, cea care te ţii ca scaiul de unul de-al nostru. Atunci, măcar ţine-l bine! Aştept să-mi povestești scena hotărâtoare a intervenţiei.

Te ia în braţe,
Marinela

P.S. Schimbând la bursa neagră o părticică din economiile mele, am izbutit, alaltăieri, să-l despăgubesc pe taică-miu de toţi banii pierduţi cu taxa de intrare la „Beautiful College". Așa că, şi de n-aţi face nicio brânză cu detectivistica voastră, măcar în privinţa familiei Prislop, să nu vă faceţi inimă rea. Tu nu, inimioară, tu nu! De infidelul tău Titi îmi pasă mai puţin.

M. (de la Marilena. Sună mai şic!)

Răspuns scrisorii a VI-a

Mult-păţito-care-crezi-că-le-ştii-pe-toate

Câteva zile am fost nebună. De netăgăduit, nebună. Cât născocisem singură, cât erau picături de gaz turnate, mai mult ori mai puţin conştient de sfaturile tale, aţâţându-mi focurile, acum este greu de precizat. Şi nici nu cred că mai are vreo importanţă.

Tot mai serios, nebunia din inima mea ameninţa să mă nimicească prin explozie lăuntrică. Aşa cred. Dacă tu o să vii imediat cu o corectură, spunându-mi că sediul nebuniei este creierul, nu cordul, o să ridic din umeri: nu-i singurul domeniu în care opiniile noastre sunt divergente şi chiar ireconciliabile. Însă îţi sunt datoare istorisirea faptelor, chiar dacă nu mă aştept la un comentariu favorabil. Iată-le, deci.

Ştii că T.N. îmi tot reducea porţia de timp petrecută împreună. Zi de zi a subţiat-o, până când, la solstiţiul de vară, ziua astronomic cea mai lungă din an, a fost în ochii mei ziua celei mai insuportabile suferinţe, dragul meu plecând de lângă mine neîndurat de devreme, da, mai devreme ca oricând. Am vrut să forţez o explicaţie chiar atunci. M-am răzgândit, fiindcă Titi nu şi-a luat niciodată angajamente formale vizavi de persoana mea, fiind liber să petreacă un amurg, o noapte, o dimineaţă cu cine vrea. Dar cel puţin s-o văd pe individa ce i s-a vârât în suflet. Tu mă îndemni s-o stâlcesc în bătaie. Reţinusem şi un alt cuvânt de al tău, mai civilizat, mai potrivit firii mele, mai adecvat împrejurărilor; să fiu, pe contul meu, detectiv şi în timpul liber. Aici ai fost isteaţă, Marinelo. Trebuia să-mi utilizez toate capacităţile de pândă; doar era Titi la mijloc, om de meserie, aşa că treaba se anunţa complicată. Noroc că el nu mă bănuia. Investigaţia mea şi-a luat ca perimetru casa veche, construită cam pe la 1900, la mansarda căreia stă cu chirie Titi.

Alături, chiar lipit, e un blocşor cu vreo 50 de ani mai tânăr şi două etaje mai înalt. La începutul ierii 1989-90, blocşorul, inclusiv calcanul surplombând acoperişul casei vecine, a intrat în reparaţie exterioară. Dar apoi evenimentele şi inerţia post-revoluţionară au întrerupt lucrarea, aşa cum o dovedeşte între altele o scară de zugravi, pur şi simplu uitată acolo, lucru ruşinos pentru un trust de construcţii, dar neglijenţă salutară pentru o îndrăgostită în căutarea căii de acces către adevăr. După fixarea acestor repere, am aşteptat să se întunece. Nimic mai greu în noaptea solstiţiului de vară. În fine, primele stele s-au aprins pe cerul transparent. Am suit cu liftul, am trecut pe lângă spălătoria-uscătorie până la terasa blocşorului, apoi, coborând pe scara meseriaşilor uituci, am descins alături, pe acoperişul în pantă. Treptele scării, am observat cu spaimă, putreziseră pe alocuri şi m-am întrebat ce s-ar fi ales din tot lemnul ei, dacă anul cu pricina n-ar fi fost, cum se ştie, atât de sărac în precipitaţii. În fine, am început să mă târăsc către lucarna cea mai apropiată. Din nefericire, ea nu corespundea odăiţei lui Titi. Era oblonită. Mai mulţi guguştiuci, pe care sosirea mea îi nemulţumise, m-au sancţionat nemilos, deşertându-şi prompt intestinele. Aşa că suprafaţa acoperişului, peste tot înclinată, devenise ici-colo şi vâscoasă. Riscul de a-mi frânge gâtul nu mă demoraliza, totuşi. Am ajuns în preajma celei de a doua lucarne şi, chiar înainte de a zări lumina de dedesubt, am auzit (şi recunoscut) vocea lui Titi. Imediat m-am culcat pe burtă ca să prind înţelesul spuselor lui şi ca mai ales să surprind glasul caţaoanei pe care, în defavoarea mea, o preferă. Dar constatam că preopinenta îl asculta în deplină tăcere, în vreme ce băiatul meu relua de două-trei ori aceeaşi frază. Efortul de a mă apropia de ferestruică fără să stârnesc niciun zgomot, îmi contracta muşchii gambei drepte. Începeam să mă tem de un cârcel, cu

posibile consecinţe, acolo sus, foarte grave. Nu era singura mea grijă. Ce naiba îi spunea şi repeta el femeii, de nu reuşeam să disting niciun cuvânt? Şi de ce, în momentul când i-am văzut lui, numai lui, creştetul aplecat peste o masă, n-am zărit nicio bucăţică din făptura rivalei mele? Am stat puţin să reflectez. Titi îmi spusese că ocupă o cămăruţă mansardată, unde nu încap decât un pat foarte îngust, o măsuţă, un scaun şi câteva poliţe suspendate (pe post de garderob-cuier).

Deci, dacă alt moț decât cel al lui Titi nu era de zărit în preajma mesei, reieşea că persoana se va fi tolănit în patul amantului, că de acolo îi asculta insistenta peroraţie şi-i răspundea exclusiv prin semne ori mimică. Deducţia m-a făcut nervoasă. Cum, nici măcar degetele picioarelor să nu i le văd femeiuştii de trei parale, ori serenissimei doamne, ce-o fi aceea?! Milimetru cu milimetru am avansat iarăşi, de fapt apropiindu-mă de streaşină, până când aproape că am încălecat arcada lucarnei şi am înfruntat maxima primejdie de cădere în schimbul șansei de a vedea ce se petrece în odăiță. Dar tot ce am obținut a fost să-mi plasez auzul în poziţie mai avantajoasă spre a-mi da seama că Titi Neguş se spovedeşte cuiva... în franţuzeşte!

Îţi poţi închipui starea mea de spirit? În loc să cuget cuminte la verosimilitatea acestei scene, în loc să mă întreb cum și unde să fi aprofundat Titi limba lui Voltaire, în loc să trag și mai atent cu urechea la... m-a apucat o furie nestăpânită. Fără să vrei, tu, cu scrisorile tale, ai aici un amestec, căci ghiveciul tău cosmopolit de parteneri m-a condus automat la o similitudine: aha, T.N. s-a aruncat şi el în braţele unei franţuzoaice! M-am văzut aşa cum eram: culcată pe un acoperiş de tinichea murdară, în pantă, o mâţă umilă, umilită, fără simţul echilibrului, spionând un motan vădit infidel, în noaptea cea mai scurtă din an. Şi deodată mi s-a făcut silă de dânsul, de mine, de toată povestea. Atât de silă, încât

m-am ridicat la verticală, hotărâtă să plec imediat. Am şi făcut doi-trei paşi, fără să-mi pese dacă sunt auzită din casă, de vreme ce nici dezechilibrarea nu mă mai înspăimânta. Atunci, brusc, la câteva palme mai jos de piciorul meu drept, cineva a înălţat un chepeng, până la acea clipă închis, iar talpa mea stângă, aflată mai sus pe plan înclinat, mi-a alunecat penibil pe un găinaţ de guguștiuc, acest prigonitor al meu fâlfâind undeva, ca în filmul lui Hitchkock. Astfel că m-am pomenit, buf, căzând prin chepengul acela exact peste umărul lui Titi, într-un spaţiu unde fiecare petrece singur, unde nimeni n-ar fi avut loc să se culce, iar sistemul primitiv de aerisire înfrunta ploaia şi ninsoarea când plouă sau ninge. „Unde-i frunţuzoaica?!” am strigat eu, ieşind împleticit pe săliţă. Don Juanul n-apucase să-şi desfacă şliţul, îşi frecă omoplaţii în suferinţă şi mă privea năuc. În loc să râd, m-am temut ca rivala mea să nu șteargă putina şi repetându-mi somaţia, l-am obligat să mă conducă în chichineaţa lui. S-a supus, pe o distanţă atât de infimă, încât nu-i pot zice drum. Am intrat șchiopătând, am recunoscut lucarna, masa şi... cam atât. Inspectarea mi-a luat 10 secunde. Poliţele erau pline cu bucoavne. Cărţi şi caiete pline cu însemnări acopereau jumătate din pat, tot subpatul şi jumătate din submasă.

M-am uitat peste paginile rămase deschise şi am citit:

Les jables ne sont pas ce quelles semblent etre.
Le plus simple animal nous y tient lieu de maître.
Une morale nue apporte de l’ennui;
Le conte fait passer le precepte avec lui.
En ces sortes de jeinte il jaut instruire et plaire,
Et conter pour conter me semble peu d’affaire.

Şi aşa mai departe, introducerea fabulei Le paret et le lion, dintr-un volum de La Fontaine. O hârţoagă cu marca anticariatului. O cărţulie mâzgălită cu felurite culori, pentru

sublinierea structurilor gramaticale. Era rândul meu să privesc în jur cu gura căscată. Şi ce-mi văzură ochii? Manuale! Reviste! Dicţionare! Studii economice. Multă istorie. Ceva lucrări de drept, „Ştiaţi că?” în decupaj, zburlite ca aricii, ieşind dintre zeci de dosare. Atârnând dintr-un cui, pe uşă, un orar de lecţii.

Şi... nici picior de damă, nicăieri.

Nici n-ar fi avut loc, zău! Cămăruţa 2 x 3 m mansardată este o facultate cu un singur student.

Iată, fosta mea colegă şi actuală confidentă, cu cine mă „înşela” Titi al meu în vremea din urmă. Cu cartea. Învăţa în mare taină. Am un iubit autodidact. L-am redescoperit sub adevărata înfăţişare. Cu ocazia asta, mai că i-am rupt o claviculă! Nu e minunat? Şi eu mi-am sucit o gleznă, dar, jur, nu-i nicidecum un preţ prea mare. Acum pot să strig cu glasul lui Columb la vederea ţărmului în ziua de San Domingo: Uraaaa!

Iart-o pentru lungimea acestei scrisori şi spune-i ce crezi acum fericitei Olguţa

Scrisoarea a VII-a

Puişor de bogdaproste,

Ce să spun? Nici să râd ca lumea nu pot. Deşi e de râs cu gura până la urechi. Acum te declari tu fericită?! Când te-ai încredinţat că adoratul tău, în coteţul ăla ridicol de 2 x 3 m, are multe hârţoage şi nicio amantă? Păi, să fii fericită când dulapurile înzidite din vila ta duplex vor geme de mantouri din vulpi polare, casetele – de bijuterii 24 carate, iar contul tău valutar din bancă o să-l facă să saliveze pe preşedintele consiliului de administraţie al acelei bănci, distins domn care îţi va propune să fuzionaţi, iar tu ai să-i spui că eziţi între mai multe oferte (și chiar așa să stea lucrurile, de altfel). Când

fiecare centimetru pătrat din suprafaţa corpului tău tânăr ai s-o poţi negocia la bursă pe o acţiune cotată minimum la 10.000 dolari, atunci fetiţo, să te declari şi să fii fericită! Deoarece, dacă rămâi topită de fidelitate faţă de un pârlit, un calic, un coate-goale, te aşteaptă o existenţă pe măsură: pârlită, calică, petec lângă petec. Femeia care mai crede că banii n-aduc fericirea aderă automat la Liga Prostiei; şi când va dori, în ceasul al doişpelea, s-o dreagă, o să constate că trebuie de urgenţă să se dreagă pe sine; dar n-o să aibă cu ce plăti nici operaţia de lifting. Iată de ce nu râd deloc. Dacă o ţii tot aşa, o să te plâng. Nu ţi-e milă de tine? Deşteaptă-te, nebuno, din dorul tău de carte! etc.

Marylin

P.S. La Fontaine nu e ăla cu greierele şi furnica? La vremea lui, o fi fost cum o fi fost, nu ştiu, că nu eram de faţă, dar astăzi greierele cu chitară electrică şi instalaţie de amplificare obţine de 1000 de ori mai mult în sezonul estival decât adună furnica muncitor agricol în tus-patru anotimpurile. Aşa că: nu te mai închina la toate vechiturile.

Tot Marylin.

Răspuns scrisorii a VII-a

Domnişoară Prislop,

Nu mă priveşte transformarea Marinelei în „Marylin” (corect: Marilyn). Dar însăşi pocirea numelui ales recent este semnificativă pentru consecinţele dispreţului faţă de învăţătură. Fiecare doarme aşa cum îşi aşterne, nu? Băiatul de care vreau să-mi leg viaţa a descoperit că trebuie, prin eforturi mari, sistematice şi netrâmbiţate, să înlăture lacunele unei educaţii pe sponci; iar acest fapt esenţial zici să nu-l înalţe în ochii mei,

să mă lase rece? Ca în loc să pun – ce? Idealul înavuţirii prin liber schimbism erotic? Pardon, mersi, scuzaţi, bonsoir.

Am acceptat să stăm de vorbă prin scris într-un moment de intensă derută interioară, când m-aş fi adresat şi unei pietre, lăsându-mă pradă iluziei că mă ascultă şi, poate, mă înţelege. Acum însă constat incompatibilitatea totală dintre noi. Liga Prostiei, în care mă plasezi, convine moralei mele chiar sancţionată prin neîndestularea traiului.

Fiindcă, dacă eu ader sentimental la p r o s t i e, în schimb tu, fosta mea colegă de bancă pe durata câtorva clase elementare, ai consimţit practic la p r o s t i... i e. Te las acum să completezi singură cele trei litere lipsă din cuvântul atât de diferit, cu toate că începe şi sfârşeşte la fel ca primul. Cred că ai dezlegat tu şi enigme rebusistice mai dificile.

În rest, bine că ţi-ai mai „descărcat” conştiinţa dacă simţeai într-adevăr nevoia destăinuirilor, cum pretindeai la început. Numai în episodul cu barul cred că te-ai pus, prin omisiuni, într-o lumină ceva mai favorabilă decât realitatea. Dar ce importanţă mai are!

Să auzim numai de bine, însă – fiecare separat. Olga

Scrisoarea a VIII-a

Olgăluşco!

Mi-am pierdut vremea cu tine.

Păcat de calităţile tale naturale. Fă-ţi-le praf, n-ai decât. Să-mi trimiţi îndărăt, de urgenţă, scrisorile mele, nu le meritai. E clar?

După restituire, din partea mea, du-te învârtindu-te!

M.Prislop.

Răspuns scrisorii a VIII-a

Duduie,

Alăturat se află, în original, exemplarul ultimei misive pe care aţi avut bunăvoinţa să mi-o adresaţi.

După citirea penultimei, însă, am ars-o laolaltă cu tot restul corespodenţei.

Suportul acestui mic rug, o tavă, stă pe balconul unchiului meu, la aerisit, de trei zile, şi tot insuportabil miroase. Va trebui s-o arunc.

Nu mai semnez.

Capitolul XI
VIAŢA LA ŢARĂ sau O... RAŢIE DE NUNTĂ

Un socru mic de mare perspectivă • Plan de măsuri pentru miracole • Macrameul, văr primar cu goblenul • A doua coţcărie parazit pe triunchiul afacerii majore • Ţepos, zmeul nefolcloric va sta ascuns sub pod • Fantasmele plutesc pe cerul Caprei • Liberschimbismul cucereşte Capra: Julietă să fie, că romei... • Agitaţia tranzacţiilor în jurul Daciei Norocului • Din vina lui Bau-Bau a murit găina ouătoare! • Propunerea de cântecel absurd

Există greşeli pe care autorii de romane, poliţiste ori ba, şi le mai pot permite, contând pe îngăduinţa cititorilor. Există, însă, alte greşeli atât de grozave, încât, trecând pragul marilor vinovăţii, sunt şi rămân impardonabile. Cum de l-am putut noi ţine departe de privirea tandră a cititorilor preţ de trei capitole, pe Titi Neguş? Cum de ne permitem să croim acest nou capitol fără să planificăm intrarea în scenă a eroului drag şi principal decât la sfârşit (cu un efect, ce-i drept, fulminant), dar în final, totuşi?! Păcatul mărturisit este pe jumătate iertat. De făcut, oricum l-am făcut, şi apoi mai intervine şi sfântul

principiu al densităţii materiei. Un boţ de plumb atârnă mai greu decât un balot de lână. Tot astfel, o pagină îmbibată de nemijlocita prezenţă neguşiană va trage mai greu decât tot restul capitolului, petrecut, cum se va vedea, în comuna dobrogeană Capra.

Suntem la Capra. Ne găsim în casa insului care, cu nici doi ani în urmă, fusese sufletul Caprei, centrul ei vital, omul cu pâinea şi cuţitul pe linie de partid şi de stat.

Nevăzuţi, neauziţi, ne plasăm într-un colţ din „odaia bună", unde, aşezat în capul mesei, o masă doldora de hârtii, Nichifor Barbălată transpiră amarnic la nişte socoteli lungi, nu atât de complicate, cât încâlcite. Înainte de a lumina diferenţa de nuanţă, să spunem că personajul tocmai pune pe picioare (adică deocamdată pe hârtie) o afacere în stil mare: o nuntă. O face cu aceeaşi siguranţă şi lăcomie cu care, vreme de 19 ani, condusese destinele Caprei ca primar şi secretar comunal de partid. Ce lucrează în această clipă Nichifor? Planul general al ospăţului de nuntă.

Pe scurt, tema de proiect este următoarea: din însoţirea oficial-festivă a Julietei Barbălată cu Stelică Rogoz să rezulte un câştig net de 650.000 lei. Suma trebuie să provină firesc, prin scăderea cheltuielilor din totalul „darului". Iată de ce socoteala nu e complicată deloc, dar încâlceala, pe de altă parte, este cumplit. Fiindcă:

— în curtea fostului primar încap, la mese, cel mult 300 persoane adică 150 familii, şi alea înghesuite ca sardelele;

— darul per familie, patru mii lei, este luat în calcul mult peste limita maximă practicată până acum la nunţile din Capra;

— 150 familii x 4000 lei = 600.000 lei;

— deci suma încasată e cu 50.000 lei sub tema de proiect, dar fără ca măcar să fi pus la socoteală un singur franc de investiţie

(mâncare, lăutari, preoţi, închiriere costume, închiriere veselă, cheltuieli neprevăzute etc).

Oricare alt căprean în locul socrului mic Barbălată, confruntat cu această evidenţă, ar schimba tema de proiect. Cum? Coborând plafonul câştigului net. Dar el, cel ce a păstorit comuna atât amar de ani (pentru sine dulci) găsind mereu soluţii miraculoase unor probleme insolubile, n-o să se împiedice într-un fleac de 150.000 lei! Îi va scoate din pământ, din iarbă verde.

Nevăzuţi, neauziţi, stăm într-un colţ şi îl contemplăm pe tata socru cum lucrează la planul de măsuri menit să menţină câştigul la plafonul iniţial stabilit. Dacă n-ar fi vorba de buzunarul lui, soluţia ar fi simplă: o raportare falsă, că la asta se pricepe. Dar aşa... Chiar şi în noile condiţii, lui N.B. nu-i lipsesc ideile. Iată câteva:

— îndesirea mesenilor. Se mai poate! („Nu există nu se poate") Trei persoane în plus pe rând înseamnă încă 12 daruri. Iaca 48.000 lei curaţi, başca faptul că, în înghesuiala rezultată, puţini mai apucă să se înfrupte ca lumea din bucate;

— sponsorizarea banchetului de către acele instituţii comunale ai căror responsabili, rămaşi în funcţii, sunt atât de îndatoraţi fostului primar, încât... să-i văd eu că-mi cer parale pentru aia şi ailaltă, mama dracului îi ia!;

— invitarea unor şefi, şefuleţi, şefuţi, domiciliaţi în Capitală şi pe litoral, dintre cei mulţi cu care Barbălată a avut diferite afaceri. Ăştia mi-au şi promis să mă onoreze când îmi mărit fata. Plicul să mi-l trimită – că de venit la Capra n-au ei timp; le fac strigarea, dar nici nu mănâncă, nici nu beau;

— socrul mare să pună un porc la bătaie şi să cumpere jumătate din vin, dă-l încolo de calic; iar muieretul din partea Rogozilor să reducă alte cheltuieli prin muncă patriotică, pe bază de tabel, cu sarcini şi obligaţii precise.

„O scot io la vopsea, mârâie Nichifor şi îşi şterge fruntea cu o basma galbenă, dar până atunci o să-mi iasă ochii, tu-i parascovenia mă-sii de nuntă, că trag la ea ca un rob! Ce vrei, fă?”

Întrebarea e adresată unei femei înalte, uscăţive, care răspunde (altora) la numele de Niculina Barbălată, nume uitat de stăpânul casei în ultimii aproximativ 25 de ani.

— Ce zici, bărbate, cumpărăm şi noi fo două d-astea?

— Nu dau banii pe prostii! replică reflex gospodarul, fără să-şi ridice nasul din calcule.

— Nu-s prostii, omule. Macrameuri sunt. Şi-s la preţ. Se omoară lumea pe litoral să le înhaţe. Străinul dă bani străini să le cumpere, că-i lucru de mână. Cică Turcia şi Israilul nu pun blid pe masă fără un macrameu dedesupt.

Ridicarea ochilor, evaluarea produselor, conexarea mentală la cifra de afaceri a gospodăriei anexe. Într-un sfert de veac, Niculina a învăţat cum să-l ia pe Nichifor.

— Cum le vinde şi cu cât?

— E un domn de la Bucureşti. A tras la alte Ciovică. Are coşul plin. Preţul – după mărime, aşa zicea. Luăm? Să aibă Julieta ceva şi de la noi.

Decizia vine scurt şi miră tare:

— Ia vezi cu cât mi le-ar da pe toate...

— Cum, tot coşul?

— Tot. Dă fuga să nu mi le sufle altul. Trimite-l pe gineri-tu Stelică să se tocmească. Şi să nu fie tăntălău, că-l omor!

După ce a răma singur, Barbălată a continuat lupta cu cifrele, măsurat de tic-tacul unui ceas mare, tip CFR, şi încălzit de obscura nădejde că Stelică Rogoz, măcar la iminenţa rangului cap de familie va deveni şi el, cât de cât, pui de întreprinzător. Dar de unde nu-i, degeaba ceri. Tăntălău a plecat Stelică, tăntălău – cu mâinile goale, adică – s-a întors. Aoleu...

— De ce n-ai cumpărat, mă hapleo, macrameurile alea, dacă macrameuri te-am trimis să cumperi? N-ai înţeles? N-ai avut bani să le arvuneşti? Ori ce crieri n-ai avut la tine?!

Cu umerii ridicaţi a neputinţă, evitând privirea crâncenă a celui ce i-a fost şef la primărie şi îi va rămâne stăpân absolut în familie, Rogoz bâlbâie o explicaţie, din care, speră el, nu va ieşi prost:

— Păi, tată socrule, ceva bani am avut. Da' m-am întâlnit cu Spiru Ciocănel, care mi-a zis că taraful lui nu mai vine fără alte 5000 lei peste cât a fost vorba, că atât îi dă şi-o nuntă în capul Hârşovei, tot în sâmbăta – duminica noastră. Era să pierd lăutarul? Ai dracului, s-au învăţat toţi cu indecsarea! Banii nu i-am dat, dar ţiganul stă şi ne aşteaptă la bufet cu răspunsul. D-aia am lăsat macrameurile şi am venit să hotărăşti matale.

Din acest moment, tata socru nu-şi mai învredniceşte ginerica nici cu o privire. Trânteşte plaivazul, lasă baltă calculele dezechilibrate cu încă cinci mii şi porneşte, furios, să rezolve el toate lucrurile, dacă tânărul nevolnic nu e în stare. Buşind uşa de pică varul din încheietura tocului, nu ştie ce-l înfurie mai rău: obrăznicia ţiganului care a uitat cui i se cerşeau scutiri de amenzi la contravenţiile pentru tulburarea liniştii publice, ori gândul că, lângă neisprăvitul de bărbat-su, Julieta va trebui cărată în spate de părinţi toată viaţa, altfel va trăi pe rogojină şi îşi va mânca de sub unghie, amărâta de ea.

Nu-l vom însoţi pe furiosul de Barbălată în cârciumă. Nu ne interesează rezultatul duelului dintre cele două lăcomii. Sărim şi peste alte detalii, lăsându-vă să ghiciţi dumneavoastră dacă şeful tarafului arvunit de Stelică este scripcar, acordeonist sau ţambalagiu. Mai important ni se pare să fim martori la intrarea ex-primarului în casa lui Ciovică. Unde, într-adevăr, un domn

de la Bucureşti, plinuţ la faţă, nu vinde deocamdată nimic, ci, în faţa oglinzii ţinută sus, cu două mâini, de către nepoţelul gazdei, apasă ritmic o pară de cauciuc şi face să cadă astfel o bură mirosind a iasomie peste pielea lui întinsă ca toba şi roză ca o acadea.

— Dumneata eşti cu marafeturile alea din aţă? Cu cât le dai? se interesează direct şi pragmatic Barbălată.

— Merci, puişor, ajunge. Eliberându-şi cu aceste vorbe micul paj de serviciu, parfumatul Narcis răspunde fără grabă clientului:

— Vă înşelaţi, domnule. Nu în privinţa vânzării, căci mi le înstrăinez efectiv, din păcate. Numai că nu sunt nişte „marafeturi din aţă”, cum aţi binevoit să le numiţi depreciativ. Sunt mici dar adevărate lucrări de artă, înglobând iscusinţă şi talent, am putea spune chiar surâs îngeresc lucrat migălos cu croşeta. 85 de lei decimetrul pătrat.

— Câââât? se sperie Nichifor, prelungind semivocala până la sufocare. Dar ăsta e jaf!

Auzi, 85 de lei!...

— Cu specificarea că preţul n-a fost încă liberalizat. Deocamdată nu l-am aliniat nici la nivelul pieţei internaţionale, nici la cursul actual al dolarului. Peste câteva zile, pentru acelaşi produs, se va plăti triplu.

— O fi ea artă, concede ex-primarul, dar mai ducă-se-n paştele mă-sii, că prea o dai scump!

— Dar nu vă sileşte nimeni să luaţi cu inima strânsă, domnule. Din păcate n-am putut să le ofer personal marilor pinacoteci din occident, un Prado, un Louvre, un Kunstmuseum; dar sunt aici la o mare şosea internaţională, trec străini, turişti, voi scoate la poartă aceste lucrări şi nu se poate ca oamenii de gust să nu apropie macrameurile mele de verişoarele lor,

nemuritoarele goblenuri! Le vor achiziţiona pe valută, fără nicio tocmeală.

Nădăjduim că datele fizice, asociate cu preţiozitatea limbajului, au dezvăluit cititorului identitatea samsarului de artă (aplicată). Insul nu este altul decât Valerian H.Zbârcea. Cel mai şcolit dintre acoliţii doamnei Kitty. Responsabilul centrului de achiziţionare a sticlelor şi borcanelor goale, negoţ-paravan, abandonat temporar în favoarea desfacerii obiectelor de lucru manual cerute drept probă candidatelor la „Beautiful College”. Dacă pânza de sac a fost afacerea privată a lui Ţone, aţa devenită subprodus al escrocheriei principale va rotunji veniturile domnului Zbârcea. Ce, numai Tomberon să încalece opreliştile doamnei de fier?

Formula magică a perioadei de tranziţie, valută forte, l-a hotărât brusc pe socrul mic. El va fi cel ce va cumpăra macrameurile pe lei spre a le revinde pe dolari.

— Ai un centimetru, neică?

— Evident, domnule.

— Atunci scoate marfa. O măsurăm toată.

Operaţiunile care au început imediat ar umple tomuri dacă ar fi redate minuţios.

Măsurarea ca la cadastru a rotunjimilor stârneşte controverse lungi, fiindcă scăderea lor din decimetrul pătrat luat ca bază ar încurca şi geometri mai acatării. Şi-apoi, sunt atâtea găurele, scrâşneşte Barbălată, ce, eu p-alea dau parale? Dar stă în natura covrigului să se confunde cu golul a cărui circumferinţă o defineşte, răspunde ameţitor Valerian H.Zbârcea. Încet, încet, măsurătorile avansează, oricum mai repede decât munca atâtor comisii mixte puse să numere capetele multiple ale ogivelor nucleare către sfârşitul mileniului doi.

În toiul acestor treburi, uşa, deschizându-se iar, face loc lui Florică Ţone. Ţone Florică, zis Tomberon, intră voios şi începe să povestească, de parcă Barbălată nu există şi nu se uită întrebător la dânsul:

— Hai, că-i mare tipul de peste drum, cu vulcanizarea! Îi merge mintea, prinde fulger, plăteşte pontul. Om îl fac! Paroldoner! Auzi, domn Zbârceo, o chestie de milioane, simplă ca bonjour. Toate maşinile care vin spre mare ori se întorc de la mare, i-auzi... Ţone se opreşte, cu un deget către Nichifor:

— Dumneata eşti de pe aici? Ai maşină?

La răspunsul cumpărătorului en gros de macrameuri, cum că este locuitor al Caprei dar maşină n-are, Tomberon continuă dezinvolt:

— Toţi gagiii pe patru roate trec peste un podeţ. Podeţul, domn Zbârceo, face parte din şosea, cum ar veni... Şi sub el e nu ştiu ce conductă groasă, care pe băiatul nostru, vulcanizatorul, nu-l interesează, că nu-i iese nimic din ea. Dar eu i-am zis: din podeţ n-o să-ţi pice, o să-ţi curgă! El, mie: „Ce”?! Eu lui: „Mii”. „Pe lună?” întreabă el. „Pe zi”, îi spun eu. Şi ca să nu stea omul mult cu gura căscată, îi spun cum, după ce, bine înţeles, am stabilit procentul meu din încasări. Meştere, într-o noapte te bagi frumos sub podeţ, forezi terasamentul în patru, cinci locuri, iei o şină cu patru-cinci cuişoare sudate la floare, o fixezi în aşa fel sub podeţul ăla încât la o răsucire de manivelă cu cablu de departe, cuiele să lase nasul în jos, ori, dimpotrivă, să-l ridice şi să pupe anvelopa maşinii care vine. I-am făcut schiţa şi băiatul, că nu-i prost, a băgat la cap. „Fii atent: esenţa e să nu te lăcomeşti, i-am atras atenţia. N-are rost ca maşinile să-ţi stea la coadă, în faţa atelierului, că nici şoferii nu-s toţi tâmpiţi să-nghită atâtea concidenţe”. „Nu, zice vulcanizatorul, o să dezvolt afacerea altfel. Într-o

baracă, perete în perete cu atelierul, fac un bufetuleţ. Cât pun eu petecul şi schimb roata, alături clientul serveşte un sandviş, o cafeluţă, un jus. Ălora care nu conduc, le ofer o tărie". „Bravo, l-am încurajat eu, la început bufeţel, dar la anul restaurant, fripturi la rotisor, dincolo bar, taburete cu picior rotativ la tejghea înaltă, reclamă cu neon, tonomat, orgă de lumini, animatoare, tot tacâmul! Numai din berea dezalcolizată, vândută şoferilor, îţi iese milionul „O, daaaa", îi sticleau lui ochii, dar s-au întristat apoi un pic. „Păcat că nu-s însurat şi-o să trebuiască să iau personal angajat, scot din casă nişte bani". I-am mai zis atunci, fiindcă îmi creştea şi procentul: „Şi nimic nu te împiedică, p-ormă, să trânteşti o pompă de benzină cu un mic atelier. Urcă maşinile pe rampă, dacă tot s-au încălţat cu anvelopa de schimb. Un ucenic verifică frânele, spală caroseria, schimbă uleiul la motor, iese ceva şi din chestia asta..." Băiatul se bucura şi se întrista. „Păcat, mare păcat că o să fie mână salariată. O nevastă era cu mult mai avantajos, dar n-am". Hai că mi-a plăcut tipul! Ce mai... Om îl fac.

Cu o privire de ins hipnotizat, aşa a urmărit Nichifor Barbălată creşterea acestei afaceri născânde lângă dânsul. Cum, adică el a fost până în iarna aceea fără zăpadă şeful Caprei şi nu i-a trecut niciodată prin minte ce averi se pot extrage dintr-o bucată de carosabil intens circulată? Un gălbui-pământiu, ca de icter, nuanţa omului ce-şi roade ficaţii de invidie, se aşterne peste faţa-i lată. Imaginaţia umflă datele auzite, conturând un imperiu comercial ce creşte ca vrejul fasolei fermecate. Iată colo gospodării anexe, unde voios ciugulesc azi sutele de păsări ce se vor învârti mâine în rotisoare electrice. Iată dincolo serele unde se lăfăiesc roşiile, castraveţii şi salatele sfidând, prin geamuri, viforniţele dobrogene. Şi de ce să uite faimosul vin de Medgidia,

adus din podgoria proprie, şi brânzeturile specialitatea (de ce nu?) Barbălată, atât de bine asortate cu acest vin?

Şi totul, totul pornind dintr-un vârf de cuişor, năstruşnic, vârfuleţ pus să elibereze hoţeşte aerul din colacurile de cauciuc, să aducă la popasul silit hergheliile de cai-putere, să-i treacă prin strunga Caprei pe călătorii gata bronzaţi sau pe pofticioşii de litoralul către care aleargă... E ca şi cum ai muta aici gheretele ce străjuiesc podul Giurgeni-Vadul Oii, dijmuind buzunarul turiştilor motorizaţi, e ca şi cum le-ai înmulţi taxa cu zece ori cu o sută şi ai scurge tot bănetul în casa unui întreprinzător genial. Atâta că... Să fie amărâtul de Duţu Rugiubei, vulcanizatorul, un mintos atât de... american?!? Tocmai Duţu? Duhoarea de cauciuc încins care-i iese veşnic din hainele soioase să umble în jurul lui ca un nor aducător de bogăţie? De necrezut! Dar, ia stai puţin... Dar dacă, ah, casa lui Rugiubei şi mintea lui şi bafta lui, n-ar fi la urma urmelor decât pâlnia prin care toate grămezile de aur s-ar scurge fără zgomot într-altă direcţie? Dar dacă...?

Nichifor se pomeneşte vorbind:

— Domnule cu macramele, asta e marfa dumitale, uite ici-şa arvuna, cinci miare.

Numără-i. Dumneata măsoară cinstit mai departe, eu am o treabă urgentă, o chestie cu oi de muls. Animalul, dacă nu-l uşurezi la soroc căpiază. Aşteaptă-mă că mă întorc. Gazda dumitale, Ciovică, e omul meu. Toţi născuţii şi crescuţii în Capra au fost oamenii mei: doar că nu toţi ţin minte treaba asta. Banul o să le aducă aminte. Salutare.

Şi Barbălată se grăbeşte spre ieşirea din casă. Duce pe obraz o lumină mare, graţie căreia gălbejeala icterială de mai adineauri s-a atenuat, s-a înnobilat, e cercul de raze al unei feştile nevăzute.

În urma lui, Zbârcea şi Ţone schimbă priviri nedumerite.

— Ce l-a apucat p-ăsta? Chestia cu mulsul e de sanchi!

— Ba nu, Tomberoane. E fost primar şi efectiv posedă turme de oi. Deţin informaţii de la gazdă. Şi la urma urmelor, ce mă priveşte? Dacă dă banii...

— Şi cu totul... de câţi îl uşurezi? vrea să ştie Ţone, când responsabilul centrului de sticle şi borcane îşi aşează cu pedanterie bancnotele în portvizit.

— Este o chestiune strict personală. Legănarea bustului lui Valerian H.Zbârcea traduce o stare de vexaţiune pronunţată. Eu n-am avut indiscreţia să mă amestec în afacerea dumitale cu pânza de sac. Mă aşteptam la reciprocitate.

— Dacă află patroana, ne dă ea reciprocitate, zice Tomberon.

— Asta cam aşa e, oftează mai vârstnicul.

Armistiţiul după această foarte scurtă ciocnire se consumă fără vorbe. Zbârcea abandonează rigla cu care a măsurat lungimea şi lăţimea de aţă. Ţone vine lângă dânsul şi apucă aceeaşi riglă cu care retează aerul camerei, vâjâind în joacă. În această mişcare repezită, lemnul marcat de liniuţe împinge şi amestecă miresmele emanând din pielea îndelung parfumată a domnului distins, cu urât mirositoarele efluvii răspândite de pletele domnului slinos. Iar afară se trântesc porţi, şi, departe, nechează cai.

— A venit! Uite c-a venit, strigă brusc Ţone, nemaipomenit de excitat.

— Te îndoiai? spune superior Zbârcea. Doar mi-a lăsat 5000 arvună. Pesemne că a renunţat să-şi mulgă turma, dacă se întoarce atât de iute.

— Lasă-l dracu pe muşteriul cu macrameurile, nu de umflatul ăla vorbesc. A sosit omul nostru!

— Care om?

Ţone se înfurie.

— Cum „care om”? Noi de ce ardem manganul aici de trei zile? Lozul câştigător, el a venit, călare pe câştig. Fă-te încoa şi ai să-l vezi.

De pe prispa casei lui Ciovică, cei doi oaspeţi ai comunei Capra urmăresc cel pţin la fel de interesaţi ca mulţimea de localnici, următoarea scenă.

Un camion de cinci tone, fabricat la fostul „Steagul Roşu”, se oprise în faţa unei porţi. Până aici, nimic neobişnuit; numai că obloanele, coborâte pe rând, explică de ce s-au strâns în jur, cât ai clipi, ciopor de oameni şi grămadă de copii. Sus, pe platforma masivei maşini de povară, stă înţepenit un autoturism „Dacia”, nou-nouţ, după cum îl mărturiseşte şi numărul 0973 461, scris cu creion chimic pe un carton tăiat dintr-o cutie de ambalat pantofi; cu ambele mâini pe volanul acestui produs al industriei naţionale auto, se află un cetăţean cu pălărie de pai şi un zâmbet nesfârşit pe faţa-i spână; iar pe parbrizul prin care acest ciudat şofer ar fi trebuit să privească panglica de asfalt a șoselei, nu se vede – din partea lui – decât dosul unui afiş: „Câştigat la tragerea Loto, trimestrul I 1991”.

— Uite-l pe nea Lostriţă! strigă un băiat de vreo 10-12 ani, şi-l arată cu degetul pe spânul cu pălărie. Nea Lostriţă-Carneţel, cine-i mai băftos ca el!

— Va să zică n-a fost minciună, exclamă o leliţă; a câştigat la loterie, cum zicea.

— D-apăi! Prost să fii, noroc să ai! comentează un consătean cu un năduf din care ţâşneşte mult-omeneasca pizmă. Unul ca ăsta cu două maşini în bătătură, iar alţii – nici bicicletă!

— Lasă-l, mă, că tot prost moare. Până acum se uita Lostriţă la rabla care-i ruginea pe degeaba? Se uita. De acum o să se holbeze şi la una nouă. De şase ani se chinuie să-şi ia permis.

— Ba de patru, intervine altul cu precizie de arhivar. Şase au fost examenele. De şase ori a încercat, de şase ori l-au trântit. Bietul Ionică!

— De-acum încolo cred că i-am spune nea Ionică Lozu Loto...

În acest timp, şoferul bucureştean, un zdrahon încruntat, a scos de pe lateralele plaltformei două şine metalice late, oblic încrustate, pe care le-a şi fixat în lăcaşurile prevăzute, astfel încât un plan înclinat uneşte acum platforma camionului cu solul Caprei.

— Gata, domnu'! Eu te-am suit, dumneata dă-ţi-o jos!

Tulburat, Ion Lostriţă execută singura mişcare perfect învăţată în patru ani de şcoală într-ale şoferiei: coboară fără greş geamul lateral-stânga, protestând.

— Cum aşa, neică? Ne-am înţeles că mă laşi în curte...

Camionagiul este de altă părere:

— Mai scuteşte-mă! Destul mi-ai mâncat sufletul două sute de kilometri şi mai bine. Nu puteai să stai, ca oamenii, lângă mine, în cabină?! Trebuia să fiu râsul şoselei, de la Bucureşti până aici!? Dacă te-ai ţinut cu dinţii de volan, poftim, acum foloseşte-l...

Somaţia stârneşte hohotul de râs al spectatorilor mari şi mici. Nu e suflet de căprean străin de păsul lui Ion Lostriţă, născutul sub o stea cu noroc; de patru ani îşi contemplă proprietatea pe roţi fără s-o poată urni din loc prin propriile mijloace. Carnetul, „carneţelul" – cum îl alintă el – i-a fost refuzat mereu, i-a devenit obsesie şi nu e niciun chilipir că gura slobodă a satului i l-a lipit de nume. Râsul lumii vine în valuri, unduind prin mulţime, încât Ţone şi Zbârcea, pe când îşi fac loc, grăbiţi, către cele două maşini suprapuse, trec printre tălăzuitoarele hohote precum călăreţii lui Istaspe printre lanurile de grâu copt.

— Ţi-o coborâm noi, nea Lostriţă, fii liniştit, se adresează Tomberon fericitului şi totodată nefericitului posesor de maşini mici.

— Bun venit în comuna natală şi fie ca acest dar al zeiţei Fortuna să vă poarte sănătos pe toate şoselele României şi ale Europei, se închină şi Zbârcea înfiorător de ceremonios. Încolo, nu vă faceţi griji, domnule Lostriţă: ne ocupăm noi de parcare, de rodaj, de revizii tehnice, de acte, de tot. De aceea suntem aici.

Cel mai tânăr şi cel mai agil dintre cei doi şnapani, Ţone, a şi sărit pe platformă, a întredeschis uşa automobilului şi, cu sau fără multe împotriviri din partea câştigătorului, l-a convins prin gesturi energice să fie manechinul scaunului din dreapta, nu al celui de la volan, unde s-a instalat el. Zbârcea scoate tălpicile de lemn de sub roţi, apoi îşi pilotează camaradul cu strigăte adecvate momentului; luminile de marche-arriere se aprind şi, în câteva secunde, fără niciun alt incident, Dacia cu număr de rodaj şi caroserie în culoarea untului aterizează lin pe pământul ospitalier al Caprei.

După acest succes, domnul Zbârcea se apropie zâmbitor şi roz şi începe să lupte cu capul uscat ce fixează afişul de parbriz. Lostriţă sare ca ars, cu preţul turtirii pălăriei de plafonul scund al cabinei:

— Hei, ce faci, nene? Lasă hârtia, că şi aia-i tot a mea!

La volan, Ţone Tomberon îşi înghite o înjurătură şi parcă începe să înţeleagă acum nervii camionagiului. Afară, Valerian H.Zbârcea e mai în elementul său la reprimarea unui zâmbet condoscendent.

— Dar, stimate şi norocosule domn, o maşină, în vederea manevrării ei, pretinde un geam transparent. Dacă şoferul n-ar fi obligat să distingă stâlpii, pomii şi partenerii de trafic de pe şosea, autoturismul s-ar livra cu geamuri jivrate, ca la baie.

Deşi impresionat de esenţa şi forţa argumentului, Lostriţă o ţine pe-a lui;

— O fi. Dar mie să-mi laşi hârtia pe geam.

— De ce?

— S-o vază lumea.

— Şi maşina? Cum o mai aducem în curtea dumitale?

— Cu dosul. Ştie dânsul cum. N-ai văzut că ştie?

Înţelegând şi mai bine cu ce capsoman are de-a face, oftând la gândul tratativelor ce-l aşteaptă, Florică Ţone curmă discuţia.

Îi aminteşte lui Zbârcea că i se întoarce muşteriul macrameurilor, promite să se descurce singur şi, într-adevăr sucindu-şi gâtul, conduce „cu dosul", aşa cum i s-a cerut, proprietatea lui Lostriţă, săltând-o peste bulumacii acoperitori de şanţ comunal până în mijlocul ogrăzii, la egală distanţă de fântână şi coteţ. Abia când maşina nouă s-a oprit în faţa celei vechi, spânul îşi scoate pălăria, o şterge de sudoare, se dă jos din vehicol, îşi admiră hergheliile de cai putere, traversează bătătura şi, satisfăcut, se duce să închidă pe dinăuntru porţile, punând astfel capăt mitingului spontan din faţa casei. Zbârcea s-a dus şi el, traversând şoseaua naţională, să-şi continue, acasă la alde Ciovică, măsurarea găurilor tivite cu aţă şi vândute cu ridicata.

* * *

Lumina care invadase obrazul lui Nichifor Barbălată în momentul întreruperii tranzacţiei comerciale cu domnul Zbârcea nu l-a părăsit încă la ora când omul nostru reintră în casa proprie. Ba dimpotrivă, lumina s-a fixat într-un cerc de mărimea unei gulii potrivite, cam între fruntea teşită şi bărbia arcuită voluntar. Omul poartă cu atâta uşurinţă valiza plină

cu macrameuri, aceeaşi la ducerea căreia Valerian H.Zbârcea, nici el stârpitură de om, asudase destul, încât este limpede că diferenţa nu constă atât în masă musculară, cât în tonus şi bună dispoziţie, stări pe care ex-primarul le simte plenar*.

Intră în odaia bună, depune valiza într-un colţ, nu orişicare, ci acel colţ unde se înghesuie valorile mai deosebite ale familiei Barbălată, se lasă greoi la masa de lucru unde-l aşteaptă vastul edificiu al socotelilor pentru nunta în pregătire, apucă plaivazul, dar ceva, pe cât de acut, pe atât de răspândit în fiinţa lui butucănoasă, îi refuză concentrarea. Să fie foamea?! Te pomeneşti.

— Julietă! Fă, Julietă, strigă el gros. Fă-te-ncoa.

Şi aude, prin două încăperi, cum Niculina atrage atenţia fiicei: lasă aluatul, te cheamă tac-tu, nu-l face s-aştepte.

Fata se iveşte, o cârpă i se frământă în palme, o fi deschis clanţa cu cotul, de pe degete nu i s-a scuturat toată făina. Tatăl i se înfăţişează altfel decât de obicei, fără acea posomorâtă expresie întunecând mereu cerul casei, dintre pereţii căreia numai căsătoria o va slobozi curând. De-ar veni odată nunta!

— Julietă, adă-mi o cinzeacă de ţuică. Vezi să fie a bună, d-a galbenă. Şi zi maică-tii să pună masa.

Viitoarea mireasă se retrage să îndeplinească porunca paternă, nu fără un semn de întrebare în sinea ei cu privire la evenimentul ce va fi determinat alegerea ţuicii galbene, soi păstrat drept rezervă strategică, numai pentru zile mari. Nichifor, aşteptând-o, se apucă nesmintit de lucru, calculele părându-i-se acum uşoare, când cifrele joacă armonios, în tact cu voia bună ce de vreun ceas încoace îi cântă în tot trupul. Nici

---

** Nicio legătură între acest termen și sutele de plenare la care Barbălată a participat intr-o lungă carieră politică.*

măcar diferenţa dintre ce şi-a propus să obţină prin ospăţul de nuntă şi ceea ce indică totalul înscris negru pe alb nu-l mai apasă. Când îşi primeşte cinzeaca, o dă pe gât dintr-o duşcă, mormăie de plăcere şi, înviorat, fără să ridice ochii din hârtii, îşi reţine odrasla în preajmă, pentru indicaţii.

— Auzi, tu, dă o fugă până la Hartularie, dulgherul, şi spune-i din partea mea că, dacă în trei zile nu-s gata căpriorii şi scândurile pentru mese, să se mute din sat! Pe urmă, treci pe la şcoală, caut-o pe secretară, vezi dacă a scris cartonaşele cu invitaţia la masă şi adu-mi-le măcar pe ale însemnate pe listă că trebuiau trimise până acum. Ăăăăă, ce mai era? Aşa: mâine dimineaţă vă duceţi la Hârşova pentru rochia ta şi costumul lui Duţu, vedeţi să vă cadă bine, că le-am arvu...

— Care Duţu, tată? Stelică, vrei să zici, corectează Julieta, convinsă că tăria ţuicii galbene îşi face efectul.

— Nu mă învăţa tu pe mine ce vreau să zic. Am zis Duţu, e Duţu. Peste 15 zile, nici mai multe, nici mai puţine, te măriţi cu Duţu Rugiubei.

Paşii care apropie pe Julieta, deocamdată Barbălată, de cel ce i-a dat viaţă, au rostul s-o încredinţeze că scena este aievea.

— Mă tată, dumneata ţi-ai pierdut minţile.

Trosc! cade o palmă atât de răsunătoare încât, nu încape nicio îndoială, pater familias este în deplinătatea facultăţilor sale locomotorii.

Domnişoara Julieta îşi acoperă cu ambele mâini amprentele roşii şi groase de pe obrazul stâng, recăpătându-şi cu dificultate echilibrul din zdruncinătură. În continuare, ascultă fără crâcnire verdictul despotului căprean cu autoritatea redusă la perimetrul unei singure case.

— Ştiu eu mai bine ce-ţi trebuie ţie. Lângă un nătântol ca Stelică Rogoz ajungeai muritoare de foame în vremurile astea.

Bine că ţi-am găsit, într-al doişpelea ceas, omul potrivit. Te aşteaptă nuntă şi fericire. Acu fă ce ţi-am spus şi trimite-mi-o pe mă-ta!

Biata făptură ce, la intrarea în odaia bună, se ştia doamna in spe Julieta Rogoz, părăseşte această odaie cu buimaca perspectivă de a se numi Julieta Rugiubei. O, să nu dea Dumnezeu omului cât poate duce! Şi dacă poate exista un curcubeu aducător de pace în furtuna tinerei inimi rănite, acela este doar gândul că baremi monogramele de pe trusou, la care fata a trudit cu acul de vreo doi ani încoace, nu trebuie schimbate: ce mi-e R de la Rogoz, ce mi-e de la Rugiubei...

Deși n-a gustat din ţuica a galbenă şi nici n-a avut parte (recent) de palma a grea pe obrazul veşted, Niculina îşi face intrarea clătinându-se. Vestea, abia deslușită din suspinele sfâșietoare ale odraslei, a dat-o gata. Dar îşi cunoaşte prea bine bărbatul ca să rişte vreo întrebare. Aşteaptă, lângă masă, să i se spună ceva.

— Ştiu eu ce-i acu în capul tău ăla lunguieţ, îşi începe satrapul peroraţia. Că ne facem de râsul satului. Că o să ne arate cu deştu neamurile lui Rogoz. Ei, şi? Fac ceva pe satul tău, că dacă nici eu nu cunosc pe proştia ăştia, cine-i cunoaşte? Nişte javre, care-mi ciuguleau din palmă cât erau la mâna mea şi astăzi m-ar mânca de viu. De ei să-mi pese? Cât despre boul de Stelică Rogoz şi neamul lui de calici, să mă scuteşti! Ştii bine că eu l-am ales pentru Julieta. Eu l-am lăsat în primărie. Eu mă jurasem să-l cresc, să-l fac cineva, să-l împing în sus. Dar asta când? Atunci! Azi, ce să scot din el? Ce să-l mai fac? De când m-au zburat din primărie, stau şi mă uit cum se mulţumeşte, mămăliga, c-o lefşoară de mizerie. Nu mişcă, nu dă din coate, nu se saltă nicicum. Păi ăsta, dacă-l laşi de capul lui, crapă ca o păstaie! Să-i dăm ăstuia fata? Nicio oaie din turmă nu i-aş da-o,

că mi se rupe sufletul, dar pe Julietuţa! Vezi că nu zici nici cârc? Vezi că te-am ghicit? Ia mai adu o cinzeacă, îşi acordă el o pauză de respiraţie. Şi, în scurta absenţă a Niculinei, mulţumit de lărgimea vederilor sale socio-intelectuale şi sufleteşti, Nichifor se hâţână pe scaunul care pârâie sub dânsul. Cinzeaca vine, e dată de duşcă; aceeaşi rapiditate, aceleaşi delicii convertite în mormăială, după care gura, ștearsă cu podul palmei, continuă să peroreze:

— Mai departe... Ce-şi zice mintea ta de femeie, în gândul ei? Că mare scofală facem cu Duţu Rugiubei, care pute a gumă arsă şi e mânjit până-n albul ochilor, mai rău ca un potcovar. Te-am ghicit, ai? Fă, să ştii de la mine: ăsta o să fie fruntea! Nu trec cinci ani şi Duţu, dacă vrea, cumpără jumătate din comună, toţi o să-i umple lui buzunarul. Cine se lipeşte de vulcanizarea lui Duţu, mâine-poimâine va fi stăpân la Capra. Nu Capra asta râioasă de acum, ci alta, mai ceva ca Hârşova! N-ai văzut cucoana aia de la televizor, Baalbecka, de la ce-a pornit şi unde a ajuns, ce poţi să scoţi din nişte cutiuţe de bere? Pe locu' unde-un atelier negru şi chior, o să-i aterizeze Julietei şi-un elicopter, la terasă, dacă bărbatu-su s-o pricepe să scoată bani din asfalt şi din ce mai stă pe șoseaua asta. Şi se pricepe al dracu', Niculino, se pricepe! Şi cât i-o mai lipsi lui, voinţă sau putere, apoi las' pe mine. Pun eu. Că n-a pierit Nichifor Barbălată.

Într-un târziu, printre degetele adunate în dreptul gurii, femeia lasă să se strecoare o nedumerire.

— Dar Duţu... ştie?

— Ce? Că se-nsoară? Păi eu ce-am păzit? Ia du-te şi caută-l la el în atelier; îl găseşti acolo? Nu-l găseşti. L-am trimes la dispensar, să-şi facă analizele. Mâine se duce cu fata la Hârşova, să închirieze hainele.

Femeia îndrăzneşte să meargă un pas mai departe cu lămurirea cugetului ei.

— Dar... dar Duţu... de Julieta... ştie?

— Ce să ştie?

— Păi... e-n a treia lună.

Nichifor Barbălată se uită lung la uscăţiva de nevastăsa şi vreme de 45 de secunde nu clipeşte o dată.

— Păi, ce-are asta cu mirele? Ce, s-ar naşte plod fără tată? Are cine să-l crească. Dacă Stelică o fi fost într-adevăr în stare de o asemenea ispravă... că până nu văd, nu cred. Şi să nu mai aud în casă prostii, nici smiorcăieli în bătătura mea, că vă stâlcesc!

Şi cu aceasta, autoritarul soţ şi iubitorul părinte îşi încheie expozeul, considerând că familia a aflat suficient, ba chiar prea mult din ceea ce trebuia să cunoască: cu alt mire, ospăţul de nuntă, aşa cum a fost pregătit, se va face. La Capra, formaţiunea politică având reale şanse în alegerile locale este Partidul liber-schimbist.

Ion Lostriţă n-a închis un ochi toată noaptea. Ar fi fost şi greu, cu doi mafioţi de calibrul bucureştenilor de-a dreapta şi de-a stânga lui, cu ulcele pline cu vin pe masă, în fine, cu nişte visuri atât de măreţe, dezmierdate de atâta vreme, acum atât de uşor de atins. Noaptea de tratative, bine stropite cu molan, s-a dus, iar în urma ei, zorii unei frumoase dimineţi de iunie se ridicau luminând o situaţie clară. Afacerea era încheiată, părţile bătuseră palma, ulcica finală a fost aceea a aldămaşului. Un carnet de conducere de tip B, pe numele Lostriţă Ion, contra unu Dacie 1310, la 0 Km, preţul IDMS-ului, pentru cumpărătorul Zbârcea Valerian-Haş.

Macheta unui afiş Loto-prono, aşezată frumos sub icoane, a prezidat lungile şi sinuoasele discuţii. Ori de câte ori norocosul

câştigător ridică ochii, încercând să scape pentru o clipă din cleştele presiunii celor doi potlogari, privirile i se anină de afişul acela şi, înmuiate instantaneu, îl transformă iarăşi în plastilină ori ceară moale, numai bună de modelat.

Modelatorii îşi gândiseră acţiunea la fix. Lostriţă, asigurat că îşi va obţine mult râvnitul carnet de conducere în 24 ore fără măcar să atingă volanul maşinii-şcoală, doar prin înalta pilă a musafirilor săi, era – oricât ar părea de ciudat – încă şi mai fermecat de altceva: prezenţa în casa lui, exact sub Sfântul Gheorghe ucigând balaurul şi sub Sfânta mucenică Paraschiva, a imaginii... sale.

„D-l Ion Lostriţă, agricultor din comuna Capra, judeţul Constanţa, Omul-Care-Personifică-Şansa”. Mai încolo, textul afişului lansa sloganul: „Vreţi să mergeţi pe urmele acestui OM? Jucaţi cu regularitate la Loto-Prono!”

În toiul celor mai încinse tocmeli, în momentul crizei maxime, cerând o cheltuială de politichie şi de geniu cât pentru domesticirea lui Saddam Hussein sau armonizarea tandemului Gorbaciov-Elţân, Ion Lostriţă se ridica de la masă, trecea sub icoane, neteza celofanul machetei sub care i se răsfăţa poza şi întreba candid:

— Nu era mai bine făr-de pălărie?

— Nu, bade Lostriţă, ăsta eşti dumneata şi-ţi şade bine. Dacă vrei să ştii, află că la secretariatul „Loto-Pronosport” din Capitală există altă variantă, cu Florin Piersic. Dânsul e dichisit, cu cravată, cu freză, cu dinţi albi, cum îl ştie ţara. Dar n-au hotărât care afiş să se tragă într-un milion de exemplare: Lostriţă sau Piersic. De hotărât, direcţia hotărăşte la avizul nostru. Mâine, sau poate diseară, din Constanţa, dăm telefon. Ei, cine să zâmbească naţiunii din toate geamurile? Piersic? Lostriţă? Dacă ne vinzi maşina cu cât costă ea, noi îţi garantăm că iese Lostriţă. Nu merită?

Concurenţa glorioasă, perspectiva ameţitoarei popularităţi, garanţia supremului trafic de influenţă, toate se constituiau într-o cascadă. Fericitul căprean se scutura ca un câine ud şi se mira în gura mare, deodată, amintindu-şi un amănunt:

— Da când m-a pozat domnu' fotograf, io nu ţineam mâna pe maşină. Tot aşa îmi sta cotul, da' numa că pe un gard.

Ţone capta prin aer privirea lui Zbârcea şi amândoi îl înjurau în gând pe Ilie Dobriţoiu.

— Ce contează unde ţineai mâna, bade? Important e ce se vede.

Istoria machetei era cât se poate de simplă. Fotograful neautorizat Ilie Dobriţoiu, în goana curentă după ciubucuri, a fost prezent la atribuirea premiilor în autoturisme. Şi-a depistat fazanul, l-a proptit cu cotul de un gard. L-a pozat şi, în fotomontajul lucrat cu pricepere de meseriaş, sub acel braţ, a strecurat capota unei Dacii. După care, în rolul său de dispecer al bandei, Ilie a anunţat cuplul Ţone-Zbârcea să dea fuga în comuna Capra, locul de obârşie al unui simplicissimus, unde, dacă îl vor mânui abil, pot obţine o maşină nouă fără suprapreţ. Căci, reamintise Dobriţoiu, înmânându-le complicilor macheta afişului, doamna Kitty vrea un automobil în perfectă stare, pregătit pentru cazurile de urgenţă.

... Molanul să-i fi toropit într-atâta? Ori târguiala extenuantă cu un partener bicisnic, dotat cu o îndărătnicie flască, adevărat perete de gumă? Oricum, în paturile tari din casa lui Ciovică, în aerul pur al dimineţii de iunie, distinsul Valerian Z. şi soiosul, boţitul Florică T, se străduiau să adoarmă măcar o oră-două, înaintea plecării în cursa de probă şi rodaj către Constanţa. În ciuda oboselii, somnul se lăsa aşteptat. Mintea le rumega încă resturi de argumente şi contraargumente consumate, dar în

același hârdău se înghesuiau și paginile nescrise din agenda de lucru a cârdășiei lor lucrative.

— Mai bine luăm noi mașina veche, îngână Țone cu o nuanță de reproș. O scoatem mai ieftin...

Zbârcea, căscând:

— Exclus. Patroana, ai uitat? a spus clar: mașină nouă neumblată. N-avem vreme de reparat hârburi.

Sucindu-se în căutarea unei poziții mai comode în patul străin, prea dur pentru oasele lui, elegantul în maiou și chiloți Tetra ține să nu rămână dator.

— Mai bine nu te lansai în promisiuni irealizabile. Carnet de conducere? De unde să-i scoți acestui Lostriță carnet? Să te văd cum scapi de el!

Răspunsul celui mai tânăr însumează ani de experiență.

— Mare scofală! E plină plaja de borsete. Fraierul intră în mare. Copilul de pază face cozonaci de nisip. Faci și tu zulă de-o gentuță. Salți permisul, schimbi poza, rescrii numele... gata, care-i problema...?

Și Morpheu începe să-i legene în zeieștile-i brațe. Pe Tomberon cu 5-6 minute înaintea companionului. Căruia i se acordă favoarea unui vis cu o șerpoaică parfumată Chanel, ori poate, Helene Rubinstein, doar să știe cât de greu se disting, fără de nas, nuanțele parfumului. Subtile, orișicât.

Cât să le fi durat somnul? La ce oră a deschis pleoapele Florică Țone, întâiul deșteptat? Întrebări fără rost, s-ar părea, de vreme ce călătoria la Constanța poate începe oricând, Lostriță le stă la dispoziție. Ei bine, nu-i chiar așa.

La orele 7,15 fix, cursa IRTA pe traseul Hârșova-Constanța a oprit pentru două minute în Capra, lepădând un călător și preluând trei. La orele 7,20, baba Frosa Oarcăș, surdă bocnă, renunța să mai priceapă ce informație i se pretinde din partea străinului

descins în comună. Orele 7,23 punct. Noul venit poposeşte în faţa unei porţi de gospodar şi, bătând în ulucă, strigă:

— Oameni buni, nu ştiţi unde şade Ion Lostriţă?

Poarta aparţine casei lui Ciovică. Întâmplător, stăpânul casei nu se mai află în ogradă, la hrănirea orătăniilor cum, până la 7,21, era. Intrat în săliţă să ia o scafă de boabe, a auzit apelul şi dă să-i răspundă.

Cineva i se aruncă, însă, la picioare, îl placheză ca la rugbi, îl împiedică să iasă pe prispă şi îi şuieră sugrumat:

— Trimite-l cât mai departe. În capul satului. Iute!

O, zeule Morpheu, puterea ta altă dată fără limite este strict condiţionată acum şi aici.

Ca o ghilotină a căzut întrebarea de la portiţă peste somnul lui Ţone, retezându-i-l. Hoţul îndelung obişnuit cu starea de pândă, neobosită pândă ce nu cunoaşte nici răgaz, nici odihnă, recunoscuse fără greş vocea singurului om de care, ca de foc, trebuia el să se ferească.

Într-adevăr, în poartă se afla Titi Neguș.

Cât e Ciovică de cinstit aşa, în general, nu ştim. Cert este că, luat repede, se pomeneşte minţind liniştit, credibil. Străinul astfel îndrumat trece calm prin faţa gospodăriei lui Lostriţă şi-şi caută omul undeva, la mama dracului, dacă această adresă coincide cu ultima casă din sat.

Din acest moment, Ţone declanşează nebunia. O căniţă de apă pe ceafa rozaliului Zbârcea. O dublă echipare ca într-o cazarmă de prompieri la alarma de grad zero. O traversare stil comando a şoselei naţionale. O intrare în trombă în curtea lui Lostriţă, acest fiind, din fericire, îmbrăcat, ca unul ce şi-a plimbat himerele, între afiş şi carnet, toată noaptea.

— Bade, vrei carnetul?!? Atuncea... sus şi haide! Colonelul nostru pleacă peste trei ore în Canada! Adă urgent o găleată cu apă!

Cu unghiile, Valerian H. Zbârcea începe să zgârie, încă pe uscat, afişul „Dacia 1310 câştigată la Pronosport”, bine lipit de parbriz cu pap cheltuit din belşug. Un efort atât de disperat al mâinilor plinuţe şi perfect manichiurate, are o singură explicaţie: distinsul achizitor de sticle şi borcane goale este literalmente îngrozit de panica în care a intrat Tomberon. Pe acest complice îl ştie, din alte împrejurări, de un curaj vecin cu inconştienţa. Or, dacă acum Ţone tremură din toate mădularele, înseamnă că este lată: moartea e pe ei.

Pleosc, cade apa zvârlită pe parbriz din găleata lui Lostriţă. Ţone vine şi el la râcâit. Apa şi papul intră în reacţie, întinzând pe porţiunea din dreapta o mâzgă cleioasă, amestecată cu gogoloaiele celulozei. Deprins cu transparenţa perfectă pe care o pretinde clienţilor ce îşi aduc marfa la centrul său de achiziţii, domnul Valerian e pus pe operaţiuni de fineţe. Atâta minuţie îl scoate din sărite pe Tomberon.

— Ce, ai înnebunit? Dă fuga la poartă şi uită-te în lungul drumului!

Zbârcea înţelege că nu-i momentul să discute un ordin. Tânărul şef îşi precizează intenţia:

— Vezi cumva un tip blond şi subţire?

— Parcă, zice Zbârcea, după ce a scrutat cadrul în profunzime. Dar celălalt vrea orice, afară de aproximaţii.

— Ce-i aia „parcă”? Pune-ţi ochelarii!

— Nu port ochelari.

— Să porţi, chiorule, fi-ţi-ar cochetăria a dracului! Ia spune, se duce sau vine?

O clipă, „chiorul” a avut impulsul să răspundă scorţos „nu-ţi permit, măgarule!”, dar contextul în care Ţone şi-a plasat grosolănia primează. După un nou efort de concentrare vizuală,

deşi ar vrea măcar de data aceasta să fie precis, se pomeneşte zicând:

— Ştiu eu? Parcă vine...

— Deci vine încoa?! Dă peste noi!

Constatarea are efectul unui ardei iute introdus fără menajamente într-o mucoasă hipersensibilă. Şeful auto-încoronat al expediţiei ce se precipită dă comenzi aproape isterice. Lui Zbârcea:

— Cască porţile! Larg!

Lui Lostriţă:

— Ia-ţi actele! Dă-mi cheile!

Amândurora:

— Sus în maşină, şi capetele jos!

La volanul Daciei s-a zvârlit, dintr-un salt, comandantul însuşi. Demarorul face câteva fasoane, dar percutează. Schimbătorul muşcă nervos viteza întâi. Maşina zvâcneşte ca la raliu, înregistrând prima jertfă, încă în bătătura lui Lostriţă, Omul Şansei: o găină pestriţă, de aproape trei kile, ouătoare pe deasupra*. Inima de proprietar a lui Lostriţă ar sângera la cârâitul muribundei de sub roţi, de nu şi-ar vedea cu ochii, colea, la podişca de peste şanţ, propria-i moarte. Tocmai trece pe şosea, cu carul plin, vecinul Sandu Alivizache şi frâna lui Ţone opreşte botul maşinii aproape sub burta calului înspăimântat, ridicat în două picioare. Pesemne că Tomberon are ochi de drac dacă, printre insulele de hârtie necurăţată şi prin geamul ăla murdar, a zărit la timp obstacolul.

Calul revine integral pe pământ. Alivizache înjură şi dă bice, căruţa trece şi, prin ieşirea astfel deblocată, Dacia Norocului

---

** Unii vor spune: ba pe dedesubt. Nu-i contrazicem.*

ţâşneşte din nou către imensitatea albastră a Mării Negre. Şofer emerit, Florică Ţone, cu mâna dreaptă şi-a înscris maşina în viraj, cu stânga și-a potrivit oglinda laterală până l-a prins în cadru pe trecătorul ce se apropie. E blond, e moţat, e sprinten, este Titi Neguș, nicio confuzie nu-i posibilă. Drept pentru care, nerodată iapă de 45 HP este cravașată nemilos până prinde 90 Km/h.

Lostriţă scânceşte:

— Nu oprim? Să închid porţile, baremi. Să las câinele din lanţ, să...

— Nimic. Diseară eşti acasă.

Deşi verdictul tomberonian lasă puţine speranţe oricărui demers, Valerian îşi face datoria şi încearcă:

— Și eu aș vrea... Mi-a rămas trusa de toaletă la domnul Ciovică.

Ţone, sec:

— Hai sictir. Trebuia să te las pe mâna lui Neguș, că te pudra şi te parfuma... avea el grijă.

Şi maşina se pierde în ziare. Cum este o Dacie de culoarea untului, am putea spune că se topeşte încet, sub soarele zilei de vară şi în reflexele acestui asfalt.

Pe acest asfalt păşeşte, nici grăbit dar nici zăbavnic, Titi Neguş. Ajuns tocmai la timp în afara porţilor larg deschise ca să vadă cum găina pestriţă îşi dă ultima suflare, asistată şi plânsă de un câine care se zbate în lanţ și hămăie impresionat. Elementele obiective s-au întipărit bine pe retina Zeiss a detectivului, înlănţuindu-se apoi prin raţionamente. Un autoturism cu număr de rodaj nu porneşte într-o asemenea viteză fără panica pasagerilor. Și oare câte mașini nou-nouţe intră simultan în parcul auto al comunei dobrogene Capra? Iar o gospodărie lăsată vraişte dovedește că, aici, apariţia cuiva a

stârnit o furtună din senin. Cu toată modestia, reprezentantul Agenţiei „MON NOM” trebuie să recunoască în acel Bau-Bau, de care au fugit înspăimântaţi pasagerii Daciei nou-nouţe, propria sa persoană. Motiv de bună dispoziţie. Deşi, când scapi din mână prada, şi nu pentru prima oară, ar fi mai degrabă motiv de îngândurare. Un curent involuntar de simpatie îl leagă, în aceste împrejurări, de colegul său (coleg întru eşec, deocamdată) nea Pantelică Marghilomănescu, cel ce, păţind-o mult mai rău, a avut excepţionala cinste de a mărturisi tot. Dar gândul cel mai afectuos – acela care se îndărătniceşte să-i dea paradoxala stare de bine – merge către Olguţa. Fata asta modestă şi devotată, care tace şi face, a înregistrat punctajul maxim în „tragerile la ţintă” ale Agenţiei. Cu haz, a ştiut să-şi însuşească până şi lecţiile de la inamic. Nu Olguţa l-a înfrânt pe Ilie Dobriţoiu folosind însuşi trucul aceluia – travestiul? Oare nu ea, de nerecunoscut sub o bărbuţă şi o mustaţă de student contestatar, s-a aflat „numai urechi” în cabina telefonică alăturată cabinei din care fotograful, după atribuirea premiilor la tragerea Loto, îşi trimitea complicii la cetăţeanul Ion Lostriţă din comuna Capra?

Şi totuşi, de la indicaţia titineguşiană „Olguţo, misiunea ta e să te ţii ca umbra după fotograful Dobriţoiu” trecuseră săptămâni, şi însuşi emitentul indicaţiei o uitase. Fata, nu. Pe o asemenea parteneră de afaceri te poţi bizui. Chiar dacă uneori îţi pică din plafon, gata-gata să-ţi fractureze calvicula. Din iubire.

Aşadar, topească-se totul în zare, dacă există un punct de sprijin. Putem mânca în mers seminţe de dovleac şi să privim viitorul (adică proxima etapă a urmăririi) cu deplină încredere.

Într-unul dintre cele mai delicioase produse ale suprarealismului, eroul este evocator de concept estetic şi de stabilitate lăuntrică pentru că e un concentrat de fin echilibru:

Il etait un bicicliste
Oui n'etait ni gai ni triste...

Dar aici, adică pe şoseaua naţională care leagă Capra de Constanţa, noi în realismul nostru tranziţional, am ajunge, poate, la rezultate asemănătoare dacă am legăna, cu potriveală, ritmul unor paşi egali, de pieton răbdător şi cuminte:

Surâdea un detectiv
Cu motiv, fără motiv...

Urca deal, cobora vale. Pieton. Conjuncturile sunt fluctuante, optimismul profesiei e constant. Pietonul nostru avea mult de mers până la Constanţa. Şi numai nişte nouraşi albăstrui, rămaşi de la ţeava de eşapament a unei Dacii de culoarea untului îi indicau, prin tot oceanul văzduhului dobrogean, calea spre victorie.

Capitolul XII
ORICINE ARE UN PONT, ADUCĂ-L LA „PONTUS EUXINUS”

• Mai aveţi un loc de patron asociat? • Marţi: Doamna de fier îşi inspectează trupele • Cioara vopsită 1310 cu îmbunătăţiri • Miercuri: Agenţia Mon Nom în co-producţie cu redacţia Radio Vacanţa! • Ovidius e doar îngândurat, Oviduş – trist şi nervos • Joi: Ecologie, vedere dinspre ţintirim • Acord de principiu pentru Operaţiunea Patrula Aeriană • Un păgubaş printre ai săi bea niţică bere

Aţi fost vreodată la Pontus Euxin? Nu vă grăbiţi a răspunde nici da nici nu!

„Pontus Euxin”, cu ghilimele, nu este nici antica denumire a Mării Negre, nici firma berăriei mari, dar insalubre, unde vizitatorii Constanţei, până acum un an, nu puteau găsi şi

bea niciodată o bere rece*. Astăzi „Pontul Euxin”, atins de bagheta magică a capitalului şi un pic străin, s-a transformat într-o berărie-patiserie modernă, de nivel continental. Nu-i de mirare, deci, că deverul localului este uimitor. Toată suflarea, fie localnică, fie în tranzit, iese de aici cu urmele spumei de bere pe buze, iar dacă unii le uită astfel neşters, nimeni nu uită să plescăie vesel: aferim!

În acest local de maxim trafic comercial, există un ungher ca o oază de stabilitate. Cuprinde nu mai mult de 4-5 mese, ascunse după perdeaua subţire, unduită de adierea plăcutului aer condiţionat. Pe când majoritatea absolută a clientelei preferă terasa, cu aerul totuşi liber, vânturat de briza marină, în acest colţ vin îndeobşte muşterii ce au de pus la cale afaceri varii. Dinspre piaţă, privirile celebrului poet exilat cad perpetuu pe acest ungher, dar nu disting mare lucru. Din cauza perdelei? Ori din pricină că Ovidius Publius Naso, rău păţit după indiscreţii comise acum 2000 de ani, s-a învăţat minte? Nu ştim.

În schimb, dinăuntru spre afară, Hamdi Batâr, zis Oviduş, vede absolut tot. Hamdi este junele chelner custode de raion. Simpaticul tătar îşi face meseria cu aplicaţie. Păcat că, la aprecierea unanimă a clienţilor, nu se asociază şi opinia patronilor; domnii Pârcălabu, Mircescu şi van Hollen îi reproşează că nu găseşte mijlocul de a mări rulajul şi în acest raion al restaurantului, ridicându-i pe muşterii mai rapid de la mese.

În ziua de marţi – cea de a treia marţi a lunii iunie 1991 – Ovidus fixa cu obidă masa cea mai ferită a raionului. Trei clienţi se proţăpiseră acolo, fără a se mai da duşi. Doi bărbaţi

---

** Cu excepția lunilor decembrie-februarie, când ar fi fost nevoie de un ceai fierbinte.*

+ o doamnă = cinci halbe şi şapte pateuri. La o oră şi jumătate, ce, asta-i consumaţie? Nimica toată. Dar... asta-i situaţia. Aici, la Constanţa, ca şi la Rotterdam, clientul e suveran, n-ai cum să-l dai afară. De ce tocmai van Hollen nu pricepe?

Ciugulind cu distincţie din pateul cu brânză şi tamponându-şi guriţa cu o batistă fină, doamna se interesează pe un ton grav:

— Încă o dată vă întreb, dar acum vreau un răspuns categoric: aţi fost urmăriţi? Valerian, uită-te în ochii mei şi spune-mi!

Pe sub masă, o talpă calcă energic bombeul domnului Zbârcea. Avertismentul lui Ţone era clar: nimic despre Neguş! Prins între ciocanul de sub masă şi nicovala Doamnei de fier, bine mirositorul încearcă să mintă convingător:

— Doamnă Kitty, de o urmărire, în adevăratul sens al cuvântului nici vorbă nu poate fi. După părerea mea, putem lucra în linişte, chiar dacă există o problemă... o problemă micuţă...

— Ce anume? străfulgeră sever patroana, Vă întreb a nu ştiu câta oară şi de-abia acum aflu că există o problemă. Aţi fost urmăriţi? Da sau nu?

Înţelegând că, din acest moment, pe complicitatea neajutoratului Zbârcea nu mai poate conta, Ţone apasă pantoful vizaviului până la fundul acceleraţiei şi, din mers, îşi asumă explicaţiile:

— Patroană, eu vă spun situaţia pă bune. Omul de la care am cumpărat noi maşina mai avea una în ograda lui. Da' carnet de conducere n-avea. Ţăranul ne-a pus, fix, condiţia: vinde Dacia dacă-i facem rost de carnet.

Doamna Kitty depuse pe farfurie un pateu nemuşcat:

— Un ţăran? Şi i-aţi promis aşa ceva? Aţi căpiat?!

— Păi dacă altfel n-a fost chip? zice Tomberon, pompând iar pe sub masă vârful pantofului de vis-a-vis şi obţinând, prin acest mijloc dureros, bâţâiala aprobativă a extremităţii de sus,

respectiv a capului domnului Zbârcea. Acelaşi sistem de pârghii acţionă de câteva ori în decursul povestirii, care dorea să dea satisfacţie curiozităţii alarmate a doamnei Kitty Pârloagă-Wilson. De unde l-aţi pescuit voi pe ţăranul ăla? Ce se întâmplă cu actele? Unde-i acum depusă maşina? Fostul proprietar unde vă aşteaptă? Etc, etc...

Tomberon, relatând cu lux de amănunte povestea lui Ion Lostriţă, extirpă radical episodul fugii din Capra, cauza acestei retrageri panicate, precum şi amănuntul că, la ora relatării, Lostriţă era un om deposedat prin furt de bunul lui. Dacia Norocului se găsea pe o uliţă dosnică, dusă acolo de cei doi pungaşi, cheile zăngăneau în buzunarul lui Florică Ţone, banii ce i s-ar fi cuvenit vânzătorului umflau buzunarul domnului Valerian H. Zbârcea, iar omul cu pălărie de pai din Dobrogea centrală, Lostriţă Ion, mai stăpânea doar frumoasa adeverinţă de câştigător eliberată de administraţia Loto-Prono; o consolare slăbuţă.

În speranţa că o binedispune pe doamna Kitty, Tomberon turui o serie de amănunte considerate de dânsul pitoreşti. Cum a stat ţăranul din Capra, două zile şi trei nopţi, în piaţa Ovidiu, mai răbdător decât ăla de pe soclu, de şi-a păzit maşina în aşteptarea semnării actului de vânzare-cumpărare şi, mai ales, a carnetului de conducere. Cum fiind un nemişcat din carne, nu din bronz, necesităţi fiziologice debuşaseră la adăpostul întunericului nopţii, de jur împrejurul Daciei culoarea unt, astfel încât, până la urmă, încasatorul de parcaj renunţase să se certe cu un ins atât de special, iar alte maşini se înghesuiau mai încolo, tot mai departe, păstrând o distanţă respectuoasă. În fine, după tot felul de vrăji şi gargare cu un domn de la Serviciul Circulaţie, cică plecat în Canada, cu un maior aşteptând, chipurile, dezlegarea şefului, prin telex de la Toronto, cu un permis categoria B gata

completat ce aştepta doar poza posesorului... Ion Lostriţă ajunsese la un pas de fericire.

— Ştii ce, mă, Ţone Tomberon? Istoria asta miroase oribil. Nu cunosc nimic mai periculos decât să minţi de la obraz un ţăran şi să ţi-l ridici în cap. Tu ai încurcat lucrurile, tu să le descurci. Fii atent: dacă până mâine dimineaţă nu lichidezi definitiv toată tărăşenia cu ţăranul, dacă omul ăla păstrează cel mai mic motiv să se ţină scai de coada noastră, ai de-a face cu mine. Te desfiinţez.

— Am înţeles, doamnă Kitty, lichidez tărăşenia cu ţăranul, spuse grăbit Florică, şi obţinu acordul complicelui prin acelaşi vechi sistem de semnale ortopedice.

— Dar bagă de seamă: curat. Nu vreau complicaţii. Hai, cheamă chelnerul, faceţi plata şi să mergem.

Hamdi Batâr, zis Oviduş, primindu-şi banii. Grupul celor trei eliberând, în sfârşit, masa. Soarele şi statuia marelui exilat. De pe trotuar, privirea furişă, îngrijorată, a eroilor aventurii din Capra către locul unde Dacia Norocului a stat parcată, într-adevăr, de vineri seara până luni dimineaţa, cu fericitul sătean într-însa.

Acum, însă, maşina se afla pe o străduţă dosnică, deşi tot centrală, ascunsă de privirile bietului căprean, rămas fără ea deşi se dă de ceasul morţii s-o găsească şi se învârte peste tot, după ce a alertat şi poliţia. Cum de i-a fost sustrasă? Prin cel mai banal dintre trucuri. Ion Lostriţă a fost condus cu onoruri ieri, luni dimineaţă, la fotograful unde să-şi facă nemuritoarea poză pentru mirificul carnet de conducere. Zâmbiţi, vă rog. Ţac! Cu şarlatani cu tot, exact în momentul ţăcăniturii, Dacia se topise după primul colţ. Iar în noaptea de luni spre marţi, suferise operaţii cosmetice cu ajutorul unui tinichigiu-vopsitor auto, vechi complice de-al lui Tomberon. Zeroul din capul

numărului de carton? Dus! Nuanţa untului? Dusă! Un automobil cu indicativ de Tulcea, în culoarea vişinei putrede, autoturism banal şi onorabil, integrat perfect în turma zecilor de mii de semeni care cutreieră litoralul, stă, moţăie, aşteptându-şi stăpânii. Furat? Doamne fereşte!

* * *

— Călăule! Ia mâna! Dă prosopul! Nu vezi că-mi bagi tot săpunul în ochi?! Toarnă-mi apă! Mai, încă, mai... Ah, ce mă ustură! Zevzecule, vrei să mă omori?

Victima agresiunii, ţipând ca din gură de şarpe, stătea cu ţeasta mult aplecată peste cada băii, care ar fi fost albă ca laptele, dacă numeroase dâre paralele în diverse nuanţe de gri, izvorând din chica supusă tratamentului, nu maculau faianţa. „Călăul" îşi ţinea victima de ceafă cu mâna stângă, cu dreapta agitând laţele, frământându-le, învelindu-le în abundenţa spumei, încercând să asigure victoria acesteia din urmă în luptă cu un jeg vechi, tenace, încă tare pe poziţii.

— Săpun! aruncă Valerian H. Zbârcea printre opinteli gâfâite. I-auzi la dânsul: săpun! Trogloditule, nici măcar n-ai habar ce deosebeşte un săpun de rufe, greţosul „Cheia" cu care te speli tu, dacă te speli vreodată, de un şampon Palmolive, din setul de toaletă Palmolive special dry hair. Orz pe gâşte! Un Palmolive pe mătreaţa lui Tomberon! Lasă ţeasta mai jos, păduchiosule!

Acest schimb de amablităţi avea loc în baia luxosului apartament 418 – două camere, terasă, antreu şi baie – de la etajul IV al hotelului „Intercontinental" din Mamaia, perlă a minunatei salbe de staţiuni... ştiţi dumneavoastră, cartea de vizită a litoralului. Pentru ca domnul Zbârcea să sacrifice atâtea

preţioase picături verzui din iubitele sale comori, abia de câteva ore achiziţionate cu preţul de bursă neagră, în locul tezaurului abandonat la alde Ciovică din comuna Capra, trebuia ca domnul Zbârcea să acţioneze în serviciu comandat. Îşi rupea din suflet şamponul pentru a îndeplini întocmai ultima poruncă din cele trei lansate ultimativ de doamna Kitty. Străşnicia, obişnuită patroanei, răbufnise de astă dată într-un acces de furie.

Ultima inspecţie dinaintea declanşării „Operaţiunea Atestare”, aşteptată cu încredere de către cei doi subalterni inspectaţi, se încheiase cu un imens scandal. În zadar i-au fost arătate patroanei mândreţe de certificate, demi-carton velin de 0,5 mm. sustrase de la Letea, înnobilat prin arta grafică a lui Dobriţoiu, gata, în ce priveşte numele atestaţilor, să primească aportul caligrafiei lui Zbârcea. Degeaba i-a fost expus, cu o mândrie justificată în ochii potlogarilor, sistemul bine gândit al jumulirii; încă de mâine dimineaţă, tot candidatul se prezintă la hotel cu plicul, acesta conţine invariabil 2/3 din peşcheşul de 15.000, ultima treime fiind onorată poimâine la înmânarea patalamalei semnate şi parafate. Explozia s-a produs, totuşi. Căci doamna noastră Kitty Pârloagă-Wilson este tipul de patron care nu-ţi laudă o treabă corect executată, considerând aceasta în firea lucrurilor; în schimb, când încurci cel mai mic amănunt, te omoară. Concret, a cerut să vadă cum arată o diplomă completată şi parafată. Punându-i-o în mână, caligraful improvizat Valerian Zbârcea, în locul elogiilor aşteptate, s-a pomenit întrebat pe un ton de gheaţă:

— Ce scrie aici?

Zbârcea s-a aplecat către punctul aflat în prelungirea unghiei de la arătătorul doamnei.

— Aici? Nimic. E doar ştampila.

— Asta am văzut, că nu sunt oarbă. Citeşte textul ştampilei.

Glasul lui Valerian, care atacă textul cu aplomb, ajunge o şoaptă abia auzită la ultima silabă: „Consiliul Culturii și Educaţiei Socialiste”.

Cu broboane ivite brusc pe fruntea de un roz-violaceu, domnul Zbârcea a bâiguit stins:

— Într-adevăr, e... ca să zic așa... perimată... nu ne-am... eram atât de bucuroşi când ne-am... eram atât de bucuroşi când ne-am procurat-o, că nu ne-am dat seama...

— Noi? a strigat Ţone, excluzându-se dintr-un plural infamant şi denunţându-l cu vehemenţă. Tu ai făcut asta, gugumanule!

— Doi dobitoci, a conchis sec distinsa iniţiatoare a atâtor lovituri reușite. Până și ultimul ţambalagiu ştie că firma Suzănicăi a căzut în baltă şi a ruginit acolo. Te pomeneşti că aţi dat bani grei pe vechitura asta? Nu? Mira-m-aş. Ei bine, îmi pierd vremea cu voi. Ultima voastră gafă a pus capac la toate.

— O dregem domană Kitty, s-a angajat vinovatul principal. A fost o gafă, dar, din fericire, n-am ştampilat decât trei-patru cartoane. O să procurăm un sigiliu valabil, nu-i așa, Ţone? O să facem...

— O să faceţi totul, nu-i aşa? Totul şi încă un mic răhăţel pe deasupra?! Cu aceeaşi vigilenţă conţinută în aceleaşi capete seci, nu?! Ei bine, o spun pentru ultima oară: m-am săturat! În 24 de ore trebuie, unu, să lichidaţi povestea cu ţăranul; doi, să obţineţi o parafă valabilă; trei, să vă descotorosiţi de orice asemănare cu cimpanzeii! Valerian, cu mătăluţă discut. Ori îi faci jigodiei ăsteia de Tomberon un obraz de om, ori dispăreţi împreună, pe veci. Să nu mai văd înaintea mea flenduri, laţe, jeg, nimic! Cine a mai pomenit un membru într-o comisie de atestare umblând în halul ăsta? Niciun cretin n-ar înghiţi gogoaşa. Voi vreţi să-mi torpilaţi afacerea, văd eu! Băgaţi de seamă; atât vă mai zic! Până nu vă achitaţi de cele trei puncte stabilite, pieriţi din ochii mei!

Şi uşa s-a zguduit în urma patroanei, fără menajamentele cuvenite unui imobil rămas încă, la ora aceea, bun al întregului popor.

... Etapa şamponului s-a încheiat. A intrat în acţiune foarfecele. Acest instrument, în mâinile unui Figaro improvizat, ba încă unul ce are de plătit jigniri vechi şi, iată, noi, îl sperie de moarte pe Tomberon, care se zbate din răsputeri să scape, dar nu scapă; simte şuviţă după şuviţă căzând sub tăişul foarfecelor bine ascuţite şi, în această luptă inegală, găseşte totuşi o satisfacţie compensatoare. Fiecărui ţac-ţac tăios, el îi răspunde cu un poc-poc. Ştiind prin ce se traduce ţac-ţac, vă întrebaţi, probabil, ce semnificaţie trebuie acordată acestui poc-poc. Zbârcea, cel mai interesat să o afle, era atât de absorbit în munca sa de frizer, încât n-a stat să dezlege enigma. De-abia când Ţone era, în fine, tuns, când Ţone râdea în hohote, când oglinda i-a adus imaginea proprie... stupoare! Pe toată lăţimea şi lungimea frunţii sale roze şi venerabile, domnul Zbârcea purta, cu diametrul monedei de 3 lei, sau, poate mai în ton cu persoana, cu diametrul unei cutiuţe Nivea, textul circular: „Consiliul Culturii şi Educaţiei Socialiste”. Un ordonat dar nu mai puţin oribil grafitti rămas din vremurile de curând apuse. Culmea: niciunul dintre săpunurile occidentale n-a fost în stare să înlăture aceste rotunde inscripţii ale acestei foste oficialităţi. Numai săpunul de rufe „Cheia”, acela mare, galben-negricios, împrumutat din „trusa” lui Florică Ţone, le-a eliminat către orele 24, cu chiu, cu vai. De unde valabilitatea înţelepciunii populare, încă o dată verificate: cui pe cui se scoate!

* * *

Hamdi Batâr, zis Ovidiuș, visa – dreptul la visare fiind asigurat oricărui tânăr, indiferent de etnie, în perioada tranziţiei către o economie de piaţă – însă, în acelaşi timp, înţelegea cu amărăciune pentru ce apare atât de improbabilă perspectiva ca patiseria-berărie „Pontus Euxin” să aibă drept proprietari cuadrupleta Pârcălabu-Mircescu-Van Hollen-Batâr: pentru că ultimul, al patrulea viitor patron asociat, nu reuşea deloc să asigure o rulare rapidă a clienţilor în raionul său din colţul localului. Ba mai mult, risca în acea zi de miercuri enervarea patronilor, deoarece, ca și marţi, un grup compus tot din doi bărbaţi şi o femeie sta la aceeaşi afurisită masă, confiscând-o vreme de ceasuri. Ce importă că erau alţi clienţi? Consumaţia era exact aceeaşi ca număr de halbe şi de pateuri. Paguba imobilizării colţului era imputabilă tot lui Oviduş, săracu. Şi iată-l plângându-şi de milă cu o duioşie deloc tătărească.

La masă se afla, în plen, Agenţia MON NOM. Soarele Dobrogei îl dăruise pe Titi Neguş cu o pojghiţă aurie, marcând astfel vechimea prezenţei lui în zonă şi delimitând, cu o oarecare aproximaţie, sosirea celorlalţi doi, unchi şi nepoată, debarcaţi din rapidul 83, cu plecarea la orele 6,20 din Gara de Nord.

— Faină berea. Are acel dulce amărui, de la hamei citire...

— Ştiam eu unde vă dau întâlnire, nea Pantelică. Să vedem dacă o să-ţi placă şi preţul.

La auzul cuvântului „preţ”, Olguţa, trezorierul agenţiei, se încruntă uşor.

— Lasă, bre, o linişti Neguşul, cu o afectuoasă, deşi prea fugară cuprindere în palmă a braţului ei gol, că merităm şi noi

o bere bună, ce dracu? Cum v-am zis eu în telegramă? Haideţi la lupta cea mare! Mie în sută, hoţii sunt pe litoral. Şi la fel de sigur, n-au venit aici să facă plajă.

Fostul maior de miliţie arboră o mină dubitativă. Gestul său, un deget plimbat pe frunte, putea fi interpretat și ca reflexul meditaţiei, nu neapărat ca scărpinarea şanţului pentru vecie imprimat la nivelul cozorocului de vechiul, dispărutul chipiu:

— Bun, dar litoralul e lung, iar omenetul – câtă frunză și iarbă. Unde aruncăm undiţa?

— Unde-i balta mare şi peşte mult, nea Pantelică. Să gândim cu logica rechinului. O afacere di granda nu se face vânzând bronzul unei tanti care şi-a ars azi pielea şi mâine se cojeşte. Evenimentele. Iată ce trebuie să căutăm.

Olguţa, gândind cu glas tare:

— Evenimentele! Evenimentele Constanţei... ale litoralului... Ştiţi ce? Există un loc unde toate acestea se consemnează și se comentează: Radio Vacanţa.

Iubitul ei o răsplăti cu o întârziere mai îndelungă pe braţul dezmierdat în răstimpuri.

— Excelentă idee. Scuză-mă că mi-a trecut prin cap încă de luni. Am fost la redacţia Radio-Vacanţei. Am stat de vorbă cu un tinerel poliglot, foarte simpatic chiar și pe româneşte. Și iată ce am aflat.

Din buzunarul cămășii, faimosul minuscul bloc-notes își făcu apariţia, furnizând comentariilor lui Titi Neguș un depozit de informaţii.

— Hai să triem. De azi până duminică, de-a valma.

• Năvodari. Deschiderea taberei internaţionale de copii. Cade, nu-i aşa? Ce să caute acolo escrocii doamnei Kitty? La luare de ostateci minori n-au ajuns încă.

• Siut-Ghiol. Campionatul naţional de pescuit sportiv. Îi vedeţi pe clienţii noştri înghesuindu-se să tragă la peşte de o ciorbă? Premiul întâi, o mulinetă; ce să zic!...

Unchiul şi nepoata, cu aplecări sincrone de creştete, îşi manifestară desconsiderarea pentru evenimentul Siut-Ghiolului. Titi continuă:

• Constanţa. Preselecţia pentru Miss Litoral 1991. Eeee, aici... parcă-parcă. Încep să se vânture parale. Se pun la bătaie veleităţi, ambiţii, interese. Se reţine, nu?

Din nou, unitatea de monolit a MON NOM-ului se manifestă prompt; Neguş înregistrează cu satisfacţie trei voturi pentru, niciun vot contra, nicio abţinere. Inventarie mai departe.

• Costineşti. Festivalul filmului pentru tineret. Olguţa:

— Nu prea văd ce i-ar atrage pe pungași acolo. Ce, și de la cine să ia? Studenţi, elevi, proaspăt căsătoriţi... Le fluieră vântul prin buzunare.

Titi:

— De acord. Costineştiul cade. Altceva, atunci. Deși, după părerea mea, trebuie să pice și asta.

• Mamaia: Olimpiada bucătarilor de restaurante cu 3, 4, 5 stele. Care, adică? Ia să fim serioşi cu stelele, că ştim cum se mănâncă și sub una, și sub cinci. Ei, o lăsăm? Eu zic să mergem mai departe.

Hamdi Batâr, care patrula prin preajmă, prinse din zbor ultimele cuvinte și scoase plaivazul de după ureche:

— Să vă fac nota.

— Ho, că nu dau turcii! îl potoli bonom detectivul şef, nu mai înainte de a scruta cu atenţie fizionomia tânărului chelener şi a trage discret concluzia că obârşia intermediară a acestuia poate fi stabilită în gloriosul hanat al Crimeii.

— Dar şi celor de afară le e sete, îndrăzni Oviduş să-şi acopere retragerea cu un argument forte.

— Cui? Dumnealui? întrebă Neguş, trăgând cu un gest larg perdeaua şi arătând către îngânduratul poet Ovidiu. Mai avem un loc la masă. Să poftească.

După ce hoarda se retrase în dezordine, Titi reluă enumerarea:

— Încă două chestii, dar „grase”:

• Constanţa. Start în Raliul maşinilor de epocă. O cursă de automobile retro. Ei? Cum vă sună?

— Mie îmi sună, trecu fata încă un mic examen profesional. Am văzut afişul încă din gară. Chestie nostimă, adună snobi, excentrici, inşi cu parale şi garaje fără igrasie. Eu, să fiu în locul doamnei Kitty, aici m-aş băga.

— Bravo, Olguţa.

Cu două tinere voturi pentru şi o vârstnică ezitare, raliul Constanţa-Tulcea al automobilelor de epocă rămase înscris pe lista evenimentelor de avut în vedere.

— În sfârşit, ultimul pont. Ne-euxin, deşi... tot aici.

• Constanţa: Atestarea instrumentiştilor şi soliştilor vocali liber profesionişti, sezoanele 1991/1992. Aicea, fraţilor, ascultaţi la mine: se învârt bani grei de tot. Cu lopata!

De data aceasta, Pantelimon Marghilomănescu răspunse nu printr-o ezitare, ci prin cel mai categoric vot contra.

— Eu zic să păstrăm măsura. Nu tot ce zboară se mănâncă, nu tot ce-i concurs e şi fraudă: cine câştigă mai şi ştie ceva în ţara asta! Prea o luăm mereu, aşa, mecanic!

Evitând să-şi privească asociatul şi cenzurându-şi ironia duioasă din ton, Neguş îl luă pe departe:

— În localul acesta, domnişoarelor şi domnilor, înainte de privatizarea şi renovarea lui, se vindea ăl mai straşnic iaurt din Dobrogea. Iaurt de oaie, deliciul pricepuţilor, minunea lui

Dumnezeu! În acel iaurt sufli dumneata acum, nea Pantelică, după ce te-ai fript cu ciorba Borsecului, uitată fie-i fierbinţeala. Haide să lăsăm acest pont pe listă.

— Ştii ce, Titi? Cu glumiţa asta nesărată pe mine nu m-ai convins. Ciuleşti urechile la o banală atestare de lăutari... Iaca, fleoşc!

Titi Neguş înghiţi cu poftă ultimul pateu şi nu se arătă jignit.

— Vrei argumente? Îţi servesc unul. Acest pont e singurul pe care nu de la Radio Vacanţa îl deţin. Circulă, în schimb, printre sute de gurişti, cobzari, acordeonişti şi ţambalagii. Atestare fără afiş, ştiută de toţi cei interesaţi dar ignorată de toate autorităţile?! E telefonul fără fir. Nici asta nu-ţi spune dumitale nimic, nea Pantelică?

Tăcere încurcată.

— Bun. Atunci, de afacerea atestatelor mă ocup eu personal. Dacă eşti de acord, dumneata preiei raliul.

Acceptare grăbită.

— Bun. Deci, Olguţei îi rămâne concursul de frumuseţe pentru Miss Litoral. Trimitem şi noi o frumoasă printre frumoase.

Zâmbet fericit al Olguţei, la primul compliment public auzit din gura lui Titi.

— Prima întâlnire de raport, mâine la ora 12. Tot aici, dacă v-a plăcut berea. Măi Gingis-han, dragă, ia hai cu nota aia, c-am prins rădăcini...

* * *

În noaptea de miercuri spre joi, Hamdi Batâr a avut un vis. Se făcea că pe colţul unei semilune de argint sta călare străbunul cel mai venerat al Batârilor, că acest glorios îşi făcea vânt cu

cartonul-suport pentru halbele de bere şi că-i adresa din ceruri un sfat scurt, dar cu miez bogat: „Strănepoate, în toate izbuti-vei dacă fi-vei ferm!”

Nu-i de mirare că, încă de la primele ore de serviciu, Oviduş se căzni să se înăsprească în relaţiile cu clienţii vorbă-lungă. E chiar probabil că, la origine, o prea cunoscută zicere a avut forma „vorba lungă, sărăcia ospătarului”. Dară-mi-te de când libera iniţiativă cere o tot mai rapidă amortizare a mjloacelor fixe și circulante!

— Domnii! Mai consumaţi ceva? Alfel strâng.

Cei doi bărbaţi care tăifăsuiau de mult la aceeaşi masă preferată de vorba lungă şi ostilă comerţului express, îl expediară pe bietul Hamdi cu un singur gest, de parcă i-ar fi deranjat o pârdalnică de muscă. Şi continuară să depene amintiri din tinereţe. Erau suveniruri doldora de combinezoane albastre, exerciţii de zbor, salturi cu paraşuta, romantismul aripilor, golul din stomac la primul looping, suspinul lung la contactul trenului de aterizare cu pământul regăsit. „Frumos a fost, mă Costache! Cum am lăsat eu lumea asta?!” „Nu te plânge, Aristotele, nu te plânge, că eşti mai sigur cu picioarele pe pământ. Din câte îmi spui, înţeleg că din pământ trăieşti, de vreme ce lucrezi la un cimitir...”

— Domnii! îşi încearcă iar norocul ospătarul Oviduş. Sunteţi numai două persoane, şi, nu vă supăraţi, ocupaţi o masă de patru...

— Ştii ce? Să n-o faci pe totalitarul cu mine, că te marginalizez numaidecât! îl puse la punct pe micul tătar clientul pe numele său Aristotel Tăbârcă. Noi mai aşteptăm o persoană, deşi nu eram dator să-ţi dau dumitale explicaţii. Lasă-ne!

Da, stimaţi cititori, deşi de atât amar de pagini l-aţi pierdut din vedere pe acest domn, nădăjduim că nu i-aţi uitat nici

originalităţile comportamentului, nici vehemenţa structurală, placată cu chiţibuşuri totalmente nerentabile. Dacă personajul a ieşit din raza noastră vizuală, nu ne simţim în întregime singurii vinovaţi. Adevărul este că, în aceste ultime săptămâni, domnul Aristotel Tăbârcă a plonjat cu voluptate într-un domeniu nou şi fascinant: ecologia. Domnia sa este unicul adept al acestor stimabile principii care abordează domeniul din unghiul ţintirimului, locul său de muncă. Ideea că duşii de pe lume nu pot protesta la poluarea perimetrelor respective este falsă, demonstra Aristotel; ei au drepturi egale cu supravieţuitorii în virtutea legăturilor subterane dintre aici şi dincolo. Din păcate, tocmai când era pe punctul de a deveni militant al mişcării ecologiste, omul a fost deturnat de la nobila pasiune, prin milogelile surorii disperate: „Aristotele, mie acum îmi trebuie banii furaţi de escroci. Dacă-i recapăt peste un an, n-o să mai valoreze nimic, că poliţia nu mi-i indexează. Ziceai că mi-i aduci tu. Adu-mi-i!"

— Ajută-mă tu, Costache. Tu, cu avionul ăla, pe care-l pilotezi. Te conjur în numele vechii noastre camaraderii. De sus se vede totul. Cine stăpâneşte văzduhul, controlează situaţia. Sunt pe urmele bandei de care ţi-am vorbit. Declanşăm Operaţiunea Patrula Aeriană, o codificăm OPA şi ţinem în vizor tot litoralul. O să picăm peste hoţi ca uliul!

— Bate-te peste gură, Aristotele, îşi scuipă în sân comeseanul, superstiţios ca toţi piloţii. Se vede că de treizeci de ani n-ai mai suit într-o carlingă. Cuvântul picăm e scos din vocabularul nostru.

— Stai, că nu m-ai înţeles, începu Tăbârcă, dar se întrerupse pentru a face loc la masă unui nou venit, un bărbat mititel şi demn. Proaspătul ecologist luă iniţiativa prezentărilor.

— Faceţi cunoştinţă. Domnul Costache Mărgărit, pilot veteran la Aviachim, scump camarad de zbor şi paraşutist

sportiv din vremurile juneţii noastre. Domnul Vintilă Moja, din administraţie, preşedintele Asociaţiei pentru recuperarea sumelor escrocate.

Şi chiar înainte ca noile cunoştinţe să-şi descleşteze mâinile una din alta, Tăbârcă se adresă mândru prezidentului mignon, cu o formulă lapidară, în care lungi şi frământate discuţii consumate în personalul de noapte 8003, cu plecarea la 0,56 din Bucureşti Nord şi sosisrea în Constanţa la 6,43, găseau o fericită încheiere:

— Domnule Moja, s-a aranjat. Aviaţia e cu noi.

Comunicatul acesta atât de sentenţios stârni neliniștea pilotului.

— Măi Aristotele, măi băiatule, nu mă lua aşa repede, că doar ţi-am explicat multe.

Avioneta mea e un hârb. Transportă saci de chimicale. Fără încărcătură nu primeşte avizul decolării. Nu zboară unde vrea, nu aterizează unde-ţi vine ţie bine. Sigur, eu, cât depinde de mine fac, însă...

— Mi-ajunge! exclamă fericit Tăbârcă. Dacă faci ce depinde de tine, constituim OPA şi zdrobim o părticică a răului pe acest sfânt pământ. Băiete, adu o bere şi un pateu pentru domnul!

Hamdi Batâr văzu ca aievea dezastrul financiar al acelei blestemate mese de colţ. Înjurăturile tătărăşti, izvodite din goana calului în secole de migraţie, sunt de o savoare nespusă, dar, fiind rostite în gând, nu le-am putut auzi, deci nici reproduce. Tânărul ospătar se duse la barman şi aşteptă să preia sărăcăcioasa comandă, ocazie cu care se ciocni de două ori, piept în piept, cu un ţăran, demn lucrător al ţărânei dobrogene, rătăcit în acest local şi azvârlind împrejuru-i nişte priviri ele însele cam rătăcite. Insolitul client purta o pălărie de pai cu calotă înaltă, hainele îi erau boţite, în miriştea ţepoasă

a perilor din barbă sticlea o lumină trădând îndelungata neodihnă, iar buzele, mozolite în neştire, îşi plângeau, mut, foamea şi setea.

— Poftiţi cu mine, îl îmbie perfid Hamdi Batâr, şi chiar – devreme ce tot se hotărâse la fermitatea cerută de străbunul din vis – îl conduse uşurel pe ţăran până la masa celor trei muşterii din colţ. Domnii! Aşa, cu un pateu şi o halbă la două ore, noi faliment credem. Domnu' luaţi loc lângă domnii; iau imediat comanda, până atunci gândiţi...

Savurându-şi mica răzbunare, Oviduş se îndepărtă, întrucât eliberarea altei mese, cea mai cu dever dintre toate, îl solcita de urgenţă.

Omul se prăbuşi pe scaunul liber, abia îngăimând o cerere de iertăciune. Să comande? Ar mânca şi ar bea, desigur, dar n-are un sfanţ. Ar pune capul pe o pernă, dar de patru zile şi trei nopţi îşi caută bezmetic maşina ce i-a fost furată de sub nas în oraşul ăsta nelegiuit. S-ar duce acasă, cum îl îndeamnă poliţia unde a reclamat furtul, dar... te rabdă inima să stai cu mâinile încrucişate, să aştepţi ca nişte străini să-ţi readucă bunul în bătătură? Pentru nimic în lume! „Cu mâna mea îi prind... că doi tâlhari au fost... şi mor cu ei de gât! exclamă ţăranul. Aşa să-mi ajute Cel de Sus!"

Fluid al loviţilor de soartă, tu, ce înfrăţeşti inimi zdrobite şi buzunare uşurate, cât de frumos ţi-ai dovedit neasemuita-ţi putere şi în această împrejurare, la cea mai retrasă dintre mesele „Pontului Euxin"! Ca la un semn, Moja cedă plugarului farfurioara cu pateul, Tăbârcă îi jertfi, cu bună voie, jumătatea halbei sale de bere, iar pilotul avionetei utilitare...

...ei bine, dacă domnul Costache Mărgărit nu-i oferi nefericitului nimic comestibil, în schimb acceptă fără proteste o gigantică (aproape blasfematoare) substituire. Într-adevăr,

Tăbârcă reluase invocaţia păgubaşului cu o explozie de entuziasm: Aşa să-ţi ajute cel de sus!

Şi privise, implorând, către dumnealui, Mărgărit Costache, pe care-l plasa astfel la altitudinea de croazieră 250 m a tărăboanţelor aeriene, cărăuşe de fosfaţi şi azotaţi.

— Cum te numeşti matale, dragule? se interesează părinteşte domnul Vintilă Moja.

— Lostriţă Ion, mulţumesc de întrebare.

— Te simţi mai bine acum? veni, domol, o delicată referire la golirea farfurioarei şi a halbei.

— Mi-am venit în fire, mulţumesc de omenie... Dar tot mă seacă la inimă că mă ştiu prădat!

— Te înţelegem, bade. Şi noi tot pe urmele unor lotri suntem!

— Aoleu, nu ştiam.

— Află! De-al nostru eşti...

... Ce făcea afară, în piaţa care îi poartă numele, Ovidius Publius Naso? Îşi murmura, desigur, cadenţe din Tristele sale, încercându-le muzicalitatea. Şi vânzătorii de ziare, în aceeaşi piaţă, ce strigau? Ştiri reale ori ştiri inventate, efemeride cu toatele. Şi valurile timpului, zbătându-se, ce inundau? Constanţa, restul ţării, restul lumii. Şi spuma lor ce scotea la suprafaţă? La „Pontus Euxin" un soi de solidaritate, deocamdată, dar, pe aiurea, altceva: un slogan lemnos, cufundat o vreme, invizibil o altă bucată de timp, dar numai parţial imersibil, prin esenţa sa groasă, elastică, impermeabilă, mai uşoară ca pluta dopului, mai poroasă decât celuloza sugativei, părând a fi – şi chiar este, păi cum naiba să nu fie?! – veşnică, inextricabilă. Şi oare ce se află în fiece moleculă din acest fantastic buştean plutitor? Ei bine, un îndemn simplu, un ordin pur: „Păgubaşi din toate stările, urniţi-vă!"

Capitolul XIII
PREGĂTIRI SUPREME ÎN AMBELE TABERE

• Ţurţuri muzicali şi contabili • Un tomberon ras, tuns, spălat şi şamponat rămâne Tomberon? • Orice revizor cultural serios trebuie să graseieze • Agenţia Mon Nom ia o baie de soare • Cronica mondenă: cupă de Campari vărsată pe corsajul doamnei... • Seif la purtător • De ce avioanele utilitare nu se fac din cauciuc?! • Între Da şi Nu, hotărâtor e milionul.

Tot joi, în timp ce la „Pontus Euxin” se închega o sfântă ligă punitivă de care făptaşii afacerii „Beautiful Colllege” ar fi trebuit să tremure avan, nemernicii aceia, în spaţiosul şi elegantul apartament de la etajul IV al hotelului mamaiot „Internaţional” încasau primele beneficii grase ale noii lor potlogării de anvergură, pe care am numi-o (dacă revolta şi scârba nu ne-ar reţine) „Afacerea Atestărilor”.

Raţionamentul de bază, opera doamnei Kitty Pârloagă-Wilson, avea simplitatea ideilor cu adevărat măreţe, frizând genialitatea. În tranzitoria noastră epocă, acuma, domnilor, când o carte se tipăreşte de zece ori mai greu decât se scrie, când umplerea a trei rânduri de scaune într-o sală de teatru cu cinci sute de locuri devine o riscantă aventură, când sâni şi fese de femei celebre ori anonime se etalează sfidător pe calendare, postere şi coperţi de revistă, gata să sară şi între pagini de abecedar, cui îi mai pasă dacă nişte amărâţi de lăutari cântă prost ori mai puţin prost, poluează de gradul I ori de gradul II arta şi societatea noastră? Ei bine, ne pasă nouă, le-a zis doamna Kitty ciracilor, iar din chestia asta scoatem milioane.

Suma avea să se compună din fracţii anunţate muzical. Spânzurat deasupra uşii, la intrarea în prima dintre cele

două camere ale luxosului apartament, ocupată de secţiunea operativă a onoratei comisii, un graţios gadget, alcătuit din ţurţuri metalici minunat cromaţi, răspândea la cea mai uşoară atingere clinchete argintii. Cu 340 metri pe secundă, gingaşul sunet ajungea în camera a doua, unde pentru preşedinta onoratei comisii de atestare (persoană prea importantă, deci invizibilă în acea etapă de către muritorii cotizanţi) era semnalul că un plic-ofrandă a fost depus pe altarul competenţei artistice din întreaga Dobroge.

...Omogenizat, cuplul Zbârcea-Ţone arată acum ca orice segment birocratic dintr-o cancelarie. Cel dintâi are degete pătate de tuşul cu care completează caligrafic diplomele; cel de al doilea a ajuns să suporte până şi o cravată înnodată la gâtul subţiratic. I-am văzut, altădată, beştelindu-se, spurcându-se reciproc. Acum, când formează două roţi legate indisolubil prin osia escrocheriei în plină acţiune, nu mai există nici umbră de gest asincron. Fluxul tehnologic al operaţiunii reflectă şi urmează simplitatea ideii de bază.

Ciocănit discret în uşă. (Solicitantul a fost prevenit să bată discret). E poftit înăuntru. Ţurţurii cântă. Insul se prezintă:

— Să trăiţi. Mă cheamă Spiru Ciocănel. Ţambalagiu. Şef de taraf. Cinci inşi. Mai trebe ceva?

— Plicul. Şi să mai spui o dată datele, ca dumnealui să le prindă corect. O literă greşită şi... v-aţi nenorocit.

Înmânarea plicului are loc, aşadar, pe fondul simpaticelor scârţâieli de peniţă (import german), din vârful căreia ies cârlige frumoase, aproape gotice.

Tânărul secretar ia diploma, o semnează, o suflă şi o vântură în aer, o ştampilează, în fine o arată, sobru, solicitantului:

— Dom'le Spirule, o vezi? E valabilă doi ani, dar numai după ce doamna de la minister o contrasemnează. Operaţia are loc

mâine. Ştii unde. Acolo trebuie îndeplinite două condiţii: restul de bani şi maximă punctualitate. Dumneata eşti programat la 10,47 precis. Ţii minte? Împrumută un ceas bun, dacă n-ai. Ţi-a sărit rândul? Aleluia!

— Vai de mine, sare omul speriat. Io vin cu o oră mai'nainte...

— În niciun caz. După, nu; înainte, nu! N-avem nevoie să vă buluciţi acolo. Te prezinţi fix la ora stabilită.

— Înţeles, să trăiţi! Vin cu ţambalul? Cânt?

— Păi, altfel cum? Ai la dispoziţie două minute să-ţi desfăşori toată măiestria.

— Cu tot tarafu', domnu'?

— Nu-i nevoie, mergem pe mâna dumitale. După cum te-ai convins singur, aici totul e pe încredere. Hai, du-te sănătos.

— Să trăiţi, să trăiţi...

Cu două plecăciuni simetrice, mercenarul corzilor s-a retras. De-a îndărătelea. A ajuns la uşă, a deschis-o, a plecat. Şi astfel, iară a fost acţionată jucărioara muzicală suspendată, jucărioara ale cărei clinchete serafice ca o suflare de zână sunt înregistrate în camera vecină, întru cea mai riguroasă evidenţă contabilă. La două clinchetiri, una intrare de plic în sertarul încăpător al mesei.

Aşa desfăşurându-se tema, să-i punctăm şi variaţiunile. Erau acele cazuri, bine determinate, la care un anumit detaliu deschidea calea unei taxări suplimentare. O dizeuză grăsană afla că, de la 80 de Kg în sus, certificatul de atestare devine inaccesibil fără un laissez-passer de cinci miare. Nu numai greutatea stabilită cu rigoarea impusă balerinelor şi stewardeselor, ci şi vârsta trebuia să se strecoare prin baremul-strungă: solistele vocale de peste 45 de ani suportau din poşeta proprie închiderea ochilor unei comisii atât de severe. Uneori te costa o mie faptul că nu stăpâneai şlagărele

internaţionale în limba lor de origine, alteori suportai plata unei diferenţe numai pentru vina de a fi venit fără o canistră plină, deşi ai mărturisit imprudent că eşti din Niculiţel sau Murfatlar. Într-un moment de răgaz, şuvoiul de atestabili contenind pentru câteva minute, doamna Kitty se strecură din camera de comandă, dar nu părăsi apartamentul înainte de a se interesa de numărul plicurilor. Când Florică Ţone spuse: 39, ea specifică, în replică, 44, arătând către ţurţurii metalici ca sursă a informaţiilor. Nu, doamnă, se ţinu tare Tomberon, unii au ieşit aşa cum veniseră, n-aveau toate formele şi i-am trimis acasă să „le completeze". Patroana plecă, nu fără a scutura ameninţător degetul, iar subalternul suspectat, mârâi că aşa nu se mai poate. Imediat după aceea, atunci când o fufiştină respinsă la preselecţia concursului de muzică uşoară „Mamaia' 91 sosi pentru atestare, Ţone, deşi în măsură să constate că duduia avea asupra-i toate formele trebuincioase, o pofti la o plată suplimentară în camera de alături, unde taxarea dură destul de mult.

— Eşti nebun? bătu în uşă Zbârcea, drapându-şi invidia într-o falsă alarmă. Dacă vine patroana?

— Fii liniştit, veni de dincolo vocea îngroşată de satisfacţie a craiului ce recolta, spre sincera sa mirare, prima recoltă erotică a despăduchierii din ajun. Domnul de la Cultură, cu care se vede, o s-o reţină şi azi vreo două ore. Omul are necazuri şi consolarea ia timp.

Domnul de la Cultură, amestec ciudat de neglijenţă vestimentară şi preţiozitate în gestică, avea într-adevăr probleme. „Fapt foarhte supăhrătohr, aseahră tâhrziu, exact pe când mă aflam tot în acest bahr, în şahrmanta dumneavoasthră companie, cineva mi s-a sthrecuhrat în camehră şi mi-a susthras din sehrvietă... ce chredeţi? O ştampilă. De Ministehr. Nu-i aşa

că, penthru un hoţ, e destul de bizahr?” Doamna Kitty îşi pleca virginal genele lungi asupra păhăruţului cu gin tonic, aproba şi-l vedea pe Florică Ţone păşind cu fereală pe cornişa hotelului, distanţa dintre apartamente dând toată măsura îndrăznelii lui de hoţ tânăr şi agil.

Pe când în barul „Internaţionalului” ginul tonic lucra cu vrednicie la pregătirea stării de spirit indispensabilă oricărei consolări, la apartamentul 418 plicurile se strângeau grămadă, ameninţând cu înţepenirea sertarului. Fufa lirică părăsea camera de suprataxă, notându-şi că ora ei, mâine, rămâne stabilită pentru 12 şi 13 minute fix, atenţie, să nu întârzie, deoarece preşedintele comisie este femeie, iar pe solidaritatea sexului frumos să nu contăm. Gadget-ul muzical continua să susure deasupra canatului uşii, numărându-i pe pelerinii acestei Mecca a show-business-ului. Soseau plini de speranţe şi de bani, plecau atestaţi în proporţie de două treimi (2/3), repetându-şi, ca nişte tocilari de clasă mică, ora convocării lor pentru ultima treime, cea mai importantă; definitiva.

În luna iunie, plaja Constanţei nu este încă plină ochi. Așa că mai fiecare dreptunghi textil pe care se lungesc amatorii de helioterapie devine observabil de pe cornişa înaltă a oraşului. Pe trei prosoape, mai mult sau mai puţin flauşate, trei trupuri. Pantelimon Marghilomănescu nu-şi expunea soarelui decât bustul, deoarece costum de baie el nu şi-a împachetat; din Bucureşti, el n-a văzut în malul mării decât îndeplinirea misiei. Olguţa şi Titi au echipament corespunzător, deşi în linii şi culori cam depășite de modă. Lucru firesc, dacă te gândești că Agenţia Mon Nom, în a treia zi de sejur pe litoral, îşi ţine ședinţa de lucru în bătaia razelor, pentru că pur şi simplu nu mai dispune

de mica avere la care se ridică preţul halbelor în „Pontus Euxin" sau aiurea.

Se dă raportul, se face analiza situaţiei, se schiţează noi planuri operaţionale. Nisipul, prefirat printre degetele răşchirate, pare a se pune în consens filozofic cu puţinătatea faptelor pe care poţi să te bazezi, domnule.

— Eu n-am nimic de spus în legătură cu Miss Litoral, zise fata. Decât că... dar nu cred că vă interesează... acolo, eu, deşi venită cu treburi, cum ştiţi, am fost, totuşi... selecţionată pentru finala concursului.

— Hopa! Unde dai şi unde crapă! sună comentariul lui Titi, care închise un ochi, ochiul său cel tandru, lăsându-şi-l deschis numai pe cel sarcastic.

— Mda... se necăji nepoata Marghilomănescului. Vezi, presimţeam eu că n-o să te intereseze. Mă rog, trece-o la întâmplări extra-profesionale.

Pantelimon, îndepărtând cu bobârnace melancolice nisipul fin de pe manşeta pantalonilor.

— Nici la Raliul maşinilor de epocă, nimic special de semnalat. I-am mirosit, i-am cercetat, i-am văzut pe sponsori, m-am învârtit printre trăzniţii ăia de automobilişti. Nu sunt toţi bătrâni, dar sonaţi de amorul vechiturilor sunt toţi. Mai trec şi diseară pe la clubul lor; se dau ultimele dispoziţii tehnice, e şi un cocteil, dar nu cred într-o lovitură ce s-ar pregăti acolo. Ori poate m-am ramolit eu, m-a lăsat flerul de tot, cine ştie...

Titi, după ce urmări voluta elegant înscrisă pe cerul albastru de un pescăruş, se răsuci de pe o latură pe burtă, pentru a fi auzit de ambii colegi.

— Bun. Deci, pe frontul de Vest ca şi pe cel de Est, nimic nou. Eu însă cred că lupte crâncene sunt iminente în tranşeele atestării. Personal m-aş prezenta imediat, voluntar, dacă aş avea

vreun talent... să mă aleg şi eu cu un trofeu, să zicem Ţambalul de aur, dacă Mister Litoral nu există. Hei, tu, domnişoară, nu te bosumfla! Serios acum: Tomberon trebuie că-i amestecat. Deci, eu nu mă pot ivi; aş speria vânatul. E nevoie să ne apropiem în vârful picioarelor, şi o singură persoană, cea mai agreabilă dintre noi, să încerce atestarea; numai aşa ţinem faptele sub control. Fetiţo, alege-ţi talentul şi... la comisie cu el!

Câteva fire de siliciu, răutăcios lipite de fibrele stofei şi vânate cu unghia, în manşetă, justificau uşoara enervare a fostului maior:

— Mergem chiar aşa, la sigur? Pe ce te bazezi?

— Pe o ştampilă, nea Pantelică. Rotundă sau în colţuri, nu cunosc. Aseară, un revizor de la Ministerul Culturii a declarat un furt de ştampilă. Dintr-un hotel din Mamaia. Ce zici de chestia asta? Nasul meu cu linie neclasică simte că aici este ceva în neregulă. Diplomă falsă rimează al dracului cu ștampila furată, când la mijloc sunt bani grei. Hai să nu mai pierdem vremea. Olguţo, de dragul cauzei... fă-te artistă! Unchiul va fi în preajmă; eu – de caraulă, la postul numărul trei. Sper să fie bine. Până una alta, hai în mare. Avem şi noi dreptul la o porţie de înot în timpul serviciului. Nea Pantelică, dacă ne vezi dispărând în valuri, nu uita ce testament ţi-am lăsat cu limbă de plajă. Fiindcă tot ești cu pantalonii pe dumneata, ai sarcina să duci la bun sfârşit afacerea „Beautiful College”!

* * *

Direcţiunea hotelului „Internaţional” avea ambiţia să ofere superbele foyere ale clădirii drept decor pentru felurite întâlniri mondene, de dragul reclamei ce însoţește fiece

pas al oamenilor la care se uită lumea. Cu asemenea ocazii, direcţiunea hotelului obişnuia să adreseze ocupanţilor celor mai scumpe apartamente invitaţia de a onora, din partea firmei, acele reuniuni. Beneficiară a unui apartament de lux, ergo, a consecinţei protocolare, doamna Kitty descinse din lift, după ce în timpul silenţioasei coborâri îşi mai verificase, în oglinda cutiei mobile, ţinuta. Perfecţiunea nefiind perfectibilă, nimic nu mai era de corectat.

Societăţii în mijlocul căreia se pregătea să petreacă o agreabilă jumătate de oră, i se fixase un salon de toată splendoarea; însă ţinuta participanţilor, teribil de pestriţă, o făcu pe eleganta doamnă să ezite o clipă. De la dandysmul însmokingat şi papilonat, până la puloverul şleampătului parcă atunci ieşit de sub maşină, fanii raliului şi actanţii lui arborau toate vestimentaţiile posibile. Şi imposibile, după alesele gusturi ale eroinei noastre. Sponsori, piloţi şi copiloţi, soţii şi ţiitoare, mecanici de întreţinere, oficiali snobi, chibiţi dezordonaţi, rătăciţi cine ştie cum în sindrofie, toţi râdeau, ronţăiau alune, ciocneau pahare şi, mai ales, pronosticau pătimaş. Să tot fi fost vreo sută de persoane, dar vastitatea salonului îi făcea pe toţi vizibili. Din rumoarea generală, percutau ici-colo nişte nume, asociate cu nişte ani: Crysler 1929, Studebaeker 1924, Chevrolet 1925, BMW 1927... Şi, mereu declanşând râsete ironice, Toppolino, acesta fără nicio fixare în timp.

Domnul de la Ministerul Culturii, care nu se găsise cu cale să-şi asezoneze ţinuta la această – totuşi – simandicoasă ocazie, părea că nu desconsideră deloc bufetul rece al petrecerii. Dacă două din cele trei tăvi de pe masa din apropiere se şi goliseră de minusculele şi apetisantele bunătăţi oferite, contribuţia funcţionarului cultural fusese decisivă. „Stai, te hrog”, gânguri el graseiat către chelnerul ce făcea slalom printre invitaţi cu o

tavă plină de pahare. Optând pentru Campari, oficialul în blug şi geacă luă două cupe, pe una oferind-o cât putu mai graţios femeii coafate a la Connie Francis, cucerirea sa cea mai recentă. Şoapta care însoţea gestul va fi fost mai puţin importantă decât privirea galeşă, încărcată cu cele mai languroase şi încă proaspete suveniruri. Pahar atins de pahar şi un clinchet iscat ca o pecete peste tainice complicităţi de alcov. Din păcate, o altă ciocnire, nici prevăzută, nici diafană, destramă subit vraja clipei. Un personaj agitat, parcă descriind o continuă răsucire, ca o mişcare de tirbuşon, îşi lovi spinarea de braţul distinsei Kitty Pârloagă-Wilson. Jumătate din lichidul roşiatic sări cu vioiciune pe admirabilul corsaj al doamnei. Fâsticitele „pardonuri" ale grobianului intrus fură acceptate glacial, în schimb încercările lui reparatorii de a şterge cu palma maculata rochie de seară provocară un recul de doi paşi, ca la atingerea unei broaşte. Oricât ar părea de ciudat, indignarea maximă se manifesta nu dinspre „partea lezată", ci din partea năvălitorului – nu altul decât Aristotel Tăbârcă - , un culpabil ce se încăpăţâna să-şi arunce vina pe spinarea unui terţ.

Formidabil, dom'le! Ce neruşinare! bolborosea el precipitat. Auzi, cică detectiv! Noi îi plătim să prindă nişte escroci şi el, pe banii noştri, poftim, mănâncă şi bea pe la cocteiluri! Ce vremuri trăim, doamnă!

Era, pentru năstruşnicul personaj, maximum de justificare, aşa că, acestea fiind zise, el părăsi cuplul vătămat, îndreptându-se mereu, prin succesive piruete marcate de alte neîndemânatice coliziuni, către un anume punct al salonului. Tot în acest traseu fu, însă, urmărit atent de privirile pătatei noastre doamne. De abia când, la capătul traiectoriei în spirale strânse, desluşi chipul lui Pantelimon Marghilomănescu, replica de scuză a insului ce-i înjumătăţise paharul de Campari îşi dezvălui

întreaga semnificaţie: copoiul caraghios ce-i adulmecase urma la Borsec era plătit să prindă o bandă de escroci, iar flerul său, în ciuda rateului penibil de atunci, l-a adus – Dumnezeu ştie cum! – până aici. La doi paşi de ea şi de afacerea ce îşi aşteaptă chiar mâine finalizarea.

O paloare violentă răzbătu de sub fard.

— Te las pentru câteva minute, se adresă Kitty companionului. Trebuie neapărat să mă schimb.

Şi, în timp ce Aristotel Tăbârcă, ajuns în sfârşit în preajma lui Marhiglomănescu, se repezea să-l apostofeze pe acesta, nu fără a-l prinde de un nasture şi a-l ţintui ca într-un insectar, marea maestră a combinaţiilor reveni în casa scării hotelului, chemă imperios cabina şi se înălţă la cer, oprindu-se la etajul IV. Intră val-vârtej în apartament, se încuie pe dinăuntru, ridică receptorul, ceru operatoarei un număr din Tulcea şi, în aşteptarea legăturii telefonice, se îndeletnici foarte intens cu nişte treburi speciale. Scoase din valiză o casetă, deşertă conţinutul acesteia pe cuvertura patului; dintr-un alt compartiment al valizei extrase şi desfăşură un obiect lung şi felxibil, pe care l-am găsi înrudit cu o eşarfă, dacă n-ar fi avut numeroase buzunărele închise cu fermoare. În fine, supraveghindu-şi mişcările, doamna Kitty umplu toate aceste despărţituri cu obiectele strălucitoare răsturnate pe cuvertura patului, închise grijuliu intrarea zimţuită a fiecărui compartiment şi zâmbi straniu, ca o farmacistă la sfârşit de inventar. Apoi îşi scoase rochia ce mirosea încă a Campari şi o aruncă pe un fotoliu.

Ţrrr! „Aveţi legătura cu Tulcea”, nazaliză operatoarea.

— Alo, Andi? Dragul meu, eu sunt. Eşti pregătit? Ascultă-mă bine. Evenimentele se precipită. Pregăteşte şalupa. Nu. E vorba de traseul maxim. Benzină, ulei, provizii. Ocupă-te în noaptea asta. Mai am mâine dimineaţă o treabă, altfel luam o maşină şi

veneam chiar acum. Nu, nu pune înrebări. Va fi perfect. Dacă faci ce ţi-am spus, va fi perfect. Te sărut.

Convorbirea interurbană având darul să-i însenineze trăsăturile, directoarea instituţiei de învăţământ privat „Beautiful College” şi preşedinta Comisiei de atestări îşi scoase şi furoul, o clipă proiectându-se zveltă în oglinzile generos presărate prin încăpere. Apoi, cu mişcări lente, ca într-un ritual, ridică straniul şarpe confecţionat din mătase de paraşută. Şi-l petrecu pe sub sânii plini dar surprinzător de elastici pentru o femeie (totuşi) de vârsta ei. Cataramele desăvârşiră operaţiunea de fixare. Furoul glisă deasupra, neîmpiedicându-se de nimic. Peste el, o rochie tot atât de reuşită ca şi cea abandonată, însă cu un decolteu mult mai mic, reîntregi ţinuta frumoasei doamne. Nu era, totuşi, decât o probă. Despre o întoarcere la cocktail nu putea fi vorba. O, dar petrecerea mare a vieţii îi stătea înainte... Dreaptă, în camera de baie, cu vârful degetului mic parfumând cuibuşul de sub lobul urechiuşelor, ispititoarea hoaţă trăia fiorul unei voluptăţi de mult aşteptate. Simţea, prin mătasea fină a centurii-seif, răcoarea diamantelor, plăcuta împunsătură a conglomeratului de gingaşe scule de aur şi platină, chintesenţialul tezaur al loviturilor din ultimii cinci ani.

Domnul de la Ministerul Culturii nu ştia că aşteaptă zadarnic revenirea la cocktail a proaspetei sale cuceriri. Doamna Kitty n-avea chef să dea nas în nas cu omul de la Borsec. Doamna Kitty făcea repetiţia generală a zilei de mâine. După probarea centurii-seif, transferă plicurile stoarse atestării dintr-o rigidă servietă diplomat într-o sacoşă uşoară, din pânză. Apoi se puse într-o ţinută de noapte, nu uită a se spăla energic pe dinţi şi se strecură sub cuvertură. Avea toate motivele să spere într-o noapte cu visuri delicioase.

* * *

Oare poate o bătrână avionetă utilitară, cărăuşă dobrogeană de fosfaţi, azotaţi şi ierbicide, să joace rolul obiectelor în legătură cu care, în veacurile trecute, autorii aşterneau celebra frământare retorică: „O, de-ar putea sfeşnicul* acesta vorbi! De câte întâmplări nu şi-ar aduce el aminte?!"

Avioneta lui Costache Mărgărit e bătrână, hârbuită, motorul îi tuşeşte, iar memoria ei nu ne interesează câtuşi de puţin. De ce s-o personificăm? Numai ca ea să ne spună, cândva, ce s-a petrecut în zorii acestei sâmbete, în faţa sărăcăciosului hangar? Ce, altfel n-am izbutit să descriem înfrigurarea lui Aristotel Tăbârcă, reticenţa pilotului îngrijorat, şovăielile micului prezident Moja, muta înverşunare care-l ţine nedezlipit de grup pe Ion Lostriţă? N-am nimeri oare culorile dimineţii de vară într-o margine de Constanţa? Ei, fir-ar a dracului de treabă!

— V-am promis că v-ajut, spunea Costache, v-ajut. Dar hotărâţi-vă cine zboară cu mine. Lângă pilot nu încape decât un om. Numiţi-l.

Un „eu", scos din trei piepturi, făcu vacarm. Avioneta tremură auzindu-l.

— Dar înţelegeţi odată că nu e loc! Mai am şi sacii ăia. Vreţi, doamne fereşte, să ne prăbuşim?

— Lasă chimicalele la sol! propuse febril Tăbârcă, recent convertitul întru ecologie. Aţi dezechilibrat destul buna, sfânta noastră natură! Să zburăm fără saci.

** sau scrinul, sau lampadarul, sau patul. Ba nu, rectificăm. Un pat solicitat ca memorialist - niciodată! Din decenţă...*

— Orice, numai asta nu. Cum să-mi justific zborul fără încărcătură? Dacă nu pulverizez chimicale, ce caut eu în aer, domnule?

— Hoţii noştri şi Dacia dumnealui! decretă impetuosul iniţiator al Operaţiunii Patrula Aeriană. Pricepe, Costache, că astăzi e „ziua H". Simt eu! Bandiţii vor să se amestece printre participanţii raliului, altfel nu se învârtea pe acolo păcătosul ăla de detectiv particular. Sigur că, aseară, când l-am luat tare, a scăldat-o, dar...nu mă duce el pe mine! Fii înţelegător, Costache...

— Sunt. Totuşi, înţelegeţi şi voi; avionul poate lua pilotul, plus un pasager. Atât. Cine e pasagerul?

Tăbârcă se considera de la sine înţeles. Moja preciza ritos că el, şi nu altul, reprezintă interesele a o sută nouă zeci şi şapte de păgubiţi. Lostriţă reamintea că om care să-i ştie maşina atât de bine ca el însuşi nu se află sub soare.

— Deci, cine zboară cu mine? revenea Mărgărit cu ochii la cer, blestemând amarnic clipa întâlnirii cu fostul camarad de club aviatic.

— Eu!

— Nu. Eu!

— Ba eu!

— Toţi, nu se poate, oameni buni...

Şi discuţia o luă d'a capo. Tremurând în sărmana ei carcasă de aluminiu, avioneta utilitară presimţea că nu-i va fi dat, probabil, să moară de bătrâneţe, tihnit, într-un paşnic hangar, azilul bătrânelor zburătoare, ostenite de blestemata cărăuşie cu îngrăşăminte chimice. Oamenii sunt îngrozitor de încăpăţânaţi. O, dacă avionetele ar putea vorbi!

Kitty a avut o noapte foarte bună. Trezindu-se, îşi aducea aminte visul, nu chiar până în cele mai mici detalii, ci în liniile

lui de forţă: un vis cu Istanbul, unde s-a instaurat o ordine, curăţenie, o rigoare de tip Lausanne sau Zürich şi unde se vorbeşte – ce credeţi? – exclusiv româneşte. Kitty şi-a luat micul dejun visând şi pe trezite la minunea acestui amestec suprarealist: capitala de pe Bosfor rânduită în manieră occidentală şi condimentată de piperul graiului nostru. Kitty a reglat nota hotelieră, a părăsit „Internaţional" Mamaia , a plecat cu un taxi până aproape de centrul Constanţei; dar acolo, numaidecât, realitatea a învăluit-o, a contrariat-o, a întristat-o. Ceea ce vede îi întăreşte definitiv mai vechea convingere: aici, la porţile Orientului, sandwich-ul e de nemâncat. De ce? Pentru că între natura fermecătoare și limba dulce, ambele la locul lor, nu s-a pus niciodată (iar dacă s-a pus atunci nu stă, nu aderă, nu se unge) elementul fundamental: disciplina.

În piaţeta unde a descins, nimic nu-i irită mai mult retina decât spectacolul dezgustător, cu aspecte primejdioase, oferit de buluceala unei grămezi de oameni cocoșați sub poveri. Dar ce poveri! Contrabasuri în uriaşe cutii cojite, ţambaluri cărate la spinarea petrecută cu chingi, roase şi ele de atâtea trambalări. Și aceasta în condiţiile în care ea, doamna Pârloagă-Wilson, indicase expres că nici măcar doi lăutari nu au voie să-și suprapună prezenţa la locul de desfăşurare a atestării, operaţiune pentru care un simplu gard de protecţie e numai primul și cel mai puţin important dintre elementele discreţiei indispensabile! Iată acel gard de lemn, căruia ploile i-au spălat de mult orice culoare, înecând într-o pastă mâzgoasă zdrenţele afişelor din fiesta electorală. La crăpăturile dintre scânduri, feţe negricioase își apropie ochiul drept pentru a se chiorî îndelung, în vreme ce, sancţionând această curiozitate, burdufuri de acordeoane, desprinzându-se din cureluşe, se lăţesc cu de la sine putere, emiţând vaiere în cele mai jalnice registre.

Furioasă, dar perfect stăpână pe reacţiile sale, patroana atestărilor îşi caută din ochi maşina Dacia despre care încă mai credea că aparţine, cu acte în regulă, colaboratorului Zbârcea. O găsi la locul indicat, între două căscioare ce se insultau reciproc arătându-şi calcanele. Descuie portbagajul pentru a-şi depune înăuntru valiza, hotărându-se a păstra asupră-şi sacul de voiaj petrecut sportiv pe umăr şi plin ochi cu teancuri de sute. Dar ceea ce zări, într-o clipă, pe reversul capotei, o sperie: vişina putredă din exterior era, pe partea interioară, galben untos. „Ce mi-au făcut, imbecilii?!" se întrebă, trântind cât putu mai repede capacul metalic peste o treabă cârpăcită, atât de opusă ordinei perfecte din visele ei. Speţa joasă a celor două unelte la de toate îi stârni o nesfârşită lehamite. Dar şi un grăunte de teamă. Pentru că, în balcanismul lor tembel cu nuanţe de ticăloșie, un Ţone şi un Zbârcea ar fi fost în stare să-i compromită până şi cele mai riguroase planuri. „Dacă i-aş da dracului chiar în clipa asta?" se întrebă Kitty, jucând legătura de chei în palmă. Şovăi când se interogă ce ar precumpăni în semnificaţia plecării imediate, de una singură. Tiflă? Punere la adăpost? Şi într-un caz, şi în celălalt, costul e pipărat. Siguranţa de a se vedea peste numai trei ore în şalupa lui Andy ar plăti-o cu paralele reprezentând treimea ce se încasează acum. Ah, dar e o sumă... Cheile, săltate încet, zăngăniră delicat, ca un răspuns târziu gadget-ului muzical de pe uşa aceea, de hotel. Merită? Nu merită?

Două milioane se aflau deja în sacul spânzurat de umăr. Al treilea milion intra în casa întreprinderii azi până la prânz. Să-l lase păduchiosului de Tomberon şi cretinului de Zbârcea? Nu, asta nu; cine nu riscă nu câştigă, se hotărî ea. Curaj? Mai curând lăcomie, drapată ocazional în temeritatea consubstanţială spiritului de aventură. La Istanbul, Andy va şti cum să stoarcă ceva şi din leii noştri. Proşti, dar mulţi!

Încuie portbagajul şi, de acum încolo neşovăitoare, se întoarse să treverseze piaţeta. Uşor de zis! Ca să ajungă la gardul cu lăutari şi guriste, întâi trebuia să despice o altă îmbulzeală, mult mai numeroasă,amplificată de volumul obiectelor care ocupau carosabilul şi adunau în jurul lor ciorchini de oameni.

START ÎN RALIUL AUTOMOBILELOR DE EPOCĂ citi Kitty pe o uriaşă pânză albă, suspendată deasupra piaţetei şi, pentru a doua oară în numai câteva minute, îşi simţi fiinţa sfâşiată între două simţăminte contrarii. Era foarte bine, pe de o parte, că bâlciul mare al întrecerii ţicniţilor volanului cu vechime polarizează atenţia generală şi pune în umbră bâlciul cel mic al atestării. Rea, foarte rea, pe de altă parte, era posibilitatea ca detectivul particular, omul din Borsec, aseară depistat la cocktail, în avancronica raliului, să se învârtă acum undeva pe aici, în zona startului. Gândul îi iuţi, brusc, pasul.

Capitolul XIV
INTRAREA ÎN EUROPA!

• Kitty se răzgândeşte • Cine vrea să ţină hangul candidatei fără plic? • Arcuş de contrabas acroşat cu sandale • Un front mai puţin • Se lansează şi Echipa Urmăririi Rapide • Certuri precum în cer, aşa şi pe pământ • Piloţi şi copiloţi se complimentează • O lansare cu paraşuta şi o manşă ţinută cu... sfinţenie • Neofitul verde în aer şi în pom • Pana a şaptea, cea mai simplă şi ultima • Panteleo, viitorul se cheamă Yvonne... • Destrămarea nimbului de abanos! • Final văzut de sus, tot mai de sus

Croindu-şi drum cu coatele printre gălăgioşii candidaţi la atestare, Kitty ajunse la gardul care, împrejmuind un teren semiviran, izola cel puţin vizual cacealmaua cultural-artistică.

Un Ţone obedient şi prompt răspunse semnului ei, prezentându-se la raport. Dar, până să deschidă gura, primi în plin obraz reproşul iritat al cucoanei:

— Ce-i ţigănia asta, Florică? Unde-i ordinea, unde-i sobrietatea pe care v-am cerut-o? Îmi ridici oraşul în cap!

— Cum să stăpâneşti o hoardă, doamnă Kitty? Degeaba le-am fixat ora şi minutul; au venit cu două ceasuri înainte, de teamă să nu le treacă rândul.

— Grăbiţi toată operaţia, că d-aia v-am semnat dis-de-dimineaţă toate diplomele: să câştigăm timp. Dă-mi banii care s-au strâns!

Ultima cerere îi sună ciudat lui Tomberon. Fireşte, execută porunca, dar nu fără întrebări nerostite, referitoare la absenţa doamnei „de la minister" în momentul crucial al ceremonialului, cum şi la această neprevăzută predare a „monetarului" în tranşe intermediare. Lui Ţone nu-i plăceau schimbările de plan neanunţate, mai ales când deturnau fluxul bănetului.

— Aştept în maşină, grăi patroana, închizând cu dificultate zimţii fermoarului peste teancul de plicuri îndesate cu pumnul. Nu-i mai puneţi să zdrăngăne inutil. Să n-aud ţambal sau gurist! Luaţi-le ce datorează, daţi-le diplomele şi veniţi cât mai iute. Fiţi cu ochii în patru. Niciun tapaj.

În megafoanele conectate cu cabluri de jur împrejurul piaţetei, se porniră să bubuie anunţuri. RUGĂM ECHIPAJELE DIN RALIUL MAŞINILOR DE EPOCĂ SĂ SE PREZINTE LA MAŞINI. OFICIALII SĂ-ŞI OCUPE LOCURILE. PUBLICUL ESTE RUGAT SĂ...

Kitty binecuvântă în gând acest tapaj şi îşi reluă postul de veghe la volanul Daciei. Maşina era parcată în apropierea liniei de start, la care surate cu atâtea decenii mai vârstnice se pregăteau de o cursă gâfâitoare. „La urma urmelor, câţi bani

mai sunt de strâns de la liota lăutarilor?” medită eroina noastră negativă, privind spre sacul de voiaj, plasat provizoriu pe scaunul mortului. Reflecta la neplăcerea lui Andy, când va fi silit a găsi, dânsul, mijlocul de a se descotorosi de cei doi potlogari mărunţi, şi îşi simţi, grea ca plumbul, revolta în faţa ipotezei că o parte din truda ei, creierul formaţiei, ar trebui abandonată în mâinile subalterne, executante. Se hotărî brusc. Îşi reluă sacul pe umăr şi coborî, se strecură în mulţimea pestriţă a raliului, căutând din priviri un factor de răspundere dintre organizatori. Iată-l, câţiva metri mai încolo, pe ofiţerul de la poliţia circulaţiei, acela al cărui vehicul va deschide, cu morişcă roşie, cale liberă coloanei. O ultimă ezitare. Să-i adreseze cuvântul? Ea, Kitty, să aibă, benevol, de-a face cu poliţia?!

... Ajunsă în dreptul gardului cu pricina, Olguţa l-ar fi depăşit poate, neştiutoare, dacă ultimii trei lăutari nu s-ar fi luptat să intre, împreună cu greoaiele lor instrumente, prin spaţiul ştirb de şipci, unde va fi fost cândva, o poartă. Urmându-i, se pomeni în mijlocul unui soi de talcioc sui-generis ca zgomot, ca pestriţăraie de norod, ca pohtă de apucare a singurei mărfi scoasă la taraba improvizată. Tăceţi dracului din gură! De ce să tac?! Nu tac, că am cărat hacordeonul pă degeaba! Pă cine a strigat acu’? Dă un’ să ştiu io? Pă mine! Ia faceţi loc! Nu te băga, că l-a strigat pă altu’! Să ţipe mai cu inimă, bă! Ţipă’ mneata, nea Ciocănele, că eşti mai tare în bojoci! Suie-te pă masă!

Ceea ce întreprinse Olguţa în aceste condiţii nu ţine de miracol, ci – ca şi altă dată – de justa intuire a psihologiei gloatei. În loc să urle mai sonor decât alţii, în loc să dea din coate mai avan, se mulţumi să atingă uşurel un umăr ici, să arunce o ocheadă colea, să zâmbească în stânga, să se încrunte în dreapta, şi însăşi liniştea ei îi croi potecă dintre margine

către centru, până când ajunse, prin puterea voinţei şi a tactului, în faţa domnilor Zbârcea şi Ţone, asaltaţii de plicuri, distribuitorii de indulgenţe... pardon, certificate de liberă păcătuire artistică.

— Bună ziua. Aici se fac atestările?

Liniştea care se lasă mormântal pe terenul împrejmuit îngădui să se audă cu maximă claritate cum megafoanele imploră:

PERSONAJELE CARE NU FAC PARTE DIN ECHIPAJE SUNT STĂRUITOR RUGATE SĂ SE RETRAGĂ DE PE CAROSABIL PENTRU A NU STÂNJENI STARTUL.

— Dom'şoară... duduie... foarte lăudabilă intenţia dumneavoastră, dar se pare că nu cunoaşteţi... există o procedură... trebuia să completaţi nişte formulare... să depuneţi acte, din timp, la comisie... aici are loc numai momentul final: audiţia.

Ultimul şi neinspiratul cuvânt al lui Zbârcea fu sancţionat atât de violent, încât numai kilogramale neîndestulătoare ale lui Tomberon salvară oasele metatarsiene ale gafeurului de la o fractură sigură.

— V-aţi prezentat prea târziu, domnişoară, preluă conducerea Ţone. Atestarea s-a terminat.

— Mă surprinde, ripostă Olguţa. Afişul care a ajuns la mine m-a informat că vom fi audiaţi între orele 9-14. Acum nu e nici ora 10.

— N-a existat niciun afiş, domni... interveni iarăşi incurabilul Valerian, a cărui rectificare fu retezată de o altă copită.

— Dom'şef, lasă fata să-şi încerce norocul, interveni un bătrân staroste de taraf. Poate o mânca pâine toată viaţa dintr-un pustiu de bine ca ăsta. Maria Spălăţelu ce era când a deschis gura lângă primul ţambal? Un boţ cu ochii! Fă-ţi curaj, fetico,

cântă ce ştii, că din câţi meseriaşi suntem acilea, s-o găsi unul să-ţi ţină hangul!

— Ce spui, moşule? se revoltă un cârcotaş. Păi, cum vine asta? Unul cu darul şi altul cu harul? Să treacă prin ce-am trecut noi!

Florică Ţone îşi scutură capul şi, deşi laţele căzute jertfă sub foarfecele colegului nu-i mai biciuiră faţa, găsi energia să domine efervescenţa lăutarilor.

— Nu ne învăţaţi voi ce avem de făcut! Domnişoară, listă de repertoriu n-ai, acte nu, cerere de atestare, nu. Vii dumneata peste doi ani, cine-o mai trăi, te-o atesta atunci. Cum fă bine şi lasă-ne.

Şi chiar se împuternici s-o împingă, uşurel, către gardul împrejmuitor...

...Ea, Kitty, să aibă benevol de-a face cu poliţia? De ce nu? Dacă poliţia arată astfel... Ofiţerul însărcinat cu asigurarea coloanei era tânăr, chipeş, părea extrem de amabil şi, culmea, mirosea mai plăcut decât însuşi Valerian H.Zbârcea. Or, dacă Ministerul Culturii nu i-a rezistat fiicei lui Pârloagă și văduvei matelotului Wilson, de ce Ministerul de Interne ar opune mai multă rezistenţă, mai ales că tot ce i se cere nu depăşeşte o binevoitoare informaţie?

— Stimate domnule ofiţer, fii drăguţ şi răspunde-mi: cum îmi scot eu maşina de aici? Am o treabă foarte urgentă...

Aflat într-o vizibilă încurcătură, omul ordinii publice preciză că, raliul fiind anunţat din vreme, toţi proprietarii de autoturisme fuseseră stăruitor rugaţi să degajeze, în propriul lor interes, parcajele din zonă. Acum, până se dă startul, n-au mai rămas decât câteva minute, după care piaţeta va fi liberă, aşa că...

Kitty atinse uşor braţul ferm şi tânăr al poliţiei personificate, insistând cu un farmec dozat pe măsură:

— Găsiţi-mi, totuşi, o soluţie.

Ministerul de Interne se înmuie sub privirile seducătoare ale escroacei.

— Dacă insistaţi... ar fi o ieşire. Strecuraţi-vă încet prin aglomerarea aceea de oameni. Cum depăşiţi gardul scorojit – îl vedeţi? – daţi într-o străpungere care vă scoate în şoseaua spre Tulcea. Nu ştiu dacă vă aranjează...

— Perfect! Chiar într-acolo merg, mărturisi Kitty, pentru ca în aceeaşi clipă să regrete inutila deconspirare a ţintei. Mulţumesc, domnule, mi-aţi făcut un real serviciu.

Pe cât de inefabil a fost surâsul gratitudinii, pe atât de ferm a sunat pasul întoarcerii la Dacia Norocului. Aşezarea la volan, îndesarea în scaun, potrivirea oglinzii retrovizoare, răsucirea cheii de contact în lăcaşul ei conferă momentului o încărcătură de emoţie bine stăpânită, şi totuşi... Doamna Kitty aproape regretă că nu e credincioasă pentru a-şi ura propriei şanse, asemenea oricărui om pornit la o faptă mare: cu Dumnezeu înainte!

— ...Ia mâna de pe mine, mojicule! Cum îţi permiţi să mă îmbrânceşti? Pe ce vremuri crezi că trăim? Halal funcţionar în cultură, care-şi agresează solicitanţii! Am să provoc intepelare în Parlament! Am să chem presa! Jos laba, n-auzi?!

Valerian H. Zbârcea încă n-a auzit-o pe Olguţa cântând, dar recitativul ei este atât de sonor, îl sperie într-atâta, încât sare ca ars şi se interpune între ea şi Tomberon, atrăgând atenţia acestuia din urmă, implorându-l chiar, mai mult prin clipiri şi schime, să n-o mai agreseze pe apriga domnişoară. Căci tapajul, acel tapaj temut, tapajul interzis cu străşnicie de patroană, s-a dezlănţuit prin intervenţia factorilor neprevăzuţi, turbulenţi, irepresivi. Gurişti sau orchestranţi,

lumea lăutărească de pe terenul ocupat de o simplă masă acoperită cu un ţol festiv parcă a înnebunit, şi fiece secundă îi sporeşte asemănarea cu un roi de albine asupra căruia au năvălit de undeva nişte tăuni voraci, puşi pe rele. Bâzâitul intens se încarcă de ameninţare, mişcarea haotică dimprejurul teancului de diplome cunoaşte un punct de ruptură în urma căruia roiul se deplasează cu zbateri către gard, acolo unde ostreţele lipsă uşurează, pentru câteva clipe, presiunea insuportabilă, şi ceea ce seamănă atât de bine cu o luptă, deşi în fond nu este decât o încăierare între nervi, ţâşneşte în stradă.

Ţipătul ascuţit al Olguţei, în centrul virtual al roiului, deturnează un pic privirile curioşilor veniţi la spectacolul raliului cu maşini matusalemice, dar îl săgetează până la inimă pe un bărbat masiv, trecut de 50 de ani, care începe să alerge încoace, plin de energie.

Din direcţia contrară, o Dacie în culoarea vişinei putrede se apropie cu 5 Km la oră, încercând să despice mulţimea prin clacsonări scurte, repetate.

Tomberon, impecabil mânat de instinctul de hoţ ce nu poate accepta să fie furat la rându-i, se extrage din mijlocul roiului; la timp, pentru a zări, prin parbrizul Daciei, o patroană prea bine ştiută ca expresia de pe chipul ei să nu-i apară mai citeaţă decât un denunţ semnat. „Fuge, mă! Baba ne trage în piept, mă!” îi strigă Ţone lui Zbârcea şi, neaşteptând reacţia sideratului domn, se aruncă, într-un plonjon de rugbist, asupra portierei maşinii. Mâna înţepenită pe clanţă, paşii alergători pe lângă vehiculul în mers, înjurături potop, pentru eleganta de la volan. Şi Valerian H.Zbârcea, dezmeticit de pericolul lefterelii absolute, şonticăind, în spatele ortacului mai tânăr, cu braţul aruncat înainte a implorare.

Şi Olguţa, împleticită, smulgându-şi ritmic sandaua, a cărei cataramă a agăţat şuviţa bine întinsă a părului unui arcuş de contrabas, pierzând astfel 17 secunde preţioase până a se descotorosi de această piedică ridicolă. Şi nea Pantelimon Marghilomănescu, aflat încă prea departe ca să intervină eficient, dar suficient de aproape ca să recunoască perfect trăsăturile hoaţei vânate, exact ca în fişa de la poliţie, imagine din faţă dar şi din profil, când nemernica se întoarce să deschidă complicilor portierele din dreapta, apoi să vireze Dacia pe drumeagul croit la capătul împrejmuirii.

Şi, în sfârşit, chiar această nemernică lady care, din lecţia marilor campanii pierdute de cei mai iluştri căpitani ai istoriei, a înţeles, la vederea copoiului din Borsec, greoi şi caraghios, dar perseverent, că n-o aşteaptă nimic bun de va lupta pe patru fronturi: detectivul, complicii, lăutarii, poliţia. E prea mult. Urcând în Dacie pe Ţone + Zbârcea, a suprimat un front.

...După încă o clipă de derută, haita de ţambalagii, acordeonişti, cobzari, gurişti şi guriste îşi aduce aminte că, dincolo de gard, aşteaptă, nepăzit de nimeni, teancul de diplome semnate şi ştampilate de Ministerul Culturii, drum liber şi binecuvântat pentru doi ani la orice local, către orice chiolhan ce se respectă. Gloata se subţiază din nou ca să încapă prin spărtura gardului, iar fericiţii rămaşi cu plicurile în buzunar, se pun să-şi caute cu febrilitate, pe cartoanele grosuţe, numele lor fără nimic germanic în ele, totuşi supuse de către domnul Zbârcea frumoaselor caractere gotice. Căci, aşa precum în Joachim von Ribbentrop diplomaţia nazistă a strivit un valoros comerciant de şampanie, în Valerian H.Zbârcea escrocheria sistematică a nimicit în faşă un mare caligraf.

— ...Ştiu, ştiu, am văzut tot, ştiu tot, reprimă Titi Neguş valul explicaţiilor oferite de gureşa Olguţa, ba chiar şi de, altminteri, taciturnul ei unchi. Toată banda a fos aici. L-am recunoscut pe Ţone Tomberon. Ne-au fugit de sub nas. Ei bine, ne vom da cu pumnii în cap mai târziu. Acum avem altă treabă:să-i prindem. Ne constituim în Echipa Urmăririi Rapide. Domnişoarelor și domnilor, după ei!

— Pe jos? se interesează pe un ton foarte pesimist Olguţa.

— La nevoie, da!

— Şi încotro? tatonează Pantelimon cam la fel de sceptic ca nepoată-sa. Pe direcţiile rozei vânturilor?

— Dacă trebuie, sigur!

Pentru prima oară de când îl cunoaşte, fata se îndoieşte de capacităţile iubitului ei.

Adică, dorea el să le insufle voinţă cu orice preţ? În situaţia lor literalmente disperată? Se fereşte să se uite la Titi când spune, amar, cântând în struna întinsă aiurea:

— Ei, atunci... hai iute, să nu pierdem startul.

Neguş, care şi-a sucit şi răsucit moţul arămiu, stopează această paşnică îndeletnicire şi, ciocnindu-și scurt palmele, exclamă:

— Un porumbel ţi-a ieşit din gură, fetiţo! Asta e!

Minunea s-a produs. Avioneta, umflată ca broasca din fabulă, având la bord pilot, trei pasageri doldora de încăpăţânare, plus o parte din sacii burdușiţi cu chimicale, s-a desprins de la sol. Sfida astfel nu numai regulamentele de fier ale aviaţiei utilitare, ci şi – cum s-o spunem mai pe înţeles? – însăși legea gravitaţiei. Cum își împart spaţiul cei patru într-o carlingă pentru două persoane şi tot ce se mai întâmplă acolo sus, e prea greu de descris, așa încât facem un apel călduros la imaginaţia

(morbidă?) a cititorilor noştri dornici de contribuţii personale. Ne vom mărgini la crâmpeie de discuţie în stilul sec şi nud al literaturii-document.

Mărgărit: - Care eşti credincios, fă-ţi cruce şi spune-ţi rugăciunea. O să picăm.

Lostriţă (pentru a şaptea oară): - Maşina aia gălbuie care merge după camionul ăla, n-o fi cumva a mea?

Moja : - Poţi coborî puţin, domnu' Mărgărit? Să vadă omul mai bine...

Tăbârcă: - N-asculta toate prostiile, Costache! Cârmeşte spre piaţă, să urmărim raliul chiar de la start!

Mărgărit: - Ferească Dumnezeu! Voi, că sunteţi nebuni, o să vă faceţi praf. Eu, că-s iresponsabil şi v-am luat, mor cu voi. Dar ce vină au ăia pe care mă îndemnaţi să-i fac terci sub noi? Tăceţi dracului!

Pe şoseaua Constanţa-Tulcea, în Dacia Norocului, explicaţii dure, într-o atmosferă tensionată, ca o reglare de conturi într-o haită de lupi.

— Nu minţi, cucoană! îşi arată colţii Tomberon. Dacă nu săream eu, acolo ne uitai.

— Ești nebun? Atunci de ce-aş fi luat-o prin faţa voastră?

— Fiindcă n-aveai alt drum, i-o taie Ţone, mereu mai agresiv şi neslăbind din ochi sacul de călătorie, ţinut de Kitty sub scaunul şoferului, unde încăpea parţial, cu riscul de a stânjeni manevrele.

— Nu zău?! Dar cine v-a deschis portiera? Era suficient să accelerez şi...

— Și aţi fi lăsat în urmă două-trei cadavre, în înghesuiala de acolo, mârîie Zbârcea, un acolit care, deşi păstrează pluralul politeţei, e vizibil contaminat de vehemenţa lui Ţone. Prea îl doare piciorul, prea îl încrâncenează crampa posibilei sărăcii

lucii! Aţi vrut să ne lăsaţi în ghearele mulţimii, ştergând putina exact ca dictatorul. Doamnă, istoria a dovedit că ori de câte ori...

Toate replicile se sting, retezate de un zgomot ciudat din direcţia motorului, ca un tuşit.

...Starterul şi-a ocupat locul său oficial şi, cu patru-cinci minute înainte de semnal, îşi priveşte cu mândrie duioasă pistolul. Este un răstimp foarte scurt pe care Titi Neguş l-a folosit cu randamentul maxim. Mai întâi a avut o discuţie edificatoare cu ofiţerul de circulaţie antemergător coloanei. Acesta i-a confirmat: da, o doamnă excelent conservată, la volanul unei Dacii vişinii, a pornit în direcţia Tulcea, precedând raliul. Imediat după aceea, acelaşi neclintit Neguş s-a angajat în pertractări cu trei dintre conducătorii celor 29 echipaje aliniate la start.

— Domnilor ralişti, vă implor să vă angajaţi într-o faptă nobilă. Înţeleg ce înseamnă întrecerea aceasta pentru dumneavoastră. Cu numai trei minute înainte de start, eu şi colaboratorii mei, domnul, domnişoara, îndrăznim să vă smulgem din emoţiile, ambiţiile, visurile dumneavoastră. Ei bine, noi urmărim o bandă de escroci. De luni de zile suntem pe urmele lor, iar în clipa asta ei se îndreaptă spre Tulcea. Într-o Dacie roşie. Nou-nouţă. Vă rugăm, vă implorăm să-i prindeţi din urmă! Nu abandonând raliul, ci dimpotrivă, luându-ne pe noi trei şi apăsând acceleraţia până la fund. Suntem Agenţia de detectivi privaţi MON NOM. Aştept cu încredere răspunsul dumneavoastră.

ATENŢIUNE, ATENŢIUNE cadenţează cu solemnitate vocea oficială în difuzoare. PREGĂTIŢI MOTOARELE. PESTE UN MINUT ÎNCEPE NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ!

Henri Dinischiotu-Dolj, proprietarul Benz-ului 1925, un domn căruia nu i-ai fi dat cei 72 ani, înalt, nas mare şi cărnos, mustăţi albe, lăsate galic pe colţurile gurii, îşi scoate pipa şi îl

examinează pe tinerelul care şi-a pledat cauza cu atâta putere de convingere.

— Eu şi Benz-ul meu suntem de acord. Primim cu plăcere o persoană. Pe mata, dacă vrei.

— Idem, intervine Dinu Scarlat, conducătorul unui Austin culoarea cobalt, fabricat în 1929, o maşină cochetă, cu volanul pe dreapta. O invit cu toată simpatia pe duduia.

Doi din trei sunt, deci, plasaţi. Ar fi fost prea simplu ca totul să curgă rotund, fără niciun acroc. De la volanul Chevrolet-ului, maşină puternică, scoasă pe drumurile publice în 1930, un ins ciufut îngheaţă privirea rugătoare a lui Marghilomănescu, printr-o intervenţie de un balcanism cras:

— Ce vorbeşti, dom'le? Adicătelea să-mi compromit eu şansele cu un gheb de...cât tragi, neică? Fo 90 de kile, pun pariu?! Şi mă obligi să ajung cu bătrânica mea ostenită o maşină nou-nouţă? Şi, din câte înţeleg, pe gratis? Hai că mi-ai plăcut, eşti dăştept! Daţi-vă la o parte.

ATENŢIUNE, ÎNCEPE NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ. ZECE... NOUĂ... OPT... ŞAPTE...

...Dacia Norocului, vopsită în nuanţa vişinei putrede, stă trasă pe dreapta, undeva, în dreptul uneia dintre ultimele case de la periferia Constanţei. Ţone, cu şurubelniţa în mână, meştereşte ceva sub capota deschisă, la motorul al cărui tuşit repetat îi speriase pe toţi. Conflictul dintre Kitty şi acoliţi fusese suspendat până la rezolvarea neaşteptatei opoziţii mecanice.

— Ce naiba are? se interesează patroana, fără a-şi slăbi o clipă controlul (prin gambe) asupra sacului cu bani.

— În cel mai bun caz, o înfundare de jigler, mormăie Ţone, readus prin forţa destinului la condiţia de subaltern. Drept pentru care înghite şi muştruluiala de rigoare:

— Şi doar v-am spus clar: maşina să fie perfect pusă la punct. Dar eu vorbesc, eu aud...

...ŞAPTE... ŞASE...

Între şapte şi şase, doamna Yvone Biberi, singurul concurent la raliu aparţinând sexului frumos, o femeie agreabilă şi plină de umor, se hotărî să pună capăt chinurilor unui Marghilomănescu mai nefericit ca oricând.

— Domnule, dacă nu vă deranjează marca maşinii mele, sunt bucuroasă să vă ofer locul copilotului.

În clipa trecerii de la doi la unu, când starterul îşi încorda degetul pe trăgaci, nea Pantelică sărea cu o agilitate uimitoare pentru anii şi kilogramele sale, ocupând locul din dreapta-faţă într-un Topolino 1930, gris-şoarec şi, graţie câtorva modificări tehnice implementate de-a lungul celor şase decenii de viaţă, foarte nervos de constituţie.

Pocnetul declanşator al raliului, atât de asemănător cu cel ce însoţeşte depresurizarea sticlei de Champagne, şifichiuieşte năpraznic caii putere. Douăzeci şi nouă de fumuleţe albăstrui ţâşnesc din tot atâtea ţevi de eşapament, dintre care unele, cromate şi lucioase cum sunt, par mai curând instrumentele îngrijite cu suflet dintr-o orechestră de suflători. Splendida voiture au nez long, maşină cu bot alungit, cu roata de rezervă fixată exterior, fie lateral, fie la spate, cu geamul posterior mic cât o carte poştală, în fine cu farurile rotunde şi apropiate, încălecând capota motorului întocmai ca un pince-nez de institutor, ei bine, acest portret robot de concurent mecanic ţine loc, din păcate, celor 29 de portrete individualizate ce ar merita din plin, fiecare în parte, osârdia nevolnicului nostru penel. Dar ritmul povestirii ne biciuie şi nu mai este vreme de minuţia delicatelor tuşe. Esenţial pentru eroii noştri este

că Echipa Urmăririi Rapide, prescurtat EUR, se află în această coloană, chiar dacă este divizată în trei subunități, și gonește cu o enormă aviditate de spațiu, cu pofta înghițirii pe nemstecate a kilometrilor, pentru a grăbi ora justiției și a spori ordinea, legalitatea, dreptul, și, de ce nu, binele acestei țărișoare.

—... Uitați-vă: au pornit!

Acest strigăt al lui Aristotel Tăbârcă, lansat la o altitudine de 273 de metri, se adresează celorlalți trei ocupanți ai carlingii. Avem însă puternice motive să ne îndoim că domnul Vintilă Moja a receptat sensul, ba chiar și învelișul sonor al informației, dată fiind situația sa concretă. Coordonatele poziției mărunțelului prezident al Asociației Păgubiților se definesc astfel: piciorul stâng, de la gleznă la coapsă, sub Lostriță; piciorul drept, de la șold până la genunchi, sub Tăbârcă; umerii și brațele celor doi îi apasă pieptul; sacii de chimicale îi stau sub ceafă ca o speteazā care îi forțează însă coloana în zona cervicală, într-un unghi ascuțit de 31 grade, iar un asemenea sac are tendința să lunece și să-i acopere fața. În rezumat, problema domnului Moja nu este să admire din înalturi spectacolul vechilor automobile în întrecere, ci să lupte pentru fiecare secundă smulsă sufocării.

— Stați dracu' la un loc! să răstește Mărgărit, simțindu-și o fesă șutată de o gheată ce nu se poate repera în grămada rugbistă din carlingă.

— Mașina mea nu o văd, se întristează Lostriță, a cărui pălărie de pai, strivită de plafonul avionetei, a devenit extraplată.

— Camarazi, vigilență! Bandiții sunt sub noi! proclamă Tăbârcă, savurând cu anticipație clipa când va smulge câteva buruieni ce otrăvesc corpusul moral al acestui colț de lume.

— Moooooor... geme Moja, și spasmul singurei lui articulații relativ libere perturbă din nou preocupările convergent-divergente ale celorlalți. Dacă partida de poker aerian, ca să

zicem aşa, va dori să continue a juca fără să numere o „mână moartă", ceva trebuie făcut pentru omuleţul ăsta...

...Jos, Benz-ul 1925, pilotat de simpaticul veteran cu mustăţi galice, conduce cursa. Domnul Henri Dinischiotu-Dolj are atenţia suficient de bine distribuită pentru a-i putea istorisi lui Neguş episoadele cele mai colorate ale unei poveşti de dragoste. „Sunt, de o jumătate de secol, amantul divinei mele Mercedes. Am răpit-o unui armator din Hamburg. Nu m-a înşelat niciodată, deşi vicisitudinile istoriei m-au obligat să o abandonez câteodată câte un an-doi. Tinere domn, eu tablouri am vândut, biblioteci întregi am vândut, argintărie şi mobilă stil am vândut, dar la această iubită nemţoaică n-am putut renunţa niciodată. Nici la ea, nici la pipă".

Interlocutor atent şi copilot serviabil, Titi se oferă să-i aprindă pipa. O face îndemânatec, ferind de curent mica, jucăuşa flăcăruie. Şi, întrebat de ce, dacă aleargă după nişte hoţi, nu se foloseşte de maşina poliţiei – care, uite, este la 50 de metri mai în faţă – răspunde simplu: „Fiindcă eu sunt detectiv şi nu poliţist, stimate domn. Interesul meu privat m-a adus în automobilul dumneavoastră. Dea Domnul să câştigaţi raliul, dar, indiferent de ordinea sosirii, vă asigur că veţi avea o victorie morală. Chestie de palmares general".

La care domnul Henri Dinischiotu-Dolj, obişnuit de decenii să vorbească cu dinţii strânşi, se mulţumi să dea din cap afirmativ şi să accelereze. Un Austin 1929, colorat ca o guşă de păun, venea ameninţător din urmă.

...Cert: la Dacia 1300 câştigată la Loto, putred nu este doar vişiniul culorii de camuflaj. Undeva, către km 40, Florică Ţone se luptă cu a treia pană de motor. Prima dată, flecuşteţul de jiglor i-a luat câteva minute. A doua oară s-a înecat motorul,

defecţiune pe nedrept atribuită doamnei Kitty care, după aceea, a fost mutată pe locul mortului, la volan trecând Tomberon. Sancţiune? Acum, la pana a treia, vina nu mai e de zvârlit în cârca nimănui, cu excepţia fabricii de la Piteşti, care, după ce s-a dat de ceasul morţii să obţină preţ liberalizat, lasă să iasă pe poartă un produs abia însăilat.

—...Dar merge fantastic maşinuţa dumitale! exclamă Olguţa. Ce marcă este?

— Austin, o recomandă colecţionarul-proprietar (dacă întrebarea i-ar fi fost adresată de altcineva, ignorantul ar fi fost debarcat pe loc. Dar domnişoara este o prezenţă mai mult decât agreabilă, aşa încât un compliment, din ricoşeu tehnic, vine să se adauge firesc). Un Austin 1929, întinerit şi învigorat, aş zice ambiţionat de farmecul duduii co-pilot...

— Şi volanul ăsta fixat pe dreapta, ce chestie!... Cum vă descurcaţi?

— Bine, zice domnul Dinu Scarlat, şi face imediat o demonstraţiune. Cum tocmai se pregăteşte să preia conducerea cursei, printr-un clacson scurt atrage atenţia Benz-ului că va fi depăşit. Şi trece, ţâşnind bărâneşte cu 47 km la oră, pe partea dreaptă a iubitei Mercedes, mândria domnului Henri Dinischiotu-Dolj. Această abatere de la legile circualţiei continentale o aduce, pentru câteva clipe, pe Olguţa în paralel cu Titi. Apropiere suficientă şi timp îndestulător, pentru ca necontestatul detectiv-şef să lanseze ordinul final de luptă:

— Atenţie, fetiţo! Când îi ajungem, tu te repezi la cucoană, eu îl blochez pe Tomberon, nea Pantelică ia restul. Dacă poţi, comunică-i şi lui...

Acum Austinul se distanţează uşor, purtând la bord o Olguţă îmbătată de fericire. Dacă şeful Agenţiei MON NOM şi

al sufletului ei feciorelnic este atât de convins că hârbuleţele ce gâfâie pe şosea la 40 km/h vor prinde din urmă Dacia ce se mistuie cu o viteză de trei ori mai mare, atunci minunea, nesmintit, se va produce!

...Situat în poziţia a 7-a din convoi, sprinţarul Topolino găzduieşte şi el mica lui poveste. Numai că, fiind vorba de nea Pantelimon Marghilomănescu, conversaţia se leagă trudnic. Doamna Yvonne Biberi duce tot greul operaţiunii. Întâmplătorul co-pilot stă cu fruntea aproape lipită de parbrizul bătrân şi scrutează şoseaua, aşteptând să vadă prada, însă nezărind, deocamdată, decât şase funduri de hodoroage admirabil întreţinute.

— Ei bine, volubile amic, am mai văzut eu bărbaţi alergând descântaţi după o femeie, dar cum o faci dumneata, nu!

— Nu-i o femeie, doamnă. E o hoaţă.

— Qu'importe! surâde, cucerită. Y.B. Te mână spre ea o dorinţă atât de fanatică, încât nu mă pot abţine să invidiez persoana, cumva... Degeaba negi: mi-e teamă că e o femeie şi jumătate!

Doamna Yvonne, râvnind poziţia a şasea, se concentrează asupra volanului, nu fără a simţi cu plăcere, în greoiul şi ursuzul cavaler de alături, o forţă virilă atât de năprasnică, încât, introdusă sub capotă, pe post de motor, ar propulsa singură maşinuţa; ce, se compară 15 HP cu un bărbat-putere?

...În avionetă, OPA (reamintim: Operaţiunea Patrula Aeriană) trăieşte momente dramatice. Costache Mărgărit, îngrozit de consecinţele iminente ale propriei inconştienţe, s-a hotărât:

— Mă întorc la bază. Altfel ne prăbuşim sigur. Murim stupid, ca proştii. Cum să prinzi de aici, din cer, nişte hoţi fantomă?!

Replica stârneşte o furtună de proteste şi un nou val de vânzoleală. Moja împinge cu ultima energie sacul care-l oprimă cel mai rău. Stupoare: uşa de serviciu a utilitarei a glisat, şi ea scuturată în neştire de un furios Tăbârcă, iar, prin golul căscat, iată o povară de 20 kg. părăsind brusc avioneta, supusă legii gravitaţiei.

— Ce-ai făcut, nenorocitule?! exclamă ecologistul nelegitimat. Vrei să distrugi biet pământul nost'?

Patru perechi de ochi, căscaţi cât cepele, urmăresc traiectoria sacului-bombă. Iar pe măsură ce acest proiectil, poluant al naibii, se apropie de sol, inimile zburătorilor se fac mici-mititele. Sacul cade la 7-8 paşi de o Dacie vişinie, scoasă de pe carosabilul şoselei Constanţa-Tulcea, cu două capote deschise şi doi oameni meşterind la maşină.

Răcnetul lui Lostriţă Ion zguduie fruntariile cerului:

— Dacia mea! Uite şi hoţii! Pă ei, fraţilor!

Tăbârcă:

— Păi asta-i roşie, omule! Ziceai că ţi s-a furat o maşină ca untul.

Ion rezistă logicii lui Aristotel:

— Păi mi-au vopsit-o, nu vedeţi?! Da' numai pe dinafară. Se vede după... ăla, portbagaj. Întoarce, dom'pilot, s-o vedeţi.

Presat de evenimente, Mărgărit cedează. Avioneta excută o buclă, foarte strânsă, după opinia lui de pilot, prea largă, după opinia pasagerilor, şi se apropie de pământul care, indiferent la toate, îi rabdă pe bandiţi.

Mânjiţi de praful chimic al sacului explodat, cei doi depanatori privesc la cer cu două guri căscate, ca orice speriat de bombe.

De sus, încă un strigăt, al micuţului Moja:

— Escrocul! Ăla mai gras! E secretarul de la „Beautiful College”! Nu poţi coborî lângă el, domnule Mărgărit?

Costache Mărgărit nici nu-şi bate capul să demonstreze aberaţia solicitării. De altfel, până când OPA efectuează o nouă buclă de întoarcere, în aer, pe sol Dacia norocului şi-a văzut cârpit cu sârmă capacul delcoului – deficienţa nr.5 din această călătorie – iar banda a luat-o iarăşi din loc.

Dar nu e pace sub măslini; nu găsim armonie nici în echipajul cioarei vopsite. Kitty Pârloagă-Wilson păstrează cu eforturi disperate rămăşiţele unei demnităţi compromise. I-ar strivi pe cei doi complici sub furia reproşurilor ei: ce rablă au procurat aceste mizerabile capete de lemn, dacă vehicolul face pană după pană, în situaţia lui de urmărit! Aici este ura în stare pură, dar şi frica, pe de altă parte, atenuând invectivele, amuţindu-le chiar; prea e vizibilă turbarea acoliţilor, prea fixă li-e căutătura, mereu atârnată de sacoşa patroanei. Şi, în fond, deocamdată toţi trei sunt în aceeaşi barcă. Până la coborârea în şalupa salvatoare, singură cu Andi, mai va. Ar trebui să-şi reprime sentimentele. Da sau nu? După ce am frecventat-o – fie şi ca lectori – pe doamna Kitty, pe ce latură a complexei ei alcătuiri psihologice mizăm? Pe spontaneitatea decizională? Pe funcţia disimulatorie a compromisului decizional? Alegeţi dumneavoastră în locul nostru. Noi alergăm pe şosea. Noi avem treburi şi printre nori.

... Echipa Urmăririi Rapide, pe scurt EUR, ocupă în prezent locurile 1, 2 şi 5 din coloana raliului. Ceea ce zăreşte Olguţa, din Austin, este vizibil şi pentru Titi Neguş, din Mercedesul Benz, aflat la numai câţiva metri în spate. Pe şoseaua dreaptă ca sfoara, undeva, către linia de orizont, se află un punct sângeriu. Oare stă? E tangibil?

Şansa unui răspuns afirmativ ajunge până la inimile mecanice care bat în piepturile nichelate. Nebunescul du-te-vino al venerabilelor pistoane se înteţeşte. Dacă, odinioară, natura ştia

să reflecte atât de fidel simţămintele omului ambietat, de ce n-ar şti tehnica, fiica adoptivă a omului, să tresară emoţionant în ajutorul lui? Aprinderile scânteii din ciocul bujiilor sunt aidoma unor jurăminte de credinţă. Nu te lăsăm, nu te lăsăm, NU TE LĂSĂM...

Punctul sângeriu creşte, devine pată roşie, apoi, treptat, caroserie de Dacie vişinie. Scoasă din carosabil. Stă acolo, înţepenită pe dreapta. Numai bună de acroşat. Gata-gata să... Dar nu. A plecat. Se depărtează în trombă. Ceea ce înseamnă că a şasea ei pană – blocarea unui sabot de frână – a fost, totuşi, remediată. Ay, tu, Florică Ţone, ţi-o fi fost defuncta societate o mamă maşteră, dar ceva-ceva tot te-a învăţat ea printre atâţia ghionţi şi cucuie: depanarea! Uite că reuşeşti să-i menţii pe linie de plutire produsele rebutate!

—...Dom' Mărgărit, îndură-te şi opreşte, se tânguie ţăranul. Dă-mă jos. Ăia sunt opriţi... Pot pune mâna pe ei! Dă-mă jos!

— Te crezi în căruţă, omule, sau ai înnebunit?!

Dar pilotul are de reprimat nu una, ci două nebunii: e adevărat, de semne contrarii:

— Costache, ia înălţime. Fii bun şi urcă-mă până la o mie. Am nevoie de altitudine.

Omul de la manşa avionetei se uită lung la vechiul coleg Tăbârcă.

— Hotărâţi-vă odată cum să ne sinucidem! Jos, sus, pe o rână? Dumneata, domnule Moja, nu-mi ceri nimic?

— Fă ce-ţi spun, revine Tăbârcă mai autoritar ca oricând. Ia altitudine, că eu săr!

Să recunoaştem, o declaraţie de o asemenea gravitate ar constrânge până şi o statuie să-l privească atent pe cel ce-o formulează. Costache Mărgărit întoarce capul, şi ce vede?

Aristotel Tăbârcă şi-a desfăcut încăpătoarea-i pelerină, de sub care a apărut – înhămată, încătărămată, pregătită cu tot dichisul – o paraşută.

Îngălbenind, pilotul imploră:

— Aristotele, astâmpără-te. Tu te duci în mormânt, băiatule, dar eu în puşcărie. De când n-ai mai făcut tu un salt. De 30 de ani?

— Ia înălţime, dacă îţi spun, se arată intratabil cel ce este, probabil, acrobat al aerului exact în măsura în care s-a dovedit expert în enigmistică ori specialist în ecologie. O să pic pe ei ca într-o aterizare la punct fix. Hai, Costache, urcă! Să am de unde coborî!

Ceea ce urcă, în mod sigur, este tensiunea arterială a pilotului. Trebuia, cu orice preţ, să-i scoată nebunului bretelele paraşutei de pe umeri. „Neică, ţine manşa bine, cu amândouă mâinile, şi n-o mişca deloc, m-auzi? Iac-aşa!" Or, dacă nu este prea sigur că Ion Lostriţă ştie ce va să însemne o manşă, dacă în schimb este cert că a picat de şase ori la examenul de conducere auto, fiindcă volanul era rotund şi gardurile, acolo, jos, defilau prea iute, acum, în văzduhul gol şi limpede, iată-l ţinând cu sfinţenie, în pumni, coarnele sculei încredinţate lui de dom' Mărgărit şi, mai ales, iată, sub această insolită comandă avioneta urcând consecvent într-un unghi de 7 grade, fără ce mai mică şovăire, ca o dovadă că de nimic esenţial nu duc lipsă noile cadre, în afară de acordarea încrederii depline. Dar ce folos; până să ajungă Mărgărit să lupte, peste trupurile înghesuite, în carlingă, cu Tăbârcă, acesta din urmă, drăguţul de el, s-a şi zvârlit, chiuind, prin deschizătura uşii glisante.

...De data asta am cacarisit-o! scuipă Florică Ţone, zis Tomberon, iar materia dispreţului şi enervării sale se lipeşte de tăblăria de sub fundul negru al Daciei norocului.

Tânărul cavaler al lumii interlope se extrage, înjurând gingaş, din spaţiul strâmt unde ultima depanare, a şaptea, s-a dovedit imposibilă.

— Ei, ce-a făcut acolo? pretinde doamna Kitty raportul tehnic. Pornim?

— Pornim, în paştele mă-sii, pe jos! Pană de benzină, cucoană!

— Cum?! Pana prostului? Când suntem urmăriţi? N-aţi fost în stare nici să...

— Nu mai cotcodăci prosteşte! Aseară am făcut plinul. Dar, rezervor găurit la o maşină nouă, cine dracu' să-şi închipuie? Uite dâra benzinei. S-a scurs până la ultimul strop. Zi bogdaproste că n-ai luat foc. Puteam arde ca şobolanii! Valeriane, trage sacoşa dintre cracii doamnei şi hai! Uşcheală!

La apelul autoritar al colegului, Zbârcea trece peste formula neacademică, decis să se arate, măcar într-al doisprezecelea ceas, eficient. Dar nu în van s-a ocupat Kitty, aseară, de manichiură. Patru dâre de unghii ascuţite marchează obrazul roz al preahigienicului domn. Ţone, venit dinspre uşa cealaltă, are parte de un tratament aplicat cu vârful pantofului (italian, procurat pe valută, deci îndeaproape înrudit cu cizma peninsulei). Numai că, în loc de a ţinti, ca aceasta din urmă, colţul estic al Siciliei, escarpenul calabrez al patroanei izbeşte un punct sudic foarte delicat, foarte sensibil, situat într-altă strâmtoare decât a Messinei.

Şi totuşi, cât poate rezista o femeie, chiar o femeie-tigroaică, la asaltul foştilor acoliţi, întărâtaţi de ură şi lăcomie, cu prada colea, sub ochi, pe o şosea pustie? Numai un miracol, un ajutor picat din ceruri ar putea-o salva.

Iată-l! Are forma unei imense ciuperci de mătase, cu segmente de cerc bleu şi oranj în alternanţă, iar la capătul numeroaselor corzi atârnă un corp ce se agită.

Cu gurile căscate, banda asistă, preţ de câteva zeci de secunde, echivalente cu un armistiţiu impus, la contactul dintre acest înger pedepsitor sau izbăvitor, nu se ştie, cu bogata coroană a unui nuc. Da, aventura paraşutatului Aristotel Tăbârcă ia sfârşit astfel, fiziceşte nedureros, însă moralmente chinuitor, într-un pom. Ei şi? Meritele acestui turbulent, năzdrăvan, neconvenţional personaj, nu-i pot fi răpite. Ultima-i aparenţă, cea de membru al OPA, îi luminează ieşirea din scenă, întâmplată la 12 m de sol; şi chiar dacă nu vom mai fi martori la salvarea sa cu ajutorul scării pompierilor din Tulcea, îi adresăm un salut respectuos, în care amestecăm un dram de simpatie pentru om şi operă.

...Totul e să intrăm în Europa, sună sloganul, trâmbiţat în urechea românului, de multe luni. Dar iată, există situaţii când vine muntele la Mahomed, nu invers. Când dragul nostru continent se plictiseşte să ne tot aştepte, o ia din loc pentru a ne trage la pieptu-i cald şi mare. În cazul neutralizării achipajului nociv din furata Dacie a norocului, exact așa s-a întâmplat; la situaţii particulare, soluţii nestandardizate. OPA, reprezentată de o fire pasionată, Tăbârcă, a patrulat prin aer cât a patrulat, apoi s-a lăsat cu paraşuta şi-a rămas agăţată în rămurişul unui nuc inoportun. În schimb, EUR, în persoana greoiului Marghilomănescu, a venit tare din urmă, pe pământul patriei, a recuperat toate întârzierile, a ocupat o nesperată poziţie de conducere în raliu şi a făcut tocmai la timp joncţiunea, salvând unitatea continentului: EUROPA s-a întregit!

Dar să nu anticipăm.

Oricât de plată e şoseaua, spinarea câtorva dulci movile tot îngăduie, din loc în loc, o perspectivă mai clară a kilometrilor din faţă. În punctul cel mai înalt al unei astfel de unduiri, fostul maior de miliţie zări, cu o agerime care face cinste retinelor

mult încercate, undeva departe, punctul de culoarea sângelui închegat. Acolo era Kitty. Acolo – ocara de înlăturat, acolo – prestigiul detectivistic de recuperat. Doamna Yvonne Biberi, la volanul maşinuţei Topolino, simţi vag fiorul vânătorului, dar nu şi-l explică. O, nici nu fu nevoie de multe vorbe!

— Vă rog... te rog din tot sufletul... te implor: accelerează!

Şi mâna acestui bărbat voinic, de extracţie populară, se lăsă, tremurătoare în fermitatea sa, fermă în tremurul său, peste braţul alb şi rotunjor al doamnei de familie foarte bună. Diable! Răpciuga de Topolino primi, din senin, o porţie straşnică de jar care, înghiţită pe nemestecate, în loc să-i ardă maţele metalice, i le întineri. Fără a se da de trei ori peste cap, cum zice povestea, răpciuga se prefăcu într-un bidiviu care pulveriză recordul de 47 de km al Lanciei, de 48.500 km al Mercedesului, de 49.200 al Austinului şi care, gonind pe oră cu 51 de km în cap, zbura ca vântul şi ca gândul să prindă fărădelegea personificată în cei trei buni de legat. La depăşirea primelor două clasate, vocile colaboratorilor i-au strigat ceva lui Pantelică, desigur frânturi din planul bătăliei iminente; dar cine a stat să le asculte, să le descifreze? Victoria sufla, în sfârşit, din trâmbiţa-i de aur, şi cântecul ei se unduia între pământ şi cer...

...Din Dacia rămasă fără combustibil, hoţii ţâşniră afară, luptându-se. Ţone, cu taşca smulsă patroanei, alerga în stânga, pe câmp. După el şchiopăta Zbârcea. Să fie de presupus că fostul creier al bandei, Kitty Pârloagă-Wilson, n-are pregătită nicio variantă pentru cel mai cumplit impas din îndelungata ei carieră de escroacă?! S-ar părea că nu. Stătea cu dezorientarea unei curci bete, în aşteptarea unui ajutor improbabil şi privea cum se depărtează, în cârca unui parşiv dispreţuit, milioanele cu imaginea lui Bălcescu, cel tocit de atingerea atâtor degete

nespălate. Cine ştie? Rugăciunea ei ar fi sunat aşa. „Fă, Doamne, ca din rabla aia micuţă ce se apropie, să coboare un om de bine, care să-mi recupereze sacul din ghearele lui Tomberon şi să mă ducă până la Andy, pe cheiul Tulcei; după aceea îţi promit să mă descurc singură...”

Din micuţul Topolino sări, ce-i drept, un om de bine, numai că, la vederea lui, Kitty, simţindu-se mai prejos de orice credinţă, se răsuci pe călcâie şi începu să alerge aidoma complicilor trădători. Nu apucă să se depărteze la mai mult de cinci paşi. O mână grea i se înfipse în părul negru, bogata podoabă pieptănată a la Connie Francis. O, ceruri! Cine-ar fi bănuit că aceea este, într-adevăr, la propriu, o podoabă, şi încă atât de bogată? Cocul circular rămase între degetele strânse ale lui Marghilomănescu! El se dovedi un tub de cauciuc, o teacă flexibilă, din care, o dată cu smulgerea involuntară a dopului, căzură monezi de aur. O ploaie de aur pe seceta pământului.

— Deci eşti falsă din creştet până-n... strigă fostul maior, îmbătat de acest prim succes şi gata să extindă percheziţia corporală asupra unor zone din ce în ce mai intime. Îl opri vocea rugătoare a doamnei Yvonne Biberi:

— Nu poţi face una ca asta, dragule. E totuşi femeie!

Argumentul în sine n-ar fi avut, poate, efect, dracul prins îl umilise prea mult, dar să devii cuiva drag în focurile unui raliu, asta suna într-un fel aparte...

— Percheziţioneaz-o! Şi vezi să nu-ţi scape! îi strigă Pantelimon nepoatei Olguţa, coborâtă din Austinul tip 1929, în timp ce el se avântă să închidă unghiul celor doi fugari, deja urmăriţi pe scurtătură de Titi Neguş, al cărui Mercedes-Benz 1931 oprise la câţiva zeci de metri în urmă. S-au înţeles, sperăm, dedesubturile figurii de stil: Agenţia MON NOM nu-şi sporise averea cu automobile de epocă, ci câştigase doar

simpatia proprietarilor respectivi, suficient de temeinic pentru ca aceştia, oricât de mult tânjeau după trofeu, să se consacre precumpănitor justiţiei.

...Aţi remarcat, stimaţi cititori, procedeul favorit al cameramanilor, la încheierea „subiectelor" filmate în spaţii închise, pentru Actualităţile TV? Pur şi simplu, obiectivul, odată cu stingerea ultimelor cuvinte, se mută undeva, sus, pe strălucitorul candelabru.

Ei bine, suntem pe şoseaua Constanţa-Tulcea, în aer liber, şi n-avem la îndemână decât soarele verii. Dar procedeul e valabil şi ne tentează, totuşi. Să ne ridicăm, deci, pe macaraua imaginară, utilizată şi într-un capitol anterior, pentru a trata de la înălţime acest final de story românesc. Vom renunţa la plăcerea de a mai surprinde, în planuri apropiate, mâinile Olguţei pipăind bustul escroacei, găsirea şi desprinderea centurii-seif; vă vom priva de expresia hoaţei expropiată de prăzile ei într-o încremenire mai eficientă decât o pereche de cătuşe. În mişcarea noastră ascensională, zărim grupul celor patru bărbaţi în joaca lor serioasă de-a hoţii şi vardiştii, dar suntem prea sus ca să separăm, fizionomic, triumful de dezastru, tot ce oferim fiind, cu o transfocare-pumnal, mâinile lui Neguş şi Marghilomănescu înfipte în, respectiv, ceafa lui Ţone şi ceafa lui Zbârcea. Ridicându-ne încă mai sus, îi adresăm lui Aristotel Tăbârcă o vorbă de îmbărbătare şi îi recomandăm virtutea răbdării, deoarece, nefiind vorba de un incendiu, prompierii vor veni cu promptitudine. Mai sus încă, avem distanţa necesară pentru a urmări rotirile avionetei care îşi caută un loc de aterizare. Şi, fiind noi prea departe pentru a vă oferi, în direct, chiotele fruste ale bravului Lostriţă la recuperarea norocului său, vom ilustra

sonor această explozie de bucurie cu muzică preclasică, din Vivaldi bunăoară.

Punctul maxim al înălţării pe macaraua fanteziei noastre de operatori ne oferă o privelişte desfăşurată pe mai mulţi kilometri. Mici petice dreptunghiulare, în toate culorile curcubeului, împestriţează şoseaua. E semn că automobilele de epocă se grăbesc către linia de sosire. Dragi broaşte ţestoase! Ce tari li-s carapacele după atâta vreme ninsă, plouată, vânturată peste ele! Şi cât de eroică le este înaintarea când iei ca reper nemişcarea împietritei Dacii 1310 cu îmbunătățiri, an de fabricaţie 1989, an de livrare 1990, şi ea produs de expocă: EPOCA DE AUR.

O stranie însăilare de piese, căreia mult frământata noastră tranziţie n-a apucat să-i schimbe proiectul, ba nici măcar să-i strângă zdravăn şuruburile. O mașină care, pe parcursul a 49 de kilometri, a reușit performanţa de a se alege cu șapte pene succesive, dintre care a 7-a, cum s-a văzut, fatală fugarilor. Poftim? Ce auzim? Că ăia erau nişte lepre?! Dar ia să presupunem că, la volanul aceleiaşi Dacii, s-ar fi aflat o pereche de cetăţeni cinstiţi, dând zor să ajungă, cu ţâncul lor fierbinte, la spitalul de copii... A, sunt obiecţiuni la subita notă melodramatică? E neavenită? Atunci – înapoi la tehnică, la timp, la performanţe. Şi, mai ales, la soluţii. Dacă tot ne seacă la inimă irosirea fiecărui strop de benzină, din două să alegem una. Ori trecem urgent la producţia vehiculelor propulsate cu energie neconvenţională, cu sursa în soare sau vânt, ori o ţinem, în continuare, cu lada aia de tablă galavanizată de-i zicem rezervor. Iar, în acest ultim caz, orice găurică în fund, trecută ca atare prin filtrul controlului de calitate, devine caz înaintat pe loc, spre rezolvare urgentă și definitivă, lui Vlad Ţepeş. Metoda, omologata metodă Ţepeş de astupare a fisurilor și orificiilor dosnice, deși neagreată

în perioada istoriei moderne, s-a dovedit absolut infailibilă, meritând să-şi trăiască o a doua tinereţe.

EPILOG ÎN CEAŢĂ

Un bărbat tânăr, blond şi suplu, îmbrăcat după ultimul jurnal parizian, îşi consultă din cinci în cinci minute cronometrul. La încheietura mâinii stângi, ultrasofisticatul produs al electronicii elveţiene e pregătit să dea informaţii despre aproape orice, inclusiv anii bisecţi ai mileniului III sau distanţele dintre toate capitalele europene exprimate în kilometri, yarzi şi verste. Cu un singur detaliu acest savant obiect rămâne dator, neştiind să-i comunice stăpânului său: când se va ridica blestemata de ceaţă de pe aeroportul internaţional din Mizil. Or, tânărul cu pricina se află tocmai în şopronul care adăposteşte, temporar, aerogara respectivă, unde aşteaptă, de aproape şapte ore, să ia cursa aeriană Mizil-Barcelona.

Parcă răspunzând impacienţei justificate, parcă oferind un ultim balon de oxigen răbdării muribunde, o voce melodioasă de crainică revine în staţie cu un anunţ:

— Condiţiile meteorologice nefavorabile persistând, decolarea avioanelor se amână în continuare. Rugăm publicul călător să manifeste înţelegere. Reamintim că toate cursele internaţionale cu destinaţia Mizil au fost orientate pentru aterizarea pe alte aeroporturi din ţară. Vă vom ţine la curent cu eventuala ameliorare a situaţiei. Mulţumim.

Din plictiseală sau, poate, din raţiuni de antrenament, tânărul îşi traduce, în sine şi pentru sine, acest anunţ în franceză şi în engleză, cu câte trei secunde înainte ca vocea din difuzor să facă acelaşi lucru şi, comparând variantele, constată că a comis o

singură, minoră greşeală în limba lui Shakespeare, însă niciuna în graiul lui Voltaire. Varianta spaniolă îl lasă rece: n-a concurat... Cum să-şi omoare vremea?

Acelaşi plictis, enervant dar ţinut sub control, îl determină să dea, pentru a câta oară, ocol acestei neprimitoare săli de îmbarcare, astăzi ring unde, repriză după repriză, într-un match interminabil, Natura a pus Tehnica la podea. Ce-i de văzut? Un bar într-o latură. Un stand cu publicaţii şi ceva articole de papetărie, pe latura opusă. La mijloc, ferestrele-ecran dincolo de care ar trebui să se profileze, de n-ar fi ceaţa, impresionantul turn de control şi pistele gigantice ale aerodromului, pe când aşa nu se întrezăresc nici măcar utilajele în funcţiune pe şantierul viitoarei aerogări, bijuterie arhitectonică, deocamdată celebră prin ritmul impetuos al punerii în operă. Oferită nestânjenit vederii este însă, dincoace de sticlă, macheta, Macheta este dovada, tridimensională, a faptului că Otopenii, fruct meschin al epocii de aur, sufocat de traficul prin care Europa şi România, regăsindu-se, s-au strâns cu înfocare la piept, Otopenii, deci au trebuit să se dea deoparte din faţa Mizilului, copil minune, grăbit să recupereze, fără să gâfâie, tot ce i-a fost răpit prin retardarea impusă, artificială şi nedreaptă.

Tânărul călător oftează, regretând sincer că primul săi voiaj occidental începe dintr-un loc tributar, încă, provizoratului; apoi se decide să încredinţeze unui coniac sarcina de a-i face aşteptarea mai suportabilă, dacă două cafeluţe şi un ness au eşuat în aceeaşi misiune. Cu oarecare dificultate îşi face drum printre oamenii ce se înghesuie, numai ei ştiu de ce, la standul de celuloza mânjită ori nu de vorbe. În această trecere, stânjenită serios de piedici vii, i se întâmplă să-şi frece reverele frumosului costum

de bluzele, oricum boţite, purtate de doi bărbaţi înalţi, zdraveni în aparenţă, cam pleşuvi, cam agitaţi, dar încolo neasemănându-şi mai deloc.

— Pardon, spune tânărul, cu civilitate, până a nu se depărta agale.

— Nu face nimic, răspund la fel de urban cei doi inşi. Care, însă, tresărind violent, după ce privesc lung, cu ochi holbaţi, în urma lui, se zgâiesc şi între dânşii, amuţiţi, parcă loviţi cu leuca. Un minut, aproape, rămân aşa, sub şocul indescriptibilei surprize.

— Dar e Neguş! îşi revine unul dintre ei. Formidabil!

— E Titi al nostru, îşi vine în fire şi al doilea. (Totuşi plin de îndoieli, încă). Nu cumva visez?

— Nu. N-am putea avea amândoi exact acelaşi vis.

— Logic. Hai după el!

— Hai!

Nu fără a ruga persoanele din imediata vecinătate să „le ţină rândul" la coadă, vechi şi deocamdată în vigoare obicei al pământului, cei doi se precipită în direcţia barului, unde tânărul şi-a început, de asemeni, stagiul la un rând. Stă acolo, fără expresie, ca orice om plictisit de suprapunerea aşteptărilor, una pentru avionul de Barcelona, alta pentru 100 grame de coniac Milcov.

— Titi băiatule, ce...

—... faci tu pe-aici?!

Şi amândoi, într-un glas:

— Încotro?

Elegantul personaj îi examinează atent şi le răspunde cu răceală.

— Cu cine am onoarea, dacă nu vă supăraţi? Nu-mi amintesc să vă fi cunoscut.

Zâmbind amândoi (că la unul predomină tandreţea, iar la celălalt duioşia, rămân nuanţe irelevante), străinii se desconspiră, defel descumpăniţi de formalismul întâmpinării.

— Noi însă te cunoaştem. De mult. De când te-ai născut. Ba chiar, puţin, dinainte.

Te-ai plăsmuit din fantezia noastră, atâta cât a fost la vremea aceea. Titi băiatule, îţi place ori nu-ţi place, suntem părinţii tăi spirituali. Fără noi, Ion Bucheru şi Ştefan Iureş, sau invers, tu, drăguţule, n-ai fi venit pe lume. Doamne, ce întâlnire!

Demn reprezentant al generaţiei sale, eroul suportă impactul melodramaticei declaraţii fără ca vreun muşchi să se clintească pe faţa plăcută, uşor asimetrică, modernă.

— Aha! Deci dumneavoastră îmi sunteţi... colaborării dintre dumneavoastră datorez eu... Ce chestie! Ei bine, dacă-i aşa, atunci ştiţi că, la capitolul afecte, m-aţi croit destul de măsurat. Ca să nu zic: sec. Sper că nu vă aşteptaţi să vă sar în braţe? De altfel, pentru un gest ca ăsta, sunt prea mare, acum. Însă, desigur, nu putem face onorurile acestei întâmplări aici, aşa, în picioare. Cum spun nord-atlanticii? Let's celebrate. Luaţi loc la o masă. Vin şi eu, imediat.

Titi se duce la omul din capul rândului. Tratează ceva cu acela. Noi, aşezându-ne la masă, urmărim ce face. Abia de acum derutaţi. Stânjeniţi, deşi n-am recunoaşte-o. Cum vorbele lui ne-au rămas în auz, simţim prea bine că efuziunile noastre, după acest prim contact, nu-şi vor mai avea locul. Pentru a comunica, va fi necesar să ne însuşim limbajul şi comportamentul lui, al copilului. Oh, altădată un „fiu" regăsit plângea, de fericire plângea copios la sânul „părinţilor" şi împreună cu aceştia, pe câteva pagini bune. Vremea aceea s-a dus.

După câteva minute, băiatul ne pune pe masă o tavă.

— Serviţi, vă rog!

El îşi însoţeşte invitaţia cu gesturi de gazdă, fără deosebită căldură, în schimb precise; toarnă apă minerală în paharele mari, împinge în dreptul fiecăruia dintre noi păhărelul-balon conţinând alcoolul. Şi ciocneşte, scurt:

— În sănătatea creatorilor.

Ciocnim cu Titi, întrucâtva consolaţi. Dacă iubire nu e, etichetă mai e... În timp ce dăm pe gât câţiva stropi din binefăcătorul lichid arămiu, ne contemplăm, în tăcere, odrasla. De când ne-a zburat de sub pană, s-a mai schimbat, şi nu numai sufleteşte. Unde e moţul? Instrumente şi tehnici de design capilar l-au disciplinat, integrându-l într-o frizură de exemplar masculin apt să candideze, cu egale şanse, la categoriile om de afaceri, star de cinema, grand reporter, şi/sau, de ce nu, detectiv particular. Juecând după vestimentaţie, îi merge bine. Vesta, din catifea, are culoarea coniacului şi este elementul fantezi, de constrast, la costumul de factură clasică. Servieta „diplomat" are încuietori dotate cu cifru. Totul, în ţinuta şi atitudinea lui Titi Neguș, respiră siguranţa de sine a tânărului realizat. Tăcerea riscă să devină jenantă.

— Încotro, deci? Pe o ceaţă ca asta...

Nu mai îndrăznim să ne adresăm cu fiule ori alte asemenea. S-a sfârşit cu familiaritatea, o ştim bine.

Dar ţinta lui, pe cuvânt, n-o ştim. Ne-o spune el. Flegmatic.

— La Barcelona. Invitat la cel de al cincisprezecelea congres LIDP. Nu sunteţi în temă? Păreţi miraţi. Liga Internaţională a Detectivilor Privaţi. Cu ocazia asta mi se decernează premiul Afacerea Prima.

Soarbe încet, sobru, pune paharul jos.

— Despre felul cum m-am descurcat în cazul „Beautiful College" e vorba.

Îl felicităm, care mai de care. Într-o tentativă de a sălta, măcar cu câteva grade, temperatura întâlnirii, unul dintre noi n-are ce face şi riscă o poantă mai diformă decât o vulpe bearcă.

— Tu, nu ăla, eşti ales la al XV-lea Con...

Dar bancul, oricum schilav din pornire, îngheaţă sub privirea eroului, paralizantă.

— Lăsaţi. Și... dumneavoastră? Tot spre Barcelona?

Iar ne uităm unul la altul, copleşiţi de derizoriul motivaţiei noastre. Să i-o ascundem? La ce bun? Tacit, ne-am pus de acord.

— Nu. Noi n-am venit decât până la Mizil. Am auzit, dintr-o sursă de încredere, că aici, la standul aerogării s-a băgat hârtie de scris. În capitală, să dai cu tunul, n-o găseşti. Decât la nişte privatizaţi. Dar ăştia, pe o coală albă, cer mai mult decât ne oferă editorul pentru aceeaşi coală, gata scrisă şi bătută la maşină...

— Aa, după hârtie umblaţi! Aşadar, continuaţi să scrieţi, constată fără intonaţie progenitura imaginaţiilor noastre reunite. Dacă este aşa, atunci avem ceva de discutat. Mai exact: ţin să vă aduc la cunoştinţă gânduri care mă frământă de mult.

— Foarte bine. Deşartă-ţi tolba, îl îndemnăm.

Doi imprudenţi.

— Nu. Din deferenţă pentru vârsta dumneavoastră, mă voi abţine s-o deşert toată. Am observaţii, am obiecţii, am şi nemulţumiri; v-ar îneca. O să vă spun esenţialul. M-aţi obligat să mă zbat în mijlocul unei construcţii cu defecţiuni de jos până sus.

— Grave?

— Unele, fundamentale. Doar foarte grave, altele.

De astă dată ne-am privit consternaţi.

— Chiar aşa...?

— Chiar! Să vă dau o mostră de coincidenţă, dintr-un şir prea lung. Mi l-aţi plasat în bandă, ca adversar direct, tocmai

pe Tomberon. Din cinci miliarde de suflete câte are planeta, nu-mi puteaţi nimeri alt păcătos decât pe fostul meu tovarăş de vagabondări juvenile? Ia să fim serioşi! Ori... exemplu de situaţii, cum să zic, trase de păr: avioneta! Într-un aparat de zbor cu două locuri înghesuiţi patru indivizi, dintre care un caraghios, folosind o paraşută invizibilă până la un punct deoarece a fost, cică, ţinută sub o manta, sare, se produce o busculadă, iar pilotul încredinţează manşa – cui? Unui găgăuţă, analfabet din punct de vedere tehnic, dar care ţine aparatul în aer mai ceva ca Bleriot, etc. Haida, de! Măcar să vă fi tras reciproc de mânecă, dacă... hm, hm. A treia pildă în materie de nevorisimil: Kitty! Cum v-aţi putut închipui că o femeie, chiar escroacă fiind, ar suporta pe creştet, zi şi noapte, povara unui fişic de galbeni înfăşuraţi într-un coc fals? Un nume de împrumut, sub care să acţioneze, i-ar fi fost mai util decât acela şi decât toată inspiraţia din fizicul cântăreţei Connie Francis, cu care aţi proptit atâtea pagini! Cât despre mine, ce să mai spun... M-aţi pus în postura penibilă de a-l căuta, într-un oraş cu peste două milioane de locuitori, pe posesorul unei ridicole bucăţele dintr-o pânză de sac. Unde s-a mai pomenit una ca asta?

— Eee, te-ai descurcat de minune, totuşi...

— Ăsta e meritul meu! Ce credeţi, adică LIDP acordă cu uşurinţă, oricui, premiul prestigios al debutului? Mi-a fost acordat tocmai fiindcă am izbutit să răzbesc prin hăţişul de situaţii, de-a dreptul imposibile, în care, fără prea multă judecată m-aţi aruncat.

— Păi altfel nu te afirmai. Nouă se ne mulţumeşti că...

— Vouă? Dar exageraţi, stimabili părinţi – cum aţi spus? – spirituali! Dincolo de primul impuls, nu vă mai datorez absolut nimic. Să fim bine înţeleşi: trăiesc pe propriile mele picioare! De ce faceţi mutrele astea uluite, mă rog? Eu să vă învăţ lucruri

elementare despre obiectivarea personajului? Am venit la acest aeroport pe căi separate, da sau nu? Tot aşa ne vom despărţi. Voi pe de o parte, eu pe de altă parte. Coexistăm, dar nu coincidem. Faptul că m-aţi zămislit, cândva, nu-mi răpeşte dreptul la autonomie. Ceva mai mult: realitatea mea epică poate fi, de fapt, mai vie decât livresca voastră existenţă!

— Ia nu te obrăznici, mă Titi Neguş!

— La noi te răţoieşti tu, mă Titi?!

Obrăznicitul şi răţoitul ia paharul cel pântecos, îi leagănă conţinutul, îl ridică până în dreptul gurii şi, înainte de a-l goli, arde a doua închinare.

— În cinstea deplinei libertăţi a creaturilor!

Nimic nu mai e. Ne uităm la dânsul, muţi. Îşi aprinde o ţigară bună şi expediază fumul, drept ca o rază laser, către tavanul prea scund al şopronului-aerogară.

— Observ că vă iritaţi. N-are rost. Ţin să adaug trei lucruri. Unu: în carneţelul mizer cu care, începâd din capitolul III, chiar voi m-aţi înzestrat, îmi însemnam, pentru uzul meu exclusiv, toate inadvertenţele, stângăciile, greşelile, gafele voastre; credeţi-mă când afirm că, dintr-o listă impresionantă, v-am citat, cu blândeţe, numai câteva. Doi: din acest moment, dorind ca disjuncţia să fie completă, vă interzic, categoric şi expres, să vă mai amestecaţi, cu condeiele voastre, în viaţa mea. Şi, de altminteri, trei: cu ocazia călătoriei la Barcelona, am hotărât ce destinaţie dau unei părţi substanţiale din premiul pe care-l voi încasa acolo. Deşi decizia putea rămâne secretă, iată, v-o comunic. O să-mi angajez alt autor.

Neguş priveşte mucul şi, odată cu el, pe noi ne striveşte.

— Inutil să precizez: de astă dată o să-l aleg dintre maeştrii necontestaţi ai genului. Va fi un angajat plătit, desigur, foarte scump. Îi va fi însă interzis, prin contract, să-şi aroge fie şi cel

mai mărunt drept asupra mea numai pentru că îmi dă, pe hârtie, vreau să spun şi pe hârtie, relieful meu, de mine însumi solicitat şi...

Aoleu, hârtia! am strigat noi, repudiaţii, amândoi deodată. Am sărit în picioare, alergând către standul librărie-papetărie. Coada se scurtase simţitor, însă niciunul dintre cei rugaţi să ne ţină locul nu se mai afla acolo. Vai, ne trecuse rândul. Ne-am luat altul, am asigurat doi cetăţeni din faţă şi doi din urmă că revenim peste un minut, şi ne-am întors la bar ca să ne luăm rămas bun de la ingratul de Titi.

Ne veţi crede, oare? Dispăruse. De parcă ceaţa de afară l-ar fi supt în făptura ei alcătuită din miliarde de particule lichide. Ceva mai mult, (vorba lui!) ba nu, ceva mai puţin: numai două păhăruţe de coniac şi altele, tot două, de apă minerală străjuiau, golite, măsuţa. Barmanul, căruia ne adresăm cu întrebări buimăcite, ne priveşte dezaprobator. Eu n-am observat o a treia persoană la consumaţia dumneavoastră, cam aşa suna replica lui de ins care, datorită profesiunii, probabil, şi cine ştie câtor vicioşi perindaţi prin faţă-i, e un antipatic.

Împovăraţi de nedezlegata enigmă, revenim la standul pentru a cărui bogăţie – atât de rară – am acoperit noi distanţa dintre Bucureşti şi Mizil. Unde e ciotul de coadă? Fatalitate! Hârtia de scris s-a epuizat. Ultimul top a intrat în servieta burduhănoasă a domnului ce ne-a precedat nemijlocit. Am încercat, prin persuasiune, să-l convingem a ne ceda nouă preţiosul trofeu. N-am reuşit.

Amărâţi, dezorientaţi la propriu şi la figurat, orbecăind prin ceaţă în căutarea drumului spre gară, respectam amândoi consemnul tăcerilor îndoliate. Caldarâmul părea cufundat în vălătucii de abur. Proprii noştri pantofi sugerau ciudaţi monştri marini jucând de-a v-aţi ascunselea într-un ocean ce fierbe. Pe

undeva trebuiau să fie păsări, pomi, iarbă şi flori, cu un cuvânt viaţă, dar certitudinile pieriseră toate în împărăţia lăptoasă.

— Ce părere ai? rosti unul dintre noi. A fost ori n-a fost?

— Mai ştiu şi eu? se îndoi celălalt. Misterul a început mai de mult. Mai zilele trecute am primit, pentru amândoi, o invitaţie. Am rătăcit-o însă, într-un mod indmisibil şi, de ruşine, nu ţi-am mai pomenit de ea. Se însoară nea Pantelică Marghilomănescu! Da, domnule. O ia pe Yvonne Biberi! Parcă văd textul. Sâmbătă la primăria Sectorului IV, duminică la biserica Domniţa Bălaşa...

— Extraordinar! De fapt, de ce m-aş mira? Alaltăseară târziu, după ultimele Actualităţi, printr-un telefon, Olguţa mi-a solcitat sprijinul într-o problemă importantă. Ruga să mă prezint, ca martor, în procesul ei cu neruşinaţii ce i-au contestat şi ocupat ilegal spaţiul obţinut de agenţie, în finalul capitolului VII. Bizar e numai că, o săptămână mai înainte şi 24 de ore după aceea, telefonul meu, anunţat şi la Defecţiuni, era mort...

— Păi, ce semnifică toate astea? Că MON NOM, într-un fel sau într-altul, ne dă târcoale.

— Aşa este. Se răsuceşte în juru-ne ca un vârtej alb...

— Cu sau fără acceptul nostru...

— Mai tare decât noi...

— Şi ne ia pe sus...

Vorbele păreau un ecou al consideraţiilor lui Titi Neguş despre realitatea lui epică, luând în subordine livrescul existenţelor noastre.

Aşa că, oprindu-ne locului, două insule cu ţărmuri şovăitoare în marea de ceaţă, am înţeles că nu ne rămâne decât să alegem: ori ne întoarcem la barul aerogării din Mizil, unde să tragem încă 200 grame coniac Milcov de căciulă, ori ne ducem întins acasă, vindem tot ce bruma mai este de preţ prin gospodăriile

noastre, cu banii ne procurăm, la negru, hârtie de scris, ne punem pe muncă şi, în necazul lui Titi, la sugestia lui indirectă dar ambiţionaţi năprasnic de ea, devenim necontestaţi maeştri ai genului.

SFÂRŞIT

mai 1990–ianuarie 1991

Ion Bucheru
Ștefan Iureș

Imperiul

roman

1

Şalupa părăsi debarcaderul turistic din Manhattan, îndreptându-se către insuliţa Liberty; la jumătatea distanţei, se încrucişă cu şalupa geamănă, aflată în cursa retur. Aşa că toţi cei 63 plătitori de bilet, plecaţi să viziteze Statuia Libertăţii, încercară să surprindă pe feţele acelora care pipăiseră, pe dinăuntru, monumentul simbol al Americii, euforia la care se aşteptau şi ei pentru ora imediat următoare.

Reacţii standard puneau stăpânire pe comportamentul turiştilor cu fiecare fracţiune de milă marină parcursă. Obiectivul se oferea din ce în ce mai impunător privirii, iar ţăcănitul aparatelor fotografice şi torsul camerelor de luat vederi traduceau, în limba tehnicii, apelul milenar de oprire a clipei. Cumva, oricum...

— Te-ar deranja să...? întrebă un sexagenar cărunt, bine clădit, care, lansând cu un surâs întrebarea, întinse grăbit, fără fasoane, un Cannon automatic unui tânăr companion de bord. Cu aceeaşi lipsă de mofturi, cel invitat s-o imortalizeze pe Miss Liberty ca fundal al zâmbitorului domn luă aparatul în mâna-i dreaptă, în timp ce arătătorul stângii se ridică spre cer.

— Numai o clipă. Cară-te, norule!

Norul, speriat sau nu, debarasă prompt soarele. Declicul se auzi şi filmul se rulă singur, cu precizie matematică.

— Eşti un vrăjitor, fiule.

După alte câteva cadre însorite, fotograful de ocazie se auzi poftit să fie, la rându-i, fotografiat. Refuză politicos.

— Dar de ce? insistă celălalt. Developez azi. Mâine îţi iei copiile, îmi dai adresa şi...

— Asta-i problema, sir. N-am adresă. Abia am picat în SUA.

— I-auzi! Eu sunt pe punctul să părăsesc Statele. Nici o problemă, o să ne întâlnim să-ţi dau pozele. Tipul se scotoci în buzunarul cămăşii cadrilate, de unde extrase un cartonaş-prospect. Uite adresa hotelului, fiule. Camera 1019. Întrebi de australianul din Brisbane. Mă cheamă Sidney Shepherd. Spune-mi Sid.

Până la acostarea pe insuliţă, domnul originar din ţara cangurilor şi a bumerangului aflǎ – însă îi fu imposibil să reţină, cu atât mai puţin să rostească - numele binevoitorului tânăr, un nume lung, complicat şi ciudat. Posesorul acestuia venea din estul Europei.

Cât timp petrecură în postamentul lui Miss Liberty, o vastă încăpere cu aer de buncăr, folosită şi ca muzeu al istoriei monumentului de de-asupra, cei doi rămaseră alături. Dar cu nuanţe diferite de concentrare. Australianul se dovedi un receptor ideal pentru bombardamentul de informaţii revărsate din difuzoare: cât cântărea statuia, câte macarale o montaseră, câte trepte are în interior, câţi vizitatori pe zi, lună, an, deceniu, secol primise, cât costă întreţinerea... Era religiozitatea provincialului în faţa Molohului Cuantificat? Sau doar calculul reflex, conform căruia preţul unui bilet de intrare - oriunde! - trebuie amortizat prin informaţia

echivalentă? Poate şi una, şi alta. Omul venit din est, în schimb, contempla cu precădere şirul capetelor de expresie ale unor precursori de-ai săi, de prin anii l890, imigranţi pârliţi, abia debarcaţi din clasa a III a a transatlanticelor. Zeci şi zeci de toamne scuturaseră frunzele deasupra mormintelor lor din ţintirimele de pe cele 50 de State ale Uniunii, în vreme ce chipurile transfigurate de teamă, speranţă, nelinişte şi exaltare, în acea primă zi americană, stăteau încremenite în rame-tip, furnizate de Immigration Office. Iar dacă şi fiinţele vii dimprejur trezeau interes esticului, era, bunăoară, prin geamătul sincer al vreunei vizitatoare de vârsta a treia, "O, Doamne Sfinte, pot eu să urc, fără infarct, atâtea sute de trepte? Câte spun ăştia că sunt?" împreună cu liniştitorul răspuns al cuiva avizat: "Numai 300, socotindu-le şi pe cele din piedestal... Din cauza aglomeraţiei, la câte cinci trepte o să moţăim câte 5 minute. Fiţi calmă, doamnă".

Începutul urcuşului fu, ce-i drept, asemănător cu parcurgerea unei banale case a scării, în patru unghiuri de câte 90^0, astfel că lungul şir de turişti, practic o imensă omidă, se ondulă cu spor. Australianul fu lăudat că este în plină formă. El întoarse complimentul noii sale cunoştinţe, despre care află că vine de la poalele unor munţi - Carpaţii, dacă aţi auzit -, fiind român. Fără nici o tranziţie, un orificiu îngustă spectaculos calea de acces, iar paşii, brusc şovăitori, se puseră unul câte unul pe trepte dispuse în spirală. Interjecţii înăbuşite de emoţie salutară un hău vertical, sumbru, lămpile proiectoare îngăduind numai pe transversală perceperea unei mărginiri negricioase cu, ici-colo, muchii verzui, de bronz coclit, cu patină. Variaţia laterală a spaţiului până la perete şi mai ales jocul umbrelor produceau un efect psihologic copleşitor, însă toţi trebuiau să urce şi, încleştându-se de bara balustradei,

urcau. Se aflau în interiorul faimoasei Liberty Enlightening the World*.

Opririle, frecvente într-adevăr, calmară inima persoanei speriate de efortul ascensiunii. Flash-urile luminau câte un turist, ba şi câte un grupuscul, aflat pe o spirală a fantasticului tirbuşon. Încet, încet, oamenii îşi recăpătară graiul. Dobândiseră o stare de spirit specială, uşor aferată, vag condescendentă, new - yorkeză prin definiţie.

— Şi cum ziceai că te cheamă, amice?

Amicul se uită ager la peretele negru-verzui şi aprecie, pentru sine, că punctul unde se află s-ar situa undeva, între genunchiul şi încheietura şoldului giganticei făpturi.

— Eu repet, dar degeaba; îmi pare rău pentru toţi câţi vor să mă cunoască. O.K., scrântiţi-vă limba, domnilor. Mă numesc Mircea Răzvan Întorsureanu.

Australianul îl privi ţintă.

— Mitchell...?

— Nu Mitchell, sir. Sunteţi departe. Mircea!

— Reza...? Rău-numitul pufni.

— Şi domnii de la Imigrare au crezut că îmi fac o propunere foarte onorabilă: să fiu Reza. Ca şahul Persiei. Nu sunt Reza, sunt Răzvan, cu voia dumneavoastră.

Buzele domnului Sidney Shepherd emiseră timid câteva stranii sunete, ca nişte bâzâituri, din care nici unul dintre prenumele europeanului estic nu izbuti să se iţe. Cum numele de familie îi sunase, de la început, ca un soi de versant abrupt şi ameţitor, oftă din rărunchi şi se dădu bătut.

— Ai avut dreptate.

Pe durata suişului dintre probabilele coapse şi probabilul piept, tandemul australo-românesc se cunoscu cât de cât.

---

* *Libertatea luminând lumea*

Cel puţin în datele generale, legate de traiectoriile cu punct terminus în uriaşa fierărie dimprejur. Turistul Sid trăise de două ori mai mult decât imigrantul M.R., dar, în mod paradoxal, comparată cu păţaniile tânărului, biografia sa semăna cu grafia cardiogramei unui mort. Turme de oi moştenise, turme de oi lăsa şi dânsul moştenire. Fireşte, multiplicate cu zece. Totuşi, în esenţă, nimic nou. Modernizări în fabricile textile, dezvoltări în lanţul de magazine proprii, lărgiri la reţeaua exportatoare. Ce fuseseră toate acestea? Schimbări, desigur, dar nici o răsturnare de destin. Ca popoarele fără istorie, domnul Sidney Shepherd era un fericit. Ocupat să facă bani, nu prea voiajase. Mai precis, niciodată de dragul călătoriei în sine. Acum, când se retrăsese din afaceri, misiunea fiilor Shepherd era să facă bani, iar a tatălui - să mai cheltuie parte dintr-înşii la întâlnirea cu Bucuria, cu Frumosul, cu Măreţia şi alte asemenea trufandale, pentru el scrise cu literă mare.

Mircea Răzvan acumulase, în trei decenii şi ceva, o admitere strălucită la Arhitectură, o excludere cu tam-tam politic, o trecere frauduloasă a frontierei, trei săptămâni de lagăr sârbesc şi un an de puşcărie românească; apoi hamalâc la atelierele Fondului Plastic, o săptămână de vârtej revoluţionar zi-noapte în pieţele Bucureştiului, într-o mulţime de oameni tineri, toţi anonimi, toţi ministeriabili; cinci ani mai târziu - o încercare ratată de traversare a Oceanului într-un container, expedierea acasă şi, după alte câteva ierni penibile urmate de tot atâtea primăveri păguboase, bum! bingo şi superbingo! câştigarea unuia dintre cele 400 de locuri la loteria vizelor de emigrare în SUA. Dacă existase un factor comun pentru toate aceste episoade, el era tocmai răsucirea, cotitura, întoarcerea. Ceea ce, încercase el să explice (de altfel fără succes) autorităţilor americane, sunt feluritele conotaţii ale numelui său de familie: Întorsureanu.

Popasul luă, iarăşi, un temporar sfârşit. Un grup numeros ivindu-se la coborâre, dincolo de linia mediană a scării răsucite, aspiranţii la extaz se puseră grăbit în mişcare. Un băieţaş număra tare şi fără greş treptele, aritmetica lui exasperând-o pe doamna cu probleme respiratorii, dar satisfăcându-i pe mulţi alţii, mai viguroşi. Evidenţa avansului îl stimula pe frecventul vizitator al statuii, cel avizat. “Dacă vreţi să ştiţi, comunică el doct, suntem la jumătatea distanţei dintre tălpi şi torţă”. ”Adică ce se vede afară în dreptul nostru, acum? Fii mai precis!” Expertul în Miss Liberty primi provocarea, pesemne că şi o aştepta: “Se vede mâna stângă. Aia care ţine Carta Drepturilor!”

Nici Paine, nici Jefferson nu auziseră de vreo întorsură, a Buzăului, a Carpaţilor sau a cui o mai fi, gândi proaspătul câştigător al vizei de imigrare în Statele Unite. Dar că tot ce stă înscris în Cartă se referă şi la mine, asta-i sigur. Birocraţii care m-au sfătuit, cu glasul ăla al lor care foşnea a hârtie, să-mi schimb numele, să mi-l yankeizez ca, ziceau ei, să-mi fie viaţa mai uşoară, habar n-au de integralitatea drepturilor mele. Eu acestei bunăvoinţe i-am spus nu. Am făcut bine? Am făcut rău? Oi trăi şi oi vedea.

Peste încă şapte minute, străbătuseră gâtul zeiţei şi o lumină albă, ca o irizare, începuse să se infiltreze de sus. Nu lămpile fluorescente erau sursa, ci însuşi bătrânul Soare. În sfârşit! Ferestre mari, de două ori mai mari decât hublourile unui vapor serios, ornau cununa de pe creştetul lui Miss Liberty. Sid Shepherd şi Mircea Răzvan Întorsureanu se uitară unul la altul. Într-un gest spontan, deloc jenaţi de propria lor solemnitate, îşi strânseră mâna bărbăteşte.

— Dac-ai şti, omule, în câte sute de timbre, de post-cards, de pliante şi tot soiul de albume am văzut, pe dinafară, femeia asta celebră, încununată cu raze!

— Asta nu-i nimic, râse M.R., eu mă întrebam, tot zgâindu-mă la reproduceri, ce-o fi în capul ei.

— Ei bine, şi acum ce răspuns ai?

— Noi suntem în capul ei, domnule! Dumneata, eu, băiatul de colo, doamna care-l ţine de mână, japonezul acela mititel, fermierii ăia din Kentucky, toţi. Sper că n-are gânduri negre... Sper că nu-i provocăm vreo migrenă!

Se fotografiară reciproc, apoi - prin amabilitatea altcuiva - şi împreună, în dreptul ferestrei. Ce păcat că nu puteau zăbovi acolo... Trebuiau să facă loc altora, la fel de dornici să dea bătăi de cap fecioarei. Şi mai aveau de urcat, prin braţ, prin mâna dreaptă, pe o scară spiralată încă şi mai strâmtă, spre platforma torţei ilustre. Se auzi o tuse, doamna de vârsta a treia renunţa, se alătura alaiului coborâtor, văzuse destul, emoţiile puteau fi covârşitoare. Sid şi M.R. suiră, nici o putere din lume nu le-ar mai fi răpit etapa finală, încoronarea operei din acea splendidă dimineaţă de septembrie a anului 2000, în faţa întâiului megalopolis planetar, New-York City.

... Oricât de mică, în valoare absolută, era circumferinţa platformei supreme, a o parcurge de două ori, era, prin regulament, interzis. Rolul unei funcţionare drăguţe, plasată la uşă, consta tocmai în a ghida lumea înşiruită prin acea uşă, odată ce se consuma o rotire completă. Vizitatorii călcau încet, mărunţindu-şi mersul, ca în transă. Manhattan, vitrină a lui New-York City, aşa cum oraşul era vitrina Americii, scânteia din milioane de raze reflectate, geometrica lui ţâşnire încremenită fiind o poveste de care nici soarele, nici pescăruşii nu se plictisiseră încă. Fantastic, exclamă domnul ce toată viaţa sa trăise din oi, şi trăise bine, doar că la alt capăt al lumii. Extraordinar, striga tot el pe cealaltă parte a platformei circulare, pe când oceanul îl învăţa, în diafane jocuri de mercur

şi atlaz, ce va să zică alfabetul infinitului. Într-acolo, spunea el prea tare - dar cine să se supere de exuberanţa lui? - într-acolo este Australia mea, dar linia trece şi peste Europa dumitale, tinere...

Ce curios, îşi spunea tânărul, am o bucurie mai seacă decât fericirea bătrânului, mai uscată decât ţopăiala copilului, mai - cum naiba? - cu coada între picioare. Şi cât am vrut să ajung aici! Şi câte tumbe al dracului de periculoase am făcut ca să am zgârie-norii ăia la stânga, Atlanticul la dreapta, acum îi am, poftim... dar de ce nu mă simt încărcat de toată dulceaţa raiului, ăă? Nu cumva, coborî el mai adânc în marea nedumerire din sine, nu cumva aşa e normal să se-ntâmple, da, normal, dacă toate imaginile astea le-ai arvunit şi le-ai plătit cu şuier de gloanţe pe lângă urechi, cu nopţi pe ciment de carceră, cu pielea zbârlită, într-un container îngheţat ca mormântul? Da, cam asta trebuie să fie, asta o fi ultima tură normală a unei sarabande de iad: amorţirea. Sunt amorţit.

Ajunsese la uşă şi tânăra în uniforma pazei de coastă îi zâmbi, invitându-l, cu o mişcare a mâinii, să înceapă coborârea.

De astă dată săreau din treaptă-n treaptă, destul de rapid. Nimeni, după ce văzuse largul uscatului şi largul apei, nu ţinea să mai întârzie în nişte măruntaie de fier, fie ele chiar unice în lume. Australianul comenta în continuare, exultând, experienţa încă neîncheiată de-abinelea şi îşi mângâia, protector, teaca micului Cannon automatic în care dormeau treizeci şi şase de imagini Eastman color. Nici vorbele, nici gesturile lui n-ajungeau la celălalt. Nu cumva, se întreba Intorsureanu, amorţirea n-o fi singura explicaţie? Bine, ea este un efect, dar la rândul ei ce provoacă? Un al șaselea sau al nouăzeci şi noulea simţ nu bâiguie ceva intraductibil, dar important? E o presimţire, ori ce naiba e? Simt sau presimt că undeva, pe aici, pe dedesuptul acestei lumi

feerice e ceva tulbure, nedefinit, şi tocmai d'aia neliniştitor. Mă rog, om trăi şi om vedea. Eu nu pricep, la urma urmei, de ce un fior metafizic ar trebui să mă răvăşească mai mult decât vântul american care-mi suflă prin buzunarele încă româneşti!

Bineînţeles, se sui în aceiaşi şalupă cu Sidney Shepherd, dar, odată ajuns pe debarcaderul continental, refuză invitaţia la masă. Ca să contrabalanseze gestul, de a cărui ţanţoşă inutilitate avea să se căiască mai către seară, îi promise australianului, la modul cel mai ferm, că îl va căuta la hotel peste o zi sau două.

2

Către orele 17, traficul către Avenue One, pe care se află sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite, atinsese cote incredibile. Numai iscusinţa echipajelor aeriene din serviciul municipalităţii new-yorkeze salva noul Babilon de iminenţa unui colaps rutier. Băieţii din cele patru elicoptere dirijau impecabil punctele în criză şi evitau orice embolie.

Pericolul de super-ambuteiaj fusese uşor prevăzut, iar cauza se etala pe toate titlurile presei: Astăzi Secretarul general al ONU, ajuns la încheierea mandatului, va fi salutat prin tradiţionalul Farewell Party*. E un eveniment care se află, prin celebritate mondenă, cu un pas în urma decernării premiilor Oscar, dar asta pentru că îi vine rândul doar la cinci ani odată, nu anual.

In parcajul zveltului palat al naţiunilor se aliniau un număr record de limuzine, adevărat salon mondial, ca noutate şi eleganţă în materie. Inventariind pe de o parte fanioanele arborate lateral - o policromă, sui - generis hartă politică a lumii -, iar pe de altă parte mărcile titanilor producţiei auto

** Serata de bun-rămas*

prezente aici, un ochi expert ar fi desluşit vectorii concurenţei nemiloase de pe piaţa zeului cu patru roţi. De la portierele berlinelor somptuoase către uşile de cristal incasabil, şi de acolo către lamele glisante ale ascensoarelor de mare capacitate treceau, într-un flux continuu, toată protipendada politică, diplomatică şi mediatică, lumea bună a afacerilor, crema culturii, ştiinţei şi artelor, pe scurt - aleşii tuturor cercurilor influente din societate.

O jumătate din ultimul etaj şi, datorită vremii frumoase, terasa toată se ofereau desfăşurării petrecerii. Cuvântarea de adio rostită de secretarul general (încă în funcţiune pentru câteva zile), deşi generos răspândită prin difuzoare la o intensitate care să o impună, nu izbutea să acopere zumzetul conversaţiilor paralele. Nu că era scrisă prost, sau intonată fără relief dramatic. Omul de care organizaţia mondială se despărţea festiv nu era, ca persoană, nici mai bun, nici mai rău decât majoritatea predecesorilor în importanta funcţie. Numai că, în ultimii cinci ani, omenirea aşteptase cu sete soluţii la numeroase şi grave probleme globale, ca să constate acum, la expirarea mandatului, că nici întâlnirea mileniilor nu rezolvase nimic. “Doamnelor şi domnilor, regret nespus că predau succesorului meu situaţia de penibilă sărăcie şi cronica, arhicunoscuta ineficienţă a Organizaţiei Naţiunilor Unite...” se insinua ca o melopee dezolantul bilanţ al înaltului demnitar pe picior de plecare. Pe fondul acestui regret, invitaţii îşi desfăşurau cu sârg acţiunea de fărâmiţare a prăjiturelelor mici cât o falangă a degetului mic. Toate maxilarele se opriră însă din măciniş, la turnanta aceleeaşi fraze: “... Dar sunt convins că lucrurile se vor schimba radical din momentul când un reprezentant al Statelor Unite, conform schemei de rotaţie şi pentru prima

dată în istoria ONU, va prelua frâiele secretariatului general”. O mulţime de oameni lăsară brusc fursecurile pe farfurioare ca să poată aplauda nestânjenit.

Doamna Elisabeth Knight, şefa serviciului Protocol al Secretarului General, fu cea dintâi care observă eforturile unui bătrân de a se apropia, prin valurile mulţimii, de sărbătoritul acelei după-amieze.

— Domnule Martin Weaver, se repezi ea cu braţele întinse protector. N-aveţi idee cât mă bucur că nu lipsiţi nici de astădată... De necrezut: l-aţi condus la plecare şi pe U-Thant!

Pentru cei 87 de ani ai săi, Martin Weaver auzea bine şi riposta excelent:

— Ba aş fi fost în măsură să-l petrec şi pe Dag Hammarskjold, dacă nu pierea stupid în accidentul ăla aviatic. După mine, încă de acum 55 de ani ar fi trebuit votată o lege: Terra îşi alege secretarul general, iar secretarul general nu se desprinde de Terra. Nici pentru un ceas!

Îşi croiră drum, împreună, către mica tribună improvizată, unde veteranul armatei funcţionăreşti ONU ţinea să strângă mâna celui ce abia îşi încheiase cuvântarea.

— Bessie dragă, după buluceala de aici, bag de seamă că nici acum nu aveţi parte de serviciile unui om pe postul pe care l-am deţinut eu, în antichitatea instituţiei. Sau aveţi unul?

Bessie râse tinereşte, deşi nici pensionarea ei nu era departe.

— Maestru de ceremonii la Protocol? O, ce vremuri apuse! Acum, de la o zi la alta suntem ameninţaţi cu tăierea curentului şi cu decuplarea telefoanelor. Domnule Weaver, vă amuzaţi, dar nu-i de glumă. Să ştiţi că riscăm într-adevăr să tragem obloanele!

Picioarele octogenarului se mişcau cu unghiuri bizare, de mecanism cu puncte de ungere neglijate.

Vederea, în schimb, funcţiona fără greş.

— Mda... După ceea ce zăresc, şi mai ales nu zăresc pe mese, bate un vânt straşnic de austeritate... lucie. Săracii de voi! Ce-ar mai avea de făcut, în palatul ăsta, un maestru de ceremonii?!

Douglas Forrest, şeful biroului de presă al Secretariatului, îi lăsă pe cei doi să treacă pe lângă dânsul şi se roti în loc. Tocmai la timp pentru a surprinde momentul când Colin Fletcher, cel mai îndreptăţit candidat la premiul Pullitzer dintre copiii teribili neînregimentaţi în redacţiile presei new-yorkeze, îşi închidea, plictisit, reportofonul. Hello Colin, hello Doug, ce bine că te văd, şi eu pe tine... şi aşa mai departe. După aceea se putea spune şi ceva cu oarecare miez. 'Sper că n-ai de gând să faci, cu 2500 de cuvinte, reportajul unei înmormântări de lux, pentru presa din Middle West". "O, nici vorbă de aşa ceva, abia de acum, când scapă de aici, ex-ul o să trăiască. Ştiu sigur că i s-a perfectat numirea în conducerea lui Orion Oil Company. Nu-i aşa, Doug? Sursa mea de informaţii e greşită?" Nu, e absolut corectă.

Cu abilitatea sa recunoscută, şeful biroului de presă dispăru mai înainte ca Fletcher să obţină de la el vreo informaţie interesantă: unde e candidatul cu cele mai mari şanse la succesiunea Secretarului general?

Contracandidaţii, doi la număr, iată, erau vizibili, treceau alert de Ia un grup la altul, având mare grija să nu-şi suprapună traseele. Lipsea însă tocmai Quentin Dexter Singleton. Adică omul pe care toate sondajele îl desemnau câştigător fără emoţii la scrutinul de peste o săptămână. In comparaţie cu perspectivele legate de Singleton, acordurile din jurul personalităţii secretarului general pe ducă reprezintă, orice s-ar zice, funeralii. De morţi, numai bine, căscă Colin Fletcher, întrebându-se cum ar putea reduce la l800 de cuvinte relatarea fără să-şi ciuntească drepturile băneşti cu un procentaj semnificativ. Ca să se pună în acord cu propria-i conştiinţă

profesională, era totuşi dator să mai absoarbă câte ceva de pe-aici. Dumnezeul ziariştilor îi rezervă surpriza de a-l plasa lângă Hazel Zimmermann. Era exact persoana de care avea nevoie. Atacă frontal.

— Miss Hazel! Tot drăguţă, Miss Hazel! Femeia zâmbi. Complimentele astea de doi bani!

— Drăguţă? Dacă vă referiţi la atitudinea mea faţă de presă, evident, sunt. Cât despre alte sensuri, dumneavoastră apreciaţi.

— Şi tot drăguţa coordonatoare tehnică a Comisiei pentru Demografie?

— Tot. "Demografie şi Calitatea Vieţii", dacă vreţi să reţineţi titlul exact al comisiei.

— Îl ştiu, toată presa îl ştie! Păi nu din acest organism şi-a început drumul spre vârf Mr. Quentin Dexter Singleton? N-am fost noi, ziariştii, cronicarii carierei lui prodigioase? Nu ne-a beştelit el pentru asta? Este sau nu adevărat că, de câte ori ne citeşte epitetele, Q.D.S. le repinge cu vehemenţă? Chipurile, domeniul lui de activitate nu s-ar potrivi cu tiribombele, bune pentru lansări pe Broadway... Are sau nu dreptate să...?

— Prea multe întrebări deodată, domnule Fletcher.

— Atunci rezum totul într-una: într-o zi ca asta, unde îl ţineţi ascuns, Miss Hazel?

Funcţionara ridică din umeri, roşi aproape imperceptibil şi... se declară dornică să bea un pahar de cola.

Colin Fletcher nu era omul care să pregete a se dovedi cavaler-servant într-o reuniune mondenă. Dar când, peste 60 de secunde, se înapoie cu un pahar plin, o farfurioară pe care se clătinau, înfrăţite, trei alune şi cinci migdale plus un şerveţel imaculat, constată că Miss Hazel se grăbea să încheie o convorbire la un telefon celular minuscul, abia scos din poşeta întredeschisă.

— Nu, domnule Singleton, tot n-a venit. Deşi multă lumea ar vrea să-l vadă. Chiar în clipa asta un ziarist... un ziarist important e lângă mine. Da, şi se declară intrigat de absenţă.

Ascultă un potop de vorbe, apoi acoperi microfonul şi-i explică lui Fletcher:

— Tatăl candidatului. Arde de nerăbdarea unei relatări în direct. Vreţi să-i serviţi drept crainic-reporter? Doriţi să vorbiţi cu Mr. Archibald Singleton?

Din zece jurnalişti interogaţi astfel, unsprezece ar fi răspuns, evident, da. Hazel Zimmermann putea bea şi ronţăi în tihnă. Atâta doar că nici Fletcher, după ce-şi declină numele şi calitatea, nu apucă să descrie serata; vorbea, de fapt, impetuosul Archibald Singleton, bătrânul dar vigurosul Archie! Omul cu un picior în lumea finanţelor şi cu celălalt în mediile diplomatice. Moşise atâtea cariere strălucite în cele două sfere, încât era inevitabil să-şi facă din propriul băiat, de altfel elev şi student strălucit, o stea orbitoare pe firmamentul puterii. Scopul odată fixat, a fost urmărit vreme de 30 de ani cu o încăpăţânare de catâr luminat şi cu o abilitate de pilot local într-un arhipelag de recife. Un asemenea om nu putea decât să sufere că, la câteva zile înaintea elecţiunii aproape sigure, modestia lui Quentin îl ţinea în afara Palatului Naţiunilor Unite. O reţinere extinsă şi asupra familiei candidatului. Domnule ziarist, se plângea la telefon artizanul victoriei filiale, nu sunt bolnav, nu sunt neputincios, pretind că nu-s nici mort. Nu-s printre voi fiindcă mi s-a interzis. înţelegi? urma Archie. Propriul meu băiat mi-a interzis să fac lobby pentru el! Să te mai sacrifici pentru copii! Dar el, copilul, de ce n-o fi venit?

Cocteilul ameţitor de jovialitate şi jelanie se scurgea prin mica pâlnie electronică în capul ziaristului.

Nimic de făcut.

Absenţa lui Archie sărăcea, desigur, reuniunea, dar chiar cu această lacună, petrecerea atingea o asemenea concentrare de bogăţii private pe metrul pătrat, încât vânătorii de fonduri pentru opere caritabile roiau ca fluturii pe lângă lampă. Două reprezentante ale sexului frumos se concurau, mai mult sau mai puţin elegant, la trezirea interesului multimilionarilor pentru amărâţii zdrenţuroşi şi abandonaţi. Doamna Cynthia Hamilton-Leigh, preşedinta federaţiei cluburilor Gift & Abnegation*, miza pe rezonanţa numelui său aristocratic, un snobism utilizat cu managerială pricepere. Dimpotrivă, Marjorie Dustfield, membru fondator al mişcării filantropice The Incognito Offer** punea accent pe discreţia obârşiei. Talgere în căutare de echilibru, doamnele îl reperară, cu vădită plăcere, pe domnul Bartholomew Bartolommini, director executiv la Charity World Fundation, cea mai puternică organizaţie de profil din lume. Ambele se puseră, spontan şi simetric, sub masiva sa protecţie.

— Am plăcerea să vă comunic că, până acum, am obţinut de la Murgrave Distillery Corporation o donaţie pentru întreţinerea, pe un an, a corpului didactic de la şcoala de defectologie din Old Harlem, îngână doamna Cynthia Hamilton-Leigh.

Rivala surâse subţire şi buzele-i rămaseră la fel de strânse după ce obiectă:

— Şi eu am primit garanţia a trei donaţii, totalizând o sumă de şapte cifre. Doar că Incognito Offer nu numai că nu face public donatorul, ci îi selectează pe aceia care nu au păcate de spălat când bagă mâna în pungă.

Bartolommini, alias B.B. Charity, hotărât să risipească jena provocată de această ciocnire, recurse la un compliment enorm.

** Dar şi dăruire*

*** Dania netrîmbiţată*

— Dar dumneata? Ai abordat pe cineva? Charity a câştigat ceva de aici?

Bărbatul îşi scoase ochelarii cu ramă fină şi îi şterse îndelung, aşa că zâmbetul feţei lui putea fi luat drept expresia miopului dezarmat, nu superioritatea condescendentă a cuiva pus să explice teoria quasarilor unor gâsculiţe.

— Doamnele mele, Charity, cum să vă spun eu, lucrează pe alte principii, în alte modalităţi şi, în orice caz, la altă scară. Hai să luăm colţul din stânga noastră. O vedeţi pe doamna în sari, care se întreţine cu adjunctul Departamentului de Stat? Doamna are un nume înspăimântător, Kalyanavati Segaragayake, dar un chip de înger şi conduce reprezentanţa naţională din Sry-Lanka. Ei bine, în ţara ei, de luna trecută a început o acţiune de vaccinare antipolio. Aproape 5 milioane de copii scapă de spectrul paraliziei. Cu toată modestia, trebuie să vă spun: noi finanţăm operaţiunea. Cred că desfăşurăm, numai în domeniul sănătăţii, peste 60 de programe, pe tot globul.

Interlocutoarele, cu exerciţiu filantropic prin nobile cerşetorii ad-hoc, tăcură. Erau covârşite de proporţiile sumei întrezărite în spatele unor asemenea acţiuni. B.B. Charity îşi puse ochelarii, ceea ce îl ajută să continue demonstraţia.

— O să mă întrebaţi: de unde atâţia bani? N-o să vă plictisesc cu detaliile sistemului nostru. Vă invit cu plăcere să ne vizitaţi, pe rând sau împreună, imperiul... ca să-i zic aşa. Deocamdată reţineţi principiul de bază. Acolo unde ministerele de finanţe deduc din impozit o scădere ce depăşeşte cu puţin donaţiile în scop de binefacere, noi, Charity World Fundation obţinem, printr-un sistem de investiţii fără precedent, aproape dublul sumei donate, ăsta-i secretul.

Părând că şi-a amintit ceva, Bartolommini scutură din cap, zâmbi şi adăugă:

— Şi asta în condiţiile în care un grup de investigatori, special constituit, cerne prin sită fină toate sursele de capital. Nici o spălare de bani murdari.

Doamna Cynthia Hamilton-Leigh nu comentă, deoarece speculaţiile (şi bănuia că despre nişte speculaţii de bursă trebuia să fie vorba) îi displăceau, aveau un nu ştiu ce yankeu care îi irita patricianismul familiei din South Carolina. Dimpotrivă, doamna Dustfield găsi prilejul ca, minunându-se, să aducă un cald elogiu preşedintelui de onoare al fundaţiei Charity, anonimul căruia întreaga presă îi publica pseudonimul “Misericord Itself * sau “The Great Invisible” **, sub “poză” albă, de fapt un spaţiu gol, delimitat printr-un simplu chenar.

— Chiar nu vrei, dragă amice, să-mi dezvălui identitatea boss-ului dumitale? Cred că sunt doi ani de când te rog și te bat la cap prieteneşte şi... rezişti.

— Voi rezista în continuare, se derobă B.B. Charity, pentru că asta este dorinţa domniei sale.

— Dar o să vin personal, dacă tot m-ai invitat, şi o să fiu stăruitoare.

— O.K., n-ai nici o şansă, dar încearcă. Fii stăruitoare!

Petrecerea de adio era un strop din Organizaţia Naţiunilor Unite şi, ca atare, o oglindea.

Grupurile constituite aleatoriu îşi schimbau din ce în ce mai rapid structura şi locurile de popas. Invitaţii migrau către mesele pe care încă mai găseau câte ceva, ori către traseele chelnerilor ce purtau, tot mai rar, tăvile cu pahare pline.

Toată societatea prezentă simţea nevoia unui subiect mai picant. Şi într-adevăr, când un invitat oarecare îşi aduse aminte

---

** Milostenia însăși*

*** Marele invizibil*

de Archibald Singleton, pâlpâirea conversaţiilor se făcu foc vioi şi vesel.

— Nebunia bătrânului Archie e pe cale să devină, prin reuşită, obiect de studiu internaţional, domnilor...

— Dar nebunul pe cine l-a studiat? Vă amintesc eu: pe Joe Kennedy, cel ce a realizat o experienţă similară acum patru decenii. Îşi vârâse în cap să-şi facă un fiu preşedinte al Americii? L-a făcut!

— Ştiţi cât a ajuns cota lui Quentin Singleton la bursa pariurilor? 27 la 2.

— Daţi-vă seama ce excitaţie a spiritului trebuie să-l frigă pe bătrân! Tot ce-a gândit pentru odraslă - colegiu, profesiune, specializare, mariaj - absolut totul se împlineşte precis, magistral!

— Tatăl ca tatăl, dar soţia...! Doamna, care se şi vede prima doamnă a... Naţiunilor Unite!

— Amice, nu există un asemenea titlu.

— Nu există? Se va crea! Dacă Rowena Sandra di Poggio-Fiorito a acceptat să devină nora lui Archie, pentru că a crezut, prima, în visul bătrânului. Să fie măritată... cu globul terestru. Nici mai mult, nici mai puţin. Şi să vedeţi c-o să fie. Peste o săptămână.

Ultima replică stârni ilaritate. Grupurile distincte din urmă cu câteva minute se topiră în aceeaşi bună dispoziţie hohotitoare.

Knud Gunnarsen urmărea supărat cum conversaţia eşua în nisipuri cancaniere. Regreta că nu abandonase o petrecere ce nu intra nici în deprinderile lui, nici în conul de preocupări al organizaţiei pe care o iniţiase şi o conducea. Era un norvegian fără vârstă, înalt, osos, cu un aer auster, identificat trup şi suflet cu programul ligii ecologiste MUNDUS VIVUSQUE MUNDUS.*

** Lumea vie şi curată (lat)*

— Domnilor, pronunţă el cu răceală, ce faceţi dumneavoastră aici?

Cum râsetele îi acoperiseră intervenţia, o repetă pe un ton ceva mai aspru. Ce faceţi aici?

O duzină de frunţi se întoarseră cu mirare spre fiordurile albastre, neînceţoşate, ale ochilor lui. Ce-i cu tipul? Un nordic. Un costum cam ieşit din modă. Nişte braţe lungi, încrucișate pe piept.

— Eee, dar nu s-a comis nici o crimă, mormăi cineva. Bârfim, deci trăim. Cine nu vrea să trăiască?! Scandinavul nu bătu în retragere.

— Domnilor, ar trebui ca măcar noi, cei trimişi aici, să nu mai maculăm, cu frivolităţi de culise, un om, o șansă, o cauză. Cred că e moralmente dezastruos să năclăim până și speranţa redresării!

— Cine e domnul? Ce e domnul? Predicator puritan? Diriginte de şcoală duminicală? Suntem traşi de urechi, cum s-ar zice...

Comentariile, murmurate sau rostite cu voce tare, păreau că ţin să închidă cât mai rapid o paranteză stridentă. Cel vizat cedă. Dar în felul său aparte:

— Îmi pare rău că v-am deranjat. La regretul că nu l-am putut întâlni azi pe domnul Singleton, se adaugă mâhnirea că v-am ascultat mărunţindu-l. Îmi voi face datoria amicală de a nu-i transmite glosele dumneavoastră. Eu cred că el merită ceva mai bun.

Se răsuci şi părăsi petrecerea. Pleca pe jos, singur, printr-un oraş care nu avea nimic comun cu munţii pastorului ibsenian Brandt. Nimic, cu excepţia înălţimii atinse de zgârie - nori.

3

După toate câte i se întâmplaseră în ultimele două ore, Quentin Dexter Singleton se aştepta să fie introdus în locul detenţiei printr-un brânci întovărăşit - ca la carte - de alte câteva atenţii scoase din panoplia violenţelor gangstereşti.

Avu surpriza să constate că reţeta nu era respectată. E drept, ochii îi erau acoperiţi cu o eşarfă legată strâns, gura pecetluită cu clasicul leucoplast, iar mâinile, prinse la spate în cătuşe, îi limitau mişcarea la minimum. În schimb, răpitorii lui se comportau prevenitor, cu o grijă ciudată. Explicaţia consta, probabil, în dorinţa echipei de a-şi livra prada fără vânătăi şi zgârieturi unor şefi extrem de exigenţi.

— Atenţie, acum cobori, i se adresă cineva. Era vocea auzită în primele minute ale coşmarului, aceea care, imediat după episodul păpuşii, îi poruncise domnului Singleton să apuce volanul şi să-şi conducă liniştit Lincoln-ul. Calm, calm, mereu i s-a cerut calm, de parcă ţeava rece a pistolului lipită de ceafă ar fi acţionat ca un medicament de echilibrat tensiunea arterială. Atenţie, domnule Singleton, ai să pui piciorul pe câteva trepte de scară mobilă. Nu-ţi fie teamă, că nu pici. Uşurel. Lasă-te condus. Eu te ghidez de sus, colegul meu te ajută de jos. Aşa... aşa... Ce-a fost mai neplăcut s-a terminat. Vezi că ne înţelegem? încă trei trepte. Una. Gata, ai ajuns.

— Gata, l-am preluat, mormăi însoţitorul premergător, acela care îi potrivise tălpile pe fuşteii scării verticale. Să-l aşez?

— Nu, aşteaptă-mă.

Prizonierul auzi dupăitul grăbit al răpitorului mai vorbăreţ. Îl ţineau, egal, de braţe şi avansau cu el pe o suprafaţă plană. Ciment? Nu. Lemn? Nici. Suna metalic.

— Te sfătuim să nu faci prostii, veni recomandarea. Nu că ţi-ar reuşi ceva, da'e păcat să încerci. Dacă strigi sau baţi în pereţi, e degeaba. Nu se aude nimic. Cât despre alte iniţiative, un domn ca dumneata nu se joacă de-a Schwartzeneger, O.K.?

Se umblă la mecanismul cătuşelor şi îşi simţi încheieturile libere. Pe când schiţa primele gesturi de dezmorţire, smuci capul pe spate, căci degetele unuia dintre paznici apucaseră un colţ de leucoplast şi dezlipirea bruscă a buzelor de apăsarea cleioasă era cea mai iminentă dintre agresiuni.

— Stop! Ce naiba, vrei să-l jupoi? Lasă-l, de aici încolo o să se descurce. Se pomeni condus către un fel de placă (pat?), culcat foarte încet pe spate, cu aceeaşi precauţie maniacală pentru integritatea capului, mai ales. Desfăcu singur banda adezivă; usturimea pielii martirizate şi furia întregii sechestrări se uniră într-o singură apostrofă. Quentin scrâşni:

— Dacă tot sunteţi brute, atunci purtaţi-vă, dracului, ca atare!

Nici un răspuns. Vreun consemn prealabil îi oprea pe răpitori de la încropirea oricărui dialog. În toată această istorie sordidă, putea fi la mijloc şi altceva decât o răscumpărare uriaşă? Puţin probabil. Ba nu: exclus.

— Numeri pân'la o sută şi apoi poţi să vezi unde te afli. Contăm pe cuminţenia dumitale. O sută!

Paşi pe scară, ascendenţi de astă dată. Apoi tăcerea reveni, dar parcă altfel, cu altă nuanţă, greu de interpretat când văzul - simţ complementar - e blocat încă. Singleton smulse înciudat eşarfa de pe ochi; asta i-ar mai fi lipsit revoltei lui, să stea numărând, tembel, până la o sută. Apoi clipi des, pentru readaptarea ochiului. Unde e scara aceea?! Spaţiul înconjurător, un cub de oţel inox, cu vagi reflexe în lumina unor surse imposibil de detectat, îl cufundă în stupoare. Unde dispăruse

scara? Din colţul diametral opus al plăcii-pat pe care zăcuse, se auzi un clic metalic fin.

Sechestratul ţâşni, parcurse din trei salturi diagonala podelei, apoi îşi lipi privirile de plafon. Acolo, sus, în colţ, un pătrat se lăsă abia desluşit: nu mai vizibil decât incizia unei operaţii de apendicită pe abdomenul unei vedete care a cheltuit l00.000 de dolari în scopul cicatrizării estetice.

Îşi examina temniţa. Comparat cu mijloacele sofisticate ale sistemului de încarcerare, habitaclul se dovedea de o sărăcie lucie, la propriu şi la figurat. Plantată în perete, o chiuvetă, şi ea metalică, întocmai ca bateria aferentă. Alături, un duş, o platformă cu orificii de scurgere, alături de un water-closet, totul confecţionat în întregime din acelaşi oţel inox. Încercă butonul jetului de evacuare: nici un rezultat. Ce mai era de examinat în această cuşcă aseptică? Făcu din nou cunoştinţă, mai aprofundat, cu patul. Avea, pe margini, trei perechi de lăcaşe, pentru trei rânduri de curele. Una la nivelul antebraţelor întinse lateral, alta în dreptul gleznelor de asemeni depărtate, cea de a treia, din mijloc, prevăzută pentru imobilizarea toracelui. Ai zice: reprezentarea proporţiilor de aur. Dar era puţin probabil că mafioţii s-au inspirat din reprezentarea da-vinciană a humanului. Mai degrabă, din practicile Inchiziţiei. Sau ale balamucului - secţia furioşi. Oricum, deocamdată, curelele lipseau.

Încercă să-şi adune gândurile, mărşăluind. Îşi potrivi paşii de-alungul pereţilor. Câte o răsucire de 90^0 la fiecare colţ şi schimbarea sensului de mers la fiecare al l0-lea tur. Intenţia metodologică era minunată, ar fi trebuit să-i aducă mobilizarea voinţei, cristalizarea ideilor şi câte altele! În realitate, mânia strica ritmul, fracţiunea zecimală a pasului prea lung sau prea scurt zăpăcea autoreglarea exactă. Cum a fost cu putinţă să cadă în capcană? Ca ultimul idiot!

Aşadar, a fost la ora 9. Ora obişnuită a plecărilor mele de-acasă. Archie, într-o stare euforică, se bărbierea. Când i-am spus, în baia lui, că n-are ce căuta, după amiază, la recepţia de adio a secretarului general, că îl rog să nu dea pe acolo, de vreme ce eu însumi evit să fiu de faţă, s-a enervat atât de tare încât s-a tăiat. Sângele i-a şiroit pe bărbie... Asta i-a convenit de minune, fiindcă i-a dat prilejul să-mi strige, arătându-mi-l: "Mă omori, Dexter, mă omori!" Bătrânul mascalzone!

13, 14, 15, colţul... Nu ies paşii. Ar fi urmat al l6-lea; n-a mai fost loc Şi aici mă încurc. Ritualul despărţirii matinale de Rowena, suprapus exact momentului când ea vorbeşte la telefon cu doamna Guiddarcci, de la casa de mode Amalfi-Guiddarcci. Nu e un moment, sunt l0 minute. Nu pot aştepta: o sărut unde se nimereşte, poate chiar pup receptorul, nu gâtul ei parfumat, o las, bye, cobor scările, şoferul Rowenei îmi spune că Teddy a ajuns la timp la şcoală, îmi scot maşina din garaj, plec... am plecat... ies din alee şi cotesc la stânga...

1, 2, 3, 4, colţul; motorul Lincoln-ului nu-mi face probleme. 5, 6, 7, 8, colţul. Dar parbrizul nu e destul de curat, parcă. L-am stropit. 9, 10, 11... iar nu-mi ies paşii. Ştergătorul a făcut o singură cursă şi... am frânat brusc. Ce era acolo, aproape sub roţi? Ştiam precis că n-am călcat pe nimeni! Am sărit din maşină şi jos, culcată, cu faţa pe carosabil, cu un picior zvâcnind dezarticulat, o fetiţă. Mişcă! Nu se vede nici un strop de sânge, e vie. Repede, sus cu ea! Ca să constat că ţin în braţe, ca un cretin, în braţele mele întărite de conştiinţa civică, o păpuşă mare, de plastic, 3l de dolari, la orice drugstore din Bronx. Păpuşă la care nici măcar motoraşul, dintr-alea care fac să bată ţimbalele unui maimuţoi, nu fusese ascuns ca lumea: era, cu arc cu tot, înfipt sub fustiţă.

13, 14, 15... Quentin Dexter Singleton renunţă, pentru moment, să-şi măsoare laturile celulei. Zidul metalic venea prea repede, paşii marşului erau prea mari, zăngănitul produs prea strident. Bătu cu amândoi pumnii în perete, la fel de enervat cum trântise păpuşa de trotuarul aleii. Derbedeii dracu'! De ce glume scârboase se ţin! Se suise din nou la volan, motorul torcea impasibil la evenimentele golăneşti din cartierul rezidenţial oxigenat de Latourette Park; lucrurile trebuiau, fără dramatizări inutile, să reintre în normal. Atunci, concomitent cu ţeava rece a revolverului simţită pe ceafă, luase contact cu vocea:

„Calm, domnule Singleton. Ştim că această limuzină nu se lasă condusă decât de dumneata. O.K. Condu-o. Fii atent la intersecţie: în loc s-o apuci spre dreapta, traseul dumitale obişnuit, ai să virezi stânga. Calm! Lasă oglinda retrovizoare. Ambreiază şi dă-i drumul!"

Executând ordinele agresorului, Quentin avusese timp să observe totuşi cum, în spatele Lincoln-ului, un tip coborât dintr-un Ford '89, înhaţă micul manechin-momeală, îl zvârle în portbagaj, ia loc pe scaunul şoferului şi porneşte, ca un vehicul-escortă, să-i ţină de urât limuzinei-captură. Încă rulau prin cartierul rezidenţial când omul de pe bancheta din spate porunci: "La primul semafor, un Ford o să te depăşească. Ai grijă să-i faci loc fără vreo manevră dubioasă. Pe urmă, te ţii după el. Iar la stopuri, nu uita, Singleton: ai o maşină cu geamuri inaccesibile privirii dinafară. Asta joacă pentru noi".

Durase cam o oră până când traversaseră zonele comerciale, ca să pătrundă, în cele din urmă, într— un cartier legat de centrul metropolei prin bretele de trafic greu şi dominat de hangare-depozit pentru autocontainerele de mare capacitate.

"Observi camionul ăla baban? E un autotren parcat. Bun, o să urcăm în el, cu totul. Calm, Singleton. Înscrie-te

pe punţile lui coborâte în onoarea Lincoln-ului dumitale. N-aştepta Fordul. El claxonează şi se cară. Hai, viteza întâia, şi înainte!”

Au pătruns în pântecele hărăbaiei pe l2 perechi de roţi şi, din clipa opririi motorului, aventura semi— autonomiei celui mai bine plasat candidat la conducerea Organizaţiei Naţiunilor Unite lua sfârşit. Nu trecuse nici un minut şi, legat la mâini, la ochi, la gură, Quentin era transbordat în altă maşină. Iar în Lincoln-ul lui, fixat în saboţi de lemn, se instala un asiatic mărunţel, cu un surâs tot atât de enigmatic ca şi conţinutul trusei pe care se pregătea să o desfacă.

Reconstituirea nu-l ajuta cu nimic. Se trânti pe aşa-zisul pat, cu privirea în plafonul cu chepeng. A rememora filmul unei acţiuni mârşave unde, chiar dacă ai jucat un rol de victimă, n-ai strălucit prin isteţime, poate fi chiar un exerciţiu masochist. Şi lumina asta rece, tăioasă, ploaia de lucşi ostili! Strânse bine pleoapele şi se pregăti, cu palmele sub ceafă, să-şi retrăiască vreun episod mai demn de neuitare.

Ce fericit a fost, ca om matur, invitat la Simpozionul internaţional demografic din Shangai, să vadă cum amfitrionii chinezi îi oferă, legată în piele, traducerea lucrării unui absolvent american de la Pennsylvania University of Philadelphia, instituţie fondată în 1740. Era propria sa teză de licenţă din 1983. Ideea acelei lucrări - controlul asupra naşterilor pentru optimizarea sporului natural al populaţiei - fusese, iată, adoptată de cele 1200 de milioane ale Chinei Populare conduse de micul cârmaci Deng.

Sau, ce victorie când, tânăr expert ONU, obţinuse adoptarea parametrilor propuşi de el, Quentin D. Singleton, pentru cuantificarea conceptului de “calitate a vieţii”. Ce luptă purtase cu delegaţia sovietică la dezbateri!

În schimb, când pe sub pleoape se derula noaptea petrecută, cu 17 ani în urmă, la Abd-ibn-Sachlam, undeva în extremitatea sudică a Algeriei, strângerea de inimă alungă, parcă huiduind, triumfurile efemere, pescuite consolator şi cu tot dinadinsul. Abd-ibn-Sachlam nu era o fostă oază, cum greşit etichetau nerăbdătorii mânuitori de dosare ai unei comisii din subordinea Băncii Mondiale. Abd-ibn-Sachlam era o lacrimă uscată pe faţa Africii Sahariene. O biată viaţă agricolă biruită de nisip în războiul deşertificării. Cum ar fi fost moartea ţinută în loc printr-un program adecvat de plantare a perdelelor forestiere, cât de adânc ar fi trebuit să se sape gropile arbuştilor, cât de fratern ar fi trebuit să conlucreze bancherul din Wall— Strett cu cercetătorul din Milwaukee la întreaga operaţiune, toate acestea dansau halucinant în ochii negri ai băştinaşilor; şi numai acolo, într-o noapte cu lună imensă, cu lună pustie, fuseseră văzute cu inima. Soluţiile, după 17 ani, zăceau însă încopciate în dosare. Ce mare lucru? Saharizarea Algeriei mai avansase, în răstimp, cu vreo 12 km adâncime, pe un front de alţi 240 km lungime. Ce mare lucru? Cam cât suprafaţa statului Arkansas, cel mai mărunţel dintre statele Americii, sau cât vreo zece ducate Luxemburg, dacă se măsoară cu unităţi europene.

Deschise pleoapele, ca ascultând de o poruncă interioară: înfruntă realitatea, omule!

Realitatea vizibilă avea forma unui plafon pătrat, enervant de lucios, cu o discretă incizie la un colţ, semn că acolo există o ieşire. Dar nu pentru el.

Realitatea de dincolo, binecunoscută, lua chipul celor de acasă. Şocul veştii. Angoasa crescândă.

Frământările: familia implică sau nu poliţia? Apoi panica: daca o greşeală minoră, ceva stupid, declanşează o armă ucigaşă, iar Teddie, Rowena şi Archie îl vor regăsi pe tatăl, pe

soţul, pe fiul lor numai ca să poată jeli un trup ciuruit şi inert? Quentin constată că filmul posibilei sale execuţii nu stârneşte în el valuri de teroare. Ci, mai curând, o stare de jenă profundă, ca la spargerea, dintr-o stângăcie, a celui mai scump serviciu de masă în casa la care ai fost invitat de sărbători. Strânse pleoapele iar şi le ceru iertare alor săi.

Nu însă în acelaşi fel pentru toţi. Cea mai sinceră căinţă i se adresă copilului. Bietul, cumintele, dragul de Teddie! Cine îi va mai spune seara, la pat, câte o parolă misterioasă, gen Alună, anume ca să-l vadă cum scânteiază de viteza circuitelor şi cât de prompt, cât de triumfător descoperă şi întoarce contra parola: veveriţă! Nu numai jocul cuvintelor-pereche se va pierde, ci toată încântarea "spovedirilor" din dimineaţa duminicilor petrecute împreună, în Central Park.

Desigur, Rowena va respecta răgazul socialmente decent mai înainte de a-i aduce lui Teddie, drept cadou, un tată vitreg. O, Sandra Rowena, ce frumos tipărite vor fi ferparele prin care vei implica înalta societate, atât cea din USA cât şi cea din Italia, în cele două serii de evenimente succesive! Văduvia va fi o nenorocire, bineînţeles. Dar nu mult mai acută decât catastrofa de a constata, la o serată, că ticăloşii de la Tiffany's au vândut şi altei doamne acelaşi model de pandantiv cu briliante; ori că o greşeală de corectură stâlceşte, în ultima ediţie a anuarului Who's Who, splendoarea numelui di Poggio-Fiorito.

Şi Archie? Să-şi piardă fiul unic va fi efectiv o tragedie pentru bătrân. Adică să-şi vadă năruită, dintr-o lovitură, opera de o viaţă? Cum, după ce ai pregătit cu migală de ceasornicar elveţian datele cerute cuiva pentru îndeplinirea unei misiuni de importanţă şi complexitate planetară, să vină o forţă brutală şi să-ţi strivească speranţa sub tălpi, ca pe un nimic? Oh, Archie, nu vei suporta una ca asta! Nu în sensul că nu vei supravieţui, doar

te cunosc prea bine, tată. Ci în sensul că vei alege alternativa: plăteşti oricât şi eviţi răul maxim. Colosal de-ar fi preţul răscumpărării, domnul Archibald Singleton îl va achita. Prea a investit mult în fiu-su!

Dinspre tavan se auzi, aproape imperceptibil, un declic. Linia de-abia bănuită într-unul din colţurile plafonului apăru, mai bine marcată. Apoi se transformă într-o fâşie luminoasă ce se lăţea încet, lin, devenind un dreptunghi ce-şi continua mereu modificarea. Când se opri, era un orificiu pătrat. Dar halucinantă fu silenţioasa coborâre, prin acest orificiu, a unei scări. O scară asemănătoare celor folosite în marile biblioteci, pentru accesul la rafturi. Pe treptele ei, în interiorul cuştii metalice coborî rapid un bărbat. Dintr-o privire el se asigură că acolo, jos, totul este O.K. Alţi doi inşi îl urmară, cu o valiză îngustă şi plată ca o trusă de scule.

Brusc, Quentin realiză că eşafodajul raţionamentelor sale se năruie ca un castel de nisip: nici una dintre cele trei” gazde” nu-şi ascundea trăsăturile. Nu purtau nici măşti, nici cagule. Tresări puternic. Nu era un obişnuit al colecţiilor policier, nici un fan al filmelor thriller. Sumarele sale cunoştinţe în materie de răpitori şi de răpiri se dovedeau suficiente, totuşi, pentru a declanşa alarma interioară. Când răpitorul nu-şi ascunde faţa de ochii victimei, nu înseamnă că are de gând s-o...?

Încă împotrivindu-se angoasei, Quentin îşi concentra atenţia asupra scării. Cobora fără grabă, chiar tacticos, un al patrulea ins.

Când omul se arătă în întregime, sechestratul fu fulgerat de un fior. Acolo, la patru paşi distanţă, într-o dublură perfectă, se văzu pe sine.

Pentru prima dată de la începutul sinistrei aventuri, domnul Quentin Dexter Singleton simţi că îngheaţă de frică.

4

— Gail, poţi să închizi deocamdată.

— Te chemăm noi aici, Abigail, când se termină partea de strip-tease show. Cele două adresări fură receptate sus, unde cineva acţionă retragerea scării şi închiderea plafonului. Vorbise mai întâi bărbatul care părea să deţină şefia grupului. Totul trăda forţă la individul îndesat, cu labe enorme şi fălci articulate ca o menghină de banc industrial. A doua replică fusese lansată de un tip deşirat, atins de o uşoară cifoză; definitoriu la el era însă aspectul mâinilor, cu degete îngrijite, lungi, suple şi energice.

Singleton era atât de buimăcit de realismul coşmarului său, încât se lăsă manevrat ca un manechin în manipulările începute neîntârziat, la un “Hai, doctore, la treabă!” poruncit de şef.

Se lăsă descheiat, dezbrăcat şi descălţat, holbându-se între timp la copia sa, o sosie, un alter-ego care, paralel, se descheia, se dezbrăca sau se descălţa. Cele două cravate, e drept, diferite ca fason, se lungiră la cele două extremităţi ale plăcii-pat; şi tot aşa se aşternu, în stive, restul veşmintelor, până când original şi duplicat se găsiră alături, amândoi rămaşi în ciorapi şi slip.

— Eee, acum se vede ce retuşuri sunt necesare, zise doctorul.

— Mari? Multe? Ce fel de retuşuri? se interesă vânjosul scundac, oarecum neliniştit.

— Fleacuri, Lon. Puţine se văd cu ochiul liber, numai că noi trebuie să le rezolvăm şi pe cele observabile doar cu lupa. Eu pentru ce sunt aici? Lupa de ce am adus-o? Fii fără grijă.

Era acest doctor un tip meticulos la extrem? Îndeplinea scrupulos un ordin? Fapt este că, din felul cum începu examinarea, se vădi că nici un centimetru pătrat din epiderma prizonierului nu va scăpa nepuricat. Avea metodă; se hotărî s-o

ia de jos în sus, de la tălpi spre creştet, până la ochii care se văd zilnic şi nu se uită. Aşa că rosti:

— Jos şi ciorapii.

Cea de a patra “gazdă” a lui Singleton, un ins mai tânăr, rezervat, a cărui voce nu se făcuse încă auzită, îi scoase şosetele prizonierului. “Duplicatul” Singleton întârzie operaţiunea paralelă, cu o uşoară grimasă.

— E absolut necesar?

Şi parcă justificându-şi vorbele, arătă podeaua:

— E cam rece drăcia asta.

— Fără mofturi, Frank, mârâi pomenitul Lon. Doar e spre binele tău. Ciorapii odată scoşi, frontul de lucru creat, doctorul îşi intră deplin în atribuţii.

— Nimic de semnalat, în afară de unghii. Din fericire. Dacă era vreo problemă de conformaţie, monturi sau alte neplăceri d’astea, se încurcau puţin lucrurile. Cine notează? Dumneata, Rolf? Bine, atunci punctul l: Frank va decide că pedichiurista familiei trebuie schimbată. Deocamdată, o să-ţi tăiem noi unghiile, mai scurt.

Buimăceala în care plutise Singleton, cel dezbrăcat, începu să se împrăştie. Râvnea acum, cu ironică amărăciune, să i se fi lăsat ceasul-brăţară. Ar fi vrut să vadă cât trecuse de când, la începutul zilei, mai era un cetăţean liber al acestei uniuni de state, un corect tată de familie, un apreciat specialist în sociologie demografică, pentru a deveni, acum, ce? Un sclav pipăit înaintea vânzării la un târg de sclavi? O vită sucită pe toate părţile înaintea prezentării la o expoziţie? Închise ochii cu putere şi se sili să nu i se ghicească urletul lăuntric.

Imperturbabil la orice reacţii ale obiectului cercetat, doctorul îşi vedea de treabă. Trecea tacticos de la un trup la altul şi, la fiecare segment al necontenitei comparări, fie că vorbea de

unul singur când nu era nimic de semnalat, fie că se adresa numitului Rolf, un fel de secretar de platou, ori cum dracu s-o fi zicând celui ce ţine evidenţa intervenţiilor obligatorii.

— Deci, scobitura tălpii absolut egală. Degetele, O.K. Şi metatarsul în regulă. Proeminenţa gleznei, hm... în marja de aproximaţie admisă. Calcaneul - idem. Ia să ne urcăm. Partea inferioară a gambei - bine. Încordează muşchii gambei, domnule Singleton, hai, te rog. Şi tu, Frankie. Mda, e-n ordine, cam aceeaşi circumferinţă. Rotula - acceptabilă. Partea posterioară a încheieturii... Stop! Scrie, Rolf: o aluniţă la stângul, 2 mm diametru, brun-şocolatie, fix la centrul articulaţiei. Frankie, scumpule, mâine ţi-o aplic.

— Mai dă-o naibii, doctore! Chiar aşa?!

— Chiar aşa. Ştii că genunchii se văd şi de sub halatul de baie? N-aş vrea să fiu eu în pielea soţului nerecunoscut de soaţa legitimă fiindcă, aşa, deodată, îi lipseşte aluniţa. Ce părere ai?

Frank nu mai avu nici o părere. În schimb mistreţul cu labe de fier apreciase intransigenţa doctorului ca excelentă şi îl bătu amical pe umăr, mai să-l cocoşeze de tot:

— Bravo, Klavek. Aşa te vrem!

Cel complimentat astfel îşi continuă, cu aceeaşi migală, examinările paralele. Quentin avea pe pulpa stângă rozeta uşor denivelată a unui vaccin, pe când Frank îşi purta semnele vaccinărilor exclusiv pe braţ. Rolf consemnă deci că un pseudovaccin va fi stanţat la intersecţia cotelor x şi y. Pilozitatea membrelor inferioare, aproximativ egală, crea o altă problemă, rezolvabilă şi ea: părul mai brunetului Frank va trebui adus, prin oxigenare, la nuanţa aurie a pufului de pe picioarele lui Quentin.

Când auzi invitaţia “Fii bun, domnule Singleton, scoate-ţi singur slipul”, inertul prizonier de până acum simţi abisul

umilirii sale. Până şi faptul că despuierea silnică, prin mâini străine, era brusc înlocuită cu o poftire aproape politicoasă la cooperare, măsura mârşăvia acestui semi-viol. Tăcutul Rolf aşteptă câteva secunde, apoi, cerând din ochi şi primind tot pe muteşte o indicaţie de la boss-ul acţiunii, îşi asumă operaţiunea. Frank se strâmbă şi îşi lăsă, mai jos de genunchi, chiloţii. Ai lui, bleu, semielastici, fuseseră cumpăraţi la Allison, Dombert & Sons şi valorau 24 dolari şi 99 cenţi. Cei ai domnului gol de alături, albi, cu suspensor încorporat, costaseră de opt ori mai mult şi lăsau să se vadă eticheta fină, din mătase cu litere aurii, de la Prince's. Indiferent la asemenea detalii nesemnificative, doctorul Klavek se preocupă, cu aceeaşi rigoare profesională, de compararea sistematică a celor două bărbăţii. Apoi, fără o secundă irosită, trase concluzia:

— Sub raport anatomic, O.K. Să sperăm că fiziologia corespunde anatomicului... puteţi să vă acoperiţi... în sensul că nici doamna Sandra Rowena n-o să aibă nimic de obiectat.

— Poate, cine ştie, chiar dimpotrivă, rânji Lon. Noi încă nu ţi-am arătat destul de desluşit, Frankie, că misiunea ta o să aibă şi aspecte, cum să le zic io? delicioase.

Frank reacţiona surprinzător pentru un nud bărbătesc aflat între trei colegi îmbrăcaţi din cap până-n picioare. Nu erau chiar colegi, deşi toţi vâsleau în aceeaşi barcă. Singurul la care ar fi putut, eventual, să se răţoiască el, viitoarea dublură a unei personalităţi, era taciturnul Rolf. Dar Rolf nu-l şicanase cu nici un cuvânt. Liubomir Klavek, cel ce-i retuşase faţa lui Frank, era un artist în chirurgie estetică, dar un tehnician, totuşi, nici mai mult nici mai puţin decât un tehnician. Iar de Lon, indiferent că zicea ori nu o porcărie, indiferent că rânjea sau nu aprobator

la porcăriile altcuiva, el, Frank, nu avea cum să se plângă. Poate avea cui, într-o ultimă instanţă, dar nu era cazul. NU TOCMAI ACUM, asta o ştia. Dar totul are limite; iar posibilitatea ca Abigail să audă ceva despre aspectele alea "delicioase" depăşea limita.

Îşi înghiţi saliva şi îşi drese glasul, dar puţinele cuvinte pe care le rosti sunară tot răguşit şi mai puţin ferm decât ar fi dorit. Din prudenţă se adresă tuturor (minus Singleton):

— Totul până la un punct, domnilor. Înţelegeţi-mă. Sper că n-o s-o ţinem în trivialităţi d'astea şi când Abigail va fi de faţă. Vă rog insistent.

Paranteza se închise aici. Doctorul îşi reluă verificările de traseu. Abdomen. Scrie, Rolf: retuş la cicatricea inciziei de apendicoctomie; o micşorăm cu aproape 2 cm. Torace, umeri, subsuori (tot o uşoară decolorare a părului axilar), braţe... palme... degete.

— Vreau verigheta domnului Singleton.

Tăcut şi eficient, Rolf luă verigheta de pe inelarul ei şi o oferi chirurgului.

— Mie?! Dă-i-o lui Frank. Doctorul aşteptă cu răbdare efectuarea probei. Uşor lărguţă? Mda. Eu modific degete, la nevoie; inele - niciodată. E treaba voastră.

— Sigur, Klavek, admise Lon. Mergi mai departe. Pot să se îmbrace? Klavek încuviinţă, oricum ajunsese la cap; o mică pauză, cât să-şi tragă cei doi hainele pe ei era binevenită. Frank întinse mâna către grămada hainelor lui. Pe neaşteptate, prezenţa lui Rolf se manifestă sonor.

— Lasă-le pe alea, Frank. Eşti Singleton, de-acum... Ia-ţi hainele.

Şi întinse arătătorul către grămada cealaltă, nu fără a-l consulta pe şef:

— Nu-i bine aşa, don Alonzo? Adaptarea...

Alonzo Mascella, căruia i se mai zicea în câteva feluri, dar mai ales Lon*, râse încântat. Era o zi straşnică, subordonaţii gândeau ager, marea lovitură mergea la sigur.

— Echiparea, domnilor, zise el, cu satisfacţia încă lăţită pe obraz. Observă că, pe când Frank se îmbrăca rapid, substituitul rămânea inert; se decise să-l atenţioneze blând, ceea ce la Alonzo Mascella implica un efort considerabil:

— Aici nimeni n-o s-o facă pe valetul dumitale. Dacă te-am dezbrăcat, era interesul nostru. Restul... Te informez: peste l0 minute va coborî o femeie tânără şi, zic io, frumuşică. Dacă ai de gând să te găsească în halul ăsta, n-ai decât. Poate te ia model la Belle-Arte.

Replica, gâlgâită în râs la final, avu efect. Tresărind, Singleton se strecură cum putu în veşmintele străine.

— Bun. Ei, şi-acum, capul.

Lupa îşi urmă migălos traseul, de astă dată purtată de-a lungul şi de-a latul feţei celui sechestrat. Singleton văzu şi el, din cealaltă parte a instrumentului optic, retina medicului, mărită monstruos. Furia înăbuşită îi amplifica, în auz, replicile acestui Aesculap vândut diavolului. Cu câtă încântare se autofelicita pentru cusăturile pielii întinse ici, relaxate colo! Ce grotesc era mulţumindu-i lui Rolf pentru calitatea celor 87 de instantanee color, procesate blow-up şi prezente ca martori la fasonările lui Frankie, succesive! Ce jalnică era satisfacţia dată de simetria implantării la cele două podoabe capilare, cu ce exultare de Figaro cădea în indicaţii prozaice: restul o să se aranjeze din foarfeci şi din pieptene, Frank, şi ai să-ţi faci cărare pe stânga, uite, la 3 cm de mediana ţestei!

** Diminutiv pentru Alonzo*

Dar Singleton hăpăi ca un câine exasperat când se pomeni cu degetele chirurgului că-i umblă pe buze şi încearcă, fără cea mai sumară pregătire, să-i deschidă gura. Appp! Klavek se sperie atât de cumplit de această muşcătură în gol, încât scăpă lanterna ţinută în cealaltă mână. Se uită încruntat la preţioasele-i degete şi întrebă, pe Mascella sau pe Rolf :

— Ce-i cu individul, e turbat? Rolf informă sec:

— Şi Norris, şi Dewitt mi-au spus că, în faza critică de azi dimineaţă, a fost rezonabil.

Spontan, tatăl lui Teddy, fiul lui Archie, şeful de promoţie de la Pennsylvania University of Philadelphia, vecinul cumsecade etc, etc, se trezi rânjind. Mârâia agresiv şi-şi dezvelea dentiţia până la refuz. Turbat: excelentă definiţie.

Dar trebuia să nu-l cunoşti pe Liubomir Klavek ca să crezi că se va opri. Apropie uşor lupa şi-şi continuă inventarul.

— Ce-i cu premolarul ăsta ciobit, Rolf? Pe fişa stoma procurată de tine, ruptura nu apărea! Priveşte acum...

Din cazanul sub presiune care devenise Singleton, replica lui, a doua de când intrase în cubul-carceră, ţâşni ca un scuipat.

— Da! Între timp mi-am spart dintele. Şi mi-am permis să nu vi-l raportez, javrelor!

O tăcere, dar scurtă. Fluturarea din încheietura labei lui Lon semnifica: nu-l luaţi în seamă, daţi-i înainte, lucraţi!

— Mă tem că mâine dimineaţă o să-ţi programez o şedinţă nasoală, Frankie. Dar îţi promit anestezie. Hai, nu fă mutra asta! Scaunul cabinetului dentar nu-i chiar scaunul electric. Şi la urma urmelor, dacă Parisul merita o liturghie, atunci şi ONU o fi meritând o ciupitură de dinte. Nu zic bine, don Alonzo?

Mascella răspunse că n-a prins chestia cu popii din Paris, însă, încolo, doctorul a vorbit foarte bine, scopul scuză mijloacele. După care se interesă dacă n-a sosit timpul să fie chemată Gail.

— Nu, mai e ceva. Important, chiar esenţial. Pentru că se vede, don Alonzo. Ca să zic aşa, sare-n ochi.

Din valiza diplomat, cehul extrase o geantă mai mică. Era o trusă prelungă; în interiorul ei, marcând distanţe egale, pe catifea neagră, ca nişte pastile colorate dintr-o cutie de acuarele, se odihnea un set de irişi. Aşezaţi în perechi. Toţi - cu nuanţe de albastru. Un albastru clasificat cromatic, numerotat, de o varietate în gradaţie cum numai Atotputernicul, în zorii celei de a şasea zi a Sfintei creaţii, să mai fi avut la îndemână.

Alegerea celor două lentile de contact îi solicită lui Klavek o cheltuială de energie mai mare decât toate fazele precedente. Dar, după ce hotărî, după ce-l instrui temeinic pe Frank, după ce ajută Natura să accepte o modificare de proiect cu 39 de ani întârziere, maleficul doctor se trase doi paşi înapoi, îşi împinse "pacientul" cu un pas înainte şi primi, cu falsă modestie, aplauzele unui public compus din trei mafioţi.

Singleton lăsă pleoapele să-i cadă, grele ca nişte obloane, dar era prea târziu. Raptul fusese comis.

Mulţumit peste aşteptări, boss-ul scundac scoase la iveală un walkie-talkie ale cărui proporţii, de-a dreptul gingaşe în palma cât o lopată, îi inspiră nu ştiu ce impuls, de care se miră singur.

— M-am răzgândit. Tu, Frank, ai s-o chemi pe Gail. Nu eu sunt eroul zilei. Tu eşti.

Trei minute mai târziu, Abigail Throwstone, căreia singura rudă în viaţă, un unchi, îi zicea Gail sau Gayle, stătea cu buzele întredeschise în faţa a doi bărbaţi, originalul lângă duplicat, şi repeta - pentru a câta oară? - un cuvânt: Ex-tra-or-di-nar!

Era o femeie tânără, dacă nu cumva tipul de frumuseţe fragilă îi mai ascundea nişte ani trăiţi. Trebuia să petreci în preajma ei multă vreme ca să descifrezi ceva din farmecul pasional şi dezarmat totodată; dar nici atunci nu puteai fi sigur că nu te înşeli. Oricum,

fericit să vadă cum surpriza conturează magnific gura aceea iubită, fremătătoare, Frank decise să pună punctul pe i.

— Sărută-mă, Gail! Sărută-mă acum, înainte ca pletele mele samsonice să cadă sub foarfecele tale. După aceea, zău că m-aş teme să nu mă confunzi.

Erau mai puţin cu unul în temniţa lui Singleton. Pe scara ca de bibliotecă venise ea, Abigail, în schimb plecase chirurgul şi, după el, urcase şi Rolf. Retras într-un colţ, Alonzo Mascella supraveghea nemişcarea prizonierului, deşi era puţin probabil ca prostraţia acestuia să se convertească în criză de nervi. Totuşi, o unealtă bine ascuţită se pregătea să intre în acţiune.

Tunsul, act care desăvârşi asemănarea urmărită cu atâta metodă, dură patruzeci de minute. Nu-l întârzia neîndemânarea frizeriţei, ci sentimentul ei de copil chemat la o stranie joacă; ţac-ţac-ţac, cântau foarfecele, şi femeia avea tendinţa să ignore prezenţa intruşilor la această poveste intimă. Insolitul situaţiei îi stârnea invenţia ludică. Îşi făcea de lucru pe lângă tâmpla lui Frank, zăbovea la potrivirea unei şuviţe laterale şi găsea prilejul să strecoare o şoaptă fierbinte la urechea apucată delicat de lob. “Dar când o să facem dragoste, să ştii, Frankie, o să-ţi vreau tot ochii tăi negri. Pe ei o să-i vreau. Deşi îţi vin şi ăştia...”

Când Abigail strânse şervetul cu şuviţele retezate, singurul beneficiar al meşteşugului ei artistic căută, dintr-o pornire de rutină, o oglindă; dar îşi luă seama şi se propti, sfidător, în faţa omului cu care făcuse schimb de haine şi nu numai.

— Ei, domnule Singleton! Uite-te la mine, te rog. Ce şanse îmi dai la alegerile de peste ll zile?

Singleton nu se grăbi să dea un răspuns. Era convins că, în acea clipă, singurul răspuns demn ar fi fost moartea. Dar oricum ştia precis că amabilele gazde i-o vor oferi curând. Rolul lui se terminase, nu?

— Hello, sosit Koki Mitsuyama, se auzi, sus, un glas cântat, şovăind caraghios între gros şi subţire. Adus cheile. Treabă gata.

Prin pătratul chepengului se iţi japonezul din autotrenul-garaj. O mânuţă gălbuie clincheti, voios, o legătură de chei şi apoi o azvârli în laba enormă a lui don Alonzo. Cu o oarecare solemnitate, Alonzo îi înmână cheile lui Frank. Acesta le săltă în palmă.

— Le cunoşti? Din clipa asta, comenzile Lincoln-ului dumitale, Singleton, răspund la amprenta mea biologică. A nimănui altcuiva. Bye, bye. La nevoie... sper să mai colaborăm.

Quentin Dexter privi grupul care se înşiruia pe scări şi izbuti să articuleze:

— Exclus. De la mine nu veţi mai scoate nimic.

Forţa primară denumită Alonzo Mascella se opri pe cea mai de sus treaptă şi rânji, înveselită de-a binelea:

— Nu zău?!

5

Cu mâna pe clanţa uşii care da către camera favorită a lui Gustave K. Throwstone, partenerul, colegul şi, mă rog, egalul său de aproape 30 de ani, Lon simţea un nod în gâtlej şi un fel de cârcel şcolăresc de care încerca din răsputeri să scape, înjurându-se printre dinţi. Nu se putea tolera într-o poziţie vădit subalternă. Cu siguranţă că nici Gus, un tip de mare inteligenţă, autocontrol plus atâtea alte calităţi, nu şi-ar fi lăsat cel mai apropiat colaborator în situaţia unui elev dârdâind în faţa cancelariei. Numai că datele problemei erau clare: cu 48 de ore înaintea întrevederii ce sta să înceapă, Gus îi administrase un frecuş rece lui Lon. Avusese oarecare dreptate să se supere, şi nimic nu garanta acum, când Lon

venea să-i spună cum decurg lucrurile în continuare, că n-o să se supere iar.

Şovăiala nu dură mai mult de cinci sau şase secunde. Don Alonzo strânse bine fălcile, deschise uşa şi o închise în urma lui.

— Ia-ţi singur ce-ţi trebuie, Lon, şi fă-te comod.

Invitaţia fusese adresată fără ca ocupantul livingului să-şi deturneze atenţia la cele două îndeletniciri ale clipei. Mângâia pe sub guşă un uriaş motan de Angora şi urmărea atent, pe America Broad Casting, enunţurile finale dintr-un buletin de ştiri. Alonzo Mascella se duse către barul etalat pe un gheridon încăpător, îşi alese băuturile, le doză după reţeta sa de băutor ostil sofisticărilor experimentale, înălţă nivelul combinaţiei cu două cuburi de gheaţă şi îşi cufundă trupul îndesat într-un admirabil fotoliu de piele, culoarea vişinei putrede. Era mulţumit că tensiunea de alaltăieri părea uitată.

— "... iar majoritatea analiştilor, rostea crainicul, continuă să dea drept sigură victoria lui Quentin Dexter Singleton, favoritul cursei. Ei sunt însă unanimi în a aprecia drept o şansă nesperată faptul că, în acest moment de predare a ştafetei la nivelul Secretariatului General al Naţiunilor Unite, organizaţia nu se confruntă cu nici o criză acută. Cercurile politice avertizează totuşi că orice dereglare a calendarului ar reprezenta riscuri. Trecem la alt subiect. Întâlnirea de la Paris a..."

Gus tăie sonorul şi comută imaginea pe dispecerul video. Graţie acestuia, impunătorul ecran se împărţea în 48 de ecrane mititele pe care rulau tot atâtea programe. Se perindau alert şi fără spectator; nici motanul de Angora nu părea interesat de ceea ce se petrecea pe Terra. Pe el îl supăra încetarea mângâierilor.

— Ei bine, Lon? Ascult.

Don Alonzo puse paharul pe măsuţă.

— Nicio schimbare, îmi pare rău. Deşi, punct cu punct, tot ce ai cerut s-a operat. Singleton are apă, aşternut, pijama, periuţă şi pastă de dinţi; aerul condiţionat funcţionează; în plus poate mânca pe săturate, dacă vrea.

Gus întrebă neutru:

— Şi nu vrea?

Celălalt îşi îngustă ochii mici. Îi păru rău că nu apucase să-şi bea cocktail-ul, i-ar fi prins bine. Sau poate nu; acum se cerea multă socotinţă la fiecare cuvânt.

— Uite ce e, Gus, hai să n-o luăm de la capăt. Alaltăieri mi-ai reproşat, al dracului de tare, tratamentul omului nostru şi ţi-am dat dreptate. Mi-am zis şi eu c-am fost, poate, prea dur, şi d'aia Singleton, l2 ore în şir, face pe mutul. Bun, dar de 36 de ore se aplică soluţia ta. Rezultatul e acelaşi. Ce să mai cred? Meritam eu săpuneala de alaltăieri? Tu hotărăşti, Gus, dar ascultă la mine, că-s om bătrân: până nu ne va şti de frică, n-o scoatem la capăt cu unul ca el...

— Bine, şi ce propui?

Era o întrebare rostită tărăgănat, ca şi cum n-avea alt rost decât să declanşeze reţetarul previzibil al unui fost măcelar hârşit, ameliorat, e drept, printr-un îndelungat şi riguros proces de supraveghere, însă modificat structural, niciodată. Ăsta era Mascella: incapabil să-şi iasă din vechea piele sau să observe că i se solicită un expozeu numai pentru ca Gus să aibă răgazul unei meditaţii. Privit pe sub gene, încălzit printr-o altă consistentă duşcă de alcool, bucuros că egalitatea relaţiei s-a restabilit, iată că se sfătuiesc amândoi, ca-n atâtea alte rânduri... Lon îşi expunea metodele, înghiţea salivă, îşi încadra partenerul într-o privire complice şi îşi mişca necontenit fălcile pătrate, vorbind. Celălalt clipea din când în când, a falsă aprobare, sau îşi trecea lent palma peste inelele părului

cărunt, fost arămiu, sau îşi strângea mai tare buzele subţiri, în desenul cărora i se concentra tot cifrul personalităţii. În ultimă instanţă, era partea cea mai vulnerabilă a fizionomiei, dacă interlocutor i-ar fi fost un ins la fel de rafinat ca el însuşi, nu o brută reciclată ca Lon.

De ce nu întrerupea, totuşi, peroraţia absurdă, care făcea elogiul torturii?

Mai întâi pentru că îi limpezea, prin contrast, propriile decizii, deocamdată parţiale. Gus ştia bine ce nu trebuie să i se impună lui Singleton, de teama unei reacţii contraproductive. Un om chinuit poate inventa orice, doar ca să fie lăsat în pace un ceas, un minut, cinci secunde. Dacă este deştept, poate trimite şi un mesaj fals, pe urmele căruia torţionarii riscă a se confrunta cu consecinţe catastrofale. Tactica bucăţelei de zahăr, superioritatea ei asupra tacticii biciului erau, pentru Creier (singura poreclă pe care Gus se prefăcea că o ignoră), mai presus de orice îndoială. Necazul era că nu avea răspuns la o întrebare simplă: în cubul de oţel inox din subsolul secret al bibliotecii fundaţiei Charity, cine sau ce putea fi socotit o bucăţică de zahăr pentru omul închis acolo?

—... iar, la mare nevoie, dacă o ţine cu nu şi nu, îi răpim copilul, încheie Alonzo.

Gus culese o scamă imaginară de pe reverul sacoului elegant. Întotdeauna se îmbrăca cu gust, singurătatea nu-i reducea exigenţele, anii primei tinereţi lăsaseră o marcă foarte durabilă în întreaga lui ţinută.

— Spui o prostie, Lon, iartă-mă.

— De ce? Ted, băieţaşul, îi e mai scump decât lumina ochilor. Ce e prostesc în acest plan de rezervă?

— Faptul că nu ne-ar aduce nici un folos. Dimpotrivă. Dispare puştiul, F.B.I.-ul pune imediat reflectoarele asupra

casei Singleton. De asta avem noi nevoie, sau de normalitate, de linişte? Doar nu putem înlocui şi copilul!

— Mda, admise adeptul metodelor forte, şi, ca să-şi atenueze pierderea rundei, dădu pe gât tot conţinutul paharului.

Tăcerea era acum de ambele părţi, dar parcă mai grea în terenul lui Gus. Pe el nu-l ajuta niciodată lunecarea vreunei licori. Faptul că motanul cu ochi fascinanţi nu dobândi nici un gest de răspuns la fofilările lui caline se explica prin concentrarea stăpânului pe analize reci, într-o situaţie de minicriză. Lon se hotărî să aştepte cu răbdare. O experienţă îndelungată, ulterioară zilei de 2 noiembrie l97l, îl învăţase că soluţia urma să vină; că ea, soluţia, avea să poarte sigiliul celuilalt şi că avea să fie, ca de obicei, mulţumitoare pentru ambele părţi. Căci, deşi tandemul celor doi bărbaţi părea bizara, chiar grotesca asociere dintre două roţi cu diametre diferite, ansamblul vehiculului funcţiona impecabil. În 29 de ani, nici o deraiere nu contrazisese vreodată această inginerească performanţă.

Motanul de Angora, nu oamenii, înregistră primul uşoara ciocănitură în uşa de nuc, cu prag superior semicircular. Animalul se foi, bucuros, desluşind pe nevăzute identitatea persoanei ce sosea pe altă intrare decât venise Mascella. Abigail Throwstone intră în living-ul unchiului. Nu se aştepta, probabil, să-l găsească acolo şi pe asociat, şi poate de aceea familiaritatea cu care se mişca de obicei pe aici, în preajma celui ce-o crescuse şi se îngrijise de educaţia ei, se estompă. Nu-i plăcea don Alonzo. În orice caz, el ar fi fost ultimul căruia să-i împărtăşească intimităţile; or, în seara aceea, ţinuse să şoptească la urechea unchiului ceva despre ea şi Frankie. Păru gata să bată în retragere, murmurând o scuză; în fond, până la ea acasă n-avea de parcurs decât câteva săliţe de acces; cele două locuinţe erau vile simetrice şi lipite spate la spate, ca faimoasele gemene din Siam.

— Unde vrei să pleci, Gail? Curaj, fetiţo, hai, vino mai aproape. Chiar eram curios să ştiu când îţi vei găsi puţin timp şi pentru mine.

— Nu fi rău. Las'că n-ai fost niciodată răutăcios cu mine. Dar azi, chiar dacă ai încerca, azi sunt foarte... aşa... (aici nepoata rosti prea încet un cuvânt, ori îl sări pur şi simplu)...şi nimic nu mă poate atinge.

Buzele unchiului se unduiră într-un surâs fin. Era acolo înţelegere dar şi condescendenţă, era simpatia în care se pierdea, topindu-se, o fărâmă de melancolie.

— Spune-mi, Gail, numai azi eşti tu foarte... (şi imită perfect mica ei sincopă) sau în toată această vacanţă lângă Frank?

Tânăra femeie se îmbujoră puţin, mai curând din pricina prezenţei bătrânului cu fălci late şi mâini grosolane, decât ca efect al tachinării lui Gus.

— Îţi mulţumesc pentru vacanţă, cum îi spui. Dar ştiu că, de n-ar fi fost obligatoriu pentru Frankie să nu circule până la alegeri, nu mi-l încredinţai. Nu-i nimic, e bine şi aşa...

— Mai bine decât atât nu se poate, nu? interveni Lon, ca să zică şi el ceva, deşi era încredinţat că una şi aceeaşi ironie se iartă unchiului dar i se impută lui, ca străin de familie.

— Ba s-ar putea şi mai bine, spuse Gail fără se se adreseze cuiva anume. Numai că Frankie, încă de când a intrat în hainele celuilalt, a început să se izbească de toate fleacurile. Se frământă rău...

Atât Creierul cât şi cel mai fidel dintre partenerii lui deveniră extrem de atenţi.

— Fleacuri? Ce fel de fleacuri? Ce-l frământă?

Din tonul lor, Abigail intui că n-o vor slăbi din întrebări. Mai mult, dacă explicaţiile ei vor fi socotite nesatisfăcătoare, Frankie însuşi va fi chemat să clarifice unde şi cum îl sâcâie sâmburele

acela nebulos; iar ea va pierde o seară minunată, din puţinele rămase.

— Să vă spun. Întâi, faxurile.

— Cum, sări Lon, nu s-au trimis?

— S-au trimis, ce vorbă-i asta, cum ar fi uitat Frankie o asemenea treabă? Ceva îl roade, totuşi. Faxul la comisia aceea din care face parte Singleton...

— Demografie şi Calitatea Vieţii, articulă bătrânul, cu o intonaţie care ar fi fost batjocoritoare dacă alarma n-o covârşea. Ei, ce?

— Frankie zice că esenţa comunicării era fără cusur. Nimeni nu poate obiecta unui om care, în loc să se lase vânat de haita ziariştilor, se ascunde pe undeva, la o staţiune din Florida, şi stă liniştit la soare.

-Ştii, Gus, intercală Lon, asta a fost ideea lui Klavek. Flăcăul nostru e puţin mai oacheş decât frate-său vitreg. Trebuia ca pigmentarea să pară normală.

— Ştiu, tăie Creierul. Las-o pe Gail să vorbească.

— Problema e că oamenii din comisia aia îl cunosc pe Singleton de ani întregi. Frankie se întreabă dacă... înţelegeţi... au fost bine alese cuvintele.

— Am citit textul, spuse Throwstone. Era O.K. Din toate punctele de vedere. Altceva?

Se liniştise într-o bună măsură. Cât de îndrăgostită trebuie să fie fata, se gândi el, dacă preia ca o frunză clătinată adierea grijilor masculului.

— Altceva, repetă obedient şi Gail. Eu una am avut acelaşi punct de vedere în legătură cu faxurile. Şi parcă l-am liniştit. A trimis alt fax unei doamne, Elisabeth Knight, îngerul păzitor al Secretarului general, să n-aibă griji, să nu-i piseze familia, să nu-l caute, că vine singur, la momentul potrivit. A mers şi asta, cred.

Oftă.

— Punctul vulnerabil e în altă parte. Nu reuşesc să-i scot din cap povestea telefonului dat acasă. Când a vorbit cu familia. În prima seară.

Gus se uită întrebător la Lon, iar acesta îi susţinu privirea, enervat. Nu ştia nimic. Să sperăm că anii de pregătire a acestui Frank “Love” Deserver, fost Franco “Amore” Benemerenza, sau Vetturino, cum mă-sa îl mai chema ca macaronar bastard, n-au fost timp irosit pe un papă-lapte!

— A ieşit Frank din ce-am stabilit?

— A, nu, în nici un chip!

— Şi-atunci? Ce s-a întâmplat?

— Mai nimic...

— Şi-atunci? Ce l-a speriat pe Frank al tău?

— Copilul.

Copilul? Era ultimul element la care s-ar fi aşteptat cei doi. Fata încercă o explicaţie.

— Băiatul a luat receptorul, ţinea cu orice preţ să schimbe o vorbă cu taică-său, se auzea cum se roagă să nu se termine convorbirea fără el. Nu pot să mă las dus la culcare, tati, fără... ştii tu ce.

— Şi? se încruntă Gus. Don Alonzo aştepta şi el, cu fălcile descleştate de surpriză.

— Şi puştiul a zis ceva. Frank n-a înţeles.

— N-a auzit? întrebă Alonzo.

— Ba da. A auzit, dar n-a înţeles. O chestie, o prostioară de ţânc... Se pare că Ted are vreo 7 ani.

— Are 8 ani şi o lună. E născut la l4 august. Ştim ora, ştim maternitatea, ştim şi când i-a căzut ultimul dinte de lapte. Dar nu ştim ce joc are el cu taică-său. Te-ai prins, Gail? Frank nu se îngrijorează chiar de pomană... Aş vrea să vorbesc cu el. Du-te

şi... Ba nu, e mai bine să nu-l enervăm inutil. Mai rămâi tu puţin. Vrei un deget de brandy?

Gail acceptă şi gazda se ridică pentru a-şi servi nepoata cu un mic ceremonial constând din alegerea unui pahar de cristal şi atenta turnare a băuturii în lumina veiozei, ceea ce conferi lichidului o nuanţă ciudată, misterioasă. Aşa erau tandreţile lui Gus: rare, stăpânite, unidirecţionate. Lon tăcea ostil, cu ochii la imaginile pestriţe de pe ecranul televizorului, dar fără să le vadă. Aştepta soluţia unei probleme serioase. Dacă metodele propuse de el fuseseră "prostii", le aştepta pe cele inteligente. Unde-s alea?

Deocamdată, Throwstone călca, ciudat de lent, pe imensul covor din living, de parcă fiecare pas ar fi fost expresia cinetică a unei scuze afectuoase adresată ţesătorilor persani ce migăliseră, poate cu preţul vederii lor, armoniile de un rafinament fără egal. Silueta lui, înaltă şi dreaptă, se deplasa printre statuete stranii, exemplare de artă neagră, de artă extrem orientală, de artă a eschimoşilor trăitori dincolo de cercul polar; şi buna vecinătate dintre valori atât de diverse definea, implicit, orizontul lăuntric al posesorului. Lumea era aici, în vila Throwstone, iar dacă reprezentanţii ei oficiali ignorau încă acest adevăr, cu atât mai rău pentru dânşii.

-Frankie nu se îngrijorează de pomană, repet. Nu este simplu să intri, de la un moment dat, în pielea altuia. Îţi poţi lua mii de precauţii - noi, "construindu-l" pe Frank Deserver ca substitut al lui Quentin Dexter Singleton, ni le-am luat cu prisosinţă -, şi totuşi să rămâi vulnerabil la jocurile hazardului. Nu ştii de după care colţ, din ce răscruce, se iveşte un om care îţi trânteşte o întrebare încuietoare. N-ai cum să ghiceşti toată încrengătura de relaţii, sociale sau private, anterioare sechestrării. Ca să te descurci, există o singură cale: depozitul originar să ţi se

deschidă. Singleton trebuie să vorbească. Atunci, şi doar atunci, Singleton bis poate opera în linişte. Chiar dacă, în situaţii imprevizibile, solicită o mică amânare, face o fentă, recurge la un artificiu temporizant. Imediat, noi vom fi în măsură să-i dăm cheia problemei. Direct de la sursă! În fond, de aceea l-am și păstrat pe domnul QDS, nu-i așa, Lon? Ca să deţinem sursa informaţiilor.

Viaţa lui e poliţa noastră de asigurare împotriva accidentelor riscate de Frank.

Lon se ridică, furios.

— Da, numai că sursa tace mâlc! Poliţa aia de asigurare e în stare să se autodistrugă! La furie, Singleton-ul original nu ezită să muşte! Apropo, ştii că puţin a lipsit să-şi înfigă colţii în mâna doctorului Klavek?

Gus se opri, deranjat; în schimb Gayle, chicoti încetişor.

— Asta, cine ştie, s-ar mai putea aranja. Mie, domnul cu pricina nu mi-a produs nici o spaimă. Şi se pare că nici eu n-am fost o primejdie în ochii lui. Când l-am tuns pe Frankie, trebuia să obţin exact modelul de frizură al domnului ăluia, cel ce habar n-are că s-a întâlnit cu un frăţior vitreg, născut tocmai în Europa... Ei bine, i-am sucit şi răsucit uşor capul cu vârful degetelor, ca într-un adevărat salon de frizerie. Ce să vezi? Nu numai că nu şi-a înţepenit gâtul, dar a cooperat. Mai sus, mai la dreapta, capul mai în bărbie. De bunăvoie. Ne-am înţeles de minune.

Unchiul fetei se lăsă în fotoliu şi buzele lui striviră un surâs trist. Niciodată, începând cu ziua de 2 noiembrie l97l, de neuitat, nu se gândise că fiica unuia dintre fraţii săi va ajunge să-l ajute în... afaceri.Ţinuse mereu s-o ştie undeva departe, respirând un aer pur. Totuși, nu era el omul să dea cu piciorul unei oportunităţi. Viaţa îl învăţase că trebuie să fim respectuoși cu șansa.

— Precum spuneam, Lon, în cazul Singleton important nu e să-i descleştăm noi fălcile, ci să-l determinăm pe dânsul să le deschidă. De ce ar face-o? Ce îi oferim noi în schimb? Promisiunea supravieţuirii? Tipul e prea subtil ca să se îmbete cu apă chioară. Totuşi...

De pe un perete, o mască nigeriană fixa privirea lui Gus. Ochilor cenuşii le răspundeau cu stranie elocinţă găurile tăiate în faţa cu trăsături negroide. Gus reluă, parcă întărit în concluzia tatonărilor lui.

— Omul e o fiinţă socială, Lon. Chiar pe traseul unui capăt de viaţă, vrea să trăiască lângă, prin, împreună cu alt om. Şi să-i vorbească.

Se întoarse spre fata fratelui său mort, Ken, şi îi admiră profilul, linia gâtului, părul sârmos de culoarea aramei. Şovăi o lungă clipă, înainte de a se hotărî să întrebe:

— Gail, vrei să încerci tu? Dacă îl iubeşti îndeajuns pe Frank încât să te implici, l-ai putea feri de anumite situaţii dificile. Înţelegi?

— Înţeleg, unchiule. Şi vreau! Cu condiţia să-mi dai... dacă se ştie că mi-ai dat mână liberă.

Don Alonzo înghiţi repede ultima porţie din cocktail-ul său. Formularea asta impersonală, “dacă se ştie” pe el îl avea în vedere. Ar fi trebuit să pună lucrurile Ia punct, simţea reale primejdii şi era tentat să latre violent în direcţia lor. Dar era cu neputinţă s-o bruscheze pe nepoata lui Gus. Aşa ceva era imposibil. Tăcu şi lăsă lucrurile în voia lor.Îşi luă scurt rămas bun şi plecă.

Puţin după aceea, Abigail se duse şi ea acasă.

Rămas singur, Gus nu-şi putu reprima obiceiul de a schiţa, mental, bilanţul zilei. Aşadar... Gail implicată operaţional! Cine-ar fi crezut?! O fi bine? E riscant? Ca să nu-şi mai chinuie mintea,

la această oră târzie, cu infinitele ipoteze-răspuns, singuraticul domn își îndreptă privirile spre ecranul ce domina peretele din dreapta fotoliului. Impunătorul dreptunghi de sticlă, în perimetrul căruia se înghesuiau 48 de chenare mărunţele, îi sugera o galaxie cu stele pulsând multicolor, aleatoriu. Într-un colţ, moment de frenezie la bursa din Tokio; alături, doi luptători tailandezi își cară necruţător, unul altuia, pumni și picioare; mai jos, populaţia înfometată a unei capitale est-europene cere violent, în stradă, dreptul la muncă. Din același mapamond abreviat și livrat la domiciliu, iată lansarea unei navete spaţiale la Cape-Canaveral, o reglare de conturi mafiote în plin centrul Moscovei, pecetluirea oficială a fuziunii dintre doi coloși ai industriei automobilului în spaţiul Schengen, o catastrofă feroviară în India, o paradă a modei la Paris, o lovitură de stat în Zair, o gală la Hollywood, o bătaie în Parlamentul italian, un nou atentat terorist la Belfast... Nu erau, desigur, acest living, acest multiecran și acest privitor nocturn niște unicate, într-o lume a audiovizualului; Gus o știa prea bine. Dar gândul că de aci, din această încăpere aveau să plece, foarte curând, toate deciziile importante către toate crâmpeiele de realitate ce compun planeta, îl reconforta. O dezmierdare îl gratifică pe motan și, tresărind de încântare, felina începu să toarcă.

6

Altădată Abigail fugea de lumină, se cufunda cu îmbrăţișarea lui Frankie într-o penumbră unde își putea savura voluptatea, lua noaptea complice la triumful simţurilor ei deșteptate. Acum însă lăsase toate veiozele aprinse. Goliciunea trupurilor nu-i mai zgândărea pudoarea, ţinea la noutatea plăcerii de maximă intensitate, dorea să vadă și să fie văzută, fără interdicţii, fără

stânjeneală, fără frică. Vor veni şi astea, sau se vor întoarce. De săptămâna viitoare. Mai sărută-mă, Frankie. Amuţeşte-mă. Tu de ce nu încerci o dată şi cu ochii deschişi? Uite, eu încerc. Nu mi-e la îndemână. Dar trebuie. Înnebunesc la gândul că, peste trei zile şi patru nopţi, o să pleci de aici.

Mângâierile, dinspre Frank, erau egale. Poate prea egale ca firescul lor să stea deasupra oricărei suspiciuni. O pauză, o reticenţă, un suspin, o încremenire ar fi mai credibile decât funcţionarea fără greş a tuturor mecanismelor alintării. E adevărat că graţia lui Gayle înlesnea mult acest joc de-a patima. Şi mai era, ca rezervă, o experienţă erotică de mascul îndeajuns de solicitat, înainte de a fi ajuns la Gayle. Însă mai activă acum, precumpănitoare era, la el, teama. Teama că un grăunte de nisip va gripa angrenajul, în aventura ce sta să înceapă în văzul întregii lumii, altera simţămintele lui Frank şi îi standardiza reacţiile. Nu răspunse îndemnului femeii şi nu deschise ochii.

— Ce-i cu tine, iubitule? Dacă sunt prea lacomă, spune-mi-o. Vrei să răsufli puţin, accept... sacrificiul. Dar respectă-ţi numele. Fii franc.

Bărbatul surâse jocului de cuvinte. Vru să sărute, recunoscător, umărul femeii, dar nimeri căuşul fin dintre claviculă şi omoplat.

La capitolul tandreţe, tânăra femeie nu-şi îngăduia datorii neachitate imediat; şi fu o atât de bună platnică încât, în sfertul de oră care urmă, Frank aproape că se înspăimântă, măsurând foamea ei viitoare. Într-adevăr, îl stârnea cu o frenezie debordantă. Senzualitatea acoperea parţial disperata amânare a frustrării. Căci pentru Abigail, Frankie era punct de echilibru, ancoră, zonă calmă şi siguranţă pentru viitor. Foarte probabil, încă de la începutul relaţiei lor, ea supradimensionase inconştient aceste garanţii de calm şi stabilitate. Dar acum,

când misiunea sau aventura în care Frank era gata să intre avea să reducă dramatic alinarea iubirii carnale, când toate atenţiile, cuvintele afectuoase, sărutările lui urmau să fie porţionate de timp, cenzurate de griji şi, vai, disputate de femei dinafară, Gayle simţea că se clatină, că o stare demult uitată, din prima copilărie, urcă ameninţător în toate fibrele ei și că, dintr-o clipă într-alta, reîncepe deriva...

Erau, în sfârşit, atât de epuizaţi amândoi, încât, dincolo de reducerea luminii până la clipitul intermitent şi multicolor al” ochilor magici” din combina muzicală, nu găsiră resurse nici cât să-și toarne pe gât o băutură.

Tot ea, Gayle, se smulse prima din toropeală. Își servi iubitul cu whisky, ei însăşi oferindu-şi un gin tonic. Apoi se duse la duş, unde zăbovi, ca să revină în dormitor, dar nu înainte de a fi trecut iar pe la dulapul frigorific. Purtând un platou cu gustări, braţul se înălţă oblic din mâneca halatului de mătase.

— Eh, Frankie, ce greu o să-ţi fie, bietul de tine...

O consistentă felie de şuncă plasă această compătimire în registrul domestic, tonifiant. Bărbatul trebuia fortificat; Frankie înghiţi nu doar carnea, ci şi nada.

— Exact, Gayle. Mă aşteaptă un univers plin de capcane.

— Stai puţin, scumpule. Eu mă refeream la farmecele doamnei Singleton, nu chiar la tot universul. Înţeleg că va trebui să te achiţi de îndatoririle conjugale. Greşesc? Hai, hai, nu înghiţi cu noduri!

— Înghit normal, zise Frank. Tu ştii foarte bine, doar s-a tot spus: fişa familiei indică absolut clar. Domnul şi doamna Singleton au un mariaj strict de convenienţă. Ce-ai zice să-mi dai şi un sandviş cu icre?

Gayle onoră prompt comanda, pregătind şi gustările imediat următoare, în timp ce încerca să-şi păstreze surâsul.

— Din convenienţe strict respectate nu rezultă copii. Or, soţii Singleton au un copil de opt ani.

— Şi? Crezi că n-ar mai fi avut când să procreeze altul? Uite ce, fato, momentul e cam prost ales pentru o scenă de gelozie. Mai întâi, am o prea bună părere despre tine ca să te iau drept o...

— O clipă, Frankie. Vreau să-mi promiţi că dacă vei fi, totuşi, obligat de, hm, împrejurări, să te culci cu nevasta oficială, o să-mi spui.

— La ce ţi-ar folosi?

— Nu ştiu. Promite-mi!

— Bine, ca să terminăm odată, promit. Dar îţi reamintesc că voi sta, oră de oră, pe un teren minat. Nu mi-a fost uşor să parcurg, în ani de zile, traseul instruirii lui Quentin Singleton; să tocesc ceea ce el învăţa de plăcere; să mă descurc de bine-de rău, pe domeniul unde el era maestru. Dar toate acele corvezi trecute îmi par floare la ureche, când le compar cu primejdiile care încep acum.

— O ştiu prea bine, Frankie.

— Nu ştii. Ţi se pare că ştii. Nimeni n-are cum să ştie, eu mai puţin decât toţi. Voi trăi printre oameni - câţi? imposibil de precizat - care au stabilit fel şi fel de relaţii cu Singleton. S-au simpatizat? S-au antipatizat? Interlocutorul lui ţine minte un detaliu de mult uitat de dânsul? De unde să ştiu eu cum a fost începutul relaţiei, ca s-o pot continua? Cine îmi garantează că o promisiune, un aranjament, nişte obligaţii speciale nu ajung la scadenţă? Ce să mai spun de nuanţe, de semitonuri, de zâmbete echivoce, de tăceri cu înţeles?! Dă-ţi seama, Gayle: fiecare om intrat în biroul meu va fi o capcană! Ca un orb, mai rău decât un orb, va trebui să bâjbâi, să ghicesc, să mă bizui pe intuiţia mea, pe al şaselea simţ, pe noroc, nici nu mai ştiu pe ce...

— Pe ajutorul meu, Frank.

El se ridică în capul oaselor, puse tava deoparte şi se uită atent, cu reală şi proaspătă suprindere, la femeia cu care făcuse dragoste pe săturate.

— Tu? Cum, Gayle? Eu o să fiu acolo, tu - aici...

Se temu că vorbele lui mirate o răniseră. O dezmierdă pe ceafă, ridicând desişul părului arămiu, îşi lipi obrazul de sânii fermi sub învelişul excitant al mătăsii, simţi că îngrijorările i se retrag într-o ceaţă plăcută, aeriană; dorinţa renăştea. Dar Abigail nu-l urmă de data aceasta. Întrebarea lui Frankie era prea importantă pentru ea. Avea şi răspunsul. Nepoata unui tip de talia unchiului Gus nu se va coborî la zburdălniciile unei căţele în călduri, atunci când numai de luciditate, de inteligenţă aplicată, de avantajele obţinute de ea poate depinde viaţa celui iubit.

— De unde sunt, am să te-ajut. Nu metaforic, nu în general. Cu informaţii utile. La obiect. Ştii ce devin eu, iubitule? Un storcător de informaţii. Sună cam anapoda, nu? Dar, dacă aşa îţi sunt de folos, de ce nu storcător? Tot ce trebuie tu să cunoşti ca să fii în siguranţă, vei afla - de la fratele tău vitreg - prin mine.

Observă cum i se tulbură lui privirea, aşa că se grăbi să adauge:

— De altfel, lucrul e hotărât. Unchiul şi Lon mi-au dat mână liberă. Tot ce ai tu de făcut este să temporizezi răspunsul sau reacţia. Ele trec prin Quentin Singleton, ajung la mine, iar tu închizi circuitul. Să fii liniștit.

Era o faţă insolită, energică și temerară, la care Frank se uită cu buimăcită plăcere. Era exact femeia de care simţea că va avea nevoie. Îi veni s-o sărute fără impuls erotic, aşa, camaradereşte.

— Aşa te vreau, Abigail! Ne aşteaptă zile complicate. înţesate de pericole, dar nu numai. Ne vom vedea mai rar. Poate că şi comunicarea o să fie dificilă, uneori. Totul o să ne

ceară extreme precauţii. O să fiu nevoit să-mi număr minutele, să-mi număr paşii.

— Cum, adică n-o să te mai văd? căzu ea în recidiva unei replici de fetişcană înlăcrimată lângă trenul plin cu recruţi.

— În clipa asta, nu pot să-ţi spun nimic sigur. Afară de un singur lucru: mi s-a interzis să mă expun. Tot edificiul ar fi expus.

Luă paharul, sorbi puţin, apoi lipi de frunte partea aburită a sticlei, acolo unde gheaţa mai clincheti, ciocnind slab pereţii.

— Poate mulţi mă invidiază pentru rolul meu...

— Ai un rol superb, Frankie!

—... dar hai să ne gândim. Şi Lon, şi doctorul Klavek, şi Rolf, și B.B. Charity, până și Norris sau Dewitt, în fine, toţi câţi au trudit până azi ca să mă instaleze acolo, în vârf, rămân pe pământ solid. Şi li-e bine. Şi habar n-au ce înseamnă să te pomeneşti aşa, suspendat. În vid!

Abigail îndepărtă delicat paharul care, acoperind fruntea iubitului, i-o sluţea printr-o refracţie deformantă.

— L-ai uitat pe unchiul Gus. Unde-l pui?

— Nicăieri. Unchiul tău e mai presus de orice calcule şi clasamente. E pur şi simplu CREIERUL. Fără el, ceilalţi n-am fi. Dânsul ne-a gândit pe toţi. Cât despre proiectul sau viziunea în care ne implică, zău, am motive să cred că ideea e genială.

Îl ascultă bucuroasă. Mândră. Își trecu încet degetele peste părul pe care foarfecele ei îl scurtaseră, iar soluțiile chimice dozate de Klavek îl luminaseră cu o abia perceptibilă nuanţă. Pleoapele iubitului primiră câte o atingere casta, pentru că sub ele scânteiau dureros frumoşii ochi negri, cei recent iritaţi de exerciţiul aplicării lentilelor de contact, obligaţie incomodă a substituirii. Prelungi mângâierea pe sprâncene, pe pomeţi, apoi o coborî în gropiţa din bărbie, detaliu la care, din fericire, nici o

“corectură” nu fusese necesară; substituent şi substituit, răpitor şi răpit prezentau semnul clasic al energiei.

— Iartă-mă că te întreb. Mai ales că te întreb târziu şi... tocmai acum, când... poate...

Încurajată de privirea lui, caldă de efluviile solidarizării din această ultimă oră, simţi puterea să treacă de pragul stingherelii. Întrebarea, în sfârşit, porni:

— Te-a preocupat vreodată gândul că... omul acela, sechestrat acum, şi care n-o să... n-are cum să mai iasă viu de acolo... ţi-e frate? Frankie, aveţi acelaşi tată.

Era ultimul lucru din lume la care bărbatul s-ar fi aşteptat.

— Şi ce-i cu asta? se răsti. Domnişoară Throwstone, fă-mi plăcerea şi scuteşte-mă de burghie în cap.

Auzi colo, dacă m-a preocupat! Ce vrei să-ţi spun? Las-o baltă!

Starea Iui de bine se sfârşise brusc. Iubitul şi partenerul se ridică, cu cearceaful strâns pe el, îndreptându— se cu paşi mari către duş. Simţea nevoia să se spele. Cu furie.

7

Agentul Bernard Merwin, din Serviciul de statistică al FBI-ului petrecea ultima oră a programului zilei în faţa computerului superperformant X04Q. Nu-şi acordase nici un răgaz de dimineaţă.

Urmărea concentrat coloanele de cifre şi litere ce defilau pe ecranul monitorului. Era atât de incitantă ipoteza ce sta să ţâşnească din datele cercetate, încât nimic nu l-ar fi smuls pe Bernie de pe scaunul cu şurub după ce restul colegilor vor fi plecat acasă. Nimic - în afara aniversării unui an de la căsătorie. Te-ai însurat, poartă-te ca un bărbat însurat! Măcar acest minim sacrificiu îl merita Hazel şi relaţia lor.

În boxa— “birou” creat exclusiv din paravane, fără tavan şi uşă proprie -îşi făcu apariţia Wilbur Chester. Ca şef ierarhic, Chester avea dreptul să tulbure oricând momentele de inspiraţie ale statisticianului, dar ca ins ce-şi cunoaşte interesul, înţelesese de mult că nu e profitabil s-o facă; s-ar pierde idei excelente, numai bune de raportat mai sus, sub nume propriu.

— Cum stai cu sinteza datelor de pe piaţa drogului, Bernie? Ne-o cere Casa Albă. E gata mâine?

— E gata de ieri, mormăi agentul, scoţând din sertar raportul solicitat.

— Isteţ, ca deobicei... Ai real talent să-ţi creezi spaţii de lucru pentru tine însuţi!... De ce nu lucrezi acasă?

— Două inexactităţi, şefu'. Prima: aici - şi Bernie desemnă, cu un gest al mâinii, spaţiul boxei - nu lucrez niciodată decât pentru instituţie. A doua: lucrez şi acasă - tot pentru FBI - dar cu o sculă primitivă. Un amărât de terminal din ‘89. Un hârb!

Cu raportul în mână, Chester încercă - fără succes - să-şi regizeze o ieşire demnă şi nu prea ţeapănă, totuşi. În fond, era convins de dreptatea agentului ca şi Bernie însuşi. Repetă O.K., făcu un gest vag şi se pierdu în labirintul de boxe din hala imensă.

La terminarea programului, Bernard sună sediul ONU, cerând legătura cu Hazel Zimmermann; nu-şi putu reprima gândul că Hazel Merwin ar corespunde mai exact stării de drept şi de fapt.

— Eu sunt, scumpo. Vin să te iau. M-am gândit unde mergem, dar... e secret! Hazel râse încetişor.

— Vrei tu, neapărat? Am pregătit ceva acasă...

— Ba nu! Evenimentul merită un cadru festiv! Lasă-te în seama mea. Aşteaptă-mă jos şi roagă-te la Dumnezeul traficului...

În lift, degetele lui Bernie pipăiră muchiile cutiuţei din buzunar în care se odihnea inelul cu patru safire, darul lui

aniversar. Urcat la volan, încercă să-şi imagineze momentul înmânării cadoului. Lumânările vor pâlpâi pe masă, pietricelele preţioase vor multiplica tremurătorul miraj, sărutul lui Hazel va fi unic; toată seara trebuie să fie deosebită. Mai avea el niscai planuri, dar nu vroia să insiste asupra lor, să nu le zboare, cumva, farmecul spontaneităţii.

Hazel îl aştepta, cuminte, la intrarea personalului din clădirea cu care New-York City se confundă, de decenii, în simbolistica lumii. Îi deschise portiera, aşteptă să vadă centura de siguranţă petrecută în diagonală peste bust şi o porni către Chinatown, intenţionând să-şi flămânzească puţin iubita pentru ca tot ce-i va oferi "Dragonul de aur" să-i pară de o savoare nemaipomenită.

Parcă maşina în preajma centrului de jocuri orientale, aproape şi de restaurantul pe a cărui firmă balaurul scotea, la fiecare zece secunde, o trâmbă de flăcări pe nări. Jocurile orientale aparţineau unor proprietari neconvertiţi la artificiile electronice; ei răsplăteau îndemânarea, punând la bătaie statuete de ceramică fină, pe care le puteai câştiga dacă izbuteai să arunci o minge puţin mai mică decât cea de tenis printre cuiele aliniate, inegal, în faţa ţintelor prefigurate prin cifre.

Bernie o invită pe Hazel către taraba aceea, cumpără dreptul de închiriere a 12 mingi şi se înverşună să ochească în numărul 12. Premiul cel mare, cel mai bine păzit de barajul cuielor: un mandarin răcorit cu evantaiul de o slujnicuţă. Scenă de gen, caolin pictat, nuanţe celeste, o splendoare.

Primele proiectile ricoşară jalnic. Bernard nu avea, de altfel, o părere prea bună despre propria-i îndemânare - ca agent federal specializat i se preţuia capul, nu mâna -, dar sperase ca, la prima aniversare a căsătoriei lui cu Hazel, să-i surâdă şansa.

— Ah, îmi doresc tot atât de tare mandarinul ăsta gras, pentru tine, scumpo, cât tânjesc după un computer performant, în locul Gloabei!

Deşi râse cu poftă, Hazel se îngrijoră văzându-l cum se montează, cum, de la minge la minge, enervarea şi, în consecinţă, imprecizia cresc.

— Bernie, e doar o joacă, de ce te înfierbânţi?

Chibiţii nu întârziară să-şi ofere sfaturile necerute. Şi mai sâcâitor era că un alt cetăţean, ţintind un spaţiu cu strungă mai largă, îşi primise trofeul - o vază în forma unei pagode cu trei acoperişuri. Bernie simţea că turbează. Îi mai rămăseseră două mingi. Luă una, se concentră, aruncă. Rată din nou.

— Îmi permiteţi să încerc eu pentru dumneavoastră...?

Cuplul Merwin - Zimmermann întoarse privirile. Propunerea, formulată cu un accent ciudat, venea din partea unui tânăr. Era simpatic, în ţoale de duzină şi avea aerul insului fără nici o treabă. Descurajatul Bernie îşi consultă, fără vorbe, jumătatea. Hazel zâmbi diplomatic.

— OK. Nereuşita - a dumitale; victoria, dacă e să fie, - a soţului meu. Încercaţi!

Tânărul luă mingea şi, fără a o cumpăni îndelung, cum de unsprezece ori se chinuise Bernie, o zvârli lejer, firesc, atât de necrispat, încât, fără armoniile orientale sunând cristalin la cifra l2, ochită, nimeni n-ar fi bănuit că proiectilul trecuse perfect prin pavăza de cuie. Mandarinul avea să-şi schimbe proprietarul! Pe dată, un domn scund aduse multrâvnita statuetă şi o prezentă, cu o adâncă plecăciune, câştigătorului care, la rându-i, o pasă încântătoarei Hazel, spunând sec, de parcă ar fi citit o carte de vizită:

— Cu omagiile lui Mircea Răzvan Întorsureanu.

Om era Merwin, şi omenesc era regretul că performanţa nu-i aparţine. Dar nici cinci la sută nu ocupa această mâhnire

în starea lui de spirit. Privind-o pe Hazel cu statueta culcată pe braţe, recunoscător pentru expresia ei de copil zăpăcit de bucurie, îi venea să-l strângă la piept pe străin şi să-l invite, cu ei, la masă. În orice altă zi a anului, ar fi lansat invitaţia; însă nu acum. Era ziua Iui Hazel şi-a lui Bernie. A lor şi numai a lor.

Urechea exersată a funcţionarei de la ONU localizase cu o bună aproximaţie, în perimetrul romanic, numele şi idiomul îndemânaticului domn. Portughez? Spaniol? Italian? încercă pe rând, surâzătoare. Află că fusese pe-aproape, adică în Europa, doar că în altă margine a continentului; era un român.

Hazel, veghind integritatea porţelanului, îşi rugă soţul să-i scotocească în poşetă, după o carte de vizită.

Citind dreptunghiul de carton şi constatând că făcuse cunoştinţa unei funcţionare din aparatul Naţiunilor Unite, ţintaşul declară:

— Alaltăieri, mi-aş fi vândut sufletul diavolului pentru o relaţie în palatul unde aveam un interes personal... Dar diavolul, scumpă doamnă, nu s-a arătat interesat de ofertă, iar portarul înfiretat m-a ţinut la uşă.

— Dacă acel interes personal există încă, eu vă aştept, răspunse Hazel. Ce îmi stă în puteri, se va face.

Mircea Răzvan strecură preţiosul cartonaş în cel mai de încredere buzunar. Le ură celor doi o seară excelentă şi, luându-şi rămas-bun, o porni agale. Avea încă timp până la întâlnirea cu Sid Shepherd, australianul, şi se întreba dacă acest gigantic Babilon, New-York City, din care nu lipseşte nimic, are specialităţi culinare precum vreo stranie ciorbiţă de marsupiu sau niscaiva frigărui din carne de opposum. Fiindcă, de astădată, Intorsureanu n-avea cum să scape de invitaţia la masă a crescătorului de oi; şi - ca să fie sincer - nici nu dorea.

“Dragonul de Aur” nu-şi dezminţea faima. Bernie se uită în toate părţile şi nu se împiedică de nimic criticabil. Fuseseră conduşi către o masă retrasă, aşa cum ceruse la rezervarea telefonică. Vişiniul şi auriul, cele două culori filtrate savant prin burdufurile lampioanelor, ridicau localul de pe mizerabila noastră scoarţă terestră, ducându-l până în miezul diafan al unui nor de basm. Cât despre graţia fetelor ce serveau acolo, ele puteau mulţumi nu un biet agent FBI specializat în statistica delincvenţei, ci chiar pe împăraţii ultimelor dinastii, dacă le-ar fi trecut prin cap s-o şteargă, pentru o seară, din Cetatea lor Interzisă. Bernie se felicită pentru alegere şi comandă, înainte de toate, sake.

Dacă lumina ar fi fost albă, intensă, încântatul soţ ar fi observat, poate, că Hazel pălise. Nu găsise nici o cale persuasivă de a evita să fie condusă într-un restaurant chinezesc. Avea şi soţul ei dreptul să construiască o seară festivă după gustul lui personal, nu? Cum să-i fi formulat refuzul? Şi, în fond, de ce nu aici?

Răspunsul s-ar fi găsit în salonul unui alt restaurant chinezesc, semănând mult celui de aici, doar că situat dincolo de Pacific, la mama dracului, tocmai în Taipe. A-l rememora, presupunea o întoarcere în timp, cu cinci ani, lângă un alt bărbat. Or, Hazel nu voia şi nu putea să absenteze de la cina aniversară cu Bernie. Nici măcar pentru cinci minute.

Ciocniră primul păhărel de sake deasupra cutiuţei deschise, conţinând inelul ornat cu safire. Băură tăria paradisului asiatic şi îşi simţiră sângele năvălind în obraji. Petrecerea în doi îşi deschidea larg porţile intens colorate.

... Trei ore mai târziu, un taxi îi lăsă în faţa casei; Bernie nu se încumetase să-şi conducă maşina. Era atât de bine dispus, încât trecuse şi asupra şoferului o parte din generozitatea arătată Ia despărţirea de Dragon. Pe scări, scotocindu-se

după chei, vru să afle dacă felul acela cu muguri de bambus primăvăratec n-ar merita locul suprem în top-ul serii, nu penultimul. Cu cinci secunde întârziere, Hazel răspunse afirmativ. Era de acord cu tot ce-l entuziasma, în seara aceea, pe Bernie al ei, numai că reacţia venea cu o mică întârziere de câteva secunde.

Acasă, soţul puse la loc de cinste mandarinul cu slujnicuţă, simbolul din caolin ars, şlefuit şi pictat, al reuşitei acestei seri memorabile. Apoi începu să se dezbrace alandala; papillon-ul din mătase gris-perle era încă Ia gât, mult după ce pantalonii şi pantofii zăceau pe marginea fotoliului şi, respectiv, sub fotoliu, căci stării de bine îi convine o mică, nevinovată debandadă.

— Ce mi-ai cere ca să-ţi cedez dreptul de a face cafea? o întrebă el cu acelaşi susţinut antren şi cu aceeaşi neatenţie la răspunsurile soţiei. Hazel era deja în bucătărie, de unde îl informă că pregăteşte cafeaua numai pentru Mr. Merwin; Mistress Merwin se va mulţumi cu un păhăruţ de cognac; el nu doreşte? Nu, nu doreşte. După trăznitorul sake, s-ar face pulbere, iar el ţine să rămână în formă. Să nu-i pună zahăr, da, nici un pic de zahăr în cafea şi - se va vedea -cuplul Merwin este în formă, şi în ce formă...!

Flăcările dansau mărunt, sub apăsarea cafetierei. Hazel veghea conştiincios conţinutul ibricului, încercând să nu zăbovească nici acum în umbrele îndepărtatei nopţi din Taipe. Ce se întâmplase atunci ? Nimic altceva decât ceea ce era scris să se întâmple unei femei tinere, singure - cum era ea în perioada acelei deplasări. Şi, mai cu seamă, femeie ponderată, prea ponderată ca să nu-şi dea în petec, odată, prin sustragere de la luciditatea cotidiană. Vină? N-ar fi fost cinstit să-şi asume vina. N-ar fi fost drept s-o arunce nici asupra lui - unul dintre cei

mai reuşiţi bărbaţi, ca aspect şi ca intelect deopotrivă, din câţi serveau Organizaţia Naţiunilor Unite.

Fiica unei văduve înţelepte, care o învăţase să nu pretindă prea mult de la Fortuna, Hazel nu-şi îngăduise niciodată vreun avans conştient şi nu hrănise niciodată nici cea mai slabă speranţă legată de şeful ei ierarhic, Quentin D. Singleton. De altfel nici acesta nu o privise pe Hazel altfel decât ca pe o perfectă colaboratoare. Dar atunci... dar atunci, la acea reuniune internaţională de la Taipe, după două zile cu relaţii camaradereşti, s-a coborât seara aceea.

— Hazel, iubito, să te ajut?

— Nu, Bernie, sunt gata. Vin imediat.

Manevrarea ceştii, a farfurioarei, a şerveţelului puneau mici frâne pe toboganul interior. Insuficiente. De vină erau alte gesturi, mai vechi, la fel de domestic - banale, oficiate într-o cameră de hotel. Amintirea lor, suprapusă vocii euforice a lui Bernie, îi crea o insuportabilă senzaţie de vinovăţie, deşi...

Ce-i zăpăcise, atunci, pe amândoi? Începutul de înstrăinare în familia Singleton? Succesul bărbatului la acea reuniune ştiinţifică, înregistrat de Hazel cu atâta implicare afectivă? Probabil, toate la un loc. Dar mai ales cina, în restaurantul chinezesc după care fusese copiat, parcă, Dragonul neinspiratului Bernie.

Începuseră masa tot cu sake. După al treilea pahar erau îmbujoraţi şi trăiau bucuria stingherită a unui eveniment neconsumat încă, dar presimţit, iminent. Hazel nu-şi mai amintea cine avusese iniţiativa. Ştia însă că au trăit patru zile şi patru nopţi de vis. După care, dezmeticiţi ca la ruperea unei vrăji, şi-au jurat să pună punct, definitiv şi fără milă, idilei începute. Nici ea, nici el nu erau oamenii legăturilor furişate prin moteluri şi presărate cu minciuni degradante. Quentin, deşi dezamăgit de

căsnicie, nu se gândea la divorţ. Hazel l-a înţeles. Şi cu aceasta, totul se terminase. Cu regrete, cert - dar iremediabil.

De ce nu-i spusese lui Bernie? Nu ştie. N-a avut când, nu s-a priceput cum, n-a venit vorba. Şi, în ultimă instanţă, la ce bun? Pe-atunci, Bernie - pentru ea - nu exista. “La naiba cu frământările astea stupide! Ce m-a apucat?” Necontrolat, duse la gură sticla de cognac și gâlgâi trei, patru înghiţituri. Valul de căldură ce se împrăştie în tot corpul îi făcu bine. Îşi mai umplu un păhăruţ, îl aşeză pe tavă, lângă ceaşca aburindă, apoi duse totul în living, unde Bernie o aştepta în cea mai ciudată ţinută vestimentară văzută de ea vreodată: în chiloţi şi cu papillon-ul la gât. Era minunat, era dezarmant, era reconfortant Bernie al ei!

Nu băuse bine licoarea din pahar, consumându-și, astfel, norma de alcool pe cel puţin un an, că pleoapele i se închiseră încet, iar bărbia fină poposi pe piept. Adormise. Ultimul gând, de fapt ultima imagine vagă, așa cum devenise în clipa aceea tot ce o înconjura, era regretul că-l dezamăgeşte pe Bernie. Simţea că o doreşte; i-ar fi răspuns dorinţei, dar... nu azi, nu acum. Cu imaginea - mai proaspătă sau mai veche - a doi dragoni în memorie, îmbrăţişările ei ar fi fost înrudite cu o trădare.

Ce-l trezise pe Bernie? Cafeaua, într-adevăr dum-dum, sau imaginea femeii parcă sub narcoză? Nu mai contează. Important este ca, acum, Hazel să fie întinsă comod, pe canapea, să primească o pernă sub cap, să fie învelită, grijuliu, cu o pătură. Probabil că așa e făcută viaţa: scenariul să nu iasă niciodată cum ţi l-ai dorit, de la cap la coadă...

...În pijama și cu halatul de casă pe deasupra, Bernie se refugie, oftând, în cămăruţa calculatorului; în faţa lui își făcuse veacul pe vremea burlăciei. “Gloaba” era bătrână, rudimentară, ce mai, porecla spunea totul; dar, iată, oricând la dispoziţie.

Acţionă tastele, apoi aşteptă. Pe ecranul mic, incomod la privit, dar lizibil totuşi, începură să defileze coloane de cifre şi nume; îl obsedau de câteva zile, iar azi, în boxa lui, când năvălise Chester după raport, erau gata-gata să se lege într-o concluzie de-a dreptul stranie.

Privi atent, repetă apelul, refăcu toate operaţiile, o dată şi încă o dată, ceru calculatorului său date suplimentare, fără succes (“of, fir-ai a dracului de gloabă, sunt în stare să mă vând la kilogram, şi tot cumpăr o sculă ca lumea!”), dar şi aşa... da, e indubitabil, deşi imposibil de explicat: din 1992, curba conflictelor inter-mafiote scade continuu, spectaculos, pentru ca în 1998 să se apropie de 0!

Iată: 1981-82 - un val de “capturi” ale FBI fără precedent, ca amploare, pentru instituţia de la care mănâncă şi el pâine. Toţi “picaţii” - “VIP” -uri din lumea finanţelor, administraţiei publice, instituţiilor centrale; toţi -corupţi. Apoi... linişte, pauză, câtva timp. Între 1985-87, alt val incredibil de “căderi”, de data asta - granguri, reţele mafiote, “capi” urmăriţi ani de zile, fără succes, de agenţii FBI-ului. Din nou, 2 - 3 ani - tăcere. Pentru ca... extraordinar! Ca şi cum peste lumea interlopă a pogorât consensul şi concordia, iată, evenimentele sângeroase, ciocnirile, reglările de conturi, altădată în floare, scad, scad... Ce se întâmplă? Cine trage sforile nevăzute ale pacificării clanurilor mafiote? Ce forţă a impus violentei lumi fără-de-lege, legea nonviolenţei în interiorul ei sordid?

Stop! Prea multe şi prea grele întrebări pentru un biet om trecut prin sake, şampanie, cafea şi-acum - câteva sorbituri bune de cognac, gâlgâite la fel de spontan ca Hazel, în urmă cu trei ore, exact din sticla menită, parcă, să aducă liniştea şi uitarea în cuplul Zimmermann-Merwin, în această noapte ce s-a dorit aniversară. Vom judeca mâine, la lumina zilei şi fără

aburii alcoolului. Cine a inventat expresia “cap limpede”, n-a spus o prostie.

După câteva clipe, Bernie dormea şi el, fără vise. Nu visă nici măcar acel computer-minune care să-i ofere, pe tavă, secretul ascuns în spatele ciudatelor lui constatări privitoare la viermuiala crimei organizate.

8

Colin Fletcher sălta în palmă cutia de bere oferită de conducerea trustului de presă Guardian. Nu se grăbea s-o deschidă, în speranţa că trataţia va fi mai substanţială. Dar când constată că Ross Preston cere pentru sine un ceai cu gheaţă, înțelese că n-are nimic de aşteptat, aşa că rupse sigiliul capacului. Bossul de presă îl păsui până după prima înghiţitură. Apoi întrebă:

— Bun, şi ce să fac eu cu povestea bătrânului Troy Terrence? A fost condamnat acum zece ani, nu? Mai are de executat alţi zece, nu? Şi singur spui că n-a mai intervenit nimic nou de-atunci. Te-ai deplasat până la puşcărie, i-ai luat un interviu la vorbitor. Crezi că poate fi o bombă, Troy Terrence, evazionist fiscal din anii 90? Măcar să fi murit! Pe când aşa...

Împotriva propriului interes, ziaristul freelance* trebui să admită că, şi de astă dată, copoiul de Preston ştie foarte bine ce se vinde şi ce nu se vinde la un colţ de stradă. Trustul de presă Guardian mergea la sigur, cu infime excepţii; nu obişnuia să trimită corespondenţi în deşert dacă subsolul pustiului nu făgăduia zăcăminte de petrol, sau cerul pustiului - mană

* *Neîncadrat în vreo redacţie (engl.)*

cerească. Ross Preston consideră discuţia de până aici, închisă, şi abordă tema unor reportaje din Japonia, cu prilejul anunţatei căsătorii din familia imperială niponă. Discută preţuri, cheltuieli decontabile, termene, număr de articole, număr de cuvinte. În zece minute, proiectul se stabili până în cele mai mici amănunte, deşi materializarea urma peste câteva săptămâni. Poate că nu aşa se întemeiază un trust de presa, dar e sigur că aşa se menţine.

Fletcher aruncă în coşul de hârtii al lui Preston cutia golită de bere, salută fără efuziuni şi, chiar din holul trustului, îi telefonă maestrului Cyrus Grant Addison, avocatul lui Troy Terrence. Solicitându-i o întâlnire urgentă, izbuti să învăluie tema viitoarei discuţii într-un nimb interesant. Apoi, până la ora fixată, se duse să-şi omoare nervii jucând biliard, în tovărăşia cui s-o nimeri acolo.

Maestrul Addison sosi cu o punctualitate incredibilă, semn al unei preţuiri speciale pentru un gazetar în steaua căruia credea sincer. Fletcher puse imediat tacul pe colţul biliardului şi se declară învins prin forfait, deşi cifrele scrise cu creta pe tablă îl dezminţeau: conducea, în acel moment, cu un avans de l8 puncte. Addison avea câteva ticuri, curioase ori simpatice, depinde cine i le cântărea, şi când. Pe de o parte, îi plăceau reportajele bine scrise, informaţiile redactate alert; pe de altă parte, se pasiona după istoria universală; ca atare, lectura lui preferată era Le Journal du Monde, unde evenimente petrecute cu cinci sute ori două mii de ani în urmă sunt tratate exact în stilul unui cotidian fierbinte, cu litere de-o şchioapă la Ultima Oră. Ori de câte ori îl întâlnea pe Colin Fletcher, se căznea să-l” capaciteze” în direcţia acestei idei. Ziaristul se deroga politicos, dar ferm. El, Fletcher, avea altă treabă, iar secolul lui, al lor, era

prea ticsit cu istorie, aşa că, a re-scrie jurnalistic Secolul lui Pericle ori secolul Regelui-Soare ar fi, să nu se supere maestrul, o risipă de timp.

— Maestre, nu ştiu de la ce v-am sustras. Ca să zic aşa, îmi cer scuze în alb.

— Acceptate. Nu te omorî cu politeţea, Fletcher, ca să nu intru la bănuieli. Ferparul meu o fi gata de mult; a-l aduce la zi, ziua chenarului negru, o să vă ia 5 minute. Mai pledez doar din când în când, în cauze relativ simple. Restul... Ia spune-mi: ce te interesează?

Se aşezară pe două fotolii, lângă o măsuţă joasă, pe suprafaţa căreia, prin grija jurnalistului, apărură rapid pahare, o scrumieră şi chiar o ţigară de foi, o havană, aprinsă cu un dichis de om în vârstă, nu prea grăbit nici măcar cu degustarea plăcerilor sale.

— Mă interesează cazul lui Troy Terrence, maestre.

— Ei, nu? De mirare că mai ţii minte numele...

— Am fost ieri la Terrence. Nu era să-l uit de ieri până azi. Omul ţi-e recunoscător, zău. După el, pledoaria finală i-a scăzut din pedeapsă vreo cinci ani. Că i-au mai rămas încă mulţi ani de penitenciar, asta n-a fost vina apărării. Ştie.

Nările domnului Addison lansară două coloane de fum albăstrui care se contopiră cu ceaţa irizată a clubului. Avocatul se interesă de sănătatea fostului client, apoi opina că, în cel mult cinci ani, Terrence va fi eliberat pentru bună purtare.

— Dacă apucă, nu m-ar mira să-l văd cum se aruncă în anchetă pe cont propriu. O să vrea să ştie cine l-a turnat.

— Exact, confirmă Colin. Mi-a mărturisit că ăsta-i gândul care îl ţine în viaţă. Omul, cel puţin aşa cum l-am văzut eu ieri, era motivat.

— Ţină-l Atotputernicul, mormăi avocatul.

Se uita vesel la Colin Fletcher şi se pregătea să-l întrebe cum ar redacta acesta o ştire la ULTIMA ORĂ pe tema catastrofalei erupţii de la Pompei şi Herculaneum, inclusiv comentarea listei cu patricienii morţi sau dispăruţi în dezastru. Dar Fletcher întrebă înaintea lui:

— N-a transpirat nimic în cazul Terrence? Nici după atâta vreme? FBI-ul să fi protejat atât de bine sursa ori sursele informaţiei?

— Dragul meu, FBI-ul avea de acoperit nu unul, ci mult mai mulţi informatori. Fiindcă într-un an, ba nu, în doi consecutivi, a plouat cu asemenea cazuri. Se iveau ba ici, ba colo, în tot felul de domenii. Era ca o epidemie, ceva straniu de tot. Închipuieşte-ţi o... turnătoriță, şi delincvenţii picând, picând...

— Dă-mi un exemplu.

— Iţi dau câte pofteşti. Ascultă-mă. In primul rând, Terrence. Era vârful unei mari firme de asigurări. A început prin a introduce în contract clauze confuz formulate, abile, în marginea legii, pe fond în defavoarea clienţilor, de unde încasări sistematice de bani necuveniţi. Alt caz, cu valuri şi mai înalte: procesul Companiei de Transport Unrested American Wheels. Asta pusese tarife grase pe tipuri de prestaţii inexistente. Altul. Nu-ţi mai aduci aminte de scandalul Societăţii de pariuri hipice? Dar de panamaua trustului Your Home’s Cheap Building? Am pledat în toate aceste procese. Le-am pierdut pe linie. Alte cauze, de aproximativ acelaşi calibru, le-am refuzat după studierea dosarului preliminar. Mă săturasem de eşec...

— Eşecul se prefigura?

— Inexorabil. Cum să lupţi, când dovezile acuzării, toate cu nume, cifre, date, procente, veneau gata instrumentate, puse la punct, parafate, încopciate?

— Şi cum îţi explici, maestre, prăpădul de pe capul clienţilor dumitale?

— Nu mi-l explic. Am spus că avea ceva de epidemie. Asta e o metaforă, nu o explicaţie.

Rămăseseră tăcuţi. Loviturile în bilele de fildeş, la intervale inegale, percutau sec. Succesorul lui Colin Fletcher la masa de biliard izbea, probabil, deosebit de tare. Fumul izola colţul, perdea mişcătoare, cu găuri surpriză.

— Stau şi mă uit la dumneata, şi mă întreb cu ce serie de reportaje îl va mai trăzni Colin Fletcher pe cititorul mediu al suplimentului de week-end. Pe unul aşa ca mine, mediu.

— Dumneata, maestre, eşti cu totul altceva decât descărnatul, găunosul ăla de aşa zis cititor mediu, schema aia fără sânge, fără plasmă, fără nimic. Iar eu, ca să fiu cinstit cu dumneata, trec printr-o pasă proastă. N-o să trăznesc pe nimeni anul ăsta.

Addison scutură dintr-odată o cincime din scrumul havanei. Se uită la moviliţa produsă de bronhiile lui vicioase şi zâmbi.

— Nu cred. Din contră, cred că te pregăteşti să sari pe vreun subiect formidabil. Ca acum şapte-opt ani, când te-ai lansat cu povestea traficanţilor de organe din Gran Chaco. Cu titlul acela, pe care nu pot să-l uit: “Ochiul deschis peste cecuri de miliarde...”

— ... “n-a zărit până la 17 ani niciun peso” completă Fletcher, şi clătină amărât din cap. Ca şi cum ar fi vrut să sublinieze că o bombă, fie şi una publicistică, nu pică de două ori în acelaşi loc.

— Trebuie să fi fost pasionant să refaci legătura, la câteva mii de mile, dintre cel mai bogat chior al Statului Minnesota, fiul regelui termoizolanţilor sau ce naiba vindea tat-su, accidentat de o petardă la sfârşit de fiesta pe ranch-ul său de vacanţă - şi un pui de bolivian sau paraguian, ce era? Acela rămas definitiv cu o găvană goală în obraz, fiindcă aşa socotise nenorocitul de peon că scapă de sărăcie!

— Şi-abia că n-a scăpat; asta e suprema cruzime la care erau supuşi locuitorii acelui ţinut bătut de Dumnezeu şi vânturat de samsari. Unde erau donatorii de organe? Nicăieri. Sărăntocii vroiau să vândă, nu să doneze, să fie clar. Făceau marfă din corpul lor. Scoteau la vânzare câte-un rinichi, câte-un ochi, câte o fâșie lată de piele, vie, admiţând să trăiască încă mai chinuit, ca handicapaţii, dar să aibă ce mânca. Se întindeau pe masa de operaţie, se lăsau adormiţi şi se visau primind, de la los gringos, bani să deschidă vreun atelier, vreo spălătorie, un mic magazin, ceva. Când se trezeau, se pomeneau şantajaţi dur. La urma urmei, colibele lor nenorocite erau presărate printre culturile de canabis, nu? Să se mulţumească deci cu pomana unei recompense modeste şi cu promisiunea că brigăzile anti-stupefiante nu vor fi asmuţite asupra zonei. Asta păţeau! La primele întrebări m-am lovit de zidul tăcerii. L-am spart greu de tot... şi pentru cât timp, nu ştiu.

Addison uită să tragă din ţigara de foi şi mai că nu-şi recunoscu vocea când întrebă:

— Colin, cât te-a costat documentarea aia din Gran Chaco? Fletcher râse.

— Oricum, toate paralele de care dispuneam atunci. Suma am uitat-o.

— Dar cine te-a pus pe pista respectivă, mai ţii minte?

— Iată o întrebare! Cineva m-a ghidat într-acolo, într-adevăr. Dar nu ştiu cine.

— Poţi să fi mai explicit?

— Până la un punct, maestre, pot. Am primit într-o zi un plic. Cu numele, adresele şi cu o istorie a mutilaţilor. N-am fost singurul om din presă căruia i s-a furnizat, printr-un expeditor nedeclarat, o invitaţie la un reportaj de senzaţie. Câţiva colegi, mai răsăriţi decât mine la momentul respectiv, au citit copii ale

aceluiaşi text. Se pare că toţi le-au aruncat la coş. Eu singur am muşcat din nadă. Am bântuit o regiune urgisită şi...

— Şi ai ratat, de foarte puţin, un Premiu Pullitzer. Nu-i nimic. Rămâne pe data viitoare.

— Oh, mai e vorbă!

Cineva, la masa de biliard izbise violent cu tacul o bilă care, zburând peste mantinelă, se rostogolea pe jos şi venea să-şi sfârşească elanul la piciorul fotoliului ocupat de fostul as al baroului. Bătrânul avocat declară că, iată, tocmai a scăpat dintr-un atentat. Se ridică greoi, cu bilă cu tot şi, fie ca dovadă de bună dispoziţie, fie pur şi simplu pentru a-şi dezmorţi încheieturile, se duse până la extremitatea sălii. Acolo, involuntarul agresor îi mulţumi şi-i ceru scuze. Nu, domnul Addison nu făcuse altceva decât să-şi creeze un tempo de reflecţie. Căci se întorcea la compania ziaristului cu o asociere interesantă.

— În lumea baroului, dragă Fletcher, ecourile reportajelor dumitale Transfocator pe transplanturi încă nu se stinseseră, când poliţia şi justiţia şi-au intrat în atribuţii. Câţi erau americani dintre măcelarii semnalaţi, toţi au ajuns după gratii. Procedura judiciară s-a declanşat, şi ea, neobişnuit de operativ. Cum? De ce? Prin cine? Spun numai atât: organele de anchetă aveau în braţe nu numai acuzaţi, ci şi toată documentaţia, întocmită punct cu punct. Tâlharii erau numai buni de condamnat. Şi ăştia!

— Ca şi Troy Terrence?! mormăi, derutat, ziaristul.

— Ca şi indivizii din conducerea firmei de asigurări în cap cu Troy Terrence, da! Ca şi delincvenţii din celelalte cazuri despre care ne-am mai amintit adineauri.

Fletcher întrebă nervos:

— Să înţeleg că le-aţi fi pierdut procesul şi samsarilor de organe, dacă v-ar fi angajat să-i apăraţi? Ca şi ceilalţi clienţi

ghinionişti? Să înţeleg că exact acelaşi “ghinion” i-a urmărit pe toţi?

Addison tuşi - nu din pricina trabucurilor.

— Înţelege ce vrei, că de aia eşti gazetar. Eu n-am înţeles. Nici până azi. Nu spun că e o temă la care să mă fi gândit zece ani în şir. Dar, oricum, am mai multe întrebări decât răspunsuri. Ne-am pricopsit, de la un moment dat, cu un justiţiar anonim. Din ce planetă ne-a sosit? Cum putea acest sfânt să fie la curent cu atâtea fraude fiscale, bine camuflate? Dar şi cu manevrele obscure conducând la corupţia sistematică, dar şi cu existenţa unui spital improvizat, mizerabil, aproape fără căi de acces, accesibil abia printr-un helicopter?

Văzându-ne totalmente ineficienţi, s-a pornit bunul Dumnezeu să culce la pământ fel şi fel de organizaţii mafiote? Sau explicaţia stă în polul diametral opus...

— Adică... în Satana, introduse fără zâmbet Fletcher.

— Adică în existenţa unui mare, foarte mare trişor. Ce se descoperea, la rândul lui, trişat. Şi se hotăra atunci, brusc, să răstoarne masa cu jocuri... La originea căderilor ar fi o răzbunare, poate? O pedeapsă? Nu ştiu. Dacă te amuză, află dumneata.

Cu acestea, domnul Cyrus G. Addison îşi privi ceasul, oftă bătrâneşte şi se ridică. Strângând mâna ziaristului, surâse curtenitor şi reveni la prima şi ultima sa marotă:

— Dar mai bine ai redacta, zău, în stilul dumitale, un Journal du monde, â l’americaine.... Fruntea i se încreţi de plăcere. Întreaga fizionomie amintea binişor capul lui Voltaire la vârsta senectuţii, cel sculptat de Houdon. Ce ai zice de comunicate de front din campania lui Alexandru Macedon cu obiectiv India? A, ştiu ce ai să-mi spui: că exclusivitatea mediatizării războaielor alexandrine o ia, ca de obicei, CNN-

ul. Ei, atunci începe cu altceva. Ultima oră: Anul 657 înaintea erei noastre. Lovitură de stat eşuată la Ninive! Fratele regelui Assurbanipal în fruntea conspiraţiei. Execuţia sumară a complotiştilor! N-ai decât să găseşti şi echivalentul local al scaunului electric! Mult succes şi la revedere. Mai telefonează-mi.

Lui Colin, rămas singur, îndemnul cu telefonul îi clopoţi în cap ca declanşarea unei alarme antifurt.

Se repezi la telefonul din oficiu şi formă, rapid, numărul lui Ross Preston la Trustul de presă Guardian. Spera să nu-l surprindă pe când îşi bea un alt ceai cu gheaţă.

— Hello, Ross, revin ca să-ţi spun că merită să reflectezi mai mult la prima mea propunere. Între timp am aflat că acel caz este, de fapt, multiplicat. Să ştii că există un şir întreg de istorii, mai mult sau mai mai puţin asemănătoare, cu...

— Tot vechi? întrebă scurt Preston.

— Vechi în sensul că s-au petrecut în urmă cu câţiva ani, da; însă au o...

— Uite ce-i, Fletcher. Acum trei ore ai încercat să-mi vinzi un cal mort. N-am cumpărat. Acum vrei să-mi vâri pe gât o herghelie cu zece cai, la fel de morţi. Nu-i cumpăr din acelaşi motiv: decesul. Chiar dacă e înmulţit cu zece. Ţi-e clar? Du-te în Japonia, cum ne-am înţeles, transmite-ţi corespondenţele pline cu soare răsare, ceremonii ale ceaiului, aranjamente ikebana semnate de prinţesa care se mărită, etcetera.

— Dragă Ross, de ce nu vrei să asculţi o clipă...

— Fiindcă n-am timp de poveşti sub formă de conservă, Colin. De aceea. Dacă tu dispui şi de timp şi de curiozitate pentru dosarele poliţiei, eşti liber să te duci la FBI, unde stau stive, slavă Domnului, şi să te serveşti după pofta inimii. Dacă vrei o intrare la cineva din staff, caută-l acolo pe maiorul Wilbur

Chester. Spune-i că te-am trimis eu, ok? Te asigur că, la nevoie, confirm. Fă ce vrei, ziua, dar visează-ţi Japonia la noapte. Drum bun!

Colin Fletcher puse jos receptorul şi se gândi că, de atâta ceai la gheaţă, maţele lui Ross Preston, excelentul manager de la Guardian, trebuie să aibă temperatura unui congelator.

9

Wilbur Chester păruse uşor flatat de adresarea "domnule maior" cu care îl abordase colaboratorul reţelei de ziare ale Trustului Guardian. Aici, unde îşi câştiga dânsul pâinea, gradul său militar era uitat, nimeni nu-l pomenea, n-avea relevanţă. După ce ascultă însă introducerea lui Fletcher, cam prea deslânată după gustul lui, hotărî rapid că trebuia să-l paseze cuiva din subordine pe musafirul neplanificat. Trie rapid oameni şi specializări, şi în câteva secunde boxa ocupată de Bernard Merwin şi de computerul acestuia i se impuse. Îl rugă pe Colin Fletcher să-l urmeze şi îl depuse într-unul dintre cele mai banale hexagoane unde se fabrică, fără pauze, mierea şi ceara fagurelui de informaţii numit FBI-ul new-yorkez.

Primele cinci minute trecură greu pentru Colin pus faţă în faţă cu Bernie. Nu ştia cum să înceapă. Mai mult, simţea că nebuloasa, formată din coincidenţe, aducea mai degrabă a vis decât a temă de anchetă. Ecranul pâlpâind al computerului aştepta. După cinci minute de bâjbâiri jenate, Fletcher izbuti să se adune destul încât să expună un compendiu coerent al discuţiilor lui cu puşcăriaşul Troy Terrence şi cu maestrul în retragere al baroului, Cyrus Addison. Bernie începu să clipească des, ca omul căruia i se difuzează melodia preferată.

El nu credea în adevărul butadelor; nici aia cu marile spirite care se întâlnesc nu făcea excepţie, dar uite că un tip din afara serviciului, un ins care nu cuantifică activitatea infracţională, un ziarist vine cu nişte chestii care— l pun pe frigare pe dânsul, agentul federal în sutele sale de ore suplimentare neplătite. Ori plătite cu descoperiri neraportate, încă, nimănui.

Bernie se uită lung la computerul său, a cărui memorie prodigioasă îi fusese singurul aliat până azi, apoi îşi mută privirea, cald-întrebătoare, asupra oaspetelui de a cărui existenţă habar n-avusese înainte de pauza pentru cafea. Nu cumva acest Colin Fletcher era chiar colaboratorul, partenerul, colegul şi, de ce nu, prietenul de care avea atâta nevoie? Trebuia doar întâmpinat omeneşte, nu birocratic. Şi... este inexact că numele îi era necunoscut. EI, Bernie, îl ştia de undeva. Şi nu din presă!

— Înţeleg ce-mi spui, chiar mai bine decât îţi închipui. Vrei să arunci o privire aici, domnule Fletcher? Şi Bernard acţiona tastele computerului, pe al cărui ecran apărură liste de cifre, grupate pe ani. Iată, acesta este primul “val de căderi”, localizat de mine între anii 1980-1982.

— Câte căderi? întrebă Colin, captivat ca de prologul unui thriller de Hitchcock.

— Unsprezece. Toţi cei scufundaţi - mari manageri dublaţi de mari escroci, înalţi funcţionari roşi de corupţie, patroni de companii comerciale învârtind miliarde şi lăsând fiscului, în batjocură, câteva firimituri. Pentru cine îi observa de aproape, dar din umbră, toţi - numai buni de şantajat. Ce concluzii se pot trage din studierea fenomenului? Ca să mă lămuresc, am trecut de la statistică la cazuistică. Şi ce-am aflat?

Fletcher aştepta, cu sufletul la gură.

— Tentativa de şantaj. În toate situaţiile! Cine se opunea, cine nu plătea, era livrat, cu arme şi bagaje, instituţiei în care

avem onoarea să ne aflăm: Biroului Federal de Investigaţii! Şi urmau, dar fără întârzierile obişnuite altă dată, procesele. Care făceau atâta vâlvă şi provocau atâtea cutremure în lanţ, încât sensul avertismentului să fie fără echivoc: aviz amatorilor! Cine are urechi de auzit să audă şi... să plătească.

— A avut efect?

— Rapid și eficace. Băieţi deştepţi,” amatorii” au auzit, au prins mesajul şi au plătit,

— Şi asta apare în banca dumitale de date?

— Apare. În mod indirect, dar nu mai puţin evident. Ca un negativ de film. Iată statistica anului 1983, succedând “valului”. Un singur caz. Unul întârziat, ai zice, după celelalte unsprezece, grupate. Aşadar, valul s-a oprit.

— Pasionantă poveste, într-adevăr. Colin îşi aţinti privirile scăpărătoare în ochii lui Bernie, de unde îi răspunse, cu încântare, o sclipire geamănă. Își semnalizau, ce mai, ca două nave încrucișate în plin ocean.

— Pasionantă mai ales prin doza de mister. Adică... să nu mai fi existat, în 1983, decât un singur escroc travestit în businessman-onorabil? Şi cine i-a depistat până atunci s-a lăsat, brusc, de meserie? Eu, unul, nu cred. Dumneata crezi?

Fletcher depărta braţele, într-un gest care nu trăda neputinţa, ci dorinţa de a urmări strâns, fără pauze, expozeul acestui poliţist atipic, a cărui armă, în locul revolverului tradiţional, era tastatura unui calculator din ultima generaţie.

În clipa aceea sună telefonul. Bernie ridică receptorul, cu un gest de scuză pentru oaspete. Expresia i se îndulci pe loc.

— Da, Hazel, ce-i nou? Aşa... Sigur... Trebuie încercat... Mergem împreună. Bine, la ora obişnuită. Vin să te iau de la Palatul Naţiunilor. Nu, azi n-am de ce întârzia. Pa, scumpo.

Ziaristul se interesă cu vioiciune:

— Aţi vorbit cumva cu doamna Hazel Zimmermann, de la comisia ONU pentru Demografie şi Calitatea Vieţii? Am întâlnit-o acolo recent.

Statisticianul arboră un surâs de împrumut peste stinghereala proprie.

— E soţia mea. Sper s-o conving să-şi treacă şi numele Merwin pe permisul de conducere auto. Încă nu şi-a găsit timp pentru fleacul ăsta.

— O femeie cu personalitate. M-a ajutat să însufleţesc şi să colorez un reportaj semi-ratat. Îi sunt adânc recunoscător.

— O să-i transmit.

Hazel, prin simpla ei evocare, aşternu o ceaţă luminoasă*, pâlpâind sfios, încurajator, între doi bărbaţi ce îşi găsiseră, la noroc, o afinitate şi dincolo, ori dincoace de chipul ei drăguţ.

— Şi ca să-ţi continui povestea, reluă Bernie, iată ceva şi mai interesant. Vezi? 1984 - linişte. Dar linişte deplină! 1985, 1986 - la fel. Pentru ca în 87 şi 88... priveşte, te rog, la ecran: brusc, cinci căderi. Numai bande structurate mafiot. Gangul tripourilor din Arizona şi de pe Coasta de Vest. Gangul traficului de carne vie, cu importuri din Asia de sud-est Apoi, celebrul caz al măcelarilor de organe umane, care acţionau în zona frontalieră boliviano-paraguiană şi...

— Ah, ăştia! Am avut neplăcerea să-mi cam fie prezentaţi, mormăi Fletcher, şi rugă să se intre în detalii. Bernie acţiona ca un virtuoz tastele şi, cu milionimi de secundă întârziere, dosarele măcelarilor, procesele lor, acuzarea şi condamnarea lor judiciară defilară în alaiuri strânse, dovezi, martori, acte, declaraţii, piese irefutabile, într-un puzzle enorm. “Uite-

* *Este chiar semnificaţia numelui*

mă! Colin Fletcher!" strigă însuși domnul Colin Fletcher, cu un entuziasm cam pueril, luat pe sus de surpriză. Bernie reveni, opri defilarea datelor, mouse-ul păru să ezite la baza coloanei, apoi alergă sprinten de-a lungul ei pentru a se opri, pulsatil, în dreptul autorului reportajelor "Transfocator asupra transplantului", citat martor în procesul chirurgilor criminali ce operaseră în perimetrul Chaco și valorificaseră prada departe, printre miliardarii din Texas.

— Aha! Din aceste liste de martori te cunoşteam, amice. Cred că, dacă vrei, ai ce povesti, ca statisticile mele să palpite de viaţă...

— Ba dimpotrivă, să încremenească rigor cadaveris, obiectă reporterul. Aici, spontan, simţiră amândoi nevoia unei zdravene strângeri de mână.

Bernie urmă, cu o volubilitate a expunerii la care şeful său Chester nu asistase niciodată.

— Dar, domnule, tot ce ţi-am arătat până acum e o simplă introducere; faptul de senzaţie abia urmează. Nu trebuie să-ţi mai explic eu, dumitale, câtă violenţă colcăie în lumea interlopă. Reglările de conturi fac legea între cei fără-de-lege. Uite aici expresia statistică a fenomenului. Dacă vrei, poftim, ţi-l prezint pe două sinusoide de diagramă: în Statele Unite şi în lume. Impresionant cum urcă, nu? Asta, până în 1991, când... iată linia răfuielilor: stagnare. Pe urmă coboară, descreşte, scade mereu. Cum, de ce, prin voinţa cui?

— Asta vroiam eu să ştiu... murmură Fletcher, copleşit.

— Eu sunt chiar plătit de contribuabili s-o aflu! Aşadar, din'96, după cum vezi pe ecran, s-ar zice că o forţă misterioasă, dar atotputernică, a venit să purifice, în interior, lumea crimei organizate. Dacă n-ar fi haosul din spaţiul ex-sovietic, de unde, oricum, nu avem decât date incomplete şi disparate, ai crede că

un Karl Marx al delincvenţei mondiale a lansat lozinca “Mafioţi din toate ţările, uniţi-vă!” şi chiar a înfăptuit unirea, la modul concret! Ei, ce zici de această minune cu semnul minus în faţă? Şi cum “îţi sună”, din această perspectivă, “căderile” de bande din deceniul 9?

Colin Fletcher se mărturisi un amator prea buimăcit de repeziciunea deducţiilor agentului. Dar nu dânsul, un ziarist plătit cu bucata, putea fi etalonul. Cum de n-au urlat aceleaşi realităţi în auzul celor abilitaţi să combată crima organizată? se miră el cu glas tare. De ce n-au reacţionat şefii?

Defel şugubăţ prin comportament şi înclinaţii, Bernie recurse totuşi la vechea povestioară, bună să explice inexplicabilul.

— Oul lui Columb. E atât de simplu, încât oamenii serioşi se simt jigniţi să turtească niţel coaja oului, şi să-l pună, astfel, la verticală. Preferă să piardă pariul.

Agentul reluă, mărturisind:

— De altfel... şi pentru mine constatările astea sunt relativ recente. Dar nu ţi-am spus nimic despre felul cum s-a năruit, anul trecut, grupul cu puteri paranormale din Tokio. Numărul foarte mic de persoane care acţionau acolo era compensat din belşug de capacitatea fluidului magnetic, să-i zic aşa, prin care erau devalizate, de sus în jos, cu semnături în ordine, olografe, atestate de toţi experţii grafologi, bănci şi companii comerciale de reputaţie mondială. Şi totuşi, grupul magic nipon a fost dat peste cap! Nu însă şi toate secretele lui. Mă crezi? Mi-aş da un an din viaţă să mă pot duce la faţa locului şi să investighez, prin propriile mele mijloace, istoria căderii bandei. Doar că, din păcate, nu pot să plec.

Şi Bernie, într-un dezolat gest circular incluse computerul, scaunul, paravanele, telefonul şi, desigur, pe sine însuşi, pe Wilbur Chester, pe şefii lui Chester, Casa Albă şi pe sfinţii din paradis însărcinaţi cu veghea legii pe pământ.

— Plec eu! trânti spontan Colin Fletcher. Am treburi profesionale la Tokio peste două săptămâni. Dacă ai încredere în mine, explică-mi ce-ar trebui să fac; voi fi un executant fidel. Ce zici? După mine, care cred şi nu prea cred în semne, s-au brodit straşnic lucrurile!

Lui Bernie îi trebuiră treizeci de secunde până să poată articula, cu o voce uscată, contrazisă de nişte ochi scânteietori:

— Omul meu eşti, domnule!

10

Singleton simţi că sus, deasupra cubului din oţel inox în care era silit să trăiască de câteva zile şi nopţi, s-a declanşat sistemul automat care îngăduie temnicerului de serviciu să coboare. Cum îi era totuna dacă își va primi raţia de hrană din mâinile lui Irving Norris sau cele ale lui Joshua Dewitt, rămase nemişcat, cu faţa la perete. Banda trebuia să-și ia gândul de la orice dialog cu el.

— Bună dimineaţa, rosti - de foarte aproape - un glas de femeie tânără. Sechestratul tresări violent. Se uita la dânsul, de pe cea mai de jos treaptă a scării mobile, individa care, în primele ore ale coşmarului, tunsese, cu gesturi grotesc de gingaşe, capul sosiei - şi obţinuse finisările de fineţe ale unui Quentin D. Singleton-bis.

— Nu mă aştept să-mi întorci bineţea. Dimpotrivă, am fost prevenită că s-ar putea să-ţi încerci şansa unei agresiuni asupra mea. Te previn că sunt înarmată. Un pas, un gest, orice schiţă de atac se soldează cu paralizarea dumitale. Să-ţi arăt?

Probabil că gestul lui de lehamite, drept prim răspuns, ar fi trebuit să rămână şi unica reacţie. Singleton vorbi totuși (după câte zile de muţenie completă? nu mai ştia) şi, chiar când

articula replica, şi-o dezaprobă vehement, ca pe o condamnabilă slăbiciune.

— Faptul că eşti femeie, faptul că eşti atrăgătoare, faptul că eşti, probabil, o tânără îndrăgostită de un mafiot constituie o triplă circumstanţă agravantă. Mă previi că eşti înarmată? Mă ateptam. În lumea dumitale nu se discută decât cu pistolul în mână sau cu spray-ul paralizant în buzunar!

Gayle îi privi, uşor descumpănită. Dacă venea în această cuşcă, e pentru că ea, iubita lui Frankie, era aceea care trebuia să propună un joc, ale cărui reguli ea le stabilea.

— Domnule Singleton, în locul dumitale, eu nu numai că mi-aş fi azvârlit revolta şi dispreţul vorbind cum ai vorbit, dar m-aş fi năpustit la propriu, ca o fiară. Să ştii că mă pot imagina în locul dumitale.

— Se poate. Reciproca, însă, nu e valabilă.

Reînoirea acestui refuz de cooperare venea însă niţeluş cam târziu. Abigail realizase o breşă, acum îşi concentra toate eforturile pentru a o menţine.

— Am venit să negociem o înţelegere, domnule Singleton, nu să ne războim inutil.

Expertul în problemele demografice globale nu mai apelă la nici un sarcasm explicit. Se mulţumi să se uite, cu o curiozitate puternic marcată, la colţurile cubului metalic care îl încarcera, apoi să atingă lăcaşele celor trei rânduri de curele, prevăzute pentru forţă majoră, în fine să-şi împăturească batista scoasă din buzunar şi să şi-o potrivească între dinţi, sugerând un căluş. Renunţă singur, repede, la retorica pantomimei şi oftă fără sunet, nemulţumit de sine, sufleteşte ostenit. Dar femeia, reţinând esenţialul, stărui:

— Mai bine zis, domnule Singleton, e mai puţin decât o înţelegere; deşi, dacă accepţi, pot să-ţi ofer şi eu câte ceva

dumitale. Dar te rog, mult de tot te rog, din tot sufletul te rog. Ajută-mă.

Urmă o pauză de stupefacţie. După care prizonierul solicitat să-şi sprijine afectuos paznicul icni într-un râs uscat, nervos. Asta era prea mult!

— Ce să fac, adică? Să-mi fi adus frânghia de acasă? Să-mi iau eu singur viaţa, ca să nu vă murdăriţi voi pe mâini? Rugăminte pornită din “sufletul” dumitale.. Ce ai acolo, în aşa zisul suflet?

Dacă voia într-adevăr să creeze o cale de comunicare cu omul din faţa ei, Abigail trebuia să treacă peste afront, peste întărâtare, peste dispreţ. Vorbi şuierător.

— Iubire. Asta am. Înţelegi? Nu se poate să nu înţelegi! Există o fiinţă la care, ştiu, d-ta ţii nemăsurat: e copilul. Eu iubesc un bărbat. Un om pentru care sunt gata să fac orice. Din întâmplare, acest om îţi seamănă...

— “Din întâmplare!” ricană Quentin. Îmi va lua locul tot aşa, din întâmplare, drăguţul de el!

Abigail îşi asumă acuzaţia, oricât de incomodă devenea, astfel, poziţia ei. Dădu afirmativ din cap. Părul ei arămiu, sârmos, abia se clătina. Şuierul vorbelor se stinse, tonul deveni calm, persuasiv.

— Ascultă-mă bine. Sunt gata să-l apăr, prin orice mijloace, de pericolele care-l pândesc acolo, oriunde se prezintă în locul dumitale. Trebuie să fie prevenit. Trebuie să evite cursele, gafele, încurcăturile, stângăciile. Iată ce doresc să negociem. Sunt gata să-ţi ofer...

— Libertatea?

Nepoata lui Gus îşi puse palmele peste pleoape. Îşi apăsă globii oculari până la durere. Prizonierul o punea la zid prin acel unic cuvânt.

— Nu. Libertatea nu ţi-o pot promite. De ce să mint? Nici nu m-ai crede, eşti un om prea inteligent. Dar multe altele, da. Foarte multe lucruri!

Singleton privi colţul din tavan, acolo unde dispărea scara, acolo unde culisa chepengul, acolo unde înceta existenţa lui de om.

— Şi chiar crezi, rosti el cu dificultate, conştient că se pretează unui compromis prin însăşi explicitarea refuzului său, şi chiar crezi că poţi aduce obiecte, bunuri, mă rog lucruri, cum spui, în stare să-mi compenseze lipsa libertăţii?!

Gayle, de astă dată, era hotărâtă să nu mai piardă frâiele convorbirii. Atuul principal îi aparţinea şi, oricât s-ar spune că tonul face muzica, nu ea, nepoata lui Gus, ci interlocutorul trebuie să priceapă că partitura este deja scrisă.

— Nu spune vorbe mari, Quentin. Adu-ţi aminte de primele 48 de ore petrecute aici. Fără apă. Fără utilităţi elementare. Există totdeauna un “mai rău”. Ai văzut că un “mai bine”, capabil să-l echilibreze oarecum, s-a dovedit posibil. Să ştii că schimbarea n-a fost întâmplătoare...

— O, cum să-ţi mulţumesc, mărinimoasă zână? făcu el, gata a-şi alipi palmele, copilăreşte. Simţi însă că ironia era, în condiţiile date, un lux. Deci: îmi propui să particip la securizarea iubitului dumitale, în schimbul unui tub cu pastă de dinţi şi a apei de toaletă. În etapa a treia, poate chiar în schimbul unui volum de sfaturi practice: Cum să ne menţinem forma în detenţie. Aşa... să tot negociem!

Primul efect al cuvintelor biciuitoare era că sângele femeii urca în obraji, colorându-i violent.

— Uiţi, Singleton, că în afară de libertate, peste ea, rămâne viaţa. El râse din nou, strepezit, cu o furie rece.

— Viaţa pe care mi-o oferiţi. Cu termenul de expirare în alb. Viaţa mea la cheremul vostru. V-o fac cadou. Luaţi-mi-o şi duceţi-vă dracului!

— N-o luăm şi nu ne ducem nicăieri. Mai uşurel cu cadourile! Fiindcă viaţa celor la care ţii, copil, nevastă, tată, poate deveni miză, supra-miza jocului, după ce ai pierdut-o pe cea proprie.

În fine, lovise şi ea. Tare. În miezul sensibil. Îl văzu înnebunit.

— Aha! Deci, vrei să negociem, doar că una dintre părţi, din întâmplare eu, cu tâmpla mângâiată de pistol. Eşti o demnă fiică a bandei, fetiţo! Vorbeşti în numele alor tăi, ai obrăznicia lor. Bravo! Îmi placi!

S-a isprăvit cu fasoanele!

O încetinire bruscă a fluxului sangvin, o ameţeală neaşteptată, o pierdere considerabilă de tonus, tot ce putea explica obiectiv paloarea nenorocitei Abigail Throwstone era lipsit de relevanţă faţă de imensitatea greşelii pe care şi-o recunoscu, imediat şi patetic.

— Iartă-mă! Te rog, dacă poţi, iartă-mă! Nu ştiu ce m-a apucat, nu înţeleg cum mă sabotez singură... Mi-e frică pentru Frankie, pentru câte i se pot întâmpla iubitului meu... Frica e un sfetnic prost, iartă-mă. Şi încearcă să vezi o femeie înspăimântată aici, lângă dumneata, nu un clan sângeros. Urăsc sângele, Quentin. Dacă este ceva ce urăsc din toată fiinţa mea, e vărsarea de sânge. Dacă vrei, o să-ţi povestesc odată despre asta. Dar numai dacă ştiu că astăzi, acum, aici - mă ierţi pentru încercarea de a te şantaja. Frica ţi-a spus ameninţarea - prin gura mea. Nu eu.

Singleton făcu un efort pentru a-şi tăinui suprinderea. Din memoria imediată, detaşă trăirile tinerei femei. De la acel "bună dimineaţa" cu care începuse scena, şi până la mărturisirea finală, abia adineauri înregistrată. Extrem de feminină, fireşte,

labilitatea acestei fiice a bandei stârnea întrebări. De pildă, dacă nu cumva un factor perturbator concret vine să strice, ori de câte ori pofteşte, cumpăna unui psihic care nu şi-a fixat graniţa dintre bine şi rău, dintre normal şi anormal. Ce-o fi în străfundul vârstelor ei, la care a făcut acea vagă trimitere? Şi în ce măsură frica, o frică mărturisită, însă cu multiple etaje, unele subterane, ar putea deveni o pârghie utilizabilă de către confesor? Singleton nu era într-o poziţie de invidiat, în captivitatea lui ermetică, singur cu înspăimântătoarea sa neputinţă. Şi iată că întrezărea totuşi o... îndrăznea prea mult numind-o compensaţie? Oare, cine ştie, putea împinge nebunia până la a-i zice, Doamne Dumnezeule, speranţă?

Pentru a doua oară în aceeaşi dimineaţă, îşi purtă privirile pe colţul tavanului, locul acelui pătrat misterios, poarta către cei din afară. Întrebă, nu înainte de a-şi umezi puţin buzele.

— Cum te numeşti, domnişoară?

— Abigail. Dar la naştere primisem un alt nume. Muriel. La vremea aceea n-aveam nici cea mai vagă legătură cu vreo Abigail Throwstone. Eram Muriel Lloyd. Iar dacă tata n-ar fi vrut să mă ţină departe de... anumite lucruri, aş fi fost Muriel Mc. Carson. Pare destul de complicat, nu-i aşa?

El confirmă, cu o privire în care sclipi curiozitatea. Ea în schimb se posomorî subit, căci nepoata lui Gustave K. Throwstone realiza rapid (tardiv totuşi) că, informând asupra metamorfozelor numelui ei, îşi depăşise mandatul. Prizonierul întrezărea un coridor secret către istorii de clan, poate utile la un moment dat; negociatoarea măsura, cu îngrijorare, semnificaţia propriei neglijenţe, aşa cum ar judeca-o fie Lon, fie chiar Gus.

Fără a-şi spiona reciproc fizionomiile, sechestratul şi gardiana lui simţiră că spaţiul dintre ei se umplea cu o

substanţă de netăgăduit pentru ei doi, şi de ascuns faţă de terţi: complicitatea.

— Ce ţi-ai dori, omule? întrebă, parcă ostenită, Gayle. Un singur cuvânt dacă îmi spui, orele ţi-ar trece mai uşor... Vrei ziare? Un radio? O combină muzicală cu C.D.-uri? Poate televizor? Ţi le pot procura, la cerere. Spune-mi ce cărţi vrei să reciteşti şi mâine, mă jur pe viaţa lui Frank, o să le ai.

— Divertisment peste 90 la sută, văd, informaţie undeva sub l0 la sută, minimaliza amar Quentin. Dar ironia i se diluase, nici un refuz net nu mai ţâşnise; ora tratativelor venise, iar necesitatea lor fusese, tacit, acceptată. Hai să ne oprim la cărţi. De ce să recitesc doar? De ce, dacă eşti generoasă, să n-am parte de noutăţi?

— Noutăţi? De acord. Care? Ce fel? se încurcă femeia. Dă-mi un reper, un titlu favorit, o preferinţă...

— În situaţia mea, inedit şi interesant ar fi romanul vostru.

— Poftim?!?

— Linişteşte-te, nu-ţi pretind să-l scrii. Povesteşte-mi despre voi. Cât ştii, cât poţi...

Ea îl privi ţintă. Ambiguitatea, de aici încolo, dispărea definitiv. Era de-ajuns să accepte şi nici un eufemism din lume n-ar fi îndulcit, în ochii unei brute ca don Alonzo, să zicem, convingerea că Gayle a comis o trădare. Speriată, iubita lui Frankie “Love” Deserver se cutremură interior. Îşi alintă omul cu vechea lui identitate italiană, ca şi cum acele silabe, atât de sonore, i-ar fi oferit nişte puncte de sprijin într-un puhoi de ape: Franco “Amore” Benemerenza. Dar ce vroia ea, ce încerca ea să obţină aici, în cubul acesta metalic? Liniştea meritată de Love, pacea de care avea nevoie Amore, temelia graţie căreia cuplul Frankie-Gayle să se bucure de dulceaţa vieţii.

Şi de la cine urma să stoarcă aceste asigurări? De la un ins a cărui moarte era hotărâtă. De la un domn ce nu va părăsi acest cub.

I-ar da poveşti. Ar primi informaţii. Finalitatea informaţiilor era propria ei fericire. Poveştile s-ar spune numai de dragul poveştilor. Omorârea timpului unui condamnat la moarte era singura lor noimă. La urma urmelor, la capătul tuturor socotelilor, de ce nu?

— Mda. Şi? Dacă-ţi spun, îmi spui?

— Ce? dădu el glas mirării, fiindcă femeia tăcuse un timp care trecuse deosebit de greu, ca după aceea să aibă expresie, cuvinte şi intonaţie de copil.

Nepoata lui Gus, într-adevăr, nu se vroia păcălită. Cerea deci, imediat, ceva anume. Întâmplător, informaţia solicitată în prima urgenţă îl avea ca obiect/subiect pe Teddy Singleton. De aici, poate, şi inconştienta contaminare de infantilism.

— Vreau să ştiu ce joc ai dumneata cu Ted. Acela pe care-l jucaţi doar în doi.

— A! făcu, înseninat, principalul candidat la postul de secretar general al Organizaţiei Naţiunilor Unite. Acela este jocul basculei. Are loc numai la nivelul imaginaţiei.

— Nu-l cunosc. Fă-mă să-l înţeleg.

— E foarte simplu, dar numai dacă îi afli originea. Ascultă... În urmă cu doi-trei ani, mi-am dus băiatul la circ. Chinezii aceia, evoluând la Madison Square Garden, erau formidabili la toate. Lui Ted, mai mult decât jongleriile, dresurile şi clovnii, i-au plăcut acrobaţii. Săreau la basculă câte unul, câte doi, chiar şi patru inşi de-odată. Propulsat astfel, un pui de chinez făcea salturi din ce în ce mai impresionante. Până la platforma trapezului. În pauză, Ted mi-a cerut să-i explic ce şi cum, apoi, în drum spre casă, mi-a propus jocul lui acrobatic. Dacă trei pureci

sar împreună pe o basculă, purecul lansat poate ajunge până la partea de dulap unde bunica îşi ţinea ascunse cele patru peruci. El, Ted, aşa vrea să ne jucăm. De-a saltul. Bunăoară, el propune: "Hipopotam". Eu calculez rapid greutatea săritorilor şi spun: Empire State Building! Adică pe acoperişul acela piramidal şi istoric ajunge, în elanul său, hipopotamul. Dacă acrobaţii sunt elefanţi, atunci elefănţelul zburător are un avânt fantastic, iar eu, ca să nu greşesc, trebuie să răspund printr-un singur cuvânt: Luna. Asta e tot. Pare stupid, dar te asigur că eu şi cu fiu-meu ne distram foarte bine.

Obrazul lui Gayle se lumină. Candoarea puştiului îi plăcuse sincer, tatăl acelui puşti îşi redobândise, în cinci minute, dreptul la fair-play, desigur în limitele acordului negociat. Destinsă, îşi alungă spaimele şi îndoiala. Acceptă târgul.

— Iţi rămân datoare cu istoriile pe care le doreşti. Cât ştiu, cât pot, cum bine zici... Pentru azi ar fi cam târziu, dar, pe liniştea lui Frankie, îţi jur, vei răsfoi nu numai o viaţă de om, ci mai multe. Cine ştie, poate mi-ar face chiar bine să mi le aerisesc în felul acesta...

Îşi luă, cu un gest amical, rămas bun de la prizonier şi se pregăti de plecare. Q.D. Singleton nu detecta obiectul minuscul care transmise semnalul receptat în spaţiul suprapus cubului. Ca întotdeauna, urmări mişcările chepengului apoi ultimul declic, însă, spre deosebire de toate celelalte suite identice, astăzi avea certitudinea că obţinuse ceva. Determinările ar fi fost hazardate, inutile, primejdioase. Ceva poate conţine tot sau mai nimic.

Sus, Bartholomew Bartolommini, alias B.B. Charity, o întâmpină pe nepoata lui Gus cu o curiozitate greu stăpânită.

— Ei bine? Cum a fost?

La care Gayle, părând cu totul altă persoană decât aceea de jos, dădu asigurări ferme:

— Fii liniştit, bătrâne. Ne va ciuguli din palmă. O să ne spună tot ce ne trebuie.

11

— Şi atunci? Putem spera că prelungita dumneavoastră tăcere este preludiul unui răspuns afirmativ?

— Da! Da! Da! Doamne Dumnezeule, sigur că da.

Doamna Marjorie Dustfield arăta ca un pom care, deşteptându-se zgribulit într-o dimineaţă de primăvară timpurie, se uită uluit la propriile ramuri, găsindu-le încărcate cu o podoabă de flori gata deschise şi parfumate. Pentru că un crescendo al agitaţiei interioare care o cuprinsese pe doamna Dustfield era acum previzibil, B.B. Charity hotărî să canalizeze acest flux emoţional, motivându-l bine de tot.

Se ridică, deschise un sertar de unde extrase o frumoasă mapă din piele de antilopă, şi strecură vârful unui deget între cele două clape, ca s-o poată desface în orice clipă.

— Doamnă Dustfield, articula el cu o plăcută voce de bas-bariton, iertaţi-ne, vă rugăm, pentru îndrăzneala de a fi devansat, puţin, acordul pe care binevoiţi să ni-l daţi în mod explicit astăzi, aici. Desigur, va avea loc, curând, o ceremonie în cadrul căreia sute de oaspeţi vă vor aplauda în noua calitate. Până una-alta, iată cum arată documentul care vă învesteşte în funcţia de vicepreşedinte la Charity World Fundation.

Sub ochii înlăcrimaţi ai sărmanei Marjorie, mapa deschisă - mai bine zis pergamentul conţinut acolo - pluti cu mari şi înclinate litere aurii, mânate de un amiral-caligraf la o strălucită paradă a victoriei. Se onorau acolo meritele femeii care “ca

membru-fondator al mişcării filantropice The Incognito Offer a militat pentru cea mai curată apropiere dintre răsfăţaţii soartei şi cei în nevoie: anonimatul donaţiilor”. Şi, cu aceleaşi slove măiestrite, în sine operă de artă într-un veac al uniformizării electronice, se exprima convingerea că benevola topire a lui Incognito Offer în Charity World Fundation, prima dintr-un şir de fuziuni dorite şi aşteptate, “sporeşte speranţa unei lumi mai echilibrate, cu reale şanse pentru fiecare”.

— Dar eu... dar sunt absolut copleşită, murmură Marjorie, privind cu adoraţie documentul. Îi fu jenă să deguste pe îndelete prioritatea propriei numiri, faţă de care o eventuală aderare a federaţiei cluburilor Gift & Abnegation nu va mai fi altceva decât un gest epigonic; întrevăzu totuşi, ca o străfulgerare, faţa lungită de ciudă a aristocratei doamne Cynthia Hamilton-Leigh şi se temu să nu sfideze cerul cu o fericire atât de... Absolut copleşită sunt, repetă ea.

— Probabil vreţi să ştiţi ce urmează, spuse Bartolommini.

— Într-adevăr, aş vrea, mărturisesc.

— Perfect Vă voi servi ca ghid în această - a noastră, dar de acum încolo şi a dumneavoastră - lume a facerii de bine. Îngăduiţi-mi un foarte scurt preambul. Charity World Fundation nu e un aşezământ, cum ar putea să rezulte dintr-o etichetă aplicată sumar. Este, de fapt, o reţea complexă de instituţii la cel mai înalt nivel ştiinţific. Perfect dotate, modern şi eficient organizate. Totul se acordă cu scopul major al organizaţiei, aşa cum a rezultat şi din actul investirii dumneavoastră. Părul alb-sidefiu, neobişnuit de bogat, al lui B.B., sclipi în lumină când fericitul său posesor se roti, cu doi-trei paşi mărunţi, împrejurul unei axe imaginare.

— Aici, în Sala de Consiliu, avem o machetă a constelaţiei Charity. Există şi o organigramă, adusă “la zi”. Dar întrucât

dumneavoastră nu mai sunteţi un simplu vizitator, ci urmează să vă preluaţi efectiv atribuţiile, vă propun să vedeţi totul la scara 1/1, la faţa locului. De acord?

Marjorie Dustfield repetă, cu entuziasm, da-urile sale sincere.

— Aşa presupuneam şi noi. Limuzina ne aşteaptă afară.

În timp ce şoferul implanta maşina în trafic, pe bancheta din spate avu loc o scenă mută, dar bogată în semnificaţii... şi nu numai. B.B. Charity mimă că uitase ceva, apoi înmâna doamnei vice-preşedinte, cu discreţie, un plic cu en-tete-ul Fundaţiei. Plicul nu era lipit, ceea ce o îndemnă pe distinsa doamnă să arunce o ochire asupra conţinutului. Dădu peste un cec completat cu numele ei şi o cifră cu atâtea zero-uri, încât simţi imediat nevoia unui surplus de aer, cu toate că limuzina era impecabil climatizată. Poşeta înghiţi dreptunghiul cel alb. Limuzina, străbătând New-York-ul, se îndrepta către imensele spaţii descongestionate din nord-vestul metropolei. Viaţa merita a fi trăită.

... Realitatea, la faţa locului, întrecea considerabil aptitudinile descriptive ale lui Bartolommini. Urbaniştii, arhitecţii, decoratorii angajaţi de Fundaţie să traducă principiile ei generale în clădiri cu destinaţii specifice, obţinuseră o sinteză fără cusur între largheţea mecenatului şi economicitatea funcţională a fiecărui obiectiv. Să fii un vizionar cu dare de mână ca să gospodăreşti cu maximă stricteţe şi armonie pământ, apă, pădure, lumină, acesta părea a fi fost pariul pus - şi, evident, câştigat - de marele filantrop cu faţa ascunsă.

Marjorie coborâse şi îşi abandonase braţul drept curtenitorului însoţitor, acesta iniţiind o promenadă cu puncte de trecere "obligatorii". Aleile şerpuiau printre suprafeţe mari, odihnitoare, de gazon.

— Să începem cu universitatea noastră. Priviţi: acolo, în dreapta, complexul de clădiri al Facultăţii de Medicină. Către fundal, Facultatea de Chimie. Câteva sute de studenţi deprind, la noi, tainele ştiinţelor vieţii...

— Numai atâţi? se miră doamna vice-preşedinte, influenţată de cifrele de şcolarizare auzite, ici şi colo, în State şi pe aiurea.

— Nu vă lăsaţi furată de magia cifrelor mari, explică binevoitor B.B., iar doamna, apăsând poşeta pe şoldul ei stâng, consimţi, surâse şi ascultă mai departe. Urmărim un învăţământ de elită. Nici o grupă nu depăşeşte zece studenţi, nici un an de studiu - patruzeci de cursanţi. Admiterea: printr-un concurs, fireşte, dar admişii la noi ar fi capabili să intre, la alte institute de profil, direct în anul II sau chiar III! Aproape jumătate dintre ei sunt bursieri Charity; după absolvire, ei vor lucra pentru noi minimum 7 ani, e stabilit prin clauză contractuală căci ei vor implementa programele noastre de sănătate pe tot globul. Adevărul gol-goluţ e că, dat fiind nivelul salarizării şi condiţiile oferite de noi exercitării nobilei profesii, cei mai mulţi ne solicită să le prelungim contractul.

— Nici nu-i de mirare...

— La stânga, iată, în formă de potcoavă, spitalul Charity. Clinică Universitară printre cele mai moderne şi mai utilate din lume. Profilul: chirurgie recuperatorie, chirurgie plastică, neuro-chirurgie. Nu ştiu cum staţi cu acuitatea retinei; domnul care tocmai a coborât din maşină la frontonul principal, cel în locul căruia suie un băiat ca să-i parcheze vehiculul, este chirurgul Liubomir Klavek, îl vedeţi?

— Nu-l prea văd, dar asta nu înseamnă că nu-l recunosc, chicoti doamna Dustfield, mulţumită de propria-i vioiciune de spirit. E o somitate, ştiu.

— Una dintre somităţile noastre, doamnă. Să continui. Nu ne lipsesc secţiile clasice, de medicină internă, chirurgie generală etc. Dar suntem şi cea mai cunoscută clinică din lume pentru secţiile de medicină tradiţională, de la acupunctura la presopunctura orientală, iar de aici la tratamentele sapientale şi neconvenţionale, cu plante, bioenergie, hipnoză şi alte tratamente prin somn. Terapeuţii noştri vin din toată lumea. Şi au satisfacţia că o lume întreagă solicită ştiinţa fiecăruia dintre ei. De altfel ei formează, laolaltă, o extrem de interesantă verigă de unire între noutatea ştiinţifică de ultimă oră şi metodele ancestrale de vindecare, cu aură de miracol, într-atât sunt de eficace. Spre fericirea suferinzilor. Spre binele omului, doamna mea.

— Sunt impresionată, şopti doamna Dustfield şi, cu multă delicateţe, îşi retrase mâna de sub braţul stâng al lui B.B. Charity. Marjorie bănuia că năsucul îi luceşte, deci ţinea să-l pudreze urgent.

— Iar acolo, între cele două curbe de nivel înverzite, iată-ne mândria, adevărata noastră fală. Dar... poate aţi obosit? Să continuăm mâine, poate?

— Oh, nu, nici pomeneală. Tocmai remarcasem singură armonia complexului de clădiri. Ce avem acolo?

— Institutul de cercetări pentru ştiinţele vieţii. E staţia pilot a celor mai ambiţioase dintre marile noastre proiecte. Acolo se caută - şi nu vă spun de câte ori chiar se găsesc - soluţii la cele mai grele dosare din medicină, biologie, biochimie şi genetică. Dincolo de acele ferestre, îndrăznesc eu să afirm, se modelează viitorul organismelor vii de pe Planetă, stimată doamnă Dustfield.

Stimata doamnă Dustfield cercetă din priviri staţia pilot şi trebui să-şi mărturisească intimidarea, dacă nu chiar o sperietură vecină cu ameţeala, la gândul că ei, femeie de treabă,

sigur, dar cam limitată, îi va fi dat să-i călăuzească, fie şi numai administrativ, pe lucrătorii-savanţi strânşi în acest loc. Clipi mărunt și solicită, prin întreaga sa expresie, să i se indice câteva repere mai cunoscute, de care să se sprijine. Îi fură servite numaidecât.

— Nu noi, cei de aici, vom fi așadar surprinși de vestea că doi dintre cei mai acerbi inamici ai omului, am numit SIDA şi cancerul, și-au găsit, în sfârşit şi pentru totdeauna, rezolvarea. Veţi zice că ar fi prea de— ajuns. Dar aceste eradicări ar fi victorii incomplete, totuşi, dacă n-am trudi, tot aici, la un avans hotărâtor, rapid şi temerar, în ştiinţele psihologiei, psihiatriei, neurologiei și geneticii. Prin ingineria genetică, prin promovarea intervenției în etajele inteligenţei, specialiștii noștri lucrează, de pe acum, la nivelul anului 2020. Cum vi se pare? Falsa modestie nu ne-ar sta bine, nu-i așa?

Bartholomew Bartolommini roti, cu o delicateţe nu lipsită de decizie, persoana adjunctei, invitând-o să examineze un alt obiectiv, o clădire aproape ascunsă printre arbori, înviorată de apropierea unei fântâni ornamentale, cu sute de mici jeturi intersectate într-o broderie lichidă.

— Și acum, ca să încheiem acest, tur de orizont, am onoarea să vă prezint și sediul sistemului de burse Charity. Nu-i așa că, prin comparaţie, vi se pare cenușăreasa noastră? Ei bine, sunt convins că n-aţi uitat ce poziţie în societate i se rezervă Cenușăresei! În această clădire relativ modestă se află fişele curriculum vitae a câtorva sute de tineri. Răspândiţi în întreaga lume. Supradotaţi. Dar lipsiţi iniţial de resurse materiale. Organizaţia noastră i-a depistat. I-a testat. I-a selectat. I-a ajutat să-și realizeze instrucţia, să-și desăvârșească educaţia în cele mai performante universităţi din ţările unde hazardul i-a născut. Să ajungă specialiști străluciţi. Toţi aceşti tineri juriști,

economişti, sociologi, profesionişti în management, politologi şi aşa mai departe, s-au încărcat cu spiritul nostru. Îl vor duce cu ei.

— Iar restul de clădiri, semi-vile, semi-cabane? Este, cumva, orăşelul universitar şi academic?

B.B. se bucură că întrebările puse de Marjorie îi permit să opereze o scurtcircuitare a prezentării.

— Exact. Bursierii noştri învaţă, mănâncă, dorm, se distrează, fac sport la fel ca orice alţi colegi de-ai lor cu sponsori clasici. Poate ceva mai în voie - la noi.

— Fiindcă dispunem de mai mulţi bani? Dacă voi fi vreodată - în calitate de vice-preşedinte mă pot aştepta la o sumedenie de interviuri, nu? - întrebată de provenienţa fondurilor, ce va fi oportun să răspund? Eu care, vă daţi seama, încă ignor cine este, de fapt, Marele Invizibil!

— Şi aşa va rămâne situaţia, scumpă doamnă, dat fiind că generozitatea ce ne coordonează este întrecută numai de modestia lui. Vă rog stăruitor să nu forţaţi acest sublim anonimat. Cât priveşte, însă, provenienţa fondurilor, vă vom furniza tot ceea ce mass-media vrea şi are dreptul să afle. Banii sunt - toţi la un loc şi unul câte unul - curaţi. Noi am creat propriul nostru organism de control, pentru ca opera de suflet căreia ne dedicăm să fie i-na-ta-ca-bi-lă. De altfel, Institutul, Spitalul-clinică, Universitatea, sunt izvoare de venituri. Specialiştii noştri produc încredere, lumea îi asaltează cu admiraţie, sunt toţi recompensaţi regeşte. Marile societăţi de asigurări au depăşit faza când ne făceau curte: astăzi ne finanţează. Întrebaţi orice om care a avut vreodată de-a face cu o companie de asigurări. Vă va spune un singur lucru: cine investeşte în Charity World Fundation, acela câştigă!

Gayle fu aceea care îl introduse pe B.B. Charity în imensul living al unchiului ei. Oficiile de secretară, solicitate ocazional şi cu oarecare umor, marcau de fiecare dată un moment calitativ în istoria nescrisă a relaţiilor dintre şef şi singura-i rudă încă în viaţă. Faptul că dincolo de uşă se afla, alături de Gus, şi Lon, amândoi aşteptând, în tăcere, ca Bartolommini să-şi facă intrarea, conferea clipei o încărcătură nesuferită pentru Abigail în rolul aprodului de lux. Respiră uşurată când buzele subţiri ale unchiului desenară un zâmbet, special pentru ea, pe când o fluturare de mână o concedie graţios.

Numărul 3 al ierarhiei îşi onoră poziţia printr-o atitudine sobră, suficient de destinsă - autoservirea la bar era grăitoare în acest sens -, totuşi cu luminiţele de veghe aprinse: era în centrul atenţiei.

— Cum a mers? se interesă Gus.

— Conform aşteptărilor. E o gâscă, această bună doamnă Dustfield. Dar o să înoate cu plăcere şi, mai ales, cât se poate de natural. Tot cârdul de filantroape se va ţine pe urmele ei.

— Ce impresie i-a făcut Charity?

— Copleşitoare. Mai întâi a pus întrebări topite în extaz. Le-a epuizat. Îmi puneam chiar problema dacă engleza are suficiente interjecţii cu conotaţii admirative. Putem fi liniştiţi - are.

Lon bătu cu pumnul în marginea fotoliului de piele. Enervarea îi rămase neconsumată, căci mobila nu se clinti şi bufnetul nu trăda forţa loviturii.

— Tacă-ţi fleanca, B.B.! Când nimereşti peste careva mai prost decât tine, te umfli în pene şi vorbeşti, vorbeşti... Niciodată n-o să înţeleg - şi aici don Alonzo, continuând să-şi macine furia, deplasă direcţia discursului său către Gus -, niciodată n-o să înţeleg de ce trebuie să ne încurcăm afacerile prin inşi aduşi

din afară. Habar n-au de nimic. De stricat, în schimb, pot strica totul! Ce caută o gâscă printre noi?!

Gustave K. Throwstone oftă pentru un singur auditor, acesta fiind el însuşi; îi repugna să explice lucruri evidente, dar avea un preţ de plătit pentru propria unicitate; şi, de douăzeci şi nouă de ani, îl plătea.

— Dacă tu, Lon, te revolţi împotriva unui act discutat între noi de atâtea ori, ce-o să mă fac cu ceilalţi? Pricepe odată, omule, că orătania domestică adoptată în ograda lui Bartolommini e absolut necesară acolo.

— Vrei să zici că e, pentru noi, o problemă de imagine?

— Imagine? Nu numai! Mii, zeci de mii de cetăţeni cuminţi, contribuabili, incolori, inodori şi insipizi vor lucra, foarte curând, lângă noi şi pentru noi, apărându-ne interesele. Ieşim la lumină, Lon! Afacerile vor curge la vedere. Imensa lor majoritate se vor desfăşura în conformitate cu legea.

Sprâncenele lui Mascella se îmbinară atât de strâns încât, cu cei câţiva peri cărunţi într-o dungă de catran, formau o barieră de netrecut. Acolo se poticnea gândul.

— Cum adică... în conformitate cu... legea?

— Foarte simplu, Lon, şi foarte corect, din moment ce suntem, în sfârşit, în măsură să schimbăm legile.

Sau ai uitat că, prin Organizaţia Naţiunilor Unite, omenirea va adopta legile noastre?

12

În holul modestului hotel “Svoboda i Bratska” din târgul bosniac Kerzlîc-Iagoda, valiza lui Rolf, cu etichetele ei de prin hoteluri americane şi vest-europene celebre, părea picată din

stele. Recepţionerul înregistra cu încetineală orientală datele din paşaportul vizitatorului, sub privirile adormite ale celor doi poliţişti de la intrare. Când reuşi să termine înscrierea, oferi cheia camerei l7, ură oaspetelui - într-o engleză aproximativă - un sejur plăcut şi îl anunţă că, îndată după instalare, domnul Rudolph Leacock e aşteptat de grupul Comisiei Internaţionale la salonul etajului I. Mesajul i-a fost lăsat de către Knud Gunnarsen, din Norvegia.

Rolf izbuti să reducă timpul instalării la numai câteva minute, din care unul consumat la fereastră, de unde americanul privise cu răceală cele câteva accente edilitare: un vechi foişor de foc, un minaret, turla recent restaurată a bisericii ortodoxe, cele câteva blocuri care se străduiau, fără succes, să schimbe condiţia târguşorului şi, bineînţeles, ruinele, scheletele de edificii purtând încă amprenta incendiilor şi a obuzelor.

În salon, pretenţioasă denumire pentru încăperea mobilată desperecheat şi pauper, Gunnarsen, ridicându-se, strânse primul mâna omului de încredere şi colaboratorului apropiat al lui Quentin Dexter Singleton, cum îl recomandă, cu nordică sobrietate, celorlalte trei persoane din jurul unei mese scorojite. Erau o doamnă, un ofiţer în uniforma detaşamentelor Uniunii Europene, şi încă un civil. Rolf exprimă regretul domnului Singleton că împrejurările îl împiedică să fie de faţă, aşa cum promisese şi cum ar fi dorit, dar el, Rudolph Leacock, va transmite fidel tot ce se discută şi se hotărăşte aici.

— În plus, reprezentând şi Charity World Fundation, unde lucrez, îmi voi face o datorie de onoare să-mi sensibilizez colegii la problemele dureroase ale Bosniei, aşa cum - bănuiesc - le-aţi cunoscut dumneavoastră, în numele organismelor pe care le reprezentaţi.

Era rândul celorlalţi să fie cunoscuţi. Doamna Elsa Schneider, juristă, vieneză de origine, încheia două săptămâni bosniace în ipostaza de trimis al Curţii Internaţionale de Justiţie de la Haga. Dl. William Fairfax, expert în criminalistică, întrupează neoficial răspunsul Scotland Yard-ului la anumite solicitări discrete ale autorităţilor de la Sarajevo. Dl. locotenent-colonel Alain Carrefour, de cinci luni şi jumătate comandantul unei unităţi europene de menţinere a ordinii în această zonă a Bosniei, mai are de îndeplinit doar două săptămâni din mandat şi nu poate fi blamat că stă cu ochii pe calendar, ba chiar pe ceas...

Completările, făcute din mers de către norveg, păruseră să-l coste pe Knud un efort de adaptare mondenă cu care nu era obişnuit. El însuşi medic generalist convertit la ecologie, va sta în această comisie - pe care personal a iniţiat-o sub egida organizaţiei sale - şi pe aceste meleaguri atât cât va fi necesar ca să înţeleagă esenţa fenomenelor nefaste care bântuie şi chinuie poate cel mai nefericit colţ din Europa, la cinci ani de la oprirea conflictului armat.

— Dragă prietene, i se adresă bărbatul crescut între două fiorduri noului venit, în care buna sa credinţă vedea mulţimea de însuşiri atribuite unui mandatar al lui Singleton, acum, că ne cunoşti şi te cunoaştem, hai să ne întoarcem la necazurile ţărişoarei ăsteia. O să ne întrebi: ce se întâmplă aici? Ei bine, răspundem sincer: nu ştim. Mai exact - nu pricepem.

Rolf mimă suficient de bine surprinderea pentru ca Gunnarsen să se simtă încurajat a continua:

— Fapte, situaţii, cazuri - câte vrei! Şi nordicul învălui, cu un gest al mâinii drepte, teancurile de dosare şi hârtii adunate pe masa rotundă, aproape acoperind-o. Unele, fişate de noi; cele mai multe, rezumate, în scris, de autorităţile ţinutului. Toate - întâmplări (dar întreb: întâmplări?) de o

violenţă incredibilă. Izbucniri care scapă oricărei logici sau explicaţii cauzale.

Rolf clătină uşor capul, dorind parcă să marcheze şi prin gest ceea ce urma să spună:

— Unde s-a vărsat sânge, mult sânge, logica... înţelegeţi... Şi, din câte ştiu, în Bosnia, sângele a curs din belşug.

— Dar nu despre asta este vorba! sări francezul. Dacă-mi permiteţi, domnule Gunnarsen, să lămurim acest aspect esenţial, după opinia mea, continuă locotenent— colonelul, ceva mai protocolar. Sunt militar cu experienţă, am trăit în zone de conflict deschis, ştiam la ce să m-aştept venind în Bosnia. Sângele cere sânge. De acord. Odată declanşat, lanţul răzbunărilor nu se mai termină, dar faptele respectă o anume logică, fie şi pe aceea, sinistră, a răzbunării. Căci taberele sunt clar delimitate, motivaţiile - explicabile prin etnie, confesiune, interese economice, pasiuni politice etc. Mai departe: aici sunt trei etnii şi trei religii, da? Perfect! Ar trebui să regăsim, deci, trei seturi de motivaţii şi trei tabere de posibili duşmani. Ei bine, explicaţi-mi logic tragedia de ieri, de-aci, din Kerzlâk-Iagoda. Ascult. Vă rog!

Urmărind cu suprinzătoare înţelegere plimbarea agitată prin cameră a ofiţerului, Gunnarsen se simţi dator să intervină.

— Scuză tensiunea în care ne găseşti pe toţi, domnule Leacock. Într-adevăr, ieri s-a întâmplat, sub ochii noştri, ceva zguduitor. O nuntă în cadrul comunităţii sârbe a degenerat într-o crimă. Pe cât de oribilă, pe atât de inutilă. Cu puţin înaintea ceremoniei religioase, fratele miresei s-a dus la mire; cu mâna stângă i-a oferit o ploscă cu rachiu, iar cu dreapta i-a înfipt cuţitul în pântece, spintecându-l. Pur şi simplu!

— Era beat? se interesă Rolf, părând convins că un răspuns afirmativ oferă cheia întâmplării.

— Nici pomeneală. Nu gustase un strop de alcool, faptul a fost constatat legal. În schimb, era într-o stare de agitaţie extremă. A spus de câteva ori: “trădătorule!”, după care n-a mai scos nimeni, nimic de la el. În locul nunţii, va fi o înmormântare. Localitatea e în doliu, oamenii nu-şi revin din şocul nenorocirii.

— Trădase - pe cine? mai interveni Rolf, ca pentru a-şi lămuri, cât de cât, datele problemei.

— Pe nimeni, domnule Leacock, răspunse jurista Curţii Internaţionale de la Haga. Fusese o simplă supoziţie fără nici un temei. De altfel Dragan Perovic, ucigaşul, era prieten bun cu Duşan Jivovic, victima, iar cele două familii -foarte apropiate. Cercetările de-abia s-au declanşat, dar, la câte-am văzut de când mă aflu aici, mă îndoiesc să apară ceva care să dea gestului vreo noimă. Domnul ofiţer are dreptate: actul sfidează logica. Ca şi în multe alte cazuri aberante.

— Comportamentul aberant, da, asta e problema locală, reluă Gunnarsen expozeul întrerupt de francez. Am ajuns să considerăm explicabile, ca să zic aşa, dramele din familii mixte, duşmăniile vechi sau reglările de conturi între etnii şi religii diferite, în numele cărora se comit, săptămânal, omoruri. Trăgători izolaţi încă mai fac victime exact atunci când situaţia pare a se mai linişti, iar conflictul - stins.

— Mai sunt arme şi muniţii necontrolate în zonă? întrebă Rolf.

— Câte vrei. Şi de toate tipurile. Se trage din vârful Foişorului de foc.

— Ba chiar din turla bisericii, domnule, dacă-ţi imaginezi aşa ceva! răbufni din nou locotenent-colonelul. Admit că, acolo unde oamenii au trăit şi au ucis ca lupii, în haită, moartea poate veni şi aşa; dar nu uitaţi, vă rog, că războiul s-a încheiat de cinci

ani şi mai bine, iar înainte de conflict, localnicii trăiseră zeci de ani în pace şi armonie, completă Carrefour dintr-o suflare, considerând argumentul decisiv pentru teza sa. În privinţa concordiei, spaţiul geografic iugoslav, cu amestecul lui de rase, etnii şi credinţe era considerat miracolul Europei răsăritene, dacă vă mai amintiţi. Nu-i aşa, domnilor şi stimată doamnă? întrebă francezul cu o ordine a adresării atât de nefranceză, încât ea se explica numai prin iritarea sub imperiul căreia se afla vorbitorul.

— Perfect adevărat, consimţi nordicul. Ca să-mi reiau ideea, se petrec aici lucruri insuportabil de bizare. Nu-i de mirare că rănile vechi nu se vindecă; uimeşte însă apariţia altora, ca nişte fenomene în sine, stranii, periculoase, tulburătoare. Dumneata ai mai auzit de violenţă infantilă, domnule Leacock?

Chestionat direct, Rolf ridică umerii; nu, nu ştia despre ce poate fi vorba, deşi... încercă o explicaţie:

— Dacă vă referiţi la copiii străzii, la micii vagabonzi de care nici alte zone ale lumii nu duc lipsă...

— Nu, domnule, explodă iarăşi francezul, intervenind în discuţie: în şcoală, clase de copii de 12-13 ani se încaieră în timpul orei, împingând agresivitatea până la moarte de om. Acum trei săptămâni, într-o localitate vecină, doi copii au decedat într-o asemenea nebunie declanşată din nimic, sub privirile neputincioase şi oripilate ale profesoarei. Ei, cum îţi sună? E demenţă, domnule; demenţă colectivă. Aici... s-ar zice... a explodat o bombă atomică peste o ţintă precis delimitată: psihicul!

— Ori multe, foarte multe bombiţe minuscule lansate fără zgomot, ici, colo, se făcu auzită pentru prima dată vocea detectivului britanic. Replica fusese rostită cu mult calm şi cu detaşare, însă nu intonaţia avea s-o imprime în memoria celor de faţă.

Rolf se strădui - şi reuşi perfect - să-şi mascheze interesul deosebit cu care puse întrebarea:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Deocamdată nimic. Sper să mă pot pronunţa, foarte curând, răspunse reprezentantul Scotland-Yard-ului, privindu-şi ceasul-brăţară. Exact în clipa următoare, uşa “salonului” se deschise, permiţând accesul unui căpitan ce purta aceeaşi uniformă ca şi Alain Carrefour, însoţit de şeful poliţiei locale. Salutând pe toţi cei prezenţi, militarul se adresă englezului:

— Noi suntem gata, domnule Fairfax. Maşina ne aşteaptă. Ridicându-se, englezul demonstra că şi el este gata, paşii lungi cu care se precipită spre ieşire trădând chiar nerăbdarea ascunsă până acum. Găsi totuşi răgazul pentru o precizare.

— Chiar dacă timpul ne presează, domnule Gunnarsen, vă propun să amânaţi redactarea raportului, dacă aveaţi de gând să o faceţi astăzi. S-ar putea să revin cu date noi. Chiar... esenţiale.

Alain Carrefour întrebă, redeschizând, se pare, o mai veche discuţie.

— Chiar nu vreţi să vă însoţesc, d-le Fairfax?

— Mulţumesc, sunteţi amabil, dar nu e necesar. Adjutantul dvs. şi autoritatea locală îmi sunt prea de-ajuns.

— Ai grijă, Jean-Paul, ţi-l încredinţez pe colegul meu. Răspunzi!

Dând asigurări că totul va fi în ordine, căpitanul Jean-Paul Clouzot salută şi părăsi încăperea, ca ariergardă a micului grup de trei ce se grăbea spre automobilul de teren parcat în faţa hotelului.

Salonul, rămas cu patru locatari, era acum măsurat în lungime şi lăţime de paşii a doi bărbaţi: francezul şi nordicul, acesta din urmă molipsindu-se, parcă, de agitaţia primului. Ajuns la fereastră, Gunnarsen îl chemă imperativ pe Rolf:

— Vino, te rog, vino, d-le Leacock!

Rolf părăsi fotoliul ponosit şi privi, la rându-i, pe fereastră, în piaţa târgului, pe direcţia mâinii îndreptate către un punct mişcător. Văzu un lunatic, o biată zdreanţă umană, unul dintre cei care trăiesc de azi pe mâine, din te miri ce, şi bolborosesc vrute şi nevrute. Agita pumnul spre hotelul Svoboda i Bratska, şi răcnea, desfigurat de furie, într-un delir de cuvinte neinteligibile şi gesturi violent-obscene.

— Îl vezi? Mirko Gekic, unul din cei 19 cerşetori ai târgului. Dar nu sărăcia e, aici, fenomenul straniu şi îngrijorător. Unde a bântuit un război total, aproape că te miri cum de-a mai rămas piatră peste piatră... Grav este că toţi sărmanii ca făptura din piaţă sunt deviaţi mintal. Nebuni, domnule. Şi agresivi. Acum, iată-l venind la noi, să ne ceară socoteală că... i-am invadat ţara. Dacă n-am fi protejaţi de poliţie, nu ştiu ce s-ar întâmpla...

Jurista Schneider se simţi datoare cu o explicaţie suplimentară:

— Se pare că numele meu, cu rezonanţă austriac-nemţească, a declanşat în zonă vechi şi puternice aprehensiuni...

Locotenent-colonelul izbucni într-un râs nervos.

— Aprehensiuni? Elegantă denumire pentru gestul unui dezaxat care-ţi aruncă o piatră-n cap! Privirea întrebătoare a lui Rolf, adresată Elsei Schneider, primi imediat răspuns.

— E adevărat, din păcate. Oamenii spun că cerşetorii ăştia, hrăniţi din mila publică, n-au fost aşa. Se comportau normal, erau respectuoşi, umili - chiar. Teribil de ciudat! Cazanul comunităţii, unde li se dă o hrană caldă, în loc să-i îmblânzească, i-a sălbăticit. Dumneavoastră, care lucraţi într-o instituţie de caritate, aţi mai întâlnit aşa ceva, domnule Leacock?

Rolf reuşi din nou să joace convingătoar nedumerirea cea mai profundă; nu, aşa ceva nu mai pomenise.

— Evident, exclamă francezul. N-aveai cum, pentru că nu există nicăieri! Crime în familie, crime în şcoală, comise de copii, prieteni vechi care se-njunghie fără să clipească şi fără să-ncerce măcar a-şi ascunde fapta, contrazicând până şi instinctul de conservare... Nu, e prea mult pentru capul meu dornic de logică şi raţiune. De m-aş vedea în avion!...

Vorbind, Carrefour se montase, încărcându-se cu toată tensiunea lunilor de misiune bosniacă şi, mai ales, a ultimelor zile de anchetă prin 16 localităţi din zonă. Intuind starea generală, Gunnarsen interveni:

— Propun să încheiem programul dimineţii. Oricum trebuie să aşteptăm întoarcerea lui Fairfax. Până atunci, voi încerca să-l mai pun la curent pe domnul Leacock.

Austriaca şi francezul porniră cu vădită uşurare spre camerele lor. Nordicul îl invită pe Rolf la o plimbare. Ieşiră printr-o uşă de serviciu a modestului hotel, înscriindu-se pe o alee liniştită, cu pomii aproape desfrunziţi. Îi seconda, la o mică distanţă, unul din poliţişti, gata să intervină în caz de pericol. Scăpat din corsetul zidurilor neprietenoase şi, poate, cine ştie (ba, Fairfax spunea că ştie!), împănate cu urechi curioase, Knud vorbi liber, vărsându-şi tot năduful.

— Îţi mulţumesc că ai venit, domnul meu. După cum îi mulţumesc amicului meu, Quentin, că te-a lăsat să vii. Exprimă-i, te rog, recunoştinţa mea. Sincer să fiu, este un ajutor nesperat. Am transmis aproape “la noroc” prin Comisia ONU, adresa noastră din Bosnia, în acest moment important pentru Singleton, şi... iată-te aci. Ţi-ai părăsit treburile, ai bătut atâta drum...

Rolf îl prinse şi-i apăsă uşor antebraţul: nu, nu era nevoie de firitiseli protocolare între oameni ca ei, dăruiţi binelui public.

Nordicul receptă mesajul, continuând şi mai eliberat de orice constrângere.

— Vezi dumneata... Când am iniţiat această comisie, nu ştiam peste ce pic. Aveam anumite semnale de la câţiva ofiţeri detaşaţi în zonă, francezi, englezi, americani chiar. Dar de la ce credeam eu până la...

Rolf simţi că e momentul să atace decisiv.

— Domnule Gunnarsen, vă întreb în numele prieteniei dvs cu omul căruia eu îi datorez totul, Singleton: totuşi, ce se petrece aci?

Norvegianul îşi privi în ochi tovarăşul de plimbare, oprindu-se o clipă pentru a da şi mai multă greutate răspunsului:

— Probabil... spun probabil, pentru că nu am dovezi... probabil una din cele mai odioase crime împotriva umanităţii din câte s-au comis în zilele noastre.

După câteva clipe de pauză, cât privirea lui Knud scrutase faţa americanului, nordicul spuse, pe neaşteptate, ceva care acceleră pulsul lui Rolf:

— Ai nervii tari, dragul meu. Mă bucur că Singleton ştie să-şi aleagă colaboratorii... Reluând plimbarea, Gunnarsen îşi continuă firul gândurilor.

— Am toate motivele să cred că această zonă a Bosniei, şi poate întreaga ţară este un imens poligon de încercare pentru acţiuni şi substanţe psihotrope. Fairfax n-a făcut parte, iniţial, din comisie; l-am solicitat eu, când mi-am dat seama că aici s-ar putea să nu fie vorba doar de sechelele vechiului război, ci de răbufniri ale unuia nou...

— Între cine şi cine? întrebă, calm, Rolf, străduindu-se să pară acelaşi partener de discuţie măsurat, stăpânit, sigur pe el.

— Nu ştiu, dragul meu. Şi nu cred să ştie cineva, cu excepţia, desigur, a celor ce l-au declanşat. Cu certitudine însă, cunosc victimele: populaţia, amărâţii ăştia de oameni

atât de greu încercaţi... Din cauza sărăciei extreme, ei consumă tot ce li se oferă ca ajutor de supravieţuire. Ei bine, se pare că au devenit cobai la scară de masă. Odată cu ajutoarele comunităţii europene şi mondiale, au pătruns în zonă colete cu alimente, băuturi, sprayuri, gume de mestecat şi chiar aşa zise medicamente care, pur şi simplu, iau minţile oamenilor. Una din explicaţiile posibile pentru înnebunirea cerşetorilor constă în faptul că nenorociţii sunt hrăniţi de la aceleaşi cazane, unde se gătesc alimente primite. De la cine? Nu ştiu. Poate, când se întoarce Fairfax, să aflăm mai multe.

— Vine azi? întrebă Rolf fără nici un accent de interes aparte.

— Sper că da. Este unul din experţii cu maximă calificare în diversiuni de acest gen. A avut de-a face, ani de zile, cu realităţile Belfastului, cu acţiunile IRA, înţelegi... Azi, sau poate mâine, încheie turneul în l0-l2 localităţi din zonă. Prelevează tot ce s-ar putea constitui în probă: conserve, pachete, obiecte cu provenienţă dubioasă şi cu posibile efecte nocive. Vor urma, desigur, analize chimice, expertize şi contraexpertize... Va dura, poate, dar odată şi-odată vom şti adevărul.

De data asta, Rolf fu acela care se opri, apucând din nou antebraţul interlocutorului cu aceeaşi deferenţă, dar şi cu puternic marcată grijă pentru tot ce se întâmplă aci.

— Domnule Gunnarsen, poate-mi depăşesc mandatul, dar îmi permit să vă întreb: mai ştie cineva ce mi-aţi împărtăşit mie, acum?

Răspunsul veni imediat, cu totală sinceritate, aşa cum merita împuternicitul lui Singleton, cel căruia, oricum, nordicul avea de gând să-i transfere întreaga afacere după consumarea alegerii Secretarului general ONU, pentru că ea trebuia să se afle pe mâinile autorităţilor Comunităţii europene şi mondiale, nu în grija unei simple organizaţii ecologiste:

— Nu, domnule Leacock. Nu ştiu nici măcar membrii comisiei mele! Fairfax a insistat să păstrez secretul absolut. Probabil că e spre binele celor prezenţi la investigaţii, acum, să nu ştie anumite lucruri. E un mod de a-i proteja. Nu se ştie ce forţe se ascund în spatele...

— Ca de pildă? îndrăzni Rolf.

— Poate fundamentalismul islamic, poate interesele economice şi geo-politice europene care au detonat statul ex-iugoslav, poate Mafia rusă, poate... dar Dumnezeu ştie cine poate să-şi mai fi vârât coada aci? De aceea te rog: discreţie absolută! Nici în gând să nu-ţi repeţi ce-ai auzit de la mine. Te conjur!

Când cei doi se întoarseră în hotel, norvegianul era, parcă, mai liniştit sufleteşte. Alături de Fairfax, acum avea încă un aliat în lupta cu un inamic pe cât de odios, pe atât de bine ascuns.

Cum intră în cameră, “trimisul lui Singleton” scoase din valiza garnisită cu etichete simandicoase un minuscul telemobil. Îi întinse antena, apăsă câteva butoane apoi, când i se răspunse şi recunoscu vocea, comandă scurt:

— Acţionaţi. Gradul zero. Cât de curat posibil. Sunt trei persoane. Traseul şi maşina vă sunt cunoscute. În niciun caz vehiculul nu trebuie să mai ajungă în vreun oraş din zonă: nici Sarajevo, nici Tuzla, nici altul. Clar?

Mulţumit, probabil, de răspuns, preciză că aşteaptă confirmarea, apoi închise. Ştia că nu-i va fi uşor să-şi justifice decizia, acasă, dar aci, la faţa locului, i se părea singura soluţie posibilă. Era sigur că Lon, omul de acţiune, va fi alături de el.

Automobilul de teren, condus de Jean-Paul Clouzot, având-u-i ca pasageri pe William Fairfax şi pe Bata Miloradovic, şeful poliţiei regionale, rula cu viteză de melc pe unul din drumurile mizerabile ce legau localităţile rurale ale ţinutului. Curând vor

ieşi la o şosea mai acătării, îl asigură gazda; puternicul Range-Rover se va putea aşterne la drum ca lumea.

Fairfax ar fi avut loc să stea foarte comod pe încăpătoarea banchetă din spate, dacă spaţiul n-ar fi fost ocupat în cea mai mare parte de nişte sacoşe ciudate. Acolo se îngrămădeau cutii de conserve, sticle de plastic cu băuturi nealcoolice, spray-uri cu cele mai felurite destinaţii, obiecte de toaletă, o mulţime de pachete şi pacheţele cu bomboane, jeleuri, gume de mestecat, napolitane; apoi borcane, borcanele şi borcănaşe ale căror etichete-tip indicau conţinuturi culinare dintre cele mai atractive. Din când în când, detectivul examina câte un obiect, arătându-l unui Bata Miloradovic intrigat la culme că acest civil, cu aer atât de misterios, îşi pierde vremea colectând lucruri care, pe-aci, au ajuns în aproape toate casele.

— Şi spuneţi că eticheta aceasta, diferită de cea a Comunităţii europene şi a coletelor sosite din continentul nord-american, a existat de la început în transporturile cu ajutoare?

Grea treabă, să se facă înţeles şi să înţeleagă el răspunsul. Intervenţia francezului de la volan, talentul de mim al detectivului şi bruma de engleză a localnicului făcură posibilă, până la urmă, o vagă, şubredă comunicare. Fairfax află astfel că obiectele care-l interesau, cu etichetă-tip, apăruseră în zonă la vreun an după ce comunitatea internaţională începuse să-şi manifeste generozitatea faţă de populaţia Bosniei. Nimănui nu-i trecuse prin cap să le înregistreze în evidenţe separate, de vreme ce veneau de-a valma cu restul coletelor. Dacă mai sunt? În ce cantităţi? Şi unde? Se poate afla, desigur, dar e de alergat...

După ce depăşiră un pâlc de pădure, când intrau în plin câmp, într-o pustietate desăvârşita, francezul acţiona frâna, la câţiva metri de lucrătorul care, cu un gest profesional intrat

în reflex, îi dirija pe varianta ocolitoare, o buclă nu prea mare; drumul normal era blocat cu o barieră proaspăt instalată, în spatele căreia trei drumari săpau de zor un şanţ cu nu se ştie ce utilitate. Pentru puternica maşină de teren nu era nici o dificultate să abordeze podeţul - şi el proaspăt instalat - care surmonta şanţul. Glouzot viră stânga, depăşi cu uşurinţă cei câţiva bulumaci ai podeţului şi se înscrise pe varianta marcată cu bandă portocalie, foarte vizibilă, atârnată de câteva stative improvizate. Nici o urmă de roţi nu indica trecerea vreunui alt vehicul prin acel loc.

— Se intră în normalitate, domnilor, glumi francezul, bine dispus. Când se repară drumurile e semn că civilizaţia...

Nu apucă să explice semnul. O explozie formidabilă transformă în pulbere arzândă şi automobil, şi pasageri, şi încărcătură.

Apoi, într-un timp record, prin grija echipei de oameni pricepuţi în asemenea treburi, dispăru orice indiciu că acolo ar fi lucrat cineva la întreţinerea şoselei sau că ar fi existat vreo barieră, cu vreo deviere a traseului.

Către seară, Gunnarsen avea să afle, îngrozit, că maşina de teren a forţelor aliate de supraveghere în Bosnia a călcat peste o mină şi că, din trupurile celor trei pasageri, nu s-au putut recupera nici nasturii metalici ai hainelor, totul se pulverizase, pur şi simplu. Nimeni n-a putut explica de ce Range-Rover-ul condus de Jean-Paul Clouzot s-a abătut de pe şosea, gest fatal într-o zonă cu atâtea reminiscenţe ale unui război crud şi nici măcar bine încheiat

După cum, la câteva zile distanţă, raportul întocmit de poliţia locală nu preciza amănuntul că mina ucigaşă fusese, de fapt, un lanţ de 7 mine legate în serie, ceea ce ar fi putut preface în cenuşă chiar şi caroseria unui tanc.

13

Ca de fiecare dată când trebuia să facă faţă primirii vreunui oaspete, Hazel se ocăra în sine, numindu-se o eternă diletantă în materie de gospodărie. Profesionista dosarelor impecabil rânduite se uita de sus, probabil cu multă compătimire, la casnica apucată de trac. Una care se pripeşte să aranjeze două platouri cu gustări, şi se tot răzgândeşte, panicată la gândul că sugestiile ei culinare "nu merg" cu şampania adusă, fără veste, de Emery, românul, "finul" ei şi-al soţului ei, Bernie Merwin.

Emery, în actele sale de imigrant Mircea Răzvan Întorsureanu, sunase la uşă cu un sfert de oră mai devreme şi, ca un boxer proclamat învingător la puncte, agitase deasupra capului două superbe sticle de şampanie. Dumnezeule, The Finest True French Bottled Champagne*! Bine, dar atunci ce i-o mai fi rămas amărâtului din prima şi modesta retribuţie primită de dânsul pe pământ american? N-are a face! replicase, foarte vesel, prietenul venit de departe; la noi, la Frecăţei, tot omul îşi udă prima leafă, altfel norocul slujbei seacă...

Norocul slujbei lui Emery? Hazel clătină din cap şi, pe când garnisea cu câte o ţâşnitură de ketchup sandvişurile încropite, reflectă la ocupaţia temporară obţinută de român. După neaşteptata întâlnire din Chinatown, şi uzând de cartea de vizită primită acolo, insul îndemânatic şi cu un nume imposibil de rostit corect o sunase pe Hazel la biroul ei din palatul Naţiunilor Unite. Era pregătit să vină cu o depoziţie la Comisia pentru respectarea drepturilor omului în Europa de est şi, cu accentul

---

** Adevărata şampanie franţuzeasca înbuteliată, de prima calitate*

său nostim, cu şi mai delicioasa lui bună creştere, întrebă la telefon cui, concret, să se adreseze... Gazdă câştigată de un solicitant simpatic, Hazel îl descususe suficient încât să-l poată recomanda serviciului de gospodărie a palatului. Administraţia angaja vopsitori pentru anumite lucrări de întreţinere la tubulatura din subsoluri. În mâinile lui Intorsureanu, vopseaua şpriţuită din pistolul cu compresie dirijată avea să acopere ţevile ONU mai uniform decât reuşea Hazel, în bucătăria ei domestică, să se descurce cu picantul ketch-up împuşcat pe tartine.

Şi uite-l că, la prima chenzină, omul venea cu recunoştinţa... spumoasă, iar ea, doamna casei, trebuise să-l introducă în living, în compania celuilalt musafir, acela anunţat, domnul Colin Fletcher, ziaristul, dornic să-i povestească lui Bernie amănuntele unei călătorii în Japonia.

— Şi, culmea, Bernie încă n-a ajuns acasă, s-a plâns la telefon că şeful, Wilbur Chester, i-a pus o treabă în braţe exact când se pregătea s-o şteargă; o să întârzie deci vreo jumătate de ceas. Hazel îşi muşcă buzele palide şi se întrebă, în inimioara ei de de gospodină diletantă, ce-or fi discutând, dincolo de zidul subţire, cei doi bărbaţi care îşi erau cu desăvârşire străini.

— Prin urmare... domnul Emery, parcă aşa ţi-a zis drăguţa de Hazel, dacă am înţeles eu bine. Fletcher îşi vârî mâinile adânc în buzunare, în căutarea unor chei pe care să le zornăie. Chipul celuilalt, tânăr, cu pomeţii obrazului sus, nasul tăiat cu fineţe şi irişi căprui surâzători, sub sprâncenele aproape îmbinate, îi plăcea. Ceea ce n-am înţeles, urmă ziaristul, e de ce Hazel se prezintă drept naşa dumitale.

— Pe scurt: fiindcă din Mircea a reţinut numai iniţiala, din Răzvan, alt prenume, tot iniţiala, iar eu am fost de acord. De când toată populaţia României iubitoare de film-serial a făcut o pasiune răscolitoare pentru Dallas în general, şi pentru

incorigibilul J.R. Ewing în special, procedeul a căpătat drept de aclimatizare şi în Carpaţi. Şi pe urmă, eu mă cutremuram de milă văzându-i pe funcţionarii federali în pericol să-şi scrântească limba la încercarea de a zice Întorsureanu. Dumneata ai reuşi? În-tor-su-rea-nu.

— Complicat, admise Colin.

— Nu-i aşa? Hazel l-a strâns într-un simplu I. Cu actele, situaţia va fi mai încurcată.

Fletcher, în cariera lui, discutase cu imigranţi din cele mai felurite etnii. Ştia că marele creuzet american nu se împiedică în dificultatea pronunţiei numelor de baştină, cât de lungi, cât de stranii ar fi ele. Se miră, deci, auzind continuarea românului.

— Nu doar mai încurcată, ci mai primejdioasă, mă tem.

— De ce? Unde-i primejdia?

Întorsureanu, Emery numai pentru doi prieteni (eventual Colin Fletcher putea fi, de azi încolo, un al treilea) zâmbi fără veselie.

— Unde? Într-un computer, probabil. Vezi dumneata, eu am primit viza de intrare în USA câştigând-o la loterie. Bafta mea! Dar, cu nişte ani mai înainte, îmi încercasem norocul pe cont propriu, strecurându-mă pe sub cortina de fier. Era, la vremea aceea, singura mea şansă: fuga din est, furişarea în vest. Eşec. Zdup! În l994, cortina nu mai era politică, devenise doar una economică. Am vrut s-o trec, recidivistul de mine... Ca să nu te plictisesc cu o poveste lungă, era cât pe aci să traversez Atlanticul într-un container frigorific din cala cargoului "Union's Hope".

Poliţia portuară din Le Havre, însă, m-a dibuit cu un ceas înaintea ridicării ancorei. Probabil spre norocul meu, căci în stare de sloi nu aş fi fost capabil să mai învăţ cuvintele imnului naţional al Statelor Unite.

— Şi în ce constă primejdia, omule?

— În “amnezia” mea la completarea fişelor, anul trecut, când cu loteria vizelor. Portul Le Havre a transmis portului New-York procesul verbal de reţinere pentru încercarea de trecere frauduloasă a frontierelor maritime. Aşa că, dacă eu am trăit cinci ani la temperatura de 36 grade şi cinci linii Celsius, vechea şi ilegala tentativă a stat congelată în tot acest timp. Acum, un birocrat oarecare poate oricând s-o dezgheţe. Şi măcar dacă eu aş fi singurul ce suportă consecinţele. Dar mi-e teamă pentru Mrs. Hazel şi pentru soţul ei, Bernie.

— Nu prea înţeleg ce au ei cu povestea asta...

— Mi-au dat adăpost. M-au invitat, fără un cent chirie, să locuiesc în vechea garsonieră a domnişoarei Zimmermann, dinaintea măritişului ei cu Merwin. Mă tem că, pe chestia asta, a simpatiei lor faţă de mine, şi-au riscat liniştea, avansarea ori mai ştiu eu ce. Amândoi au funcţii de domeniu public. Ei bine, prefer să-mi frâng gâtul, prefer cale întoarsă, decât să le fac, chiar indirect, cel mai mic rău acestor doi oameni. Scuză-mă pentru declaraţia patetică şi - cum să zic? - păstreaz-o pentru dumneata.

Fletcher tuşi, stingherit. Hipercorectitudinea, ca orice exagerare, nu intra în vederile lui. Se pomeni evaluând propriile jaloane liberale cu probitatea est-europeanului. Şi, în loc să iasă superior din acest joc, se simţi invadat de un simţământ ce semăna destul de bine cu o curiozitate admirativă. Nu-i părea rău că deţinea acum un secret al celuilalt. Mai curând se mira că izbutise, fără nici un efort, să-i merite mărturisirea confidenţială.

Hazel intră cu tăvile pline.

Aruncă o privire celor doi care, iată, discutaseră pe marginea vreunui subiect interesant, devreme ce acum lăsau impresia

că se cunosc de mult. Îi părea bine mai ales pentru Emery; orice nouă relaţie pe continentul unde a venit să trăiască este o rădăcină posibilă; şi tare l-ar vrea împământenit cu succes pe acest tânăr îndatoritor şi îndemânatec, cu optimismul lui neforţat şi o energie molipsitoare. Însă dacă Bernie şi cu ziaristul au anumite lucruri de pus la punct, - şi se pare că abia aşteaptă, rămâne de văzut cum întâlnirea dintre ei o să poată absorbi prezenţa imigrantului, cu sticlele lui festive cu tot.

Bernie îşi făcu apariţia mai agitat decât îi era felul. Iar, când Colin declară că, din punctul său de vedere, ceea ce are de povestit nu conţine secrete pentru nimeni dintre cei de faţă, se trânti pe un fotoliu şi se mulţumi să spună:

— Okay, atunci dă-i drumul.

Colin privi în jur. Bernie, Hazel, acest Intorsureanu formau, ca şi el însuşi, un public hrănit cu câteva vechi şi îndărătnice clişee consacrate Extremului Orient. Suspină, admiţând că suita lui de reportaje nu făcuse decât să adâncească arhetipurile. Însă inedite cu adevărat erau constatările nepublicate.

— Mai reţii, Merwin, ce mi-ai spus despre căderea "grupului magic", din Hokkaido? Era riguros exact. Recordul absolut de eficienţă a poliţiei japoneze din toate timpurile a fost lichidarea acestui grup. În ciuda unui fanatism extraordinar în păstrarea conspirativităţii, toţi membrii, cu o excepţie, au fost ridicaţi simultan. Din şedinţele consiliilor de administraţie, din patul amantelor, din sălile de antrenament - năvodul s-a strâns peste ei dintr-o dată. Întrebarea este: cui trebuie atribuit succesul? Poliţiei? Nici poliţia nu crede! Pe undeva există un adevăr pe cât de simplu, pe atât de bine ascuns. La fel de tăinuit ca şi resorturile fenomenelor stranii din întreaga lume interlopă a globului, despre care mi-ai vorbit tu, Bernie, la prima noastră întâlnire. Şi

ziaristul rezumă, în câteva cuvinte, pentru Hazel şi Emery, senzaţionalele constatări ale statisticianului FBI.

Bernie îşi scutură energic mâna din încheietură, ca şi cum ar fi vrut să coboare mercurul dintr-un termometru imaginar.

— Important ar fi de ştiut ce fărădelege plănuită a fost împiedicată prin căderea bruscă a grupului nipon. Iar esenţialul, este, dacă nu mă înşel...

“Termometrul” încremeni în aer de parcă Merwin ar fi zărit o fantomă.

— Esenţialul: “magicii” au căzut pentru că refuzaseră să intre în cartelul mafiilor!

Hazel constată că gustările ei nu izbuteau să concureze, în atractivitate, mărirea şi decadenţa unor băieţi răi ce acţionaseră atât de departe de modestul ei cămin. Întrebă cu naivitate:

— Aşadar, tu, Bernie, crezi că peste toate insuliţele arhipelagului lor dictează un singur boss satanic?

— Ai definit exact situaţia, Hazel! Boss-ul satanic, la care te referi, a obţinut sau e pe punctul să obţină oprirea conflictelor în subsolul foşgăitor al mapamondului. La comanda unui singur glas, în lumea interlopă se face linişte şi se bate laba. Colegial.

Ca picat din lună, Intorsureanu zise pe neaşteptate:

— Dar noi şampania aia când o bem? Ce naiba, într-un congelator ca al vostru, vast cât Alaska, îmi închipui că s-a frapat, nu?

Bernie şi Colin se holbară la el. Hazel pili cu uşurinţă colţul tăios al intervenţiei, explicând că primii dolari intraţi în buzunarul unui imigrant se cer, după o cutumă a zonei de origine, băuţi; apoi zâmbi şi-l invită pe Emery să meargă la bucătărie, unde să arunce dopurile în tavan; cele patru pahare le pregăteşte ea, dincoace.

Tânărul născut la curbura unor munţi, fenomen geologic ce se insinua până şi în numele său, râse pe săturate.

— Slavă Domnului, mă temeam că îmi veţi cere, aşa, de politeţe, o părere în colocviul dumneavoastră! Prefer să fac poc...

Şi albeaţa dinţilor sănătoşi, deşi neatinşi de Colgate până la vreo 25 de ani, îi fulgeră pe americanii legitimaţi de trei, cinci, respectiv opt generaţii.

— Stai, omule! Stai şi zi-ne ce crezi! Eşti binevenit dacă ai vreo idee! Să fim afurisiţi dacă sorbim vreun strop din licoarea ta fără să ştim ce-ţi trece prin cap! Cum devine treaba cu sindicatul crimei, după opinia lui Emery?

Emery era în tocul uşii.

— Păi, nu mai e sindicat. Asta e o fază depăşită, din câte înţeleg eu. Acum e o armată. Mondială. Exersată printr-o disciplină de oţel. Cu pedepse de groază pentru potenţialii rebeli. Cu recompense regeşti pentru bunii ţintaşi. Cu un soi de Bismark, sus de tot, care a pus şaua pe toate mafiile mai mici ori mai mari, şi le-a topit într-un imperiu unic. La vremea lui, originalul a dat un Reich şi ar fi ajuns, probabil, stăpânul lumii dacă un Kaiser, înfumurat şi prost, nu-l dădea deoparte. Noul Bismark a unificat o Malefie şi nu va îngădui nimănui să-i uzurpe autoritatea. Şi, dacă nu i se va afla, rapid, identitatea, părerea mea este că potul cel mare - Terra asta prăpădită - al lui o să fie. Doamnă, domnilor, şi-acum, daţi-mi voie să-mi intru în atribuţii.

Curând, din mica bucătărie a soţilor Merwin, răsunară două pocnituri straşnice. A doua, la un interval de secunde, păruse ecoul celei dintâi. Pentru Bernie, pentru Hazel, nu încăpu îndoiala că Intorsureanu-Emery desfăcuse simultan, de pe ambele sticle, botniţele de sârmă.

Oare nu acelaşi ambidextru trecuse, de la prima tentativă, mingea prin strunga marcată de două cuie, la baraca din Chinatown? Mandarinul cu evantai şi slujnicuţă era, martor tăcut, pe mijlocul bufetului.

14

Douglas Forrest, şeful biroului de presă al Organizaţiei Naţiunilor Unite, nu mai păţise una ca asta şi, din câte ştia, nici predecesorii săi nu apucaseră o asemenea situaţie imposibilă: votul - consumat, rezultatele - gata de anunţat opiniei publice, haita ziariştilor - adunată şi întărâtată de aşteptare, dar câştigătorul, omul vânat de toate blitz-urile, microfoanele, camerele de luat vederi şi întrebările reporterilor - nicăieri!

— Dacă nu-l interesează ce se întâmplă pe-aici, de ce-o mai fi candidat? se întrebă Doug cu voce tare; îşi regretă însă imediat cuvintele. Elisabeth Knight, şefa serviciului Protocol, pusese, în privirea indignată cu care-l gratula, toată simpatia de care se bucura Singleton printre funcţionarii şi mai ales funcţionarele ONU.

— Bine, bine, mârâi Doug concesiv dar deloc convins. El nu greşeşte niciodată, el ştie întotdeauna ce-i bine; acum eşti mulţumită, Beth?

La gestul ei, trădând o veche şi încă netranşată dispută pe tema aceasta, Doug hotărî:

— Mergem. Sper că ai sesizat pluralul. Noi. Vii cu mine, să vezi şi tu cum este când nu ştii pe unde scoţi cămaşa...

Sala de protocol era arhiplină. Deşi se cunoşteau rezultatele votului, perspectiva unui prim contact cu noul secretar general, şansa unui interviu şi chiar cele câteva banale răspunsuri oferite

“la grămadă” adunaseră toată floarea mediatică a New-York-ului. Apariţia celor doi funcţionari ONU, care îşi făcură loc cu greu printre oameni, cabluri şi aparate, în loc să întrerupă brumul sonor, ridică volumul zgomotului, apropiindu-l de vacarm. Cum, nu e de faţă secretarul general? Unde este Singleton?

— Doamnelor şi domnilor, imploră Forrest, ridicând şi agitând mâinile deasupra capului, atenţie! O clipă de atenţie vă rog!

Jurându-şi să obţină, pentru această sală, instalarea unei staţii de genul celor în funcţiune la concertele rock, devreme ce una destinată fiinţelor civilizate este ineficientă, şeful biroului de presă reluă, de-abia auzit:

— În primul rând, vă ofer rezultatele oficiale ale votului de azi-dimineaţă, chiar dacă ele au “transpirat”.

Aşadar: Quentin Dexter Singleton a întrunit 81,6% din voturile exprimate, devenind astfel noul Secretar General al Organizaţiei. Pentru ceilalţi doi candidaţi s-au înregistrat următoarele opţiuni: 15,2% pentru Michael Whiteline, respectiv 3,2% pentru Clyde Clifford. Este cea mai categorică victorie din istoria alegerilor pentru această înaltă funcţie. Cel mai apropiat scor a fost înregistrat în anul 195...

Doug nu apucă să termine nici măcar precizarea anului; din sală, îi închise gura prima pereche de întrebări, aruncată pe un ton ce nu prevestea nimic bun:

— Unde este domnul Singleton? Când îl vom vedea?

Forrest simţi că trebuie să pună lucrurile la punct, altfel situaţia ameninţa să iasă de sub control.

— Doamnelor şi domnilor, vreau să mă fac bine înţeles: nu eu am convocat această reuniune, ci dumneavoastră aţi cerut-o. De altfel absolut firesc şi legitim, se grăbi să adauge, recepţionând primele proteste la precizarea sa. Trebuia să cunoaşteţi

din sursă autorizată rezultatele scrutinului. Tot ce ştim noi, continuă şeful biroului de presă, însoţindu-şi cuvintele cu un gest al mâinii drepte care o cuprindea şi pe Beth, vă oferim cu dragă inimă. Cât despre conferinţa de presă a noului secretar general, ei bine, trebuie să fiţi de acord cu mine că ea presupune, obligatoriu, prezenţa secretarului general însuşi, domnul...

— Quentin D. Singleton în persoană, rosti o voce, în timp ce omul care vorbise tăie mulţimea şi se alătură celor doi funcţionari, plasându-se chiar între ei şi preluând conducerea "ostilităţilor" cu un efect al "intrării în scenă" care stârni aplauze. De fapt, nimeni din cei prezenţi n-a putut fi convins, vreodată, că Singleton nu şi-a studiat şi pregătit apariţia cu minuţia cu care se gândeşte scenariul decernării premiilor Oscar.

— Doug are perfectă dreptate, continuă noul venit. Conferinţa de presă a cuiva, în absenţa acelui cineva, e un non-sens. Deci, iată-mă.

Din nou răsunară câteva aplauze, foarte preţioase când vin din partea acestui public, obişnuit nu să aplaude, ci să noteze, să iscodească, să cârcotească şi să toace mărunt un om, un fapt sau o temă.

— La dispoziţia dumneavoastră, doamnelor şi domnilor; trageţi! Ce doriţi să ştiţi? - vorbi, din nou, Singleton, făcând deliciile auditoriului pe care, constatau cu uimire atât Doug cât şi Beth, noul lor şef îl cunoaşte perfect şi-l joacă pe degete. Ca şi cum s-ar fi "dat cep" unui butoi plin cu nesăţioasă curiozitate, întrebările se năpustiră, toate deodată, peste proaspătul ales. Zâmbitor, dezarmat, încercând, preţ de multe secunde, să desluşească ceva din cuvintele aproape strigate ce se întretăiau prin aer, demnitarul sfârşi prin a ridica mâinile, cerând tăcere. O obţinu cu o rapiditate miraculoasă. Când în sală se putu desluşi până şi bâzâitul unei muşte, Frank reluă

în aceeaşi manieră, puţin comună conferinţelor de presă ale înalţilor demnitari.

— O.K., am înţeles. Doriţi să ştiţi tot; şi ceva pe deasupra... Din nou, aplauze la scena deschisă.

— Vă promit, doamnelor şi domnilor, că în tot cursul mandatului meu, locul unde vă aflaţi acum va fi casa dumneavoastră, sau propria dumneavoastră redacţie - dacă vreţi. Orice informaţie solicitată, oricând, vă va fi furnizată pe loc, complet şi nediscriminatoriu. La mine veţi avea acces în orice oră din zi, cu excepţia momentelor în care obligaţii prestabilite sau îndatoriri protocolare mă vor reţine. Veţi afla de la sursă, în timp util, tot ce gândeşte, pregăteşte, lansează şi înfăptuieşte Organizaţia Naţiunilor Unite. Vom acţiona împreună. Mai mult: vom forma o echipă. Fără mass-media, fără dumneavoastră, speranţele puse în noul mandat, de cotitură în istoria Organizaţiei, ar rămâne visuri frumoase.

Ce am de gând? Cu ce speranţe, ambiţii şi proiecte vin? Cu ce substanţă încerc să dau acoperire sintagmei" cotitură istorică" de care m-am servit? Veţi afla foarte curând, începând chiar cu discursul de investitură.

De la tonul uşor frivol, de complicitate glumeaţă cu neortodocşii mânuitori ai cuvântului, vorbitorul alunecase pe nesimţite spre registrul grav, aproape patetic, dar de un patetism bine strunit.

— Prezenţa mea acum, aici, n-a fost o întâmplare, ci un gest deliberat. Chiar înaintea unei declaraţii programatice destinată conclavului naţiunilor, am simţit nevoia să mă adresez dumneavoastră. Reţineţi: apelul către oamenii presei este primul demers public, în noua mea calitate. Sper să-l receptaţi cu inima deschisă şi cu acord total. Facem echipă?

Întrebarea, plasată pe neaşteptate, fu imortalizată pe peliculă şi bandă, în străfulgerările blitz-urilor, împreună cu răspunsul zgomotos şi cvasi-unanim al reprezentanţilor unei bresle ce era pe cale să dobândească un nou idol.

— Şi totuşi, domnule Singleton, de ce v-aţi ascuns în ultimele zile? Şi unde? se detaşă o voce de entuziasmul general.

Intervenţia, amintind alesului că presa aplaudă uneori, dar mai ales scormoneşte, nu păru să-l deranjeze pe falsul Singleton.

— În cea mai deplină transparenţă, cum am promis, voi răspunde - cu riscul de a vă dezamăgi: m-am odihnit, domnule. De altfel, colaboratorii mei, Doug şi Beth, aci de faţă, pot depune mărturie că, la plecare, nu eram bronzat. Unde am fost? Pe o plajă liniştită, într-un Ioc ferit de - trebuie să recunosc! -curiozitatea dumneavoastră; singur cu gândurile mele. Dacă aş fi ziarist, eu aş pune însă o altă întrebare, şi anume...

— Îmi permiteţi să o pun eu, domnule Singleton? interveni un bărbat, declinându-şi îndată numele şi calitatea: Colin Fletcher, ziarist independent. Fac pariul, pe o ladă de șampanie, că ştiu întrebarea sugerată de dumneavoastră. Marşaţi?

— Evident! M-aţi făcut teribil de curios, răspunse, într-adevăr montat, secretarul general.

— Cred... ba nu; sunt sigur că ea sună aşa: de ce aţi simţit nevoia acestui răgaz în deplină singurătate?

— Exact! Absolut exact, domnule Fletcher! exclamă falsul Singleton, părăsindu-şi locul şi strângând mâna ziaristului după ce dislocase câteva rânduri de slujitori ai presei scrise, vorbite şi filmate. Vă felicit pentru intuiţie.

— O puteţi numi perspicacitate, preciza Colin, dovedind că nu suferă de falsă modestie.

— Din nou aveţi dreptate: 2-0! Șampania e a dumneavoastră. Mi-ar face o deosebită plăcere să bem una din sticle în biroul

meu, imediat după instalare. Beth, să ai grijă. Nu uiţi, da? spuse înaltul demnitar, întorcându-se către şefa protocolului şi înmânându-i cartea de vizită oferită de Fletcher.

Dar să revenim la chestiune. De ce am simţit nevoia să dispar? Simplu: ca să-mi "încarc bateriile". Ştiu bine ce mă aşteaptă. Veţi înţelege şi dumneavoastră, când îmi veţi cunoaşte programul. Dacă ne-ajută Dumnezeu, ONU va înceta să fie o organizaţie de protocol unde se produc utopii sau frecţii pentru picioare de lemn. Vom ataca în sfârşit problemele fundamentale cu care se confruntă azi omenirea. Vom încerca să schimbăm cursul lucrurilor, să pregătim şi să determinăm noi evenimentele, nu să le tot consemnăm neputincioşi. Dar... toate la timpul lor.

Un alt ziarist aruncă nada:

— S-a vehiculat în presă, ca motiv al absenţei dvs, dorinţa de a nu influenţa votul. E adevărat?

— Nu neg; a cântărit şi acest aspect în decizia mea. Deși, pentru a fi absolut sincer, ştiam că prezenţa sau absenţa, în aceste zile, de pe culoarele Palatului Naţiunilor, nu poate fi decisivă pentru vot. Oricum, vă rog să mulţumiţi, în numele meu, ziaristului care a acreditat ideea în opinia publică; puţină modestie prinde bine la imaginea mediatică, nu-i aşa?

Reacţia sălii fu promptă; pe lângă aplauze, acum răsunară şi urale, ca la meci. Cert, ziariştii îl susţineau pe noul secretar general ca pe unul de-ai lor: spirit viu, extrem de mobil, mereu "pe fază", limbaj elastic, lejer, pendulând cu nonșalanţă între registrul grav şi cel mai "haios" ton cu putinţă pentru un atât de înalt demnitar - totuşi.

Ultima replică, pe cât de mult fericea hoarda gazetarilor, pe atât de profund intriga o femeie, apărută în spaţiul sălii, chiar lângă intrare. Hazel Zimmermann nu-și putuse reprima, până

la urmă, curiozitatea de a asista la prima conferinţă de presă a lui Singleton; evenimentul se derula aproape de biroul ei, în aceeaşi aripă a etajului l4.

Ceea ce vedea şi auzea o punea pe gânduri. Să fie oare adevărat că puterea îi schimbă pe oameni mai mult decât banii, succesul, durerea sau orice altceva? Chiar şi puterea încă neexercitată, de-abia “mirosită”?

Bărbatul pe care credea că-l cunoaşte, omul măsurat în gesturi, riguros în aprecieri, zgârcit cu vorbele, sobru, modest până la uitarea de sine, iată-l că glumeşte cu ziariştii, stârneşte hohote de râs şi ropote de aplauze, întocmai ca vedetele pe care el nu le putea suferi, iar acum, poftim!, mulţumeşte reporterilor că l-au suspectat de modestie! Să-nţeleagă cine poate, că ea... Colin Fletcher interveni din nou.

— În numele şampaniei de-abia câştigate, domnule secretar-general, vă mai cer favoarea unui răspuns.

— Cu plăcere, domnule Fletcher, dar... fără pariu, rogu-vă; altfel, mă ruinaţi! Ascult.

— Nu este un secret că tatăl dumneavoastră a dorit din adâncul inimii să vă vadă în locul unde aţi ajuns azi. Puteţi preciza când, şi cu ce prilej, v-a vorbit prima dată domnul Archibald Singleton despre această intenţie a domniei sale?

Într-o fracţiune de secundă, Franco Amore, şi cum l-o mai fi chemat de-alungul anilor, pricepu sensul şi avu reprezentarea exactă a expresiei” i s-a pus pata”. Sala, cu asistenţă cu tot, deveni un hău negru şi ameninţător, din străfundurile căruia sclipeau, ici-colo, ochi răi, gata să-i surprindă slăbiciunea şi să-l demaşte. Fu cuprins de o spaimă animalică. Nu mai ştia cine este, cine vrea să pară a fi, ce caută acolo... Lupta din răsputeri să-şi recapete luciditatea, să-şi înghită nodul din gât care-i bloca respiraţia şi vocea, să-şi calmeze pulsul ce-o luase

razna. Primul gând coerent de care fu capabil se însăila chiar şi mai jalnic decât reacţia viscerală, încă nedepăşită: "Deci... ăsta sunt eu. Atâta rezist. Mă nărui din nimic, în primele cinci minute. Frank, băiatule, cacialmaua secolului nu-i de nasul tău"...

Trase aer în piept, încercând să răspundă, neştiind însă nici ce va spune, nici dacă vocea îl va asculta.

Numai că, tocmai atunci, o altă voce răsună de undeva, din fundul sălii:

— Dacă am înţeles bine, întrebarea se adresează, deopotrivă, fiului şi tatălui. Corect?

Toate privirile se îndreptară către bărbatul în vârstă care, fără să ştie, îl salvase pe impostor de la "knock-out tehnic". Nimeni altul decât Archibald Singleton înfrunta, zâmbind larg, curiozitatea generală pe care tot el o satisfăcu imediat.

— Dacă e corect, îl rog pe fiul meu să-mi ofere satisfacţia acestui răspuns. De acord, Dexter?

La înclinarea grăbită şi repetată a capului de către cel întrebat, bătrânul începu să povestească degajat, de parcă s-ar fi aflat între prieteni de-o viaţă:

— În prima zi de colegiu, acum mulţi ani... nu spun câţi ani în urmă - pentru imaginea mea, nu a lui, preciza Archie pe tonul glumeţ ce părea că i-a molipsit pe toţi - l-am rugat pe Dexter să înveţe în aşa fel, încât să fie cel mai bun. Nu de dragul meu, nu de dragul blazonului familiei, ci cu gândul la exigenţele postului; evident, postul de secretar general al Organizaţiei Naţiunilor Unite, altul n-am conceput nici în cele mai pesimiste planuri ale mele!

Aplauzele spontane demonstrau că nu numai fiul, ci şi tatăl îşi "făcea numărul" la perfecţie. Atât de bine ieşea întreaga pasienţă, încât Hazel, dacă nu l-ar fi cunoscut pe Fletcher şi n-ar

fi vorbit cu el chiar în dimineaţa acelei zile, ar fi putut jura că întrebarea a fost "aranjată". Că ea face parte dintr-un ingenios scenariu, alături de apariţia-surpriză, dar tocmai "la ţanc", a noului ales, şi de prezenţa incognito, printre ziarişti, a capului familiei Singleton.

— Încă un cuvânt, și vă las să vă vedeţi de treburi, completă bătrânul, cu acelaşi aer de om fericit. S-a vorbit aci despre modestie. Băiatul meu - de care, de ce să nu recunosc? sunt mândru! - a minimalizat-o. Eu, doamnelor și domnilor, respect prea mult presa pentru a-i ascunde un adevăr la care, după opinia mea, are dreptul. Trebuie să ştiţi că propriul meu fiu mi-a interzis să calc în Palatul Naţiunilor până în clipa în care se va fi consumat votul. Nici la petrecerea de adio a fostului secretar general nu m-a lăsat să vin, dacă vă imaginaţi aşa ceva! Am un martor: este adevărat, domnule Fletcher? Vă amintiţi convorbirea noastră telefonică de-atunci?

Ziaristul confirmă, făcându-l pe bătrân şi mai fericit.

— Ei bine, pentru că electorii, în sfârşit, s-au pronunţat, iată-mă printre dumneavoastră, nu să-mi încarc, ci să-mi descarc bateriile. Scuzele mele şi felicitări, dragul meu băiat...

De data aceasta, aplauzele consfinţeau nu un succes, ci un triumf oratoric. Toţi cei de faţă înţelegeau că vin vremuri frumoase pentru ziarişti, aici, în sediul Naţiunilor Unite.

Secretarul general, recules din criză, se apropie de bătrân şi-l îmbrăţişa cu o căldură de care Archie nu şi-a crezut fiul capabil vreodată. "Mulţumesc" -ul filial, șoptit la ureche cu vocea încă alterată de emoţie, umezi ochii lui Archie, sub privirile la fel de emoţionate ale unei asistenţe intrate, parcă, în plină melodramă hollywoodiană. Bătrânul nu bănuia însă cât de justificat, cât de sincer, de profund şi disperat - sincer era acel" mulțumesc".

— Şi acum, doamnelor şi domnilor, glăsui cu siguranţa recâştigată Singleton-junior, permiteţi-mi să închei această... cum să-i spun? Conferinţă de presă nu pot s-o numesc, raportat la veritabilele întâlniri cu dumneavoastră, care vor urma, vă promit. Luaţi această întâlnire ca o prefigurare, dacă vreţi, a spiritului, tonului şi atmosferei ce le vor prezida. Acum... mă păsuiţi? Îmi permiteţi să-mi conduc acasă tatăl şi să-mi revăd, în sfârşit, familia?

Cei doi Singleton părăsiră împreună, într-un ultim ropot de aplauze, impozanta sală de protocol, sub privirile topite ale Elisabethei Knight şi uluite, de-a dreptul, ale lui Doug Forrest.

Secretarul general nu se opri o clipă, nu adresă vreun gest de simpatie sau măcar de recunoaştere fostei sale colaboratoare, Hazel, surprinsă şi fixată de evenimente lângă intrare, acolo unde se postase de la început. Faptul nu trecu fără ecou în conştiinţa drăguţei doamne Merwin-Zimmermann. Aşa se face că, puţin mai târziu, la o cafea, în barul Palatului, când Bethy Knight îi spuse: -" Ai dat lovitura, Hazel; te cunoaşte, ai lucrat cu el, vei intra sigur în cercul colaboratorilor apropiaţi", invidiata secretară răspunse dubitativ, ba chiar cu o neaşteptata nuanţă de scepticism:

— Ştiu şi eu? Deie Domnul să ai dreptate, dar...

Aflat la volan (volanul acelui "Lincoln-imposibil-de-furat" !), având-l în dreapta pe Archie, falsul Singleton simţea că ziua începuse bine. Bătrânul îl acceptase total, iar acum fredona, dogit, Oda Bucuriei... Frank se îndrepta încrezător spre bârlogul familiei, unde urma să vieţuiască o vreme, alături de Singletoni. Era perfect pregătit. Studiase amănunţit câteva casete filmate pe îndelete în casa către care maşina înghiţea kilometri. Cunoştea bine topografia clădirii, fiecare încăpere, ba chiar fiecare obiect

de mobilier şi de toaletă, dependinţele, vecinătăţile. Asimilase perfect fişele despre membrii familiei, cu obiceiurile, ticurile, termenii şi expresiile favorite, preferinţele culinare, simpatiile şi respectiv antipatiile fiecăruia, datele despre cei apropiaţi. Nimeni - în afară de Gus, Lon şi Rolf - nu ştia că cineva, din personalul casei, lucrase trei ani la întreaga documentaţie necesară şi încă se mai afla acolo, pentru orice eventualitate.

Frank învăţase lecţia. Îi erau necunoscute doar faptele - mici sau mari -consumate în intimitatea relaţiilor dintre membrii clanului; dar pentru asta exista prizonierul. Era convins că se va descurca. Rătăcirea de sine, spaima “grăuntelui de nisip” informaţional strecurat în angrenajul de fineţe proiectat şi pus în operă de Gus, rămăsese undeva, în urmă. Acum trebuia cucerită Rowena Sandra; aici, Franco Amore se simţea pe teren sigur. Întotdeauna ştiuse cum să ia femeile. Dar copilul? Cum va fi cu Teddy? Rămâne de văzut.

15

Când Abigail apăru în celulă, prizonierul răsuflă uşurat; atât cât putea fi de uşurat un om ce se ştia condamnat la moarte. Măcar... povestea spusă de frumoasa bandei îl va face să plece pe lumea cealaltă cunoscându-şi călăii. Şi apoi, dacă târgul funcţionează, înseamnă că executarea sentinţei rămâne în suspendare.

Femeia îi spuse că mâine, “dotarea” celulei va spori cu un radio şi un mic televizor, apoi îl întrebă direct:

— Mergi pe înţelegerea noastră? Eşti gata s-o respecţi? Eu sunt. Cred, Quentin, că acordul este mulţumitor pentru amândoi. Hai să luăm de la viaţă, în condiţiile date...

Singleton mârâi:

— Chiar şi în condiţiile date!

— Da. Chiar şi în condiţiile date, pe care le-am comentat îndeajuns, viaţa rămâne viaţă. Să-ţi reamintesc termenii înţelegerii, Quentin? Şi, iartă-mă: te superi că am renunţat la formele protocolare? Simt că devin stupide.

— Simţi exact, Muriel. Cred că am dreptul, pe baza reciprocităţii, să aleg şi eu unul dintre prenumele pe care le porţi. Pe cel mai vechi. Autenticul.

— Deci nu l-ai uitat?

— Precum vezi. Te-ai născut cu numele Muriel. Dintr-un neam Mc. Carson care, nu ştiu de ce, a devenit Lloyd, ca ulterior să ajungă Throwstone... şi aşa, probabil, la infinit. Păpuşică rusească în burta scobită a altei păpuşici ruseşti, care la rândul ei... etc.

Iubita lui Frankie surâse, pentru prima oară în acea dimineaţă.

— Deci ţii la termenii acordului. Vrei să ne cunoşti istoria. Bine. În schimb, o să-mi furnizezi, la cerere, punctual, orice informaţie i-ar fi utilă lui Frank al meu, acolo unde este acum. Vrei să încep eu? Sunt gata. Dar trebuie să fiu sigură că joci loial.

Singleton se aşeză. Îşi încrucişă braţele pe piept. O privi direct. O femeie frumoasă, nevrotică, pendulând primejdios între exaltare şi cinism. Un partener de joc cu dublu angajament. Nu putuse hazardul să nimerească mai bine? Uite că nu. Spuse ferm:

— Încep eu. Ce te interesează, pentru azi?

Muriel-Abigail zâmbi mai larg. În sfârşit, putea începe. De dragul lui Frankie, şi-ar fi vârât capul în gura căscată a unui tigru de circ. Iar alături de ea sta, nu o fiară, ci fratele lui Frankie, după tată, tulburător, ah, da, iată un gând de lăsat mereu deoparte.

— Interesează relaţia pe care o ai cu domnul Knud Gunnarsen. De când, în ce termeni, pe ce baze, până la ce grad de apropiere.

— Ai hârtie şi pix? Voi redacta o fişă de care sosia mea să se poată folosi. Până una alta, îţi răspund: Knud este un coleg în sensul larg al cuvântului. Am lucrat împreună la nişte proiecte de asanare, el pe latura ecologică, eu aplicând parametrii specialităţii mele. Ne vedem rar. Regretăm amândoi caracterul sporadic al relaţiei. Ne respectăm. Încolo, nimic special...

Femeia se strădui să elimine nuanţa de suspiciune din îngânarea ultimelor două cuvinte.

— Nimic special?

Singleton, deranjat, îşi îngustă deschiderea ochilor. Aşteptă. Îi pune la îndoială sinceritatea?

Dar Abigail era absolut decisă să câştige definitiv încrederea prizonierului. Din poşeta atârnată pe umeri, extrase o hârtie împăturită. I-o oferi lui Quentin.

— Poftim, reciteşte.

— Ce-i asta?

— O scrisoare neterminată. Trasă la copiator, de fapt. Oamenii noştri au găsit originalul în servieta “diplomat” din maşină. Nu-ţi recunoşti scrisul? Te pregăteai s-o trimiţi lui Gunnarsen, în ziua când ai... ajuns la noi.

— “Am ajuns” ? Ai umor...

Singleton despături hârtia şi îşi revăzu gândurile.

“... Ca mai întotdeauna, îţi împărtăşesc fără rezerve ideea majoră, dragă Knud. Ceva mai mult: după ce îţi vei finaliza ancheta, limpezindu-ţi treburile din Bosnia (unde, dacă nu voi putea fi de faţă spre a te ajuta personal, o să fiu reprezentat de un colaborator apropiat), ne vom întâlni negreşit. Ca să punem la punct programul solicitat de tine”.

Sări câteva rânduri. Esenţa mesajului era mai jos.

“... Da, austeritatea nu este obligatoriu un atribut şi simptom al sărăciei. Voi, nordicii Europei, trăind în ţări care numai paupere

nu sunt, propuneţi omenirii, prin chiar sistemul vostru de viaţă, o variantă a austerităţii în bogăţie, propunerea cumpătării benevole. Şi demonstraţi convingător că, altfel, societatea de consum riscă să devină modelul iraţional, sinucigaş chiar, pentru o omenire care nu-şi mai satisface nevoile, ci capriciile”.

“... Dar despre toate astea, vom discuta după pronunţarea votului. Şi, sunt sigur, abia atunci vom fi capabili să acţionăm la un alt nivel de eficienţă...”

Ridică ochii de pe text

— De ce este copie? Aţi trimis originalul lui Gunnarsen?

Abigail nu se zăpăci. O ajută linia ei generală de conduită: să nu mintă fără motive bine întemeiate.

Adevărul este deseori profitabil, falsul - neproductiv; o lecţie semnată Gus.

— Nu ştiu. Poate că da. Oricum, nu mie mi s-a încredinţat afacerea. Să-ţi spun ceva, Quentin. Eu ştiu istoria veche a familiei. Dacă vrei s-o afli, bine; ce se întâmplă azi, ce-o să se petreacă mâine, habar n-am. Nava noastră are compartimente etanşe. Dacă se sparge unul, celelalte plutesc liniştit. Înţelegi?

— Desigur, ţi-am promis o fişă. Mâine o capeţi. Iar acum, frumoasă Şeherezadă, te-aş ruga să-mi spui întâia poveste. Dă-mi voie să te imaginez în decor oriental: o frumoasă care îşi câştigă prelungirea liniştii traficând, la fiecare întâlnire cu sultanul-despot, câte o istorie. În treacăt fie zis, nu cred că vei avea nevoie chiar de o mie şi una de nopţi.

— Fie şi Şeherezadă. Dar, mai întâi, încă o informaţie, te rog.

— Încă una? Târgul devine inechitabil!

— Nu, nu. O informaţie, una, şi vine rândul meu. Frank vrea să ştie... Frank este obligat să ştie ce probleme îi pot ridica persoanele din anturajul de serviciu. Deci: oamenii cu care ai colaborat îndeaproape.

Singleton se miră.

— Ce probleme? Nimic de semnalat.

— Sigur? insistă ea.

— Sigur, rosti el apăsat

Minţea prin omisiune, dar conştiinţa lui nu scârţâia deloc. Ce altceva este loialitatea faţă de ticăloşi decât o ticăloşie?

Oricum, hotărâse definitiv: orice schimb i s-ar oferi vreodată spre negociere, să nu deschidă sertăraşul în care încuiase, de ani şi ani de zile, amintirea unor scânteietoare dar efemere ore petrecute în intimitatea unei anumite Hazel Z.

Cinci minute mai târziu, Abigail (sau Muriel) sta aşezată direct pe podea, turceşte, cu gambele încrucişate sub pulpe. Era o poziţie la realizarea căreia rememorarea ilustraţiilor din basmele pentru copii nu prea ajuta, în schimb trisăptămânala frecventare a unui salon de gimnastică aerobică i-o recomanda ca pe idealul repaos. Povestitoarea se putea concentra astfel asupra istorisirii, făcând abstracţie de neprimitorul cub cu sclipiri îngheţate. Bărbatul, rămas în picioare, într-un colţ, era un public încremenit. De fapt, pândea.

16

— Sunt o fiinţă norocoasă, îşi începu Gail-Muriel povestea. Unchiul meu mă iubeşte cât doi părinţi la un loc, dacă nu mai mult; e plin de tandreţe şi-mi satisface cu generozitate dorinţele, ghicindu-mi-le. Sunt, în acelaşi timp, o fiinţă lipsită de noroc: în afară de acest ultim frate al tatii, nu am mai avut, din fragedă copilărie, pe nimeni. Asta, bineînţeles, dacă fac abstracţie de Ma, amanta oficială a tatei, şi de Frankie - mult mai târziu; dar ei, Martha Lloyd şi Franco Benemerenza, au venit

din afara clanului. Iubirea dintre Mc.Carsoni, cu toate durităţile şi asperităţile ei, era imensă. Ca supravieţuitori, unchiul meu şi cu mine moştenim seva care circula în ramurile unei familii de cinci ori mai numeroasă.

Cu asta ar fi trebuit să încep: a fost odată ca niciodată, trăia pe aci o mare familie scoţiană, numită Mc. Carson. Când mi-l evoc pe patriarhul Rex Mc. Carson, mărturia unei fetiţe de nici 4 ani nu trece mai sus de genunchii unui bunic ciolănos, foarte rar dispus să mă hâţâne puţin, dezamăgit cum era că, de la patru feciori zdraveni, numai buni de prăsilă, toată “recolta” e un flecuşteţ cu fustiţă. Istorisiri auzite mai târziu, pe vremea adolescenţei mele, au întregit, de nu cumva au şi poleit imaginea bătrânului.

În poveştile despre Rex-şiretul, cel de la începuturi, era omagiat maestrul căruia penetrarea unui seif bancar prin explozibil i se părea o insultă la adresa inteligenţei umane; lui, orice cifru i se preda fără brutalizări. Regele spărgătorilor a devenit, curând, capul celei mai temute bande de pe Coasta de est a Americii. Despre el, în lumea interlopă se vorbea numai în şoaptă; nu ierta nimic şi pe nimeni, pistolarii lui, niciodată prinşi, apăreau când nu te-aşteptai şi trăgeau fără greş. Ani de zile, Rex adunase, pe lângă multe alte afaceri grase, un impozit pe teroare, smuls cu ţeava la tâmplă, care l-a îmbogăţit.

Întemeietorul dinastiei şi al bandei evaluase cu chibzuinţă însuşirile şi defectele celor patru fii ai săi, hotărându-le locul în consecinţă. Primii doi, Malcolm şi Duncan, croiţi din topor, băieţi fără multă carte dar numai buni pentru ce-i trebuia bătrânului, dobândiseră de tineri atribute puţin măgulitoare. Malcolm, zis şi Gapteeth (Ştirbu), fiindcă, oricâţi bani întorcea cu lopata, nu catadicsise să-şi umple hăul dintre dinţi, era întâiul născut; fiind întâiul născut, el va moşteni afacerea. Îl va ajuta Duncan,

poreclit Skimpy (Scârţanul), într-adevăr cel mai strâns la mână dintre toţi. În materie de frumuseţe, nu încape discuţie, firea acordase lozul câştigător celui de-al treilea născut, Kenneth. Cu faţa albă, cu nasul apollinic în prelungirea frunţii înalte şi frumos arcuite, cu ochii care te răscoleau, părea un star de cinema. Eu sunt fata lui.

— Mi-am dat seama, intercală Singleton din colţul unde stătea abia clipind. Continuă, te rog.

Murmurul său păru a trece neauzit. Poziţia (aşa numita poziţie a lotusului) îi lăsa femeii libertatea reveriei. Cât ţinea minte singură, cât ştia din nişte vechi fotografii, unde se sfârşea relatarea riguroasă a unchiului şi unde începea aburul împrăştiat cu lirism de Ma, delimitările erau imposibile. De fapt, ele nu contau.

— Femeile se dădeau în vânt după el; îi doreau atât de mult mângâierile iscusite, deşi nepăsătoare, încât nici uneia nu-i trecea prin cap să şi-l revendice în exclusivitate. Mama, Patricia Lloyd, cu care, spre uimirea clanului, s-a căsătorit pe la douăzeci şi unu de ani, era gravidă cu mine când Kenneth s-a încurcat cu sora ei, Martha. Odată înfiripată, legătura a devenit oficială; scurt. Pur şi simplu, cele două surori au luat cunoştinţă de situaţie; ori se acomodează, ori nemulţumita va părăsi ringul. S-au acomodat. Totul, fără complexe, fără tărăboi.

Tata era altfel decât fraţii mai mari şi pe dinafară, şi pe dinăuntru. Avea mintea brici şi înţelegea larg lucrurile. Urmărea cu extremă atenţie întâmplările prin care trecea, în Europa, mezinul familiei, unchiul Scott. Ce-i scria fratele mai mic, audientul la Sorbonna, apoi studentul la Heidelberg, în fine licenţiatul înscris pentru masterat la Cambridge, era, pentru Ken, literă de lege, ba chiar ghidul vieţii. Scrisorilor primite din Europa de la cel mai strălucit produs al familiei Mc. Carson (şi, probabil,

al întregii lumi interlope americane) li se datorează faptul că tata a adoptat numele de fată al mamei, Lloyd, renunţând şi la prenumele Kenneth. A făcut demersurile birocratice necesare fără să-i spună o vorbă lui Rex - care, neîndoios, s-ar fi împotrivit sălbatic - şi a devenit, peste noapte, cetăţeanul Hugh Calvin Lloyd. Nici în afacerile clanului nu s-a prea implicat de atunci. Parcă i se făcuse silă de bani murdari; de sânge, mai vârtos. Nu-i vorbă, avea bani cât să trăiască şapte vieţi, dar în toate era influenţa lui Scott. Corespondenţa susţinută, peste Atlantic, dintre fraţii numărul 3 şi numărul 4 părea să anunţe o ciudată, cum să-i zic mai frumos? renaştere morală, probabil.

Din locul povestitoarei, de pe podeaua cubului cu scânteieri reci, se auzi un sunet sacadat, în cascade tot mai scurte.

— Râzi, Şeherezado?

— Nu ştiu. Poate că râd.

— De ai tăi?

— O, nu! De încăpăţânarea cu care se adeveresc proverbele. Ştiu unul cu ocol lung-lung înainte de a reuşi să demonstreze că nu şi-a pierdut substanţa.

— Spune-mi-l.

— Ce naşte din pisică, până la urmă şoareci mănâncă. Nu înţelegi, aşa-i? Vei înţelege curând. Pe mine, Ken voia să mă ferească de lumea în care el a deschis ochii; din nou, influenţat de Scott. Şi a murit cu acest gând, în ziua în care, la aniversarea a 60 de ani a lui Rex, urma să-l strângă în braţe pe Scott, nu numai să-i înveţe pe dinafară scrisorile, terminate invariabil cu "Fugi, Kenneth, singura ta salvare este să fugi şi să nu te mai uiţi înapoi niciodată; şi nu uita că tu, Ken, ai puterea să trăieşti altfel". Dar n-a apucat să-l vadă, nici să-l îmbrăţişeze, necum să-i spună că are, ori n-are curajul să-i urmeze sfatul...

— Cum a murit Ken, Şeherezado?

— Măcelărit Dar despre asta, mai încolo. Deocamdată, ascultă povestea unchiului Scott. Dacă în Franţa n-ar fi izbucnit o furtună de gradul 3, dacă aeroportul Orly, calamitat, n-ar fi fost închis pentru câteva ore, atunci unchiul, mezinul clanului, ar fi ajuns la timp în New-York, spre a fi de faţă la sărbătorirea patriarhului Rex. Şi cadavrul său ar fi fost amestecat printre celelalte cinci sau şase stârvuri, deşi nici o relatare funebră nu i-ar fi dedicat vreun paragraf aparte.

CLANUL SCOŢIENILOR - SCOS DIN JOC! CHEF MAFIOT STOPAT CU TIR KALAŞNIKOV. CINE-S UCIGAŞII?

Aşa a fost titlul, uriaş, pe trei rânduri, din pagina I-a a "New-York Times" -ului, ediţie specială. Text puţin, aproape numai semne de mirare şi întrebare; esenţiale erau pozele color, adică fotoreportajul etalând bălţile de sânge. Pozată sufrageria cu aspect de abator; pozat vestibulul cu urma cizmelor de cauciuc, raster-ul tălpii, în blow-up; pozată baia, mai ales, cu misterioasa cadă de baie în care, se părea, criminalii îşi spălaseră sumar hainele pătate de sângele ţâşnit din cele cinci sau şase victime. Pozată şi jucărioara de copil mic, o răţuşcă mecanică, găsită pe jos, undeva, printre cioburi, mâncare, creieri şi maţe de om, tort cu lumânărele, vin alb şi sânge, ha-hă-hâ-huuu, roşu... de la cinci... sau şase oameni... sânge, tot sângele lor... Nepoata lui Rex Mc. Carson începuse să plângă aproape piţigăiat, cu acutizări şi sughiţuri de fetiţă.

Quentin întrebă cu toată blândeţea de care dispunea, dar asta nu era multă.

— De ce cinci sau şase, Muriel? De ce aproximezi? Tu ştii exact câţi au pierit arunci! Unchiul tău, rămas în viaţă, oricum trebuie să ştie şi să-ţi fi spus. Sau a fost arestat la sosire?

Muriel-Abigail îşi struni brusc plânsul şi întoarse către prizonier o faţă lividă, rea.

— Arestat? Eşti nebun! De ce să-l aresteze?! De ce trebuia Scott - el, căruia, la colegiu, toţi îi spuneau Earl, da, contele - să plătească pentru că nu se născuse într-o familie într-adevăr aristocratică, demnă de mintea lui? Originea, asta era o vină? Eşti orbit de ură, ca toţi copiii de bani-gata! Ştii de câţi ani nu mai venise unchiul Scott pe-acasă, în vreo vacanţă? De şapte ani. Bântuia lumea, ocolea New York-ul. În vacanţe, spăla vase într-un restaurant parizian de cartier, freca podelele vreunui iaht de pe Lago Maggiore, servea ca paznic de noapte într-un muzeu al figurilor de ceară din Quebec. Toate cotineţele, toate debaralele imunde de sub scări îi erau mai" acasă" decât locuinţa lui papa Rex!

— Aşadar se certase cu...

— Taci! Scott a vrut cu ardoare să urmeze dreptul. Ar fi ajuns o somitate mondială, sunt sigură, cărţoaiele cele mai grozave ar fi purtat numele lui, scris cu aur. Nu a terminat dreptul. Nu a terminat nimic. Sfârşise anul I, la Harvard, când taică-său, interesându-se de matricolă şi umflându-se în pene cu calificativele, a însoţit un cec regesc cu o epistolă către băiatul lui cel luminat. Cu literele unui potcovar de oameni, bătrânul îi scria cam aşa: "Fătule, abia aştept să te văd în robă de magistrat, ca să ies, prin tine, basma curată din orice nasulie. Acum, distrează-te, că meriţi. Taică-tu." Îngrozit de planurile iubirii paterne, Scott a fugit mâncând pământul. S-a dus în Europa, unde, cum ţi-am mai spus, a luat-o de la capăt: alte studii, alte profesii, mereu altă ţară, printre figuri mereu noi. De peste tot, se re-exila din aceeaşi spaimă: este un Mc. Carson, va fi recuperat de Mc. Carsoni; mintea lui, cartea învăţată, nopţile lui albe, umilinţele muncilor de sclav au să fie

acoperirea unei trupe de mafioţi. Aşa ceva nu trebuia cu nici un preţ să se întâmple...

— Nu cumva ţi-e rău? întrebă Singleton, speriat de tonul gâtuit şi de paloarea cadaverică a fetei.

— Nu. Şi dacă da, n-are importanţă. Rău, cu adevărat rău, i-a fost lui Scott; exact atunci când s-a crezut la liman. Ajunsese la Cambridge, cu o bursă-minune. Ştia perfect franceza, bine germana, binişor spaniola, se descurca în arabă. În insulele britanice l-a dus Vincent Adams, tânăr numismat, expert în datarea antichităţilor, sub îndrumarea căruia lucrase pe un şantier arheologic din Tunisia. De fapt, l-a dus chiar la el acasă, într-un castelaş din Nottingham, copiat după Hampton Court dar ceva mai mic şi cu trei secole mai recent decât modelul. Velvet, sora lui Vincent, căuta un partener de tenis. L-a găsit. Tatăl, sir Nathaniel Adams, înnobilat de regină la încheierea mandatului de guvernator al Hong-Kong-ului, căuta şi el - ca pasionat de heraldică scoţiană - un interlocutor scoţian, fie şi american de origine scoţiană, cu care să stea de vorbă, seara, despre eroicii chieftains*, ori despre blazoanele nobilelor familii de highlanders**, cu inscripţii în latină, celtă sau franceză de Moyen-Age.

Nathaniel îşi găsise, şi el, omul. Înarmat cu asemenea recomandări, Scott putea cuceri, de unul singur, aulele, bibliotecile, cluburile, court-urile şi piscinele, în fine, balurile din Cambridge.

O să te miri: domnişoara Velvet Adams şi-a dorit diversificarea preocupărilor proprii, numai pentru a face faţă conversaţiilor cu un tânăr atât de dotat. Şi să nu te miri dacă, în acelaşi rând de pupitre cu Scott, a început să viseze la alt gen de apropiere...

** Căpetenii de clanuri*

*** Scoţieni din zona muntoasă*

Fostul guvernator, părinte atent, a început o anchetă discretă, aşa cum numai britanicii de viţă veche ştiu să facă, înainte de anunţarea unei logodne pentru toţi iminentă. Sigur, nimic grav în faptul că domnul Scott Mc. Carson e orfan de ambii părinţi, iar nevindecata durere îl face zgârcit cu rememorările. Dar... iată, prin indiscreţia unei domnişoare în vârstă de la oficiul poştal, cei trei Adams au luat cunoştinţă de corespondentul la post-restant al bietului Scott: un oarecare new-yorkez numit Hugh Calvin Lloyd. Nimic mai simplu decât să rogi pe nepotul unui fost coleg din diplomaţie, actualmente în post la consulatul britanic din New-York, să "tatoneze" în direcţia acestui Lloyd, pentru referinţele de rigoare, cu caracter - nu-i aşa? - strict privat şi, evident, confidenţial. Totul a luat timp; exact timpul în care Scott acumula distincţii, premii, recunoaşteri oficiale şi mondene, invitaţii simple, invitaţii de onoare...

— Înţeleg, Muriel. Înţeleg cum a fost trăznetul, când a căzut, distrugător, în mijlocul lumii bune.

— Exact. S-a ales praful. Un Lloyd care trăia, pe faţă, cu două surori, una-nevastă, cealaltă-ţiitoare, nu putea ferici familia Adams, chiar dacă reşedinţa distinşilor britanici copia reşedinţa de vară a lui Henri al VII-lea, Barbă-Albastră. Mai grav, însă, era că acest Lloyd se dovedea un Mc. Carson travestit, rebotezat; şi cam cine sunt Mc. Carsonii ăştia în oraşul ridicat de colonişti în cinstea ducelui de York? Ce învârt ei pe-acolo, ce hram poartă cercul lor de afaceri, a ce le miros banii strânşi cu grămada? Of, Doamne, în ce era să intrăm!

Servieta lui Scott Mc. Carson s-a umplut, brusc, cu hârtii. Clubul iubitorilor de antichităţi se vede nevoit a vă cere restituirea cărţii de membru. Organizatorii cursei de skif dintre Universităţile Oxford şi Cambridge regretă sincer faptul de a vă retrage locul din echipaj, el fiind redistribuit. Sau chiar, mai

brutal; “Copiii noştri se vor căsători la data anunţată, însă fără oficiul dumitale de cavaler de onoare, (!) domnule Mc. Carson, şi sperăm ca fericirea lor să beneficieze de această absenţă!”

Aici, Singleton se temu că povestitoarea nu va apuca să termine istoria; vocea ei, alterată de furie, abia se mai auzea. Strânse puternic încheietura mâinii lui Muriel. Tresări auzind imediat un hârâit mic, perfect distinct, apoi câteva silabe ascuţite, de parcă graiul omenesc ar fi fost atribuit unui greier.

— Aţi zăbovit atâta... începeam să fiu îngrijorat, domnişoară. Să vă cobor scara?

Concentrându-se şi dregându-şi vocea, pentru a nu-şi alarma paza, Gail răspunse în micuţul telefon mobil pe care-l purta în permanenţă:

— Nu, mulţumesc; te anunţ eu când sunt gata. Apoi continuă.

— Acum o să-ţi vorbesc despre 2 noiembrie - l97l. Ziua fatală, aşa cum am trăit-o eu. Încearcă să nu mă întrerupi, ca să nu pierd şirul. Nu sunt sigură c-aş mai fi în stare...

Prizonierul făgădui muţenie. Şeherezada oftă adânc. Începu.

— Nu ştiam să număr mai departe de 3. Aveam doar trei ani împliniţi, aşa că nu-mi făcuse o impresie deosebită ştirea că, începând dintr-o anumită seară, bunicul meu Rex avea să fie de douăzeci de ori mai mare decât mine. Nici că va fi sărbătorit în familie. Treaba asta n-avea cum să fie mai grozavă decât întâmplarea că eu, şi numai eu, aveam două mame, pe Patsy şi pe Martha. Adulţii le spuneau Doamna lui Ken şi Iubita lui Ken, dar asta e o informaţie târzie; important pentru mine, atunci, era că aveam de-aface cu amândouă deodată, peste tot. Îmi croiseră, pentru ocazie, o rochiţă din catifea vişinie, atât de şic că nu mai vroiam s-o scot de pe mine. Şi au cedat, parţial, mofturilor mele, pentru că altfel n-aş fi învăţat pe dinafară poezia care trebuia să fie urarea “mea” către sărbătorit. Rodul mai multor ore

de colaborare dintre cele două femei era o închinare lungă şi săltăreaţă, cu vagi rime. Din pricina evenimentelor, sunt sigură, mai ţin minte un fragment De fapt acela pe care, urcând pe un scaun, am apucat să-l recit la cina festivă:

... Muriel îl pupă dulce
Pe bunicul Rex cel bun,
Un bunic mult mai puternic
Decât cel mai mare tun.
Când va fi mireasă Muriel,
Ca şi-acum, când e copil,
Pentru Rex o să se roage:
"ţine-l, Doamne, ţine-mi-l!..."

"Ho, ajunge!" s-a răstit fioros sărbătoritul. A bătut cu pumnul în masă.

Totul a zăngănit. Eu m-am scăpat pe mine de frică, iar Ken s-a uitat urât la ambele făcătoare de versuri. În vreme ce eram iute coborâtă de pe scaunul-estradă şi pitită printre fuste, l-am zărit pentru ultima oară, viu, pe tatăl lui tati. Era aprins la faţă, îşi vântura mâna de parcă alunga un muscoi şi striga. "Rex cel bun? Cine-i ăla?! Tunurile se pupă dulce?! Aţi împuiat capul fetiţei cu tâmpenii, toantelor! Unde-i Merims? Unde-i Callaghan? Să plece imediat la aeroport Da, şi ei! Auzi, ce făţarnice muieri nebune... Când s-o mărita roşcovana asta mică, sănătatea lui bunică-su o s-o intereseze, nu scula mirelui?! Vai de bunele voastre intenţii... Rugaţi-vă să sosească Scott în seara asta, nu să mă târâi eu, printre voi, o sută de ani! Băieţi, am zis clar: Merims şi Callaghan să dea fuga până la aeroportul La Guardia. Urgent! Nu mă interesează că sunt plătiţi să ne păzească, mă deştepţilor. Eu îi plătesc, eu fixez

unde au ei treabă! Poate că Scott a prins o cursă intermediară, şi nu aterizează la Kennedy. Haideţi, că-l iubiţi ori nu pe mezin, mişcaţi-vă, executaţi ordinul. Cineva, măcar nişte slugi, dar ale familiei, trebuie să-l întâmpine pe Scott Mc. Carson şi să-l conducă acasă... Acasă, după şapte ani blestemaţi de vânturat lumea! Cu Scott, sunt de acord să mă sărbătoriţi. Fără el, mai lăsaţi-mă dracului în pace..."

Restul serii, eu l-am petrecut sub masă. Cred că tati a avut ideea asta. Aveam cu mine o răţuşcă mecanică. Din când în când, o mână ridica poalele feţei de masă, ca să-mi strecoare vreo prăjiturică. O păpam, suceam arcul răţuştii, mă jucam în penumbră, îmi era bine. Masa era enormă, de formă ovală. Prisosul damascului atingea aproape parchetul, mai scurt era numai în două locuri, la capetele axului. Ştiam fără greş unde stătea tata, deoarece ciorapii de mătase ai lui Patsy şi ai Marthei încadrau pantalonii lui, la fiecare primire de fursec reperam aceeaşi poziţie. Pe unchiul Duncan îl recunoşteam după uzura pantofilor. Pe unchiul Malcolm, după furia tropăitului în parchet, cu tălpi groase de care jucărioara mea trebuia ferită. Bunicul Rex n-avea răbdare, se aşeza, se ridica iar, ocolea cu neastâmpăr masa, lua iarăşi loc în extremitatea cealaltă, cred că se ducea să mângâie speteaza scaunului lăsat liber pentru Scott, vorbea întruna despre minunata reîntoarcere a lui Scott, cel mai mic, mai sărac, mai strălucit şi mai nu ştiu cum, dintre cei patru băieţi ai lui. Tuturor, însă, eu nu le zăream decât picioarele. Erau mai puţin vrednice de atenţie decât galbena mea răţuşcă, una care ştia să umble, să se legene, să dea ritmic din cap, ba chiar să măcăie uşurel. De corvoada poeziei scăpasem, spaţiul de joacă era straşnic, pentru boţirea rochiţei nu mă sâcâia nimeni, dulciuri primeam. Ce-mi păsa mie a cui zi este? Şi deodată...

O clipă, să precizez ceva. Nu tot ce pronunţ acum încăpea în vocabularul unei mucoase de trei ani. Dar, pe de altă parte, aș vrea și să auzi totul ca mine, cea de atunci.

Şi deodată, tuturor celor din jurul acelei mese li s-a întâmplat ceva oribil. Într-una şi aceeaşi secundă au auzit uşa smulsă din ţâţâni; rafala unui pistol automat; oglinda, vazele, cristalurile împroşcând cioburi; au auzit cum ţipă, agonic, în cădere, cel din dreapta şi cel din stânga. La urmă au mai auzit, probabil, propriul horcăit, amestecat cu înjurătura celor ce-i masacrau. Peste mine a căzut - încă nu ştiam că s-a azvârlit - o femeie. Palma ei mi-a strivit gura. Poate că oricum n-aş fi ţipat, fiindcă, după măcel, vreme de alţi patru ani, n-am mai emis nici un sunet articulat. Zgomotul pe care îl făceam în cabinetele medicilor, neurolog şi laringolog reuniţi, imita rostogolirea unui picior de scaun. De sub masa festivă mă uitasem la un picior din garnitura de scaune. Strunjit, retezat de gloanţe, dâr-dâr-dâr încoace, dâr-dâr-dâr încolo. Gheata pătrăţoasă purtată de un ucigaş, pesemne binedispus, îl ţinea în șuturi, prin toată sufrageria, printre cadavre.

... Când a venit, într-un târziu, nenea Scott, bălţile de sânge se prefăcuseră în patinoare gelatinoase. Singurele două fiinţe rămase se găseau în baie. Acolo era o lumină intensă. Apa ţâşnea cu putere maximă din duş. Sub jet, cumnata Martha tăia cu foarfeca rochiţa de catifea a unei fetiţe mici, fleaşcă, zgâlţâia copilul şi-i urla “Spune repede unde te doare, zi-mi unde te-au împuşcat, de unde-ţi ţâşneşte într-una sângele ăsta, vaită-te, orfană nenorocită, da’ vorbeşte odată, nu pricepi?”

Nu puteam rosti nimic. Amuţisem. Altminteri eram teafară la trup, sângele acela nu din mine curgea, ci dintr-ânsa. Numai că Martha, în stare de șoc, nu-și dădea seama de propriile răni. Mă clătea mereu și eram tot leoarcă în roşu. De fapt, cele patru

sau cinci cartuşe care o ciuruiseră pe Patsy, în soru-sa Martha, prăbuşită dedesubt, au intrat cu forţa înjumătăţită. Desigur capabile s-o mai schilodească, dar s-o omoare, nu. Iar la baza turnului de carne zăcusem eu, cu faimoasa mea rochiţă vişinie, nuanţă salvatoare în penumbra damascului, faţa de masă trasă, răsucită într-o parte, până acolo unde, printre tacâmuri, cioburi şi aşchii înfipte în pâine, o ţintuia, încovrigat, trupul bunicului Rex. Ce să-ţi mai spun, omule?

— Cred că-i destul, murmură Singleton. Cred că nu mai e nimic de adăugat.

— Ba da, ba da, ba da. Ceva aproape vesel, pe tot fundalul ăla macabru. Ai să remarci contrastul. Păcat că s-a făcut târziu, dau efectul peste cap.

Muriel sau Abigail se uită la ceas, ţâţâi nemulţumită, apoi - prin acelaşi minuscul telemobil - ordonă cuiva de sus să i se pregătească ieşirea. Ceremonialul deschiderii trapei şi coborârea scării, după ritual, se desfăşurau lent, silenţios. Insolită era, acum, şoapta povestitoarei. Accelerată. Şuierătoare. Surescitată şi complice.

— Scott a mai trecut o dată prin sufrageria abator. Cu mine în braţe, mută. Cu Martha, lividă, clătinându-se agăţată de umărul lui. Tatăl, trei fraţi, cumnata, trupuri rigidizate în poziţii incredibile, urmăreau cum pleacă ultimul Mc. Carson. Deodată, Scott, cu poverile lui s-a împiedicat în ceva. Probabil în aceeaşi bucată de lemn rotunjit, dâr-dâr-dâr-dâr. Lemnul s-a rostogolit sub masă. S-a auzit un pocnet, apoi un fel de rafală, doar că subţiată şi rară. Martha a urlat: - Se întorc, auzi, ucigaşii se întorc! De astă dată, pentru că împărţea cu un bărbat misiunea salvării mele, şi-a îngăduit, în sfârşit, să-şi piardă cunoştinţa, să cadă mototol. Scott, într-un colţ, se holba la ceea ce provocase acest leşin. De

sub umbra feţei de masă a ieşit, ţăcănind cu regularitate, o răţuşcă mecanică. Piciorul de lemn deblocase arcul jucăriei. Măcănind rar, tovarăşa mea de ascunziş a mers. Păşea, legănându-se lateral, nostim, aşa ca mine pe treptele astea. Până s-a încurcat, s-a năclăit şi a eşuat într-un soi de piftie. Piftia aia greţoasă era creierul frumosului Ken, şi dospise, cu vreo două ceasuri în urmă, nişte gânduri. Inclusiv acela ca eu să pier, pentru moment, din ochii bunicului, un sărbătorit călcat pe nervi - şi să mă joc sub masă. Nu sunase bine, ca o orchestră din instrumente concrete? Dâr-dâr-dâr. Poc! ţac-ţac-ţac-ţac. Mac! Probabil, ai să râzi, un Mac de la Mac Carson. La revedere.

"Trebuie să reflectez dacă labilitatea psihică a acestei nefericite supravieţuitoare îmi poate fi de folos", îşi zise prizonierul.

17

Un triumf.

Cele dintâi douăzecişipatru de ore trăite de Frank în casa lui Quentin Dexter Singleton fuseseră neîndoielnic un triumf. A spune că din partitură lipsise orice notă falsă, că nu a fost gest sau vorbă, sau atitudine, sau tăcere realmente primejdioasă pentru verosimilitatea personajului înseamnă a minimaliza izbânda. În realitate, de la încheierea conferinţei de presă, trecuseră douăzeci şi patru de ore faste, martorele unei splendide desfăşurări de calităţi exersate din vreme, mobilizate total, recoltând punctajul maxim. Plus... ce încă? Plus liniştea de a juca rolul din ce în ce mai bine. Şi a simţi, a şti asta. A dobândi

decrisparea interioară a interpretului, bunul cel mai de preţ, indiferent de natura scenei.

Cu halatul de baie al lui Quentin aruncat pe umeri, Frank se înfăţişă oglinzii. După alternanţa duşurilor fierbinţi-gheţoase, oglinda era uşor brobonită. Deasupra, acul unui ceas de perete mai reteză un minut, la orele l6. Musafirii urmau să sosească în jurul orelor l8. Rămânea timp suficient pentru ultimele pregătiri şi, dincolo de uşa albă, o sumedenie de zgomote vătuite demonstrau că, la indicaţiile stăpânei casei, reuşita primirii se finisa punct cu punct.

Doamna Singleton recupera cu energie orarul managerial domestic. Abia cu puţin înainte de prânz îşi revenise Sandra Rowena din imensa uimire a unei nopţi de dragoste cum nu ţinea minte o alta. Soţul ei se întorsese din scurta şi discreta vacanţă nu numai bronzat, întinerit, cu nu ştiu ce impuls proaspăt ghiduşind firele aurii dintre muşchii săi pectorali, dar şi -ceea ce era încă mai minunat - cu un spor de tandreţe prezentă în multe, şi mărunte, şi chiar indicibile atenţii.

Frank atinse, cu mâneca halatului, oglinda veneţiană. De îndată lucrarea meşterilor din Murrano răsfrânse o pereche sobră de irişi albaştri-cenuşii, nuanţa conformă originalului, aleasă de doctorul Klavek, la capătul acelui examen comparat, părând - atunci - plictisitor de lung. Beneficiarul zâmbi imaginii. Nici o precauţie nu fusese zadarnică. Aparent exageratul tipic impus de exigenţa Creierului se dovedea salutar. Către orele 2 ale nopţii trecute, satisfăcută ca într-un vis fericit, aristocrata se apucase să sărute benghiul migălit de Klavek sub ultima coastă liberă, din stânga, acolo unde bărbatul substituit de Frank avea, într-adevăr, o aluniţă. După părerea Sandrei Rowena, numai acela putea fi locul prin care Dumnezeu extrăsese coasta ce avea să devină, prin lucrare divină, Eva.

— Caro mio... Quentin, amore mio... Quentin, mio miracolo tanto tanto impreveduto...

Frank ar fi fost în măsură să răspundă fluent doamnei cu sânge albastru în aceeaşi desmierdătoare limbă peninsulară. Întâia pe care dânsul o vorbise şi, de altfel, până pe la vreo ll ani, singura. Dar nu-şi putu aminti, pe moment, dacă italiana figura pe lista poliglotului Singleton. Probabil da; însă, în caz negativ, minunile, tocmai pentru că sunt atât de neaşteptate, nu trebuiau presărate fără precauţii. Îşi propuse să clarifice rapid acest detaliu şi să obţină, prin el, avantaje pentru echilibristica de zi cu zi a căsniciei. În definitiv, destul de curând doamna Sandra Rowena Singleton di Poggio Fiorito va trebui să descopere că brusca pasiune carnală stârnită soţului ei a fost un foc de paie, după toate semnele - alimentată în mod obscur de vântul puterii, o noutate şi pentru bărbat. Atunci, dezamăgirea îndepărtării ar putea fi compensată de orgoliul "instruirii" unui elev absolut prodigios. Şi, la orizont, o răsplată imensă: în proiectata sa vizită la Sfântul Scaun, noul secretar general al Organizaţiei Naţiunilor Unite se va întreţine, în italieneşte, cu diplomaţii Vaticanului...

În timp ce, foarte atent, se rădea pentru a doua oară în cursul aceleiaşi zile (sâcâitor, dar pigmentul" latin" al lui Frank activa o creştere a bărbii cu viteză dublă faţă de ivirea tuleelor lui Quentin), intrusul omagia intuiţia, perspicacitatea, inteligenţa lui Gus. Cine ascultă de Gus, iese biruitor.

Tatăl venise de dimineaţă, aşteptându-l cu nerăbdare în living. De la Sparkle, valetul infiltrat în casa Singleton, Frank ştia cu precizie ora şi minutul când Quentin obişnuia să-şi înceapă ziua. Soţia n-avea decât să întârzie în pat, zdrobită de dulcea surpriză a voluptăţilor nocturne; soţul mai avea şi alte mandate. Archibald îşi întâmpină fiul cu un surâs, aproape timid; tuşi

solemn, în fine îi înmâna o casetă. O jumătate a mustăţii cărunte zvâcnea din pricina emoţiei.

— Hai, deschide odată, şi pe urmă ceartă-mă. Bineînţeles că o să mă cerţi, cum altfel? N-ai fi tu, dacă nu m-ai bombăni zdravăn. Ştiu.

Înăuntru, pe patru şiruri, cărţi de vizită etalând numele lui Quentin Dexter Singleton, Secretar General al Organizaţiei Naţiunilor Unite, răsfăţau tuşuri şi caligrafii superbe. Paiul de orez era suportul scrisului auriu; mătasea placată pe foiţă de sidef arginta un alt şir; pentru celelalte două se folosiseră ţesături încă şi mai puţin convenţionale.

— Şi vrei să spui că toate astea s-au ivit aşa, de aseară până acum, la o troznitură din degete? Eşti incorigibil. Îţi mulţumesc din suflet, dar eşti incorigibil!

— Ca şi tine, Dexter. Lasă-mă să te strâng în braţe. Recunosc, e o colecţie elaborată în ultimii zece ani. Dar apreciază-mi tăria de a ţi-o fi ascuns până azi, când, în sfârşit, textul corespunde purului adevăr.

— Apreciez. Foarte mult. În general, să nu crezi că uit vreodată ce îţi datorez.

Archie consideră că, raportate la o fire atât de reţinută ca a fiului său, asemenea cuvinte sunt aur curat. Pentru a-şi mai tempera emoţia, se servi singur cu un păhărel de porto. După aceea, într-adevăr, mustaţa încetă să-i tremure, în schimb două bobiţe scânteietoare începură să plutească în ochi. Văduvul Archibald ar fi fost şi mai bucuros dacă fiul iubit i-ar fi recunoscut şi meritul de a nu-i fi micşorat moştenirea printr-o recăsătorire.

— Dăm o raită pe la mama, Dexter? E o zi mare şi pentru ea...

Frank privi ţintă chipul cu vinişoare roşii al fostului crai pocăit. Mama... Clara Vetturino, maică-sa, era vie, încă sănătoasă, etern măritată cu băcanul Luigi Benemerenza, iar a da o raită până la

ea ar însemna un zbor de zece ore până la Roma, apoi încă un ceas cu automobilul, prin ţinutul Ombria, între valea Tibrului şi munţii Apenini, până la ulicioara aceea în pantă, pietruită, din oraşul Spoleto. Nu-i mai puţin adevărat că mama autenticului Quentin Dexter Singleton odihnea de vreo cincisprezece ani în parcul familiei, la cinci minute pe jos de reşedinţă, sub un pâlc de stejari.

— Bineînţeles. M-am gândit şi eu la asta. Haidem să luăm flori.

— Nu, de astă dată duc eu tot ce trebuie, zisese oarecum tainic Archie. Au ieşit pe sub portic, au ocolit remizele, vechile grajduri în care altă generaţie de Singletoni crescuse cai de rasă, apoi serele de flori, ca în cele din urmă să lase prundişul aleii şi să păşească iarba încă nu pe de-a întregul zvântată de rouă.

Sparkle uitase să menţioneze poziţia mormântului pe schiţa domeniului; el va trebui pedepsit pentru această neglijenţă; însă, din fericire, văduvul îşi ţinea fiul de braţ, aşa că bâjbâielile de orientare erau excluse. Piatra tombală, dreptunghi de marmură grena, se ivi între doi arbori centenari, cu al căror frunziş se juca încet vântul. Frank citi inscripţia aurită:

† MARY SINGLETON

născută Warren - Burns 1928 - 1985
A fost bucuria alor săi. Domnul s-o ţină la Sine.

Pelerinul mai tânăr începu să-şi mişte iute buzele, aşa că pelerinul bătrân, care-l privea cu adoraţie, fu convins că Dexter se roagă. Covârşit, murmură şi dânsul un psalm, în vreme ce se apleca să orneze jardiniera, în formă de scoică,

de pe mormânt. De fapt, Franco îl pâra răposatei pe piosul septuagenar de acum. Că acesta îşi oferise cel puţin o altă bucurie printre macaronari. Mai mult, că fusese încântat când fructul acelei bucurii clandestine fusese adoptat de un umil băcan, iar câţiva ani mai apoi preluat, cu arme şi bagaje, de o organizaţie filantropică supranaţională. Că sistemul de investigaţii al Organizaţiei conduse de Gus luase în evidenţă, de timpuriu, cecurile expediate de miliardarul Singleton unei oarecare Clara Vetturino, italiancă, drept firimituri utile la întreţinerea bastardului. Şi că, pe această bază, s-a iniţiat un alt dosar, strângând primele tăieturi de presă cu declaraţiile aceluiaşi grangur excentric, ritos şi grandoman: "Fiul meu va fi, într-o zi, Secretarul General al Naţiunilor Unite. Veţi vedea! Căci acesta e job-ul pentru care îl formez".

— Îţi place? întrebă bătrânul, îndreptându-se din şale şi dându-se puţin deoparte.

Frank, privind jardiniera mormântului, tresări. Ce meşterise acolo imitatorul bancherului şi ambasadorului Joseph Kennedy în materie de educaţie programată strategic pentru top-ul puterii? Petrecuse printr-un vârf rigid de sârmă opt cărţi de vizită cu numele lui Quentin Dexter Singleton în noua sa calitate oficială. Un fel de margaretă cu petale inscripţionate trufaş veghea acum somnul defunctei.

— Cum să-mi placă? E kitsch... e odios... necuviincios... Femeia asta nu merită aşa ceva! Nu se cade, cum de nu pricepi singur că nu se cade?! Ce ruşine...

Nimeni nu-l pregătise pe Franco pentru scena ca atare, imprevizibilă. Dar e mai mult ca probabil că fratele său vitreg ar fi avut aproximativ aceeaşi reacţie. Poate ar fi rostit mama, nu femeia asta, dar indignarea, tonul, forţa ei ar fi fost identice.

Archie, volubilul Archie, căscă gura, gângavi penibil o scuză, apoi se repezi să smulgă imitaţia de floare şi s-o înghesuie, jumulită, prin buzunare.

Îmbrăcat într-un costum din garderoba lui Quentin Dexter, dar încălţat cu o pereche de pantofi proprii, aleşi pentru talpa foarte subţire, anihilantă a celor nouă milimetri cu care bastardul îl întrecea - la statură - pe cel legitim, Frank îşi aştepta oaspeţii. Nici urmă de trac. Integrarea în familie, examen infinit mai pretenţios decât o reuniune cu nişte oameni dinafara casei, îi reuşise, deja, în mod strălucit. Ce slalom!

Poarta Sandra Rowena, depășită printr-o jumătate de noapte activă, cu unele fantezii, plus câteva cereri de consultanţă flatante, frivole, vreo alegere între cravată şi papillon, între un spray napolitan și altul milanez...

Poarta Archibald, depăşită deasemeni, dar cu ajutorul unor vorbe niţeluş mai aspre, binevenite, totuşi, pe fondul gratitudinii elementare: bietul câine ştirb linge mâna care nu-l bate, ci se face că-l bate... Poarta Teddy, în fine. Cea mai de temut. Candoarea copilului, curiozitatea copilului, ce aliaj teribil sau ce aliaj sensibil, depinde pe ce mână încape. Ce garanţii avea Frank că jocul basculelor, naiv, speculativ și imaginativ, n-avea să-l trântească într-o zi, la o provocare fără probleme pentru adevăratul Quentin? Un băieţaş ce îşi îngustează pupilele, surprins că tatăl a devenit, deodată, inapt de performanţele sale curente nu demult, te va mai lăsa să dormi liniştit? Atenţia acestui băieţaş trebuie deturnată către altceva - este obligatoriu.

Or, meritul lui Frank era că, foarte repede, găsise soluţia. Găsind-o, o înfăţişase lui Gus. Acesta ascultase concentrat, propunerea, o trecuse prin analiză, o omologase.

“Bine, de acord. Te-ai gândit la un candidat? Îţi atrag atenţia să fie l00% sub control.” “M-am gândit. E unul dintre oamenii noştri: Koki Mitsuyama”

“Koki Mitsuyama? Excelent! Ia-l.”

Probabil că nici măcar Gus, autoritatea supremă, pentru care nici un detaliu al giganticului său proiect nu tolera improvizaţia, nu realizase pe de-antregul eficienţa găselniţei.

Domnul Q.D. Singleton s-a înapoiat din vacanţa sa de “încărcare a bateriilor” coborând din Lincoln, şi a reintrat în reşedinţa sa pe uşa din faţă, Vineri 2l septembrie, ora l4. La ora l6, aceeaşi zi, prin uşa de serviciu a aceleeaşi vile, venea din neant, descălecând de pe un scuter asamblat din piese de ocazie, Koki Mitsuyama.

O jumătate de oră mai târziu Ted Singleton, opt ani, şi Koki Mitsuyama, vârstă incertă, făceau cunoştinţă. Întâiul l-a informat pe cel de-al doilea că posedă şi dânsul un scuter, nou-nouţ, pe care însă nu-l poate încăleca, întrucât personal nu ştie să-şi ţină echilibrul şi cade. Cel de-al doilea i-a oferit primului un tur sau mai multe pe rabla sa, produs Mitsuyama, scuterul care nu ştie să cadă, oricât te-ai osteni să-l trânteşti. La orele l8,40’ perfect instruit, tânărul Ted a încheiat cel de al 25-lea tur al parcului, oprire exclusiv din vina epuizării combustibilului.

Cursul de demontare + curăţire + remontare a motorului s-a desfăşurat până la orele 20 şi s-a întrerupt, după patru cicluri, exclusiv din vina epuizării mecanicului. Acesta este motivul pentru care Ted a moţăit la cină, cu unghii îndoliate de vaselină, şi a fost dus pe sus, la culcare. Tatăl său, noul secretar general ONU, a trebuit să se împace cu situaţia. Dimineaţa, Singleton junior şi-a frecat unghiile cu săpun, perii, ponce şi detergenţi, disperat că riscă a nu fi primit să asiste la antrenamentele lui Koki Mitsuyama. Box la sac

o oră, judo, combinat cu jiu-jitsu, două ore, karate şcoala shotocan, o oră. În pauze, Ted va învăţa primele comenzi în niponă. Băiatul, seara, cu siguranţă va fi iarăşi prea frânt ca să mai salute musafirii familiei. Triumf, deci, de trei ori triumf pentru Frank, distribuit de Gus în rolul Quentin Dexter, cu ipostază de soţ, de fiu şi de tată.

Cea de a patra ipostază, aceea de gazdă, a jucat-o natural, distins şi destins. Ghidat de preceptele lui Gus, cum altfel? "Să ţii minte că beneficiezi de o perioadă de graţie. Pe durata ei, orice faci, iese bine. Oamenii n-au, practic, repere să identifice înlocuirea, fiindcă îi orbeşte - şi te justifică - funcţia atât de nouă, atât de însemnată. înţelegi? Dacă nimereşti exact tonul şi gestul lui Singleton, cu atât mai bine. Dacă găseşti alt ton, alt gest este - fii liniştit - la fel de bine pentru că, îşi zic toţi ceilalţi, ăsta-i norocul, asta e viaţa, ar fi imposibil ca Singleton, pe înalta sa treaptă, să nu se schimbe deloc. Năpârlirea alesului este dinainte încuviinţată. Desigur, tăcând, nemişcându-te, ai putea lungi perioada de graţie, Frankie. Dar asta nu se poate, fiindcă noi avem treburi urgente. Pune-ţi ultimele virgule pe discursul de investitură şi lasă-te curtat E omeneşte".

Exact aşa a decurs seara. Invitaţii gustau, beau, complimentau, îşi cântau aria favorită culeasă din politică, finanţe, ştiinţe, arte sau sport, o retezau singuri când simţeau că timpul alocat s-a scurs, pe urmă ascultau şi ei cu ce se produc alţii. Frank dirija caruselul prin câte o mişcare de sprânceană, înţelegându-i. Care va să zică, iată ce înseamnă să fii centrul jocului, osia roţii. Cu un mormăit de încurajare vagă, nici măcar o vocabulă în doi peri, fericea pe câte un timid; printr-o simplă tuse, poate chiar motivată fiziologic, punea pe frigare un limbut, amuţindu-l. O singură dată, în toată seara, s-a amestecat efectiv într-o discuţie. Scurt. Dintr-un impuls straniu. Aaron Rosenblatt, preşedintele

unui consorţiu bancar cu finanţări de proiecte hidraulice în ţări africane, tocmai tăcuse din politeţe, protagonista discuţiei devenind, pentru câteva minute, chiar soţia lui, Beatrice, critic de artă. Beatrice, cvadrigenară cu temeritatea părului alb, evoca meritele expoziţiei unui mare pictor contemporan extrem de fecund, deşi lupta lui cu cancerul era notorie. Pictorul lucra fantastic în pofida bolii. Nu cumva, cu paradoxalul ei concurs?! se întrebă retoric. Frank fu surprins el însuşi de vorbele pe care, ca împins din interior, le rosti:

— Viitura inspiraţiei este, pare-se, analgezică.

Mirată, doamna Rosenblatt înclină de câteva ori nobilul cap cărunt, salutând percutanţa, plasticitatea şi, de ce nu, adevărul remarcii noului secretar general. Vru chiar s-o dezvolte sau s-o nuanţeze pe cont propriu, dar un nou solist prinse clipa pauzei de respiraţie, mută discuţia cu un “a propos”, iar caruselul se roti cu încă o unitate.

...Ultimul automobil cu oaspeţi pornea, după miezul nopţii, cotind de îndată peste locul unde o păpuşă, trântită pe jos, schimbase recent destinul unui om. Fratele şi înlocuitorul acelui nefericit începu să-şi desfacă papillon-ul, gândindu-se la triumful zilei încheiate. Dar şi la o ciudată observaţie: de la intrarea în conferinţa de presă, de 36 ore consecutive aşadar, nu se gândise nici măcar o singură clipă la Gayle a lui. Nici incidental. Iar între timp... între timp, el avusese, totuşi triumf după triumf. Fără ea!

Simţi că, dincolo şi Sandra Rowena a încremenit, cu un ciorap de mătase în mână. Cumnatul ei vitreg rămase locului un timp nedefinit, până să întredeschidă, încet dar audibil, uşa grea dintre cele două dormitoare.

18

Era limpede că Şeherezada de origine mafiotă n-avea tăria zilnicei reînoiri, cu toate că nu i se cerea decât să relateze cronologic evenimente reale, nu să ţeasă ficţiuni minunate. Veni la următoarea întâlnire, aşa cum făgăduise, dar Quentin, văzând-o, înţelese numaidecât, după mişcările lâncede, din privirea rătăcitoare în toate ungherele, că recolta de informaţii, aşteptată de el cu înfrigurare, riscă a fi săracă, sau deloc. Rememorarea masacrului din 2 noimebrie ’71 a răvăşit-o rău, deduse prizonierul. Dar Abigail, fără să infirme direct presupunerea, se plânse că Frankie al ei, ciudat, nu i-a dat nici un semn din momentul despărţirii, de la care au trecut aproape trei zile... (nu rostise “și două nopţi”, totuşi pauza sugerase completarea).

—... Şi mi-e foarte greu să mă împac cu liniştea de pe aici... să ignor, senină, pericolele ce-l pândesc pe dânsul, acolo...

— Fii liniştită, domnişoară. Lipsa de veşti e-o veste bună. Credinciosul dumitale prieten are de respectat nişte reguli conspirative riguroase. Asta e tot, cred eu.

“Asta” corespundea nu doar liniştitorului dicton citat, ci şi calmărilor preventiv administrate de Gus nepoatei sale, dar mai ales apelurilor la răbdare şi încredere lansate de Frankie însuşi, cu o şoaptă caldă, insistentă, în ultimul minut dinaintea obligatei separări, îndulcindu-i-o. De ce, atunci, n-are linişte? Deocamdată, urma angoasei se citeşte numai în cearcăne, dar care vor fi efectele dacă tăcerea lui Frankie se va prelungi cu săptămânile?

De partea lui, Singleton nu avea nici timp, nici chef să asiste pasiv la contorsionări sufleteşti sterpe. Aşa l-o fi privind această Abigail, făptura rămasă cu traume după violenta

dispariţie a unui tătic, a unui bunic, şi-a grămezii ei de unchi mafioţi: ca pe un condamnat la moarte cu data execuţiei lăsată în alb. Eroare! El este un om hotărât să lupte pentru viaţa lui. În timpul scurs de la precedenta coborâre a lui Abigail în temniţa-cub, Singleton trecuse minuţios în revistă lunecoasele stări de spirit ale femeii, elaborându-şi totodată grila optimă de reacţii. Efort analitic cu un singur scop: istorisirea despre trecutul clanului să nu sece înainte de vreme. Trebuia s-o cunoască integral.

— Nu prea eşti în toane de povestit astăzi, dacă nu mă înşel.

— Într-adevăr. Mă cam doare capul. N-aş fi în formă.

— Dar dacă aş pune eu nişte întrebări, mi-ai răspunde?

— Depinde. Poate că da. La întrebări scurte, ca astea pe care ţi le adresez eu. Eşti mulţumit de radio? Televizorul ăsta liliputan funcţionează? Programele ţi-au mai ridicat moralul?

La semnul afirmativ al prizonierului, ea acţiona starterul aparatului de radio. Cu mintea aiurea, goni pe scala undelor herziene. O cacofonică îmbrâncire - rock-uri, fragmente de ştiri, râsete dirijate la poante ieftine, reclame comerciale ritmate agresiv, coruri evanghelice siropoase - mătură tot spaţiul. Închise.

— Mai spune-mi o dată, te rog, fraza dinainte. Aia cu regulile, ăăă, conspirative. Mai spune-mi cine le respectă fiindcă nu se poate altminteri.

— Cum, cine? Domnul Frank.

— Altfel i-ai zis adineauri. Aminteşte-ţi.

(Deci, Abigail muşcase nada. Incipientă, criza de gelozie, prevăzută şi analizată milimetric, înmugurea. Bine. Cu multă băgare de seamă, înainte!)

— Spusesem să fii calmă, deoarece prietenul dumitale...

— Nu aşa! Repetă exact cum ai spus!

(Ajunge. E pregătită. Dă-i drumul formulei la care ai lucrat).

— Credinciosul dumitale prieten are de respectat reguli conspirative extrem de... Abigail se însufleţi.

— Da! Aşa ai zis. “Credinciosul dumitale prieten”. Hm... Nici prima, nici a doua oară n-am reuşit să detectez nuanţa de ironie din vorbele astea. De ce?

Singleton pară cu maximum de simplitate.

— Fiindcă nu au avut nici o nuanţă de ironie. Dacă o aveau, ai fi detectat-o. Ochii femeii se lărgiră puţin.

— Deci, dacă ironie nu este, atunci ce e? Convingere? Crezi că Frank mi-e credincios? Dumneata, cel priceput la oameni, crezi asta, Quentin?

Quentin numără în gând până la l0. Grila preparată se mişca încet, precaut, pe coloana neliniştilor femeii din faţa lui. Le gândise în ceasuri lungi de izolare. Pe rândul corespunzător, reacţia lui trebuia neapărat să convingă. Să fie logică, simplă, clară.

— Cred ceea ce, în situaţia mea, pot să cred. N-am libertatea de mişcare ca să şi verific. Nădăjduiesc din tot sufletul că, între voi doi, stă o legătură solidă.

Văzu pleoapele roşcatei îngustând iarăşi ochii nesăţioşi de certitudine. El putea, acum, să bată uşor în retragere. Speranţa, suspiciunea, nevoia de a controla, teama de a nu greşi grav printr-un control prea sever erau, deja, asemenea unor spori purtaţi de vânt. Pluteau. Se vor duce departe.

— De altfel, îl cunoşti pe Frank de o mie de ori mai bine decât mine.

— Da, de când eu aveam l3 ani, iar el l8. Ei, şi? Tot nu-i destul. Şi câtă necunoaştere, atâta teamă...

Oftă din greu, apoi, stăpânindu-se, redeschise radioul. Căută mult. Până găsi un post cu muzică de cameră, o vioară, un flaut şi un violoncel, ceva blând, o armonie ca o binecuvântare.

— Constat că eşti un bărbat foarte abil, Quentin. Mi se pare că ţi-am mai spus-o. În loc să-mi deschid sufletul, ar trebui să mă tem de inteligenţa dumitale.

— Eşti o femeie foarte loială, Muriel sau Abigail. Cred că fidelitatea voastră este unică.

— Unică? Hm, hm... Domnule, amice, cred că eşti un maestru al cuvântului meşeteşiugit. Hai, te rog, întreabă ce ai de întrebat, nu vreau să-ţi rămân datoare. Formulează scurt, asta o să-mi adune gândurile.

— Mulţumesc. Foarte scurt. Prima întrebare. Cine ţi-a căsăpit familia? Vioiciunea femeii se istovi într-o clipă.

— Nu ştiu. N-am aflat niciodată. Nimeni n-a aflat. Voi muri şi n-o să ştiu cine izbea, cu un bombeu de gheată neagră, în acel picior rupt dintr-un scaun.

Nu era nici o primejdie, pentru moment, de recădere în starea de aţâţare vecină cu isteria, care marcase, în ajun, povestirea masacrului. Singleton stărui:

— Dar mătuşa... Martha...? Aceea care te-a salvat protejându-te, şi a fost la rândul ei acoperită de corpul mamei tale... Patricia, Patsy...?

— Ba amândouă îmi erau mame, întrerupse Gayle vehement. Le datorez viaţa. Ambelor! S-a întâmplat ca Ma să trăiască mai mult decât Patsy. Putea fi şi invers. Vreau să zic că eu n-am avut nici o mătuşă. Două mame bune! Nu ţi-e clar?

— Ba da, cum să nu, admise Q.D.S., repede şi concesiv. Voiam numai să ştiu dacă Ma, ca supravieţuitoare matură a carnagiului, n-a putut furniza vreun indiciu în privinţa ucigaşilor; un glas, poate chiar ceva dintr-un chip...

— Ei, nu zău?! N-a fost de-ajuns, spui, că mă împiedicase să ţip, să mişc, să fiu descoperită şi ucisă? Nu era destul că, în ciuda rănilor ei nu gemuse, că şi-a jucat veridic moartea, până

când echipa morţii a plecat? Hai, domnul meu, întreabă, dar nu prostii!

— Eşti generoasă... Bine, întreb. Ce s-a întâmplat cu ea, cu voi? Abigail tăcu puţin. Tăcea la radio, şi mica formaţie camerală. Pauza scurtă dintre un allegro și un andante.

— Ma a murit. Dar târziu, abia acum vreo zece, unsprezece ani. De moarte bună, adică de cancerul pulmonar clasic al fumătoarei care se respectă. La Canberra, acolo a decedat, în Australia. Ca să nu consum timp așteptând să mă întrebi ce naiba căutase o femeie ca ea tocmai la capătul pământului, uite, îţi spun singură. Acolo am trăit cu toţii, Scott - care devenise Gustave, pe scurt Gus -, eu, şi Ma. Doar că, după ce eu mi-am recăpătat graiul şi am început să trec prin şcoli tot mai bune, dar şi tot mai depărtate, după ce Gus s-a obişnuit cu dublarea averii la fiecare trei-patru ani, prin afaceri de tot mai mare anvergură, Ma, iubita lui Ken, nu a vrut să se mai întoarcă în America, via Africa de Sud. A preferat să ducă un trai de... văduvă, la Canberra, cum ziceam. Altă întrebare? Dacă mai ai...

— Am, desigur, se grăbi Quentin. Cât au mai întârziat în Statele Unite, Scott şi Ma au fost sau nu contactaţi de poliţie, în legătură cu masacrul? Ca rude ale victimelor, dacă nu ca martori?

— Nu. S-au eschivat. Scott, înregistrat la aterizare, nu putea să rişte bănuiala că ar fi avut vreun amestec. Trebuia să fugă din State. Ceea ce a și făcut, dar nu mai înainte de a ne pune, pe noi două, la adăpost. Ma era într-un hal fără de hal, aşa că el a încredinţat-o îngrijirilor unui student medicinist excepţional, sărac dar de mare viitor, un anume Klavek, imigrant fugit din Cehoslovacia în l968. Pentru mine, Scott a recurs la un aranjament temporar cu directoarea unei şcoli de nursing. Majoritatea fetelor erau refugiate din Asia de sud-est. Am fost lăsată acolo provizoriu, ca

un căţel azilant cât petrec stăpânii lui o vacanţă în străinătate. Sau ca material didactic pentru ucenicele nurse. Cum vrei. Când Martha s-a pus pe picioare, când Scott i-a trimis nesperat de mulţi bani, am fost scoasă de acolo.

— Klavek? Ai spus Klavek? Nu e numele doctorului vostru de aici?

— Da, e acelaşi. Cu trei decenii mai bătrân, cu mii de operaţii mai experimentat... Klavek ne-a meritat bursele. A ajuns chirurg de talie mondială şi ne este devotat. Ce altceva vrei să ştii?

Andantele, la radio, se modela frumos, vioara, violoncelul şi flautul conlucrând, în subordonări succesive, cu rafinate schimbări de rol. Singleton simţea că trebuie să meargă mult mai departe, dacă tot a avut norocul să identifice vechimea aderenţei doctorului la gang.

— Aş vrea să mai ştiu, dacă nu abuzez, cum, unde, când a devenit Scott Mc. Carson, dintr-un paria, din ultimul şi neputinciosul ciot al copacului doborât, un atât de prosper om de afaceri, un gentleman, în fine, tot ce este, ce reprezintă el astăzi. Consimţi să-mi spui? Crede-mă, Gayle, nimic n-ar face mai mult pentru susţinerea moralului meu, cum frumos şi exact te-ai pronunţat, decât istoriile fascinante prin care binevoieşti să mă alini.

Aici, nepoata implacabilului Rex, urmaşa frumosului Kenneth şi a celor două nedespărţite surori Lloyd, logodnica italo-americanului Franco-Frankie roşi. Căldura contiguă roşelii o uimi şi o încântă. Consimţământul ei bătu din aripi pe durata unui scherzzo, mai întâi. Pe urmă, se întinde pe durata a două concerte întregi, tot pentru mici formaţiuni orchestrale, cu deosebirea că trioul deveni cvartet, un contrabas comentând în surdină suprizele contrapunctului. Cam după şaptezeci şi cinci de minute, Singleton cunoştea cele ce urmează.

19

Fapt de viaţă, prag de moarte, evenimentul din 2 noiembrie 1971 era un fapt consumat.

Din vălmăşagul de spaime, din şerpăria de ură, din ruina mai vechilor sale iluzii deasupra cărora se prăbuşise, retezată, şi tardiva reconciliere cu clanul originar, Scott Mc. Carson încerca să se dezmeticească fixând două obiective. Întâiul, imediat: trebuia să supravieţuiască, undeva, într-un colţ de lume, cât mai departe, spre a-şi linge rănile cumplite. Al doilea ţel, de perspectivă, motivându-i întreaga existenţă: să dobândească, indiferent pe ce cale, posibilitatea unei răzbunări globale, teribile, o vendetă cum nu s-a mai pomenit şi alta nu va mai fi.

Omul s-a dus în port. N-avea o leţcaie. Prea puţinii bani lichizi ai familiei măcelărite trebuiau lăsaţi să asigure îngrijirea fetiţei şi întreţinerea femeii ca prin miracol salvate. Portul New York, după Rotterdam şi Hong-Kong cea mai cosmopolită staţie terminus a marilor rute oceanice, putea oferi, cine ştie, o şansă fugarului. Ca şi cum ar fi vrut să reechilibreze, cumva, o balanţă zdrobită, norocul apăru sub forma unui anunţ, difuzat în urgenţă la bursa portuară a locurilor de muncă. Pachebotul Southern Star, vas de linie, cu trei clase, navigând sub pavilion panamez, angaja imediat un steward. Sub presiunea usturătoarelor penalizări pentru fiecare minut de cheu blocat, formalităţile de angajare se elasticizară extraordinar. Şeful de echipaj răsfoi grăbit cele câteva vechi adeverinţe de serviciu pe mici nave europene, în schimb se arătă impresionat de prestanţa fizică, uşurinţa comunicării în mai multe limbi şi manierele solicitantului. "Ai stil, nu ştiu de unde naiba, flăcăule. Ai văzut care-s banii. Nu-ţi garantăm decât o cursă, până ni se înzdrăveneşte omul, ţi-am spus. O.K.? Te luăm. Bagă de seamă, ai să lucrezi la clasa

I-a. Pretenţioasă!” Un sfert de oră mai târziu, Scott îmbrăca uniforma de steward. Peste încă un ceas, Southern Star/Estrella del Sud saluta, mugind, Statuia Libertăţii şi punea cap compas spre Panama City.

La clasa I-a (Lux fiind un etalon evitat), stewardul era dator să-şi ofere serviciile unui număr relativ mic de pasageri, dar trebăluia mai mult decât omologii săi de la clasele Standard şi Economic luaţi la un loc. De exemplu, aceştia din urmă nu erau constrânşi să alerge, din oră-n oră, până la biroul radiotelegrafistului, pentru a primi mesajele venite din toate direcţiile rozei vânturilor şi să le repartizeze apoi, operativ şi discret, importanţilor destinatari, bătând la uşa cabinelor respective. “Tu, ăsta noul” - îl apostrofase pe Scott, cu grosolană familiaritate, Bi Bi, radiotelegrafistul navei, un tip cam de vârsta lui, cu meşă brună - “ia să fii tu atent şi, la următoarea ta trecere pe-aici, să-mi povesteşti ce mutră a făcut grangurul de la numărul A7, când i-ai înmânat hârtiuţa asta. A-urile sunt apartamente: salonaş plus dormitor. Ştii ce-l anunţă radiograma? O bagatelă. Că, în nişte speculaţii de bursă, la piaţa computerelor, averea ghiftuitului s-a mai rotunjit cu opt sute patruzeci şi nouă milioane de dolari. Dintr-un foc. Dac-ar fi un stăpân bun în cer, ehe, mi-ar prelinge şi mie o picătură din mierea asta, pe un singur vârf de deget. Dar nu-i... Hai, du-te, preafericeşte-l pe fericit!” B.B., pe numele întreg Bartholomew Bartolommini, era radiotelegrafist de nevoie. Jurist de formaţie, părăsise în mare grabă un post, bine plătit, de consilier juridic pentru că avusese ghinionul să fie prins cu o gravă incorectitudine faţă de firmă. Patronii îi dăduseră de ales: ori dispare şi se apucă de altă meserie, ori înfundă puşcăria. Aşa că, în aşteptarea unor vremuri mai bune şi a uitării, BB îşi câştiga pâinea - una infinit mai neagră, desigur -, bătând şi recepţionând depeşe. Fire

cameleonică, limbajul şi comportamentul i se adaptaseră la noua condiţie. Dar avea oricând rezerve să redevină ce fusese: un jurist pişicher, un escroc cu ştaif.

Domnul Derick Van Burren, pasagerul de la numărul A7, luase radiograma aia senzaţională şi, abia acordându-i cea mai fugară ochire, o aruncase pe dată în sertarul unei noptiere. Nimic "aranjat" în această nepăsare, se convinse Scott, cercetând pe furiş interiorul luxos, dar în dezordine. O cantitate uriaşă de fiole, casete capsulate, sticluţe cu conţinut scrupulos avertizat demonstra că permanenţa domnului Derick Van Burren nu era fericirea, ci boala. La cei patruzeci şi patru de ani, miliardarul arăta, se mişca şi vorbea ca un om epuizat. O sfârşeală împotriva căreia nu mai încerca să lupte. Nu era bizar că ţipla tuturor pastilelor rămânea intactă? Nu era încă şi mai ciudat că nici o infirmieră nu-l însoţea pe acest nabab putred, pentru a-i administra medicaţia riguros prescrisă? Noul steward, cel ce trecea de câteva ori pe zi gheridonul încărcat cu tăvi prin cadrul uşii la A7, şi tot de atâtea ori venea să ia îndărăt bucatele aproape neatinse, inventaria în felul său mulţimea de bizarerii şi ciudăţenii. Mai că era invitat să le ordoneze, domnul Derick Van Burren fiind, alternativ, după toanele misterioasei lui suferinţe, când tăcut, schimonosit de viziuni funebre şi turbat de ciudă pe univers, când dornic de vorbă, conciliat cu lumea de după el, disponibil chiar să afle că, în afara lui, o mai duc rău şi alţii...

Maica Alberta nu îl întâlnise decât în ipostaza urâcioasă. Se izbise de părţile colţuroase ale portretului. Ghinionul ei! Neşansa unor nobile cauze! Maica Alberta, călugăriţă benedictină, călătorea la clasa Economic, adică a treia şi ultima, dar primise de la căpitanul vasului Southern Star îngăduinţa de a circula nestingherit pe puntea clasei I-a ca să obţină din partea

bogătaşilor, dacă va fi în stare, promisiunea unor donaţii pentru nefericiţii luaţi sub protecţia ordinului benedictin. Ce recoltase, graţie acestui hatâr, de la pasageri cu avere şi sănătoşi, e o altă chestiune; de la Derick Van Burren, miliardarul bolnav, nu se alesese însă decât cu nişte ocări furibunde.

Scott, în exercitarea atribuţiilor unui steward, asistase parţial la scena aceea. Nu trebuise să bată la uşa marcată A7; o găsise întredeschisă. Călugăriţa se pregătea să iasă, aproape doborâtă sub ploaia injuriilor, încercând să explice -a câta oară? - că de operele de caritate aveau să beneficieze orfani, nevoiaşi cronici, handicapaţi, vârstnici părăsiţi, oameni lăsaţi fără adăpost; că ajutorul, cu dimensiuni şi în forme lăsate la voia donatorului, fireşte, este un semn de omenie, dar plăcut lui Dumnezeu; şi că nu punga care dă cât dă, ci inima ce sincer se milostiveşte e luată-n seamă şi e răsplătită cu prisos de bunăvoinţa divină.

Ei bine, din tot acest demers, un cuvânt,unul anume îl scosese din sărite pe miliardar. Reacţionând, nu urla, deoarece fizic abia avea forţa să şoptească; dar îi arunca în faţă călugăriţei că e o hoţoaică inveterată, una care, iată, merge la sigur, ştiind la cine a venit, pe cine prelucrează, unde-i punctul slab în care să lovească, şi prin ce "argument" să-l termine! Benedictina, uluită, se închina des şi iute, rugându-se pentru iertarea de păcat a celui ce-o prigoneşte nemeritat. Stewardul cel nou strângea farfurii şi tacâmuri, mai stângaci din jena că este inoportun. Bogătaşul se potolea treptat, învins de vreo părere de rău. Încă puţin, şi cealaltă faţă a sa, a unui individ relativ cumsecade, ar fi ieşit la vedere. Din nefericire, tocmai atunci Maica Alberta, găsind o explicaţie proprie pentru furtuna stârnită, a spus un lucru voit împăciuitor.

Ceva în sensul că, dacă domnul este enoriaşul unei biserici reformate şi, ca atare, reticent la facerile de bine prin mijlocirea

unui ordin catolic, nu-i nici o supărare: oastea Sfântului Benedict nursiotul, veche de aproape l500 de ani, se va bucura oricum că inima donatorului e bună.

Atât i-a trebuit lui Derick Van Burren! A luat foc iarăşi. A împroşcat-o din nou cu insulte pe ofilita călugăriţă. I-a afurisit făţărnicia limbajului. I-a blestemat pe cei ce îi vânduseră pontul, pe cei ce o îndreptaseră la el. În cele din urmă, cu o voce fără pic de putere, dar cu tonul net, i-a poruncit: “Afară!” Scott Mc. Carson a vrut să se strecoare, şi el. “Ai să rămâi, ai să laşi tava jos, ai să răspunzi întrebărilor mele. Închide bine uşa pe dinăuntru!”

Oricât de inteligent, de instruit, de intuitiv era, Scott n-avea cum răspunde unor întrebări ca acelea care-l bombardară. Păreau obsesia unui ţicnit. De unde, mai precis de la cine deţin pasagerii navei - fu el chestionat - ştirea că ocupantul micului apartament plutitor A7 este unul dintre pacienţii faimosului chirurg Christian Barnard?! In ce scop i-a fost destrămat anonimatul? Ce foloase nădăjduia căpitanul vasului din scurgerea informaţiei secrete, până azi blocată pentru mass-media, pentru opinia publică, ba chiar pentru lumea medicală exterioară micului grup de iniţiaţi de la spitalul Groote Schurr, şi anume identitatea omului de afaceri căruia i s-a transplantat, cu douăzeci de luni în urmă, cordul prelevat unui amărât de hamal strivit sub un container, originar din Panama? Să spună stewardul: ce raport exista între străveziile aluzii ale impostoarei religioase de adineauri - şi despăgubirile (efectiv generoase) acordate, peste mări şi ţări, familiei mortului, după acel nenorocit accident de macara ce nimicise o viaţă, dar cruţase motoraşul vieţii, inima?! Iar dacă acum, după 20 de luni, (din păcate sub recordul în domeniu), toate simptomele indică respingerea inimii transplant de către organismul

gazdă, cine vrea să tulbure, prin publicitate, a doua moarte, apropiata şi definitiva moarte a lui Derick Van Burren?! De ce nu-i înghite iadul pe toţi bârfitorii unui semi-eşec ştiinţific, totuşi glorios? Mai târziu, în viitorime, cuteza-va careva să nege că, în ciuda înfrângerilor de parcurs, aventura doctorului Christian Barnard rămâne, alături de aselenizare, capodopera secolului XX?!

Buimăcitoare dezvăluiri.

Necerute, neprovocate din afară, poate imprudente, efect al unei confuzii pe care numai umbra morţii o scoate din zona hilară, de quid pro quod vodevilesc.

Dezmeticindu-se, stewardul vru să pună unele lucruri la punct. Dacă tot fusese luat la întrebări... începu prin a o scoate din cauză pe Maica Alberta. Exponentă a vieţii monahale, nicidecum unealtă de şarlatani, Maica Alberta era o figură binecunoscută în largi cercuri europene şi nu numai; pe Southern Star bătuse la rând, fără alegere, la uşile tuturor cabinelor de lux, motivaţia fiind colectarea de fonduri pentru opere caritabile: de altminteri, aceasta era doar una dintre faţetele misionarismului care o mâna, de decenii, dintr-o parte a lumii într-alta; sieşi nu-şi oprea decât osteneala.

“Ai dreptate, am greşit faţă de biata femeie, acum văd”, a recunoscut insul cu inima altuia. În semn de căinţă, voi face o donaţie importantă în folosul... Cui? Să zicem, în folosul actorilor pensionari, internaţi la azil. Şi cardiaci. Inoperabili. Cuantumul... o să-l fixez mâine dimineaţă... de nu cumva aţa mi se va rupe Ia noapte. Hm... Tu, tinere, dacă ai fi în locul meu, la care cifră te-ai opri? Să ţii seama că mi-am dezmoştenit toate rudele, încă înainte de operaţie; şi că nici un codicil, în testamentul meu, nu i-a repus în drepturi, de atunci încoace. Prea se bucurau că mor, nemernicii... “

Acum purtătorul de implant în expirare de termen vorbea mult şi aproape bine dispus. Rotaţia umorală se producea cu repeziciune. Domnul Derick Van Burren era - cel puţin se declara - mulţumit să aibă, la ultima călătorie, drept confident un steward. De ce? De ce nu! Hamalâc cu mâini curate. Maniere ireproşabile. “Nu sunt în locul dumneavoastră, sir”, iată ce răspuns cuviincios dăduse la o invitaţie pur formală, retorică. “Nu eşti, dar dacă ai fi?” insista miliardarul. “Nu pot fi. Totuşi, vă înţeleg perfect. Nimic din ce simţiţi dvs. nu mi-e străin mie.” I-auzi! Asta era mai puţin cuviincios. Suna chiar niţel obraznic. “La ce te referi?”

“La fenomenul de respingere, sir”. “Aha, eşti la curent. De prin reviste, de prin filmuleţele documentare... Informaţia de colportaj!” “Nu, sir. Vorbesc strict din experienţa personală.”

Van Burren se pomeni atins de curiozitate. El, cel lipsit de interes pentru orice mişcă în univers, cu excepţia unui muşchi de nici 700 de grame, făcut din fibre striate şi scobit în patru odăiţe, prăpăditul ăla de miocard. “Ia explică-te. Ce are traiul tău în comun cu fenomenul de respingere din cauza căruia dispar eu?” “Mâine, sir. Vă spun mâine. Acum dvs. trebuie să vă odihniţi, iar eu să strâng vesela şi tacâmurile din celelalte cabine. Sunt de serviciu, sir”.

Gândindu-se la subţierea “aţei”, Van Burren a vrut să-l reţină pe impertinent. “Voi plăti să-ţi facă altul treaba, astă seară. Că doar nu eşti de neînlocuit, îi dau ăluilalt salariul tău pe-o lună, pe-un an, pe câţi ai contractul, dar stai aici cu mine şi spune-mi ce era de spus!” “Asta nu se poate, sir. Regret. Titularul contractului e un steward bolnav. Eu sunt înlocuitorul. Pe mâine. Şi nu uitaţi: luaţi-vă medicamentele.”

După ce a rămas singur, Derick Van Burren şi-a extras câteva caşete. Le-a îngurgitat cu apă. Una dintre ele era un somnifer.

Nu își făcu efectul. Formulele "Doar nu ești de neînlocuit" și "Eu sunt înlocuitorul' i-au tot jucat în cap miliardarului aflat la capăt de cursă.

Până la punctul terminus, Ciudad de Panama, urmau să treacă încă trei zile.

Dimineața, Scott întrebă politicos: "Cum ați dormit, sir?" "Nicicum. La miezul nopții vasul a acostat la Charleston; la ora cinci a mai lăsat o dată ancora, la Jacksonville. Au debarcat și s-au îmbarcat oamenii Sudului. Am simțit miresmele tari ale Sudului. Dixieland, cu frenezia lui, cu setea lui nebună de viață, țopăită peste tot, miorlăită în saxofoane, răpăită în tobe, m-a înnebunit. Cum era să dorm? Mai am câteva mii de respirații; să le folosesc dormind? Tu, în locul meu, ce-ai face? Te-am întrebat și ieri. Mi-ai promis un răspuns. Dă-mi-l. Acum!"

Scott avea nenumărate lucruri de spus, dar cui să le spună? Van Burren se uita, înfuriat, la statuia muțeniei, în uniformă de steward maritim. Deși flacoanele și cutiuțele cu doctorii, împrăștiate prin cabină, avertizau că orice ambalare a motorașului poate fi fatală, cel refuzat a izbucnit atât cât îl ținea puterile lui sleite: "Cum, chiar nu-ți spune nimic durerea unui om pe moarte? Mă privești și ridici din umeri?" "Vă cer din nou iertare, sir, dar... fiecare crede că nenorocirea lui e cea mai mare". Gâtuit de indignare, muribundul articula cu greutate: "Ia ascultă, cine ești, cine dracu crezi că ești, și ce-ai trăit tu, mă băiete, ca să-ți dea dreptul să-mi vorbești așa?" "Știu bine cine și ce sunt: un servitor, plătit să vă aduc și să vă iau tăvile. Să încasez și două palme, fără să clipesc, dacă ați dori și ați găsi energia să mi le plesniți. Asta sunt. Ce-aș putea fi...ce era gata să fiu, asta e altă poveste, sir. Moartea mă îndurerează, mai ales când am în față un condamnat, dar nu știu dacă moartea e cel mai rău lucru de pe lume".

Ce miracol îl determinase pe mândrul, pe rebelul Scott să-şi deschidă inima, dintr-o dată, unui străin cu inima pe ducă? Un străin arogant, convins că miliardele lui obligă întreaga suflare omenească la compasiune, de parcă s-ar stinge nu un ins, ci soarele însuşi? N-a ştiut niciodată. Fapt este că mezinul Mc. Carson spuse dintr-o suflare: “Da, domnule, există lucruri mai rele ca moartea. Dumneavoastră aţi trăit, aţi luptat, aţi învins, aţi iubit, aţi fost iubit şi urât, oamenii vă invidiază, tinerii se doresc la fel, sau mai bogaţi ca dumneavoastră... şi, dintr-o dată, un accident stupid, de parcurs, vă bagă în piept o inimă pe care organismul o respinge. Dar imaginaţi-vă un băiat la fel de dotat - sau mai dotat - ca dumneavoastră: şcolit la cele mai bune universităţi de pe două continente, stăpân pe patru limbi, eclipsând pe toţi cei de vârsta lui, în cele mai simandicoase medii sociale şi cerând de la viaţă nu bogăţie sau glorie, ci numai dreptul la un trai cinstit şi demn. Nu l-a obţinut. Avea un singur cusur: venea din subsolul societăţii. De care - totuşi - se lepădase, hotărât şi pentru tot restul vieţii. Inutil. Lumea dumneavoastră, sir, nu i-a iertat originea. Corpul distins al lumii bune l-a decretat incompatibil. L-a respins. L-a trimis să care tăvi, sfătuindu-l să nu cârtească, să mulţumească cerului că i-a hărăzit clasa I-a, nu latrinele amărâţilor din dormitoarele comune... Iar când, de nevoie, s-a întors la ai lui, la banii murdari veniţi din jaf şi crimă, în locul familiei ce credeţi că a găsit? Un neant hidos. Biografia asta ce este, domnule? Asta nu se cheamă tot moarte? Moarte - înainte de a trăi?” Bolnavul asculta fascinat. Un gest insistent al mâinii sale drepte, către piept, putea să indice o criză, o acutizare a durerii, dar imediat, mâna cu arătătorul întins continuă gestul, întregindu-l într-o negaţie violentă, de disculpare: nu, nu el a făcut asta, nu el a gândit

aşa! “Ştiu, domnule, nu dumneavoastră, ci inşi zdraveni, vigilenţi, paznicii izvoarelor cristaline ce trebuie ferite de scursorile canalelor pestilenţiale. Când ai bani, nu e nevoie să-ţi murdăreşti tu însuţi mâinile; slavă Domnului, are cine trânti uşa-n nas nechemaţilor!”

Mărturisirea patetică risca să se încheie într-un hohot de plâns, semn de slăbiciune pe care Scott nu şi l-ar fi iertat niciodată. Dar - absolut surprinzător pentru spovedit şi confesor, deopotrivă - hohotul se slobozi din gâtlej ca un râs năvalnic, neobrăzat dacă băiatul n-ar fi râs de propria-i soartă. Printre sughiţuri abia stăpânite, apucă să mai spună: “Dumneavoastră... corpul care-şi repinge inima... eu, eu... inima refuzată de un trup prea bun pentru ea!... Păi... nu suntem amândoi de plâns şi de râs? La fel... caraghioşi şi tragici?”

Reacţia profundă a lui Derick Van Burren, absolut uluitoare, a venit de-abia a treia zi dimineaţă, după ce vasul trecuse de Miami şi naviga printre insuliţele arhipelagului Bahamas. Scott fu înştiinţat că, la sfârşitul călătoriei, avea să devină copilul înfiat, cu acte în regulă, şi singurul moştenitor al miliardarului. Hotărârea fusese luată într-o clipă de iluminare lăuntrică; una comparabilă, poate, cu revelaţiile care, în copilăria creştinismului, făceau dintr-un necredincios, un sfânt. Pe de o parte, în locul dezmoşteniţilor lui Van Burren - nevrednicele lui rude - avea să se instaleze, de drept, un om adevărat. Pe de altă parte, dezmoştenіţii Maicii Alberta urmau să se bucure de jumătatea uriaşei averi, destinată operelor caritabile. “Numai de m-ar ţine Dumnezeu, implora bogătaşul în a cărui clepsidră nu mai rămăseseră decât puţine firicele de viaţă, să ajung la ţărm şi să văd parafate toate actele!”

Atotputernicul i-a acordat răgazul, dar de formele legale s-a ocupat altcineva, mai degrabă ucenic al diavolului decât

rob al lui Dumnezeu. Scott, care -deşi aflase că intra brusc în clubul primilor 50 de bogătaşi ai lumii - continua să se achite conştiincios de îndatoririle sale, a venit cu o hârtie în cabina radiotelegrafistului. "Ce ai acolo?, l-a întrebat radiotelegrafistul; sper că nu vreo dispoziţie de brokeraj, ca să înghit în sec transmiţând-o?" "Nu, nici vorbă; citeşte." BB parcurse rapid următorul text: "Republica Sud-Africană, Cape-town, Spitalul Groote Schurr, domnului Christian Barnard, strict personal."

"Aflat în pragul nefiinţei, ţin să vă mulţumesc din adâncul sufletului meu nepieritor, dar şi al inimii mele tranzitorii, pentru cele 20 luni de viaţă pe care mi le-aţi dăruit. Detractorii dvs. m-ar numi cobaiul dvs; le arunc insulta în obraz. Vă adresez două rugăminţi. Primo, să vă urmaţi cu acelaşi fantastic talent opera nobilă; secundo, anonimatul subsemnatului să rămână intact şi după dispariţia mea. Al dvs., cu recunoştinţă pentru eternitate..." "Dar nu văd semnătura, exclamă BB. Cine a scris-o?" "De scris, am scris-o eu sub dictare". "Şi dictarea?"

Scott ezită câteva secunde. Se vedea nevoit să mai implice pe cineva în afacere, să arunce fârâmituri din ospăţ. Dar nu se putea altfel. Oftă şi răspunse: "Derick Van Burren". "Fantastic! exclamă radiotelegrafistul cu o lucire lacomă în priviri. Uite pe cine transportăm! Îţi dai seama cât valorează ştirea asta pentru un ziar de senzaţie?" "Cât?", răspunse cu un zâmbet ciudat stewardul. "Păi... luăm pe ea 4-500 de dolari ca nimica! Debarc la Port-au-Prince şi vând imediat pontul!" "Ba nu, îl linişti Scott; transmiţi mesajul şi-ţi zăvoreşti gura. Pe tot restul vieţii tale, să fie clar, Bartholomew Bartolommini! Pentru asta te voi plăti cu 25.000 de dolari. E suficient!" "Tu, băiete, ai înnebunit Dacă aveai un sfert din banii ăştia, ai mai fi slugărit ca un pârlit de steward? Va să zică e adevărat că, în preajma Ecuatorului, unii îşi pierd minţile..."

Cu vorbe cântărite, aproape silabisit, Scott îi răspunse:” Mă crezi steward, toţi mă cred steward, dar nu sunt. Nu mai sunt. Stai de vorbă cu moştenitorul, înfiat, al multimilionarului Derick Van Burren.” “Ai acte?” ţâşni întrebarea radiotelegrafistului surescitat la culme. “Încă nu. Le voi avea. La ţărm”.

Dacă nu cumva stewardul suferea de mitomanie - era perfect posibil şi asta - fostul jurist putea da lovitura. Se profila un munte de bănet! Aşa că, mergând pe șansa - mică - a unui posibil adevăr, aruncă rapid oferta: “Uite ce este, nici eu nu sunt ce par a fi. Am studii juridice, am profesat, mă pricep la formele de care ai nevoie. Cum acostăm, laşi totul în grija mea; tu doar aduci muribundul la tribunal şi la notar, să fie văzut, să zică da și să semneze. La preţ... ne înţelegem. S-a făcut?”

În a patra zi a călătoriei, ultima, pachebotul Southem-Star/ Estrella del Sud a părăsit Antilele Mari, a trecut Ecuatorul şi a traversat Marea Caraibilor de la Nord-Est spre Sud-Vest.

Numele înfiatului nu va fi - şi nu a fost - în acte, acela de Scott Mc. Carson. Scott nu era nebun să-i pună pe dezmoşteniţii miliardarului şi pe oricine ar investiga, vreodată, provenienţa averii sale, pe urmele clanului mafiot din New-York, măcelărit în condiţii suspecte de nu se ştie cine. B.B. îi va procura o identitate nou-nouţă; se va numi Gustave K. Throwstone. Împotriva acestui onorabil domn, nici vreun prezumtiv moştenitor şi nici vreo autoritate, de orice fel, nu va mai avea ceva de zis. La ţărm, totul s-a defăşurat - cu puţin noroc - conform planului. B.B. s-a mişcat repede, încheind în trei zile o operaţiune care, fără el, s-ar fi lungit imens. Scott şi-a adus binefăcătorul la notariat, la tribunal şi la bancă, doar spre a semna şi a conferi, prin prezenţă, deplină legalitate actelor. Maica Alberta, adânc mişcată de altruismul finalelor socoteli cu viaţa, s-a numărat printre martori; semnătura ei reprezenta o confirmare în plus că nu numai legile oamenilor

erau neabătut respectate, ci şi poruncile divinităţii, lucrarea Domnului întru alinarea celor obidiţi.

Noul cetăţean şi noul venit printre bogătaşii lumii a aşteptat, cu o decenţă de netăgăduit, ca binefăcătorul să închidă ochii în pace. A durat puţin. I-a vegheat ultimele clipe cu o reală solicitudine, făcându-l pe Van Burren să simtă afecţiunea aproapelui, ceea ce, pentru un muribund care trăise atât de singuratic, va fi echivalat cu fericirea. Într-o vineri seara, cordul implementat artificial era definitiv redus la tăcere de un organism intolerant A doua zi, sâmbătă la amiază, în cimitirul Oasis del Peregrinos, unde se îngroapă săracii capitalei, cobora în ţărână inima unui docher localnic, odată cu trupul străin în care bătuse aproape doi ani: aceasta a fost voinţa şi ţinta expresă a defunctului. Tot sâmbătă, dar la ora l7 domnul Gustave Throwstone și domnul Bartholomew Bartolommini urcau pe puntea unui alt pachebot ce urma să treacă, prin Canalul Panama, din Atlantic în Pacific. Ca pasageri ai unui apartament de lux, cu trei încăperi şi baie proprie. Asta îl nemulţumea pe B.B. Fostul radiotelegrafist, reactivatul jurist, viitorul “om de faţadă” obiecta, mârâind, că dacă boss-ul ar fi apelat la serviciile unei companii aeriene, amândoi ar fi fost răsfăţaţi în acea clipă de surâsul unor stewardese delicioase. “Şi eram scutiţi de plictiseala unei călătorii interminabile. Păi, până la Melbourne, facem douăsprezece zile, domnule!”

“Taci, vorbă lungă! Mă împiedici să gândesc. Dacă te ţii după mine să taci din gură”. Se fixase astfel una din regulile de fier ale îndelungatei colaborări ce tocmai începea. Pe domnul Gustave K. Throwstone nu-l sâcâia lungimea drumului oceanic. Dimpotrivă; avea nevoie de monotonia unei lungi călătorii până la capătul lumii civilizate. Oceanul Pacific îi permitea să treacă printre rămăşiţele coloniilor engleze, olandeze, portugheze,

franceze şi care vor mai fi fost. Unele glorioase. Dar toate revolute, stinse.

Gus avea de construit un imperiu. Al său. Soarele nu avea să apună niciodată în imperiul lui Gus.

20

— Am terminat, spuse Abigail. Şi chiar se ridică, făcu o mişcare, două, de dezmorţire, pregătindu-se să plece. Pentru azi, în orice caz, distinsule domn, dacă ne raportăm la înţelegerea noastră, timpul consumat a intrat masiv la creditul dumitale. Nu uita să-ţi plăteşti datoria, când o să-ţi cer informaţiile necesare securităţii lui Frank.

Singleton încuviinţă, fără energie. Tot ce aflase deschidea capacul unor prime clarificări, dar uite, femeia cu părul de aramă şi-a epuizat porţia de bunăvoinţă, îl lăsa pradă setei de a şti. Chinuitoare. Îşi munci mintea s-o reţină printr-un artificiu oarecare. Nu găsi nimic. Se aştepta s-o audă pe Abigail ordonând deschiderea chepengului şi coborârea scării metalice. Tăcerea se prelungea.

Quentin înălţă privirea. Întâlni ochii gardiencei de lux. Trişti. Un licăr era în ei. Ori încolţirea unei lacrimi?

— Quentin, înainte de plecare, fiindcă nu mai pot întârzia aici, răspunde-mi la o întrebare.

— Bucuros. Dacă pot...

— Spune-mi, Quentin, un secretar general ONU poate să... în timpul exercitării mandatului său... îi este îngăduit... vreau să zic are cum să... să divorţeze?

(Aaa, asta era. Prizonierul simţi o gură de oxigen. Se controla. Circumstanţele îl împiedicau să surâdă).

Rosti, alb:

— Mandatul secretarului general nu este condiţionat prin nimic de statutul vieţii sale civile. Opinia publică socoteşte, într-adevăr, că un om liniştit acasă se poate concentra mai bine asupra sarcinilor lui de serviciu. Dar unde se află sursa liniştii lui reale e treaba sa personală. Strict.

Efectul acestei declaraţii fu de neimaginat. Ca prin farmec, graba lui Abigail dispăru. Şi oboseala ei. Şi tonul ei uscat.

— Quentin dragă, dacă mai ai dorinţa să mă întrebi ceva, nu te sfii. Întreabă-mă. Îţi răspund cu cea mai mare plăcere!

Singleton zâmbi, şi fu răsplătit cu un surâs în care scânteia, vizibil, un vis. Fără a mai pierde o clipă din avantajul stării de spirit create, Q.D.S. aruncă prima întrebare.

— Banii... Averea... A contestat cineva legalitatea averii lui Scott?

— N-avea cum. Totul era beton. Şi care Scott? Scott nu mai exista. În acte, unchiul era Gus, iar actele erau inatacabile.

— Bun. Ce s-a întâmplat cu sumele acelea imense? Unde s-au dus?

— Acolo unde se stabilise. Jumătatea atribuită lui Gus personal, investită şi reinvestită de foarte multe ori, a ajuns, se pare, una dintre cele mai importante averi ale lumii.

— Şi jumătatea cealaltă?

Abigail îşi privi interlocutorul cu o expresie aproape şăgalnică, de parcă se rostise parola unui joc.

— În privinţa jumătăţii celeilalte, unchiul Gus a respectat riguros legământul. Dar în felul lui. A creat Charity-ul. O mişcare genială.

— Cum, Charity World Fundation este afacerea voastră?.

Glasul lui Singleton trăda uluire şi spaimă. Noroc că Gail nu reţinu decât mărimea surprizei.

— Exact. A noastră. Şi cu partea văzută, şi cu cea nevăzută. Vârful icebergului. Să-ţi amintesc? Investiţii în proiecte vizând sănătatea, agricultura, mediul, mai ales în ţările sărace. Sponsorizarea unor acţiuni majore, pe toate direcţiile nobile: OMS, UNESCO, FAO, UNICEF şi, sigur, nu le ţin eu minte pe toate. Ne-am atras recunoştinţa unor guverne. Şi a unor instituţii...

— Naţionale şi internaţionale, murmură zdrobit Quentin, măsurând în sine imensitatea nenorocirii.

— Şi acum, partea nevăzută. Aia pe care, dacă ar şti-o, omenirea ar sta cu gura căscată. Râsul uşor gâlgâit al lui Abigail capitona dezvăluirile care veneau de aici încolo. Se bucura ca de un recital reuşit. Ascultă-mă cu atenţie: Gus era conştient că nenumăraţi amărâţi, neajutoraţi şi sărăntoci mişună pe acest pământ. O să-i ajute, foarte bine. Dar el i-a luat în colimator pe alţii, nu chiar puţini nici aceştia, slavă Domnului. Pe puternicii corupţi; pe magnaţii ce şi-au ridicat averile pe un furt, pe un rapt, pe o fraudă importantă şi bine ascunsă; ăştia, a hotărât Gus, vor fi puşi la plată. Acela dintre ei care va refuza să cumpere, în rate anuale, privilegiul ca sursa bogăţiei sale să rămână secretă, va fi livrat Legii. Pentru asta, unchiul meu a creat un birou de investigaţii. Perfect comparabil cu marile agenţii de spionaj ale lumii. Oamenii lui au pătruns peste tot. Au mirosit împuţiciunile de la originea marilor averi. Şi-au năclăit degetele pescuind porcăriile din falnicele cariere manageriale. Avem zeci de mii de cotizanţi care ne plătesc tăcerea, dracu'să-i ia.Aceştia au învăţat din experienţa câtorva recalcitranţi. Puţini şi trufaşi. Ăia au înfundat puşcăriile, dar şi-au meritat soarta: n-au vrut să devină filantropi!

— Dacă înţeleg bine, interveni Singleton, nu v-aţi oprit aici...

Veselia manifestată de Gayle urcă, brusc, câteva trepte bune.

— Cum să ne fi oprit?! De ce? Ar fi fost o prostie. Pe urmă, nu e în stilul lui Gus să lase treburile neduse până la capăt.

— Şi care a fost acel capăt, pe placul unchiului tău?

— A, e foarte simplu: unirea întregii lumi interlope sub o singură mână. A cui - cred că e inutil să precizez.

— Perfect inutil, murmură, uluit, sechestratul. Mafioţi din toate ţările... uniţi-vă... Un nume - aveţi? Râsul nepoatei dispărutului clan al scoţienilor, se accentua încă.

— Nume, firme, sigle, titulaturi, astea-s obsesiile lumii voastre, în sfânta şi mincinoasa ei neprihănire. În ce ne priveşte, Gus a spus că important e să avem structura, dimensiunea şi forţa care ne trebuie; de botezat, putem s-o botezăm mai târziu, ori chiar niciodată. Dragă domnule, n-are nume, ce să-i faci, în schimb e un imperiu. Cu legi, cu ierarhii, cu obligaţii multe, dar şi cu imense avantaje pentru cine face parte dintr-însul. Dacă ţii neapărat să-l numeşti, spune-i Imperiul.

Quentin făcea uriaşe eforturi ca faţa lui să rămână relativ senină. Privea la această fetiţă întârziată, cândva dezechilibrată psihic, care avea un ton atât de zglobiu deşi rostea orori, şi nu-i venea să creadă. Imperiu, deci... Nu mai puţin decât un Imperiu al crimei. O formaţiune care a înghiţit, a încorporat, a reunit regatele jafului, ducatele drogului, comitatele prostituţiei şi pornografiei, până la mizerabilele principate ale tripourilor clandestine şi-ale cerşetoriei ticluite... Din ce metal s-ar turna coroana acestui gigant?

— Aşa, deci. Iar un asemenea imperiu, ca să-şi aibă locul pe harta lumii, avea nevoie de umbrela ONU, e adevărat?

— Nu ţi-am spus eu că eşti om inteligent? Şi pe asta ai înţeles-o. Aşa a ajuns Frank pe scaunul dumitale.

— Şi nu ţi-e teamă, Abigail, că ar putea fi vorba, în cele din urmă, de un scaun electric?

Cercetă atent obrazul de pe care râsul încremenise. Riscase mult prin această bruscă modificare de atmosferă; dar simţise că, raportat la strategia manevrării, elaborată pe îndelete, Abigail trebuia readusă la pendularea, milimetric controlată, între nepăsare și angoasă. Actul nepăsării trecuse.

— Teamă... Eu atâta ştiu: Frank trebuie apărat. Împotriva tuturor. Chiar împotriva lui însuşi, înţelegi ce vreau să spun. Dacă am vreo teamă, el nu are ce face cu ea. Deci, n-o s-o afle. Îţi repet, omule: obligaţiile asumate de mine pentru securitatea lui, nu altceva, te ţin pe dumneata în viaţă. Şi mai repet că, la primul gest de trădare, ești un om mort.

Fetiţa întârziată avea un reflex de tigroaică. Quentin, nu prea mulţumit de sine, căută registrul convenabil.

— Ştiu. Am consimţit. N-o să-ţi fac necazuri. Şi pentru că, bănuiesc, poveştile Şeherezadei s-au terminat, nu vreau să te plictisesc insistând asupra detaliilor finale. Oricum, cele O mie şi una de nopţi erau cu happy-end, nu-i aşa? Totuşi, fii amabilă şi nu-mi lăsa curiozitatea nesatisfăcută. Am dedus, în mare, devenirea lui Gus. Am înţeles, din fragmente, că B.B., adică Bartolommini, este preşedintele executiv al lui Charity World Fundation. Ştiu că un doctor cu nume cehesc asigură o componentă medicală, importantă uneori. Dar în prima mea zi aici, un bărbat foarte voinic, îndesat, fălcos, a supravegheat, cum să zic eu? monitorizarea dublării mele. Cine era?

— A, nu ţi-am spus? Don Alonzo. Unchiul Gus şi B.B. îi spun, mai scurt, Lon. Dar numai ei, care se ştiu de-o viaţă, i se adresează aşa. Don Alonzo e ministrul nostru de război. Braţul înarmat care ne-a asigurat victoria asupra tuturor recalcitranţilor. Vai de rebelii care l-au supărat...

Sacul se deşertase. Abigail pleca. Mai puţin fericită decât a sperat ea, când prizonierul o asigurase că un secretar general

al Naţiunilor Unite poate divorţa, fără inconveniente, pe durata mandatului oficial. Dar mai puţin răscolită de temeri decât calculase Quentin către finalul întrevederii. Singleton îi urmări mersul ţeapăn pe scări - şi de jos, flutură uşor mâna, gest la care nu primi răspuns.

Oricum, aflase destule lucruri asupra cărora să mediteze.

S-a întâmplat însă că târziu, către miezul nopţii, trei ştiri, grupate aleatoriu, dintr-o emisiune informativă, i-au deturnat complet fluxul gândurilor. Ştirile sunau astfel:

“... Replici ale cutremurului principal, înregistrate cu o magnitudine de până la 5 grade pe scara Richter, ţin în continuare, toată noaptea, populaţia în stare de alertă. Nici o familie nu a revenit între zidurile locuinţelor rămase încă în picioare.”

“Mâine, începând cu ora... canalele de televiziune din ll2 state ale lumii vor transmite, în direct, ceremonia instalării noului secretar general al Naţiunilor Unite, domnul Quentin Dexter Singleton.

Reamintim că înaltul demnitar, care va depune jurământul şi va rosti discursul inaugural, aşteptat cu un viu interes, este primul cetăţean al Americii de Nord investit cu această importantă funcţie”.

“Un tigru, de o mărime impresionantă, a reuşit să rupă barele cuştii metalice, în Grădina Zoologică din Bangkok. Evenimentul a răspândit groaza în rândurile populaţiei civile. Forţele de ordine din capitala Thailandei, mobilizate în număr mare, nu au reuşit, până în acest moment, să captureze fiara evadată”.

21

Frank se temuse cumplit de clipa aceasta. Gândul că va trebui să urce, cândva, treptele înaltei - la propriu şi la figurat - tribune a ONU şi să se adreseze, fără nici o ezitare în glas, sălii pline ochi şi miliardului - poate - de telespectatori, cuvântând în numele unei identităţi uzurpate, îl îngrozise de la bun început. Tot ce se întâmplase de-atunci, de când Gus îi prefigurase drumul, nu făcuse decât să-i amplifice spaima ascunsă.

Cu un binecuvântat sentiment de uşurare, falsul Singleton constată că a tremurat degeaba. Acum, când ataca, în perfectă siguranţă de sine, prima treaptă a scărilor care duc spre tribună, Frank nu trăia decât bucuria rece, lucidă, a învingătorului ce şi-a pregătit triumful cu minuţie şi rigoare; nimic altceva. Îşi reproşa, în gând, spaimele inutile şi mulţumi, într-o altă străfulgerare de gând, lui Gus, acest perfect cunoscător al sufletului omenesc.

Ieri după amiază," Creierul" îl chemase la o scurtă întâlnire de taină. Parcă simţindu-i slăbiciunea, îi vorbise ca niciodată. Reproşând soartei că nu i-a hărăzit un urmaş bărbat, îl numise pe el, Frankie, nu numai discipolul, creaţia lui, ci şi băiatul lui, cel care-i va continua şi desăvârşi opera.

— Până azi, i-a spus bătrânul, tot ce s-a făcut este lucrarea Organizaţiei. De mâine, într-o proporţie hotărâtoare, devine lucrarea ta, Frank. Tu eşti vârful de lance al operaţiunii care va schimba faţa omenirii şi ne va face stăpânii lumii. Eşti un norocos. Abigail ţi-a dat inima; eu îţi dau încrederea. Deplina mea încredere. Du-te, acţionează, învinge! Iar dacă te va încerca vreo umbră de şovăială, dacă te vei simţi moleşit de vreun scrupul sentimental stupid -bunăoară o compătimire pentru omul din celula îngropată, care, nu-i aşa, ţi-e frate -, să-ţi aduci aminte de exemplul meu. Fii atent, Frank: astăzi, nu întâmplător

astăzi, o să-ţi împărtăşesc un secret absolut. Ţi-l destăinui, ţie şi numai ţie, ca să înţelegi exact ce îţi cer şi cum te vreau. Am fost, cum ştii desigur, mezinul unei familii certate cu legea. Eu, însă, mă pregăteam pentru o carieră onorabilă, în lumea “curată”. Acea lume m-a respins. Întors acasă înfrânt, mi-am găsit tatăl și fraţii zăcând într-o baltă de sânge, uciși de o bandă rivală. Asculta acum cu atenţie şi crede ce-ţi spun: gloanţele ucigașe porniseră din ţeava automatului lui Lon. Da, da... ai auzit bine. El, Alonzo, un mistreţ în libertate, capul gang-ului Mascella, este călăul tuturor alor mei. El, personal, i-a ciuruit. Înţelegi, acum, în ce constă unicitatea şi forţa exemplului meu? Sau încă nu înţelegi?

Cutremurat, Frank înţelesese pe jumătate. Pentru rest, ascultase, uluit, explicaţiile bătrânului:

— Aveam de ales între două răzbunări: ori să lichidez, Ia rândul meu, tabăra duşmană, adică pe Lon & Co, perpetuând la infinit o păgubitoare vărsare de sânge, ori să oblig înalta societate, lumea bună a planetei, partea ei “curată” să danseze aşa cum îi voi cânta eu, cândva. Tu, Frank, ştii bine ce-am ales. Lon, neşovăitorul, îmi este asociat şi “mână dreaptă”. Învaţă, băiatule: oamenii puternici, învingătorii aleg întotdeauna miza maximă. Du-te şi începe să cânţi melodia după care va dansa Terra în mileniul III. Curând, tu vei fi dirijorul acestui mega-concert, ţi-o promit solemn. Acum... nu mă dezamăgi!

Într-adevăr, Frank urcă celelalte trepte până la tribună cu atâta siguranţă, încât parcă numai asta făcuse toată viaţa. Ajuns în vârf, aşeză calm foile discursului pe pupitrul uşor înclinat, apoi privi sala. O bruscă şi inexplicabilă acuitate a vederii îi permitea să descifreze până şi chipurile din ultimul rând de bănci, ca și cum un invizibil binoclu îi conferea puteri

miraculoase. Cu aceeași percepţie exactă, nealterată nici măcar de bătăile mai iuţi ale inimii, simţi că era timpul să înceapă. Ceea ce şi făcu, bucuros - după primele cuvinte - că vocea îl asculta şi ea, întocmai ca reacţiile toate. Noul secretar al Organizaţiei mondiale atacă partitura într-un halou de interes planetar de care, categoric, nu beneficiase nici un alt predecesor, în îndelungata şi zbuciumata istorie a ONU.

Doamnelor şi domnilor, Concetăţeni de pe planeta Pământ!

Mi-a revenit imensa onoare de a prelua mandatul coordonării Organizaţiei Naţiunilor Unite la început de deceniu, secol şi mileniu. Momentul este hotărâtor, nu însă datorită acestui capriciu al calendarului. Paşii pe care urmează să-i facem împreună, acum, ne vor apropia de aspiraţiile umanităţii sau, dimpotrivă, vor adânci prăpastia dintre speranţele şi realităţile vieţii pe Terra. Alegerea direcţiei în care vom porni, bună sau rea, depinde de noi toţi.

În ce mă priveşte, conştiinţa părţii de răspundere, conferită de înalta funcţie cu care voinţa dumneavoastră m-a investit, îmi dictează să nu şovăi; să fac tot ce depinde de mine pentru a ne situa pe vectorul progresului rapid, calea soluţiilor radicale şi eficiente. Căci omenirea a aşteptat destul. Ce să mai aştepte? Şi de la cine? S-au adunat prea multe şi prea grave probleme; ele sunt ale noastre, deci noi trebuie să le rezolvăm. Afirm în faţa dumneavoastră cu toată convingerea: ne stă în putere s-o facem!

Archibald Singleton urmărea discursul pe micul ecran din camera lui. Se izolase,lăsându-și nora și nepotul în fața monitorului instalat în salon, spre a-și putea savura în liniște triumful. N-avea nici o îndoială că e triumful lui; el alesese drumul, el își pregătise băiatul, fără să omită nici cel mai mic amănunt. Iată-l acum pe Dexter exact acolo și exact așa cum l-a

dorit. Siguranţa de sine, claritatea, ("rasa" - o numea bătrânul cu satisfacţie), până şi retorica aceasta, cu fraze ample, trecută prin şcoala rafinată a bătrânei Europe, dar nevăduvită de incisivitatea şi francheţea discursului de tip american, toate îi întăreau convingerea că n-a trăit degeaba: "Bravo, bătrâne, să-ţi trăiască!", mormăi tatăl înaltului demnitar, frecându-şi bărbia şi ridicând substanţial volumul sonorului spre a nu scăpa nici o nuanţă din inflexiunile studiate ale glasului.

Din dreptunghiul ecranului, discursul de investitură - preluat în direct de 134 televiziuni de pe toate continentele şi creditat cu o audienţă prognozată la circa 1,3-1,4 miliarde de persoane - continua să înconjure planeta:

— Eşecul de până acum - pentru că, vorbind deschis, eşec a fost -exprimă, de fapt, incapacitatea Organizaţiei de a atrage în circuitul dezvoltării toate resursele, toate capitalurile care ar fi putut pompa sânge proaspăt în corpul vlăguit al economiei ţărilor sărace. Mult timp ne-a fost comod să explicăm subdezvoltarea prin divizarea politică a lumii. Dar iată, comunismul este ca şi dispărut, de l0 ani, fără ca omenirea să trăiască mai bine. Lumea a 3-a, ţările eliberate de comunism, marile proiecte de salvare a "plămânilor" planetei, pădurile, de ecologizare a industriilor, de asigurare a apei, de oprire a deşertizării solului, de eradicare a bolilor sărăciei, de lansare a programelor educaţionale moderne, toate acestea au aşteptat în zadar resursele necesare.

Din sală se făcură auzite, la început timid, primele aplauze; în câteva clipe, ele cuprinseră întreaga asistenţă. Oratorul aşteptă, calm, reinstalarea liniştii desăvârşite, apoi reluă, şi mai sigur, şi mai convins de succes:

Să nu existe, oare, asemenea resurse? Sau n-am fost noi capabili să le găsim, să le atragem?

Sub cupola imaginară a aceluiaşi megalopolis new-yorkez, într-un alt salon mobilat cu tot atâta rafinament ca acela al familiei Singleton, un alt bărbat în vârstă sorbea, literalmente, fiecare cuvânt al oratorului. Aşezat comod în faţa multiecranului cât un perete, Gus urmărea discursul, mândru şi el, ca şi bătrânul Archie - dar cu ceva mai mult temei - de prestaţia creaţiei sale. Avea la îndemână o casetă cu înregistrarea "repetiţiei generale" a falsului Singleton. O va compara, după aceea, cu discursul propriu-zis, gândit, redactat şi cizelat de el, Gus, la cuvânt şi la virgulă. Dar dacă repetiţia fusese OK, ceea ce urmărea acum era... cum era? Magistral. Dumnezeiesc.

Alături de Gus, Abigail şi Lon urmăreau multiecranul în aceeaşi stare de spirit. Nepoata prinsese mâna unchiului şi o ţinea strâns, cu o încordare ce se dorea semn de solidaritate cu iubitul ei pornit să cucerească lumea. Când Frank atacă paragraful următor, bătrânul murmură imperceptibil:

— Aşa, băiatule. Spune-Ie-o. Spune-le-o clar. Pregăteşte-i pentru ce îi aşteaptă! Frank glăsuia mai departe:

—... Dacă ONU a acceptat ideea că statul, ca patron, este cel mai ineficient din câţi există, nu se poate explica de ce câmpul de acţiune a fost redus la relaţia cu patronul-stat. Cuvântul magic SPONSORIZARE, motorul mişcării în economia modernă, n-a pătruns încă în palatul Naţiunilor Unite. Capitalul privat, iniţiativa particulară au rămas în afara practicilor organizaţiei noastre; ca şi cum etatismul ar fi, prin sine însuşi, o garanţie a succesului şi eficienţei. Există oare vreun temei pentru o astfel de credinţă? Evident, nu.

Puritanismul, prejudecăţile demne de secolul 19, suspiciunile descinse parcă din programele economico-ideologice comuniste au lipsit comunitatea statelor lumii de o mentalitate nouă, dinamică, modernă, precum şi de o legislaţie

suplă, pragmatică mai ales, în stare să accelereze dezvoltarea prin investiţii masive, ale tuturor celor capabili să le facă...

Departe, în oraşul portuar Trondheim, din centrul Norvegiei, la acest ultim paragraf Knud Gunnarsen ciuli urechile. De la primele fraze, televizatul discurs îi sunase ciudat. Luate una câte una, era greu să-i contrazici afirmaţiile; exista însă ceva, în subtext, un aer care i se părea străin de spiritul, de gândirea lui Quentin, ale acelui Quentin Dexter Singleton pe care el, Gunnarsen, credea că-l cunoaşte. “Oare prejudecăţile şi puritanismul secolului l9 au desfigurat chipul secolului 20? Bizară apreciere! Şi unde vrea să ajungă?”

—... Spre binele omenirii, să curmăm această stare de lucruri, proclama vorbitorul. Chem la acţiune acele forţe economice şi sociale care au dovedit iniţiativă şi eficienţă, care au înţeles mai bine decât noi imperativele dezvoltării. Vom oferi acestor forţe cadrul adecvat, la scară planetară, pentru a le permite să ajute, cu resursele, cu experienţa, cu eficienţa lor probată, omenirea. Să lichidăm anchiloza mentalităţilor, să punem de acord, în sfârşit, cadrul instituţionalizat al vieţii, cu viaţa însăşi, cu moravurile ce guvernează în fapt societatea. Dacă până şi ultimul întreprinzător e conştient de faptul că “banul n-are miros”, oare îşi poate permite Organizaţia Naţiunilor Unite a mai întoarce spatele celor care ştiu să facă bani şi să-i înmulţească?

La aceste cuvinte, Gunnarsen sări de pe scaun. Ce s-a întâmplat cu Singleton?! Şi ce se petrece cu omenirea asta nebună, nebună, care izbuteşte să întunece parcă şi cele mai raţionale şi mai ascuţite minţi din câte dispune? Deci, asta să fie, asta să devină Organizaţia Naţiunilor Unite? Un fond de investiţii care să atragă fabricanţi de bani urât-mirositori? Doamne!

Pe ecran, falsul Singleton continua să-şi susţină şi să-şi amănunţească ideile:

—... în virtutea inerţiei, atât Comunitatea mondială cât şi Organizaţia ei au fost infinit mai preocupate de provenienţa banilor decât de viteza cu care circulă banii şi de eficienţa socială a investirii lor. Rezultatul: inerţia s-a văzut cu ochiul liber, virtutea - nici cu lupa. Cui a slujit “moralitatea sărăciei” ? Nu, doamnelor şi domnilor: adevărata imoralitate constă în foamea endemică, în înapoierea, în subdezvoltarea, în bolile care ucid ca-n evul mediu, în precaritatea - ca să nu spun mizeria - vieţii a peste jumătate din populaţia globului!

Pe textul acestui paragraf, Gus ar fi dorit să poată vedea o panoramare înceată, dar cât mai amplă, a feţelor auditoriului. În sală se afla elita politică a lumii. Dacă vulpoii reuniţi acolo agreează momeala -şi atraşi de ea, cad în capcană - nimic nu-l va mai împiedica pe Gus să-şi realizeze visul. Tot ce va urma va fi rutină: acţiune sistematică, ordonată, desfăşurată pas cu pas, conform planului de mult gândit. Acum era aproape sigur că, de fapt, aşa va fi. “Bravo, Frankie!”

— ... Peste tot unde prosperitatea se află la ea acasă, statul este de mult retras din mecanismele economice. Numai ONU menţine la rang de dogmă intangibilă vechea relaţie cu statele, raporturile exclusive ONU - State. Să continuăm această politică falimentară? De ce? Până când? Lumea s-a schimbat. Ca să ţină pasul cu lumea, organizaţia noastră trebuie să se schimbe, la rându-i. Vă chem să înfăptuim împreună schimbarea.

— Cu mine nu, domnule Singleton!, se pomeni clamând în singurătatea camerei sale Knud Gunnarsen. Dacă aşa gândeşti acum, cu-atât mai rău... pe mine nu conta! Deşi o discuţie trebuie neapărat să avem. Una aprinsă! Oricum, vei găsi, mi-e teamă, destui clienţi pentru noul dumitale program de relansare

a afacerilor lumii. Numai că... scaunul pe care te-a cocoţat comunitatea mondială este cel al Organizaţiei Naţiunilor Unite, domnule Singleton, nu al Bursei din New-York! Ai greşit adresa! S-au încurcat mapele!

Din cubul său de inox, adevăratul Singleton urmărea, şi el, transmisia. Asculta muşcându-şi pumnii. Nu se mai gândea, ca azi dimineaţă, cum ar fi arătat discursul în varianta autenticului secretar general al ONU. Acum, pe măsură ce descifra conotaţiile diabolic insinuate şi gradate în crescendo, i se lumina adevărul: însuşi el, dar mai ales Organizaţia Naţiunilor Unite erau victimele celui mai fantastic şi mai minuţios complot. “Mare minune dacă nu vor nominaliza, în această platformă-program, şi căile de atac”, îşi spuse prizonierul, copleşit de revelaţia transmisiei directe la care asista neputincios, deşi întreaga omenire îl considera pe el protagonistul. Parcă spre a-i răspunde, falsul Singleton continuă:

—... Tocmai responsabilităţile cu care, prin votul dumneavoastră, m-aţi investit, m-au obligat să meditez profund, să supun unui examen critic toate liniile de acţiune ce ne-au dus la impasul actual. Probabil că unele dintre concluziile la care am ajuns vor suna şocant, însă, cum infinit mai şocantă este situaţia în care ne-am tot zbătut, nu voi renunţa la adevăruri tăioase. Unul sună aşa: trebuie reconsiderate, în fapt date jos fără menajamente, etichetele care şi-au trăit traiul. Exemplu: atunci când s-a formulat conceptul de “economie subterană”, s-a avut în vedere... ce? “Subterană” - în raport cu ce? În raport cu legea, mi se va răspunde, poate. Dar este oare corect un atare răspuns?

Fără să mă gândesc o clipă la subminarea ideii de lege şi de legalitate, baza oricărei democraţii moderne, mă întreb totuşi dacă legile, toate legile importante mai corespund realităţilor

şi cerinţelor vieţii?! De ce, oare, acolo unde legile sunt severe, numeroase, restrictive şi bătute-n cuie, economiile stagnează şi oamenii o duc greu? Şi de ce statele cu legi puţine, simple, suple şi permisibile au devenit avanposturile prosperităţii? N-a venit, cumva, ora reevaluării lucide şi curajoase a tuturor normelor, conceptelor şi mentalităţilor după care ne-am condus? Nu e momentul să părăsim cutumele ce ne fixează într-un trecut de care vrem să scăpăm, dar nu ştim cum?

— Asta era! exclamă adevăratul Singleton, bătându-se peste frunte. Idiotul de mine! Trebuia să-mi dau seama. Au nevoie de cadru juridic, de un nou drept internaţional. E stupid să te chinui cu spălarea banilor, dolar cu dolar, când averea ta murdară depăşeşte produsul intern brut al unui continent! Mult mai simplu e să schimbi legile!

—... Vă chem, aşadar, la o reexaminare severă a întregului ansamblu de principii şi norme care ne-au guvernat trecutul şi ne-au ipotecat prezentul, se apropia falsul secretar general de sfârşitul discursului. Priviţi cum arată lumea noastră. Dacă nu vă place imaginea ei, într-adevăr urâtă, să scrutăm viitorul, dar liberi de prejudecăţi, aşa cum va fi omul modern şi eficient - OMUL VIITORULUI. Concetăţeni ai planetei Pământ, vă chem să schimbăm viaţa omenirii!

Urmărind ropotele de aplauze ce zguduiau dement imensa aulă a Organizaţiei Naţiunilor Unite, aplauze ce-i sunau în urechi ca o muzică divină, Gus ştia că a câştigat. Exact cum sperase, cum crezuse: de-acum, totul va fi rutină.

— La lucru, Lon, se adresă el parcă mai puţin încrâncenatului său asociat, atins şi el de bucuria succesului. Avem treabă. Treabă multă, înţelegi?

Aceleaşi aplauze, receptate din cuşca în care se zbuciuma inutil Singleton, focalizaseră toate resursele de raţiune şi de

voinţă ale prizonierului asupra unui gând. Trebuie să ies de-aci! Cu orice preţ! Şi cât mai repede! Eu, guguştiucul care m-am lăsat prins în laţ, trebuie să opresc această mârşăvie cinică la scară planetară.

Doamne, dar cum?

22

Gustave K. Throwstone, căruia foarte puţini aveau privilegiul de a-i spune Gus, anticipase exact. Agenda "triumvirilor" Organizaţiei era atât de încărcată, încât Lon şi B.B. se îndoiau că o vor putea parcurge într-o singură şedinţă cu rigoarea dorită de "Creier". Acesta atacă decis, dar calm şi cu metodă, ca deobicei:

— Am simţit nevoia accestui tur de orizont al urgenţelor pentru că, ştiţi bine, acum "ieşirea la suprafaţă" a devenit iminentă. După ce vom aduna oamenii de bază şi le vom spune ce au de făcut, vom declanşa operaţiunea.

Bartolommini simţi nevoia unei precizări.

— Te asigur, Gus, că şi acum fiecare ştie ce aşteptăm de la el.

— Cu atât mai bine, consimţi primul dintre egali, dar în noile condiţii le vom cere altceva. Să ne lămurim întâi noi, pentru că mie, unuia, nu-mi sunt clare chiar toate lucrurile.

Cu bruscheţea-i caracteristică, Alonzo Mascella întrebă:

— La ce te gândeşti, Gus? Pe nota asta scrie, arăta el spre agenda de pe masă, dar... explică-te; eu, cu textele nu prea...

— Printre altele, dragul meu, mă gândesc la frontul operaţiunii, răspunse Creierul, bifând primul punct al ordinei de zi aflată în triplu exemplar sub privirile staff-ului Organizaţiei. Vrei să enumeri diviziile actuale,

B.B.? Sunt l3. Propun să ne scuturăm de cele mai slab productive.

"B.B. Charity" începu să citească lista din text, deşi ar fi putut s-o "recite" pe de rost chiar şi trezit în miez de noapte, după un chef straşnic. Apoi tot el adăugă:

— Cred că ai dreptate. Păstrăm doar ce rentează şi nu ne dispersează forţele. Banii mulţi vor veni altfel. De acord, Lon?

— Mda, parcă e mai bine aşa, mârâi cel întrebat.

— În schimb, continuă Gus desenând pe bloc-notes forme geometrice sofisticate, "ieşirea la suprafaţă" ne găseşte descoperiţi la câteva capitole esenţiale.

— Ca de pildă? făcu B.B. cu o nuanţă de neîncredere.

— Noua situaţie, dragii mei, presupune contact permanent cu lumea, cu instituţiile. Până acum, ne-am ascuns sub umbrela "Charity" -ului. E timpul, cred, să avem propria noastră structură.

— Dar Frank? De ce l-am cocoţat pe Frank tocmai în vârf? sări Lon.

— ONU este altceva; că ea va lucra pentru noi, asta-i altă poveste. Ne trebuie un grup care să gândească şi să aprecieze legăturile Organizaţiei noastre cu lumea. Un fel de... cum să-l numesc? Un departament de analiză politică şi de abordare a partenerilor sociali. Şi aş mai vedea încă unul, profilat strict pe zona Europa-Est. Dacă ne-am propus să atacăm acolo, trebuie să fim pregătiţi.

După un moment de tăcere, B.B. - "numărul doi" al staff-ului în probleme strategice - îndrăzni o intervenţie în răspăr.

— Scuză-mă, Gus, dar până azi, tot ce spui tu, acum, a fost prerogativa noastră, a "sfintei treimi" - cum ni se zice. Şi, ca să fiu sincer până la capăt, aproape întotdeauna tu ai gândit,

ai croit, iar noi, în formaţia asta, am rotunjit şi hotărât. Dacă treaba a mers perfect, de ce să schimbăm sistemul? Şi apoi, întreb: analiză politică şi contacte cu autorităţi şi cu societatea civilă... fără noi ?

— Nu m-ai înţeles, preciza Gus, zâmbind liniştitor. Am ajuns la o bogăţie egală cu produsul intern brut al unui mare continent bogat, înţelegi? Dar acolo, banii ăştia sunt gestionaţi şi înmulţiţi de guverne, administraţii, instituţii. Mii de experţi se ocupă numai cu asta. Eu nu cer aşa ceva, ci doar câţiva oameni, atât. Pentru că, dragii mei, una e să decizi, şi alta să analizezi, să propui. Avem nevoie de cinci-şase minţi agere, bune să studieze oportunităţile şi solicitările, să facă propuneri - pe variante -, să conceapă scenarii... Hotărârile au fost şi vor rămâne ale noastre!

— Nu riscăm, Gus? spuse Lon mai mult afirmând de cât formulând o întrebare.

— Nu mai mult decât în “operaţiunea Franco Vetturino Benemerenza”. Vă amintiţi ce suspiciuni aţi avut atunci? Şi iată cum se descurcă Frank printre mai marii lumii!

— La securitate mă gândeam, se explică Lon. Dăm chiar totul pe mâna unor novici?

— Nu chiar totul, dar ceva-ceva trebuie să dăm, dacă vom şti să-i alegem cum l-am ales pe Frank. Întrebi de credinţă? Când chemi nişte tineri deştepţi, ambiţioşi şi săraci printre cei care conduc lumea, fii sigur că inşii sunt ai tăi - trup şi suflet! Oamenii sunt de vânzare când cineva le oferă mai mult decât au; or, mai mult decât noi, nu are şi nu oferă nimeni. Asta e cartea noastră, pe ea trebuie jucat!

Sub impresia cuvintelor lui Gus şi a gestului afirmativ schiţat de Bartolommini, Lon fu şi el de acord:

— Mda, merită încercat...

— Merită reuşit, Lon, preciză Creierul. Aştept propunerile voastre nominale, la proxima întâlnire. Şi acum, pentru eficienţă, s-o luăm pe puncte.

Unu: numărul diviziilor. Desfiinţăm cerşetorii, traficul de organe și falsificările?

— Desfiinţăm, aprobă B.B., ridicând mâna, după tot tipicul.

— Votez şi eu, spuse Lon, însă... uite cum: într-adevăr, cu falsurile de acte nu merită să ne mai încurcăm, dar la bancnote... nu m-aş pripi. Poate nu o divizie aparte, dar... gândiţi-vă: valuta falsă termină o ţară mai sigur ca un război.

— Bravo, Lon, exclamă Gus, bine gândit! La ce divizie trecem falsul? Schimbară câteva păreri în contradictoriu și, în cele din urmă, domeniul salvat de don Alonzo găsi un locşor în organigrama jocurilor.

— Vă mai propun, continuă Gus, fuziunea a două divizii: prostituţia cu producţia de tipărituri și filme porno. Prima e condusă de un om foarte capabil, care se va descurca perfect cu amândouă: Halina Kruczkowska. De acord?

Votând pentru, B.B. privi zâmbind, cu un aer complice la Gus şi amândoi către Lon, care primise propunerea cu un mormăit de satisfacţie; Creierul şi B.B. ştiau de mult că poloneza îi alină bătrâneţile lui Lon, dar nu tocmai filial, ci uzând de farmecele şi de tehnica ei rafinată, celebră în lumea bordelurilor Europei.

— Vom avea, deci, 9 divizii. Cât despre şefi, ne vom reîntâlni peste cinci zile, cu propuneri nominale.

Mă aştept ca Lon să-l menţină la Investigaţii pe Rolf, cu toată gafa lui din Bosnia...

— Bineînţeles, întări Don Alonzo.

—... cât despre Halina, de-abia discutarăm. După cum, cred că dumneata, Bartolommini, vrei să păstrezi Fişierul și Charity-ul; nu?

— Evident, veni răspunsul fără ezitare.

— Iar Lon, sunt sigur, își va dori cele două divizii de intervenție în forță. Greșesc, Lon?

— Deloc, zise Alonzo, dar... unite într-o singură divizie puternică. Singură, divizia crimă la comandă nu se mai justifică. Păstrăm nucleul, că e util; eu așa văd treaba.

— Și mai bine! Deci, opt divizii din vechea structură, plus două... absolut noi, conchise Gus, mulțumit. Pentru șefi, aștept propuneri. Punctul doi: securitatea lui Frank. S-a discutat cu el clar?

— Cât se poate de clar, răspunse B.B., confirmat de Lon. A repetat în fața noastră toate regulile, apoi le-am discutat în amănunt. Știe că nu are voie să scrie nici un cuvânt cu mâna lui, în afara semnăturii; tot ce lucrează, să fie dictat stenodactilografei. Știe că nu ne poate telefona pe circuitele noastre obișnuite; că nu poate veni la noi; că n-o poate contacta pe Gail, nici telefonic, nici altfel. N-ar strica să-i amintești și tu, nepoatei tale, treaba asta...

— Gail mă privește. Cu ea totul e în ordine, lăsați-o, le-o tăie Gus.

— Am stabilit și modul de comunicare între Frank și Gail, de fapt - legătura lui de bază cu Organizația. În două zile, Gail preia oficial Galeria de artă de lângă Palatul Națiunilor. Am cumpărat-o, acum se fac ultimele amenajări. A 4-a și a 14-a literă a firmei luminoase pot funcționa cu intermitență, dacă sunt manevrate de la un punct de comandă; e semnul că există un mesaj. Pentru urgențe, Frank e instruit să descifreze orice comunicare prin chiar intermitența luminii, ca la alfabetul Morse transcris în limbaj vizual. În plus, avem la dispoziție canalul de rezervă reprezentat de Koki. Împrietenirea lui cu micul Singleton a fost o idee grozavă! Cât despre cum transmite Frank...

— Mulţumesc, e-n ordine, îl întrerupse Gus cu mâna ridicată. Punctul trei: producţia de alimente şi articole cu drog încorporat. Vă întreb: continuăm? Merită să înfruntăm riscul?

— Ce risc? întrebă Bartolommini sincer nedumerit.

— Întotdeauna rişti, producând şi stocând asemenea articole “neortodoxe”, răspunse Creierul, contrariat de naivitatea întrebării, pe care, în forul intim, o cataloga altfel. Le-am produs, ştiţi bine, cu titlu experimental.În Bosnia au dat rezultate uluitoare. A propos, Lon; l-ai convocat pe Rolf, cum te-am rugat?

— Evident. De la mine şi-a luat porţia, n-avea grijă; o s-o ţină minte! E pe-aproape, aşteaptă să-l chem.

— Perfect; să continuăm. Spuneam că produsele cu halucinogene s-au dovedit devastatoare. Iau minţile, pur şi simplu; transformă oamenii în vite cu care faci ce vrei. Avem în stoc nu numai alimente şi dulciuri, ci şi timbre cu suprafaţa lucioasă impregnată, gumă de mestecat, băuturi, suzete pentru sugari şi încă multe...

Există apoi, în depozit, articole otrăvitoare: sprayuri de tot felul, creme de piele, farduri, pastă de dinţi, săpunuri, cosmeticale, parfumuri etc. Unele omoară rapid, altele - foarte lent sau desfigurează, necrozând ţesuturile. Vă întreb: continuăm să le producem? Avem nevoie de ele?

Aici, don Alonzo nu stătu prea mult pe gânduri pentru a se pronunţa; era evident că povestea asta îl sâcâie.

— Uite ce e, Gus, nu vreau să crezi că redeschid vechea noastră discuţie, mai ales acum, când strategia ta dă roade. Înţelege-mă bine: nici eu nu vreau să omor aşa, într-o veselie, că-mi place mie să văd inşi mierlind-o. Nici pomeneală! D-aia l-am şi beştelit pe Rolf pentru ce-a făcut la sârbi: orice viaţă de om trebuie luată cu rost. Dar nu uita că Organizaţia a ajuns ce este pentru că am fost puternici şi fără milă! Mai

puternici şi mai răi ca toţi. Suntem în vârf pentru că ni s-a ştiut de frică. Asta-i legea în lumea noastră, şi m-aş mira ca în lumea cealaltă, aia "curată", să fie altfel. E o prostie să ieşim la suprafaţă fără armele noastre de atac. Eu zic să producem şi să stocăm. Se poate fără ele? Foarte bine, mergem cu legea şi cu banii. Nu se poate? Lovim. Cu câteva tone de cutiuţe şi pacheţele de-astea, lichidăm VIP-urile unei ţări ca Elveţia în două-trei luni, cu toată ghiftuiala ei arogantă. Iar într-un an, dulciurile şi jucăriile noastre îi transformă copiii în narcomani. Îi terminăm! Păi, spuneţi voi: să ai o armă ca asta şi s-o arunci, mi se pare o...

— M-ai convins, Lon, întrerupse Gus cel mai lung discurs ţinut de Mistreţ de când îl ştia. Tu ce zici, B.B.?

— Perfect de acord cu Lon. Fie şi numai pentru câtă fantezie s-a investit!

— Deci... producem, conchise democratic Gus, bifând încă unul din punctele agendei atât de încărcate.

Punctul patru: Rusia.

Bartolommini, pentru că lui i se adresase cu precădere Creierul de data aceasta, interveni prompt:

— Nu suntem pregătiţi pentru subiectul ăsta. Oamenii mei se află încă în Europa, bat ţările răsăritene, adună date, pregătesc "Operaţiunea Est". Mă voi întâlni cu ei chiar în inima zonei, la Praga. De-abia atunci vom şti cum stăm şi ce e de făcut. Informaţiile preliminare arată însă că Rusia nu e abordabilă deocamdată. În haosul de-acolo, pe autorităţi nu te poţi bizui, că - practic - nu există, iar pe cont propriu n-am putea răzbi. Oricum, în cel mult o lună vom avea evaluarea exactă a realităţilor ruseşti. Propun să hotărâm atunci.

— Dar nu mai târziu de-o lună, preciza Gus, şi desenă un viguros semn de întrebare în dreptul chestiunii rămase în

suspensie. Era evident că situaţiile neclare, ca şi amânările, îl indispun. Punctul cinci, continuă el: prezenţa oamenilor noştri în organismele mondiale importante.

— Nu e vorba numai de oamenii noştri, Gus, că n-avem atâţia, ci mai ales de cei cumpăraţi, preciză din nou şeful “Charity” -ului, care se ocupase de întreaga acţiune.

— Când plăteşti un om, e omul tău, face ce-i ceri, tranşă chestiunea Creierul, aplicând o filozofie de viaţă îndelung verificată. S-o luăm metodic. Aparatul ONU?

— Frank ne va spune curând ce e de făcut acolo. Deocamdată ne-am infiltrat zdravăn în două comisii. Cea juridică şi cea economică.

— Destul de bine. FAO? continuă Gus şirul întrebărilor.

— La FAO avem oameni bine plasaţi.

— Poziţii importante sau decisive? insistă Gus.

— Importante, răspunse BB după o clipă de gândire.

— Să avanseze. Să pună mâna pe frâne. OMS?

— Stăm bine: avem decizia.

— Perfect. UNESCO?

— Un singur om, dar important.

— Ne trebuie mai mulţi, va fi o zonă esenţială pentru noi. FMI?

— De-abia am declanșat acţiunea...

— Grăbiţi lucrurile. Banca Mondială?

— Acolo situaţia e complexă, dar nu va trece mult şi vom conduce jocul. Despre Consiliul Europei şi tot ce ţine de bătrânul continent să nu mă-ntrebi, că lucrurile sunt la început. Când mă-ntorc de-acolo, voi ști mai multe, încheie B.B. raportul.

— Bine, aşteptăm, oftă Gus. Aci, în State, legăturile noastre funcţionează normal? Cu FBI-ul cum merge, Lon?

Cel întrebat mârâi fără nici o ezitare:

— Nici o problemă.

— Asta e bine.

Privindu-şi agenda, "Creierul" bifa şi ultimul punct.

— Cam asta ar fi pentru azi, conchise. Ba nu; Lon, fii bun şi cheamă-l pe Rolf.

După câteva minute, Abigail îl introducea pe Rudolph Leacock în elegantul salon care găzduise şedinţa; era o lege nescrisă ca, la toate întâlnirile de lucru ale triumviratului, Gail să fie uşier, gazdă şi maestru de ceremonii. După ce oferi musafirului convocat un scaun comod, lângă masa rotundă la care lucrau cei trei, fata dispăru.

Noul venit mai fusese aici o singură dată: la investitura în calitate de şef al detectivilor Charity-ului, ceea ce, pe atunci, era tot una cu şefia diviziei "Investigaţii" a Organizaţiei. Devenise, cu acel prilej memorabil, a cincea fiinţă umană care cunoştea adevărata ocupaţie a onorabilului Gustave Throwstone, insul aflat printre primii 20 de magnaţi din lume şi cel mai mare filantrop al Terrei, în ciuda faptului că ascundea cu înverşunare publicului şi presei calitatea de ocrotitor al năpăstuiţilor vieţii.

— Rolf, începu Gus, explică-ne cum de ţi-ai permis iniţiativa stupidă din Bosnia. Ştii că ţi-ai depăşit mandatul acolo?

— Da, domnule, dar numai aşa am putut împiedica o catastrofă. În raport am scris clar, i-am explicat şi lui Don Alonzo: detectivul Scotland-Yard-ului deţinea mostre din produsele noastre şi le aflase provenienţa, diferită de a ajutoarelor Uniunii Europene. Mergând pe fir, cum şi pornise, ajungea la noi indiscutabil.

— De ce n-ai cerut avizul pentru acţiune?

— N-am avut timp. Dacă nu hotăram în câteva secunde, maşina cu probele ajungea la laborator, pentru analiză, iar

medicul acela, Gunnarsen, ecologistul, ar fi aflat de la englez motivul şi pista concretă a căutărilor agentului.

Rolf tăcu, susţinând privirile celor trei fără vreo urmă de teamă sau culpabilitate, ca orice nevinovat aflat în faţa unui juriu în a cărui competenţă şi imparţialitate are deplină încredere. Pentru că tăcerea se prelungea, Rolf adăugă:

— Ulterior, am urmărit evoluţia lucrurilor; zilnic sunt informat de la faţa locului. Nimeni nu poate dovedi şi, vă asigur, nici n-o va putea face vreodată, că a fost altceva decât un tragic accident, aşa cum pe-acolo se petrec cu zecile, săptămânal. Pot să vă informez, de altfel, că vânzoleala în jurul cazului e pe sfârşite.

Bartolommini rupse tăcerea ce se instalase din nou.

— Trebuia găsită altă soluţie. Au murit autorităţi locale şi, mai ales, un ofiţer al trupelor europene de supraveghere. De aci vine pericolul...

— Ştiu, domnule Bartolommini, dar altfel nu puteam să scap, contra cronometru, şi de englez şi de probe. În maşină erau patru saci plini cu produsele noastre care, acum - vă rog să ţineţi seamă de asta - nu mai există, au fost pulverizate în explozie.

— Am înţeles, Rolf, conchise Gus mai blând decât se aşteptau toţi cei de faţă. Noi continuăm să credem însă că întâmplarea - ca să-i spun aşa - ne-a picat rău.

— Înţeleg şi eu, domnule, dar... în câteva secunde am ales răul cel mai mic.

— Totuşi, undeva, cineva a greşit, din moment ce s-au încurcat lucrurile; după tine, unde a fost greşeala? întrebă Creierul, justificându-şi încă o dată porecla în ochii tuturor celor de faţă.

După un scurt răgaz de gândire, Rolf răspunse la fel de stăpân pe sine cum fusese tot timpul:

— Cred că a greşit cine a expediat produsele noastre în ambalaj şi cu etichetă uniforme. Dacă era nevoie să le recunoaştem noi, trebuia găsit un semn care să nu bată la ochi. Aşa, englezul s-a dus la ele, prin câte localităţi a investigat, şi le-a cules de parcă le-ar fi identificat după un denunţ; toate erau la fel, dar altfel decât restul ajutoarelor.

Cei trei din staff-ul Organizaţiei se priviră semnificativ. După câteva clipe, Gus dori să pună capăt anchetei:

— Mulţumesc, Rolf, suntem lămuriţi. Îl vei ţine la curent pe Don Alonzo cu tot ce se-ntâmplă acolo. Poţi pleca.

Surprinzător, cel invitat nu se grăbi să părăsească salonul.

— Profit de faptul că e de faţă toată conducerea şi vă solicit eu câteva minute. E ceva important, îndrăzni Rolf.

După o privire rapidă spre cei doi colegi de triumvirat, Gus îşi invită musafirul să spună ce are de spus. Calm şi măsurat, tânărul bărbat detona bomba:

— Cineva din Organizaţie, mai precis un şef de divizie, trădează.

Lon sări de pe scaun. B.B. se ridică şi el, agitat, în timp ce Gus îşi îngustă ochii până când deveniră două lame cenuşii.

— Ascult, murmură Creierul, făcând abstracţie de ceilalţi.

— De aproape doi ani, Poloneza a creat o reţea proprie de bordeluri, furând Organizaţiei milioane de dolari. Sunt implicate ţările asiatice foarte sărace şi, bineînţeles, cordonul ţărilor estice de la frontiera Uniunii Europene. Sistemul e simplu: fetele cât de cât mai arătoase care doresc să emigreze în Vestul european bogat sunt minţite, racolate, aduse din Asia în România, Polonia, Ungaria, Cehia, Slovacia, dar înainte de a fi trecute ilegal "dincolo", sunt exploatate până la epuizare în bordeluri despre care Poloneza n-a spus nimic şi de la care nu încasăm nici un dolar.

Mistreţul izbuti cu greu să-şi descleşteze fălcile care se auzeau scrâşnind, în liniştea din cameră.

— De ce nu mi-ai raportat nimic, mie?

— Acum o oră am primit informaţia şi dovezile, Don Alonzo. Mi s-a părut atât de important, încât... Pentru prima dată de când se afla în faţa “treimii”, Rolf nu ştiu cum să încheie o frază. Continuă totuşi, trecând peste privirile rău-prevestitoare ale bătrânului mafiot:

— Mai grav decât paguba şi chiar trădarea în sine, este scandalul politic iscat în ţările estice. Acolo, în ciuda libertăţii vecină cu anarhia, liberalizarea moravurilor este de dată foarte recentă. Opinia publică are încă prejudecăţi puternice, speculate de politicieni în condiţiile unor societăţi profund divizate politic. În plus, imigraţia clandestină pune probleme enorme autorităţilor din această “placă turnantă” a Europei, atât de săracă. Au şi murit câteva fete. Crime? Sinucideri? Nu se ştie, anchetele sunt în curs. Scandalul politic e însă imens, presa urlă, opoziţia protestează... mă rog, tot tacâmul. Va fi dificil de pătruns acum, acolo.

Buzele lui Gus se subţiară până aproape de dispariţie, dând chipului acestuia o înfăţişare stranie, aproape sinistră. Întrebă:

— Rolf... eşti sigur?

— Aproape sigur, domnule, răspunse cel întrebat. Oricum, în câteva zile trebuie să ajung la Praga, cu domnul Bartolommini. Voi folosi prilejul pentru a ancheta situaţia aşa cum ştiu eu. Veţi primi o informare completă.

— Mulţumesc, Rolf, încheie Gus socotelile cu cel invitat să se disculpe, dar care, din câteva fraze, îi cufundase pe alţii în rahat până-n gât. Tu, Lon, vei lua măsurile ce se impun, după ce vom şti exact cum stau lucrurile. Asupra pedepsei... ne vom consulta. Acum, vă mulţumesc. Vă mulţumesc tuturor. La revedere. Cei

doi seniori aparţinând “treimii” părăsiră salonul, împreună cu Rolf, într-o atmosferă de gheaţă. Îl cunoşteau pe Gus; ştiau bine că, după o asemenea veste, e mai sănătos să nu te afli în preajma lui.

23

Undeva, pe un petec de verdeaţă umbrit de câţiva copaci şi udat la unul din capete de apele Hudson-ului, nu prea departe de New-York, prima zi a week-end-ului adunase patru oameni. O recentă, dar autentică prietenie configurase grupul. Decorul şi vremea reduceau “interesele de grup” la o singură vorbă: odihnă. Ceea ce se vedea înspre drumul îngust de acces, nu se putea numi “casă”, ar fi fost prea pretenţios; poate că nici “căsuţă” nu s-ar fi potrivit. Era mai degrabă o cabană; în perfectă stare, ce-i drept, ba chiar încăpătoare şi relativ arătoasă. Refugiu convenabil pentru zile de sărbătoare sau pentru mici concedii, dacă acceptai disconfortul caracteristic mai tuturor colţurilor pierdute în natură.

Pe Hazel şi Bernie Merwin, ca şi pe cei doi invitaţi ai lor, Fletcher şi Întorsureanu, treaba asta nu-i deranja deloc. Dimpotrivă, cei trei americani, îmbrăcaţi în haine lălâi, de vacanţă, şi românul cu săraca lui garderobă exploatată la maximum spre a face faţă situaţiei, se simţeau minunat. Respirau cu nesaţ aerul curat şi umed, parcă altceva decât produsul instalaţiilor de condiţionat aerul, şi sigur altceva, pentru Intorsureanu, cel intoxicat de mirosul vopselei cu care acoperea, de multe zile, măţăraia de ţevi din subsolul Palatului Naţiunilor.

De altfel, Mircea Răzvan se ştia aproape izbăvit de corvoada vopsitului. O galerie de artă din centrul oraşului îşi schimba

stăpânul şi înfăţişarea, angajând personal priceput în asemenea amenajări. Ca unul cu ceva experienţă în producţia pentru expoziţii şi ateliere de artă plastică, imigrantul tresărise la anunţ, îşi oferise prompt serviciile şi fusese chemat la lucru chiar de luni. Că angajarea avea să fie tot temporară, nu-l prea afecta; ca român, se obişnuise cu provizoratul şi cu tranziţia, în general. Vestea, comunicată amicilor americani, fusese primită cu aplauze.

Cabana, cu spaţiul înconjurător, achiziţie recentă a familiei Merwin, cumpărată la un preţ de chilipir de la un tip presat să vândă repede, era poate singurul lucru pe care Hazel şi-l putea reproşa, într-un fel, în relaţia ei cu Bernie. Banii strânşi pentru calculatorul performant, visat de împătimitul evidenţelor statistice, plus un mic împrumut la bancă, îi făcuseră proprietari. Sacrificiul bărbatului fusese refuzat, iniţial, de Hazel, dar apoi acceptat, după ce un week-end "de probă" se soldase cu o veritabilă "dragoste la prima vedere" pentru cabană şi colţişorul de rai dimprejur. Acum, adevărată gazdă, femeia se mişca dezinvolt, îndemnându-şi companionii să se simtă ca acasă; recomandare inutilă, se pare, după cum decurgeau lucrurile.

Mircea Răzvan declanşase "operaţiunea grătar". Sub privirile americanilor, curioase şi nu fără o nuanţă de ironie tandră, românul instalase un grătar de construcţie proprie, cu tavă pentru jar, meşterit cu ingeniozitate de cum primise invitaţia şi i se precizaseră caracteristicile locului. Se aprovizionase cu mangal şi pregătise - după reţeta meleagurilor vrâncene - tocătură pentru mititei şi pastrama de oaie care făcuseră deliciile copilăriei sale, la bunici, într-un sat de pe valea Nărujei.

"Punctul de lucru" al bucătarului improvizat deveni rapid centrul conversaţiei generale. Şi cum să se desfăşoare o discuţie,

într-un grup ce cuprindea un ziarist, altfel decât pornind de la “chestiunea zilei” ? Aşa că Fletcher atacă direct:

— Hazel, ce naiba se întâmplă acolo, la voi, la ONU? Tot New-York-ul vuieşte. Femeia înfiripă un răspuns deşi, dacă ar fi putut, tare ar mai fi ocolit subiectul.

— Vânzoleala obişnuită, când se schimbă şefii la vârf...

— Oare? se îndoi ziaristul. Mi-e teamă că, de data asta, e ceva mai serios. Hazel încercă să stingă subiectul prin minimalizare.

— Se vede că nu cunoşti Organizaţia Naţiunilor Unite. Cred că a fost inventată anume pentru exemplificarea inerţiei sistemelor social-politice... Fii liniştit, Colin, nu s-a născut omul capabil să schimbe peste noapte mastodontul prin simpla atingere cu bagheta magică a voinţei sale.

— Peste noapte... poate nu, se încăpăţâna ziaristul, dar în câteva nopţi lungi, lungi de tot, în care somnul raţiunii naşte... ştiţi voi ce... Şi apoi, depinde ce forţe se ascund în spatele omului cu pricina. Tu ce zici, Bernie?

— După mine, răspunse îngândurat agentul, discursul lui Singleton-cel-mult-aşteptat este - cel puţin pare - o invitaţie oficială adresată banilor murdari să iasă din tainiţe şi să “pună umărul” la reconstrucţia unei omeniri “curate”, mă-nţelegi... Cât de curat poate fi un edificiu construit pe temelie imundă, asta rămâne de văzut. Dar, ştii... eu nu prea mă pricep la scenarii şi presupuneri. Când se vor mai aduna datele de impact ale discursului asupra mediilor financiare, politice şi profesionale, atunci să mă întrebi pe mine; ţi le voi livra în ediţie completă, ordonată pe orice criterii doreşti.

Curiozitatea lui Fletcher nu-l ocoli nici pe bucătarul improvizat

— Tu, Emery?

Românul întoarse fleicile, pastrama şi mititeii ce începuseră să sfârâie deasupra jarului mereu aţâţat prin ventilarea unui carton, apoi răspunse fără complexe:

— Regret, dragilor, dar la tema asta... sunt out. Când noul patron al naţiunilor dezbinate glăsuia la tribună cum vrea el să le reunească, eu vopseam ţevăraia naţiunilor, la subsol. Cineva trebuie să şi muncească, nu? Habar n-am ce-a zis!

Fletcher îi întinse ziarul în care cuvântarea se lăfăia pe o întreagă pagină, deşi textul - dacă ar fi fost machetat economic - n-ar fi luat mai mult de trei coloane. Intorsureanu începu să-l parcurgă rapid, nu înainte de a asigura o permanenţă la vânturatul jarului, în persoana ziaristului curios. Când termină lectura, spuse la fel de neinhibat:

— Mda, sună a invitaţie către banii murdari, dar mai interesant e altceva: noul secretar general roagă în genunchi omenirea să accepte banii urât-mirositori. Asta-l frământă, de fapt: nu cumva lumea să-i refuze, dintr-un scrupul stupid! “Nu e cazul să vă mustre conştiinţa, oameni buni şi factori de decizie; pentru liniştea dumneavoastră şi ca să nu vomaţi cumva de-atâta duhoare, eu, Singleton, promit că voi schimba şi legile, şi cutumele, şi morala socială curentă!” Drăguţ şi ambiţios băiat, nu vi se pare?

Surprinşi, Colin, Bernie şi Hazel se priviră semnificativ. Observaţia aceasta le scăpase, lor şi analiştilor oricum mai avizaţi ai discursului. Un motiv în plus pentru Fletcher de a plasa o nouă întrebare:

— Şi dacă ar fi aşa, ce şanse îi dai. Emery?

Reluând ventilarea manuală a grătarului” cu forţa de un măgar putere” -cum le spusese el, de la început, acestor fii ai lumii super-mecanizate şi super-consumatoare de energie -, bucătarul îşi declină competenţa unei opinii:

— Nu ştiu. Sunt prea nou pe-aci, pe la voi, ca să-mi dau seama. Întâi să vă cunosc, să vă “citesc”...

— De ce neapărat pe noi? se miră Colin. E problema omenirii, Emery; în treaba asta, nu numai Statele Unite contează!

— Daaa? izbucni în râs românul, mai-mai să se înece. Iartă-mă, nu mă gândisem la super-puterile mondiale San-Marino, Burkina-Faso, Trinidad Tobago, Albania şi Liechtenstein! Uitasem de ele, pur şi simplu! Vezi, ăsta-i marele avantaj al sclerozei avansate: afli mereu lucruri noi.

Pe hazul general, drăguţa doamnă gazdă profită de ocazie pentru a schimba subiectul discuţiei care, până atunci, o ţinuse, parcă, pe grătarul cu jăratic al lui Întorsureanu.

— Chiar, Emery; ce crezi despre noi, despre America, atât cât ai reuşit să ne cunoşti?

Răspunsul românului părea ecoul unei diplomaţii de ţară mică şi amărâtă, pusă de Dumnezeu între coloşii a două continente şi în bătaia tuturor furtunilor istoriei:

— Să spun... absolut sincer?

— Dacă n-ai prea multe de ascuns, din amabilitate faţă de noi, ăştia, fii sincer, preciza uşor maliţios Fletcher.

N-o brodi, pentru că tonul îi convenea de minune lui Întorsureanu.

— Deviza mea în viaţă, stimaţilor, este “Ce-am avut şi ce-am pierdut” !, începu el, fără să slăbească o clipă agitarea cartonului peste jăratic. Numai că, în cazul de faţă, v-o spun cinstit: deviza nu funcţionează. Toţi trei sunteţi nişte tipi pe cinste şi mă bucur să vă am prieteni. De altfel, aici, în ţara voastră, doar atâta am. Şi grozav aş regreta să vă pierd!

Declaraţia fu receptată cu un val de simpatie caldă. Hazel, de-a dreptul mişcată, murmură:

— Spune ce gândeşti, Emery; fără nici o reţinere.

— OK, exclamă românul; parcă asta e vorbuliţa cea mai des rostită prin State, ca semn că totul merge rotund, nu? Păi... să încep cu impresia cea mai generală. Ştiţi ce v-a reuşit vouă perfect? Exact ce-a promis comunismul că va oferi oamenilor, dar nu le-a dat niciodată: producţie de masă, consum de masă, bunăstare de masă, cultură şi artă de masă... Totul - de masă, şi din belşug! Cam prea standard, după gustul meu, şi - de ce s-o ascund? - cam tembelizant în plan spiritual, dacă vorba nu e cumva prea grea. Ce-i drept, aproape totul - accesibil şi amărâţilor, şi prostovanilor, că aveţi d-ăştia, slavă Domnului! Până şi un semi-şomer ca mine poate accede la ce este "de masă"...

— Şi e rău? fu curioasă Hazel, parcă alt om de când Singleton încetase a mai fi subiectul discuţiei.

— Deloc, absolut deloc, exclamă Întorsureanu. Ciudăţenia este că voi, care proclamaţi prioritatea individului în raport cu masa, aţi rezolvat - şi încă bine! - problemele masei. În schimb la om, ca entitate şi ca valoare supremă, n-aţi prea ajuns, după umila mea părere, scuzat să fiu.

— Interesantă idee, interveni Fletcher. Explic-o, Emery.

— Nu-i prea mult de spus. Pentru mine, om, sau individ, înseamnă mai mult decât un exemplar al masei şi infinit mai mult decât simţuri satisfăcute, trup adăpostit sau stomac plin.

— Etajele superioare ale existenţei, înţeleg, îl întrerupse ziaristul. Dar există împlinire, elevare spirituală, fericire - numeşte-o cum vrei - pe stomacul gol?

— Categoric nu, răspunse Întorsureanu. Colţul de lume din care vin, măcar atâta lucru bun a făcut pentru omenire: a spulberat mitul fericirii în sărăcie. E o himeră periculoasă, deie Domnul să nu mai creadă nimeni în ea. Numai că burta plină,

iubiţilor, e doar unul din paşi. Primul. Urmează ceilalţi, mulţi al naibii! Să vă văd mai departe. Istoriceşte vorbind, sunteţi o naţiune tânără, aveţi timp, dar... mi-e teamă că va trebui să umblaţi şi la proiect, să mai retuşaţi nişte linii, ca să vă iasă pasienţa.

Furat de cuvintele românului, Bernie aruncă şi el o întrebare:

— Dar despre democraţie, democraţia noastră, din State, ce zici, Emery?

— Ce să zic? Jos pălăria! E cel mai bun lucru făcut de voi, pentru uz personal şi pentru alţii, decretă românul. Oricum, e mai bună decât hamburgherii voştri, vă asigur, o dădu Intorsureanu pe glumă, privind mândru către minunăţiile ce sfârâiau pe grătar. E grozavă democraţia, copii, dar... nu vă jucaţi cu ea, n-o transformaţi în partea voastră vulnerabilă. Gândindu-mă la ce-am lăsat acasă, m-aş încumeta să spun că jucăria asta minunată, numită democraţie, e a dracului de periculoasă.

Reacţia spontană şi la unison a celor trei americani, în loc să domolească tonul românului, îl întărâtă.

— Da, da! Se vede că nu cunoaşteţi lumea săracă, oprimată şi îndelung minţită şi dinăuntru şi dinafară, spoliată cultural, degradată moral, ticăloşită... Acolo, nemernicii dispuşi să profite de libertăţile democratice sunt, dacă nu mai mulţi, în mod sigur mai hotărâţi şi mai agresivi decât oamenii de bine. Sună şocant, ştiu, dar - după mine - multor ţări li s-ar potrivi mai bine, pentru un timp, soluţia despotului luminat.

Fletcher zâmbi ca la auzul unei glume.

— Despot luminat? Există aşa ceva?

— Evident, replică Întorsureanu. Frederic cel Mare şi Bismark - pentru spaţiul germanic, Atatürk pentru Turcia modernă, Petru cel Mare - pentru Rusia... Mai vreţi? Nici Franco, din câte ştiu, n-a fost un mare democrat, dar a lăsat Spania pregătită

pentru belşug şi democraţie, numai bună de intrat în NATO. Mai vreţi exemple? Mai am; şi vechi şi noi.

Cei trei americani priveau lung la zilierul ce-şi câştiga pâinea cu un pistol de împroşcat vopsele, dar zburda prin istorie şi geo-politică de parcă asta i-ar fi fost meseria. Hazel se încumetă prima să accepte provocarea de a continua disputa amicală:

— Şi... cine ar fi geniul capabil să depisteze fără greş tocmai pe despotul cu adevărat luminat, să-l ungă la putere şi mai ales să-l păstreze aşa, luminat, ferit de întunericul, de nebunia puterii absolute?

Bucătarul improvizat ridică umerii, a neputinţă.

— Ei, aici e problema: nimeni n-a găsit soluţia. De-asta, când spui despot, nu te gândeşti la numele citate de mine, ci la Hitler, Stalin, Pol Pot... şi mai ştiu eu unul.

— Interesant, murmură Bernie, într-un târziu. Şi ciudat, într-un fel... Un îndrăgostit de libertate, cum eşti tu, să gândească...

Amuzat şi aţâţat, românul continuă să se explice:

— Da, eu, care am înfruntat moartea de câteva ori numai ca să trăiesc liber, să-mi fac viaţa după capul meu, nu după calapodul croit de un cismar şi de nevastă-sa. Vorbesc din experienţă şi cu răspundere, dragii mei. Tot ce-am lăsat acasă şi tot ce văd aci, la voi... chiar şi cuvântarea asta care vă intrigă, mă îndreptăţesc să spun: fiţi atenţi! Există situaţii în care “jumătate + unu” nu oferă soluţia bună, înţelegeţi? Uneori, mult-visata democraţie - şi cea şchioapă, din ţara mea, şi cea bine instalată, de la voi - provoacă dureri de cap. Ale dracu’dureri de cap! Nu uitaţi că Hitler a venit la putere, în Germania anului 1933, prin alegeri libere! Cu mai mult de jumătate + unu din voturi...Vă doresc sincer să aflaţi treaba asta numai din păţaniile altora. Săracii!

Intorsureanu îşi încheie vorbele sincron cu ultima mişcare a cartonului din mâna dreaptă. Odată ventilaţia grătarului

încheiată, bucătarul se transformă în valet-servant, transferând cu mişcări sigure minunile aburinde şi îmbietoare pe platoul pregătit din timp. Când rodul muncii lui - ce avea să se dovedească, peste câteva clipe, delicios la superlativ - fu depus în mijlocul mesei întinse sub un arţar uriaş, îngălbenit de aurul toamnei, românul decretă:

— Acum, gata cu politichia! La masă, toată lumea! Sper ca fripturile să vă pice mai bine decât ideile mele trăznite. Poftă bună, copii!

24

Pentru Frank, primele trei zile petrecute în biroul uzurpat, din Palatul Naţiunilor, se scurseseră fără nici un incident major. Ba chiar fără nici unul, cât de mic. Configuraţia locului coincidea perfect cu aceea studiată pe video; nici o problemă. Cât despre oameni, schema lui Gus se dovedi încă o dată fără greş: noul secretar general o invitase din prima clipă în biroul său pe şefa protocolului, Elisabeth Knight, aleasă deloc întâmplător, şi-i vorbise de parcă ea ar fi fost singura lui salvare:

— Betsy, draga mea, consideră-mă picat din Lună; n-am mai fost, nu ştiu, n-am auzit cum decurg lucrurile pe-aci. Învaţă-mă, rogu-te, meseria de secretar general din perspectiva “bucătăriei” cotidiene. N-am de gând să stresez oamenii cu schimbări inutile; ştiu ca şi tine că sunt multe de schimbat în instituţia asta, dar în nici un caz obişnuinţele ce ordonează munca şi mişcă maşinăria. Mă ajuţi? Te superi?

Să se supere? O, Doamne! Betsy nu visase o asemenea favoare! Cu un zel de neimaginat luase organigrama secretariatului general, “fişând” colaboratorii presupusului Quentin, ca la un

exerciţiu tactic, cu soldaţi de plumb. După ce-i tocase mărunţel din vorbe, ca femeie şi secretară ce se afla, de la “anatomia descriptivă” Betsy trecuse la “fiziologia” departamentului, animând soldăţeii, făcându-i să se mişte, să-şi interfereze şi să-şi articuleze acţiunile pe orele unei zile şi pe zilele unei săptămâni. Când fericita aleasă îşi încheiase instructajul, falsul Singleton ştia tot ce era strict necesar pentru a nu greşi. Era doar prima fază; a doua urma să cuprindă restul instituţiei, principalele organisme partenere, plus agenda de lucru pentru luna următoare. Noul şef ceruse colaboratorilor direcţi să-l păsuiască cel puţin o săptămână, necesară acomodării; între timp descurcă-se singuri, au mână liberă.

Oricum, treaba începuse bine. La lista - asimilată - de nume, diminutive, atribuţii principale şi secundare precum şi modul optim de abordare a fiecăruia, Frank ştia că trebuie adăugată permanent reţeta lui Gus: dacă un element deosebit apare, chiar şi de nuanţă, temporizezi, eviţi răspunsul, transmiţi pe filieră. Gail întreabă sursa, apoi tu răspunzi, te angajezi sau nu; nici un gest până când informaţia nu şi-a epuizat circuitul. Da, sistemul se dovedea viabil.

De fapt, dacă sta să se gândească bine, până azi nici nu s-ar fi putut întâmpla mare lucru; zilele, trei la număr, petrecute în somptuosul birou, nu fuseseră altceva decât o interminabilă defilare de inşi veniţi să-şi prezinte omagiile şi o la fel de lungă serie de firitiseli diplomatice. Ca adresant, nu trebuie decât să asculţi, să roşeşti de plăcere, să zâmbeşti dând din cap, semn că aprobi - cu toată modestia - ditirambii celor veniţi să te tămâieze, iar la sfârşit - să baţi, amical, pe umăr sau să săruţi, galant, mâna. La aşa ceva, Frank se pricepea perfect.

Trecuseră prin biroul lui albi, negri şi galbeni din aparatul Organizaţiei. Cât despre solicitările “din afară”, falsul Quentin le

amânase pe toate. Nici cu un oarecare domn Gunnarsen nu avea timp să se întâlnească. Ba chiar, excedat de năvala "urătorilor", demnitarul îşi instruise secretara să fie mai zgârcită chiar şi cu anunţurile de solicitanţi; să mai descurajeze şi ea, cum ştie, valul ce ameninţa să-l copleşească. Acum, în cea de a patra zi, spre ora prânzului, secretara, Ingrid Porter - o femeie între două vârste, care-şi diminua urâţenia printr-o ţinută impecabilă şi, probabil, o tainică grijă pentru timbrul vocii ei de contralto - intră în cabinet, spunând că Hazel Zimmermann roagă să fie primită - nu mai mult de un minut. Frank îşi instruise cerberul din antecameră ca, un timp, până se obişnuieşte cu oamenii, anunţurile de persoane solicitante să nu-i fie făcute prin interfon, ci direct, pentru a răspunde la fel; iată, Ingrid se conforma.

"Hazel Zimmermann? Betsy nu mi-a vorbit despre nici o Hazel Zimmermann. Probabil că lucrează prin aparatul vreunei comisii".

— Să poftească, rosti cu voce tare impostorul. Peste câteva clipe, solicitanta se afla în birou, întâmpinată cu un salut neutru - mişcare a capului şi imperceptibila aplecare a umerilor - apoi invitată să ia loc, cu un gest al mâinii drepte la fel de impersonal.

În toate aceste trei zile, Hazel se frământase dacă e cazul să bată, sau nu, la uşa lui Quentin. Nu se îndoia că va fi primită. Dar, odată ajunsă în biroul lui, ce să-i spună? Hazel nu era deprinsă cu dezordinea în propriile-i gânduri şi simţăminte, acum însă nu ştia bine nici ce vrea, nici ce să facă, şi asta o enerva cumplit. Îşi aprecia singură poziţia drept una cum nu se poate mai delicată. Să treacă pur şi simplu peste eveniment, ca şi cum n-ar fi fost? I se părea nefiresc, lipsit de bun simţ. Dar, cu un om ca Singleton, nişte vorbe convenţionale, spuse din vârful buzelor... mai bine ar rămâne nerostite. Să i se adreseze altfel, cald, cum ar fi vrut?

Asta nu l-ar putea face să creadă că ea, Hazel, încalcă unilateral vechea lor convenţie? Că, după atâţia ani, scoate de la naftalină un secret de viaţă intimă şi-l flutură, spre a dobândi cine ştie ce avantaje din partea unui om ajuns la putere? Gândul o oripilase. Ca urmare, timp de trei zile, Hazel nu s-a decis să facă pasul. La un moment dat, a hotărât-o, totuşi, amintirea acelui Singleton trecând pe lângă ea, la braţul bătrânului Archie, în hărmălaia liotei de ziarişti, fotoreporteri şi cameramani, fără un gest de recunoaştere, fără un zâmbet - măcar schiţat, destinat ei. “Hai să văd şi eu cât de schimbători pot fi oamenii când primesc puterea... Măcar să ştiu la ce să m-aştept”... Aşa ajunsese blonda secretară tehnică a Comisiei pentru demografie în biroul secretarului general proaspăt ales.

Din prima clipă, regretă gestul. Se aşteptase să găsească un om puţintel marcat, poate preocupat, frământat sau chiar covârşit prematur sub povara acţiunii la care se înhămase. Parcă unul, Peter, scrisese undeva despre ce se-întâmplă cu oamenii când îşi depăşesc treapta optimă a competenţei... Când colo, în cabinet, Hazel găsea un străin. Deşi îl fixa cu insistenţă, femeia nu citea pe faţa proaspătului demnitar nici cea mai vagă urmă de reacţie omenească inerentă - credea ea - întâlnirii dintre un bărbat şi o femeie care au împărţit patul măcar o noapte, chiar dacă amândoi au decis să îngroape definitiv întâmplarea.

“Oare până unde poate fi împinsă arta disimulării? Cât de controlat, de perfid controlat poate fi un bărbat când vrea să spună, fără vorbe, unei femei că între ei doi nu mai există nimic, dar absolut nimic, să fie clar, nici măcar loc de bună-ziua?” Un asemenea afront, Hazel nu mai trăise niciodată. Nu-i venea să creadă. Prelungi tăcerea mult peste limita penibilului, oferind pretinsului Quentin o şansă, încă o şansă, poate-poate va miji pe faţa lui umbra reacţiei aşteptate.

Brusc, Hazel coborî din sfera înaltă a consideraţiilor despre oameni şi relaţii inter-umane, fixându-se asupra unui gând al naibii de neliniştitor: “Cred că va trebui să-mi caut o slujbă, pe undeva...”

Când, în sfârşit, deschise gura, îi fu uşor să vorbească, pentru că acum ştia bine: nu avea nimic de spus.

— Vă răpesc minutul solicitat fără vreo treabă anume. Şi cu atât mai puţin pentru vreun interes, domnule Singleton. Pur şi simplu am vrut să vă felicit pentru noua şi onoranta dumneavoastră funcţie, în calitatea mea de fostă colaboratoare. Asta e tot. Scuze pentru deranj, încheie femeia, ridicându-se, salutând şi părăsind cabinetul. Lăsase acolo, ţintuit în scaunul mare dar incomod, un bărbat uluit, ce tocmai realizase un record demn de Guiness-book: o audienţă în cursul căreia nu apucase să scoată nici un cuvânt, nici un sunet.

În timp ce Hazel, mândră şi speriată de propriul ei curaj, se îndrepta spre birou, refuzând deocamdată să-şi imagineze consecinţele impulsului de care se lăsase furată, Frank încerca să pună ordine în confuzia ce-l cuprinsese. Apăsă butonul interfonului şi o chemă pe Ingrid. Când funcţionara apăru, îi ceru, cu voce neutră:

— Doresc fişa personală a doamnei care a fost aici, adineauri.

— Am înţeles.

Secretara ieşi, fără comentarii şi, fireşte, fără să lase a i se citi pe faţă mirarea provocată de cerere: “oare ce ar putea afla nou Quentin Singleton, din fişa de personal a lui Hazel Zimmermann?”

În mintea lui Frank, un beculeţ roşu se aprinsese şi clipea, semnalizând PERICOL. Pentru el, pericolul venea din toate părţile şi în fiecare clipă. Acum, probabil - ba nu, sigur! - tocmai se consumase un episod, neliniştitor, prin totala sa ciudăţenie.

După un timp oarecare, pe biroul lui poposea dosarul angajatei Zimmermann Hazel. Datele găsite acolo păreau nerelevante pentru ce-l interesa pe Frank. Ba nu: căsătorită, soţie de agent FBI; e de reţinut. Şi... mai ce? A, da: secretara tehnică a Comisiei de demografie. “Nu-i comisia unde, ca expert, a lucrat Singleton? Asta trebuie să fie; se cunoşteau... Ce mai, am fost un idiot! M-am purtat ca o cismă! Ce m-ar fi costat un cuvânt, un zâmbet? Of, Doamne!...”

Falsul demnitar, oprit prin ordin formal de a scrie cu mâna lui vreun cuvânt pe hârtie, îşi scoase minicomputerul, nu mai mare decât o tabacheră, şi marcă nervos: “Hazel Zimmermann, fişă completă. Rapid.” Se gândi, în continuare, cum e mai bine să “dreagă busuiocul” : acum, pe loc, sau...? “Nu, nu acum; ar bate la ochi. Când vin toate datele, folosesc prima ocazie sau provoc eu una. Dacă doamna Hazel trebuie mângâiată pe creştet, o vom mângâia”.

Gata, destul cu povestea asta, timpul trece. Gus nu-l trimisese aici ca Secretar General să se-mpiedice în hachiţele unei subalterne. Se aplecă asupra dosarului de pe birou în care numele câtorva capitale est-europene reveneau des şi încercă să-şi adune gândurile. Obligaţia lui primordială era să-şi păstreze mintea în cea mai bună ordine.

25

Tihnita străduţă pragheză Veştirova, de fapt o alee scurtă, cu puţine clădiri, adăpostea, la numărul 9, o vilă cu două etaje, parter şi demisol. La doar câteva sute de metri mai încolo, apele întunecate ale Vâltavei se strecurau fără zgomot printre cheiurile înalte, de piatră, precum şi pe sub arcadele

celebrului pod Karol, cu lampadare atât de pitoreşti. Şi, cu toate că strada amintită nu adăpostea nici unul dintre palatele baroce învecinate, ale căror splendide acoperişuri tronconice încântă privirea, nici clădirea de la numărul 9 nu era de lepădat. Toamna târzie îngălbenise covorul de iederă ce acoperea faţada, rărindu-i frunzele. Retrasă mult de la aliniamentul trotuarului, cu o curte interioară suprinzător de întinsă, cu ziduri groase, de inspiraţie medievală, construcţia părea refugiul ideal pentru cineva dornic de linişte, de multă linişte, în chiar centrul unui oraş clasicizat, de veche civilizaţie, cum este Praga.

Proaspătul proprietar al vilei era un astfel de ins. Fugise din Cehoslovacia în vara lui '68 şi se îmbogăţise mânuind bisturiul în SUA. Acum îşi dorea un colţ tihnit în Praga natală, unde să-şi amintească de tinereţe, de prieteni şi, poate, să se retragă la bătrâneţe. Aşa îşi motivase cererea de cumpărare a imobilului cetăţeanul american Liubomir Klavek, neuitând să adauge că, pe meleaguri străine, n-a fost niciodată tentat să-şi schimbe numele; originea cehă i s-a părut, întotdeauna, onorantă. Poate că şi aceste declaraţii, dar mai sigur dolarii cu care, fără să se tocmească, plătise "cash", au iuţit întocmirea actelor, accelerând mult şi procedura de redobândire a cetăţeniei cehe, venită s-o dubleze pe cea americană, de adopţiune. Cunoscutul şi bogatul chirurg se arătase încântat că oraşul rămăsese la fel de frumos cum îl ştia, ba căpătase, parcă, un plus de farmec printr-o politică edilitară inteligentă. Avea ce să arate musafirilor săi americani care, desigur, nu vor întârzia să-l viziteze.

În realitate, vila aparţinea organizaţiei Charity. Decizia stabilirii la Praga a bazei de acţiune pentru "Operaţiunea Est" nu fusese luată cu uşurinţă. Lon pledase pentru Varşovia, Gus înclinase la un moment dat către Bucureşti, cu argumente geo-strategice serioase; fusese luată în calcul şi Budapesta. S-a

optat până la urmă pentru capitala cehă datorită “acoperirii” oferite de persoana doctorului Klavek. Gus cerea prudenţă şi iar prudenţă.

“Musafirii americani” începuseră să sosească. După reamenajări minuţios supravegheate, vila găzduia primii emisari ai binecunoscutei societăţi specializate în facere de bine. Venit de la Varşovia, unde finalizase rapid şi discret ancheta comandată de Gus, cu privire la Halina Kruczkowska, Rolf descinsese cu două seri în urmă, interesat de un raport preliminar al delegaţiei ce tocmai îşi încheiase turneul în Slovacia, Ungaria, Polonia, România, Bulgaria, Albania, spaţiul ex-iugoslav şi cel ex-sovietic. 24 ore mai târziu, însuşi Bartholomew Bartolommini coborâse din avionul de New-York pentru a examina personal datele culese de experţi.

Acum, în cea de-a doua dimineaţă a sejurului său praghez, Rolf îşi punea ordine în idei şi în hârtii; dorea să fie pregătit în orice clipă spre a interveni. Lucra la o masă de stejar lungă, dreptunghiulară care, împreună cu duzina de scaune dimprejur, înalte şi tari, umplea tot mijlocul încăperii, negând acesteia dreptul la orice aparenţă de confort specific unei reşedinţe private, în schimb făcând-o să aducă a refectoriu mănăstiresc. Lângă Rolf, alţi doi bărbaţi îşi revedeau şi ei rapoartele. Nutreau convingerea că n-au cheltuit de pomană banii Organizaţiei, dar ştiau bine că şefii sunt cei care dau calificativele. Tim (în acte Timothy) Salado şi Paul Jacoby nu împliniseră nici unul 35 de ani. Primul era mai degrabă scund, dar bine legat, păstrând totuşi ceva din stângăcia şi din paloarea tinerilor deprinşi să petreacă prea mult timp în bibliotecă, aplecaţi asupra cărţii, impresie întărită şi de ochelarii cu rame subţiri, aurite, ce-i împodobeau prematur faţa. Al doilea, un superb produs al populaţiei de culoare

din New-Orleans, părea copia fidelă a actorului Sidney Poitier la prima tinereţe: corp de atlet perfect proporţionat, graţie înăscută, figură rasată, privire inteligentă. Amândoi proveneau din elitele Universităţii Charity-ului, bursieri străluciţi, puşi de câţiva ani să lucreze întru propăşirea Fundaţiei - despre care ştiau, deocamdată, numai atât cât trebuiau să ştie. Oricum, şi unul şi celălalt figurau printre “aşii din mânecă” ai lui B.B., care se hotărâse să-i promoveze, să-i introducă treptat în coridoarele tainice ale Organizaţiei, pregătindu-i pentru afacerea propriu zisă. Ei, şi încă cinci sau şase ca ei, reprezentau infuzia de sânge proaspăt cerută de Gus, generaţia şcolită ce avea să urce, până va accede la aristocraţia Imperiului.

B.B. îşi făcu apariţia la 9 fix, aşa cum anunţase. Dormise bine, se simţea odihnit Deşi fire înclinată spre comoditate, şuetă şi boemă, îndelungata colaborare cu Gus îl transformase - mai ales la treburile importante - într-un tip punctual, riguros, deosebit de exigent cu subalternii. Salută, strânse mâinile celor prezenţi şi îşi ocupă locul, în capul mesei, întrebând:

— Ei, cum procedăm?

Rolf sugeră o raportare verbală, urmată sau chiar întreruptă de întrebări şi răspunsuri; aşa procedaseră şi ieri. In final, se va stabili ce anume să cuprindă şi cum să arate raportul pentru conducere sau, poate, se va decide continuarea documentării. Pentru problematica generală a zonei, Tim Salado ar putea face o scurtă introducere.

Persoana numită de Rolf fu invitată să vorbească.

— Zona prospectată, începu el, are o populaţie de peste ll0 milioane locuitori fără spaţiul ex-sovietic; cu acesta, populaţia se apropie de 300 milioane. Sugerez o abordare separată a celor două regiuni, din cauza...

— De acord, îl întrerupse B.B., scutindu-l de explicaţii; le cunoştea, în mare.

— Prima regiune, cea restrânsă, nu este nici pe departe atât de monocoloră cum se crede. Există particularităţi foarte pronunţate, extrem de importante pentru obiectivul nostru, dar deocamdată mă opresc la trăsăturile comune. Prima: zona are forţă de muncă surprinzător de bine calificată, nepretenţioasă, şi la un preţ ce spulberă orice concurenţă. În medie, raportul de 1 la 15 faţă de ţările mediu dezvoltate reprezintă un vis pentru angajatul estic.

— Nu sunt depăşiţi, în cunoştinţe şi deprinderi? se interesă Bartolommini.

— Probleme reale va pune doar calculatorul, dar numai celor în vârstă; cu stagii de cel mult l-2 luni, rezolvăm toate decalajele.

— Dar legislaţia investiţiilor?

— Este a doua constatare generală pe care tocmai mă pregăteam să v-o prezint: legile oferă - după opinia noastră - garanţii satisfăcătoare investitorului străin și favorizează de-a dreptul pe cel considerat “strategic”.

— Perfect, făcu B.B., mulţumit. Stabilitatea politică?

— La noi se bate multă monedă pe tema asta, domnule Bartolommini, dar vă asigurăm, cei mai mulţi comentatori habar n-au despre ce vorbesc. Cu excepţia Albaniei şi, într-o anumită măsură, a 2-3 stătuleţe din fosta Iugoslavie, există stabilitate politică. Nimeni nu mai vrea comunism, l-au trăit, le-ajunge, sunt vaccinaţi! Pericolul instabilităţii politice vine de la sărăcie. Când economia va merge, zona va fi stabilă şi liniştită, iar focarele de tensiuni - etnice, religioase - relativ uşor de controlat. Infinit mai uşor decât în Irlanda, de exemplu...

— Nu mai înţeleg nimic! exclamă B.B. Dacă-i aşa, de ce n-au curs capitalurile spre Est?

— Simplu, răspunse fără ezitare Salado: cele nord-americane şi asiatice, fie că au avut alte priorităţi, fie că n-au înţeles imensele avantaje ale zonei; cu excepţia, poate, a grupului DAEWOO su RENAULT care au marşat şi s-au umplut de bani.

— Dar capitalul european? Era acolo, aproape!

— Era prea aproape. Puternicii Europei n-au avut interes să creeze, în coasta Pieţei Comune, un miracol economic de proporţiile celui japonez sau al sud-estului asiatic. Europa bogată n-a acceptat nici o clipă ideea unui parteneriat economic real cu săracii din Est, şi cu atât mai puţin le-a acordat ajutor dezinteresat. I-a privit ca pe nişte potenţiali concurenţi, care trebuie "terminaţi" din start.

— Chiar aşa? făcu, uimit, Bartolommini.

— Veţi găsi în rapoartele noastre, pe ţări, toate datele care vă vor convinge. Nu ştiu de cât timp dispuneţi, pentru a intra în amănunte, dar putem demonstra cu cifre că până şi fondurile comunitare, distribuite fostelor ţări comuniste inegal şi discriminatoriu, s-au întors în proporţie de 55-60% către ţările dezvoltate, ca plată pentru asistenţă, studii de fezabilitate, consilierat, expertize, seminarii, instructaje, în general consultanţă, ca să nu mai vorbim de dobânzi. Toţi pensionarii Uniunii Europene, deveniţi peste noapte "experţi", s-au plimbat pe rupte şi s-au înfruptat pe săturate din banii ăştia!

— Peste tot, la fel? Spuneaţi, parcă, de discriminări, de inegalităţi...

— Aţi sesizat bine, domnule Bartolommini. Trei ţări, - Ungaria, Cehia, Polonia - au profitat mai mult. Cum? Un lobby mai inteligent, activizarea diasporei, investiţia în imagine, dar mai ales specularea intereselor Germaniei în zonă. Cine a intrat sub "umbrela" nemţilor, a câştigat mai bine.

— Deci în aceste trei ţări, treaba ne-ar fi mai uşoară, se pripi B.B. să avanseze concluzia. Salado schimbă o privire rapidă cu Rolf; acesta îl încuraja să spună ce gândeşte.

— Dimpotrivă, domnule, îl contrazise expertul. Pe noi ne dezavantajează stadiul mai avansat al acestor ţări, ca şi statutul lor privilegiat în relaţia cu NATO şi Uniunea Europeană.

— Nu înţeleg, se încruntă B.B., renunţând inexplicabil la abilitatea lui caracteristică, datorită căreia puţini oameni se puteau lăuda că l-au prins vreodată cu ceva la care nu se pricepe.

— E foarte simplu: acolo au pus deja piciorul alţii, înfigându-l bine, iar pe alocuri bine de tot. În plus, polonezii, ungurii şi cehii sunt sever monitorizaţi. Scopurile noastre în zonă pot fi ideal servite de ţările cele mai sărace, unde -practic - totul este de luat. Acum se taie "halcile" ; trebuie doar să ne hotărâm şi să acţionăm rapid. Să fim primii.

— Au capacităţi de producţie? întrebă Bartolommini.

— Mai multe decât ne trebuie, iar terenul agricol şi industria alimentară reprezintă adevărată mină de aur.

— Ce-ar fi necesar? o scurtă B.B., dorind să ajungă la concret, aşa cum ceruse Gus.

— Voi numi cinci elemente necesare pentru întreaga zonă, diferenţiat, desigur, răspunse Salado. În primul rând, trebuie capital.

— Aţi făcut o primă estimare? întrebă B.B., deschizându-şi agenda şi apăsând pistonul pixului aurit, semn că, de-acum, încep "socotelile".

— Iniţial, planul nostru în regiune ar necesita circa 200 miliarde dolari, preciză expertul fără să clipească.

— N-ar fi o problemă, oftă oarecum liniştit B.B.; se aşteptase la mai mult. Deci, capital. Altceva?

— În al doilea rând, tehnologie.

— Asta tot bani înseamnă; se rezolvă. Altceva?

— Management.

— Şi asta avem. Apoi?

— Infrastructură: şosele, cel puţin două autostrăzi magistrale, comunicaţii...

— Se vor face. Investiţiile în infrastructură sunt cea mai sigură cale să îndatorezi şi să controlezi o ţară. A cincea condiţie?

Aci Tim Salado făcu o pauză, în căutarea unei formulări mai puţin şocante.

— A cincea condiţie, domnule, sună ciudat, dar este esenţială: stârpirea hoţiei. Da, hoţia trebuie stârpită sau măcar diminuată semnificativ. Altfel, tot ce implementăm acolo, dispare. După anumite estimări, se fură cam 40% din produsul intern brut.

Bartholomew Bartolommini n-ar fi crezut vreodată că afacerile sale vor avea nevoie de protecţie împotriva celor certaţi cu legea. Ce paradox! Înţelese însă că nu e glumă. Când o ţară cu guvern, poliţie, fisc, justiţie şi armată lasă jumătate din averea statului în mâna bandiţilor, înseamnă că, acolo, furtul nu mai este o treabă de câţiva profesionişti, ci a devenit “cauza întregului popor”, după o formulă reţinută de B.B. dintr-un pamflet anticomunist; nu e simplu să te lupţi cu o întreagă populaţie nărăvită la jaf. Asta... da, era o problemă. Întrebă:

— Există soluţii?

— Desigur, îl linişti Timothy Salado. Avem angajamentul ferm al celor mai afectate ţări că, foarte curând, va fi modificat drastic Codul Penal. Se va merge până la introducerea pedepsei cu moartea.

— Ar admite opinia publică o asemenea măsură? se miră B.B.

— Opinia publică o cere. Lumea e sătulă de domnia hoţilor, iar comunitatea internaţională... de ce s-ar opune? Nu uitaţi că

SUA, campioana democrației în lume, a avut înțelepciunea să facă disjuncția între drepturile omului și drepturile tâlharului sau ale criminalului. În SUA există pedeapsa capitală și justiția nu se sfiește deloc să o aplice, cum bine știți.

— Cam care ar fi, în timp, perspectiva adoptării acestor legi?

— Procedurile sunt declanșate, dar o prezență investițională semnificativă ar grăbi lucrurile. Oricum, situația concretă din aceste țări va cere și din partea noastră măsuri speciale de protecție. Recomandăm o rețea proprie de pază la obiectivele noastre.

— Bine, cred că o vom înființa, conchise Bartolommini. În fond, la salariile de acolo, putem plăti paznicii ca pe directori. Cum ați fost primiți? Probleme, ceva?...

— Nici o problemă, domnule; dimpotrivă, uși deschise peste tot. De fapt, informațiile ne așteptau, gata pregătite. N-am făcut altceva decât să le completăm cu ultimile noutăți, atât cât ne-a permis timpul, și mai ales să tatonăm garanțiile din partea autorităților și a structurilor partenere. Veți găsi în raportul nostru - aci Salado indică textele de pe masă care așteptau să fie parcurse - toate datele necesare. Dacă mai doriți și altele, oamenii noștri sunt pregătiți. In patru țări din zonă, știm mai multe despre economie decât au aflat vreodată miniștrii de resort ai acelor țări.

— Politicienii? se interesă B.B.

— Ca peste tot, domnule, doar că... mai săraci; adică mai ieftini. Cine-i de vânzare, se vinde pe bani puțini; cine nu, tot al nostru e, însă din rațiuni patriotice. Niște economii secătuite nu-și permit să alunge investitorii.

— Greve, mișcări sindicale, agitație socială?

— Sunt de toate, dar toate izvorăsc din sărăcie. Lumea moare de foame la propriu, am văzut cu ochii noștri. Când economia va merge, toți își vor vedea de treabă.

— Deci... veşti bune, din câte-nţeleg, spuse B.B., frecându-şi mâinile; îşi imagina cu mare plăcere momentul în care va înmâna lui Gus raportul, opera oamenilor săi.

— Într-adevăr, domnule; mai bune decât ne aşteptam, admise Tim Salado, de-acum liniştit.

— Perfect! Hai s-o luăm la bani mărunţi. Cu ce ţară începem?

Un gest discret al lui Rolf, care demonstra că repetiţia generală de ieri nu fusese inutilă, îl determină pe cel de-al doilea expert, Paul Jacoby, să-şi facă auzită vocea:

— Vă propun România, domnule Bartolommini. Ea ar putea fi "capul de pod" al intereselor noastre în zonă. Are tot ce trebuie: a doua ţară ca mărime şi populaţie, Dunărea şi Canalul Dunăre-Marea Neagră, un mare port maritim, mai multe porturi fluviale; este axa cea mai ieftină şi comodă între Europa şi Asia. Din industrie, acum pot fi cumpărate ramuri întregi, pe nimica toată, iar agricultura şi industria alimentară oferă o afacere incredibilă; în doi-trei ani se intră pe profit uriaş, ţara are petrol, cărbune, resurse hidroenergetice, energie atomică de cel mai" curat" tip. Are mai ales, un potenţial turistic senzaţional. Cu investiţii relativ modeste, România poate ajunge un vârf de turism balnear, geriatric, rural şi mai ales, vă rog să reţineţi, turism erotic. Un adevărat paradis pentru bogaţii lumii, de toate vârstele.

— România? se minună B.B.

— Da, domnule; ştiu că aşa, spus în câteva fraze, totul sună a pliant publicitar; însă ar trebui să mergeţi în ţara asta şi să-i vedeţi, de exemplu, femeile...

— Se pare că româncele sunt foarte convingătoare, rânji B.B.; v-au cam topit.

— Adevărul este că sunt superbe şi date naibii, domnule. Acest mic popor latin, pierdut într-o mare de slavi, sărac-lipit

dar cu cel mai mare procent de cazinouri la mia de locuitori din Europa, este predestinat să îmbogăţească pe investitorul care va avea inteligenţa să-şi bage banii acolo.

— Ce venit mediu a atins România?

— Infim. Un neurochirurg sau un ministru câştigă cam cât un muncitor sezonier necalificat care adună recolta în California. Datele concrete, parametrii economici, sociali, demografici şi geo-strategici ai ţării ne-au dus la o concluzie ce va suna, poate, şocant la prima vedere, dar, vă asigurăm, se susţine perfect: România merită să fie a noastră. Toată.

— S-o cumpărăm? întrebă, uluit, B.B.

— Nu, domnule. Nu s-ar putea, şi nici nu e nevoie. S-o punem să lucreze pentru noi. Iată cum. Ţara a acumulat o datorie externă de circa 9 miliarde dolari. Dobânzile o sufocă. Resurse proprii pentru investiţii şi relansare economică nu există, de-afară nu vin decât restricţii şi ameninţări. La tot pasul te izbeşti de zdrenţăroşi orientali, veniţi cu câţiva dolari în buzunar “să facă afaceri”, dar n-apucă să fabrice decât ştampile false, cu care “dau tunuri”, iau banii şi fug. Imaginaţi-vă, în acest peisaj exasperant pentru populaţie, un consorţiu format din capitaluri internaţionale, creat anume, sub autoritatea unei instituţii serioase, de maximă credibilitate. Acest consorţiu preia imediat întreaga datorie externă a statului, de la toţi creditorii, şi acordă României un termen de graţie de 3 ani, în care dobânzile nu se mai scurg afară, ci se investesc în economie şi infrastructură. Mai mult: în al 4-lea an, când perioada de graţie încetează, dobânda, în loc să crească, se micşorează cu 2-3%, ca un semn suplimentar de bunăvoinţă. Concomitent, din prima zi a aplicării planului, ţara primeşte o infuzie de capital de 8-l0 miliarde dolari sau poate mai mult, investiţi în acele ramuri şi întreprinderi alese de consorţiu; acolo vom fi proprietari sau

vom deţine pachetul majoritar de acţiuni. Nu uitaţi că, timp de l0 ani, în România străinii au investit numai vreo 2 miliarde de dolari; înţelegeţi cum ar fi primită o asemenea ofertă?

— Înţeleg, murmură B.B., cu un licăr de bucurie în priviri. Din nou şi-l imagina pe Gus citind propunerea oamenilor săi, ba nu: propunerea lui, a lui Bartholomew Bartolommini, părintele acestei idei ce presupunea, într-adevăr, multe miliarde investite, dar promitea şi mai multe de încasat şi încă repede...

Chipeşul Jacoby îşi continuă prezentarea cu glas de metronom.

— Consorţiul ar fi, astfel, sponsorul oficial, partenerul şi investitorul cu adevărat strategic al unui stat aflat la ananghie, într-o deplină transparenţă şi corectitudine. O premieră mondială absolută, un experiment unic, la nivel macro-economic. Nu vă încarc memoria, acum, cu cifre şi procente, dar vă ofer un singur exemplu. România produce 6 milioane tone ţiţei, consumă circa ll milioane dar poate rafina aproape 35 milioane. N-o să credeţi: 60% din această uriaşă capacitate productivă este închisă; zace, rugineşte, se fură ţeavă cu ţeavă, cum s-au furat ţevile de aluminiu de pe zeci de mii de hectare irigate!

— Stai puţin! Eşti sigur că rafinăriile alea sunt bune de ceva? îl opri B.B. Mi-aduc aminte că un comentariu le prezenta drept coloşi falimentari, mormane de fier vechi...

— Termenul este inexact, domnule: sunt coloşi falimentaţi - fie din nepricepere, fie din interes. Nu mă mir că analiştii noştri avansează un asemenea punct de vedere, dacă românii înşişi spun enormităţi despre întreprinderile şi, în general, despre realităţile lor. Noi venim de-acolo şi, vă asigur, ştim bine ce vorbim. Există, desigur, multe instalaţii depăşite, dar pe astea le schimbi, nu lichidezi întregul pentru o fracţie...

— Își închid fabrici viabile? Au înebunit? se minună Bartolommini. Păi, în Europa, crearea unui loc de muncă înseamnă cam 200.000-250.000 dolari! Ei nu se gândesc la viitor?

— Sunt prea săraci ca să-şi pună problema viitorului. Specialiştii necorupţi, câţi mai sunt pe-acolo, fac toată ziua planuri și desenează grafice, cu gândul la viitor, dar totul cade baltă când se ajunge la finanţare. Lipsesc banii, lipseşte managementul, lipseşte accesul la tehnologia nouă, dar în primul rând lipseşte un spate financiar puternic. Un susţinător în lupta cu rechinii din ţările bogate care vor să scape de concurenţă, să-i transforme din producători, în consumatori. Cu noi acolo... altfel ar sta lucrurile! Salado interveni, completându-și colegul:

— Odată instalaţi în România, avem sub ochi toată zona. Ne mişcăm uşor, alegem punctual oportunităţile din jur și lovim rapid. Cu un pivot bine fixat, întreaga "operaţiune EST" capătă suport și coerenţă. Aşa, într-o a doua etapă, Bulgaria ar putea fi abordată exact la fel, adică global...

— E posibil? se interesă B.B.

— Perfect posibil, reveni în discuţie Jacoby. La bulgari, totul s-ar putea obţine mai ieftin, dar e ceva mai puţin atractiv. Încă ne mai gândim dacă merită sau nu. Deşi, litoralul românesc și cel bulgăresc, unite şi amenajate, ar putea deveni pentru Asia și Europa estică exact ce este Riviera franceză pentru occidentali. Oricum, România oferă cheia întregii zone. Mi-e greu să explic dimensiunile sentimentului de frustrare trăit de români; oamenii de-acolo se simt părăsiţi, minţiţi, trădaţi. E o stare de spirit propice intereselor noastre.

Salado interveni din nou:

— A treia ţară care s-ar preta la o acţiune globală, ar fi Albania. Turbulenţele și instabilitatea politică de-acolo îngreunează,

deocamdată, un diagnostic, dar tatonările noastre la Tirana ne fac să credem că proiectul e fezabil.

— Ce propuneţi, concret? dori să ştie Barolommini.

— Luptele se vor termina şi-acolo, fatalmente; oamenii trebuie să mănânce, și la un moment dat vor constata că n-au ce. Le-am putea oferi noi o soluţie: să le transformăm ţărişoara în rampa de gunoi a Europei. O rampă modern amenajată, ecologizată, cu spaţii de depozitare strict delimitate de zonele locuite, cu buncăre pentru deşeuri radioactive şi reziduuri chimice perfect etanşeizate, riguros controlate în timp... Înţelegeţi? Gunoiul, ars, reciclat ori ambalat ca un produs de lux, ar fi pentru albanezi exact ce este petrolul pentru arabii din zona Golfului Persic: ar trăi din el. Vă asigur că ţările bogate ar plăti gras pentru "o boxă" proprie în acest teritoriu la care există acces maritim. E o afacere de tot interesul...

Bartolommini nu era Gus, și nici măcar un Gus mai mititel. Făcea eforturi să pună, cât de cât, ordine în ploaia de informaţii care-l bombarda şi ameninţa să-l copleşească. Aşa că evită să se mai angajeze; se refugie în întrebări, pur şi simplu.

— Anticipaţi corect reacţia locală? Cum ar fi primit... în România, de exemplu... planul care o... priveşte?

— Ca o iniţiativă de salvare naţională, domnule; fără nici o exagerare. Le-am spus clar, multora, că nu căutăm sclavi, ci parteneri de afaceri şi de câştig. Ne-au crezut. Faptul că, în timp, ei trebuie să facă ceea ce vrem noi, asta... se subînţelege. Vor face, vă asigurăm. N-au alternativă.

— Și... mass-media ar înghiţi o asemenea...? lungi B.B. întrebarea, lăsând-o neterminată.

— Mass-media va fi cumpărată, domnule.

— Toată? se îndoi trezorierul "Imperiului".

— Cine nu va fi cu noi, dispare; ca ziarist, vreau să spun. Un condei de gazetar e periculos atâta timp cât are unde să publice. Or... v-am spus: acolo totul costă ieftin; şi cumpărările, şi falimentele. Ne pricepem la asta.

— Dar intelectualii? Nu vor fi proteste?

— De ce? Că scoatem ţara din stagnare şi marasm? Că o scăpăm de păduchioşii orientului, trimiţându-i de unde-au venit? Că redeschidem şi modernizăm uzinele? Că facem să funcţioneze agricultura? Că România va avea şi ea, în sfârşit, autostradă şi confort ca în occident? Că românii nu vor mai fi ţinuţi la gardurile ambasadelor străine, refuzându-li-se vizele, ca unor milogi? Nu vă temeţi, domnule Bartolommini: intelectualitatea politizată a devenit deja clasă politică, iar clasa politică, v-am spus, e a noastră prin interese. Intelectualii apolitici, creatorii, vor să scrie, să picteze, să joace, să aibă public. Foarte bine, le vom da bani pentru edituri, reviste, spectacole, expoziţii; nu prea mulţi; pentru noi - un fleac, dar pentru ei... mană cerească. Acum n-au nimic.

Vă rog să ne credeţi, domnule Bartolommini; lucrurile par foarte complicate la prima vedere, dar în realitate sunt mult mai simple. Dacă ştim ce vrem, dacă ne-am hotărât, cu bani, inteligenţă, competenţă şi rapiditate... mergem la sigur.

Când toată discuţia se terminase, când şi imensitatea spaţiului rusesc îşi dezvăluise oportunităţile, prefigurând “viitorul al II-lea” al “Operaţiunii EST”, cei doi experţi aveau, în sfârşit, certitudinea că făcuseră o treabă bună. Constataseră, nu fără mirare, că analiza lui Rolf le fusese mult mai utilă decât întrebările, nu totdeauna pertinente sau coerente, ale lui Bartolommini. Şi dacă aflaseră cum anume să fie structurat raportul, ce să conţină capitolul problemelor globale, ce să

figureze în fişele pe ţări şi cum să arate concluziile, Salado şi Jacoby trebuiau să-i mulţumească celui mai mic în grad dintre şefii cu care îşi consumaseră sejurul praghez. Dar asta nu era treaba lor. Asemenea lucruri se constată, se gândesc, dar nu se spun cu voce tare, nici ţie însuţi.

Rolf înţelesese şi el, cu un acut sentiment al vanităţii satisfăcute, cum stă treaba; Bartolommini, nu. Perfect mulţumit de el, B.B. se pregătea să urce, în seara aceleeaşi zile, în avionul de New-York, convins că a făcut o treabă excelentă.

Un singur gând îi umbrea, oarecum, bucuria. Va trebui să ducă lui Gus o veste proastă: ancheta lui Rolf, la Varşovia, confirmase vinovăţia Polonezei, dezvăluind o poveste urât-mirositoare ce ameninţa să-i coste foarte scump pe toţi, dacă nu se intervenea repede şi hotărât. Lui B.B. nu-i părea rău decât de enervarea lui Gus. Cine era Halina ca să merite un oftat? O putoare ordinară, la urma urmei, nici măcar atât de grozavă la pat cum îi mersese vestea; Lon avea gusturi de doi bani. Şi apoi, B.B. ştia bine că, în viaţă, porcăriile se plătesc. Ce-i drept, Dumnezeu - sau dracul - îl ajutase să ajungă la această înţelepciune numai din păţaniile altora. Deocamdată.

26

Penitenciarul cu o singură celulă, aceea proiectată pentru Singleton şi ocupată de el, nu prea avea evenimente. Monotonia orelor era ucigătoare. De aceea, când Dewitt, la apariţia cea mai recentă, venise cu braţele încărcate de nişte schimburi nu numai curate, ci şi - se vedea după etichete - nou-nouţe, Quentin tresări lăuntric. Convenise cu sine să nu pună întrebări indivizilor care-l păzeau nemijlocit, dar, spre

surprinderea lui, Joshua Dewitt făcu singur un comentariu. Ce-i drept, unul foarte scurt, de numai două cuvinte, totuşi nu întrutotul enigmatic, probabil din pricina ironiei care răzbise peste autocenzură:

— ”Eternul feminin...” Şi rânjise semnificativ.

Când a rămas singur, Q.D.S. a încercat o tălmăcire. O singură fiinţă reprezintă, în toată banda, eternul feminin. În speţă, cine? Ţine Abigail ca prizonierul să respire curăţenie în timpul dialogurilor programate? Nu vrea să-l mai vadă în cămăşile lui Frankie, fiindcă...? A intervenit o mutaţie milimetrică, în direcţia individualizării, distingerii celor doi? Şi dacă da, la ce poate duce?

Cămăşile cadrilate, lenjeria de corp, ciorapii în punguţe de celofan primeau interogaţiile mute ale noului lor posesor şi, după obiceiul etern al obiectelor, tăceau mâlc.

Abigail veni la întâlnirea din cub într-o dispoziţie excelentă; ca întotdeauna când Frank îi cerea sprijinul, iar ea era în măsură să i-l dea. Un semnal clar din partea lui, chiar dacă nu-i suplinea prezenţa fizică, îi readucea culorile în obraji.

— Bună dimineaţa. Bunele conturi se reglează de dimineaţă, domnul meu. Dragă Quentin, azi plăteşti o tranşă din datoria dumitale.

“Scumpul ei tâlhar de funcţii are deci un impas. Unul mititel, după cât o văd de senină”.

— De acord. Ce te interesează?

— Ne întoarcem la capitolul colaboratorilor cei mai apropiaţi; ţi-am mai cerut relaţii despre ei. Mi-ai răspuns, te citez din memorie: “Nimic deosebit de semnalat”, închei citatul.

— Ai reţinut exact. Ca la anchetă, îmi menţin declaraţia. Abigail ricana, uşor atinsă.

— Eu îţi spun "dragă Quentin", şi mă văd tratată, în schimb, de parc-aş fi agent FBI...

— Scuze. N-am vrut să te rănesc. ("Atenţie la dozaj!") Care poliţist şi-ar dota omul sub anchetă cu lucruri frumoase, alese cu atâta gust, de la Macy's?

Ca dovadă că dozajul fusese impecabil - punct ochit, punct lovit -, Quentin constată cu satisfacţie că femeia se făcuse roşie ca macul.

— Abilule, ştii să mulţumeşti într-un mod foarte... foarte... în fine, înţelegi ce vreau să spun. Hai să ne întoarcem la oile noastre. Ce îmi poţi relata despre Hazel Zimmermann?

Quentin dori cu toată puterea fiinţei ca nimic din ceea ce declanşase întrânsul rostirea acestui nume să nu transpară. La începutul prizonieratului, îşi jurase ca niciodată vechea, frumoasa şi de mult stinsa relaţie cu Hazel să nu devină obiect de tranzacţie cu mafioţii. Pentru nimic în lume! Fusese un legământ spontan, afectiv, nu pur şi simplu o datorie morală. Acum înţelegea însă că riscă să o expună pe H.Z. unor primejdii mortale şi dacă tace încăpăţânat, şi dacă vorbeşte fără precauţii.

— Hazel Zimmermann? În ce context te interesează? Îngustarea aceasta nu-i plăcu deloc femeii.

— Context? Nici un fel de context. Aici nu-i vorba, domnule, de contexte, ci de fapte concrete. Vreau să ştiu totul despre relaţia Quentin Dexter Singleton - Hazel Zimmermann, e clar?

Tonul imperativ, chiar arţăgos, dezechilibra climatul realizat cu atâta trudă. Sechestratul vorbi măsurat, cu un calm care să fie convingător.

— Ţi-am promis să te ajut. O să mă ţin de cuvânt. Trebuie să mă laşi, doar, să te ajut. Eu, prin context, am înţeles faţeta, sau aspectul, sau unghiul de abordare care să-i fie cel mai util lui Frank, acolo.

Picătură de ulei, calmantă. ("Suficient? Insuficient" ?)

— Această Hazel este singura persoană care se comportă ciudat. Ca şi cum Frank nu i-ar recunoaşte un drept al ei. Sau mai ştiu eu ce. Vreau să aflu. De la dumneata.

Mintea lui QDS lucra febril şi la întreaga capacitate. Unu: Hazel a intrat în colimator. Doi: orice om, de care impostorul se teme, este aruncat în stradă, dacă nu chiar sub roţi de metrou. Trei: dacă Hazel a reacţionat semnificativ, înseamnă că a sesizat inadvertenţe semnificative. Patru: ea se află pe o pistă, trebuie protejată această pistă, neapărat protejată, e singura mea salvare. Dar şi-a ei.

Din toate aceste date, concluzia ţâşni fulgerător: cea mai bună minciună era adevărul. Numai adevărul era în stare să dezamorseze bomba gata-gata de explozie, pregătită s-o distrugă pe Hazel şi, odată cu ea, firava şansă ca impostura să fie demascată.

— Te aştept, Quentin. Vorbeşte!

— Vrei fapte concrete? Iată-le. E adevărat, în urmă cu foarte mulţi ani, în timpul unei deplasări, undeva într-un oraş din Taivan, un domn numit Quentin Dexter Singleton şi o domnişoară, pe numele ei Hazel Zimmermann, au petrecut patru nopţi de dragoste. Nici una mai puţin. Dar, de asemenea, nici o urmare mai mult. A fost hotărârea amândurora - şi să ştii că şi-au respectat riguros hotărârea - ca totul să fie, neechivoc şi definitiv încheiat. De ce? Crede-mă, Gayle, există oameni care pot lua şi respecta asemenea decizii, când ele le exprimă convingerile, le reflectă condiţia, le apără statutul social. Îţi jur că această Hazel este ultima fiinţă din lume care să provoace vreun rău lui Frankie al tău. Nu numai pentru că, între timp, s-a măritat... are o căsnicie reuşită... ci mai ales pentru că este un om prob, de o discreţie absolută, incapabilă de orice intrigă.

Probabil că, întâlnindu-l în clădirea ONU pe... ei da, pe noul Secretar General, se aştepta la un zâmbet, la un salut oarecum amical, mă înţelegi? Nu l-a primit şi... Astea sunt faptele. Toate.

— Şi ce-ar fi de făcut? se întrebă pe gânduri Abigail, solicitând, de fapt, o părere a lui Singleton.

— Cred că ar fi bine să-i recomanzi lui Frankie, ca linie de conduită, să o trateze pe fosta Miss Zimmermann cu deplină încredere. Chiar cu camaraderie; femeia asta îi poate fi de folos.

— Mda... O camaraderie caldă, născută dintr-un amor răcit! Oh... Iartă-mă, amice, te-ai schimbat la faţă. Nu trebuia să-ţi trântesc măgăria asta. Îmi pare sincer rău; o retrag. Uit-o!

El rămase crispat şi, timp de două sau trei preţioase minute, prinţesa clanului se strădui, sincer, copilăreşte, să-l îmbuneze. Cât era QDS de rănit pentru etalarea unei taine intime, conta acum, în conştiinţa lui, mai puţin. Îmbufnarea, ca mască, era utilă. La adăpostul ei, evalua o ipoteză nouă. Gelozia, acest frison ce chinuie periodic inimioara lui Abigail Throwstone, n-ar putea fi aţâţat, cu Hazel drept pretext?

Nu, era o nebunie, riscul derapajului spre furie, spre distrugere oarbă era imens. Notă totuşi rezervele de manevrabilitate din zona spaimei de concurenţă.

Rămânea un drumeag îngust, o potecuţă: dacă recomandarea pentru Frank va fi urmată efectiv, dacă Hazel se va întâlni mai des cu impostorul, nu se poate ca fata aceea ascuţită la minte să nu descopere ceva, să nu se împiedice de ceva. O inadvertenţă! O notă falsă! O prostie, o binecuvântată şi elementară prostie! Că trebuie să existe, pe undeva, şi un Dumnezeu al cinstiţilor. "Dacă îmi aduc foarte bine aminte, soţul lui Hazel e poliţist. Asta înseamnă că orice dubiu înregistrat de soţie are şansa să intre, de ce nu, în câmpul operaţional al soţului..."

Abigail ajunsese departe cu manifestările de căinţă. Găsise o formulă supremă, după părerea ei, din care acest bărbat, inteligent dar nefericit, să înţeleagă bine că nu fusese anchetat de o gardiană, ci conversase, odată în plus, cu o prietenă. Or, cum zic drăguţii de franţuzi? "Les amis des nos amis sont nos amis". Îşi trase mai pe frunte un ghemotoc de păr arămiu, în ale cărui ondulaţii juca lumina, şi rosti alintându-se:

— Tare aş fi curioasă să văd şi eu mutricica persoanei despre care un om ca dumneata, la nu ştiu câţi ani de la consumarea poveştii, vorbeşte atât de frumos.

Şi Quentin Dexter Singleton, rămas fără interlocutor între cei patru pereţi, înţelese că eternul feminin, pe seama căruia rânjise temnicerul Joshua Dewitt şi în numele căruia o să schimbe cămăşi curate, lenjerie nouă şi ciorapi neîncepuţi de altul, era o adevărată broască yale. Matriţa cheii putea fi confecţionată în orice condiţii. Chiar dintr-o celulă în formă de cub!

27

"Connecticut Gallery", noul spaţiu expoziţional de pe First Avenue, pe locul unui fost salon pentru prezentări de modă, urma să aibă deschiderea la mijlocul săptămânii care tocmai începuse. Publicitatea evenimentului fusese modestă, în orice caz simţitor mai redusă decât şi-ar fi dorit-o Abigail. Surdina era efectul voinţei unchiului Gus. Dacă n-avusese nimic împotriva preocupărilor de manageriat artistic ale nepoatei, dacă aprobase cumpărarea celor două săli plus biroul şi anexele tehnice, socotindu-le o verigă de legătură şi punct" legal" de observaţie chiar sub ferestrele palatului ONU, tot el, Gus, s-a opus cu fermitate tămbălăului în mass-media, faţă de care avea

vechi motive de reţinere. Discreţie, încă ne trebuie discreţie, chiar dacă momentul ieşirii la suprafaţă e atât de aproape - aceasta părea a fi deviza înţeleptului.

Directoarea, Miss Throwstone, îşi petrecea una dintre dimineţile premergătoare vernisajului absolut în compania - nu tocmai comodă - a primului tandem de artişti expozanţi. Principiul ei (căci avea deja principii de eficienţă), va fi să asocieze mereu o speranţă unei valori confirmate, într-un dialog creativ, plin de subtile contraste şi surprinzătoare afinităţi.

Or, întâile contacte declanşau şi întâile asperităţi. Dacă Marc Justrault, pictor montrealez, se socotea onorat că, la cei 32 de ani, modesta lui notorietate trecea hotarul natalului Quebec pentru a se oferi judecăţii New-York-ului, co-expozantul, sculptorul Dean Albin Hoox, putea oricând să-şi legitimeze capriciile morocănoase pe gloria celor trei sau patru lucrări achiziţionate de Guggenheim, bine asigurate şi plimbate mult, în turneele selective, jubiliare, organizate de strălucitul muzeu. Pentru pictor ordinea de pe simeze conta, desigur, dar nu condiţiona chiar rotaţia pământului; pe când septuagenarul cioplitor în lemn şi în piatră se lupta cu ferocitate pentru înălţimea soclurilor şi amplasamentul lor în săli. Abigail avu, deci, bătaie de cap până să-i trimită acasă.

În minutul consecutiv acestei reuşite, ea trecu în biroul directorial pentru a se întâlni cu Irving Norris şi a schimba, într-o clipă, situaţia ei de mică regină pe piaţa artei contra unui statut de ucenică în tehnica semnalizării prin circuite optice. Norris o aştepta cu macheta firmei luminoase care fusese deja instalată, nu şi aprinsă deasupra etajului 28, ultimul, din imobilul ocupat la parter de Connecticut Gallery. Miniatura, reproducând întocmai grafia reclamei de sus, odihnea pe biroul ei cochet, iar Norris surâdea, atât

cât poate surâde o gorilă promovată, ocazional, la funcţia de instructor. Prin urmare, Miss, acţionând acest buton veţi stinge şi veţi reaprinde cel de al doilea n şi cel dintâi dintre l-uri. Ele, numai aceste litere poartă mesajul pe care-l transmiteţi. Codul îl aveţi, l-aţi exersat, hai să verificăm dacă-l stăpâniţi.

Gayle demonstra că îşi însuşise limbajul comunicaţional stabilit. Ştia că stingerea firmei, repetată de cinci ori, la intervale egale, semnifică “Atenţie, urmează mesaj”. Literele duble purtau, împreună cu pauzele impulsurilor, mesajele propriu zise. Cele mai importante erau “Contactează-mă imediat”, “Primeşti mesaj prin Koki” şi, în sfârşit, deşi primul ca gravitate,” Alarmă - totul intră în conservare!” Conform legilor interne ale Imperiului, instructorul Norris nu cunoştea decât tehnica transmiterii, de miez habar n-avea.

Lecţia dură o bună jumătate de oră, la sfârşitul căreia domnişoara directoare nu mai dorea decât să plece acasă. Judie, secretara bună la toate, o doamnă care Ia Connecticut Gallery se socotea în perpetuă vacanţă deoarece la CBS, de unde venise, agenda şefului ajungea până la 120 de puncte pe zi, şi toate infernale, Judie, deci, veni să-i comunice lui Gayle că un angajat roagă frumos să fie primit pentru cinci minute.

— Da? Cine-i domnul? simulă şefa o umbră de interes.

— Domn e cam mult spus, poate, bătu Judie în retragere. Muncitor, angajat la noi pentru lucrări de amenajare. Se pare că se descurcă excelent, dar asta nu înseamnă că ştiu precis cum îl cheamă. E un român, cu un nume imposibil de pronunţat.

— E dintr-o sectă, sau ce-s oamenii ăia ?

Judie nici nu clipi, monumentalitatea culturii generale a mai-marilor fiind, dintotdeauna, secreta ei jubilaţie.

— Nu, Miss, e vorba de un imigrant, a câştigat la loteria americană a vizelor, poporul lui trăieşte în estul Europei. Îl primiţi?

— Cinci minute. Spune-i. Or fi ceasuri şi în estul Europei.

Mircea Răzvan Întorsureanu intră în încăpere, pierzând la trecerea pragului toate variantele pregătite ale solicitării sale, de bine ce le tot pritocise. Aşa că irosi secunde preţioase privind, mut, la zvelta patroană.

În fine, încercă:

— Stimată doamnă patroană, acolo de unde vin eu, se zice aşa: America e ţara tuturor posibilităţilor. Prin urmare, m-am tot gândit să vă întreb: n-ar fi, printre atâtea toate, şi posibilitatea ca un tip ca mine, ce cară cu spinarea lucrările de artă şi le fixează pe ziduri şi le saltă pe socluri, mă rog, un astfel de ins, zic, ar putea să expună în galeria dumneavoastră?

Nici aristocratic, nici populist, directoarea viitorului vad artistic de pe First Avenue se miră de aiureala hamalului.

— Să expună? Nu înţeleg. Să expună, ce?

Şi în sfârşit se uită la tânărul din faţa ei. Era un progres, oricum, pentru Întorsureanu, să se poată agăţa de o privire, nu să vorbească la pereţi.

— Uleiuri, domnişoară. Acuarelă. Poate şi grafică. Dar, ca preferinţă, fiindcă e loc, sper, şi de o preferinţă, zic cinstit: acrilice.

— Repet că nu înţeleg, spuse Abigail cu mult mai înţepat. Dumneata crezi că un salahor, dacă transportă o operă genială, se molipseşte de genialitate?

Depărta braţele, stupefiată.

Întorsureanu simţi răceala, aproape ostilitatea acestei uluiri. Se întrebă dacă nu cumva şi-a compromis siguranţa pâinii de

astăzi şi de mâine, de dragul unei îndepărtate himere. Cum s-o calmeze pe duduca asta milionară?

— Nu am vrut să vă supăr. Ca să nu-mi luaţi vorbele drept insolenţă, aflaţi despre mine că am făcut studii de Arhitectură; e drept, fără să le închei. Că am lucrat în toate tehnicile enumerate. De asemenea, că am expus, în ţara mea. A trebuit, plecând, să-mi abandonez lucrările, dar oricând aş fi în stare, cred, să produc altele. La fel de bune... sau de proaste. În orice caz, dacă aş găsi pe cineva să mă ajute, aş încerca. Bănuiesc că talentul nu mi-a fost confiscat la vamă.

Abigail se linişti. N-avea de-a face cu un nebun. Ba chiar, până la proba contrarie, băiatul vorbea decent. În America, unde a-ţi face reclamă singur, cu gura plină, este normă de viaţă, demersul îi apăru normal. Asta, desigur, nu însemna că e obligată să-l şi rezolve.

— În principiu, de ce nu? Dar te previn, băiatule, am nişte consilieri artistici foarte exigenţi. Din cuvântul lor mi-am promis să nu ies. Dacă ei, critici afurisiţi, au să te judece şi au să strige hip-hip-ura, eu n-o să mă opun. Fiindcă aici, în spaţiul galeriei mele, înţeleg să se fabrice şi să se întreţină Prestigiul. Filantropie, scuză-mă, eu nu fac.

Româno-americanul era lămurit. Ne întoarcem, înainte şi după descoperirea Americii, la perfidul, la sălciul "Mai încercaţi", din Poşta Redacţiei universale...

— Mai e ceva? întrebă directoarea-patroană, convinsă că minutele s-au făcut şase, ori chiar şapte. Întorsureanu puse mâna pe clanţă, dar n-o apăsă. Conştient că vechea vorbă a plaiului natal, "Cine cere nu piere, dar nici nume bun nu are" e gata de o reconfirmare pe pielea proprie, întinse un pic coarda, şi se rugă să ţină:

— Ar mai fi ceva. Galeria dumneavoastră va adăposti valori. Nu credeţi că vă trebuie un paznic de noapte? Şi dacă da, aţi avea ceva împotrivă să fiu eu acela?

La Abigail Throwstone, noul demers avu conotaţii categoric negative. Un paznic, un străin, un vâră - nasul-în-treburile - noastre? Aici, unde imperiul abia implantează un post de avangardă? Acum, când instalarea unei legături neconvenţionale cu secretariatul general ONU este încă în experimentare? Şi la ce bun s-ar căzni Frankie, în vreun miez de noapte, a se descotorosi, dincolo, de vreun scai însoţitor, trecând bulevardul, spre mine iar aci să cadă peste noctambulul de pază? Nu, în niciun caz!

— Nu cred că se pune problema, băiete. Am sisteme de siguranţă sofisticate, bine puse la punct. Şi apoi, un proaspăt sosit în Statele Unite, nu văd cum ar putea prezenta recomandările necesare unui asemenea job.

Imigrantul se opuse acestei idei, dar cu un zâmbet pe buze.

— Ba s-ar găsi cineva să garanteze pentru mine, cred. O persoană de încredere. Care lucrează la o firmă, oho, mare de tot.

— Care firmă?

Un gest al mâinii indică uriaşul palat de peste drum:

— Organizaţia Naţiunilor Unite.

— Nu zău? scapără vioi exclamaţia, din contactul ironiei cu uimirea. Dar ştiu că nu-ţi pierzi vremea, domnule. Altora le ia ani până să intre la parter, iar un imigrant de câteva săptămâni şi-a creat relaţii înalte! Pot să comit indiscreţia unei întrebări? Cine-i protectorul acela?

— Mmm... o doamnă. Funcţionează pe la vreo comisie, ceva. Se numeşte... fiindcă înţeleg că nu mă prea credeţi şi doriţi să verificaţi... se numește Mrs. Hazel...

— Zimmermann, poate? Hazel Zimmermann? Întorsureanu, de astă dată, surâse chiar larg, nesilit.

— A, vedeţi? O cunoaşteţi. Da, aşa o cheamă, iar după soţ, Merwin. Gayle nu-şi amintea de câte ori în viaţă îşi mai îndreptase gândul către Providenţă, însă simţi că, în momentul acesta, era cazul. Ce scurtare de căi, ce încrucişări fericite! Beculeţul care pâlpâise, semnalizând “pericol” la solicitarea imigrantului, se stinse ca prin farmec. Patroana galeriei tuşi uşor, tactic.

— Poate că ideea unei paze vii, dublând instalaţiile, nu ar fi chiar o idee rea. Sper că ai răsplăti, cum să zic, atâta încredere, arătând în orice împrejurare că eşti, cu trup şi suflet, de-al casei.

— Miss, alţii în locul meu și-ar dilua recunoştinţa într-o mie de cuvinte. Eu vă spun pur şi simplu: mulţumesc. N-o să regretaţi.

— Cât despre referinţe, nu-i nevoie să mi le aduci scrise. Uite, dragă... cum zicea Judie că te cheamă?

— O, e complicat: Mircea Răzvan Întorsureanu. Dar încep să mă obişnuiesc, în America, să mi-l sucească fiecare cum poate sau cum vrea.

— Uite, dragă Mitch. Referinţele, dacă le prezintă protectoarea dumitale, doamna Hazel, sunt absolut suficiente. Comunică-i, deci, că prezenţa ei aici, la o cafea, este binevenită.

Patroană şi angajat se despărţiră, fiecare cu convingerea că încheiase o afacere excelentă. Care dintre cei doi avea să câştige într-adevăr, rămâne de văzut.

28

Humphrey Palmer Ibogawa era un yankee-jap clasic. De cum te uitai la înfăţişarea lui puteai paria, cu câştig sigur, că tatăl său va fi fost unul dintre miile de mariners prin care generalul MacArthur și-a asigurat spatele la începutul aspru al administraţiei

sale postbelice în Japonia şi că mama, o frumoasă niponă, va fi inspirat soldatului învingător o pasiune suficient de trainică încât, la un timp oarecare după naşterea copilului, să obţină chiar legalizarea paternităţii. Fizionomic, cele două rădăcini etnice se armonizau; instrucţiunea băiatului beneficiase de sprijin material pentru frecvente călătorii în USA; profesiunea aleasă iniţial a fost chiar aceea de translator. Dar echilibrul se oprea aici. Cum se întâmplă frecvent în lumea metişilor din ţara ceremoniei ceaiului şi a ikebanei, latura Ibogawa avea totuşi, în spirit, un mic ascendent asupra laturii Palmer.

Omul aştepta coborârea lui Rolf din camera hotelului Kejo Plazza, cu 4l de etaje, unde americanul se instalase în ajun. Nu-l întâmpinase la aeroport, cum credea că s-ar fi cuvenit, şi ca semn al politeţii indigene, şi din punctul de vedere al subordonării ierarhice. Dar domnul Leacock îi telefonase din Thailanda, precizând sec să fie aşteptat la hotel, dar nu din prima zi, când avea o serie de treburi şi se va descurca singur. Ibogawa, conformându-se, avea în rezervă o serie întreagă de lucruri interesante, în măsura în care elemente de turism, curiozităţi de ordin cultural sau, de ce nu, divertismente cu specific local ar fi putut ispiti un personaj atât de reţinut ca domnul Rudolf Leacock.

Rolf ieşi din ascensor cu o punctualitate maniacală. Trecu pe lângă agentul americano-nipon fără să se oprească, nu însă fără a-l privi o clipă, semnificativ. Apoi împinse uşa batantă a hall-ului cu o anume încetineală. Ibogawa mai petrecu două minute făcându-şi de lucru pe la vitrina magazinului Free-shop; apoi părăsi la rândul său hotelul. Ocoli colţul clădirii şi, la mică distanţă, îl zări pe american, căruia un pici îi lustruia pantofii, oricum neprăfuiţi. Încetini.

— Încotro? întrebă insularul, când putură merge unul lângă altul.

— Într-o grădină publică. Să alegi una puţin frecventată. Dar nici pustie.

— Nu există, la Tokio, o sută de fire de iarbă şi o alee de acces fără un suflet bucuros de darul lor, sir.

— Bine, bine. Să fie aproape. Vorbim acolo.

Locul ales corespundea exigenţelor acestui şef venit de departe. Grădina era un simplu dreptunghi aşternut cu nisip fin, cu câteva zeci de pietre de diferite mărimi, şi minimă verdeaţă. Aproape un decor de teatru.

— Spune-mi, Palmer, ce face omul nostru? Doi ani de recluziune nu l-au turtit? Ibogawa surâse; de fapt accentua foarte puţin expresia surâzătoare care se oferea mereu interlocutorului.

— Ştiţi că Senjuro Shamaguchi nu poate fi cântărit cu măsurile curente. Altul în locul lui ar fi suferit crunt de atâta singurătate. El îmi pare mai puternic decât oricând. Probabil şi-a încărcat bateriile.

— Dar mai e căutat? În jurul afacerii cu jafurile din bănci se mai fac valuri?

— Cum să vă spun, impresia generală, printre consorţiile bancare dar şi la prefectura centrală a poliţiei, este că omul misterios, dacă va fi existând unul, a plecat definitiv în străinătate. Sau a murit. Altminteri, cred autorităţile, cum ar fi rezistat tentaţiei să dea singur alte lovituri, prin aceleaşi metode? Mult mai interesant este altceva: reacţia celorlalţi făptaşi, odată ce s-au pomenit în puşcărie. Fiindcă s-au văzut aruncaţi acolo,sir, fără a reuşi să priceapă cum şi din cauza cui.

— Asta o ştiu, Palmer Ibogawa. La ce reacţie te referi?

— La tăcerea lor totală în privinţa lui Shamaguchi. Ei nu-l cred mort. Ei i-au cunoscut fantasticile capacităţi. Le-au utilizat.

S-au îmbogăţit datorită lor. Ei bine, le-a fost... le mai este... o frică paralizantă. Toţi sunt convinşi că aceleaşi capacităţi, îndreptate asupra lor, i-ar duce la sinucidere. Chiar prin ziduri de penitenciar. De aceea, tac ca peştii.

Urmă o scurtă pauză. H.P. Ibogawa desluşi poezia geometrică din proporţiile unei mari pietre lustruite şi cele câteva pietre mici, dispuse în preajma ei. Dori să-i atragă atenţia musafirului asupra acestui detaliu specific, dar fu nevoit să renunţe. Rolf avea alte zone de interes.

— Spuneai că, de când stă claustrat în casa răposatei tale mame, omul pare să-şi fi încărcat bateriile. Ce argumente aduci?

— Senjuro n-a renunţat la testări. E drept, a avut un singur cobai: pe mine. Dar vă asigur că n-a şovăit să-l întrebuinţeze. Şi dacă-mi permiteţi să adaug, cobaiul n-a fost totdeauna încântat.

— Asta nu contează, Palmer. Vei încasa o recompensă grasă. Primă de periclitate. Mulţumit?

Americanul sută în sută îl stimula pe yankee-jap cu răsplăţi valabile oriunde; dar informaţiile pe care i le ceru imediat urmau să contureze biografia unui ins cum, printre cinci miliarde de oameni, dacă se găsesc patru-cinci.

— Povesteşte-mi cum s-a aflat Shamaguchi pe sine. Şi cum l-au descoperit oamenii.

— E bine că mă întrebaţi, sir. Mie mi-au trebuit doi ani ca să capăt unele amănunte; este o fire închisă. Povestea începe într-o zi din anii copilăriei. Senjuro nu părea cu nimic deosebit de alţi colegi. Sub conducerea unui pedagog, grupul şcolarilor a plecat, într-un autobuz vechi, să viziteze templul Todai-Ji, din Nara, cu prilejul unei serbări budiste. Din pricina afluxului de oaspeţi, timpul staţionării fusese limitat. Plecăm, gata! a hotărât învăţătorul. Copiii s-au încolonat la uşa autobuzului. Dar micul Senjuro avea poftă să mai admire faimoasa statuie

a lui Budha, gigantică, unică. Şi-a înfipt privirile, de departe, în ochii pedagogului. Spre marea lor uimire, copiii au văzut că toată graba plecării a fost uitată. Pe loc. Fără nici o explicaţie asupra răzgândirii. Şi, până când şcolarul Shamaguchi nu s-a săturat de priveliște, pedagogul a rămas în aceeași poziţie. Lângă scara vehiculului. Abia pe urmă, s-a dezmeticit şi a zis:” Haidem!”

Rolf ieşi din răceala mecanismului perfect reglat de care se mândrea, şi o exclamaţie de curiozitate îl coborî printre oamenii obişnuiţi.

— Așa! Mai departe?

— Îl regăsim pe Shamaguchi la un soi de bâlci ambulant, cu spectacole de trei parale. Rulote hoinare, tolerate într-un loc, izgonite dintr-altul. Arte şi abilităţi de nomazi. Starostele acelei panarame, cel dintâi profitor de pe urma harului unui tânăr flămând, de l6-l7 ani, nici nu realiza enorma distanţă dintre “comicăriile” acestuia şi isprăvile unui jongler, sau ale vreunei dansatoare pe sârmă din aceeași trupă prăpădită. Dar s-a întâmplat ca, într-unul dintre popasuri, la așa-zisul spectacol să asiste un şacal bătrân, cu vechi state de serviciu în lumea certaţilor cu legea. El a văzut cum, pe scândurile aproape putrezite, suie un flăcău îndesat, şi cum, la o privire de-a lui, nici măcar însoţită de cine ştie ce vrăji bolborosite, zece-douăzeci de gură-cască fac o mişcare, o aceeaşi mişcare, de parcă n-ar fi zece sau douăzeci de fiinţe, ci nişte copii trase la indigou. Pentru a fi distraţi astfel, ţărănoii şi marchitanii plăteau bănuţul. Ei bine, escrocul ăla cărunt a priceput, pe loc, că o cascadă de aur uneşte ochii tânărului de pământul Japoniei. Cu condiţia să-l ia cineva pe ciudatul ins din bâlci şi să-i ofere, drept cadru de spectacol, palatele banului.

Ceea ce a şi făcut.

Rolf ştia, în linii mari, drumul urmat, după etapa bâlciului, de către Shamaguchi. Mai mult decât atât: ştia şi unde se vor exercita, în viitor, dotările paranormale ale fostului participant la hold-up-uri bancare. Dovada acestei preştiinţe luase forma a două bilete de avion, agenţia Pan-Am, pe ruta Tokio-NewYork. Peste ceva mai puţin de l8 ore, Senjuro şi dânsul, Rolf, vor surâde aceleeaşi stewardese, vor dormi umăr la umăr ori vor viziona acelaşi program TV deasupra aceluiaşi nemărginit Pacific. Dacă punea întrebări lui Humphrey Palmer Ibogawa era, întâi, pentru că această corcitură fusese în ultimii doi ani singura legătură a lui Shamaguchi cu lumea exterioară; şi apoi, Ibogawa nu va mai avea ocazii să satisfacă alte curiozităţi.

— Ai putea să-mi spui cui i-ar lipsi Shamaguchi, dacă s-ar întâmpla să dispară? Cine îi este apropiat?

— Nimeni, zise ferm celălalt. E singur. Asta l-a şi ajutat să treacă, fără uzură, peste cei doi ani. Şi-a ajuns sieşi. În schimb, Sir, el se vrea, cu înfocare, util cuiva. I-ar îndeplini toate poruncile. Necondiţionat. I-ar fi sclav.

— Cui? întrebă Rolf.

— Dumneavoastră.

Peste nisipul fin al grădinii gândită ca un templu al reculegerii într-o metropolă trepidantă, căzură primii stropi ai unei ploi mărunte. Toamna plouă aproape zilnic peste insulele din ţara Soarelui Răsare...

Agentul netezi cu talpa, uşor, aproape tandru, acel nisip plin de farmec. Adăugă, uşor răguşit:

— Senjuro Shamaguchi ştie că vă datorează viaţa. Dumneavoastră, personal. De obicei, europenii sau americanii nu pot înţelege valoarea unui asemenea sentiment nutrit de un japonez.

Rolf privi în gol cu ochii îngustaţi, ca şi cum ar fi ţinut să vadă bine ploaia.

— Eu sunt un american care înţelege.

Aparent, ploaia determinase întoarcerea lui Rolf la hotel. Trebuia să se schimbe şi să se pregătească pentru încărcatul program al serii oferite lui de Palmer Ibogawa şi de Senjuro Shamaguchi. Era vorba de un spectacol, apoi de o masă tradiţională niponă la un restaurant de calitate, în fine, târziu, de un ceas sau două în compania gheişei pe care va dori-o, într-una dintre cele mai rafinate case pentru oaspeţi de peste hotare. Toate aceste desfătări ale trupului şi-ale minţii se aflau într-un perimetru restrâns, în Ginza, echivalentul unui Broadway ori, cu etalon parizian, un Champs-Elysees; dar austerul domn Rudolph Leacock luase precauţiunea să declare că, funcţie de evoluţia propriei dispoziţii, un punct sau altul s-ar putea dovedi de prisos. Dacă se va întâmpla acest lucru, cele două gazde să n-o ia în nume de rău.

Şi, efectiv, chiar aşa se petrecu din momentul când, începând să studieze câteva traduceri din nişte vechi tăieturi de presă niponă, îi telefona lui Ibogawa că amână pentru altă ocazie spectacolul tradiţional de Teatru No. Se vor întâlni la restaurant.

Hârtiile care-l captivaseră evocau fapte la ordinea zilei cu ani în urmă. Erau atât reportajele strict descriptive cât şi felurite contribuţii într-o dezbatere publică: medici, psihologi, psihiatri îşi încrucişau pătimaş argumentele cu juriştii. O clipă din istoria arhipelagului, dar o clipă enorm dilatată, se consumase într-un suspans la scară naţională. Chiar şi puţinele mostre aflate în mâinile lui Rolf izbuteau să învie, dincolo de hârtia uşor îngălbenită, impactul miraculosului asupra indivizilor normali şi a regulamentelor normale.

"Banda având la activ cele mai misterioase jafuri din sediile bancare nipone se află, în sfârşit, după gratii". - scria cel mai popular cotidian, în numărul din 8 iulie l998. "Casieri şi jefuitori sunt de comun acord: la ghişee nu s-a exercitat nici o violenţă." Tocmai de aceea, poliţia continuă să priveze de libertate pe casierii instituţiilor bancare păgubite. Iată ce afirmă domnul Ito Yanimoto, casier principal, Honshu Bank, funcţionar cu venerabila vechime de 32 de ani în aceeaşi instituţie bancară şi care crede cu tărie în nevinovăţia sa, încă nedovedită judiciar: "Mi se impută că am onorat o cerere de plată de 5 milioane de yeni pe baza unui simplu petec de hârtie albă. Eu jur că mi-am îndeplinit corect şi cinstit obligaţia profesională. În sensul că, în momentul plăţii, am considerat-o perfect legală". Domnului Kido Tokuhira, Inspector-şef al Poliţiei care a cercetat cazul, această versiune i se pare absurdă. Domnia sa declară: "Nici măcar un cec fals, mai bine ori mai prost imitat, n-a rămas ca evidenţă a plăţii, ci o simplă hârtie albă, de l5X5 cm. Pe această "bază", aşa-zişii clienţi au plecat din incinta băncii cu suma considerabilă de 5 milioane de yeni. Într-un caz similar, dar petrecut în prefectura Osaka, paguba a fost de 25 milioane de yeni. Şi acolo, plătitorul "a văzut" o legalitate inexistentă. Dacă admitem cinstea casierilor respectivi, rezultă că peste conştiinţa lor se suprapune, temporar, o forţă străină, malefică şi atotputernică. Or, autorii celor două jafuri, arestaţi în cele din urmă, nu confirmă această stranie ipoteză. Trebuie menţionat că nici nu o infirmă. Ei preferă să tacă. Singurul lucru clar din afacere este că sumele furate şi cele recuperate la jaful mai recent sunt, fizic, aceleaşi. Seriile de pe bancnote, înregistrate anterior, fac dovada".

În cu totul alt cadru, şi cu trei ani mai devreme, un accident pe un șantier de construcţii vădea o ciudată înrudire cu

păţaniile inexplicabile din domeniul bancar. În cabina de comandă a unei macarale gigant, un anume Ako Hidemotsu, tehnician cu multă experienţă, a împins o altă manetă decât cerea operaţiunea respectivă. O benă s-a deschis inoportun, o viaţă de om a fost îngropată sub 8 tone de beton în cascadă. Depoziţia macaragiului nu recunoştea nici cea mai mică eroare profesională! Verificarea minuţioasă a agregatului nu evidenţiase nici o defecţiune tehnică. Cum să explici, atunci, nenorocirea care strivise o fiinţă şi lăsase patru copii fără tată? Rolf se adânci în fotoliu şi căută, cu lăcomie, fragmentele uriaşei dezbateri. Hârtiile foşniră în mâinile lui. Rezumatul dezbaterii aducea puncte de vedere categoric opuse.

LOCUL MACARAGIULUI AKO HIDEMOTSU ESTE DUPĂ GRATII?

NU, susţin psihiatrii:

Literatura de specialitate demonstrează, pe larg, posibilitatea anihilării totale a discernământului unei persoane aflate sub efectul manevrării psihice din exterior, pe o durată limitată în timp, în condiţii de anexare strict determinate, urmată, la încheierea fazei, de amnezia subiectului anexat. Hipnoza este cea mai cunoscută aplicaţie a fenomenului, întrucât hipnoza a făcut o marionetă din macaragiul Hidemotsu, răspunderea penală în cazul respectiv revine integral hipnotizatorului.

DA, declară juriştii:

Dacă s-ar conveni asupra unei cazuistici a lipsei temporare de discernământ ca o bază juridică pentru anularea culpei, în absenţa documentului medical individualizat și, nota bene, anterior delictului, mii de criminali ar fi exoneraţi de pedeapsa meritată, mii de victime s-ar pomeni “egale întru inocenţă” chiar cu acei ce le-au martirizat. Astfel de confuzie este inadmisibilă într-un stat de drept. Hidemotsu s-a suit în cabina macaralei

sale ca muncitor perfect sănătos. El trebuie deci să răspundă pentru fapta comisă în timpul și la locul serviciului.

Tânărul lup zâmbi şi trecu la un ultim text. De astă dată, coloanele fuseseră găzduite de o publicaţie săptămânală, proeminentă în peisajul presei nipone, altfel atât de pestriţ, datorită prestigiului titularilor de rubrici, adevăraţi directori de opinie. Autorul rubricii "Sănătate socială" scria următoarele:

"Ajunge! De luni de zile, aproape toţi înţelepţii cetăţii nu au altă treabă decât să exacerbeze şi să întoarcă pe toate feţele pericolul care ne-ar paşte din presupusa existenţă a unui răufăcător dotat cu puteri supraumane. Ar fi de-ajuns, ni se spune, ca maleficul personaj să-l privească în ochi pe trezorierul Băncii Naţionale, pentru ca acesta să-i pună în braţe bugetul ţării. Acelaşi "atotputernic" n-ar trebui decât să-l ţintuiască cu privirea pe dispecerul general al digurilor Japoniei, şi jumătate din ţară, pretind Cassandrele, s-ar scufunda sub ape.

Conform unor asemenea scenarii catastrofice, nici un mecanic să nu mai urce la bordul locomotivelor, nici un chirurg să nu-şi mai apropie bisturiul de trupul suferind, nici o balerină să nu mai aştepte, în culise, intrarea pe scenă. Căci dacă aceşti oameni vor sta în calea monstrului, trenul va deraia, bisturiul va elimina organe sănătoase, balerina se va azvârli în fosă, rupându-şi gâtul.

Ajunge, domnilor! Gata cu isteria! Prea multe presupuneri în legătură cu o făptură a cărei existenţă n-a fost niciodată probată. Acum unii afirmă că năluca ne-a părăsit, deocamdată întorcându-se în lumea nălucilor. Ridicol. Dar şi primejdios. Acest gros păienjeniş de speculaţii riscă să ne sufoce, paralizând energii, iniţiative, resurse de care viaţa societăţii are nevoie. Domnilor amatori de SF-uri, vedeţi-vă de poveştile voastre, debarcaţi solii altor galaxii pe câte ecrane poftiţi, dar

nu înnebuniţi populaţia acestei ţări! Lăsaţi-o să-şi vadă de treabă onest şi fără spaime”.

Rolf închise încet dosarul. Era mulţumit. Să ştii cu mult mai multe decât toţi acei ce se ceartă pe seama unor efecte senzaţionale, şi să te retragi din arenă luând cu tine, discret, cauza întregii tărăşenii, asta da, este chiar o satisfacţie supremă: îţi marchează clasa.

Se îmbrăcă pe îndelete, atent la detaliile ţinutei, fără a înceta, mental, să lucreze. Era atât de bine să-şi fie singur şef pe durata acestei deplasări în Extremul Orient! Nu se putu împiedica să mediteze, cu neplăcere, la momentul întoarcerii în normalitatea - şi rigiditatea - ierarhică. Un efort de voinţă îl readuse la clipa prezentă. Deocamdată, avea de ales între mai multe variante. Trebuia să nu se oprească la cea mai comodă, ci la unica sigură.

29

Restaurantul Sakurada, cu emblema cvasi-naţionalâ a florii de cireş, era unul dintre cele mai apreciate localuri de pe Ginza. Ibogawa şi Shamaguchi îşi aşteptau oaspetele şi se ridicară în picioare, lângă masa rotundă, când îl văzură pe american intrând.

Rolf întinse mâna omului pe care urma să-l ia cu sine în Statele Unite, recunoscându-şi o oarecare emoţie. Se aştepta la un fel de descărcare electrică în palmă, ori la altă senzaţie, parţial dezagreabilă, oricum inedită. Nimic. Luă loc; se interesă dacă engleza creează probleme domnului care a stat multă vreme izolat; află că Ibogawa i-a fost, în cei doi ani, un profesor vrednic de toată lauda. Dori să bea un pahar cu rachiu de orez în cinstea acestui succes, dar lăsă gradaţia trataţiei în seama

localnicilor. Din cele şase feluri care compuneau meniul, patru erau produse ale oceanului, cărora adaosul de mirodenii şi subtilităţi de preparare le rafinau valoarea intrinsecă, într-o întrecere de picanterii. Băuturile alcoolice, ponderate sau modificate de ceaiuri, aveau, şi ele, partea lor de noutate Dar pentru Rolf, esenţa întregului festin era insul scund din stânga lui. O înfăţişare banală ascundea uriaşa putere concentrată în făptura lui Senjuro Shamaguchi. Era ca şi cum natura, dând naştere unei anomalii terifiante, ar fi ţinut în acelaşi timp să ironizeze, prin insignifianţa învelişului, însăşi bomba pusă în circulaţie. O faţă triunghiulară, îngustă şi cam boţită, asemenea unei măşti de mucava, confecţionată la repezeală pentru cine ştie ce măruntă ceremonie din tradiţiile unei insuliţe. În părul lipsit de strălucire, foarfeca mânuită anapoda de Senjuro însuşi, făcuse numeroase vârtejuri cu sensuri arbitrarii. Ochii, cu scânteierea lor de antracit, ar fi salvat capul de la urâţenie de n-ar fi fost plasaţi în două găvane prea adânci, iar pleoapele nu s-ar fi strâns întruna, ca două diafragme combătând automat compromiterea pozei din cauza luminii excesive. Aceasta era, aşadar, căpăţâna capabilă să-şi aservească, pentru o secundă ori pentru un ceas, voinţa unor semeni, cu consecinţe enorme. De la primul test, exercitat de un băieţandru asupra pedagogului-ghid, şi până la vedenia unui cec indusă şi impusă unor oneşti casieri bancari, indivizi buni de plată în urma acestui viol psihic, calea fusese lungă. Rolf, pregătindu-se a prelua în propriul beneficiu acest excepţional instrument de frânt cariere, se întrebă care va fi fost preţul lăuntric al atâtor performanţe.

La masă se vorbi despre tradiţiile culinare nipone. Se pomeni şi despre vasele în care se serveşte mâncarea. De aici la tradiţiile istorice, translaţia fu scurtă. Palmer Ibogawa nu ţinea

un curs universitar; intenţia lui era să sublinieze cât de mare e recunoştinţa lui Shamaguchi faţă de Rolf, un master care îl salvase de condamnare şi puşcărie.

— E o recunoştinţă din acelea absolute. Dinaintea figurinelor haniwa în morminte. Deci anterioară împăratului Suinin şi edictului său.

— Ce fel de figurine? întrebă, cu ceaşca de ceai în mână, tânărul om de acţiune. Cine a fost împăratul Suinin?

— Un suveran care, în urmă cu aproximativ două mii de ani, ne-a dat un edict care suna cam aşa: când un mare senior încetează din viaţă, în mormânt să fie îngropate, cu el, figurine de ceramică reprezentând războinici, curteni, păsări, cai, vite şi alte vietăţi. La prima vedere, pare o cheltuială artistică inutilă, nu? Dar era o măsură extrem de înţeleaptă, deoarece până atunci, când murea un senior, toţi supuşii săi, de ambele sexe, de orice vârstă, îşi luau viaţa, ca să-i ţină de urât în eternitate. Deci, de la Suinin începând, artifex-ul ceramic înlocuia, simbolic, o risipă de sânge viu.

— Aşa... înţeleg... spuse şovăitor Rolf. Progres, mda...

— Dar eu vreau ca master nimic nu păţească. Eu vreau ca master vadă că Senjuro Shamaguchi al său este. Vrea master ceva, Shamaghuchi gata. Orice.

La această declaraţie, Rolf tresări. Un impuls surprinzător îl făcu să se intereseze, cu voce mai scăzută, cât de departe “bate” forţa a lui Senjuro? În ce măsură obstacolul obiectelor interpuse este, sau nu, o barieră în acţiunea câmpului său bioenergetic? Cât timp ia descifrarea formulei psihice a persoanei asupra căreia vrea să acţioneze? Shamaguchi păru încurcat. Însă nu era, după cum tălmăci Ibogawa, decât o problemă de familiarizare cu termenii, nicidecum o nesiguranţă de fond.

— Master să aleagă de aici un bărbat singur. Eu arăt, mai bine decât spun.

Prins în joc, trecând involuntar peste prudenţa devenită lege pentru colaboratorii Creierului, Rolf, aţâţatul, examina publicul şi descoperi, tocmai în celălalt capăt al salonului, un client singur. De o sobră eleganţă. Poate un obişnuit al localului. Se delecta liniştit cu o supă.

— Acela.

Shamaguchi fixă ţinta. Cam tot atâta timp cât i se cere unui om, nesuferind nici de miopie, nici de prezbitism, să afle ora exactă de la ceasul-brăţară purtat la încheietura mâinii. După aceea lăsă capul în jos, poate închise şi ochii. Unghiul de înclinare a frunţii şi adâncimea orbitelor făceau nesigur acest ultim gest mărunt. Dar comesenii îi auziră vocea:

— Nu la mine privească Master. La bărbatul singur. Acum!

Domnul cel sobru părea satisfăcut de ceea ce era, probabil, o supă de broască ţestoasă. Puse deoparte lingura de care se servise; dar gustosul lichid mai umplea jumătate din bolul uşor, cu fine pete albăstrui. Cu un firesc desăvârşit, fără cea mai mică ezitare, clientul luă castronul cu ambele sale mâini, îl ridică deasupra capului şi, brusc, îi deşertă conţinutul pe bine periatul său creştet.

După care, ca trezit din somn, clipi de nenumărate ori, expresie a unei nedumeriri enorme, şi, sărind imediat în picioare, începu să-şi șteargă umerii şi ceafa cu şervetul, ajutat de chelnerii din apropiere, tot atât de uluiţi ca şi dânsul.

Martor ocular al demonstraţiei, Rolf înţelesese cu adevărat, abia acum, calibrul fără pereche al armei numită Senjuro Shamaguchi. Orice combinaţie imaginată în culisele staff-ului Organizaţiei, oricât de sofisticată, pălea în comparaţie cu puterea venită de undeva, din tenebre. I-ar fi zis, cu o formulă

veche, perla coroanei, de n-ar fi socotit-o minimalizantă pentru un Senjuro Shamaguchi - nestemată într-o colecţie privată. A lui.

Seara petrecută în compania celor două gheişe, Noriko şi Sunkei, avea o scală de plăceri concepută astfel încât să mulţumească pragmatica și cam derizoria nevoie a unui yankeu într-o semivacanţă, dar totodată să nu trădeze nici nevoia de poezie, eleganţă şi rafinament a ofertei.

— Dar de ce două asemenea doamne, şi nu trei? se mirase Rudolf Leacock. Din moment ce suntem trei clienţi...

— Bună întrebare, apreciase Ibogawa. Pentru că Shamaguchi mi-a încredinţat că, pregătindu-se să pornească - mâine - în călătoria aeriană de-a curmezişul Pacificului, se simte prea răscolit pentru a suporta apropierea unei femei. De altfel nici eu nu vă voi ţine tovărășie în ultima fază a serii. Vă veţi... descurca dumneavoastră.

— De ce te abţii? Ce te reţine? Fidelitatea faţă de soţie? Ești văduv, după câte ştiu. Copiii? Ai două fete mari, stabilite în Statele Unite. Atunci?

Metisul yankee-jap râse, cam silit, ocolind un răspuns.

Noriko şi Sunkei, îmbrăcate în kimono-uri superbe, încinse cu câte un obi în tonuri opaline, graţioase de la înaltele coafuri cu ace prelungi până la galenţii tradiţionali, se străduiră în fel şi chip. Cea dintâi cântă, din gură şi acompaniindu-se din şamisen. Cealaltă dansă, uneori ritmându-şi singură mişcarea, cu bătăi într-o tobă conică. Amândouă, cu o engleză suficient de nuanţată, dar mai degrabă făcând apel la elocinţa gesturilor, încercară să deschidă zăvorâtele porţi ale musafirului. Zadarnic. Cât să fi durat provocările neacceptate? La un moment dat, Palmer Ibogawa se ridică şi şopti ceva gheişelor. Noriko şi Sunkei se întristară un pic, dar statutul lor era, sub învelişurile unui

ritual tricentenar, permisiv şi adaptabil. Invitarea oaspetelui de onoare într-o încăpere mai mică avu parte de numeroase şi caligrafice meandre, esenţa însă, din orice perspectivă, conducea finalmente la o partidă de sex. În salon rămaseră ceilalţi doi bărbaţi. Odată uşa închisă în urma americanului, Noriko şi Sunkei se înţeleseră din priviri să întrebe: - Oare să rămână numai una? Mâhnită va fi aceea dintre noi ce nu va fi aleasă, dar cine poate fi mereu favorita norocului? Ori poate doreşte oaspetele nostru să zăbovim lângă el laolaltă? Rolf, trântindu-se pe pat, mormăi: - Mi-e indiferent.

O replică, în felul ei, monumentală, cum nu se mai auzise niciodată sub acoperişul casei plăcerilor. Bărbatul era încă tânăr, fusese ocolit de suferinţa bolilor; ce-i lipsea oare ca satisfacerea să-i fie întreagă? Fapt este că, deşi la nivel fiziologic descărcarea se petrecu în cele din urmă, cele două gazde aveau să-şi aducă aminte de noaptea aceea ca de un eşec, iar kimono-urile purtate cu acel prilej aveau să zacă într-o debara întunecoasă, deoarece superstiţia le punea la index-ul aducătoarelor de nenoroc.

Senjuro Shamaguchi băuse atât de mult încât era firesc să fie debarcat, cu prioritate, la locuinţa care îi fusese adăpost în ultimii doi ani. Rolf l-ar fi adus bucuros la hotel, să-l aibă sub ochi până la ora decolării spre New York, dar formalităţile cazării puteau fi primejdioase. Un risc mai puţin. Nu şi ultimul din acea noapte.

— Ai dat drumul taximetristului? întrebă locotenentul lui Lon. Ibogawa, care încropise aşternutul lui Shamaguchi şi se minuna de viteza adormirii complete a acestuia, răspunse mirat:

— Nu i-am plătit încă. Ne aşteaptă. O să vă lase la hotel, unde vă conduc. Deşi aici sunt aproape de propria mea casă...

Nu-i nimic, o să fac cu plăcere acest ocol. Poate mai aveţi ceva de semnalat... Sau chiar să-mi daţi dispoziţiuni precise. Doar sunteţi gata de plecare.

— Plăteşte-i şoferului, Ibogawa. Mergem până la dumneata pe jos, dacă locuieşti prin preajmă. Mă tratezi cu o cafea, iar până la hotel, o să-mi iau singur taxiul. Avem ceva de vorbit, într-adevăr.

Neobosite în calea întârziaţilor, reclamele umpleau şi ideografele, şi cuvintele cu aceleaşi voluptăţi cromatice. Gazul, în tuburi de sticlă, bâzâia încet. Cartierul, în general locuit de funcţionari şi de mici comercianţi, avea ici-colo câte o prăvălioară cu program non-stop. Chiar la orele 2 şi ceva, doi pietoni ce discută în linişte înainte de a se despărţi nu sperie pe nimeni.

— Vă ascult, sir.

— Dragă Palmer Ibogawa, cum o mai duc fetele dumitale? Una s-a măritat, parcă...

— Exact. Genso, cea mai mică, stabilită în Illinois. Cu un avocat. Dar şi cealaltă, Meiko, e în vorbă cu un băiat de viitor, din Tennessee.

— Mă bucur foarte mult. Deşi, probabil, ai fi vrut să le creşti în tradiţie niponă, nu să le vezi cum revin la trunchiul bunicului lor, yankeul.

— Într-adevăr, sir.

— Ce să-i faci, prietene... Viaţa nu ia întotdeauna traseul cel mai plăcut inimii noastre. Să privim, de exemplu, poziţia de tăinuire pe care ai luat-o în privinţa acţiunii Halinei Kruczkowska.

Sub lumina unei lame de neon, un obraz de yankee-jap oprit în loc, uluit, înspăimântat.

— Eu? Tăinuire?! Nu vă înțeleg...

— Te-a solicitat, venind anume de la Bangkok, s-o ajuţi la recrutarea unui lot de fete, pentru reţeaua ei... Ibogawa răsuflă adânc, parţial uşurat.

— Iar eu i-am spus că piaţa niponă nu cunoaşte exportul de carne vie. Deci, am refuzat-o.

— Posibil, însă nici nu ne-ai raportat-o. Nu ocoli acuzaţia, Ibo. Am zis, și am subliniat: Halina vroia marfă pentru reţeaua ei. O reţea paralelă, sustrasă afacerilor organizaţiei. Piratereşte!

— Dar eu, sir, nu aveam de unde să ştiu treaba asta! N-ar fi fost prima dată că ajut un şef de divizie a organizaţiei, aflat aici în misiune. Un moment, să descui, vă explic eu totul în casă, mai pe larg.

Intrară abia peste vreo două minute, căci fie insuficienţa luminii, fie tremurul mâinii întârziară potrivirea cheii în lăcaşul ei metalic. Paşii gazdei întâlniră, cu zgomot relativ, felurite obiecte care stăteau la locul lor, de ani de zile; recipientul cafelei, în schimb, părea să-şi fi mutat poziţia şi, când se lăsă găsit, în final, vărsă din prea plin şi făcu să sfârâie flacăra plitei electrice. Linguriţă, ibric, apă, foc, totul devenea confuz, chiar duşmănos, când cel ce prepara cafeaua trebuia să se disculpe. Vorbea, vorbea, având deznădejdea că nu e crezut. Cu chiu, cu vai, izbuti să pună pe o tăviţă două ceşcuţe, pe jumătate vărsate, din pricina aceluiaşi blestemat tremur.

— Justificări inutile, Ibo. Halina e ca şi osândită. Nu de mine, ci sus de tot. Oricare a ajutat-o, puţin sau mult, e osândit. Îmi pare sincer rău că n-ai petrecut o seară minunată pe cont propriu, în loc să mi-o oferi mie. Şi încă un lucru. Cu dumneata, personal, eu n-am nimic. Cred chiar că e păcat - dar asta e...

Asta: un Beretta apărut în mâna americanului. Amortizorul de zgomot fusese ataşat în timpul cât apa bolborosise, cât

acuzatul bolborosise... Humphrey Palmer Ibogawa, un yankee-jap, se trase îndărăt, proptindu-se de perete. Irişii lui albaştri, sub pliul pleoapei de tip nipon, exprimau încă o încrucişare evidentă: amestecul de teamă şi dispreţ.

— Minţi, domnule Leacock. Dacă mă omori, ai de gând s-o faci pentru că eu sunt singurul om din lume care ştie în stăpânirea cui a intrat paranormalul Senjuro Shamaguchi.

Rolf surâse şi, neabătând ţeava armei din direcţia capului-ţintă, unifică amăruiul conţinut al celor două ceşcuţe şi-l bău, dintr-o singură sorbitură prelungită.

— Vezi? Am avut încredere. Puteai să mă otrăveşti. N-ai făcut-o, deşi acuzarea ţi-am adus-o încă din stradă. Eşti un om cumsecade. Eu ştiam asta. Iată de ce ziceam că e păcat să... Dar trebuie!

Un licăr de speranţă alungă şi teama, şi dispreţul.

— Domnule Leacock! Dacă ai fi înţelept, ai accepta să ai doi robi pe viaţă, nu unul. Te-aş servi şi eu, ca şi Senjuro, fără crâcnire. Lasă-mi viaţa!

Rolf oftă:

— Regret, dragul meu Ibo. Senjuro e un paranormal, cum bine ai zis. Eu, deci, contez tocmai pe anormalitatea lui. Dumneata eşti un om ca toţi oamenii. E, deci, normal să mă trădezi. Or, asta trebuie împiedicat. Adio.

Un pocnet înfundat. Nimeni nu avea cum să-l audă. Prăbuşirea trupului fu relativ mai zgomotoasă. Tânărul lup examina, fără expresie, plaga. Craniul fusese perforat în frunte, nu în tâmplă. Rolf trânti o înjurătură, dar nu la adresa celui mort, ci a medicilor legişti, cu calculele lor balistice. Şterse bine revolverul, îl potrivi în mâna fostului agent. Curăţă atent ceşcuţele, le uscă, lustrui bine linguriţa, puse totul în rafturi, petrecu batista peste mânerul-buton al dulăpiorului de bucătărie...

Cu închiderea uşii după sine, se gândi că treburile lui în arhipelagul nipon erau rezolvate. Dis de dimineaţă va decola, cu Shamaguchi, în linişte. Iar în avion, pe durata unui zbor atât de lung, se va gândi serios.

La ce?

La aranjamentele necesare pentru a-l rostui în America. Şi la tot ce va urma. Avea foarte multe de rezolvat.

30

Dacă accesul în sală nu s-ar fi făcut prin nişte magazii dezafectate şi coridoare pustii, ascunse într-o suburbie a New-York-ului, reuniunea nu s-ar fi deosebit cu nimic de întrunirea consiliului de administraţie al oricărei mari companii transnaţionale. Atmosfera, sala de şedinţe, oamenii - totul sugera o afacere prosperă, aflată pe mâini sigure şi curate.

Gus urmărea atent mişcările participanţilor. Instalat în fotoliul turnant al studioului TV construit într-un fost hangar (din cartierul unde se sfârşise ultima cursă a lui Singleton la volanul maşinii personale), Gus vedea tot ce se întâmplă în sală, fără ca el să poată fi văzut; un imens geam-oglindă îl separa de încăperea alăturată. Şefii diviziilor Organizaţiei citeau încă materialul găsit în mapele elegante, de piele grena, pe masa semiovală, unde locul fiecăruia era marcat prin inscripţie nominală. Alonzo Mascella şi Bartholomew Bartolommini treceau din om în om, strângând mâini şi schimbând formule protocolare. Şedinţa nu începuse încă.

Gus convocase întâlnirea. Oricât de mult iubea prudenţa, Creierul ştia că există momente când trebuie să-ţi asumi riscuri, altfel prudenţa rămâne frică tembelă, păguboasă. Organizaţia

trăia acum un asemenea moment, în care conducătorul simţea nevoia să-şi cunoască mai bine oamenii, mai ales pe cei noi, să şi-i apropie, să le dezvăluie, în sfârşit, anvergura afacerii, să-i motiveze puternic. Şi, mai ales, să-i înspăimânte. Conta pe toate aceste stări, aparent incompatibile; temperatura arcului voltaic rezultat din ele va cimenta legătura dintre făuritorul planurilor şi cei ce le înfăptuiesc.

Interesant, acest amalgam uman! Nouă inşi, două femei şi şapte bărbaţi, parcurgeau ultimele rânduri din paginile prefaţate cu o poruncă ciudată: "După ce ai citit, uită tot!" Gus le urmărea reacţiile. În mod evident, cifrele făcuseră o impresie puternică asupra tuturor. Așadar, unul dintre obiective fusese atins; şi nu aflaseră încă esenţialul! Îi cunoştea pe toţi. Cine nu-i trecuse pe sub ochi, în carne şi oase, ca acum, la adăpostul geamului-oglindă, fusese studiat pe înregistrări video. Le fuseseră analizate nu numai fişele personale, minuţios întocmite, ci şi vocea, limbajul, stilul în gândire şi în reacţie.

Halina, Poloneza, tocmai închidea mapa. Dincolo de surpriza euforică a lecturii, părea liniştită, sigură pe ea - ca întotdeauna. Cert, nu bănuia nimic. Tawee Naphalai, o thailandeză până-n 45 de ani cu trăsături bine marcate, aproape severe, deloc specifice rasei sale, se simţea stingheră, deşi încerca să se poarte firesc; pe lângă efectul noutăţilor, vizibil pe toate feţele, era marcată de şocul invitării aci, printre "mărimile" Organizaţiei. Lui Gus nu-i displăcu această reacţie. Rudolph Leacock, singurul şef de divizie care-l cunoştea pe "stăpânul absolut" era, şi el, pe sfârşite cu lectura. Gus credea că, în clipa aceea, şeful Investigaţiilor se gândeşte cum să se conformeze mai bine poruncii de pe coperta raportului, cum să arunce, adică, în cea mai adâncă uitare cifrele şi procentele senzaţionale din textul ce urma să fie ars imediat după şedinţă, cu toate cele nouă exemplare ale sale. Turcul

Nazim Bennazim juca între două degete un stilou elegant. Simţea o imperioasă nevoie să-l folosească, să sublinieze, să adnoteze, să disece raportul; ştia însă că regulamentul nu-i permite. Gus urmărea cu mare plăcere pe bărbatul încă tânăr, cu faţa rasată, care de patru ani conducea ireproşabil afacerile cu droguri ale Organizaţiei. Era cel mai eficient dintre şefii diviziilor "direct productive".

Urmărindu-i lectura concentrată şi apoi, la închiderea mapei, mişcările puţine şi măsurate, Creierul simţea că tânărul merită să urce în ierarhie până sus de tot. Îl bucură constatarea; avea mare nevoie de asemenea oameni.

Iată-i pe Dewitt şi Norris. Îi cunoştea aproape la fel de bine ca pe B.B. şi Lon. Avea de gând să-i umple de bani şi să-i retragă din afaceri, să-i transforme de drept în ceea ce erau de fapt: nişte gorile devotate şi eficiente retrase din afacere. Dar va mai trece timp până atunci. Nici lui Clint Hopkins, insul rotofei de lângă cei doi, Gus nu-i prevedea vreun viitor în operaţiunile la lumina zilei. Şi acesta era, însă, un caz de rezolvat în perspectivă. Deocamdată asta era echipa, cu ea trebuia mers înainte.

Şeful suprem stărui cu privirea asupra noilor veniţi Tim Salado şi Paul Jacoby. Cooptarea şi promovarea lor se făcuse repede, dar nu pripit, după trei runde de discuţii dure, în care candidaţii trecuseră prin sita lui Lon şi B.B. Nici francheţea brutală a bătrânului ucigaş, dublată de instinctul lui la oameni, nici mefienţa versată a lui Bartolommini nu găsiseră vreun motiv ca să nu li se acorde încredere; aşa ajunseseră Salado şi Jacoby - ameţitoare ascensiune! -şefii diviziilor "Operaţiunea Est" şi "Analiza oportunităţilor", exact compartimentele unde se concentra viitorul Organizaţiei. Gus avea de gând să-i urmărească pe ei, cu precădere, când se va sparge buboiul numit Halina. Novicii aveau să dea astfel un prim examen. Creierul ştia

să “citească” reacţiile oamenilor în situaţii-limită; foarte curând va avea o primă probă dacă s-a înşelat sau nu în privinţa celor doi.

Era timpul să înceapă. Apăsă un buton, aflat la dreapta pupitrului de comandă. În sală se auzi sunetul melodios al unui gong. Lon şi B.B. îşi ocupară locurile, la extremităţile segmentului de linie dreaptă ce închidea semicercul mesei, lăsând liber scaunul dintre ei, al treilea - de fapt primul, în care ar fi trebuit să se afle conducătorul reuniunii. Dar boss-ul nu-şi făcu apariţia. În schimb, ecranul TV din spatele scaunului se lumină, captând toate privirile. O clipă, conturul vag al unui bust păru că se va împlini şi va da consistenţă imaginii. Imediat însă, sute de pătrăţele jucăuşe, multicolore, mişcătoare ca un caleidoscop, pulverizară trăsăturile nici măcar ghicite ale personajului de pe ecran. Apoi o voce - şi ea distorsionată printr-un efect special, dar perfect inteligibilă - se făcu auzită. Din regia studioului TV, de la punctul său de comandă, Gus apăsase butonul de intrare în emisie. Începea şedinţa staff-ului, de fapt - o emisiune TV interactivă, al cărei regizor de montaj, moderator şi personaj principal avea să fie el, conducătorul Imperiului.

— Bine aţi venit, doamnelor şi domnilor, începu vorbitorul nedesluşit de pe ecran. Vă cer scuze pentru modul special în care comunicăm. Momentele excepţionale impun însă măsuri excepţionale. Curând, mă veţi cunoaşte. Clipa “ieşirii la suprafaţă” îmi va dezvălui identitatea.

N-am să fac istorie. Ne-am adunat să pregătim viitorul, nu să evocăm trecutul. De altfel, cei mai mulţi dintre dumneavoastră ştiţi bine de unde am pornit. Cine a văzut departe, ne-a urmat - şi a câştigat. Cine nu, cu foarte puţine excepţii - a pierit. Aţi primit raportul economic al Organizaţiei; sper că sunteţi mulţumiţi. Aproximativ cinci

şeptimi din banii care se fac, pe glob, prin metode organizat ilicite, se varsă în contul nostru. Diviziile conduse de dvs. ne-au adus o bogăţie apropiată de venitul intern brut al SUA şi Canadei la un loc. Această imensă avere se află, la loc sigur, în patru din primele zece bănci ale lumii, şi în alte nouă bănci - clasate între primele o sută pe plan mondial care ne aparţin direct. O altă parte a banilor noştri, din păcate cea mai puţin importantă, este investită şi produce.

Aşa stând lucrurile, vă pot da o veste bună: Directoratul a hotărât ca, începând de azi, şefii diviziilor să primească, peste câştigurile actuale, o indemnizaţie anuală de l milion de dolari. În plus, fiecăruia dintre dumneavoastră i se deschide un cont personal, valorând alt milion de dolari. Deveniţi astfel cei mai bine plătiţi manageri din lume. O meritaţi, din moment ce conduceţi imperiul economic pe cale să devină cel mai bogat din lume.

Rumoarea din sală, captată de microfoane şi adusă în regia studioului de unde vorbea Gus, exprima surpriza şi satisfacţia generală. Câteva voci “solo” se distinseră din cor, articulând mulţumiri explicite.

— Nu aveţi de ce să mulţumiţi; eu trebuie să vă mulţumesc, preciza Creierul. Devotamentul, curajul, inteligenţa, riscul dumneavoastră au făcut imperiul nostru să existe, chiar dacă nici o hartă nu-i marchează locul şi graniţele. Dealtfel, când vom cuceri ultimele teritorii în care n-am pătruns încă, Rusia şi China, hărţile vor deveni inutile; atunci planeta ne va aparţine. Vă asigur, momentul acesta nu este foarte îndepărtat.

Am pornit la drum cu trei obiective: bogăţie, putere, statut social. Bogăţia - o avem. Ne numărăm printre marile forţe economico-financiare din zilele noastre. Dar am adunat prea mulţi bani pentru a-i mai ţine ascunşi în bănci sau a-i rula sub

umbrela unor acţiuni de binefacere. E timpul să scoatem banii la suprafaţă; să circule; să producă; să ne facă stăpâni nu numai peste lumea interlopă, ci peste întreaga lume. Abia atunci vom avea adevărata Putere, aceea pe care v-am promis-o când nu era nimic. Şi tot atunci, puterea ne va conferi statut social. Din proscrişi, din oameni de subsol, vânaţi de poliţii, devenim oameni de afaceri; cetăţeni onorabili, ba chiar salvatori ai unor ţări care se sting de sărăcie.

“Lumea curată”, în care intrăm, va adopta regulile noastre. Noi vom face legea. Acţiunea s-a declanşat. Întreprinderi, industrii, întregi economii naţionale încep să treacă, practic, în proprietatea noastră. Zeci de milioane de oameni vor lucra pentru noi. Organizaţia devine cel mai mare investitor din economia mondială. În 4-5 ani, folosită astfel, averea noastră se va dubla. Uraţi-i noului dumneavoastră coleg, Tim Salado, aci de faţă, să încheie cât mai grabnic şi mai profitabil primul contract din această serie aflată în negocieri. Aveţi motive să-i doriţi succes: la prima investiţie notabilă a Organizaţiei, fiecare dintre dumneavoastră va primi acţiuni în valoare de 5 milioane dolari. Avem nevoie, doamnelor şi domnilor, de conducători foarte bogaţi, imuni la orice tentativă de corupere, preocupaţi numai şi numai de bunul mers al treburilor Organizaţiei!

De data aceasta, reacţia sălii fu şi mai aprinsă; Gus îşi făcuse bine socotelile. Când se lăsă liniştea, el reluă discursul aducător - până acum -doar de veşti bune.

— Concomitent, diviziile îşi vor continua activităţile tradiţionale, dar şi acestea se vor desfăşura altfel, fundamental diferit. De pildă, banii din droguri, prostituţie şi pornografie vor fi bani curaţi, de la bun început, ca orice beneficiu obţinut dintr-o afacere perfect legală. Da, se ştie că drogul nu este

sănătos, însă el produce plăcere şi, de aceea, mulţi oameni îl caută. Noi îl oferim. Nu obligăm pe nimeni să-l cumpere. În fond, nici alcoolul şi nici tutunul nu sunt sănătoase. Dacă băuturile şi ţigările se vând peste tot, la vedere, de ce să aibă drogul alt regim? Despre bordel se ştie, de mii de ani, că este o instituţie indispensabilă marilor aglomerări urbane. Dacă-i aşa, de ce să fie bordelul sordid, mizer, ascuns pe lângă porturi, prin unghere unde ţi-e silă şi frică să te aventurezi? De ce să i se substituie prostituţia clandestină, adevărat flagel al oraşelor? Ei bine, noi vom oferi oamenilor dreptul la plăcere în deplină siguranţă, ba chiar în lux, pe care mulţi îl caută şi vor să-l plătească generos. Foarte curând, dreptul nostru, dreptul dumneavoastră de a lucra astfel, va deveni realitate.

Activităţile noastre tradiţionale se transformă astfel în afaceri cinstite, ca oricare altele. Câştigă din ele fiscul, câştigă clienţii; dar marii câştigători vom fi noi. După cele mai prudente estimări, în zece ani, Organizaţia va deveni, prin ansamblul afacerilor sale, o forţă economică fără rival nici măcar printre uniunile de state. Atunci, doamnelor şi domnilor, vom putea spune că ne-am îndeplinit obiectivul. Atunci vom fi stăpânii lumii. Comparând vârsta mea şi a colegilor mei de Directorat cu vârsta dumneavoastră, pot spune că vă vom lăsa moştenire o lume cucerită. Sper să aveţi inteligenţa şi înţelepciunea de a o stăpâni astfel încât supuşii voştri să nu-şi dorească nici altă ordine, nici alţi stăpâni.

Ce ne trebuie, pentru a ajunge acolo? Am spus-o, o repet: prudenţă, hotărâre, dar mai ales fidelitate absolută faţă de Organizaţie. Devotament necondiţionat. Nu v-aş răpi timpul reamintindu-vă jurământul care ne leagă şi ne-a făcut ceea ce suntem, dacă o situaţie gravă nu m-ar obliga să o fac: aici, printre noi, se află un trădător.

Pauza prelungită făcu să se audă respiraţia mai grăbită a participanţilor, parcă loviţi în moalele capului de măciuca afirmaţiei lui Gus.

— Eu nu mă joc niciodată cu vorbele, reluă, după un timp, Creierul. Nu vin în faţa dvs. cu bănuieli sau acuzaţii nefondate. Halina Kruczkowska, şefa celei de a doua divizii - ca importanţă şi cifră de afaceri - din structura Organizaţiei, şi-a creat propria ei reţea de bordeluri, sustrăgând implicit bugetului nostru milioane de dolari. Pentru transportul, distribuţia şi exploatarea fetelor - cele mai multe recrutate prin înşelăciune - a folosit logistica noastră, relaţiile noastre, fondurile noastre. Procedând astfel, Halina a dat un semnal clar celor ce au refuzat şi refuză să ne urmeze: Imperiul nu este atotputernic, se poate lucra şi în afara lui, i te poţi sustrage, sfidându-l. Mai mult, şi mai grav: operând în ţările în care noi am demarat negocieri pentru ample investiţii în economie, Halina a provocat, tocmai acolo, un scandal politic de proporţii. A fost pusă în pericol întreaga operaţiune despre care v-am vorbit. Asta nu mai este o găinărie oarecare, o banală cedare în faţa unei tentaţii pe care, până la un punct, omeneşte, poate am fi înţeles-o. Ancheta noastră a dezvăluit o acţiune minuţios pregătită, desfăşurată timp de doi ani şi opt luni, aflată în violent conflict de interese cu Organizaţia, un pericol major pentru obiectivele noastre strategice. Este un act mai grav decât trădarea: el se numeşte răzvrătire împotriva Organizaţiei. Recunoşti existenţa reţelei, Halina Kruczkowska?

Trebuia să-ţi încordezi auzul pentru a desluşi răspunsul Polonezei:

— Este adevărat, murmură femeia, dar...

— Mai ai de dat răspunsuri, o întrerupse Gus. Este adevărat că în bordelurile tale s-au înregistrat cinci decese - probabil

crime - şi că ele sunt anchetate de poliţiile a patru ţări, intrate în alertă?

În groaza paralizantă ce o cuprinsese, Poloneza nu mai găsi puterea să răspundă prin viu grai. Ea confirmă, cu o mişcare buimacă a capului.

— Şi, continuă Gus rechizitoriul din chenarul monitorului TV, este adevărat că scandalul politic iscat în acele ţări a stârnit o adevărată isterie publică împotriva capitalurilor şi a investitorilor străini, identificaţi cu distrugerea moralei tradiţionale, cu depravarea, cu corupţia, cu toate relele ce macină acele nefericite ţări?

Halina îşi încorda puterile şi şopti:

— Este adevărat, totuşi intenţia mea a...

— Nu intenţiile contează, o întrerupse tăios Creierul. Contează faptele. Iar faptele tale ameninţă un plan strategic pregătit cu eforturi şi investiţii uriaşe. Legământul cu organizaţia îţi interzicea să faci ceea ce ai făcut; pedeapsa - o cunoşti. Este cineva în sală care vede altfel lucrurile?

Primul NU desluşit fu rostit de Rolf. După el, ceilalţi nouă membrii ai staff-ului repetară cuvântul la fel de clar. Gus nu se îndoise nici o clipă de reacţia oamenilor săi. O înregistră cu satisfacţie, bucurându-l mai ales răspunsul tranşant al noilor-veniţi; pe feţele lui Salado, Jacoby şi Naphalaî nu tresărise nici un muşchi.

Pe acest fond, îşi permitea să împingă mai departe experimentul.

— Nu v-am chemat la o execuţie, ci la o judecată. Şi pentru ca judecata să fie dreaptă, este firesc să ascultăm şi cuvântul apărării; devenim - de fapt suntem - oameni de afaceri şi trebuie să ne conducem după normele lumii civilizate. Rog pe cineva dintre dumneavoastră să-şi asume

apărarea Halinei; ceilalţi veţi fi juraţii. Veţi pronunţa sentinţa.

Se lăsă o tăcere lungă şi grea, spartă numai de plânsul Halinei - un scâncet tâmp, amestecat cu sughiţuri şi icnete; nimeni nu îndrăzni să prindă privirea cuiva. Când atmosfera deveni insuportabilă, Lon scrâşni de la locul lui, exasperat:

— Dar spuneţi careva, câteva cuvinte, la dracu! Aţi cunoscut-o, aţi lucrat cu ea! Eu... Nimeni nu urmă îndemnul lui Mascella; dacă-l înduioşa soarta Polonezei, n-avea decât să rostească el vorbele în apărarea răsculatei.

— Aştept. Aş face-o eu, dar mi-am asumat deja rolul procurorului, preciza Gus calm. Eu acuz. Aşadar? O voce neutră, calmă, deloc marcată de tensiunea momentului, se făcu auzită. Era vocea lui Rolf:

— Personal, apreciez ideea Conducătorului nostru de a asigura justiţie tuturor actelor noastre, ca şi relaţiilor dintre noi şi Organizaţie. În situaţia de faţă, însă, nu cred că e cazul să pierdem vremea cu un proces. Ce trebuie să facă un proces? Ce rost au juraţii şi deliberările lor? Ştie toată lumea: să stabilească vinovăţia sau nevinovăţia unui acuzat. Dar vinovăţia Halinei e dovedită; eu, care am întreprins ancheta, cunosc tot dosarul afacerii, cu declaraţii şi probe; nici ea nu contestă faptele. Şi-atunci? De ce s-o apărăm? Numai pentru că aşa procedează lumea pe care Organizaţia noastră este pe cale să şi-o subordoneze?! Normal este să impunem noi, acestei lumi, regulile noastre, nu să împrumutăm formalităţile găunoase ale statului de drept. Eu unul ştiu bine că Halina Kruczkowska este vinovată faţă de Organizaţie şi votez pedepsirea ei. Exemplară!

O clipă, Gus nu ştiu dacă intervenţia lui Rudolph Leacock - calmul, măsuratul, disciplinatul Rolf - trebuie să-l bucure sau să-l nelinişte ască. Preferă, acum, să reţină chiar şi pentru forul

său intim intenţia vorbitorului de a grăbi acţiunea punitivă. Nu era sigur, însă, că mai târziu nu va găsi şi o altă rezonanţă, mai profundă, meritând să mediteze asupra ei, să înţeleagă ce anume l-a făcut să fie surprins de cuvintele lui Rolf. Acum nu era timp pentru despicat firu-n patru. Așadar:

— Rudolph Leacock propune să supunem la vot aplicarea pedepsei prevăzute de regulament. Cine este pentru? Toate mâinile se ridicară, ca una singură. Fiecare dintre votanţi ştia bine că, dacă cel judecat ar fi fost el, Poloneza n-ar fi ezitat o clipă să voteze la fel.

— Organizaţia a hotărât în unanimitate pedeapsa capitală, rosti concluziv Creierul.

Cuvintele avură efectul unei parole aşteptate. Dewitt şi Norris o încadrară pe Poloneză, ridicând-o din scaunul ei şi conducând-o spre uşa laterală. Ciudat; privirile ce-o însoţeau pe Halina în drumul ei spre moarte nu exprimau nici vinovăţie, nici remuşcare, nici măcar regret, ci mai degrabă starea de spirit a unor investitori care tocmai au luat o hotărâre înţeleaptă, menită să le protejeze şi chiar să le sporească averea.

Când Halina şi cei doi paznici părăsiră încăperea, vocea Creierului se făcu din nou auzită. Păstra aceeaşi înălţime, emitea fraza în acelaşi ritm.

— Vă mulţumesc pentru încredere, solidaritate şi decizie. Noi nu putem funcţiona cu locuri vacante. De aceea, permiteţi-mi să v-o prezint pe noua şefă a diviziei Prostituţie şi Pornografie: se numeşte Tawee Naphalai, este din Thailanda şi provine din branşă. Lucrează pentru Organizaţie de opt ani. Îi urez succes!

Cea numită se ridică din fotoliu şi schiţă o plecăciune.

— Iar acum, continuă Gus, vă las în compania colegilor mei de directorat, Alonzo Mascella şi Bartholomew Bartolommini. Cu ei veţi discuta, în amănunt, tot ce aveţi de realizat în

perioada următoare. Nu vă sfiiţi să-i întrebaţi orice vi se pare neclar, să le solicitaţi orice vă poate ajuta să acţionaţi eficient. Ei sunt împuterniciţi să vă ofere toate informaţiile, chiar în detaliu; aveţi dreptul şi datoria să le cunoaşteţi. Cu precizarea că ne vom revedea curând, “în legalitate” şi - sper - fără episoade neplăcute, ca acela de azi, îmi iau rămas-bun de la dumneavoastră.

Lumina fluorescentă a ecranului se stinse; monitorul redeveni un simplu obiect de mobilier. Partea interactivă a emisiunii TV se încheiase. Acum începea, pentru Creier, cel mai interesant moment al întâlnirii: studiul. Vechi sau noi, şefi de divizii sau membri ai Directoratului, care urmau să întrebe, să răspundă, să comenteze - într-un cuvânt să dezbată programul Organizaţiei, deveneau obiect de studiu. În special noii veniţi; dar nici despre cei vechi se pare că Gus nu ştia tot, din moment ce-i ofereau încă surprize, ca acest Leacock - a cărui intervenţie continua să-l intrige.

De la punctul său de observaţie, mai exact de la pupitrul de regie al studioului TV, de unde condusese până acum jocul, Gus se pregăti să audă şi să vadă. Să înţeleagă, să ştie cu cine merge mai departe.

31

Prin geamul-oglindă, Gus ţinea sub observaţie sala din care toţi participanţii Ia consiliu plecaseră, cu excepţia lui Lon.

Ministrul de război al imperiului, cum îl definise odată Abigail, aştepta nemişcat, fixând o servietă. Număra secundele rămase înaintea lucrului cu care, din capul locului, fusese însărcinat. Tot ce ţinea de servieta aceea concentra cerinţa maximă formulată

de Creier: loialitate absolută. Bărbia pătrată a lui Don Alonzo, mâinile sale teribile, labele picioarelor încălţate în pantofii butucănoşi care îi erau pe plac, toată fiinţa lui respira o energie oarbă, de mecanism implacabil. Lon, braţul, trebuia să execute porunca venită de la Creier. Punct.

Irving Norris şi Josh Dewitt intrară în sală, purtând-o de subsuori pe Halina Kruczkowska. Femeia avea braţele aduse în faţă, imobilizate la încheieturi cu o legătură din piele. O bandă adezivă îi bloca gura. Cei doi îşi interogară şeful din priviri. ”Acolo”, spuse Lon, indicând exact fotoliul pe care în libertate, cu mai puţin de două ore în urmă, aceeaşi Halina luase loc printre egali, capii diviziilor, şi primise zâmbind complimentele unora dintre ei. Cu o dexteritate de experţi, însoţitorii o ataşară de fotoliu, folosind curele lungi, meşteşugit înnodate. În mai puţin de trei minute, poloneza era o muscă a cărei toaletă, în centrul plasei de păianjen, se încheiase.

— Acum duceţi-vă. Vă chem eu mai târziu, rosti Don Alonzo.

Din postul său de observator, Gus urmărea scena. Sigur, scenariul era prestabilit. Lon, distribuit fără dublură, îşi va juca rolul. Pe Gus îl interesa totuşi măsura implicării afective. În treizeci de ani, era poate singura ocazie reală de a sonda adâncimea acestei cuve plină cu smoală, ce i se înfăţişa aproape zilnic în chip de prim colaborator. Don Alonzo personal, nu un Norris ori un Dewitt oarecare, era desemnat să pedepsească trădarea Halinei. Date fiind relaţiile intime dintre călău şi osândită, spectacolul avea suficiente premise pentru a merita un spectator de talia lui Gustave Throwstone.

Din splendoarea fizică a Halinei Kruczkowska rămăseseră intacte, până în clipa condamnării ei Ia moarte, cele două profiluri, considerate de către toţi cei ce avuseseră parte s-o cunoască, drept profiluri de efigie. Două profiluri diferite, nu

atât prin trăsăturile în sine, reuşite oricum, cât prin expresie. Cu capul întors către răsărit, Malgordzata era expresia trufiei nemărginite. Când îşi aţintea fruntea către apus, Jadwiga exprima perfect dispreţul batjocoritor. Cele două prenume adiţionale ale Kruczkowskăi corespundeau celor două mari perioade din viaţa ei: întâia - trăită în ţara natală, ca soţie a unui înalt demnitar de stat, a doua - petrecută în exil, ca amantă de lux a câtorva potentaţi, din ce în ce mai puţin darnici, pe măsura tot mai anevoioasei lor "încălziri". Halina era acolada neutră pentru Malgordzata şi Jadwiga, tot aşa cum locul celor două mândre blonde fusese luat de o persoană cam ostenită, om al afacerilor de anvergură în comerţul plăcerilor.

Lon se apropie de servietă, apăsă cele două închizători metalice şi deschise capacul. Prelungirea acestei acţiuni nu era încă vizibilă, dar Halina Malgordzata Jadwiga începu să se zbată. Capul se clătina în dreapta şi în stânga, violent. Atenţia regizorului se comută însă asupra rolului bărbătesc.

Don Alonzo a devenit protectorul Halinei după ce frumoasa polakă începuse a se teme că importanţa feluritelor ponturi destăinuite în pat ar putea sugera vreunui ex-beneficiar al farmecelor ei s-o suprime. Categoria lux a curtezanei măgulea vanitatea lui de om din topor. La urechea ei, împodobită cu cercei bătuţi în briliante, şoptise el în ce fel i se conturase drumul vieţii. Avea vreo l2 ani şi numeroase porecle, dar nici un nume. Într-o zi, s-a dus s-o caute pe maică-sa, o femeie care se dădea pe bani puţini, de predilecţie în vânzoleala pestriţă a portului. Pusese un pumn deja masiv peste gura ei jalnic boită. "Spune-mi cum îl cheamă pe taică-miu, ori te omor!" Prostituata nu-şi putea aminti. Cu greu, din aproape-n aproape, limită numărul celor posibili, la trei. Garrett,

canadianul, Alonzo, un mexican, Rocco, macaronar. Spontan, băiatul şi-l alesese pe Alonzo, deoarece un Don stătea cel mai bine înainte, împlinind visul lui la un minimum de statut. În locul pumnului care să-i strivească nasul, femeia primi un pumn de bani. În schimbul a ceea ce dobândise, bastardul ei îi promitea o subsistenţă. Când o să aibă el, o să-i dea şi maică-si, câte ceva.

Din servieta plată, Lon extrase o trusă mică. Din trusă, o seringă şi o fiolă. Trebuia sâ fixeze acul seringii. Trebuia să decapsuleze fiola cu o pilă măruntă. Între degetele lui groase, deprinse a se încleşta pe obiecte mânuite cu forţă, flecuşteţele astea se pierdeau, parcă, iar mişcările aveau o stângăcie enervantă. Doctorul Liubomir Klavek s-ar fi descurcat de minune; de altfel, el procurase trusa. Mai întâi, Lon se supără pe propria-i neîndemânare. Pe urmă, însă, păru a înţelege că enervarea i-ar fi oarecum utilă. Să se încarce de furie, pentru a-şi spori necruţarea. Zbaterea continuă a Halinei avea darul să-i alimenteze starea. Era un pretext pentru invectivă, teren unde don Alonzo se simţea acasă.

De ce te zbaţi, târfo? La ce te aşteptai? Crezi că primeşti altceva decât meriţi? Ce-ţi lipsea?! Ţi s-a dat noroc cu carul, mereu. Erai nevastă de ministru, în amărâta ta de Polonie, când, numai de plictiseală, te-ai apucat de amantlâcuri, de codoşlâcuri. De-ai fi crăpat de foame, ca maică-mea, te-aş fi înţeles. Dar tu?! Când ţi-ai mutat panorama dincoace, ai rămas acelaşi os de curvă. O putoare! Ei, uite acu, ţi se închide stabilimentul, îţi iei plata lăcomiei, se face lichidarea. Eu! Eu sunt omul care-ţi încheie conturile. Ultima mutră de fazan pe care o vezi, e-a mea. Ce tot mârâi acolo? Ce tot spumegi? Dă braţul ăsta rotund, porumbiţo! Nu zvâcni, că n-ai unde! Gataaa... uite că începi să te potoleşti...

Don Alonzo Mascella nu era un intelectual sofisticat. Habar n-avea de simţul tragicului. Ştia că un microfon de fineţe duce dincolo vorbele lui, dar nădăjduia ca Gus să nu fie, totuşi, martor al ultimei intimităţi.

În orice caz, când Halina Kruczkowska intră în rapida comă indusă de otrava puternică, bătrânul, tăbăcitul ucigaş îşi lipi buzele de urechea femeii agonice, iar ceea ce şopti el acolo conţinea o suferinţă care, din lipsa exerciţiului durerii, carenţă de o viaţă întreagă, strivea cuvintele ce încercau s-o exprime.

"De ce mi-ai făcut, Halina, una ca asta? De ce m-ai băgat în rahat? Nu ştiai că mă faci de râs? Sigur că nu ştiai. Dar eu, cum să-i fi spus Nu Vreau S-o Execut Eu, omului căruia eu i-am lichidat familia, iar el, din motive superioare, a trecut peste asta? A aşteptat treizeci de ani, ca azi să se răzbune. E un tip tare. Cum era să apar eu ca un tip slab? Am trecut şi eu peste... Hai, du-te. Te-ai dus?"

Dinapoia geamului transparent în sens unic, Gus se ridică, tulburat, răscolit. Totul se petrecuse conform intenţiilor sale şi, paradoxal, tocmai această lipsă de incidente, de refuzuri, de rebeliune îl întorcea pe dos. Spera ca măcar rechemarea celor două gorile şi instruirea lor în privinţa distrugerii cadavrului să aducă o reacţie cât de cât omenească locotenentului său. Don Alonzo, însă, ordonă lui Norris şi Dewitt să pregătească, împreună cu omul lor de pe şantierul stabilopozilor, turnarea la orele 3 dimineaţa a unui stabilopod având-o în miez pe răposata doamnă Kruczkowska. Se face, şefu', spuseră cei doi şi întinseră o pătură peste forma inertă, răsturnată în fotoliu. La ora 3 o betonăm.

"Treizeci de ani", spusese Lon în şoaptă, totuşi nu atât de încet încât sunetul să nu ajungă la Creier. "De treizeci de ani, îşi repeta acum vârful piramidei, lucrez cu indivizi de teapa asta.

Cei mai scârboşi îmi fac silă, silă! Cei mai puţin odioşi sunt, şi ei, incapabili să-mi fie interlocutori. Am izbutit o construcţie fenomenală utilizând un modul uman care, considerat în sine, e jalnic. Acum, la ora adevărului, recunosc: solilocviile mele nu-mi mai ajung. Proiectul, da, justifica singurătatea. Voluptatea de a-l vedea realizându-se, nivel cu nivel, etapă cu etapă, depăşeşte neajunsul de a nu-l putea arăta unui om superior. Dar acum? Cine să-l aplaude? Alonzo? O brută! Bartolommini? O nucă mare şi găunoasă! Frank? Un profitor cu vedere scurtă! Celor din eşaloanele inferioare, nici nu merită să le înşir numele. Câţi dintre ei nu vor trăda, la prima ocazie, ca Poloneza? I-am umplut de bani, dar le-ajunge? Şi atunci, Dumnezeule, şi-atunci? Când ai scris o carte mare, şi eşti singurul care ştie asta, când scânteierile ei de geniu o fac feerică în sertarul în care o ţii încuiată, când singur ţi-ai interzis tipărirea şi trecerea operei tale din mână-n mână, când te condamni la un anonimat nedrept, nu rişti apoplexia? Bine, dar există un ins demn să te asculte o dată, o singură dată, ajutându-te să nu te sufoci! Există un Quentin Dexter Singleton! Îl ai în mână. Vorbeşte cu el, arată-te, arată-i opera vieţii tale! După care - tipul devine de prisos. Ai să-l ucizi când vrei".

32

Quentin văzu un străin. Cobora scara grabnic, cu aerul omului venit să-şi ia, dintr-un colţ al proprietăţii, un bun de care avea nevoie, să folosească acel lucru conform utilităţii lui şi, imediat după aceea, să se retragă la alte treburi. Pentru că, deocamdată, nu văzuse mai mult decât silueta şi chipul unui necunoscut, după aproape şase săptămâni de prizonierat, duse

la gură încă două boabe de strugure din ciorchinele oferit ca desert şi, liniştit, aşteptă.

— Nu ştiu de ce, dar am impresia că nepoata mea ţi-a povestit destule despre mine, încât să mă poţi recunoaşte, spuse Gus. Chiar! Corespund imaginii pe care ţi-ai făcut-o?

Quentin răspunse scurt.

— Ar trebui să vă aud vorbind, mai întâi.

— Mă vei auzi. Doar pentru asta am venit.

Evenimentul vizitei era de proporţii excepţionale. Dacă s-a întâmplat ceva extraordinar în "politica" Imperiului, una dintre consecinţe îl priveşte, probabil, în mod nemijlocit pe prizonier; așa că Singleton hotărî să adopte o atitudine de expectativă rezervată. Oricât era de curios, nu trebuia s-o arate. Poate că existau informaţii de obţinut sau negociat.

— Aş dori să evaluezi exact sosirea mea aici. Nu urmăresc să obţin de la dumneata mai mult decât primim prin canalele obişnuite. Eu sunt Gustave K. Throwstone, dumneata eşti Quentin Dexter Singleton. Un schimb de idei între noi ne-ar face bine, cred. Corect?

— Vă stau la dispoziţie, spuse prizonierul.

— Îmi staţi la dispoziţie... înţeleg substratul ironic al replicii, precum şi politeţea de a mi-o fi servit pe un ton alb, neutru. Gust subtilităţile. Am, din păcate, din ce în ce mai puţin parte de plăcerea lor.

— Veţi fi având, în schimb, alte satisfacţii... Risipiţi-mi, totuşi, o nedumerire. Spuneaţi că vă interesează un schimb de idei. La ce v-ar folosi ideile mele?

— La ce? Depinde de substanţa lor, aş putea răspunde, într-o bună logică formală. Numai că, domnule Singleton, adevărul este mult mai simplu. Iată-l: ideile dumitale mi-ar servi la o mai bună reliefare a propriilor mele idei.

— Prin contrast, presupun.

— Da. Prin contrast...

Gus se încărcă de amărăciune. Omul din faţa lui se dovedea, de la primul contact, un interlocutor de înalt nivel, comparabil cu orizontul râvnit de tinereţile lui Scott Mc. Carson. Or, acest ins reprezenta chintesenţial societatea căreia Gus îi declarase război. În schimb, cu infime excepţii, ajutoarele Creierului în această luptă, de la primii săi locotenenţi până la cel mai obscur agent, erau nişte biete mediocrităţi, dacă nu, precum don Alonzo, mai rău încă.

— Iată una dintre ideile mele, domnule Singleton: lumea care te propulsa către vârf este gata oricând de tranzacţiile cele mai sinistre, de acţiunile cele mai murdare, de asocierile cele mai ruşinoase, dacă, în schimb, se respectă câteva convenţii. Glazura tortului trebuie să fie impecabilă. Surâs permanent. Politeţe profesională. Buna cuviinţă convenţională. Greşesc cumva?

Quentin păru a se uita cu atenţie la un bob de strugure, în a cărui străvezime relativă dormea un sâmbure mic şi tare.

— Mai înainte de a aprecia dacă ideea vă este ori nu greşită, permiteţi-mi s-o consider ideea dvs. fundamentală. Aceea de la care aţi pornit construcţia întregului edificiu, probabil. Şi-acum, răspund. Da, există o câtime de adevăr în rechizitoriul dumitale.

— O câtime? O, ce concesie! ironiza Creierul.

— Câtimile pot merge până la 99 la sută. Problema este dacă ordinea pe care v-aţi propus-o este prin ceva superioară ordinii pe care aţi început s-o demolaţi.

— Este. Categoric, este! Măcar prin sinceritate. Este - va fi - una mai puţin făţarnică decât a voastră. În fond, ce ştii dumneata, Singleton, despre proiectul meu? Nimic. Bănuiesc că, în conştiinţa dumitale, am şi fost inseriat în lunga listă de

autori ai variatelor utopii negative. Greşeşti! Ordinea nouă, inclusiv noua lume care va rezulta dintr-însa, va uni un orizont de aşteptare cert cu o realitate socială şi umană vizibilă azi, peste tot, cu ochiul liber -dacă o privim fără prejudecăţi.

— Mi-ar prinde bine un exemplu. Ca să înţeleg.

— Violenţa. Îmbracă sute de forme. Mii. A ajuns atât de omniprezentă, intră atât de intim în toţi porii societăţii, încât nu trece un minut fără ca omul să fie bombardat cu evidenţa violenţelor. Iar voi? Voi, cu sistemul vostru, o ascundeţi ipocrit sub declaraţii de respingere. Declaraţii, atât. In vreme ce discursurile se întrec în a clama necesitatea stârpirii violenţei, tot voi, prin cărţile şi ziarele voastre, prin filmele şi programele voastre TV revărsaţi violenţa, faceţi dintr-însa idolul căruia i se închină copiii, adolescenţii, toţi cei ce buchisesc abecedarul promovării. Tonul crainicului de pe micul ecran este agresiv, altfel nu-l ascultă nimeni. Publicitatea este agresivă, altfel eşuează. Demersul oricărui solicitant se pierde dacă nu are un dram de agresivitate. De la încăierarea cu pumnii dintre doi puştani, până la ultima confruntare publică între cei doi candidaţi la preşedinţia statelor, cine nu loveşte cu sălbăticie, nu câştigă. Iată adevărul. Iar eu spun: dacă aşa stau lucrurile, - şi aşa stau -, jos cosmetica mincinoasă! Să punem violenţa în drepturile ei fireşti.

Singleton asculta atent acest val de cuvinte. Calibrul individului din vârful organizaţiei nu era de dispreţuit. Un membru al Congresului cu dotarea intelectuală a acestui tip ar fi fost cu siguranţă remarcat, promovând rapid.

— Din tot eşafodajul dumitale lipseşte criteriul etic. Violenţa cu care se apără societatea este, cel mult, un mijloc de supravieţuire în faţa unui asalt criminal. De aceea, legea o încadrează la capitolul “legitimă apărare”.

— Nu fi ipocrit, Singleton. Ce, a studiat cineva, similitudinea dintre comportamentul poliţistului şi comportamentul aşa-zisului răufăcător? În acţiune, amândoi mânuiesc arma cu acelaşi sânge rece. Omoară fără a clipi, unul ca şi celălalt. Îmi vei spune că unul o face în numele binelui, celălalt, sub egida principiului opus. Pe cine crezi că mai interesează asemenea nuanţe? Toată istoria post-belică demonstrează câteva lucruri clare: unu: violenţa s-a instalat în societate; doi, fiinţa umană se defineşte şi prin ea; trei: violenţa se transmite noilor generaţii paralel cu instrucţia elementară, a copiilor; patru: cine eludează ori refuză violenţa se condamnă, implicit, la situaţia de handicapat.

— Aşadar, dumneata eşti convins că absolut toată viaţa încape în acest tipar. Probabil că numele pe care-l porţi, Throwstone, Zvârle-Piatră, are şi el o anumită legătură cu teoria...

— Nu. În epoca armelor nucleare, Throwstone nu-i altceva decât un pseudonim compozit, cu aromă istorică, model fiind Shakespeare, Scutură-Lance. Ai urmat studii superioare în Anglia, ca şi mine, aşa încât nu cred că îmi vei arunca în faţă lipsa de modestie. A fost, mai curând, un omagiu marelui Will.

— Înţeleg. Astăzi numele de familie sunt, mai toate, anodine. Domnule Throwstone, reducţia întregii existenţe contemporane la violenţă este, după părerea mea, un abuz. Sau un sofism. Mai există loc şi pentru altceva, totuşi.

— Sunt şi nu sunt de acord cu dumneata. Sigur, există şi divertismentul, şi sexul, şi sportul, şi chiar visul. Numai că în toate s-a insinuat, apoi s-a impus ceea ce voi nu vreţi să recunoaşteţi: o plăcere egoistă, tot mai puţin cantonată în zonele intelectului şi biciuind tot mai tare simţurile. Ea refuză vechile ambalaje, nu numai fiindcă ele au ieşit din modă, ci şi fiindcă nimeni n-are timp să le mai desfacă. Omul descoperă că viaţa e scurtă şi se năpusteşte asupra voluptăţii. Iluzia că eşti puternic, sau că eşti

fericit, asta-i marfa vandabilă la preţ maxim. Voi încă vă ruşinaţi cu acest gen de iluzii şi, de aceea, ţineţi drogul în afara legii. O prostie! Noi îl vom legaliza; drogul şi prostituţia ca instituţie. Numai ce nu se caută nu trebuie să se producă. Aşadar noi respectăm adevărul pieţii, adevărul vieţii, nu voi!

Un gest nedus până la capăt din partea interlocutorului păru să-i anunţe lui Gus o contraofensivă. O reteză.

— Ce vrei să-mi replici? Că faţetele poftei de a trăi frenetic, cu multiplele lor compartimente, nu sunt decât zone marginale, faţă de relaţiile economice esenţiale, care îi aduc pe oameni faţă-n faţă? Şi? Acolo cum stau lucrurile? Nu altfel! Acolo, abia acolo, minciunile care v-au devenit o a doua natură au căzut şi s-au dus dracului! Noi nu facem decât să punem pe făraş gogoşile despre egalitate. Egalitatea şanselor! Egalitatea bogatului cu săracul în faţa legii! Egalitatea băcanului şi a Trustului Mc. Donald în faţa băncilor! Să mori de râs! Egalitatea Albaniei şi-a Statelor Unite în faţa dreptului internaţional!

— Ceea ce spuneţi dumneavoastră, observă sec Singleton, miroase a Karl Marx. Şi bărbosul însurat cu o aristocrată a început prin a trece o mătură aspră peste sloganurile burghezo-egalitare.

— Domnule, nu mă dezamăgi. Credeam că sezisezi esenţa sistemului meu. Sunt exact la polul opus. Eroarea lui Marx a fost să pornească de la premise imaginare. A mizat pe omul sociabil, altruist, capabil de dezinteresare materială, de muncă în folosul obştii, şi a ajuns la sistemul egalitarismului comunist. Unde, în ce vis i-a apărut vedenia asta idilică? Poate în paginile lui Jean-Jacques Rousseau, cu omul totdeauna născut bun, şi care, de nu l-ar corupe societatea, neprihănit ar rămâne! Splendide aiureli! Eu, dimpotrivă, plec de la realitatea că omul este crud, violent, egoist, obsedat de nevoile şi de plăcerile lui, după cum

ştiu bine că oamenii nu sunt şi nu pot fi egali! Iar în lupta pentru existenţă va învinge, totdeauna şi oriunde, cel mai bine dotat, cel mai lipsit de scrupule. Fiara perfectă.

Lui Singleton încă îi plăcea să creadă că toate aceste elemente programatice constituiau o imensă planetă artificială, didactic proiectată în spaţiu cu longitudini şi latitudini liniate cu grijă, dar aberant. Chiar şi aşa, anvergura acestei aventuri era, în sine, înspăimântătoare. Mai ales coroborând-o cu cele aflate de la Gayle.

— Şi dumneata, Throwstone, ai de gând să construieşti un sistem, să edifici un imperiu, poftim, pe asemenea baze?

— Nu "am de gând". L-am făcut. E gata. Operaţional în orice clipă. Nu rămâne decât să-l scot, din subteran, la suprafaţă. Odată plasat sus şi la vedere, regulile şi legile lui vor deveni regulile şi legile omenirii. Dar vouă vă era cunoscut acest lucru. Un raport al vostru, al ONU, afirmă textual, cunosc fraza pe dinafară: "Azi, nu războiul este ameninţarea majoră a omenirii, ci crima organizată; iar veriga slabă a lanţului o reprezintă ţările ex-comuniste, unde regimul poliţienesc constituise o stavilă relativ eficientă în faţa fărădelegii". Nu ştiu dacă dumneata, Singleton, ai contribuit personal la elaborarea acestui raport, dar cine l-a scris a înţeles perfect situaţia... numai că prea târziu. Bătălia, declanşată demult, s-a încheiat. Am câştigat-o.

Prizonierul privi ţintă la strategul lumii malefice.

— Deci... coordonata fundamentală a progresului real cum se numeşte, după dumneata? Crima organizată?!

Gus surâse.

— Tare vă mai place să vă îmbătaţi cu vorbe şi formule! "Crima organizată!" Dacă un întreprinzător "curat" îşi aduce la faliment concurenţii, agăţând disperaţilor ştreangul de gât, iar pentru asta foloseşte ambiguităţile legii, imperfecţiunile legii

sau chiar vidul legislativ, el devine, prin succes, idolul societăţii voastre. Te asigur că eu, în acţiunea mea unificatoare a ceea ce voi numiţi, cu ipocrizie, lumea crimei, am lăsat în urmă infinit mai puţine cadavre decât crahurile din economia lumii voastre, albă ca nufărul! Te încredinţez, Quentin Dexter Singleton, că sistemul meu, odată dezvăluit şi impus, va fi acceptat fără şocuri, pentru că seamănă, al dracului de mult seamănă cu sistemul fabricat de voi. Eu n-am făcut altceva decât să-i râcâi bine coaja mincinoasă. Va fi un imperiu al inegalităţii proclamate, o lume condusă, pe faţă, de cei puternici. Astfel, se câştigă timp, se economisesc resurse, se optimizează efortul. Repet: începutul a fost făcut. Preluăm puterea, nu prin "lovitură de stat", ci în cadrul instituţional creat de voi. În esenţă, vă cumpărăm lumea -avem cu ce -, şi o punem la treabă. Ea ne va îmbogăţi într-atât, încât nimic nu va fi prea scump pentru noi: nici clasa politică, nici savanţii cu laboratoarele lor cu tot, nici intelighenţia, nici fabricanţii şi vânzătorii de etică. Aceştia din urmă, cel puţin, sunt sigur că ne vor oferi un loc privilegiat în cerurile lor. Aţi pierdut, Singleton.

Quentin trăia apogeul coşmarului. Expozeul n-avea nimic din elucubraţiile unui Napoleon de ospiciu, după care aleargă cei sănătoşi, cu cămaşa de forţă. Luciditatea discursului covârşea, iar faptul că primul oficial al Organizaţiei Naţiunilor Unire era o emanaţie a sistemului de atâtea ori amintit, nu cu emfază, ci cu normalitatea referinţei, confirma dimensiunea dezastrului. O plantă monstruoasă crescuse în seră, ajunsese până la acoperişul de geam protector, iar acum spărgea cadrul în fărâme, pentru a ieşi triumfal în lume şi a cotropi, prin sugrumare, viul. Ce era dânsul, răpitul, sechestratul, osânditul cu data sentinţei în alb, altceva decât o frunză, peste care uluirea, groaza, disperarea se abătuseră pe rând, ca trei grade de intensitate ale aceleeaşi

furtuni? Şi oare nu cumva mai trecuse, din păcate, printr-o a patra stare, nevrednicia, ori cum naiba s-ar defini opusul bărbăţiei, de care era vinovat în totalitate? Tăcuse, ba nu, mai rău: vorbise, cooperase, ca un laş.

În sfârşit, Singleton se hotărî să fie el însuşi. Aruncă, necenzurate, cuvintele.

— Ce cauţi dumneata la mine? M-am întrebat de cum ai apărut. Una din două. Ori te-ai împiedicat într-un resort care n-a mai funcţionat, şi te-a lăsat descumpănit, confuz asupra soluţiei. Ori eşti în piscul puterii, dar de-acolo i-ai văzut, dintr-o anumită perspectivă, pe toţi cei care te-au slujit, ajutându-te să te caţeri în vârf, şi fauna lor scârboasă te-a îngreţoşat până într-atâta, încât ai coborât aici, în beciul ăsta metalic, ca să "schimbi idei" cu mine, un prizonier. În prima eventualitate - eşti panicat. În cea de a doua, te simţi înnecat în propria-ţi vomă. Mi-ai ţinut un discurs pe care l-am ascultat cu interes. Nu m-ai convins. Are coerenţă. Nu are viitor. Chiar originalitatea lui este aparentă. Sigur, e mai cinic decât al tuturor dictatorilor ce s-au impus la un moment dat. Dar şi Hitler, şi Stalin, şi Pol-Pot, şi alţii împrumutau discursului lor firimituri de realitate. Un minim de credibilitate, într-o frazare halucinantă. Asta nu i-a împiedicat să se rostogolească în cele din urmă. Ce cred eu despre teoria cumpărării planetei, pe zone, pe segmente, pe tronsoane? Că este, obiectiv vorbind, o dejecţie. Iar pentru creatorul ei, o himeră, din păcate sângeroasă, deşi de anvergură, recunosc. Dar sortită eşecului, ca orice himeră. N-aţi câştigat, Throwstone. Ţi se pare.

Dixi et salvavi animam meam...* Singleton, despovărat de intolerabila povară a compromisului, respiră adânc. Întinse

* *Zis-am şi mântuitu-mi-am sufletul (Iezechiel, III, 19)*

două degete şi desprinse un bob de strugure, admirând stropul de soare de sub pieliţa verde-aurie. După ce îl zdrobi între dinţi, adăugă, pe un ton destins:

— Cu cât reflectez mai mult, cu atât îmi apare mai clar: te afli într-un impas. Prezenţa marelui şef la gâza gata să fie strivită sub talpă îmi spune că trăieşti o criză.

— Eu?! sări Gus. Îl ofensa precizia diagnosticului din cea de a doua ipoteză, îl scotea din sărite calmul cu care “gâza” ajunsese să examineze “talpa” şi, în mulţimea fragmentelor de conştiinţă, ce-l asaltau, recunoştea valabilitatea parţială a ipotezei numărul unu, aceea trimiţând la un resort blocat, la un compartiment în defect. Şi mai era, adiacent, regretul ascuţit că un spirit analitic de talia acestui Singleton se află în tabăra adversă, în vreme ce lui, la conducerea Imperiului, îi este dat să se sprijine pe nişte... nişte...

— Eu? repetă Gus. Dumneata eşti cel ce se îmbată cu iluzii şi suporţi neîncetat şocul izbirii de realitate! Singleton degusta strugurii, ca un condamnat la pedeapsa capitală căruia i s-a satisfăcut o ultimă dorinţă.

— Schimbul de idei, Throwstone! Ai un imperiu de care eşti mândru, nu-i aşa, dar când vrei un schimb de idei, nici unul dintre locotenenţii sau consilierii imperiali nu se vădeşte potrivit să-ţi dea replica. Mi-ai confecţionat o copie. Ai cocoţat-o în vârful Naţiunilor Unite. De ce nu schimbi idei cu acest fals Q.D. Singleton, dacă are în cap vreuna?

— Câtă trufie şi cât dispreţ în afirmaţia dumitale, autenticule Q.D.S... Toată lumea din care provii şi pe care o serveai se recunoaşte în ea. Trufie prostească! Fiindcă ai adus vorba: ştii cine este, de fapt, omul care ţi-a luat locul de secretar general? Ei bine, află: bastardul lui Archibald Singleton. Conceput cu o sărăntoacă din centrul Italiei. Abandonat acolo fără nici un

frison de cutişoară morală. Pe acest frăţior al dumitale, vitreg, noi l-am găsit, noi l-am şcolit, noi l-am făcut apt de substituire. Cât îţi seamănă, ai văzut singur. Cât de bine te poate înlocui, o constată zeci de consilii, comisii, comitete, tot aparatul ăla al vostru, hipertrofic! A, te-ai schimbat la faţă?

Ciorchinele căzuse dintre degetele prizonierului. Iar tăcerea era una de om strivit.

— Şi ca să nu te mai hrăneşti cu iluzia că există ceva care mă poate opri din drum, că eu mă pot poticni în sistemul vostru de norme, îţi fac un hatâr mare. Îţi împărtăşesc un secret, până acum cunoscut de trei fiinţe, una fiind eu însumi. Ca să-ţi arăt cât de exigent îmi aleg eu oamenii, îţi spun ce a devenit insul care, în tinereţea mea, mi-a măcelărit întreaga familie. Fii atent. A devenit mâna mea dreaptă. Executorul. Făcuse treaba aceea murdară cu un profesionalism desăvârşit. De ce-aş fi trebuit să-mi caut, altundeva, alt killer? Era de-ajuns să mi-l subordonez pe acesta. Mi l-am făcut unealtă, sculă vorbitoare, robot care suprimă. Iar dacă vrei să ştii ce l-a făcut pe dânsul să accepte ipostaza, a fost tocmai logica supraomenească a opţiunii. Alegerea mea l-a înmărmurit. A jurat credinţă. Ei, la asta ce mai zici?

Singleton tăcea. Se afla la doi paşi de abjecţia în stare pură. Se scuturase de paralizia teroarei, dar acesta era singurul fapt pozitiv al bizarei convorbiri din ziua aceea.

Gus, prin telemobil, îl chemă pe Bartolommini. Să i se coboare scara. Dar nu mai înainte ca B.B. să-i confirme, ca şi la sosire, că nici momentul retragerii nu va fi surprins de Norris, de Dewitt, de alţi trepăduşi. Fu clipa când Quentin avu revelaţia Imperiului ca o hidoasă navă în submersiune. O compartimentare strictă, etanşă, oferea securizarea acestei lumi la pândă. Dacă, vreodată, cineva o s-o trimită definitiv

la fund, calea poate fi una singură: străpungerea pereţilor despărţitori, dintr-o parte într-alta.

33

Evadare! Evadarea!

Nu mai era un vis abstract. Cu orice risc, evadarea trebuia forţată, fără cea mai mică întârziere. Prezenţa şefului suprem al uriaşei bande confirmase, ieri, că lui Singleton i se pot destăinui cele mai tainice lucruri, tocmai pentru că acesta nu le poate duce cu sine decât în mormânt.

Logic judecând, totul sta sub semnul imposibilului. Să fugi dintr-un cub de metal scufundat în pământ! Să te laşi bântuit de fantasmele marilor evadaţi, identităţi reale sau ficţiuni literare şi să revezi în minte (chiar dacă numai pentru a respinge, ca perfect inutile) tunelurile scobite cu degetele, zăbrelele tăiate cu lingura, cearşeafurile înnodate în chip de frânghie! Ieri, totuşi, înfruntase bărbăteşte pe însuşi capul caracatiţei, cu tot riscul de a se vedea suprimat pe loc. Astăzi, acestui pas imens în direcţia redobândirii respectului faţă de sine, trebuia să-i urmeze un al doilea, esenţial: acţiunea. Îşi reproşa amarnic tacticile din sinuoasa relaţie cu Gayle, acelea prin care sperase să poată manipula, din aproape în aproape, instabilitatea psihică şi frustrările femeii. Greşise ori, dacă nu, scontase pe un timp mai generos decât i se acorda. Nepoata lui Throwstone trebuia utilizată pur şi simplu ca unealtă a evadării din temniţa poruncită de Throwstone. Chiar dacă, pentru atingerea acestui ţel, mijloacele repugnau omului civilizat care nu avea de ales. Printre lupi, poartă-te ca lupii.

Dewitt adusese masa de prânz. Dacă prizonierul ar fi fost sigur că Abigail avea să coboare în acea după amiază, nici nu s-ar fi atins de mâncare. Dar, adăugată lipsei de somn, un minus de energie în momentul acţiunii plănuite secvenţă cu secvenţă, se putea dovedi nechibzuinţă. Dewitt revenise să retragă tava şi, ca de obicei, verificase atent prezenţa tacâmurilor. Nimic susceptibil de transformarea într-o armă improvizată, chiar dintr-un metal moale, nu rămânea vreodată la dispoziţia sechestratului.

Să ţină şansa, efectiv, cu cei curajoşi? Se pare că e un grăunte de adevăr în această zicere, gândi Q.D.S. la vederea lui Gayle. La orele 17,30 femeia coborâse cu paşi mai puţin repezi decât altădată, motivul fiind unul de ordin practic. Purta pantofi cu toc înalt şi întreaga ei ţinută - rochie de mătase, nuanţa vert-veronese, cu umăr gol, celălalt fiind punctul de sprijin al unui fald conceput cu mult rafinament - se potrivea evenimentului prevăzut pentru ora 19,00: un cocktail la Connecticut Gallery cu primii doi expozanţi.

De fapt, nepoata lui Gus înnoise o rochie, asortase minuţios accesoriile de rigoare şi migălise îndelung la detaliile machiajului tocmai pentru a nu-şi trăda adevărata stare de spirit. Îngrozitoare. Deprimarea era nota dominantă a acesteia, dar, încă şi mai amară, convingerea că niciunul din graţioasele nimicuri care fac buna dispoziţie unei femei nu-i pot fi de folos. Şi numai Frankie era vinovatul.

— "Buna credinţă", mister Singleton! Ţii minte ce-mi ziceai? Ei nu zău, cum mai staţi voi, bărbaţii, cu faimoasa voastră bună credinţă?! Căci, în orice situaţie vă aflaţi personal, tot vă creditaţi, unul pe altul, cu trăsătura asta, inventată pentru credulitatea noastră, a gâştelor!

— Nu înţeleg, Miss Gayle, zise încet prizonierul.

Roşcata se sucea furibund încolo şi încoace, abia acum realizând, din pricina propriei agitaţii lăuntrice, meschinăria spaţiului carceral. Frankie, ah, acest fecior de lele! Ţii minte, domnule, certificatul de bună purtare pe care i-l dădeai, cu recunoscuta dumitale diplomaţie? "Îţi este credincios", îmi ziceai, deşi mijloacele de control sunt inaccesibile. Dumitale, desigur. Dar mie?! Am dovada nesincerităţii lui. Dacă avea pentru mine o umbră de sentiment, nu m-ar fi căutat? Există vreun adevărat îndrăgostit care, locuind în acelaşi oraş cu perechea lui, nu o caută prin toate mijloacele, sau nu inventează unul, când toate celelalte îi sunt refuzate?

— Ţi-am mai spus, Miss Gayle, relaţia voastră este supusă unor constrângeri...

— Lasă-le dracului! Conspirativitate, obligaţii protocolare, tara-ra-ri, tara-ri-ra! Şi ce dacă mi-ai spus? Eu cum am putut să trec peste oprelişti şi să-l sun? De două ori! Şi de două ori m-a repezit, fără menajamente, ca pe ultima nebună. "Acum te comporţi ca o nebună!" - astea au fost cuvintele lui.

Ea continuă să-şi verse amarul, mulţumită de mina întunecată a prizonierului. Din punctul ei de vedere, Singleton, tăcând "apăsat", îi da ei dreptate, recunoscându-şi, tacit, vina de a nu se pricepe, nici el, la oameni.

Muţenia încruntată a lui Quentin Dexter avea cu totul alte cauze. Prima dintre ele era prozaică şi materială: ţinuta lui Abigail. De ce întotdeauna, până azi, venise îmbrăcată sport, cu jachete şi pantaloni şi adidaşi, iar tocmai azi, AZI, un puseu de feminitate ori - mai probabil - vreo obligaţie protocolară din programul serii a hotărât-o să adopte aceste drapaje mătăsoase din care corpul tânăr şi zvelt reclamă dreptul de a atrage priviri şi a denatura decizii?

Dar treaba nu suferea amânare. Azi, acum, sosise ceasul acţiunii. Nici fiţele sentimentaloide ale mascotei clanului, nici propriile sale spaime nu aveau voie să-l întârzie. Toată noaptea trecută (de fapt, încă din momentul plecării lui Throwstone) cântărise sorţii de izbândă. Îi găsise puţini şi firavi. Dar hotărârea tot fusese luată. Trebuia să iasă de-aici şi, indiferent cât sânge l-ar costa, să se târască până într-un loc populat. Acolo, chiar dacă evadatul rănit îşi va găsi moartea înainte de a izbuti să spună un singur cuvânt, misiunea lui ar fi îndeplinită. Cadavrul găsit şi identificat ca fiind Q.D.S. va aduce omenirii un serviciu mult mai substanţial decât toate studiile demografico-sociologice muncite de Q.D.S. pe durata vieţii lui.

— Ce oră este, Miss Gayle?

Ii retezase tirada anti-Frankie la mijlocul unui cuvânt. Gura, cu desenul ei senzual, rămase, o clipă, deschisă. Roşcata furniză, în mod reflex, informaţia cerută. Singleton făcu un efort să aprecieze declinul luminii de afară, în după amiaza ultimei decade din noiembrie. Dacă ieşea acum, întunericul nu este încă atât de gros încât prăbuşirea unui om rănit de moarte să fie confundată cu împleticirea unui beţiv.

— Am întrebat fiindcă, în această ţinută pur şi simplu fermecătoare, ceasul este singurul element oarecum discordant. Frumos şi el, dar nepotrivit pe o încheietură fină.

Gail nu mai auzise de mult un compliment atât de bine plasat. Ce fantastică asemănare între cei doi fraţi, gândi ea, şi ce păcat că, acolo unde încep diferenţele, începe şi indiferenţa... Dar uite că nici indiferenţa nu este bătută în cuie.

— Chiar îţi place cum arăt astăzi? susură ea, şi făcu o piruetă plină de cochetărie. Quentin veni mai aproape.

— Fericiţi cei în onoarea cărora te-ai gătit atât de inspirat. Îmi acorzi privilegiul unei alte piruete, mai lente?

La asta, Gayle lăsă capul uşor pe spate, ca şi cum pereţii cu vagi luciri ale oţel-inoxului ar fi fost imensele oglinzi ale unei săli de bal din Georgia, pe la l860. Se învârti încet. O sută optzeci de grade - şi va ajunge cu ceafa în dreptul feţei admiratorului.

— O, dar seamănă cu o invitaţie la vals. Chiar! Cum ar suna în gura dumitale un “Dansaţi, domni...” ? Cuvântul îi fu sugrumat de antebraţul bărbatului, proptit cu duritate pe gâtul în extensie. Mişcării, după cum se ştie, i se zice “cravată”, persoanei împodobite astfel luându-i-se orice posibilitate să ţipe. Mâna dreaptă a lui Quentin ajungea pe umărul stâng al frumoasei. Stânga lui era liberă să reprime eventualele zbateri ale trupului ţintuit într-un simulacru de îmbrăţişare.

— M-aţi silit să adopt metodele voastre. Fii atentă: nici o mişcare, niciun sunet! Îmi vei fi ostatec, pavăza mea vie în ieşirea de aici. Nu cumva să crezi că aş ezita să-ţi rup gâtul, la cel mai mic semn de insubordonare. Înţelegi?

Cu o vânturare a degetelor dreptei, femeia transmise un mesaj afirmativ.

— Ţi-am urmărit plecările. Ştiu cum ceri coborârea scării. Ai să repeţi comanda întocmai. Vom urca amândoi, treaptă cu treaptă, aşa cum suntem acum. O să mă aperi cu trupul tău. Încă o dată te previn: dacă nu impui celor de afară condiţiile mele, murim împreună.

Trecuseră câteva clipe.

— Suntem înţeleşi?

Limbajul degetelor devenise insuficient. Micul telefon mobil se afla în poşeta lui Abigail şi numai deţinătoarea lui urma să-l folosească. Singleton slăbi, aşadar, strânsoarea. Femeia, îndreptându-şi capul, icni; tuşi de câteva ori; un firicel de salivă i se prelinse pe bărbie, de unde un strop căzu pe braţul bărbătesc, încă proptit sub maxilarul inferior. Quentin nu reacţionă, fireşte,

dar abia își putu cenzura uimirea la primul cuvânt rostit de nepoata căpeteniei, acum, în ipostaza de ostatec:

— Iartă-mă.

Şi mâna ei încercând să-i cureţe, cumva, cămaşa stropită.

Era mai mult decât o declaraţie de cooperare. Singleton, economisind strict gesturile, scotoci prin geantă, îi puse micul aparat de comunicaţie în dreptul gurii și porunci.

— Fii atentă la ce și cum vorbești. Vorbește!

Fu surprins s-o vadă intrând cu multă uşurinţă în rolul impus.

— Sunt gata, vreau să plec, Josh. Coboară-mi scara, te rog.

În biblioteca situată deasupra cubului metalic, Joshua Dewitt tresări din reveria calculelor. Cum se aştepta ca domnişoara să dea dispoziţia ceva mai târziu, conform unui obicei care tindea să devină tradiţie, el compara diversele plasamente avantajoase ale veniturilor sale, sensibil sporite după ultima reuniune, când cu prăbuşirea nenorocitei de Halina. Stopă plăcuta îndeletnicire și se grăbi să pună în mişcare chepengul și scara.

După atâtea săptămâni, Abigail și Quentin știau cât durează, măsurată obiectiv, cursa mecanismului acţionat electronic. Numai că, în strania împrejurare ce crea un singur tot din pavăză și din cel proteguit, cele două identităţi se redefineau în funcţie de perceperea diferită a timpului. Pentru febrilul Quentin, glisarea ducând spre libertate era de o încetineală sadică. Abigail, dimpotrivă, gusta din plin aceeași desfăşurare de clipe; și, în ciuda trupului presat (ba chiar oprimat, nu-i aşa?), ceva dinlăuntrul ei striga un adevăr tulburător: mi-e bine. Ah, ce se întâmplă? Mi-e bine...

Scara metalică, în coborâre, străbătuse cam două treimi din distanţa până la podea. Quentin își apropie gura de urechea femeii, şoptindu-i, imperativ, avertismente, ordine și ameninţări deja formulate. Gândul obsesiv și-l ţinea pentru sine, ca pe o

rugă: “Dă, Doamne, să mă pomenesc undeva în inima oraşului, nu în cine ştie ce paragină pustie, altminteri mor de pomană”.

Continua să pândească scara, s-o ţină strâns pe ostatecă, să şoptească în scoica urechii acesteia nişte poncifuri de prin filme, care în gura lui sunau străin, presărate cu “Dacă ţii la viaţă...” şi “

Dacă îndrăzneşti să...” Habar n-avea că, din motive neanalizabile, auzul femeii exasperate de neglijările sistematice ale lui Frankie despărţea şoaptele încâlcite de sensul lor ameninţător, că din tot ce vroia el să-i transmită nu rămânea decât respiraţia fierbinte, şuierul pătimaş. Primite cu o voluptoasă stupoare. Şi urechii lui Gayle îi era bine.

Prima treaptă înţepenind la treizeci de centimetri de podea, prizonierul îşi împinse înainte pavăza vie. Roşcata, peste gâtul căreia Singleton se pregătea, nu fără stângăcie, să aplice iar strânsoarea “cravatei”, avu o crispare. “Aşa nu pot să urc”, îl avertiză ea, cu mişcări ale buzelor exagerat de clare, compensând sunetele lipsă. Evadarea se izbea de un fleac anatomic. Dacă s-ar fi mers pe loc drept, sau chiar dacă s-ar fi coborât o scară, “cravata” ar fi fost posibilă. Cu urcarea, aceeaşi figură era incompatibilă.

“Aşa-i, nu merge”, şopti el dezolat.

Ei i se păru dureros de tânăr acest om. Cum de spusese Gus - şi nu doar o dată - că Singleton este cu patru ani mai bătrân decât Frankie? Nu se poate. Pare mai tânăr. S-o datoreze faptului că e inocent? Cu siguranţă. Iată-l, încearcă acum să-i fixeze umărul, cel mulat în mătase, nu cel dezgolit. Antebraţul petrecut peste bust - dar cu câtă stinghereală o face! -, în intenţie gest brutal, constrângător, devine în fapt substitut de mângâiere. Şi sânilor le era bine. Atât de bine, încât ceea ce urma să întreprindă, pe furiş, mâna liberă a femeii era, din perspectiva lor, o trădare.

Lăsată să-şi modifice, uşor, poziţia corpului, Abigail atinse cu vârful arătătorului unul din butoanele minuscule ale ceasului brăţară. Nu degeaba criticase admiratorul improvizat dimensiunile acelui ceas, mai degrabă cronometru de arbitru decât bijuterie de damă. Cei doi erau pe trepte, ea pe a treia, el pe a doua treaptă, când gestul ascuns al femeii declanşa dispozitivul electric încorporat în materialul metalic al scării. Scara, din acel moment, se află sub tensiune. Un şoc electric, antecalculat la limita suportabilităţii unui organism uman, îi zvârli la podea pe amândoi, ca pe nişte popice doborâte de o bilă năpraznică. Se rostogoliră, unul peste altul, ştergând şi ultimele graniţe convenţionale dintre temniceră şi întemniţat, ostatecă şi răpitor.

— Aţi spus ceva, Miss Abigail? se auzi vocea lui Joshua Dewitt al cărui punct de pază îl ţinea, din fericire, relativ departe de pătratul chepengului. Aveţi vreo problemă?

Oricât de ameţită era nepoata lui Gus de zdravăna scuturătură, nu uitase deloc că, dacă în câteva secunde nu-i răspunde lui Dewitt, acesta, alarmat, o va zări zăcând pe podeaua metalică şi va năvăli s-o “salveze”. Cu un efort considerabil îşi recuperă micul walkie-talkie, îl acţionă şi rosti în aparat, cu o voce imperceptibil alterată:

— Nimic special, Joshua, decât că m-am răzgândit. Mai am puţină treabă. Ridică scara. Te rechem eu mai târziu.

Privind, de jos, cum treptele de pe care fuseseră îmbrânciţi atât de violent se retrăgeau lent către plafon, cei doi erau puşi în situaţia de a reconsidera relaţia dintre dânşii, după eşuarea tentativei. Nimic mai firesc decât amestecul de buimăceală şi deprimare la Singleton. Dacă hotărârea de a evada cu orice preţ îl ridicase în proprii ochi, lamentabilul eşec îl cufunda în confuzie şi ruşine. Gayle, pentru care sfârşitul aventurii era previzibil,

din moment ce ea îl provocase, trăia o detaşare vecină cu compasiunea. Convinsă că evadatul ratat nu va îndrăzni să rupă nici tăcerea, nici nemişcarea, se simţi datoare să ia iniţiativa.

— Pantoful meu, te rog.

Prizonierul, tresărind, se reinseră în real. Din pricina căderii, roşcata avea un picior desculţ. Quentin nu întrevăzu altă soluţie decât să întindă un braţ, să culeagă elegantul escarpen confecţionat din piele de şarpe, apoi să se răsucească în direcţia opusă şi, cuprinzând delicat în palmă călcâiul în ciorap de mătase, să faciliteze încălţarea. Deşi toate aceste mici acţiuni se petreceau la nivelul podelei, ele se "potriveau" imaginii unui adevărat domn, spre deosebire de ipostazele din minutele anterioare.

În locul izbucnirii la care se aştepta, se pomeni mustrat cu o ironie tandră.

— Să te ferească Dumnezeu de prostia omului deştept, zice lumea. Quentin dragă, nu te credeam atât de naiv încât să-ţi închipui că la proiectul acestei colivii nu s-a prevăzut nici o barieră în calea gesturilor necugetate. Te-a indus în eroare faptul că nu eşti supravegheat printr-o cameră video? Nu s-a amplasat aşa ceva, pentru că sus este un spaţiu expus, e - dacă vrei să ştii - biblioteca unei mari fundaţii caritabile. N-avem nici un chef ca vreun intrus întâmplător să surprindă mecanismul. Reprezinţi un secret prea preţios pentru noi, ca să riscăm una ca asta.

Abia rostise ultima frază, şi Abigail îşi muşcă limba. Aceste afirmaţii la persoana întâia plural riscau să distrugă toată vraja unei intimităţi iscată atât de miraculos pe parcursul încercării de fugă. În locul lor trebuie pus, limpede, un Eu.

— Ascultă-mă. Eu îţi făgăduiesc...

(Venise foarte aproape de el, prin aceasta silindu-l să se ridice, apoi lipise palma ei îngustă de pieptul lui şi continuarea

angajamentului i-o rostise în şoaptă, la ureche. Căci acest Quentin era uluitor prin asemănarea cu fratele său vitreg; era un Frank nestricat de viclenie, neschimonosit de răutate, demn de protecţia ei în adâncul atâtor nenorociri).

-... să nu afle nimeni, niciodată, nimic despre încercarea de astăzi. Pe copilul inocent care am fost, pe Muriel, ţi-o jur. Crede-mă.

El murmură:

— Te cred. Îţi mulţumesc.

Palma lui Gayle se retrase încet, cu teama bruscării concluziilor, parcă. Totuşi femeia le văzu, ca pe un filigran de bancnotă. Sheherezada deconspirase povestea clanului, depăşindu-şi nepermis mandatul. Complicitatea cu prizonierul slujea însă, atunci, securităţii iubitului ei. Acum, complicitatea părea aceeaşi, figurile păreau aidoma, numai că sub efigia lui Frank glisa, insinuându-se, ocupând tot ovalul, efigia lui Quentin.

34

Frank se pregătea să încheie o nouă zi de lucru în Palatul Naţiunilor. O zi foarte bună. Instalarea lui Timothy Salado la cârma Comisiei Economice a ONU decursese perfect, ca orice schimbare aşteptată şi atent pregătită. De altfel, principiul "la şef nou - echipă nouă" devenise cutumă în aparatul celei mai reprezentative organizaţii internaţionale, iar discursul de instalare şi, mai apoi, "indiscreţiile programate" ale noului secretar general anunţaseră iminenţa primenirilor. Mulţi erau chiar miraţi că Singleton, cunoscut ca un om hotărât şi rapid în decizii, nu şi-a format încă staff-ul.

Acum începuse.

Tim Salado - în acel post fusese o mutare de ultima oră pe tabla de şah a lui Gus. Urmau încă două: Paul Jacoby la Legislaţie şi, simultan, Nazim Bennazim la Problematica Mediului. Deşi Creierul se grăbea, mişcările nu erau pripite; el ştia prea bine că forţa ONU stă în reţeaua de comitete, comisii, organisme şi instituţii conexe cu vastă capacitate de acţiune în teritoriu şi, precumpănitor, cu uşi larg deschise la autorităţi naţionale şi regionale. Pe această putere conta Gus când hotărâse să preia direct controlul departamentelor esenţiale pentru strategia Imperiului. Persoanele oferite de el erau "curate", instruite, titrate în colegiile, universităţile şi academiile sponsorizate de Charity; foştii bursieri ai prestigioasei Fundaţii vorbeau acelaşi limbaj profesional cu specialiştii de marcă ai Organizaţiei Naţiunilor Unite; deci cine, ce să zică? Cât despre Frank... Ce rol rezervase Creierul uzurpatorului? El era cel desemnat să dirijeze, din vârful oficial al piramidei, mişcările; să confere credibilitate şi autoritate emisarilor Imperiului în acţiunile aflate pe rol ori în pregătire; şi uneori, să le dea gir prin prezenţa şi implicarea sa nemijlocită -cum se va întâmpla şi în cazul parafării acordurilor integrate "Operaţiunii Est".

Oricum, pentru ziua de azi, Frank se putea felicita. Fusese o zi bună, dintr-un lung şir de zile la fel de reuşite. Dacă zănateca de Abigail mi-ar da, dracului, pace - se pomeni el gândind - absolut totul, pe toate planurile, ar fi O.K.

Rotind uşor fotoliul în care trona, o rotire care, în mai puţin de două luni, îi devenise familiară, Frank examina agenda cu obligaţiunile protocolare din următoarele trei zile. Era o treabă rezervată pentru ultima parte a programului. Doamna Elisabeth Knight, şefa protocolului, îi prezentase încă de alaltăieri solicitările; opţiunea aparţinea Secretarului General.

Uneori era simplu să aleagă, alteori, nu. Iată, pentru mâine seară, recepţia de la consulatul Federaţiei Ruse se suprapune, în timp, recepţiei organizate acasă de Joao Pereira da Silva e Torres, şeful reprezentanţei naţionale a Braziliei. Dificultatea constă în faptul că brazilianul a mai fost refuzat o dată, deci ar avea prioritate acum, numai că nimeni nu vrea să intre în gura lui Maxim Feodorovici Bezloşadnâi, care tocmai împlineşte 60 de ani şi este diplomatul cu cele mai mari şanse să succeadă actualului titular al ministerului rus de externe. Brazilianul va trebui consolat printr-o scrisoare de scuze bine ticluită, chiar frumoasă.

Ceru prin interfon:

— Să vină şefa protocolului.

Aşteptând, Frank îşi luă ceea ce el numea "vacanţa celor şaizeci de secunde". Înclină bărbia în piept şi, cu câte două degete, îşi masă tâmplele. Uşa capitonată se deschise.

— Ce-i cu dumneata? întrebă el văzând-o intrând pe Hazel Zimmermann. Unde-i doamna Betsy? Pe ea am chemat-o.

Fu rândul lui Hazel să se mire, mai discret însă.

— Doamna Betsy mi-a spus că ştiţi... Că dumneavoastră aţi învoit-o... Pentru moment îi ţin locul. Fiica ei se căsătoreşte astăzi.

— Ah, da! Scuză-mă, uitasem. Elaine a ei se mărită.

Frank îşi reproşa mica eclipsă; era un fleac, dar îşi propusese să fie atent şi la mărunţişuri. Hazel, de partea ei, regreta că nunta drăgălaşei Elaine Knight o obligase să dea faţă cu Singleton. Ar fi dorit să evite stânjenitoare contacte oficiale, pentru a nu deranja somnul veşnic al celorlalte, uitatele...

Secretarul general se interesă unde şi la ce oră are loc ceremonia, şi o rugă pe Hazel să se îngrijească de trimiterea, în contul lui personal, a unui buchet de flori. Apoi trecu la chestiunea menajării orgoliului sud-americanilor, în speţă

scrisoarea de scuze pentru absenţa de la recepţia domnului Joao Pereira da Silva e Torres. Avea Hazel sugestii concrete pentru text? Să depăşească simpla rutină diplomatică, să aibă căldura relaţiei de la om la om. Locţiitoarea de o zi a doamnei Betsy medită foarte puţin, după care propuse o versiune perfect corespunzătoare proiectului şi realmente imposibil de încadrat în vreo formulă curentă. Frank fu atât de mulţumit, încât luă o hârtie cu antetul Secretarului General şi începu să aştearnă, cu o grafie îngrijită, cele trei-patru fraze propuse de doamna Zimmermann. Aceasta întrebă dacă se poate retrage.

— Nu, rămâi câteva clipe, te rog. Închei îndată şi vei putea să expediezi scrisoarea prin curier, imediat.

Interfonul vibră uşor şi vocea muzicală a şefei de cabinet, Ingrid Porter, se auzi, plăcută şi liniştitoare ca un sedativ:

— Din partea lui Charity World Fundation vi se solicită o întrevedere de maximum cinci minute. Se află aici domnul...

— Să intre, să intre! aprobă grăbit Frank, fără să-şi ridice ochii de pe textul adresat şefului reprezentanţei naţionale a Republicii Federative a Braziliei.

Intrând, Rudolph Leacock, căci el era trimisul Fundaţiei Charity, percepu - cu un ochi fără greş, de expert - tabloul vastei încăperi, cu cele două personaje ce o populau, în atitudinile respective: Frank terminând ceva de scris, o femeie aşteptând să preia hârtia, dublă acţiune care se desfăşură, ba se şi încheie în mai puţin de douăsprezece secunde.

— Mulţumesc, Hazel. Mi-ai fost de real ajutor. Luaţi loc, domnule Leacock. Imediat sunt al dumneavoastră. Femeia se retrase din cabinet, cu acea artă a mişcării discrete, cultivată la personalul de bază al Palatului Naţiunilor; în plus, poate, cu mulţumirea că sosirea unui oaspete a scurtat prezenţa ei în biroul lui Quentin.

— Ce vă aduce la mine? se interesă Frankie. Concomitent cu această intervenţie, impostorul semnaliza prin mimică şi gesturi, un avertisment: aici, în aceste birouri, nu se poate vorbi despre treburile Imperiului. Rudolph Leacock confirmă printr-un zâmbet rece ca gheaţa - ştie, el o ştie —, apoi rosti câteva cuvinte, a căror normalitate ar fi sunat bine până şi analistului ce ar fi purecat o eventuală înregistrare a discuţiei.

— Mă aflu în Palatul Naţiunilor pentru a-l felicita pe Tim Salado, cu prilejul instalării sale în importanta funcţie pe care i-aţi încredinţat-o astăzi. Îl cunosc de mult, mi-a fost coleg, întâi ca bursier, apoi în cadrul instituţiilor sponsorizate de Fundaţia Charity.Îmi permiteţi?

Nu era o întrebare care aştepta răspuns. Rolf detaşă singur o foaie dintr-un bloc-notes aflat pe uriaşul birou al Secretarului General şi începu să scrie ceva pe ea, cu repeziciune, în timp ce, cu un debit mult mai sărac decât înainte, continua să explice de ce a venit.

— Profitând de ocazie, ţineam să întăresc, prin viu grai, o invitaţie... care vă va parveni oficial în două-trei zile... E vorba de o acţiune importantă a Fundaţiei în folosul nevăzătorilor... Ne-ar bucura să onoraţi lansarea colectei cu prezenţa dumneavoastră...

Terminase mesajul verbal, odată cu textul mâzgălit, în grabă, cu caractere mari şi nervoase. Înainte de a-l înmâna gazdei, sublinie ceva cu trei linii, trasate violent de parcă erau lovituri de bici.

Falsul Singleton, stupefiat, citi:

— Ţi s-a indicat categoric: NU AI VOIE să scrii nimic de mână, în afara semnăturii! Ai comis adineauri, sub ochii mei, O GAFă PERICULOASă. Câte d-astea faci pe zi?! De exemplu, de unde ştii cum mă cheamă, dacă secretara ta, la interfon, nici n-a apucat să-ţi spună cine a venit de la Charity? BAGă DE SEAMă!

Admonestarea şi avertismentul erau, în sine, motive suficiente pentru ca Frank să devină livid. În plus, tânărul lup îl privea cu un soi de dispreţ crud. Îi luase hârtia din mâini, dar i-o mai ţinea suspendată în dreptul ochilor hâţânând-o încet, ca pentru uzul unui cretin în capul căruia te căzneşti să vâri primele litere din alfabet; în fine, rupse demonstrativ petecul de hârtie în bucăţele din ce în ce mai mărunte, până aproape de dimensiunea unor confetti. Pe acestea le vârî într-un portofel. Învaţă lecţia prudenţei, idiotule, acesta era, indubitabil, sensul întregii pantomime.

— Vă sunt profund recunoscător pentru minutele acordate, domnule secretar general, cu atât mai mult cu cât acum, la începutul mandatului, timpul vă este deosebit de preţios. Mult succes - şi din partea Iui Charity World Fundation, care ar fi onorată, repet, să vă aibă ca oaspete.

Uşa se închise în urma vizitatorului nepoftit. Frank se prăbuşi în jilţul său de Secretar General şi îşi cuprinse capul în mâini. Oribilă situaţie! Să te strecori cu dibăcie, vreme de săptămâni, printre atâtea capcane, să-ţi faci treaba fără greşeală, pe un teren minat, şi poftim, unica eroare de parcurs să se întâmple tocmai sub ochii bestiei de Rolf... O să se ducă întins la sfânta treime, cu pâra! Nici n-a mai stat să-mi spună pentru ce venise de fapt. E ridicol să cred că nu-mi aducea un mesaj important. Clar: l-a lăsat baltă în momentul când m-a prins în flagrant delict de neglijenţă! Trebuie să reduc imediat proporţiile incidentului. Nenorocita aia de scrisoare olografă către brazilian trebuie să dispară, tocată mărunt. Mi-a arătat, fiara de Rolf, cum!

Lăsând dracului interfonul, se repezi personal în camera şefei de cabinet.

— Să vină urgent la mine Hazel Zimmermann, ceru el, fără a reuşi să confere vocii calmul dorit.

Aşteptă, în biroul său, ca pe ghimpi. Trecând prin sită, febril, modalităţile de apărare ulterioară în faţa unui Gus deosebit de sever, se enervă că nu găseşte nimic ca lumea. Bine, bine, o să te mai gândeşti la asta, e timp, îşi zise el şi, în clipa următoare se enervă la pătrat din cauza acestui bine-bine, automatism mental tâmpit. Ce era bine, în acest sfârşit de program al zilei?!

Chiar din cadrul uşii, Hazel fu somată:

— Vreau textul de adineauri.

— Scrisoarea dumneavoastră către domnul da Silva e Torres?

— Care alta?! Adu-mi-o imediat înapoi! Funcţionara, nedumerită, replică politicos:

— Iertaţi-mă, domnule Secretar General, dar - aşa cum aţi solicitat -mesajul a fost expediat fără întârziere, prin curier.

— Cuuum? răcni Frank. Se propti cu ambii pumni în marginea biroului. Glasul, mişcarea, respiraţia lui împrumutaseră brusc ceva din reflexele unei sălbăticiuni hărţuite, înnebunită de spaimă. Vreau să modific textul, nu-nţelegi? Opreşte curierul! Întoarce-l, dacă s-a dus! Fă ce ştii şi adu-mi scrisoarea! Fără discuţii! Acum!

“Dumnezeule, ce se petrece cu cei ajunşi în vârful puterii este incredibil. Dacă până şi un om ca Singleton...!”Încercând să nu depăşească măsura dar nici să se lase călcată-n picioare, Hazel, de lângă uşă, rosti ferm:

— Voi încerca imposibilul, sir. Dar mi se pare absurd să ţipaţi la o funcţionară pentru “vina” de a vă fi îndeplinit foarte prompt un ordin de serviciu.

Ieşi rapid pentru că n-avea, oricum, chef să asculte alte ocări nemeritate.

Frank măsura cabinetul în lung şi-n lat. Îşi amintea starea de panică din episodul conferinţei de presă, la anunţarea alesului în postul de Secretar General. Și atunci, la întrebarea

unui ziarist, se pierduse cu totul, incapabil să ofere un amănunt din biografia lui Singleton cel substituit. Noroc de bătrânul Archie; noroc de intervenţia sa lămuritoare. Dar astăzi Frank avea de-a face cu un pericol mai grav. Grăuntele de nisip capabil să blocheze un mecanism impecabil şi uriaş, avea forma unor rânduri scrise de mână, semnate Quentin D. Singleton, Secretar General al ONU. Nu trebuia să fii expert grafolog ca, alăturând scrisoarea către brazilian de orice text rămas în acest palat de la veritabilul Singleton, să obţii o probă irefutabilă a imposturii. Şi s-o pui în lumină. Ticălosul de Rolf ştie el ce ştie...

Îi solicită secretarei, prin dictafon:

— Un ceai, te rog. Să fie fierbinte.

Hazel se duse glonţ la oficiul curierilor speciali. Avea noroc: plicul nu plecase încă. Şeful serviciului se miră puţin auzind de revocarea expedierii, dar se manifestă printr-o ridicare din umeri, şi atât. “Asta pentru că dânsul nu l-a auzit pe şeful cel mare ţipând ca în gură de şarpe”, reflectă Hazel, a cărei con—sternare, în loc să scadă odată cu recuperarea scrisorii, crescu, dospită de curiozitate. Doar ea însăşi, Hazel, formulase cele câteva fraze în esenţă strict protocolare, prin care Secretarul General îndulcea pilula absenţei sale de la recepţia brazilianului. Ce naiba se ascunde într-o răzgândire încărcată cu o mânie atât de disproporţionată? Dacă detaliul unei activităţi de rutină stârneşte atâţia nervi, cum o să poarte Quentin, pe umerii săi, colosala răspundere a muncii cu care abia a fost investit?

Simţi nevoia să gândească pe îndelete la această problemă. Diseară, mâine... Acum, deocamdată, refăcea în sens invers traseul pe care-l străbătuse şi, cu bizarul plic între degete, traversa lungi coridoare aşternute cu mochete, prin faţa nenumăratelor uşi diferenţiate doar prin tăbliţele cu numele şi funcţia celui ce lucrează acolo. Trecu şi prin faţa biroului ei.

Îl depăşi chiar cu vreo doi metri, dar, cedând unei inspiraţii de moment, se întoarse şi intră. Scoase din plic hârtia cu textul manuscris, o amplasă pe copiatorul de serviciu, urmări pâlpâirea palidă a maşinii, apoi reintroduse originalul în plic, iar copia, în sertarul pe care-l încuie. Părăsi biroul şi îşi continuă drumul.

Oboseala, nervozitatea, durerea tâmplelor, jena pleoapelor, iritarea crescută din dezvelirea propriilor greşeli, spaima de efectele inevitabilului raport al lui Rolf, înfrigurarea aşteptării clipei când documentul acuzator va fi adus şi distrus, toate acestea puteau fi anulate printr-un ceai fierbinte? Fie chiar şi asociat cu un calmant?

Pentru a fi sorbit imediat, ceaiul adus era prea fierbinte. Ingrid Porter executase ordinul ad-litteram şi, pe când avansase către biroul şefului cu tăviţa în echilibru, aruncase o privire îngrijorată asupra domnului Secretar General. Niciodată nu-l mai surprinsese într-o asemenea agitaţie, şi atât de stângaci ascunsă. Domnul Singleton părea a se uita furios la suportul de pahar, piesă frumoasă, lucrată din argint vechi.

— Să nu intre absolut nimeni, cu excepţia lui Hazel Zimmermann. Pe ea, însă, nu cumva s-o reţii. Nici o secundă! Este o urgenţă de rezolvat. Clar?

— Am înţeles, sir.

Singur, Frank s-a aplecat asupra fuiorului de aburi emanaţi din ceai. Cu câteva minute în urmă îşi frecase o pleoapă, ca să anihileze o mâncărime pur nervoasă. Dar rezultatul acestei nesăbuinţe era o iritare locală autoprovocată. Sperând ca aburul să potolească inflamarea de la baza genelor, şi-a înclinat fruntea şi mai accentuat, cu ochiul dureros holbat dar împăienjenit, cu celălalt strâns bine. Totul era o suită de stângăcii întâmplate unui ins care şi-a pierdut cumpătul. Ceva, un obiect cât fulgul

de uşor şi aproape tot atât de fin se desprinse din lăcaşul său pentru ca, abia clipocind, să dispară în paharul cu ceai aburind.

Frank scoase cea mai murdară dintre înjurăturile ştiute. Smuci sălbatic toarta suportului din argint.

Vărsă pe mână stropi care-l fripseră. Cufundă linguriţa în încercarea de a pescui rapid ceea ce pierduse.

— Am zis ori nu - să nu intre nimeni?! zbieră el panicat, uitând că interdicţia exceptase în mod expres o anumită persoană, şi că tocmai acea persoană avansa în acea clipă către birou, cu plicul ţinut în mâna întinsă.

— Iată scrisoarea, sir. Sper că... Dumnezeule! Ce-aţi păţit?! Încremenită, Hazel se uita la ocupantul impozantului birou, un domn care susţinu o secundă, numai o secundă, dialogul privirilor, mai înainte de a avea inspiraţia să şi-o ascundă pe-a sa, întorcându-se cu spatele şi mârâind:

— Nimic important. Am vărsat puţin ceai. Mulţumesc pentru efort. E-n ordine, poţi pleca.

"N-a avut timp să observe", se încredinţa Frank, prea bulversat de cascada ghinioanelor ca să nu se agaţe cu toată puterea de această convingere.

Afară, traversând anticamera, apoi coridoarele, până la scaunul biroului ei, Hazel nu-şi mai revenea din buimăceală.

Nu. N-a fost halucinaţie. Secretarul General al Naţiunilor Unite o privise cu o pereche de irişi ceacâri.

Avea un ochi albastru. Celălalt, lucind între pleoape înroşite, era negru.

35

Hazel revenise acasă atât de răvăşită de întâmplările zilei de lucru, încât tot programul domestic era făcut zob; iar Bernie, victima acestei răsturnări, încerca din răsputeri să dimensioneze, metodic şi calm, evenimentele. Nu-şi pregătiseră masa, nici măcar nu se instalaseră în starea de spirit graţie căreia îţi tihneşte să mănânci.

De mai bine de o oră, întorceau pe toate feţele relatarea. “Te rog, nu-mi fă comentariu, ceruse Bernie. Povesteşte-mi exact cum a fost. Ca să înţeleg”. Hazel recunoştea că nu poate fi perfect obiectivă, cum i-o cerea Bernie. Prea era marcată emoţional de ciudăţenia faptelor şi, mai ales, de gravitatea concluziei la care ajunsese. Acum îşi punea toate speranţele în luciditatea soţului. Ar fi apelat la judecata lui indiferent de profesiunea practicată. Că împărţea bunele şi relele existenţei cu un subofiţer de poliţie, asta era o șansă în plus.

— Dragă, hai să recapitulăm. În esenţă, tu ai ajuns să crezi într-o poveste senzaţională: că pe scaunul Secretarului General ONU s-a aşezat, nu se ştie cum, nici de când, o persoană ce n-are de-a face cu titularul funcţiei, Quentin D. Singleton. Așa gândești?

Regăsindu-l formulat atât de tranşant, Hazel se sperie de propriul ei gând. Trebui însă să recunoască:

— Corect, Bernie. Așa este.

— Hai să analizăm argumentele, atunci. Pentru tine, faptul că ocupantul biroului are ochii în două culori diferite ar fi o probă decisivă...

— Nu asta e problema, Bernie. Întotdeauna omul ăsta se uită la lume cu o pereche de ochi albaştri, iar azi, în biroul lui, îl găsesc, deodată, cu un ochi negru şi lucios, ca un galoş. Metamorfoza subită, asta-i problema.

— Stai, stai, stai... Mai întâi: eşti sigură că ai văzut bine? Uneori, în funcţie de lumină...

— Exclus. N-am avut la dispoziţie decât o clipă, fiindcă după aceea personajul s-a răsucit şi m-a concediat, dar de adevărul acestei diferenţe, răspund.

— Bun, acceptă Bernie. În al doilea rând: de ce excluzi ipoteza că Singleton e miop, are dintotdeauna irişi negri, însă, din cochetărie, la cererea nevesti-si sau din dracu ştie ce alt motiv, şi-a ales lentile de contact albastre? Iar tu l-ai surprins exact în momentul când îi picase, ori îşi scosese singur una dintre ele? Hazel tăcu. Nu-i putea spune soţului ei de ce această ipoteză este falsă şi trebuie exclusă. Din tot Palatul Naţiunilor, cu un personal de ordinul miilor, ea este singura fiinţă care ştie prea bine, prin intimitate, că Q.D.S nu are dioptrii, nu a purtat - din nici o pricină - lentile de contact, iar nuanţa ochilor săi este un azur adânc, ca atmosfera Terrei observată de pe Lună. Dar astea erau lucruri care trebuiau să-i rămână ascunse lui Bernie.

— Cât despre primirea cu ţipete şi spume, aia cu Am Zis Să Nu Intre Nimeni, ce vrei, scumpa mea, asta e reacţia omenească la flagrantul delict de handicap. Indiferent de sex, vârstă sau funcţie, orice persoană surprinsă de o alta când îşi aranjează peruca, proteza dentară şi orice alt artifex asemănător se va comporta urât, nesociabil, măgăreşte.

Hazel, suferind că e nevoită să ascundă informaţia aptă să spulbere contraargumentele lui Bernie, se încăpăţâna:

— Teoretic, tu ai dreptate. Dar noi, cei care am lucrat cu Singleton în Comisia pentru Demografie şi Calitatea Vieţii simţim că Singleton-ul instalat la Secretariatul General e altfel. Nu răspunde adecvat la semnalele din jur. Ca şi cum o amnezie ciudată i-ar fi spălat memoria.

Bernie râse scurt, fără pic de veselie.

— Amnezie? Ciudată, pe dracu... Astea sunt obişnuitele înfumurări ale celor cocoţaţi la şefie. Cu cât mai sus, cu atât mai “amnezici” !

— Ştiu, dar mă refer la altceva. Dacă l-ai fi cunoscut pe Singleton, ai merge pe intuiţia mea. Eu vorbeam de faptul că omul nu recunoaşte la propriu oamenii cu care a lucrat mult timp. Ia în considerare acest argument, Bernie, şi trece-l pe lista probelor.

— Argumentul nu e niciodată probă, replică Bernie ca un om de meserie, nu ca un soţ complezent.

Hazel rămase cu privirea în gol, în vreme ce îşi sucea încet pe deget inelul cu patru safire, primit la prima aniversare a căsătoriei lor.

— Bine. Atunci, dacă îngustezi atât domeniul probelor, de ce nu examinezi mai atent chestiunea scrisorii de scuze către brazilian? Adică nu scrisoarea în sine, care e nevinovată, cât răzgândirile, agitaţia, panica legate de expedierea ei...

— De unde ştii tu, scumpo, că scrisoarea n-avea vicii de procedură?

— Păi, ţi-am arătat copia ei!

— Asta nu înseamnă nimic, eu sunt un ignorant în materie de protocol ONU. Nici tu n-ai lucrat acolo decât o zi. Poate că doamna Betsy Knight i-ar găsi textului nişte scăpări de neiertat.

Era o presupunere la care Hazel nu putea contrapune nimic. Se uita oarecum absentă la copia scrisorii prin care domnul Quentin D. Singleton, secretar general, ar fi stins resentimentele de gazdă frustrată ale domnului Joao Pereira da Silva e Torres, reprezentantul Republicii Federative a Braziliei la ONU.

— Ştii ce-i curios, Bernie, în treaba asta? Stăteam mai deunăzi la o cafea, către finalul pauzei de prânz, cu câteva secretare de la

mai multe comisii. Fiecare zicea ba una, ba alta, cam fără şir, dar nimic adormitor; ca între femei şi colege. Şi nu-mi aduc aminte cine a pomenit o chestie. Domnul Singleton nu pune apostile pe materiale, nici nu le adaugă vreo notiţă. Nici măcar două-trei vorbe, acolo, Multiplicaţi acest document, ori Difuzaţi-l în n copii etc. Nu. El ori semnează, ori respinge prin nesemnare. Şi cea mai bătrână dintre secretare a confirmat. Da. Este exact. Dintre câţi secretari generali a văzut ea perindându-se, Quentin D. Singleton este primul şi singurul care, în afară de propria semnătură, nu pune pe hârtie nici un cuvânt scris de mâna lui. Ce zici de asta, Bernie?

— E de discutat; dar tot în zona ipotezelor rătăcim. Ce-i drept, o semnătură se poate plastografia, dacă impostura este exersată vreme îndelungată. Din acest punct de vedere, să zicem că mişcăm un pion înainte. În schimb, pentru a reproduce scrisul altcuiva, deci toate literele, cu respectarea tuturor caracteristicilor de duet, format, înclinaţie, spaţiere, plus o mie de amănunte subtile, trebuie talent de plastograf, modelul de plastografiat, timp suficient pentru revizuirea sub lupă a plastografierii. Or, spui că textul scrisorii de scuză a fost aşternut dintr-o bucată, în timp ce tu te aflai acolo, în birou...

— Mda, încurcată istorie, ai dreptate. Bernie, ştii că mi s-a făcut foame? Ce-ar fi să te repezi până la Mc. Donald’s şi să aduci ceva de-acolo? Ne-am luat cu vorba şi postim de atâtea ore. După ce mâncăm, poate o să gândim mai limpede.

Soţul se ridică prompt, aproape bucuros de întrerupere. Colabora la descâlcirea problemei care o frământa pe Hazel, dar nu fără a se întreba, totuşi, ce e cu această neobişnuită aprindere. Era intrigat să descopere, la o fire atât de echilibrată, o implicare aproape pasională. Deşi, dacă un procent din conexiunile avansate de ea era real, atunci chiar că merita

să iei foc. Cufundându-și mâinile în buzunarele canadienei, Bernie traversă strada și nu se mai gândi la altceva decât la îndoielnicele avantaje ale unui cheeseburger asupra unei plăcinte cu dovleac.

Hazel încercase, de fapt, senzații dintre cele mai felurite, numai foame, nu. Expedierea lui Bernie fusese o diversiune. Soțul ei, dacă nu era dislocat printr-un pretext oarecare, avea să ajungă singur la concluzia premiselor pe care le desfășurase: Singleton, mai exact cel ce se ascundea sub această identitate, greșise grav atunci când a dat aparatului funcționăresc un document olograf, nu când, răzgândindu-se, a zbierat să-i fie adus înapoi! Așa se explică momentul lui de panică; era trezirea la regulile conspiratorului, întoarcerea la normalitatea lui de intrus a cărui deviză de aur este SĂ NU LAȘI PROBE!

Femeia sări în picioare. Curios, începu să alerge prin casă. Nu într-un zigzag buimac. Alergă spre debara, de unde trase afară o scăriță mobilă, cadru metalic cu trepte înguste, din lemn. Cu această piesă în brațe, se repezi înapoi în living, unde unul dintre pereți era acoperit de rafturile unei biblioteci cu câteva sute de volume. Plasă scărița în mijloc, se cățără cu repeziciune până pe treapta cea mai de sus, examină atent titlurile cărților, alese "A History of Venise", scoase cartea din raft și, deschizând-o cu febrilitate, extrase de acolo o foaie de hârtie de dimensiunea unui caiet obișnuit. Coborî și se grăbi să readucă scărița în debara, alături de niște haltere cu cercuri, un cric, o jantă auto și două perechi de schiuri vechi.

Toată această cascadă de gesturi fusese provocată de una dintre considerațiile lui Bernie. Enumerând condițiile unei plastografii cu oarecare șansă de reușită, Bernie rostise cuvintele "model de plastografiat". Hazel avea, și nu uitase niciodată unde l-a pus, un bilet de-al lui Quentin din cea de a

doua dimineaţă la Taipe, după o noapte petrecută împreună. Trezit cu mult înaintea ei, bărbatul atenuase şocul "locului gol" printr-o glumă tandră, scrisă în termeni suficient de insoliţi pe prima bucată de hârtie aflată la îndemână. Fericirea efemeră bătuse din aripi, acolo, amestec de uimire, recunoştinţă, dar şi iluzie că, într-o insulă de la capătul lumii, Formosa, şi numai acolo, totul se poate...

Cele două texte, puse unul lângă altul, nu lăsau nici un dubiu: fuseseră scrise de două persoane diferite.

Hazel s-ar fi putut felicita pentru adeverirea suspiciunilor sale, dacă opţiunea la care era chemată, agravată de timpul redus la minute (Mc Donalds din cartier este la o aruncătură de băţ, iar Bernie-cel-de-toate-zilele este expeditiv în materie de meniuri) n-ar fi reclamat din partea ei un sacrificiu pur şi simplu dramatic. Pentru numele lui Dumnezeu, ce avea de făcut?

Dacă arăta biletul, ce se alegea de viaţa ei cu Bernie?

Dacă nu-l arăta, cum îl putea convinge pe Bernie că sus, acolo, se află efectiv un impostor?

Sinceritatea totală va fi plătită, poate, cu ruptura căsniciei lor, dar chiar dacă n-o să se ajungă la această extremă, bine, cu adevărat, nu va mai fi. Tăcerea, ascunderea laşă a probei o să aibă ca preţ, în mod sigur, un pericol grav pentru omenire.

De la Mc Donald's, cu câte două pungi pline şi calde pe fiecare braţ, Bernie ieşise bine dispus, obişnuita şi sănătoasa lui foame de viaţă fiind înrudită, fiziologic, cu pofta de mâncare pură şi simplă. Nu uitase, fireşte, şirul de nelinişti al soţiei sale, dar acum era înclinat să le vadă, mai degrabă, ca pe un joc de ipoteze, preocupare aproape relaxantă după ce trupul, cu osteneala lui, o să-şi primească drepturile. Ieşi cu dificultate din lift şi apăsă cu cotul pe clanţa uşii de intrare în casă. Strigă:

— Scumpo, până la urmă am luat şi cheeseburger, şi plăcinta cu dovleac! Hazel observă, de-a lungul următoarelor minute, elanul gospodăresc al omului cu care împărţea zilele şi nopţile. Puţin, încă foarte puţin, şi mărturisirea ei - acum un lucru hotărât, cu tristeţe însă irevocabil -, îi va răpi lui Bernie seninătatea atât de meritată. Hazel respinse orice amânare din teama ca nu cumva să piardă tăria de care, în acel moment, se simţea cuprinsă. Cine ştie ce-i va aduce ora următoare? Inspiră adânc, apoi se aruncă în necunoscut.

— Bernie, lasă farfuriile. Puneam eu masa, dacă... Avem o problemă. Una foarte gravă, mă tem.

Asta suna alarmant. Peste cuvinte, undeva foarte sus, normalitatea casei era agresată. Bernard J. Merwin, născut în Florida, avea sensibilitatea specială a celor ce şi-au trăit copilăria marcată de tornade, cu anxioasa aşteptare a vidului spre care se năpusteşte cu 250 km/h, o masă de aer distrugând tot ce găseşte în cale.

— Atunci să stau jos, încercă el o glumiţă ca vai de ea.

— Bernie, am în mână proba că bănuielile mele nu sunt fantasmagorii. Ţi-o dau... dar aşteaptă o clipă.

Mai întâi trebuie să-ţi explic.

Faţa soţului nu mai era senină, dar necunoaşterea îl mai apăra încă. Hazel simţi, în strângerea ei de inimă, toată remuşcarea pentru durerea pe care urma să i-o provoace. Ar fi dat orice ca acest nor negru să le fi ocolit viaţa.

— Am aici o hârtie. Cu câteva rânduri scrise de Singleton. Cu mâna lui. Grafia demonstrează că în funcţia de secretar general a fost strecurat un impostor. Aşteaptă... Asta, din păcate, nu e tot. Rândurile lui Singleton, cel adevărat, ele m-au silit să-ţi spun, adineauri, că avem o problemă gravă. E vorba de un... vechi bilet. De dragoste. Al lui Quentin Dexter... către o femeie...

— Pe care, murmură Bernie, întâmplător o chema Hazel... Să nu-mi spui c-am ghicit!

— Da, întâmplător, Bernie, ăsta e cuvântul şi îţi mulţumesc că tu l-ai spus... Biletul e vechi, episodul e mort şi îngropat, totul e relicva unei poveşti petrecute cu patru, ba cu cinci ani înainte de a te întâlni. Şi-a te cunoaşte, şi-a te preţui, şi-a te aşeza mai sus decât tot ce am. Cum crezi că s-ar compara o întâmplare măruntă, o apropiere accidentală, fără urmări, cu potrivirea esenţială dintre tine şi mine? Bernie, chiar faptul că, acum un minut, mi-ai uşurat enorm povara, şi-ai spus tu vorbele care-mi stăteau ca un nod în gât, e o dovadă că noi doi suntem făcuţi unul pentru altul, nu crezi? Bernie, te rog să nu te închizi în muţenie de acum înainte... Spune-mi orice, întreabă-mă orice, o să-ţi răspund cinstit, oricât ar fi de dureros. Dar nu mă pedepsi cu tăcerea ta! Bernie îşi agăţă privirile de mandarinul cel gras, cel răcorit cu evantaiul slujnicuţei, mica statuetă care le împodobea o etajeră.

— Dă-mi biletul, ceru el, livid.

Îi fu înmânat. Hazel aşteptă ca puţinele rânduri să fie parcurse, eventual şi recitite. Suportă şi mârâiturile din care, ici-colo, se desluşea un "ce galant" sau "întoarce bine din condei", resentiment cenzurat, în limita normală. Dar când îl văzu aruncând hârtia pe masă, încercă să adune mai coerent elementele nevinovăţiei ei. Pomeni de absenţa recidivelor, după momentul insular. Vorbi despre relaţia oficială, nici măcar camaraderească, prin care protagoniştii, domnişoara Zimmermann şi domnul Singleton, pecetluiseră lespedea aşezată peste împrejurarea strict pasageră, de demult. Insistă pe onestitatea funciară a raporturilor iniţiale cu Bernie. În tot acest efort de a-şi face demersul înţeles şi crezut, îşi regăsi structura mentală logică, organizată.

Bernie îi aplică un duş rece:

— Dacă zici că povestea e de mult şi ireversibil terminată, ce nevoie mai aveai de o relicvă? Pentru ce ai ascuns-o? La ce bun ai păstrat-o? Explică-mi.

Culesese iarăşi biletul de pe masă şi-l ţinea de un colţ, ca pe-un tăciune parţial încins.

— Ce să explic, Bernie? Moft... prostie muierească... un fleac, fără nici o semnificaţie specială, crede-mă. Hazel se uită, abătută, la acel petec de hâtie care, suspendat de două degete ale soţului, ei îi sugera mai curând un hoit de șoricel alb, ţinut de coadă înainte de a lua drumul pubelei. Deodată, miza spovedaniei îi reveni în minte şi, cu alt ton, continuă. Dar uite, dacă n-aş fi păstrat această relicvă, cum spui tu, n-am fi avut proba de care avem acum atâta nevoie!

Cu toată obida din ochii lui, Bernie trebui să-şi mărturisească două lucruri: că nevastă-sa este o femeie deşteaptă şi că schimbarea de registru trebuie să corespundă, efectiv, unei ordini de prioritate. Pentru ungerea rănilor în linişte o să mai fie vreme. Totuși, ţinu să marcheze.

— Uite ce este, Hazel. Ne-am căsătorit ca oameni maturi, fiecare venind cu trăirile sale. Astăzi, întâmplarea a dezvăluit o relicvă, o poveste veche. Ce mă sperie, este eventualitatea ca această veche poveste să se prelungească şi să se strecoare între mine şi tine.

— Nu te teme, Bernie. E o istorie încheiată.

— Dar altele ? Câte scorburi mai pot suna a gol?

— Nici una.

— Bun, asta vreau s-o cred. Acuma, încearcă te rog să-l prinzi la telefon pe Colin Fletcher. Trebuie să-l punem la curent cu situaţia.

Numărul ziaristului se afla înscris în memoria aparatului, aşa că Hazel n-avu de executat cine ştie ce butonadă. Soţul ei abia

începu să compare grafiile incriminate. Rezultatul era revelat într-o clipă, oricum.

— L-am găsit, răspunde, zise nevasta.

— Alo, Colin? Bernie te deranjează. Nu te deranjează? Mai bine. Colin, avem o problemă. Una gravă, mă tem... E prea târziu, altfel te-aş chema chiar acum. Dar pentru mâine după amiază să nu-ţi faci alt program. Şi - alo - adu-l şi pe Emery. Avem nevoie şi de mintea lui. Bun. Vă aştept deci mâine după amiază. Hazel o să fie aici, bineînţeles.

Acest" bineînţeles", cum şi formularea "avem o problemă; una gravă, mă tem", pe care Bernie o preluase întocmai, conştient ori nu, de la Hazel, erau în măsură s-o încredinţeze pe doamna Merwin că apogeul crizei familiale fusese depăşit. Bernie, prin iniţiativa acestei convocări de urgenţă, dovedea că agentul FBI începea să deţină avanscena, în vreme ce soţul lezat se retrăgea treptat către culise.

De altfel, ce făcea Bernie din momentul când pusese receptorul jos? Luase din nou biletul compromiţător, dar nu pentru a se îmbiba, ca un burete, cu o nouă doză de fiere, ci pentru a decupa partea de sus. Începutul. Adresarea. Îndoise riguros vreo doi centimetri din partea superioară a paginii. Acolo unde Singleton scrisese: "Dragă Hazel, a trebuit să ajung cu tine în insula căreia portughezii, descoperind-o, i-au spus Formosa, ca să-mi cadă ceaţa de pe ochi şi să descopăr cât eşti tu de frumoasă!"

Îndoită repetat în ambele sensuri, bucata de hârtie cu acest fragment se lăsă retezată imediat. Cocoloşul respectiv fu ars în scrumieră. Fără a aştepta nici un semn, Hazel însăşi ieşi ca să evacueze scrumul. Vechea, efemera şi nerepetabila poveste n-avea - şi nu putea pretinde - o urnă.

36

Informaţia esenţială fusese împărtăşită, dovezile erau şi ele, de-acum, cunoscute, timpul digerării surprizei nu trecuse însă, iar Bernie îşi privea prietenii cu o expresie care părea nemulţumire, deşi era numai preocupare şi nelinişte. Colin pufăia necontenit din pipă, de ai fi zis că se refugia în această îndeletnicire, iar Emery, adică românul imigrat Mircea Răzvan Întorsureanu îşi încrucişase braţele Ia piept şi afişa un zâmbet amar, concluzia mută a dezamăgirii.

— Aştept să aud ce spuneţi, li se adresă Bernie. Înţeleg că v-am luat piuitul. Dar v-am pus la curent pentru că am nevoie, ca de aer, de sfatul prietenilor. Chemarea voastră aici ar aminti convocarea unui Consiliu de Război, dac-aş şti că voi vreţi să intraţi în războiul ăsta...

— Spune, omule, limpede despre ce sau despre cine este vorba.

— Despre protecţia vieţii lui Hazel. Ea a ajuns foarte aproape de trotil şi este prima ameninţată să fie făcută bucăţi. Mă tem de ce i s-ar putea întâmpla nevestii-mi.

— Nu exagerezi pericolul, Bernie? Sunt sigură că falsul Singleton nu ştie că l-am reperat. O fi avut el spaime ieri dimineaţă, dar erau legate de hârtia scrisă. Or, a recuperat-o înainte de a fi scoasă din sediu şi a începe să circule. De ce m-ar pândi?

— Eu nu cred că exagerez. Dimpotrivă, nu pricepem nici a mia parte din primejdia reală. N-avem de-a face cu un hoţ care a furat identitatea unui demnitar pentru că s-ar fi plictisit să tot şterpelească portvizit-uri. În spatele operaţiunii de substituire se află, cu siguranţă, o imensă forţă. Care, şi ce hram poartă? Nu ştim. Cert este, deocamdată, că e criminală. Sper că n-aţi uitat să

vă întrebaţi ce s-o fi petrecut cu domnul Quentin D. Singleton, cel autentic...

Colin Fletcher îşi scoase pipa din gură şi o ciocăni de masă mai energic decât la anterioarele curăţiri. Nu-i plăcea să uite, ba chiar uneori se lăuda că nu uită nimic, cel mult minimalizează detaliile. Acum însă interveni cu convingerea că lansează o temă importantă.

— Dar tu, amice, ţi-aminteşti de semnele noastre de întrebare când am abordat misterul stingerii conflictelor dintre gangurile mafiote? Tu, prin analiza datelor stocate în computer, eu... cu mijloacele mele de anchetă, ajunsesem -independent unul de altul - la aceeaşi constatare. Lumea interlopă nu se mai sfâşie. De ce? Logica ducea la un singur răspuns: pentru că a înhăţat-o, şi-o ţine strâns, o singură mână de fier!

Bernie sări în picioare.

— Exact! Şi aveam, parcă, şi un fel de hartă. De la Chicago la Tokio, de la Toronto la Melbourne, rivalităţile sângeroase se potoleau la comandă. Iar răzvrătiţii erau livraţi justiţiei. Ce altceva însemna asta decât o aliniere a Mafiilor la nivel planetar?

Colin uită să-şi umple pipa; pufăia pe sec, bătrâneşte, ceea ce nu i se întâmpla decât atunci când o idee îl înfierbânta.

— Mai ţineţi minte discuţia din duminica aia, când, în căsuţa voastră de vacanţă, ne-am delectat cu specialităţile bucătăriei româneşti, pregătite de Emery? Singleton ăsta, cel de contrabandă, tocmai îşi rostise discursul de învestitură. Şi ne minunam cu toţii, ca fraierii, inclusiv marii analişti politici, de “deschiderea îndrăzneaţă” a perspectivei, de “înmormântarea tabu-urilor morale” în lumea finanţelor! Numai Emery, spre meritul său, aţâţa jarul şi zicea că tot discursul noului secretar general e o invitaţie adresată banilor murdari, ia poftiţi, intraţi

fără grijă în economia curată, veniţi cât mai mulţi, de oriunde, iar dacă până acum duhneaţi, nu-i nimic, o să vă parfumăm... Vă aduceţi aminte? Ei bine, uite că lucrurile se leagă! Bravo, Emery!

Întorsureanu mulţumi pentru cinstea de a fi fost citat, dar adăugă:

— Fraţilor, hai să nu ne hazardăm. S-o luăm metodic. Deocamdată, avem o ipoteză. Să presupunem că voi aveţi dreptate şi că în locul lui Q.D.S. s-a strecurat un impostor.

Hazel reacţiona imediat.

— Nu este o presupunere, Emery. E certitudine!

— Bun, admise imigrantul. Dar care e mobilul acestei substituiri? Voi avansaţi explicaţia unui complot criminal. Plauzibil. Totuşi, n-ar putea fi altceva? De exemplu, o demonstraţie, o sinistră farsă demonstrativă. Ca peste o lună, două, trei, să explodeze ştirea: Orice sistem poate fi penetrat. Eu, clownul cutărică, am dirijat, timp de 3 luni, Organizaţia Naţiunilor Unite. Quod erat demonstrandum.

— Exclus, Emery! se opuse Bernie. O treabă ca asta nu poate fi opera unui măscărici. În spatele individului trebuie să fi lucrat o organizaţie uriaşă, cu mijloace financiare şi logistice pe măsură. Şi-apoi repet, unde e adevăratul Singleton? Eu unul nu-l văd pe Q.D.S. marşând de bună voie la un joc atât de împuţit

— Ce aţi zice, urmă românul, la o altă eventualitate: substituirea să fie opera unui clan opus familiei Singleton? Cineva care cunoaşte marota de decenii a lui Archibald a găsit un excelent mijloc s-o ridiculizeze, furând identitatea fiului fără măcar ca tatăl, acum beat de fericire, să observe ceva?!

— E de meditat, mormăi ziaristul, dar mi se pare puţin probabil, totuşi.

Mircea Răzvan Întorsureanu îşi privi întâii, şi deocamdată singurii săi prieteni din Lumea Nouă. Erau teribil de preocupaţi,

iar neliniştea lor nu se lăsa dezamorsată prin defilarea unor scenarii cu final benign. Mai avansa, totuşi, o rezervă.

— Să presupunem că o forţă criminală formidabilă, o Malefie capabilă să-şi subordoneze toate mafiile, vrea să-şi propulseze omul ei. Păi bine, dintre toate variantele posibile, de ce ar fi ales tocmai Organizaţia Naţiunilor Unite? În planul puterii şi-al acţiunii, este ea cea mai importantă? Cea mai potrivită? Nici pomeneală!

De astă dată Hazel ieşi din colţul ei ca să sprijine călduros obiecţia imigrantului.

— Emery, ai perfectă dreptate! Eu trăiesc în interiorul ONU-lui. Cine a trecut pe acolo, îi cunoaşte neputinţa, ineficienţa. ONU face recomandări, îşi numerotează rezoluţiile, apoi le uită chiar aşa, numerotate. Produce hârtii pentru arhivă. Asta face.

Bernie ascultase ultimele două opinii cu o nemulţumire crescândă.

— N-aveţi dreptate. Întâmplarea face ca noi să fi picat pe substituirea din Palatul Naţiunilor. Dar nimic, absolut nimic nu ne garantează că în alte poziţii cheie - la Kremlin, la Consiliul Europei din Strasbourg, la sediul NATO din Bruxelles, la Pentagon sau chiar la Casa Albă penetrări de genul acesta nu s-au produs, cu acelaşi succes, chiar dacă prin alte mijloace. Putem exclude gândul că una dintre mâinile cu acces la butonul atomic este comandată de lumea crimei?

Fletcher îşi înghesui pipa în buzunarul jachetei ca pe o mică şi frivolă jucărioară, totalmente deplasată în acel moment.

— Înclin să cred că Bernie a pus punctul pe i. Nu numai că subscriu la temerile lui enorme, dar adaug un argument. ONU este - era! - un organism flasc şi neputincios, într-adevăr. Nimeni însă nu poate jura că, înşfăcat de o mână forte, nu va fi altceva.

Omenirea ar putea să aibă surpriza de a-l vedea la lucru, energic în toate compartimentele iniţiate acum cincizeci şi cinci de ani, cu mica deosebire că plus a devenit minus, iar infracţiunea - frontonul templului!

Bernie se întoarse precipitat, la tema iniţială: se temea pentru soarta lui Hazel, expusă represaliilor unor indivizi de maximă periculozitate. În ochii acestora, o viaţă de om contează cât o existenţă de furnică. Așadar ce era de făcut?

Întorsureanu opta pentru alertarea autorităţilor.

— FBI posedă toate atu-urile, cred. Faptul că tu lucrezi acolo, că tu le dai informaţia, că intrarea în acţiune e impulsionată de tine, toate astea mi se par esenţiale.

Colin arboră un zâmbet sceptic.

— Se vede că eşti nou venit: ai o viziune idilică asupra scumpei noastre poliţii federale. Nu ştii încă nimic despre inerţiile ei, birocraţii ei, obtuzitatea sau opacitatea care, ce-i drept, nu circulă peste tot, dar ici-colo apar ca un dop şi provoacă embolia sistemului. Ne ducem şi reclamăm? E posibil să nu fim crezuţi. "Fiţi, domnilor, serioşi", parcă aud...

Bernie îi luă vorba din gură.

— Cu totul de acord, Colin, dar ceva mai mult: e posibil ca şi FBI-ul să fi fost penetrat. Dacă asta s-a petrecut, la un anumit nivel al ierarhiei, ce se poate întâmpla? Hazel, care poate n-a fost identificată ca sursă a deconspirării, abia că va fi primejduită prin demersul meu. Cu mâna mea o împing în bătaia puştii....

Emery oftă din rărunchi.

— Păi dacă şi de poliţie ne temem, atunci e jale. Ce putem face noi, patru amărâţi? Trei! Fiindcă Hazel, oricum, trebuie scoasă din calcul. Măi oameni buni, mormăi el pe româneşte, în ce drăcovenie am intrat...

Bernie își consumase propriul său moment de derută şi acum reveni.

— Sigur că va trebui să cerem ajutor autorităţii. Dar trebuie bine chibzuit cui, când, cu ce precauţii! N-am de gând să-i fac singur un rău cumplit omului de lângă mine în speranţa că, în instituţia unde lucrez, lucrurile merg perfect.

Se găseau, în mod evident, într-o criză de soluții. Colin nu izbuti decât s-o adâncească printr-o propunere al cărui unic merit era înflăcărarea.

— Am putea exploda informaţia în presă. Aş scrie o relatare nimicitoare. În trei zile, întreaga planetă ar intra în alertă!

— În primele trei minute din acest interval, Hazel ţi-ar mulţumi pentru ajutor de pe lumea ailaltă! Cum poate să-ţi treacă prin minte, omule, o asemenea nebunie?! Nici nu merită să vorbim. Vă spun un lucru care trebuia spus de la început, numai că-l socoteam de la sine înţeles: tot ce frământăm noi aici, aici rămâne! Orice indiscreţie costă al dracului! Îmi pare sincer rău, Colin, că te ating la rădăcinile profesiei, dar...

— E-n regulă, acceptă eternul candidat la premiul Pullitzer. Bernie turnă alcool în paharele pregătite dar, până acum, neatinse.

— Acum ştiţi pentru ce v-am chemat. Aş vrea să ştim, la rândul nostru, adică Hazel și cu mine: intraţi în război alături de noi? Se poate și ca observatori. Corespondenţi de front, cu părere de rău, n-avem în schemă...

— Consideră-mă parte combatantă, Bernie, zise Fletcher. Iar Întorsureanu întări:

— Și pe mine. Băură în tăcere.

Comandantul Bernie cunoştea acum efectivele sale. Probabil că ele aşteptau distribuirea primelor misiuni de luptă. Cu sinceritate, recunoscu:

— Băieţi, nu prea ştiu ce ar urma să faceţi. Până acum, avem un singur fir: o sosie. O putem urmări, monitoriza, spiona până-n pânzele albe. Cu speranţa că ne va duce spre cartierul general al inamicului. Ori, măcar, până la buncărul cel mai apropiat. În ce mă priveşte, mă gândesc să-mi iau rapid un concediu. Şi să mă ţin după falsul Q.D.S. de câte ori iese din Palatul Naţiunilor - ori încotro o apucă. Nu-s eu un agent operativ de teren, dar de astă dată sunt atât de interesat, încât sper să mă descurc.

Colin fu încântat să pluseze.

— Iar eu o să-mi fac o intrare de reporter în casa Singleton. Mi-e imposibil să cred că în atâtea săptămâni, tatăl, nevasta, copilul n-au tresărit măcar o singură dată, faţă în faţă cu aşa zisul fiu, soţ, tată. Dacă a fost pe acolo o singură gafă, inadvertenţă ori o simplă chestie tulburătoare, vă promit că vin cu ea în raniţă. Poate-i găsim o conexiune utilă.

— Eu, deocamdată, rămân să observ din foişor împrejurimile unităţii, glumi Emery.

Hazel asculta, zâmbind, aceste jocuri bărbăteşti cu rezonanţe militare. Seara se sfârşea, curând ea şi omul ei vor închide uşa după oaspeţi. Pentru ea, nimic nu putea fi mai presus decât linştea orelor de după cină. Avuseseră o problemă. Spusese: una gravă, mă tem.

Nu se mai temea.

37

"Marţea aia blestemată!" Aşa fixa Frank ziua cu seria de stângăcii, ghinioane şi pierderi temporare de control, de la care trecuseră doar 48 de ore. Destul însă pentru a simţi că, de

atunci încoace, se deschide în viaţa lui o nouă perioadă, tot mai încărcată cu un soi de gaz invizibil şi inodor, a cărui acumulare este de nesuferit, între altele fiindcă nu se ştie dacă şi când explodează.

De la “Sfânta Treime”, nici un semn. L-a turnat Rolf? De ce întârzie reacţia lui Gus, dacă i s-a raportat? Dacă nu, ce urmăreşte câinele de Rolf? Să-l aibă la mână, e limpede, dar în aşteptarea cărei mişcări, cărui joc, căror lovituri? Niciodată nu l-a înghiţit pe acest Rudolph Leacock, tip rece, tăcut, ascuns, dar acuma ştia că îl urăşte din răsputeri. Mai bine chemat numaidecât şi călcat în picioare de Gus, decât supliciul unui şantaj permanent, suspendat ca o ghilotină ce se poate prăvăli oricând.

Programul oficial al zilei se încheiase de mult. Numai secretara de cabinet mai aştepta improbabilele solicitări ale şefului. Starea de spirit a celui ce ocupa biroul Secretarului General al ONU îl împiedica să lucreze, în ciuda faptului că dosare numeroase aşteptau atenţia lui. Să plece “acasă” ? Îl irita jocul de-a soţul, de-a tăticul şi de-a fiul, o comedie căznită, de care începea să se sature, ba chiar să se şi teamă puţin. Singurul mobil al unei eventuale grăbiri către vila Singleton ar fi fost să verifice dacă nu cumva i s-a transmis, prin Koki Mitsuyama, vreun mesaj de la Creier. Ieri, întrebat anume, japonezul n-avusese nimic de comunicat. Poate astă seară...

Se plimba fără astâmpăr prin biroul spaţios, oprindu-se repetat în dreptul ferestrei colosale, orientată, ca o deschidere de observator astronomic, asupra panoramei megalopolisului. La ceasul acela vesperal, New-York-ul strălucea cu milioane de astre rânduite geometric în constelaţii de neon. Pentru Frank, priveliştea era un gigantic ecran cercetat cu angoasă, căci câteva dintre luminile pe care le privea insistent puteau să pună capăt unei aşteptări insuportabile.

Nu mai ştia câte rotiri prin încăpere, întrerupte de tot atâtea opriri în dreptul ferestrei se adunaseră, când mesajul, venind în sfârşit, confirmă că zbuciumul lui Frank fusese mai mult decât o presimţire. Impunătoarea firmă a lui CONNECTICUT GALLERY clipi pulsatil de cinci ori la rând. Bărbatul în rolul supremului demnitar ONU încremeni, în vreme ce mintea lui revizui în grabă semnificaţiile codului învăţat pe dinafară. Curând, cel de la doilea N din CONNECTICUT şi primul L din GALLERY începură să pâlpâie cu tâlc. Mesajul lui Abigail era clar: Contactează-mă acum! Într-un fel, Frank se simţea uşurat. Dar nu era, poate, decât o scurtă scădere a presiunii. Ce-o să-i aducă, de fapt, contactul?

Deschise uşa către antecameră:

— Pentru azi ajunge. Poţi să-i spui şoferului să plece. El ştie dealtfel că am venit cu maşina personală. Se poate retrage şi bodyguardul. Asigură-i din partea mea că nu mă paşte nici un pericol. Ne revedem mâine dimineaţă. Doamnă Ingrid, să ai, vorba celor de la CNN, o seară magnifică...

Peste câteva minute, după ce îşi introduse toate hârtiile în seif şi formă cu grijă extremă cifrul acestuia, părăsi Palatul Naţiunilor, dorindu-se cel mai neobservat dintre oameni.

Şi Abigail o expediase pe Judie acasă, sub un pretext oarecare. Secretara galeriei de artă, persoană trecută prin multe în viaţă, înţelesese atât: tânăra patroană vrea să rămână un pic singură. Singurătate oricum relativă, întrucât şoferul, un anume Norris, aşteaptă în Rolls-ul argintiu unde îşi ucide plictisul schimbând casetă după casetă, noroc că e bine aprovizionat.

Draperiile trase fereau salonul de orice privire indiscretă de pe trotuar.

Nepoata lui Gus redusese iluminatul interior al galeriei la câteva tuburi de neon şi, în aşteptare, îşi purta paşii încolo

şi-ncoace, printre postamentele etalând lucrările sculpturale ale lui Dean Albin Hoox. Nu ştia, concret, în cât timp Frank se poate elibera de obligaţiile care-l reţin în palatul ONU, nici măcar dacă el receptase semnalizările prin care a fost chemat. Nădăjduia, pentru astă seară,o apariţie prea mult amânată. Nu vroia să-şi pregătească replici, nu ţinea să premediteze gesturi. Avea nemulţumiri, avea suspiciuni, e-adevărat; izolarea îndelungată nu fusese un sfetnic bun. Dar conta pe fierbintea elocinţă a iubirii. Dacă Frank îi împărtăşeşte (măcar pe jumătate) dorul, toate frustrările se vor topi la prima îmbrăţişare, iar seara va răscumpăra mult prea multe săptămâni de absenţă. Aşa să fie!

Când îl văzu, cu gulerul trenciului ridicat, cu pălăria lăsată pe frunte, preocupat să ferece uşa în urma lui şi aruncând picturilor şi statuetelor dimprejur nişte priviri circumspecte, îi veni să râdă. Un râs în care se ciocneau stări dintre cele mai diferite, dominate, copilăreşte, de bucurie şi de râcă. Nicio balerină n-ar fi alergat mai sprinţar în întâmpinarea prinţului din libret decât se avântă Gayle să-l cuprindă pe vinovatul ei iubit, să-i fure o primă sărutare, să-i deschidă uşa capitonată către odăiţa din fund, aceea unde altădată se îmbrăcau manechinele fostei case de modă, iar acum tronează directoarea galeriei de artă, femeia lui, logodnica lui, nebuna lui!

— Ei, ce ai să-mi transmiţi?

— Cum adică - să transmit?!

Visul femeii Gayle plezni ca un balon spart cu acul. Fusese dispusă să lase de la ea, să pună surdină enervării, să tempereze orice ranchiună, de dragul revederii. Acum, examinându-l, mai exact receptând crisparea lui prost ascunsă, privirea bărbatului plimbată cu răceală peste ziduri, peste birouaşul cochet, peste canapeaua învelită în rips şi vegheată de o noptieră, femeia se încărca, în valuri repezi, de o indignare sufocantă.

— Eu nu-s bună decât să transmit? Dar ce sunt eu pentru tine, curier?! Aici am ajuns?! Nu mă pot întâlni cu tine şi altfel? Persoana mea nu mai înseamnă nimic ?

Frank îşi cunoştea marfa. Ştia, din alte trecute momente ale năbădăioasei lor legături că Abigail obişnuieşte să dea rapid în foc; avea chiar, ca rezultat al experienţei, o reţetă sigură de calmare a stărilor purtătoare de furtună şi, în sinea lui, era convins că roşcata cu părul sârmos aşteaptă, hiper-tensionată, un asemenea fericit deznodământ. Numai că propria sa încărcătură nervoasă nu-i permitea, lui, după "marţea aia blestemată", să joace rolul îmblânzitorului. Pe el cine-l destinde?! Făcu un mare efort să se stăpânească, dar vorbele nu-i serviră decât pe jumătate.

— Dragă, abordarea e greşită. E absurd să zici că persoana ta nu mai înseamnă nimic, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi vine să cred că ai folosit sistemul de comunicare pus la punct de Gus pentru o simplă explicaţie între noi.

— Simplă?! După două luni? Mă eviţi, mă repezi la telefon, tai toate punţile, şi explicaţia ţi se pare simplă? Curier, am zis? E prea mult! Nu ca pe-un curier, ca pe-un gunoi mă priveşti!

— Nu specula un cuvânt. M-am exprimat greşit, poftim. Dacă tu îţi închipui că, pentru mine, aceste două luni au fost o vacanţă printre hawaiene, cu ghirlande de flori peste piept, te înşeli amarnic. Am trăit într-o tensiune infernală. Probabil că fără informaţiile tale, pentru care îţi mulţumesc, aş fi clacat dracului. Tot timpul merg pe o pojghiţă de gheaţă. Fiecare document, fiecare telefon, fiecare audienţă, fiecare întrunire poate provoca ruperea gheţii sub mine! Mă mir că mai funcţionez cât de cât normal. Dar să ştii că nu totdeauna fac faţă!

Urmaşa clanului Mc. Carson îl privi cu neîncredere. Vorbele meşteşugite, tocmai prin alura lor firească, de spovedanie, îi

sunau suspect. Oricum, nu puteau contrabalansa atâtea zile şi nopţi de absenţă, şi nici răceala de-acum.

— Uite, nu mai departe decât alaltăieri, continuă Frank, am comis o greşeală. Dacă n-o îndreptam repede, se putea transforma într-o prostie gravă. O hârtie era gata-gata să plece din Palatul ONU, cu nişte urmări greu de cântărit. Noroc că o secretară, Hazel, despre care ştii, a reuşit s-o întoarcă din drum şi...

Numele pomenit era exact scânteia necesară exploziei.

— Aha, faimoasa Hazel Zimmermann! ţipă Gayle şi, negăsind în preajmă nici o vază de spart, deschise larg uşa ca s-o izbească violent de canatul ei; dar nu obţinu decât un zgomot oarecare, iar uşa râmase întredeschisă. Nevinovata, părăsita, uitata Hazel! Cu care, dragă doamne, nu păstrăm decât relaţii strict oficiale, nici măcar camaradereşti, nu? Ce nevoie ai avea să te deplasezi la coloratele muieri din Hawai, când n-ai decât să apeşi butonul soneriei ca să apară, numai zâmbet, fermecătoarea Hazel, pentru o ediţie nouă, uşor revizuită, a unei vechi poveşti erotice?! Şi câte curve dintr-astea, şcolite dar scârboase, n-or fi roind în jurul tău, borcanul lor cu miere, deloc preocupat să stea cu capacul, era să zic cu prohabul, închis?! Sumedenie, dar niciuna cu vechimea, cu experienţa, cu drepturile de veterană ale lui Hazel Zimmermann!

Numele strigat de câteva ori, cu furie isterică, ajungea la nişte urechi despre care niciunul dintre protagoniştii scandalului nu bănuia că s-ar afla prin preajmă. Angajatul bun la toate, hamalul acceptat şi ca paznic de noapte (program 22 h - 08 h), lucra neştiut în subsolul debaralei spaţiului expoziţional. Părerile critice ale lui Mircea Răzvan Întorsureanu faţă de opera expusă a marelui Dean Albin Hoox nu erau publice şi, neîndoielnic, n-ar fi interesat pe nimeni, însă efectul lor imediat

fusese stimulator. Românul modela, concentrat, o statuetă din argilă, transpunerea plastică a unui vis, când ţipetele patroanei îl opriră din treaba lui. Clar, sus se petrecea o scenă intimă, răfuiala dintre doi amanţi, un episod care nu-l interesa, nici în principiu, nici ca piper al vieţii sale cel puţin austere. Asta dacă numele prietenei, soţia lui Bernie şi zâna bună a primilor paşi prin New York n-ar fi fost invocat tocmai aici, tocmai acum și, în plus, printr-o izbucnire atât de teribilă.

Abandonă lucrul şi, mai uşor decât o pisică, ieşi din văgăuna subsolului. Sui treptele care conduceau la debara. Îşi apropie ochiul de gaura cheii. Nu se zărea nimeni, încă, dar glasurile treceau fără dificultate prin placajul subţire.

Frank aprecie că îndurase destul. Era evident: cu nebuna nu se putea înţelege. Va trebui să-l prevină pe Gus că prin geloziile aberante ale nepoată-si comunicarea riscă disfuncţii dintre cele mai primejdioase. Se răsuci pe călcâie și părăsi mica încăpere unde canapeaua, abia acum își da el seama, era semnul fără echivoc al modalităţii alese de Abigail pentru detensionarea reciprocă. Doar că femeia asta nu-și mai măsurase cuvintele. El, cu câte are pe cap, refuză să se lase manevrat ca un gigolo din cauciuc.

— Aaa, acum nici nu mai vrei să auzi ce-ţi spun? strigă ascuţit Gayle, urmându-l. Se repezi să-l apuce de braţ şi, în vehemenţa mişcării, răsturnă piedestalul cu una dintre figurinele abstracte semnate D.A. Hoox, un ovoid de piatră lustruit până la perfecţiune.

La zgomotul acestei prăbuşiri, falsul Singleton se opri, apoi, contrariat şi consternat, se roti în jurul exponatului căzut, schiţând gestul de a-l ridica. Se văzu imediat respins. Din partea lui Abigail, domnul Dean Albin Hoox putea să se ducă dracului cu opera sa cu tot. Totuşi accidentul o determină să nu mai ţipe ca din gură de șarpe. Paroxistic, furia și dispreţul

ei se manifestaseră deja; acum, ca să lovească şi să vadă efectul loviturii, alese o răceală de gheaţă, înghiţi un nod, apoi şuieră:

— Să nu-ţi închipui că mă adormi cu palavre. Te-ai vârât bucuros în patul lui Singleton, munceşti intens la nevastă-sa, dar tot nu ţi-e destul. Acum i-ai luat şi amanta. Iar mie îmi ţii discursuri despre suprasolicitare. Aici te cred: eu, în jocul ăsta, nu mai încap.

Pe deasupra piedestalului prăvălit între ei, Frank încercă să riposteze, dar n-apucă să spună nimic desluşit. Femeia era prea decisă să-i aplice o lovitură de neuitat, aşa că reluă şi articulă cu acurateţe, aproape pedant.

— Ascultă bine, bastard nenorocit. Dacă merge pe-aşa, nu uita că frate-tău e în mâinile mele. Pot face cu el ce vreau. Chiar să mă culc cu el. Şi dacă m-ai adus aici, cred chiar c-o să-mi facă plăcere. De ce nu? Tu, prăpăditule, eşti copia lui nereuşită. Un rebut, asta eşti!

Lui Frank îi venea să urle. Cu ce gânduri venise el aici - şi peste ce picase!

— Mulţumesc pentru complimente. Tare sunt curios să aflu şi părerea lui Gus, în treaba asta. Iar în ce te priveşte, nu îndrăzni să te mai joci de-a semnalizarea. Dacă gândeşti cu ovarele, tratează-te! Eşti un caz clinic!

În debaraua salvatoare ca un refugiu montan, Emery îşi ţinu respiraţia. Vizitatorul dispăruse din câmpul lui vizual şi, de altfel, la câteva secunde după ultima imprecaţie, o bufnitură de uşă îi subliniase plecarea. Omul ce venise recent de pe alt continent simţi că, pentru a-şi pune ordine în cap, s-ar cuveni, mai întâi, să cadă în genunchi şi să mulţumească, îndelung. Cuiva. Fusese ajutat să vadă şi să audă, din ascunzătoarea asta mirosind a detergenţi, ceva extraordinar. Bărbatul care tocmai plecase, individul la care patroana galeriei se stropşise ca la

ultima lepădătură, îşi merita epitetele, însă nu din cauza unei prestaţii erotice sub aşteptări, ci pentru că era nimeni altul decât impostorul căţărat în fotoliul cel mare al Organizaţiei Naţiunilor. Duplicatul introdus prin efracţie. Un bandit a cărui fotografie s-a lăfăit în această toamnă pe prima pagină a tuturor ziarelor! Asta în vreme ce omul căruia acest hoţ i-a furat identitatea se găseşte în mâinile tipei isterizate de gelozie. O spusese ea, cu propria-i gură. Întorsureanu ştia că se va perpeli toată noaptea, aşteptând să se facă 8 dimineaţa şi s-o poată zbughi către prietenii săi, cu vestea că Hazel a avut - şi are - de o mie de ori dreptate. Ar fi alergat la ea, la Bernie, la Colin fără a mai pierde o clipă. Dar trebuia să redevină paznicul de noapte. A risca să fie dat afară acum, însemna să piardă liberul acces la locul din care porneşte ghemul. Trebuia mers pe urmele domnişoarei Abigail Throwstone. Firul Ariadnei era agăţat de tocurile ei.

38

De câţiva ani, Archie nu se mai scula cu noaptea-n cap; pur şi simplu n-avea de ce. Fusese un om activ, dovadă că, la ora bilanţurilor, se putea făli cu multe reuşite. Când orologiul cu pendulă, în cutia sa prelungă din stejar, bătu ora 12,00, vigurosul bătrân ridică o clipă ochii din caietul în care scria pe îndelete, amuzat de propriul stil, sorbi o înghiţitură de Armagnac (recolta 1962) şi, cu stiloul între degete, visă la fraza următoare. Wilma, fata din casă, se scuză că îndrăzneşte să-l deranjeze. Îi întinse o carte de vizită:

— Vă caută un domn ziarist.

Numele lui Colin Fletcher nu îi era necunoscut, totuşi Archie, examinând cartonaşul, n-ar fi putut “lipi” o faţă de acest nume.

Era însă atât de binevoitor cu presa în genere, încât Wilma primi dispoziţia să-l introducă pe vizitator în birou fără întârziere. O luminiţă în plus la sclipiciul imaginii publice a lui Quentin Dexter nu poate fi de prisos niciodată.

Când îl văzu pe Colin Fletcher, şi-l aminti foarte bine. Ăsta e tipul care, la conferinţa de presă, imediat după victoria la vot, lansase întrebarea aceea care îi permisese bătrânului Singleton să iasă la rampă cu un detaliu familial pompos, intervenţia-care-face-deliciul-asistenţei, exact în clipa când Singleton cel tânăr rămăsese (probabil de emoţie) mut. Aşa că îl primi cu efuziune pe ziarist.

— De la ce treburi v-am răpit?

— Domnule, zise amfitrionul cu pozată modestie, sper ca în curând caietul de colo să devină volumul întâi al Memoriilor lui Archibald Singleton.

— Excepţional! Îi prezic un destin de best-seller. Ceva mai mult: picând eu atât de potrivit, faceţi-mi onoarea şi citiţi-mi - cum s-ar zice în exclusivitate - pagina sau, mă rog, paragraful care se referă la naşterea băieţilor dumneavoastră. Ori n-aţi ajuns, încă, acolo?

Miliardarul schimbă mai multe culori, nuanţa stacojiului fiind predominantă, şi declară, când îşi reveni parţial de pe urma impertinenţei, că el nu are decât un fiu, pe Quentin Dexter, a cărui funcţie politică a fost dobândită prin mijloace autentice, incontestabile, şi al cărui mandat e mai presus de orice insinuări în paginile presei de scandal, deci nimic nu conduce la... lăsând la o parte faptul că... şi indiferent de...

Fletcher aşteptă calm depunerea acestor aluviuni de vorbe precipitate. Apoi îşi aprinse pipa şi îşi asigură gazda că dânsul are o deosebită consideraţie pentru Secretarul General ONU, însă despre biografia acestuia s-a scris copios, pe când despre fratele acestuia, nimic. Oare de ce?

Bătrânul tăgădui cu vehemenţă. Frate? Care frate? Nu există nici un frate. A se veni aici, în reşedinţa familiei, cu invenţii suspecte, în vederea cine ştie cărui şantaj, este o crimă de lez-oficialitate. El nu poate îngădui nimănui să i se scotocească în trecut, să i se facă percheziţii în suflet, să se umble cu cizmele peste umbrele dragi - şi aşa mai departe.

— Dar nici pomeneală, stimate domnule Singleton. Vă rog frumos, nu-mi atribuiţi gânduri de care sunt străin. Nu vreau să vă produc nici un rău. Nu am nici cea mai mică intenţie să vă şantajez. Ce aberaţie! Insă că acest al doilea fiu există, asta e o realitate obiectivă, deţin această informaţie, de ce-o negaţi? Nu pot crede că v-ar fi ruşine cu încă un copil. Chiar dacă, să zicem, nu vă poartă numele! Chiar dacă împrejurările, să zicem, l-au ţinut departe de dumneavoastră! Şi chiar dacă nu este frate cu Quentin Dexter decât prin tată! Vreţi să vă mai spun ceva? Acest al doilea fecior, lăsat să se bată cu viaţa singur, fără ocrotirea directă și permanentă a lui Archibald Singleton nu se poate să nu-i fi moştenit, totuși, calităţile care au făcut din părintele său o figură de elită a naţiunii americane. Cred, presupun, sper că şi acest tânăr şi-a croit un drum de care aţi putea fi mândru! De ce să afle vreodată că vă lepădaţi de el? De ce să-l renegaţi? Archie se învârtea prin cameră în continuă agitaţie, azvârlind priviri piezișe intrusului, pe care-l întreba, când răguşit, când subţire, ce foloase vrea să scoată din chestia asta, unde vrea să publice povestea asta, cât de confortabil crede c-o va duce relatând o istorie ca asta?

— Să public? Nici prin cap nu-mi trece! Adevărul adevărat, dragă domnule Singleton, este următorul. Trăiesc un moment când sunt pe cale de a-mi schimba specializarea, rămânând totuși la scris. Un studio din Hollywood mi-a solicitat un scenariu, după o idee de-a mea. Doi fraţi - prin tată doar -,

care ajung amândoi sus, după ce acela uitat sau marginalizat izbuteşte, prin propriile mijloace, să refacă handicapul. La mine, deci, ficţiune pură. Dar sâmburele emoţional, ca să-i zic aşa, corespunde în mare unui fapt de viaţă. Aşadar, vă rog fierbinte să nu mai negaţi realitatea, n-are rost. Asupra ei am probe indubitabile, nu mă întrebaţi de la cine fiindcă nu pot dezvălui sursa, dar vă asigur că ele nu vă vor crea niciodată dificultăţi. Revin. Sunt eu de condamnat că mi-am îndreptat paşii către dumneata? Poate că nu mă dă pe uşă afară, mi-am spus. Poate că mă înţelege şi, înţelegându-mă, mă ajută să scot un scenariu de film bun.

Archie se aşeză. Încet-încet respiraţia i se normaliză, culorile fireşti îi reveniră în obraji. Toată tinereţea şi toţi anii maturităţii îi trăise proiectând un viitor fascinant. Prin aceasta, mai curând decât prin banii săi, devenise un om de care se ocupau ziarele. Acum, datorită acestui destul de simpatic Colin Fletcher, avea ocazia, la bătrâneţe, să trăiască reproiectând un trecut încărcat de emoţie. Te pomeneşti că şi de astă dată va avea succes; mai curând printr-un scenariu inspirat de amintirea Clarei şi a micuţului Franco Amore decât prin înalta demnitate atinsă de Quentin Dexter. Surâse, da, se pomeni surâzând acestui ochean cu două lentile şi, oferind oaspetelui să mai guste din Armagnac-ul 1962, se puse - ca între bărbaţi - pe povestit.

... 1962, anul când se rafinase acel rachiu vestit, fusese şi anul când un voiaj de afaceri îl adusese pe Archibald în centrul Italiei. De Clara Vetturino, o fată din Spoleto, regiunea Ombriei, l-a legat tipul de afecţiune care mobilează bătrâneţile unui bărbat cu o memorie a sufletului. Frumoasă? Evident, dar mai curând gracilă şi candidă; un lujer de floare... El n-a minţit-o, deci se poate considera impur, nu şi ticălos. Clara a ştiut că dincoace de ocean există o Mary Singleton, doamnă a deplinelor drepturi.

Ştia şi despre băieţaş? Probabil... Păcatul ei, dacă păcat va fi fost, n-a atins niciodată pragul incitării iubitului la divorţ, şi, Cerule! cu atât mai puţin gândul să ucidă, în vreo odăiţă de moaşă ilicită, un prunc din flori.

Archibald nu şi-a văzut niciodată fiul italic. E destul că a ştiut de naşterea lui. S-a oferit să-l susţină material. A trimis ceva bani. După o vreme, i s-a transmis că nu mai e necesar. Franco Amore nu mai e un ţânc fără tată: domnul Benemerenza, mic comerciant cu inimă mare, i-a dat numele său. În jurul vârstei de cincisprezece ani, băiatul a fost preluat de nişte persoane cu stare -cine, de ce, unde, tatăl natural ignoră cu desăvârşire - şi întreţinut la studii înalte, mai înalte decât i-ar fi putut asigura din veniturile lor, Luigi şi Clara Benemerenza. Asta e tot.

— Eu ţi-am spus ce ştiu. De multe ori m-am întrebat: cum de nu i-a tentat pe oamenii ăia săraci averea mea, de care e imposibil să nu fi aflat nimeni, chiar printre muntenii din Apenini. Dacă dumneata, Fletcher, vei da peste informaţii suplimentare legate de soarta băiatului, ţi-aş mulţumi să mi le comunici. Într-un fel, aşa am fi chit.

— Corect.

Colin Fletcher părăsi vila familiei Singleton cu sentimentul că partea ce-i revenise la micul consiliu de război ţinut în dimineaţa acelei zile - ca urmare a veştilor senzaţionale aduse de Emery - fusese realizată peste aşteptări şi mult mai simplu decât sperase. Mărturisirea însăşi era extrem de preţioasă. Dar el venea cu mai mult.

O ţară, o localitate, un nume, un an.

În acelaşi mic consiliu matinal, Hazel se autopropusese ca vizitatoare, pentru cel mult o jumătate de oră, la Connecticut Gallery: exista o “invitaţie la o cafea”, transmisă din partea

patroanei-directoare, iar soţia lui Bernie socotea oportun s-o onoreze, în timpul pauzei de prânz a personalului ONU. In primul moment, Bernie se împotrivise; nu întrezărea ce s-ar putea obţine dintr-un tete-â-tete feminin, în schimb periculozitatea iniţiativei era îngrijorătoare. Totuşi, atât Emery cât şi Colin Fletcher apreciaseră drept moderat un pericol circumstanţiat de oră (prânz), de loc (buricul New-York-ului), şi de convenienţele sociale (leoaică rănită ori femeie furioasă, proprietara unei galerii de artă cu o cifră de afaceri de milioane nu-şi permite scandal în prezenţa clientelei). Hotărâtor fusese argumentul lui Hazel: suntem atât de presaţi de timp, mijloacele noastre de a interveni sunt atât de reduse, încât nu ne putem permite să neglijăm nici măcar o pistă săracă în şanse.

Judie, secretara, o întâmpinase pe doamna Zimmermann-Merwin fără a izbuti să-şi explice interesul purtat de patroană pentru această întrevedere, dat fiind că invitata nu era nici artist plastic, nici o amatoare de achiziţii căreia preţurile practicate de Connecticut Gallery să-i fie accesibile. Rămânea o a treia eventualitate: tânăra în ţinută de lucru, sobru-ştearsă, să lucreze în domeniul publicitar. Dar atunci ar fi fost normal să fie o "înfiptă". Nu părea. Oficiind prepararea cafelei şi, apoi, turnând cu îndemânare lichidul fierbinte în două ceşcuţe din porţelan chinezesc, Judie se înciuda că nu află răspuns la întrebarea - cine-i musafira atât de rapid primită, deşi nu figura pe agendă.

— O scuză şi o mulţumire îţi datorez, domnişoară Throwstone, zicea Hazel. Scuza, pentru impoliteţea de a veni neanunţată şi într-o ţinută nedemnă de frumuseţea şi valoarea galeriei dumitale; dar am alergat pur şi simplu, de la lucru, profitând de distanţa infimă dintre locul meu de muncă şi acest loc minunat.

Mulţumirea - pentru bunăvoinţa de a fi dat credit recomandării când l-ai angajat pe protejatul meu, românul. Sper sincer că nu regreţi. Nu-i aşa că este un om util?

Abigail o măsura pe femeia liniştită, cu înfăţişare plăcută dar banală. Aşa arată vulcanul de senzualitate care l-a hotărât pe Singleton, bărbat sobru, să comită singurul (probabil) adulter din viaţa lui? Şi după o asemenea anti-vampă să i se aprindă călcâiele muieraticului de Frank, tocmai într-un moment când pretinde că are (şi poate chiar are!) atâtea belele pe cap?

— Doamnă dragă, recomandatul dumitale este, într-adevăr, o achiziţie bună pentru firmă. În afară de nume, care-i imposibil de pronunţat, n-am ce să-i reproşez.

Zâmbiră amândouă.

— Îţi mulţumesc, oricum, că ţi-ai găsit puţin timp să treci pe la mine și să-mi dai asigurările de rigoare. Nu că nu-l credeam când ţi-a invocat numele. Dar știi cum e când sunt valori mari în joc: paza bună... Lasă aici tava, Judie, mai departe fac eu onorurile de gazdă.

Hazel trecuse cu bine peste primele clipe ale întrevederii, cele mai periculoase. Nu vedea, pe chipul celeilalte, ravagiile scenei de turbare petrecute aseară, aşa cum o relatase martorul ascuns, Emery. Deci, una din două: ori patroana galeriei este o bună actriţă, capabilă să schimbe multe roluri nelăsându-se marcată de niciunul, ori este extrem de labilă psihic - şi atunci pericolul este imens.

Amfitrioana lărgi compasul conversaţiei cuprinzând, generic, personalul feminin din impunătorul Palat asupra căruia de aici, de pe First Avenue, avea o vedere de ansamblu. Musafira o asigură că, în realitate, este vorba de o grămadă de furnici care întocmesc şi cară hârtii. Gazda stărui. Nu se poate ca în acest gigantic muşuroi să nu iasă în evidenţă câteva exemplare

tentante, în jurul cărora roiesc bărbaţii, mai ales cei cu rang înalt, copleşindu-le cu atenţii. Hazel râse. Femei fatale în personalul ONU? Oh, dacă miss Throwstone ar cunoaşte-o pe Betty, şefa protocolului Secretarului General, şi-ar corecta pe loc falsa, mai bine zis naiva părere! Impunătoarea doamnă Elisabeth Knight, căreia nimeni nu-i cunoaşte vârsta cu adevărat, dar trebuie să fie o sexagenară gata să-şi schimbe prefixul de vreme ce l-a apucat în funcţie pe Kurt Waldheim încă, iată funcţionara "în jurul căreia roiesc bărbaţii".Ea este figura emblematică pentru sexul frumos din aparatul ONU!

— Ceea ce vede publicul la jurnalele de actualităţi şi în paginile de evenimente mondene sunt soţiile înalţilor demnitari. Ele, la ocazii, sosesc în maşini de serie mică, li se deschide şi li se închide portiera, li se anunţă cu voce tare numele la intrarea în sală şi poartă bijuterii asigurate pe nişte sume de te doare capul. Uite, când descinde doamna Sandra Rowena Singleton, de exemplu -sigur, este exemplul cel mai de sus -, gurile rele zic că hoţul care ar da lovitura la gâtul, sau urechile sau degetele ei, ar putea trăi el şi familia, bine mersi, tot restul vieţii.

Lansând această bârfă, la elaborarea căreia trudise vreun sfert de oră de pregătire solitară, Hazel aşteptă cu emoţie reacţia roşcatei. Spre satisfacţia ei, nada fu înghiţită fără ezitare. O sclipire încântată apăru în ochii bine fardaţi ai gazdei.

— Am citit într-un "BETWEEN US, LADIES" că persoana despre care spui se consideră un fel de "prima doamnă" ; şi că, după modelul suratelor de la Casa Albă, intenţionează să introducă schimbări în mobilierul de la Palatul Naţiunilor. E adevărat?

— Sinceră să fiu, Sandra Rowena nu s-a manifestat încă. Probabil că n-a avut timp. Dar, după snobismul şi ifosele de

înaltă aristocrată pe care le afişează, ca o trufaşă di Poggio-Fiorito ce este, nu m-ar mira s-o vedem trecând la acţiune.

“Eşti blândă, gândi Gayle. Snobism, ifose, trufie, astea-s fleacuri. O muiere care s-a culcat cu doi bărbaţi, oricât de asemănători, şi nu-i în stare să-i deosebească, aia nu-i femeie, e o bâtă!”

— A propos - întrebă, fără a-i păsa nici să lege prea strâns întrebarea de segmentul anterior de conversaţie, nici s-o dezlege de reflecţia intimă -, aveţi un nou Secretar General. Cum te împaci cu domnul Singleton?

— Eu?!

— Personalul, vreau să zic.

— Excelent. E un om nemaipomenit, din toate punctele de vedere. E adevărat că, în ultima vreme, pare cam stresat. Firesc, cu atâtea noi răspunderi pe cap...

— Menajul să n-aibă nici o contribuţie? El şi snoaba aceea formează, oare, un cuplu fericit? Răspunzând cu o detaşare bine jucată, Hazel aruncă cea de a doua mică frază ticluită din vreme.

— De ce nu? Sandra Rowena pare înfloritoare. Trăieşte o a doua tinereţe şi, când se petrece aşa ceva, e semn că viaţa în doi nu scârţâie, dimpotrivă; cel puţin aşa se zice.

Frivolul bla-bla-bla ar mai fi continuat, probabil, dar limitele unei pauze de prânz, pentru o funcţionară în serviciu public, nu sunt deloc elastice. Recolta strânsă de Hazel era incomparabil mai modestă faţă de ceea ce obţinea, cam tot atunci, Colin. Spera însă să nu fi fost, totuşi, egală cu zero.

Bernie îşi rezervase partitura cea mai consistentă, dar şi cea mai riscantă: monitorizarea mişcărilor efectuate de Miss Throwstone. Urmărirea putea, fireşte, să nu dea nimic altceva decât refacerea drumurilor dintre domiciliu şi Galerie, plus cine ştie câte ocoluri, tot atât de neproductive, pe la croitorese,

cosmeticiene, maseuze, dentiști etc. Dar la fel de bine se putea întâmpla să pice peste traseul căutat, cel vital prin ascunzătoarea unde zace Singleton. Oricum, agentul aflat în investigaţie pe cont propriu (şeful ierarhic de la serviciul statistic FBI îi acordase trei zile de concediu) se socotea psihic egal pregătit atât pentru aventură, cât şi pentru o pândă de rutină.

Un rolişor, atribuit lui Emery, trebuia să atenţioneze că plecarea de Ia Connecticut Gallery a metresei impostorului este iminentă. Maşina în care aştepta Bernie era parcată într-un loc de mare circulaţie, dar tocmai de aceea fluiditatea traficului era vegheată de agentul de circulaţie din zonă. Acesta se apropiase ameninţător, după ce vânturase braţul semnificativ; Bernie îl liniştise arătându-i, discret, propria-i insignă. “Bine, bine, dar aprinde-ţi luminile de avarie şi fă-te că-ţi dregi rabla” ; primise o recomandare colegială, căreia ştiuse să-i aprecieze justeţea.

Era fixat cu privirile pe uşa Galeriei încă dinaintea sosirii bravei soţioare. Văzând-o pe Hazel ieşind de acolo, respirase uşurat: cel puţin în privinţa ei, lucrurile erau O.K. Neaşteptat de repede după aceea, Întorsureanu se lăsă văzut. Aşa cum fusese stabilit, îşi făcu de lucru lângă patroana care pleca, probabil că îi rosti câteva cuvinte, ceva legat de măruntele sale însărcinări, apoi, gesticulând larg, ocupă spaţiul de lângă bordură, ferindu-l de intruşi până în clipa când luxosul Rolls-Royce argintiu trase în acel spaţiu şi portiera se deschise.

Bernie porni contactul şi se apropie, având grijă să lase mereu câteva limuzine între vehicolul său şi maşina argintie. Nu ştia dacă nu va avea de străbătut oraşul dintr-o parte într-alta, nici dacă lipsa lui de experienţă într-o acţiune operativă de teren n-ar deveni handicap într-un filaj ca acesta. Din fericire, traseul Rolls-ului câştigă în transparenţă odată cu rularea într-o zonă ceva mai puţin aglomerată a imensei metropole. Creştea

treptat perimetrul spaţiilor verzi, dobândeau preponderenţă ansamblurile arhitectonice cu mai puţine caturi, dar mai întinse şi mai aerisite. Bernie îşi aminti că mai trecuse prin cartier, unde un campus universitar se răsfaţă pe aceste vaste terenuri: acel complex de învăţământ şi cercetare pe care-l susţine Charity World Fundation. Ţinând seama de rarefierea vehiculelor, lăsă o distanţă mai mare de Rolls-ul argintiu, care vira pe aleile admirabil întreţinute. Brusc, îi văzu luminile de stop aprinzându-se, rubinii, apoi stingându-se. Miss Throwstone sosise la destinaţie.

Patroana-directoare a galeriei de artă ieşi rapid din limuzină, însoţită de șoferul ce se metamorfoza, instantaneu, în bodyguard. Bernie îşi oprise Ford-ul la o distanţă respectuasă: dar acum, pe jos, trebuia să se grăbească dacă vroia să nu-i piardă din ochi pe cei doi.

Mări pasul, nu înainte de a-i zări cotind pe o alee secundară, îngustă, către o clădire fără etaj, protejată de câţiva arţari, liniştită, albă. Aleea se oprea acolo. Bernie ezită. Indecizia, în mod excepţional, se dovedi fecundă, deoarece la nici trei minute după intrarea roşcatei şi a gorilei în retrasul edificiu, din aceeaşi construcţie ieşi un alt individ. Acesta, după ce îşi aprinse o ţigară, se îndreptă alene către limuzina argintie trecând nepăsător pe lângă Bernie, cu expresia unui om eliberat de griji. De pe altă alee, mai largă şi animată, se apropie un grup de studenţi vorbind însufleţit. Bernie, întâmpinându-i, solicită o informaţie în legătură cu situarea Pavilionului Administrativ. Se arătă greu de cap la asimilarea explicaţiilor, ca să îi fie repetate. De fapt, consuma timpul necesar observării, cu coada ochiului, a tipului care trecuse pe lângă el. Acela se dusese la Royce, deschisese o portieră şi intrase - dar nu luase loc pe scaunul şoferului, ci se culcase pe canapeaua din spate. Nu mai înainte de a întredeschide

geamul, fiindcă fumul ţigării îi însoţea odihna. “E limpede - îşi zise Bernie - şoferii bodyguarzi au făcut schimb de tură”.

Era riscant să-şi prelungească aşteptarea. Trecu iute de grup, mulţumit de forfota lui proteguitoare, apoi avansă, decis, pe aleea care ducea la casa scundă, şi la cei câţiva arţari dimprejur. Intrarea avea un ancadrament de marmură. O placă de alamă, deasupra, specifica:

CHARITY WORLD FUNDATION
President’s Private Library -No entrance-

Îl frapa un detaliu: nici o sonerie, nicăieri. Roti butonul-clanţă. Nu opuse rezistenţă. Deschise uşa din stejar masiv şi examină, precaut, spaţiul dinapoia ei. Un mic hol fără ferestre. Intră. Un coridor prelungea antreul, îngustându-se ca o ţeavă de pâlnie. Curioasă fantezie de arhitect! Păşi fără zgomot înainte. Coridorul lua sfârşit printr-o uşă înaltă, impozantă. Cu Dumnezeu înainte! Ciocăni de formă și pătrunse dincolo, fără a aştepta vreun răspuns.

— Cine eşti? Ce cauţi dumneata aici?!

Fundaţia Mondială Caritatea. Bibloteca particulară a preşedintelui. Intrarea oprită.

Bărbatul care, sărind ca opărit, i se adresa pe un ton ameninţător, era întâiul şofer, cel ce condusese Rolls-ul de la Connecticut Gallery până aici. Asta nu era nici o surpriză. Femeia adusă de el, însă, nu se zărea nicăieri. Bernie, deşi luat din scurt, roti capul în toate părţile şi clipi des, ca o fiinţă dezorientată, rătăcită. Nu erau, de la podele până în tavan, decât etajere pline.

— Ce de cărţi... Mă tem că am nimerit altundeva. Căutam Pavilionul Administrativ. Am o soră, m-a rugat să-i aduc un prospect...

— F...-i paştele mă-sii de gură-cască! se stropşi individul care numai a bibliotecar n-arăta, iar Bernie prinse, fără dubiu, adresa înjurăturii: blagoslovitul era celălalt slugoi, cel care, în loc să-şi ia liber, fumând şi lăfăindu-se, ar fi trebuit să-i taie, lui, intrusului, calea. Nu ştii să citeşti? Intrarea oprită! Hai, valea, valea...

Bernie înţelese că, oricât ar mai face pe prostul, nu poate trage de timp decât câteva clipe. A fotografia vizual locul era sarcina lui urgentissimă. Care dintre îmbinările etajerelor ascunde o uşă? Câte compartimente vor fi existând, secrete, între tubul “pâlniei” şi faţadă? Şi mai ales, dacă va trebui, la un moment dat, luată cu asalt această fortăreaţă, ce efective vor fi necesare?

Simţi apăsarea labelor gorilei pe umeri. Era împins fără menajamente către ieşire. Nu se împotrivi, bolborosi doar alte scuze de provincial năuc şi se lăsă gonit. Şi-ar fi zis că a văzut destul. Din exterior mai observase ceva. Cele câteva ferestre erau nişte opere trompe l’oeil, pictură admirabil executată, pe un zid orb. Pentru o primă descindere la sediul temniţei lui Singleton - Bernie era aproape sigur că o nimerise - avusese parte de un bilanţ nesperat; dar îi lipsea, încă, o ultimă confirmare.

O dobândi peste ceva mai mult de o oră. La pândă în Fordul său, o zări pe Abigail Throwstone care își regăsea Rolls-Royce-ul argintiu și pe cel de-al doilea om de pază.

Recapitula: am urmărit, aşadar, o femeie. Am văzut-o intrând într-o clădire cu o singură încăpere, cu o singură uşă exterioară şi lipsită de ferestre. Am intrat eu însumi, după aceea, în încăperea aia. Și ce am constatat cu ochii mei? Că femeia nu există acolo! Iar acum, după o oră, o văd ieşind de-acolo! Unde a fost?! Am dreptul să mă întreb unde a fost?

Bernie simţi că afacerea pute. Da, dom’le, pute îngrozitor. Dezlegarea nu mai putea veni din partea unor diletanţi care se joacă de-a poliţia. Venise momentul să intervină poliţia în

persoană. Dacă până acum nu amestecase FBI-ul din prudenţă, spre a o proteja pe Hazel, de aici înainte tăinuirea faptelor devenea o imprudenţă cu consecinţe incalculabile. Va spune asta, diseară, prietenilor săi.

39

Rolf obţinuse audienţa la Creier în condiţiile cerute şi mai uşor decât se aşteptase. Şeful suprem nu primea niciodată singur. Lângă el trebuia să fie cineva din "Sfânta Treime", în cazul de faţă - Lon, şeful direct al solicitantului. Dar o discuţie despre strategia Organizaţiei în prezenţa brutei ce răspundea la numele Don Alonzo ar fi fost inutilă şi, pentru iniţiator, chiar periculoasă.

Şansa lui Rolf venise de la Abigail. Contactată la Galerie şi rugată să dea o mână de ajutor, frumoasa clanului găsise formula potrivită şi momentul de graţie pentru a-şi convinge unchiul să-i acorde un sfert de oră "tânărului". Nu vine într-o problemă personală, avusese ea grijă să precizeze. Acum, iată-l introdus de Gayle în marele living, examinat cu o privire lungă, scrutătoare, şi invitat să ia loc pe un fotoliu anume, în faţa biroului la care trona căpetenia, însuşi Marele Invizibil.

— Te ascult, Rolf, glăsui gazda, după ce momentul protocolar, simplificat cu totul, fu consumat iar nepoata se retrase. Presupun că te aduce la mine ceva grav şi presant, de vreme ce ai ţinut să discutăm între patru ochi.

— Şi da, şi nu, domnule, răspunse vizitatorul, mai puţin sigur pe el decât se aşteptase şi îşi dorise să fie. In faţa privirilor de gheaţă ale Căpeteniei, se simţea ca un elev scos la tablă. Îşi mobiliza resursele, încercând să surmonteze complexul acesta

nenorocit, deşi buzele subţiate vizibil şi cuta ce se adâncise între sprâncenele gazdei nu-l prea ajutau. Ocazia fiind unică, reluă, totuşi, cu mai mult curaj.

— Totul a pornit de la un raport al Centrului de studii strategice şi internaţionale din Washington. Vă redau paragraful esenţial, spuse el, scoţând din buzunarul interior al hainei impecabil croite o fişă din care citi: "Rusia este pe punctul de a deveni o oligarhie dominată de crimă, controlată de oameni de afaceri veroşi, birocraţi corupţi şi, pur şi simplu, criminali. Nivelul criminalităţii este aşa de mare în Rusia, încât reprezintă o ameninţare pentru securitatea naţională a SUA, întrucât organizaţiile criminale ar putea încerca să-şi extindă puterea sau bogăţiile exploatând deteriorarea securităţii şi a gradului de protecţie a armelor nucleare de pe întreg teritoriul ex-URSS..."

Pe ultimele două propoziţii, Gus căutase într-un sertar al biroului, scoţând de-acolo nişte hârtii. După ce Rolf termină de citit ultimul cuvânt din fişă, amfitrionul ridică uşor hârtiile prinse cu o agrafă argintie.

— Te referi, probabil, la acest document. Îl am, l-am studiat, inclusiv anexele. Este realmente revelator. Nu înţeleg însă care-i problema ta.

Luat repede, novicele din Rolf ameninţă să pună din nou stăpânire pe cel ce se dorise ofertantul cu aplomb, capabil să discute pe picior de egalitate cu stăpânul şi strategul Imperiului. "Tânărul lup" găsi însă, din nou, destulă îndrăzneală.

— De câtva timp, mă frământă situaţia specială a Rusiei. Cunosc decizia dumneavoastră în legătură cu acest teritoriu. Cunosc şi raţiunile pentru care consideraţi Rusia şi China, deocamdată, zonă "tabu". În cazul Chinei, aveţi perfectă dreptate; dar ocolirea spaţiului ex-sovietic mi se pare... ca să spun aşa... neproductivă.

Neproductivă, o decizie a Creierului...? În dorinţa de a-şi face curaj şi a se regăsi pe sine, solicitantul audienţei sărise peste cal. Amfitrionul îl fixă cu un soi de curiozitate amuzată şi nu prea. Ca şi cum ar fi dorit să descifreze - cu Roentgen-ul ochilor săi cenușii - ce se ascunde în tărtăcuţa acestui ins venit la el în casă pentru a-i spune cu ce este şi cu ce nu este dumnealui de acord după "trierea" hotărârilor luate la vârf! Oricum, pentru Gus, discuţia era o premieră absolută. Observând că discursul musafirului se stinsese, îl stimula:

— Mai departe. Ascult...

Înghiţindu-şi nodul din gât, Rolf începu să se explice.

— China, într-adevăr, este condusă atât de autoritar... încât acolo nu văd ce-am putea face. Dar Rusia... Rusia, domnule, a ajuns un imens teritoriu fără nici o lege, exact cum spune raportul pe care văd că-l cunoaşteţi. Am socotit cât pierdem anual rămânând în afara jocurilor de-acolo: cam o cincime din venitul nostru actual.

— A opta parte, preciza Creierul, calculat la cifra de afaceri a anului 1998. Rolf interpretă întreruperea ca pe o confirmare, chiar dacă cifrele nu coincideau. Continuă cu mai multă încredere.

— Mai important decât paguba mi se pare însă faptul că acolo se va naşte, mai devreme sau mai târziu, un sindicat, o uniune, o organizaţie unificatoare, cu care vom avea de luptat. Rog să fiu scuzat că îndrăznesc s-o spun, dar... cred că mai simplu şi mai bine ar fi să acţionăm acum.

— Interesant, murmură Gus, cântărind argumentele subalternului care-l învăţa pe el, Gustave K. Throwstone, ce are de făcut, şi unde, şi când. Interesant... Şi cum vezi, concret, intervenţia noastră acolo?

— Există mai multe posibilităţi. Prima ne este oferită de raportul aflat pe biroul dumneavoastră. Poate sub "umbrela"

ONU, poate chiar a Casei Albe, ar fi de abordat direct Kremlinul. Vreau să spun - autoritatea supremă din Rusia. Nu se poate ca nimeni de-acolo să nu conştientizeze pericolul şi să nu dorească recâştigarea controlului asupra economiei, finanţelor, vieţii sociale. Cu susţinerea materială şi logistică a Organizaţiei noastre şi cu ajutorul a ceea ce a mai rămas din Securitatea rusă, eu unul mă încumet să aduc situaţia sub control în maximum doi ani. Odată rezolvată treaba preliminară, aceasta, restul devine o joacă: Rusia ajunge a noastră.

— Asta ar fi o variantă, spuse Gus, pe un ton neutru. Alta?

— Alta, domnule, ar fi pur şi simplu lupta pe cont propriu cu mafiile ruseşti, chiar pe terenul lor. Personal, mă simt capabil să pătrund în jungla Rusiei şi să pun cu botul pe labe gang-urile de-acolo. Poate că aşa este chiar mai simplu; cucerim ţara pe dedesubt, fără ca vârful autorităţii statale să ştie cine face jocurile şi cine ia potul.

În faţa expresiei de Sfinx a şefului suprem, Rolf ar fi dat orice să poată arunca, sfidător, asul din mânecă. Adică să poată spune răspicat: da, eu, Rudolph Leacock deţin, în exclusivitate, o armă teribilă, cu care pot trece peste oricine, obţinând tot ce-mi doresc. Arma mea poartă un nume nipon, Senjuro Shamaguchi, pentru moment dormitează într-o garsonieră de pe 233 Street în Queens, dar o pot activa oricând poftesc, împotriva oricui, şi vai de cel care va avea nefericirea să-i fie ţintă!

Nu era însă nebun să se lase dus de val şi să cedeze benevol, pe nimic, fantastica, secreta lui putere. Gus ieşi din muţenie.

— Cunoşti pericolele, Rolf? Ai calculat riscul? Ai evaluat corect forţele? întrebă Creierul cu acelaşi ton de contrarietate bine ascunsă, care admitea încă dialogul.

— Cred... Cred că da. Cred că pot.

— Nu m-ai înţeles. Mă refer la riscul pentru Organizaţie. Aici nu este vorba despre un Rudolph Leacock, zis Rolf, ci despre obiectivele noastre fundamentale. Te-ai gândit la asta?

Tonul era mai apăsat. Vizitatorul îl percepu.

— Vă asigur, domnule, că de la aceste obiective am pornit. La recenta reuniune a staff-ului, ne-aţi arătat cât de bogaţi suntem. Tot din raportul dumneavoastră, dar şi din activitatea zilnică, ştiu şi cât de puternici suntem. Cunosc la fel de bine obiectivul final - puterea globală absolută. Tocmai de aceea mă doare că ratăm o oportunitate majoră ca prezenţa în Rusia. Dealtfel, îmi permit să vă mai reţin atenţia cu o altă idee, reprezentând o altă oportunitate ce ne scapă. Aproape sigur, bogăţia noastră ar fi fost mult sporită dacă nu ne-am fi ţinut departe de piaţa contrabandei cu arme. Dar contrabanda cu arme înseamnă, azi, în proporţie de 70%, piaţa rusă; vedeţi cum se leagă lucrurile? Vă pot oferi - cu aproximaţie, desigur, - cifra de afaceri a acestui business înfloritor...

— Mulţumesc, băiete; o cunosc, tăie Gus tirada musafirului. În mod vizibil, răbdarea Creierului se apropia de sfârşit. Încep să înţeleg ce te aduce la mine. Am să-ţi răspund. Dar, mai întâi, o întrebare: de ce trebuia să vorbim despre toate astea între patru ochi?

Locotenentul lui Lon avu un moment de ezitare. Simţea că discuţia ajunsese într-un punct extrem de delicat; poate - periculos. Îşi evaluă, într-o secundă, şansele într-un duel verbal bazat pe disimulare şi minciuni sofisticate; pricepu, pe loc, că o asemenea luptă nu putea fi câştigată decât de Gus. Aşadar, alese adevărul, încercând să-l coafeze cât mai convenabil pentru sine. Era singura soluţie pentru a atenua eşecul presimţit al unui demers pe care-l regreta încă înainte de a fi părăsit locuinţa şefului suprem.

— Am să vă răspund deschis, domnule. Îl apreciez şi-l stimez pe Don Alonzo pentru ceea ce dânsul ştie să facă foarte bine. Dealtfel, multe din lucrurile la care mă pricep eu însumi, de la Alonzo Mascella le-am învăţat. Pentru asta îi sunt recunoscător. Dar... vedeţi... poate vârsta, poate formaţia, poate gradul de instruire sau... mi-e greu să stabilesc exact din ce cauză anume, cred că Don Alonzo n-ar putea, n-ar mai putea înţelege sensul real al propunerilor mele. Vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău; simt că anvergura cu care dumneavoastră gândiţi viitorul Organizaţiei, la care încerc să răspund cu modestele mele puteri, avea nevoie de o discuţie fără Don Alonzo. Aşa am gândit eu. Poate am greşit. Dar mă tem că nu. Dacă am greşit, totuşi, vă cer scuze.

Gus nu era omul care să poată fi îmbătat cu apa rece a vorbelor meşteşugite, dar trebui să recunoască: ultimele cuvinte ale celui venit în audienţă îi picaseră, omeneşte, cum nu se poate mai bine. Pregătise în gând o replică dură; aproape inexplicabil chiar şi pentru el, primele cuvinte sunară, dacă nu cu blândeţe, oricum măsurate, calme.

— Mă bucur că ţi-ai deschis sufletul, Rolf. Mă bucură mai ales faptul că te frământă soarta Organizaţiei... până-ntr-atât, încât nu şovăi să judeci critic hotărârile Comitetului director. (Aci, tonul se înăspri, mărind secreţia de adrenalină a celui ce se afla pe fotoliul din faţa biroului). Te înţeleg, perfect...

— Eram sigur de asta, îndrăzni musafirul, exagerând o bucurie pe care, de fapt, n-o trăia deloc.

—... dar nu te aprob, reluă Gus şirul întrerupt. Şi o spun categoric. În primul rând, procedeul. Să presupunem că îngustimea de vederi a lui Lon ar fi reală şi, prezent la discuţie, nu l-ai fi avut de partea ta. Dar demersul îmi era adresat mie. Deci tânărul domn Rudolph Leacock s-a îndoit de capacitatea mea de a arbitra corect o posibilă dispută de idei. M-ai bănuit

că voi da prioritate nu valorii unei propuneri, ci rangului celui ce combate propunerea. De asta te-ai temut, Rolf.

Pe fruntea solicitantului audienţei îşi făcură apariţia picături fine de sudoare. Simţi în acea clipă că-l urăşte cumplit pe autocratul din cauza căruia el, un “tânăr lup”, transpiră de frică.

Morala continua, metodic, exasperant.

— Într-un singur caz trebuia să ajungi la mine: dacă legătura ta superioară ţi-ar fi respins o idee pe care o considerai importantă pentru interesele Organizaţiei. Sau, în situaţia extremă când îţi bănuieşti şeful ierarhic că trădează Organizaţia şi deţii probe în acest sens, ori vii măcar cu argumente solide. Atunci, da; o discuţie între patru ochi ar fi fost necesară. Dar numai atunci. Înţelegi, Rolf?

— Da, domnule.

— Asta e bine. Acum, fondul problemei. Te asigur că banii pierduţi de noi prin neamestec în Rusia, mie îmi provoacă insomnii. Prin’95-’96, am fost foarte aproape să mă decid pentru o acţiune în forţă acolo. Ar fi fost o imensă greşeală, de care mi-am dat seama la timp. Te interesează istoria? Obişnuieşti să reţii ceva din istorie?

Brusca schimbare de registru îl zăpăci de tot pe vizitator. Bâigui un răspuns pe care nici el nu-l înţelese bine. Se ura că nu e-n stare să-şi înfrângă tracul idiot în faţa acestui om.

— Dacă studiul istoriei îţi este familiar, mă vei înţelege. Ştii unde şi-au rupt gâtul şi Napoleon, şi Hitler?

— În Rusia, murmură Rolf, şcolăreşte.

— Bravo! Acolo. Ca să supun imensitatea Rusiei fără spectrul unui dezastru, trebuie să stăpânesc, în prealabil, restul lumii. Urmăreşte-mă, Rolf! De fapt, Europa, Japonia, continentul sud-american vor face treaba asta în locul nostru, atunci când le vom ţine totalmente sub control. În cel mult 7-8 ani, ONU va

avea un braţ înarmat; dar nu o poteră de strânsură, ca acum, nu adunătura contestată, huiduită, primită cu pietre pe unde se duce să facă ordine. Ci o armată, creată de noi şi justificată prin nevoia de prevenire, stingere sau gestionare a crizelor, după caz. Armata aceasta de la noi va primi ordine, înţelegi? Îţi spun şi cum se va ajunge la etapa respectivă. Voi şti să conving electoratul american că e absurd să achite el nota de plată pentru ambiţia Statelor Unite de a se erija în jandarmul lumii. Pentru asta nu-mi trebuie decât un ciclu electoral complet: 4 ani! Când vom uşura bugetul USA de povara cheltuielilor militare inutile, contribuabilul american ne va ciuguli din palmă! Atunci, şi numai atunci vom ataca mafiile ruseşti fără nici un risc. Înţelegi? Cum să te las pe tine, în acest moment, să înfrunţi caracatiţa rusă, când restul omenirii stă să ne cadă-n mână, ca un fruct copt? De ce să-mi îndrept către hăul siberian oamenii, resursele, banii, când o sută de milioane de indivizi din Estul Europei ne aşteaptă, ne roagă să le cumpărăm economiile şi forţa de muncă pe mai nimic? Ei nu cer altceva decât să muncească pentru noi, să ne mai îmbogăţească! Acceptăm - asta este prioritatea absolută. Aşa se explică decizia Conducerii, de a cărei justeţe te-ai îndoit. Acum înţelegi?

Rudolph Leacock înclină fruntea, afirmativ. După ce trăise timp de trei zile, în Japonia, beţia puterii, după ce adusese de acolo făptura dotată teribil, achiziţie care îi furnizase indescriptibilul sentiment de stăpân, da, stăpân unic al cunoscutului şi necunoscutului, iată, asculta aici, plecat, nişte lecţii pedante, moralizatoare. Trăia umilinţa şcolarului repetent, "săpunit" în faţa consiliului de familie. Ar fi preferat o avalanşă de injurii, în locul întrebării acesteia, repetată obsedant, condescendent, la fiecare sfârşit de idee: "pricepi, băieţaş? Ia spune tu - înţelegi?"

Sigur că înţelegea. Dar ce să fi răspuns acestui mod tacticos de a evalua timpul, cântărit cu măsura deceniilor? Că el, Rolf, n-are chef să aştepte?! Că se poate lovi acum, oriunde, şi că se poate obţine orice, iar arma se află la discreţia lui, operaţională, aşteptând doar să i se indice obiectivul atacului? Sau să fi spus că actualul mod alambicat de a conduce Organizaţia, cu liderul acţionând incognito, pe de o parte, cu planuri aruncate către un orizont incert, pe de altă parte, riscă să devină himeră? Că se mizează nepermis de mult pe serviciile unui neisprăvit, cocoţat în vârful piramidei ONU, acolo unde cretinul nici măcar nu ştie să-şi ascundă bine impostura?

O clipă, gândurile care-l asaltau răzbiră în expresie, în priviri. Dar numai o clipă. Deşi îl înnebunea siguranţa arogantă a strategului vizionar, cu atât mai mult cu cât cunoştea suportul ei real de profunzime şi realism, Rolf găsi resursele să joace umilinţa. Învăţase prea bine lecţia înţelepciunii de a lovi numai atunci când ai toate cărţile-n mână. Aşa că şopti, cu privirea în desenele covorului persan:

— Înţeleg, domnule. Vă rog să mă iertaţi...

— M-aş bucura să fie aşa cum spui, închise gazda subiectul, preocupat de ceea ce văzuse, ori crezuse că vede pe faţa acum spăşitului Rudolph Leacock.

Ia spune, schimbă Gus cursul discuţiei, ce veşti de la Tim Salado? Unde se află el acum?

— Veşti bune, răspunse Rolf, uşurat că i se întinde un colac de salvare. De la Bucureşti, noutăţi excelente. Acolo, totul este - practic - aranjat. Aseară, chiar, s-a parafat o afacere extraordinară. Lângă Bucureşti, Ia vreo 20 de km, există un centru de producţie cinematografică, într-un parc natural de mari dimensiuni, pe malul unui lac pitoresc. Capacitatea de producţie permite peste o sută de lung metraje pe an. Există specialişti, platouri, spaţii

construite, practic - tot, în afară de aparatură ultramodernă şi... comenzi; acum, întregul complex şomează, zace în părăsire.

Ei bine, Tim Salado, ajutat de Tawee Naphalaî, succesoarea Halinei, crează acolo cel mai mare centru din lume pentru producţia filmelor porno de mare anvergură. Dar nu numai atât. Spaţiul verde din jur va deveni un imens parc de jocuri erotice. O combinaţie Disneyland - Las Vegas - San-Pauli, pentru bărbaţi şi femei, dotat şi amenajat după ultimul cuvânt în materie. De fapt, nici nu există termen de comparaţie pentru ce va fi acolo. Am studiat proiectul şi macheta; o bijuterie! Plăceri pentru toate gusturile, accesibile pentru toate pungile, în condiţii de perfectă securitate şi într-un cadru de vis. Afacerea se anunţă o lovitură. Starurile filmelor porno, venite pentru filmări, vor acorda autografe, la pat, după partide de sex, fanilor dispuşi să plătească mii de dolari pentru o clipă de plăcere în braţele Ciocciolinei sau ale mai ştiu eu cui...

— Dar autorităţile? Opinia publică?

— Totul e rezolvat. Parlamentul a votat legiferarea prostituţiei, iar opinia publică... ce să vă mai spun? Exultă! Oamenii sunt fericiţi că au voie să facă ce nu li s-a permis o jumătate de secol. În plus, acolo vor curge dolarii, vor fi locuri de muncă, vor mişuna turiştii. Se va trăi!

— Exact ce-ţi spuneam, conchise Gus. Să luăm mai întâi banii ce ni se oferă singuri. După aceea... toate la timpul lor. Alte veşti?

— Şi la Tirana, tranzacţia e aproape încheiată - localnicii mai cer încă măsuri asigurătorii pentru deşeurile chimice şi pentru reziduurile nucleare. Experţii s-au înţeles în plan tehnic, dar puterea vrea să ne mai stoarcă nişte bani.

— Daţi-i şi semnaţi! Transmite-i lui Gregg Miliard să nu mai aştepte nici un moment. în 2-3 luni să demareze efectiv amenajarea sarcofagelor albaneze.

După ce Leacock părăsi reşedinţa, condus de o Abigail care îşi asumase şi la plecare misiunea de însoţire, şeful suprem rămase cufundat într-o meditaţie mohorâtă. Ce-a fost asta? Ce fel de semn i s-a arătat? Cum să citească simptomul de insubordonare - în fond - ce i se livrase chiar la domiciliu? Insubordonare faţă de primitivul Lon, zice făptaşul, dar cine garantează că Rolf, sau altul ca el, nu va contesta mâine autoritatea supremă, decizia Creierului? La un moment dat, surprinsese în ochii şi pe faţa "tânărului lup" o străfulgerare ciudată, care nu-i plăcuse. Nu-i plăcuse deloc!

Gus se ridică de la birou, unde nu se aşezase întâmplător, merse la casetoscopul pe care camera ascunsă în veioza de pe birou înregistrase totul, scoase caseta, o cântări în mână, apoi o introduse într-un aparat de redare. După derularea benzii şi fixarea startului, acţionă telecomanda. Multiecranul ce domina unul din pereţii salonului se aprinse şi se animă. Gus începu vizionarea. Pe sub priviri i se derula, cu imagine şi sunet, discuţia ce tocmai se încheiase, filmată tot timpul pe prim-planul vizitatorului. Finul psiholog şi fizionomist, geambaşul de oameni Gustave Throwstone simţea imperios nevoia să studieze şi la "stop-cadru", dacă va fi nevoie, expresia aceea care nu-i dădea pace. Trebuia să ştie dacă omul pe care-l considerase până azi un executant perfect şi nimic mai mult, îi ascunde ceva.

Se consacră îndelung acestui studiu solitar, fără ca expresia să-şi schimbe dominanta: îngândurare mohorâtă.

40

— Mulţumesc că m-aţi primit, domnule.

Bernard Merwin încremenise într-o poziţie riguros reglementară. Se afla în faţa celui dintâi personaj în ierarhia FBI-uIui din New-York, un rang în sine foarte înalt, dar şi cel mai înalt dintre cele accesibile unui subordonat al Biroului Federal, în condiţiile de urgenţă cu care îşi însoţise cererea de ieşire la raport, chiar dacă, din raţiuni de confidenţialitate, n-o motivase prea clar.

— Relaxează-te, ia loc şi spune-mi ce te aduce, Merwin.

Bărbatul care-l primise pe statistician era un tip de vreo 40-50 de ani, pe cale de a-şi desăvârşi încărunţirea, cu brazde adânci pe obrajii raşi cu îngrijire. Genul de militar care, începând din ziua recrutării, se desparte de zâmbet până la pensie. Bernie, căruia i se dăduse comanda “de voie”, înţelese că va fi greu să descifreze, într-o fizionomie ca aceasta, felul cum vor fi receptate lucrurile comunicate de el. Se pregătise atent. Ştia că, la eşalonul superior al instituţiei, şefii cei mari nu au timp de poveşti. Mai mult, era conştient că povestea lui riscă să sune a fantasmagorie, dacă o va relata dezlânat, pierdută în comentarii şi consideraţii personale. De aceea îşi concepuse demersul ca pe un raport. Ostăşesc? Nu tocmai, dar aproape...

Încă de la croială, Bernie alesese ca mod esenţial de ordonare a lucrurilor -criteriul cronologic. Rezumatul său releva, ca început, câteva semne de întrebare. Din interogaţiile puse cap la cap se detaşase apoi o îndoială. Ulterior apăruseră fapte care transformaseră îndoiala într-o suspiciune. Ultimele evenimente, derulate precipitat, schimbaseră bănuiala într-o certitudine: la conducerea superioară a Organizaţiei Naţiunilor Unite a fost infiltrat un impostor. Iar în spatele lui se află o forţă

malefică, tentaculară, cu un veritabil program de distrugere la scară mondială. Pericolul este atât de teribil, întârzierea cu care intrăm în acţiune e atât de mare, încât orice zi pierdută în anihilarea mecanismului infernal poate avea efecte incalculabile.

— Îmi cer scuze că, în pofida propriilor mele intenţii, am folosit termeni susceptibili de a fi taxaţi drept vorbe mari. Vă rog să faceţi abstracţie de adjective, să analizaţi la rece datele propriu-zise și să luaţi măsurile de rigoare.

Înalta oficialitate ascultase fără să clipească. La acest punct al audienţei îşi scosese prima ţigară, o bătea gânditor de tabachera din aur și se pregătea s-o aprindă. Succesiune de gesturi semi-automate care, la cinci ani după decizia Administraţiei de interzicere a fumatului în toate edificiile guvernamentale și în toate sediile serviciilor publice, era un semn de adâncă preocupare. Cel puţin Bernie îl recepta ca atare.

— Ai consumat tot ce ne-ar putea ajuta la o eventuală investigaţie? Fapte, probe, dovezi?

Până la aceste întrebări, nici o întrerupere. O ascultare atentă, serioasă, profund responsabilă. Păcat că înaltul ofiţer strecurase cuvântul “eventuală” alături de “investigaţie”. Aşadar, era cu putinţă ca ancheta nici măcar să nu demareze? Acum, când pământul arde sub picioarele oamenilor? Bernie rândui deziluzia în subsidiar, ca pe o carte dintr-al doilea şir al raftului - şi se concentră asupra răspunsului.

— Ştiam că timpul dvs. este măsurat. Nu mi-am permis să vă relatez, oral, decât esenţialul. Am pregătit însă şi un raport scris - cu detalierea corespunzătoare.

Deschise mapa şi depuse pe masa şefului un raport cu învelitori de celofan.

— Mulţumesc, Merwin. Cred că te-ai lansat într-o chestie efectiv importantă, dintr-alea care, dacă se finalizează, se

lasă cu o Military Cross cu spade. Dar până una-alta, cum vezi dumneata desfăşurarea acţiunilor noastre? Eşti prea sistematic ca să nu le fi gândit.

Bernie rememora, fulgerător, rezervele de diplomaţie în care ar străluci, în locul lui, Hazel, şi se strădui să n-o dezamăgească.

— Nu-mi permit să mă substitui specialiştilor de care dispuneţi, sir. Ştiu că aveţi aici capacităţi strălucite în a concepe o operaţiune de asemenea anvergură. Dar dacă aţi avut amabilitatea să mă consultaţi, iată cum văd eu lucrurile.

Unu -, aş solicita, de urgenţă, examinarea setului de analize la zi (medicale, stomatologice în special) ale lui Q.D. Singleton, amprentele sale (inclusiv amprenta vocală) comparativ cu analizele aceluiaşi din urmă cu, să zicem, doi-trei ani. Deţin informaţia că autoturismul lui Singleton are comenzile supuse biocifrului. Ar merita să se verifice dacă în ultima vreme s-a umblat la acest sistem, pentru schimbarea amprentei.

Doi -, aş cere mandat pentru percheziţionarea minuţioasă a Bibliotecii Private a Preşedintelui lui Charity World Fundation, din campusul universitar respectiv.

Trei -, aş obţine sistarea imediată a schimbărilor de persoane numite la conducerea unor comisii şi organisme ONU, ulterioare alegerii lui Singleton, precum şi cercetarea persoanelor deja instalate sub mandatul acestuia.

Și patru -, aş pune sub supraveghere, 24 ore din 24, vila Throwstone: locatari, personal de serviciu, persoane care o frecventează.

— Atât?

— Da, domnule.

Bernie nu deslușise nici o nuanţă de maliţie în acest "atât?".

— Subofiţer Merwin, ţi-am ascultat sugestiile. Nu ştiu însă dacă realizezi dificultăţile unei asemenea acţiuni şi

consecinţele în cazul că ipoteza dumitale nu se confirmă. Imaginează-ţi-l pe ditamai Secretarul General al Organizaţiei Naţiunilor Unite, pus să-şi lipească degetele, mânjite cu tuş, pe-o hârtie, ca un borfaş, ca după aceea să-i oferim un Scuzaţi, Pardon, Nostra Culpa! Dar chiar presupunând că îi obţinem amprentele printr-un tertip oarecare, cu ce le comparăm? Le avem pe cele de acum doi-trei ani, cum ziceai? Asta, fireşte, nu înseamnă că ar trebui să stăm cu braţele încrucişate. Ci doar că afacerea e încâlcită, că sumedenia de clarificări va lua timp, că se cere multă abilitate pentru a evita o gafă de proporţii şi, mai ales, infinită discreţie. Înţelege că însuşi prestigiul FBI este pus în joc!

— Înţeleg.

— Foarte bine. Sper că absolut nimeni din cei care te-au ajutat, probabil, să strângi aceste date n-o să vadă altfel lucrurile.

Raportul, în coperţile lui de celofan, întorcea privirilor nişte reflexe stinse. Şeful new-yorkez al celei mai faimoase poliţii din lume făcu un gest cu ţigara rămasă, neaprinsă, între degete.

— Eşti liber, tinere. De aici încolo, acţionezi numai conform ordinului, atunci când îl primeşti. Orice iniţiative personale se suspendă. Clar?

— Clar.

Înaltul personaj aşteptă ca paşii subofiţerului să se piardă în anticameră, încuie uşa capitonată şi se cufundă în studiul versiunii scrise a raportului. Conţinea detaliile anunţate, dar nici un nume de colaborator al lui Bernard Merwin în extraordinara sa anchetă pe cont propriu. După ce, parcurgându-l cu aviditate de câteva ori, reuşi să-l înveţe pe dinafară, oficialul Biroului Federal de Investigaţii îşi scoase bricheta din buzunăraşul ei tăiat anume în căptuşeala sacoului. Nu ca să-şi aprindă ţigara, ci ca să ardă acel cumplit

de primejdios raport. Flăcăruia, pornită de la un colţ, mistui hârtia, până la ultima literă.

Ceea ce nu bănuia ocupantul biroului era că, în acelaşi tumultos New York matinal, aproximativ la aceeaşi oră, în clădirea ocupată de Central Intelligence Agency, un oficial omolog examina cu o atenţie cel puţin egală raportul-copie, adus de un fost coleg de colegiu, un ziarist răspunzând la numele de Colin Fletcher.

Diferenţa era că înaltei personalităţi de la CIA nu-i trecea prin minte să distrugă, nici prin foc, nici altcumva, acele informaţii. Ci să le studieze şi, dacă erau reale, să le dea curs.

Secretara anunţă prin interfon:

— A sosit preşedintele Ligii Mundus Vivusque Mundus, domnul Knud Gunnarsen.

Frank înghiţi un nod, ridicându-se în picioare şi căutând să-şi potrivească rapid o fizionomie adecvată unei relaţii despre care ştia de la Q.D. Singleton, via Abigail, că s-ar defini prin cuvintele "Am fost apropiaţi... prin idealuri, prin nişte aspiraţii..." Până azi, multiplele amânări, tergiversări, pretexte, motivaţii etc. izbutiseră să-l ţină pe Knud departe. Era primejdios să se mai eschiveze încă o dată. Bine, gata, luăm taurul de coarne. Nu poate fi mai rău decât nemernicul de Rolf.

Secretara aştepta încă răspuns, dar Secretarul General apăru la uşă, invitându-şi personal oaspetele în cabinetul de lucru. Îi strânse mâna cu efuziune şi, pentru a marca nuanţa relaţiei, indică un colţ cu două fotolii, despărţite de o măsuţă joasă. Luară loc acolo, nu mai înainte ca Frank să-i precizeze femeii rămase în antecameră:

— Mie, cafea neîndulcită. Domnul Gunnarsen nu bea decât apă minerală. Vichy sau, mai bine, Evian. Adu-ne, iar apoi să nu fim deranjaţi.

Pe chipul de erou ibsenian al noului venit trecu lumina unui gând fugar:

“Iată, Singleton n-a uitat că prima noastră întâlnire a fost la Evian-les-Bains”. Numai că această probă de constanţă era cu totul neînsemnată, în comparaţie cu pustiul atâtor luni de izolare şi, mai ales, cu lucrurile rele petrecute între timp. Nici nu ştia cum să i se mai adreseze acestui om: dragă Quentin? Stimate domnule? Medicul convertit la ecologie își punea această întrebare cu dureroasa surprindere cu care constaţi că ai un prieten mai puţin decât crezuseşi multă vreme...

— Sincer să fiu, începu el, aproape că pierdusem speranţa unei discuţii. De trei luni încerc s-o obţin.

Frank era pregătit să pareze reproşurile pe acestă temă. Se apucă să inventarieze dificultăţile de gestionare a timpului unui Secretar General la început de mandat. Instalarea... acomodarea... cunoaşterea departamentelor... obligaţiile protocolare... agenda primelor deplasări...

Mâna cu degete prelungi a celuilat se ridică la nivelul creştetului alb.

— Domnule Singleton... domnule Singleton... Frank încetini, apoi frână brusc peroraţia.

— Tot Quentin mă cheamă. Taică-miu preferă să-mi zică Dexter. Numeşte-mă cum vrei. Dar fără nimic scorţos între noi, te rog.

— Foarte bine. Îmi convine acest mod. Dacă vrei să ştii, venisem cu speranţa unei discuţii brutal de sincere. Fiindcă oricare alta e nepotrivită situaţiei.

— Care situaţie, Knud? întrebă Frank şi, fără voie, se ghemui puţin în fotoliu.

Secretara aduse cafeaua şi apa minerală, apoi se retrase. “Şi n-o să mai reintre până când uscăţivul ăsta, care îmi promite o

discuţie ca un meci de box, n-o să mă facă knock-out!” reflectă omul lui Gus, furios şi pe cafeaua amară, şi pe dispoziţia pe care singur o dăduse.

— Sunt convins că ştii câte speranţe îmi pusesem în prezenţa ta aici, începu norvegianul. Vedeam în alegerea ta calea cea mai sigură către realizarea planurilor noastre comune. Reducerea decalajelor, eradicarea sărăciei, optimizarea dezvoltării, ecologizarea vieţii. Nu? Şi, în loc de primii paşi pe drumul ăsta, ce se constată? Un discurs de investitură care preamăreşte iniţiativa feroce! Care invită capitalurile cu obârşie dubioasă în arena finanţelor lumii! Care proclamă desfiinţarea restricţiilor legislative şi morale în numele eficienţei! Cum adică, ai ajuns să crezi că s-ar putea construi o viaţă curată prin bani spurcaţi? Şi dacă e vorba să schimbăm mentalităţile, - căci asta visam şi noi când ne-am întâlnit şi ne-am împrietenit -, cum trebuiau să se schimbe? În sensul degradării, al trivializării, al împăcării cu noroiul, al pactului cu diavolul? Cum ai putut, în numai câteva luni, întoarce atât de monstruos lucrurile?

Frank se apără cu înverşunare. Nimic nu era mai regretabil decât răstălmăcirea bunelor intenţii. Mai ales de către un om la a cărei opinie ţine nespus. Poate că discursul de instalare a avut ambiguităţi de formulare; nici vorbă însă de ridicarea imoralităţii la rang de principiu călăuzitor! Ce a găsit Ia ONU? Un organism sclerozat, osificat, fără resurse, fără pârghii, condamnat la decorativism sec. Jalnic. Ce-a vrut să-i dea? Sevă, infuzie de vitalitate, putere! Să implice Organizaţia în problematica reală a dezvoltării. A supralicitat? Poate. Dar cu cea mai bună credinţă.

Din nou, mâna osoasă a nordicului se ridică, dig în calea şuvoiului de explicaţii. Stop, cerea mâna aceea. Şi avea o curioasă autoritate, de vreme ce Frank tăcu imediat, ca şi

cum acel simplu gest demonstra că identitatea şi calitatea lui Quentin Dexter Singleton erau cărţi de vizită false, arborate de un impostor.

— Uite, să zicem că percepţia mea este de vină. Că ţi-aş fi citit discursul într-altă cheie decât aceea a intenţiilor tale. Fie. Infinit mai grav, însă, e că programul anunţat acolo a început să se materializeze. Cred că nu mai e nevoie să-ţi reamintesc cu ce se ocupă filialele Ligii pe care o conduc. Mundus Vivusque Mundus, Lumea Vie şi Curată nu se consacră numai, sau în primul rând, studiilor academice. Liga îşi propune - şi are mijloacele - să fie pe fază, să tragă semnalul de alarmă la fiecare atentat împotriva omului şi a planetei lui albastre. Or, de când ai ţinut acel discurs stupefiant, ni s-au semnalat acţiuni infernale, una mai otrăvitoare ca alta. Afaceri oneroase din care profiturile intră în nu-ştiu-ce buzunare, dar nota de plată afectează pământul, apa, aerul, vegetaţia, noul-născut. Nişte uzine distructive, vitriolante, deţin autorizări suspecte; în ouăle clocite de capitalurile pe care le-ai chemat, iau contur nişte monştri.

Frank încercă, la rândul lui, să stăvilească un rechizitoriu care părea să poarte o încărcătură din ce în ce mai strivitoare. Dar nordicul era de neoprit. Sărise în picioare şi striga:

— Se pun bazele unor industrii care vor distruge mediul acolo unde sunt plantate! Se pregăteşte transformarea unor ţărişoare în rampe de gunoi pentru bogaţii continentelor! În estul Europei se pune la cale reconversia unor industrii cinematografice şi tipografice în mega-baze de producţie porno! Voluptăţi de bordel se vor lăfăi în parcuri şi vor lua locul divertismentului popular; un asemenea parc este deja proiectat, se lucrează la el, ştiu sigur! Alte tranzacţii, aparent mai onorabile, spoliază ţări, popoare amărâte, covârşite de sărăcie, îmbătate de o libertate cu care nu ştiu ce să facă,

minţite şi furate de clicile politicienilor corupţi! Am semne sigure că nici drama bosniacă nu e străină de aceste interese murdare, care calcă în picioare tot. Pe ruina, pe discordia, pe nenorocirea generală de acolo se fac și azi tot felul de experimente care înnebunesc oamenii.

Era prea mult. Un Secretar General al Organizaţiei Naţiunilor Unite nu putea asculta, și încă în propriul birou, acuzaţii atât de grave fără să replice cât se poate de categoric.

— Knud, am impresia că nu-ţi dai seama ce spui. Cum poţi să-mi reproşezi mie, şi Organizaţiei pe care o conduc, toate grozăviile astea? Poate că există adevăr în situaţiile de care se plânge Liga! Dar ce am eu, ce are ONU, cu ele?! De unde până unde?

— Quentin, îţi răspund. Toţi aceşti noi, şi activi, şi veroşi promotori ai industriilor pomenite, toată haita de emisari, samsari, agenţi şi profitori ai poluării sub toate formele, vin acum sub flamura şi sub protecţia Naţiunilor Unite. Cine i-a trimis? Dacă acesta este fluxul de energie, dacă aceasta este infuzia de vitalitate la care gândeai, mai bine lăsai ONU să se stingă de bătrâneţe! Pentru copiii noştri ar fi fost mai bine.

Acceptând, după amânări repetate, să-l primească pe Gunnarsen, Frank se aştepta la zece-cinsprezece minute dezagreabile, presărate cu accente critice, pe alocuri chiar vehemente, deoarece urmau să vină din partea unui ins auster şi rigid. Dar ceea ce auzise îi aducea un sloi de gheaţă pe șira spinării. Nu erau dezamăgirile unui prieten neglijat. Era o radiografie aproape exactă, nepermis de minuţioasă a extinderii în curs a Imperiului condus de Gus, evidenţiindu-i zonele prioritare şi impactul cel mai năprasnic. Acest afurisit de ecologist cu păr alb a intuit un segment esenţial din acţiunea globală a organizaţiei şi, dacă va fi lăsat să-şi comunice public

intuiţia, va fi... Nu, Frank nici măcar nu îndrăznea să-şi imagineze consecinţele.

— Knud, omule, hai să n-o luăm chiar aşa. E posibil ca, într-un caz sau altul, vreun reprezentant de-al nostru să se fi făcut vinovat. Exces de zel? Răstălmăcire a dispoziţiunilor? Corupţie? Nu ştiu, încă n-am avut când să exercit un control riguros. Dar îl voi introduce. Şi va fi ferm. Dă-mi un pic de răgaz, asta e tot ce-ţi cer.

Ochii ca două iezere albastre ale norvegului îl cercetau cu mâhnire.

— Quentin, nu-ţi ascund că primii tăi paşi la conducerea ONU i-am resimţit dureros. Te-ai îndepărtat atât de mult şi, mai ales, atât de neaşteptat de la proiectele pe care le prefiguram împreună... Eşti ultimul om din lume din partea căruia puteau veni asemenea surprize, ţi-o spun drept.

— Nu te pripi să mă cataloghezi, prietene. Cred că, la mijloc, este o gravă neînţelegere. Trebuia s-o preîntâmpin, aranjând să ne întâlnim cu mult mai devreme. E-adevărat. Dar o să îndrept lucrurile din mers, ai să vezi.

— Aşa să fie, conveni celălalt, cu o uşoară detensionare a stării lăuntrice. Din păcate, în ultima vreme m-am cam deprins cu decepţiile. Prea sunt multe, prea vin de peste tot. Eu, care eram mândru de cumpătarea poporului meu, de austeritatea lui înţeleaptă, constat că avantajele prosperităţii i-au adus şi o stranie miopie. Tot extrăgând din Marea Nordului cantităţi uriaşe de ţiţei, tot vânând în apele Atlanticului un număr nelimitat de cetacee, concetăţenii mei cei cuminţi şi harnici se fac mereu mai vinovaţi de secătuirea sau ciuntirea unei părţi irecuperabile din Planeta noastră. Pur şi simplu, cu o nepermisă dezinvoltură, ne dezmoştenim urmaşii. E trist. Iar martorul care strigă în pustiu nu e nici el de invidiat.

Gunnarsen tăcu. Apoi reluă pe tonul de adineauri, ca şi cum ar fi dat la spate un moment de slăbiciune.

— Dar nu de amărăciunile mele este vorba. Îţi comunic foarte serios, din partea Ligii, că toate constatările noastre sunt sintetizate într-un Apel către autorităţile statale, către instituţiile societăţii civile, către întreaga Opine Publică. Avem de gând să-l dăm publicităţii...

— Când? sări Frank cu o precipitare pe care abia izbuti s-o mascheze. Te-am rugat să nu te pripeşti, Knud!

— N-o să mă pripesc. În numele prieteniei noastre, dar mai ales în baza promisiunilor că vei lua urgent măsurile ce se impun, sunt de acord cu un termen de graţie. Nu lung, Quentin, nu lung... Poate că nu-ţi dai seama cât de iute şi cât de victorios se extinde murdăria...

Gunnarsen era aproape de uşă. Apa minerală sfârâia abia perceptibil în sticla destupată - neatinsă de setea lui. Un ultim cuvânt, înainte de despărţire, avea şansa, cine ştie, să refacă ceva din trăinicia vechii punţi dintre cei doi bărbaţi.

— Dacă ţi-am vorbit mai ales despre Europa, asta nu înseamnă că ţărmurile din Lumea Nouă sunt scutite de aceeaşi spumă infectă. Săptămâna viitoare, mai precis marţi, mă duc, cu un avion din flota aeriană a Ligii, să inspectez o zonă ameninţată. După cum cred că ştii, una dintre insulele Cayman se confruntă cu mareea neagră. Tancul petrolier scufundat acolo a nenorocit nişte mii de oameni, trăitori din pescuit și turism. Furtuna a fost de vină în proporţie de zece la sută. Nouăzeci la sută ar trebui să fie coşmarul societăţii care a navlosit petrolierul. Doar că aceea, având avocaţi buni, stă liniştită. Aş fi bucuros să mă însoţeşti. Poţi? Vrei? Marţi voi avea la mine Apelul de care îţi vorbeam. L-ai putea citi în manuscris.

Gunnarsen părăsi biroul, încălzit de promisiunea fermă a demnitarului că își va face timp să răspundă invitației și că vor zbura, împreună, deasupra zonei calamitate.

Își strânseră mâna puternic.

Frank rămase cu privirea pierdută. "Din șase miliarde de oameni, nenorocitul de Singleton nu și-a ales ca prieten și confident decât un fanatic al purității. Am stat de vorbă cu inamicul nostru nr. l. Dacă nu i-o luam noi înainte, ne nimicește. Trebuie să-l văd urgent pe Gus."

41

Un copil bun își merită părinții buni. Așa spusese odată Sandra Rowena, iar Teddy, impresionat de acest principiu etico-pedagogic, se străduia, bietul de el, să fie demn de un tată și de o mamă fără cusur.

— Ți-ai făcut astăzi exercițiile? Unde ai ajuns cu imobilizarea adversarului? E mulțumit de tine Koki-san?

Teddy ridică ochii către Frank, dar înălță și din umeri. Rar îl întreba tati ceva în ultima vreme, și tocmai astăzi s-a nimerit să...

— N-am lucrat azi, daddy. Nici ieri. Koki-san a fost plecat.

A fost plecat Mitsuyama? Băiatul nu știa nici unde, nici de ce. Frank îl bătu ușurel pe umeri și-i promise, pentru duminică dimineața, o plimbare în doi, da' una ca lumea. Teddy se duse să-și vadă de ale sale aproape încântat.

Japonezul se găsea în odaia care îi fusese atribuită și meșterea la finisarea unui manechin. Păpușa la scară umană avea să fie dotată cu senzori electronici și va servi la optimizarea anumitor reflexe ale tânărului luptător Edward Singleton. Niponul se

ridică la intrarea stăpânului casei şi, împreunându-şi palmele, se înclină adânc.

— Ce se întâmplă, Koki? Pe unde ai fost?

Distingând în aceste întrebări o nuanţă de curiozitate şi alta de reproş, nici-una prea accentuată, maestrul în arte marţiale și electronistul virtuoz răspunse cu seninătatea conferită de statutul său, agent de legătură implantat în personalul vilei Singleton.

— Necazuri, domnule.

Frank tresări. Alte necazuri?! Erau şi aşa destule, dinspre Rolf, dinspre Gayle, acum şi dinspre scândura aia de nordic obsedat; peste toate, se iveşte iarăşi nu-ştiu-ce? Se duse să verifice cât de bine sunt închise ferestrele, apoi, stânjenit de propria-i alarmă, se stăpâni și întrebă:

— Despre ce e vorba? Ce fel de necazuri?

Koki Mitsuyama deschise un sertar, din care extrase o gazetă. Stăpânul casei aruncă o singură privire asupra paginii întâi; era un cotidian nipon, o publicaţie la care Koki se abonase. Frank îi putea admira ideografele ca pe nişte desene non-figurative, dar nimic mai mult.

Necazul, tradus, rezumat şi comentat de Koki, se afla într-o scurtă relatare din pagina a ll-a: sinuciderea lui Humphrey Palmer Ibogawa, un yankee-jap de 54 de ani, fost agent imobiliar. Era omul nostru, sublinia Koki, menţionând amărât că îl cunoscuse bine pe Ibogawa cu ocazia frecventelor călătorii ale acestuia în Statele Unite, unde fetele lui Ibo au făcut studii, una dintre ele întemeindu-şi chiar, nu de mult, o familie la Springfield, în Illinois. Când a citit despre această lepădare de viaţă, el, Koki, a fost năucit. Între moartea lui Ibogawa şi citirea notiţei de fapt divers a trecut suficientă vreme, ca hârtia acelui număr de ziar să îngălbenească puţin, iar fetele lui Ibo să se

cufunde în durerea lor stingheră din această ţară mare. Aşa încât Mitsuyama a jertfit două zile din timpul său pentru a face, fiecărei fiice, câte o vizită de condoleanţe. Speră ca stăpânul casei Singleton să-l ierte că nu l-a anunţat din vreme. Stăpânul casei a fost extrem de ocupat şi mai mult la lucru decât acasă...

— Regret, Koki. Ce să-i faci, asta-i viaţa. Covârşit de amar, când unul, când altul clachează. Înţelegi verbul ăsta - a claca? Voi, cei cu tradiţia plecării definitive prin seppuku, sau harakiri, termenul care a prins mai bine printre albi, ar trebui să priviţi mai detaşat această... retragere.

Mitsuyama se înclină adânc, dar numai pentru a contrazice.

— Fetele lui Ibo nu cred în versiunea sinuciderii. Era, repet, un om de-al nostru. Primea ordine de la don Alonzo. Domnul Leacock, la ultima sa deplasare în Extremul Orient, trebuia să-l întâlnească la Tokio pe Ibo, ba chiar să se sprijine pe el în treburile care-l chemau acolo. Aşa că eu, cu voia dumitale, mă voi duce la don Alonzo, să-i spun ce cred.

— Şi ce crezi, Koki? se interesă Frank, dintr-o dată extrem de atent. Spune-mi întâi mie.

— Cu moartea lui Ibo nu e lucru curat. Asta cred.

După care Frank nu vru să mai afle de la credinciosul său colaborator domestic decât data exactă a apariţiei acelui număr de ziar în capitala Japoniei.

Frank se scuză faţă de toţi ai casei. Sandrei, lui Archie, lui Ted Ie urează o seară cât mai plăcută, el însă trebuie să se închidă în birou şi să lucreze la ceva urgent şi important. Îşi sprijini tâmplele de palme şi revizui în minte evenimente importante din viaţa Imperiului de când, ca Secretar General ONU, ocupa o poziţie în acelaşi timp esenţială şi excentrică pe eşichierul gândit de Gus. Reuniunea staff-ului... demascarea şi lichidarea Halinei Kruczkowska... înlocuirea ei la direcţia

diviziei prostituţie-producţie porno prin thailandeza aceea cu nume groaznic. Rudolph Leacock a fost deci în Japonia... Tot atunci moare agentul nostru la Tokio. Versiunea sinuciderii e oficială. Pentru familie, pentru cunoscuţii celui mort, versiunea nu e plauzibilă. Atunci, asasinat? Avea Leacock un interes suficient de puternic pentru dispariţia acelui Ibogawa? Dacă nu-l avea, cum de nu s-a sesizat dânsul de ciudăţenia acestei morţi, atunci când urma să se întâlnească personal cu agentul Ibo? A apucat să-l vadă? Da? Ce a raportat ulterior? Nu l-a mai prins în viaţă? Cum a explicat Triumviratului? Ce-a fost acolo?

A fost ceva, oricum. Şi Frank se bucură. În sfârşit, o seară mai bună. Se pare că există ceva, o valoare de schimb pentru anihilarea ameninţării dinspre ticălosul de Rolf. Se va gândi la propunerea unui armistiţiu. Pe o bază extrem de clară. Un troc de tăceri, dacă nu-l duce gândul, cumva, prea departe.

Se întoarse în camera-atelier a niponului. Ghemuit pe un scaun neobişnuit de scund, electronistul cu mâini de aur abia dacă era mai falnic decât un cimpanzeu când sparge nuca de cocos cu piatra.

— Ai dreptate, Koki, multă dreptate. Du-te la don Alonzo şi raportează. Şi fiindcă a venit vorba: cum a primit don Alonzo mesajul despre scandinav?

— A spus că veţi primi instrucţiuni amănunţite în timp util.

— Şi de ce nu te-ai întors cu acest răspuns? Unde ai fost?

— La Springfield, în Illinois, după cum v-am spus. Aveam o cursă aeriană de noapte, care îmi scurta absenţa. Dacă am greşit, sunt pregătit pentru orice pedeapsă.

— A, în privinţa asta, fii liniştit. Dar pe viitor, vreau să ştiu tot ce faci. Nimeni nu acţionează de capul lui. Nici eu.

Motanul de rasă al Creierului privea placid încăperea spaţioasă al cărei favorit se ştia. De astă dată aştepta cam de mult ca mâna Stăpânului să se rătăcească prin blana lui pufoasă. Gus nu-i acorda nici cea mai mică atenţie. Atât el, Stăpânul, cât şi ceilalţi doi oameni, vorbiseră îndelung pe limba lor omenească. Acum tăceau şi se cercetau unul pe altul, tăcând.

— Toate complicaţiile pe care le invocaţi, rupse tăcerea Gus cu un glas bine ţinut în frâu, sunt orice în afară de scuze. Înţeleg: au apărut nişte puncte de criză. Unora, le-am găsit soluţii, pe altele urmează să le rezolvăm. Doar ştiam că jucăm pe o tablă de şah la care mutările adversarului cer, tot timpul, să ne adaptăm, cu mişcări de apărare gata să redevină atac. Însă e inadmisibil să transferi la capitolul "complicaţii" nişte găuri de care eşti personal vinovat! Bartholomew Bartolommini se uită cu o iritare neascunsă la don Alonzo Mascella. Acesta îi susţinu, dur, privirea, încărcându-i-o de venin. Amândoi aşteptau, în tensiune, urmarea: Creierul trebuia să precizeze vinovăţia.

— Cu ce oameni lucraţi voi? De unde-i luaţi? Ce să caute în aparatul pe care pretindem că ne bazăm nişte indivizi despre care, hop, apare la faptul divers ştirea că li s-a urât cu viaţa?! Folosiţi inşi bolnavi? Tipi maniaco-depresivi? Păguboşi capabili de suicid?

Preşedintele lui Charity World Fundation, acum luat din scurt ca înalt responsabil al recrutării personalului, simţi nevoia să se apere:

— Nici unul dintre oamenii noştri n-a fost cules de pe stradă; Ibogawa -fiindcă la el te referi, Gus - n-a trădat niciodată vreun simptom alarmant. S-a achitat extrem de serios de toate însărcinările. Fără să iasă în faţă, a lucrat bine, temeinic. Ne bazam pe el, da, însă în mod justificat. Ca să fiu sincer, eu, unul, sinuciderea asta nu mi-o explic...

Lon mârâi furios:

— Iarăşi?! Tocmai asta e problema, v-am spus. Există indicii că n-a fost sinucidere. Înscenarea unei sinucideri, asta se poate. Dacă înscenare a fost, a făcut-o fie poliţia, ca să-i liniştească pe făptaşi în timp ce ea îi caută, fie criminalul însuşi.

Gus îşi ţintui întâiul locotenent cu o privire de gheaţă.

— Vrei să spui că în Japonia cineva ne vânează oamenii, îi culcă pe veci, iar noi habar n-avem? Aflăm asta din ziare?!! Dacă Mitsuyama nu-şi primea ziarul tokiot, când aţi fi băgat voi de seamă că ni s-a distrus o verigă din reţea? De-acolo nu v-a raportat nimeni nimic? Şi Rolf, domnul Rolf cu voiajul lui est-asiatic, n-a prins absolut nici un fir din această poveste? Nici măcar n-a aflat de ea? La ce să ne aşteptăm pe mai departe, dacă aşa merg treburile?

Don Alonzo era destul de afectat ori de câte ori zona executivă, de care răspundea în cadrul Sfintei Treimi, era atinsă de un reproş general. Aşa că acum, când enervarea Creierului era stârnită de un incident pe cât de supărător, pe atât de precis localizat, nu putea dori decât să delimiteze răspunderile. Îşi descleştă fălcile, scrâşnind:

— Când yankee-jap-ul nostru, Palmer Ibogawa, a mierlit-o, Rolf era chiar la faţa locului.

Gus nu tresări, dar desenul gurii i se modifică într-un fel care, pentru cei doi colaboratori foarte apropiaţi, însemna o încordare extrem de semnificativă.

— Mai spune odată ultimele cuvinte, don Alonzo. Şi gândeşte-te dacă ai nimerit exact ceea ce vroiai să spui.

Lon îşi luă seama. Introduse nuanţa corectivă care să-i ferească subalternul de suspiciuni.

— Când am zis că Rolf era la faţa locului, înţelegeam doar că se afla în Tokio.

— De când, până când?

— Asta nu ştiu foarte exact. Rolf a cuplat deplasarea în Thailanda cu un voiaj la Tokio. A avut o agendă plină, pentru cele două-trei zile petrecute acolo.

— Dar decesul lui Ibo a fost datat de poliţie, nu?

— Da. Koki Mitsuyama a citit o relatare a cazului.

— Foarte bine. Aşa cum există o zi şi o oră presupusă a morţii, tot aşa există o zi şi o oră a decolărilor din Tokio. Chiar cu un grad superior de certitudine. Le vreau puse pe aceeaşi foaie şi comparate. Te ocupi de asta, Lon. În plus, Mitsuyama să dea o raită prin Tokio. Nu ca să-şi astâmpere nostalgiile, ci să adulmece. Pune-l să-ţi aducă un raport amănunţit. Acolo, el e acasă. Pentru el e mai uşor să afle ce ne interesează. Trei zile îi ajung.

— Am înţeles.

— Suspendăm deocamdată discuţia. Trebuie să ştim precis, cu maximă discreţie, până unde au mers coincidenţele, dacă numai coincidenţe au fost. Treburile noastre se derulează pe atâtea planuri, sunt interconectate atât de strâns, au efecte atât de uriaşe încât nu ne putem permite, ascultaţi-mă bine, să neglijăm un accident aparent minor, într-o zonă aparent periferică, cu un om de-al nostru aparent mărunt.

B.B. se foi pe scaunul lui.

— Şi la apelurile lui Frank ce răspundem? Pare presat de evenimente...

— Să stea liniştit. Am recepţionat problema, am analizat-o, s-a şi luat o decizie, i se va transmite în timp util.

— Până marţi? insistă Bartolommini.

— În timp util, am zis, repetă Gus şi înclină scurt din cap când ceilalţi doi se ridicară, salutându-l şi părăsind living-ul fără o singură clipă în plus, după o întrevedere saturată de tensiuni.

Simţise nevoia să rămână singur. Ca un mare maestru, desfăşurând - la un antrenament solitar - toată forţa sa analitică

în examenul critic al variantelor unei dificile probleme de şah, Gus începu examinarea jocurilor de putere în care se va fi implicat Rudolph Leacock. Are Rolf vreun amestec cu moartea lui Ibogawa? Dacă da, în interesul cui a acţionat? Dacă s-a ivit o situaţie neprevăzută, de ce n-a explicat-o post-factum, cel puţin, cum a procedat în cazul lichidării acelui ofiţer din Intelligence Service, şi a francezului din cadrul trupelor de menţinere a păcii în Bosnia? Chiar şi atunci, depăşirea clară şi periculoasă a mandatului fusese riscantă. Şi, dacă până la urmă pledoaria pe tema urgenţei ne-a convins, îi atrăsesem atenţia, sever şi răspicat, că nu admit recidive. Acum a recidivat! În plus, n-a spus nimănui nimic, nici măcar cu întârziere. Hai să presupunem că nu-i la mijloc decât o coincidenţă (Gus nu credea în coincidenţe). Asta o va lămuri, sper, deplasarea lui Koki Mitsuyama. Dacă însă nu e coincidenţă, ce e? In care câmp de interese s-ar inseria acţiunea de eliminare a unui agent de-al meu din Japonia? O organizaţie concurentă cu ambiţii enorme nu mai există în zonă. Dar dacă Rolf nutreşte el asemenea ambiţii? Nu îi contest capacitatea de a concepe planuri de anvergură. Proiectul pe care mi l-a înfăţişat, cu Rusia, cu accent special pe contrabanda din partea siberiana a Rusiei, avea chiar o anumită măreţie. Dar... Siberia se învecinează cu arhipelagul nipon. Nu cumva tânărul lup lucrează la acel proiect, construindu-şi acolo, cu oameni de acolo, propria organizaţie? Să fie cu putinţă?

Ajuns pe acest palier al reflecţiei, Gus înţelese că niciodată, în istoria de treizeci de ani a Imperiului său, ameninţarea nu fusese mai conturată. Rolf nu este o Halina Kruczkowska! Muierea aceea lacomă nu râvnise, în prostia ei, decât un spor de venituri sustrase organizaţiei. Şi plătise cu viaţa. Dacă se confirmă conexiunile presupuse, Rolf vrea, nici mai mult nici mai puţin, decât vârful puterii.

Îşi simţea gura amară. Treizeci de ani de muncă asiduă, de veghe necurmată, gândind la toate variantele, prevenind toate eşecurile, dar iată că, acolo unde a trebuit să acţioneze prin oameni-unelte, delegând o parte din propria-i autoritate, se ivesc defecţiunile. A fost silit să recurgă la brute ca Lon Mascella sau la perfizi în genul lui Rolf Leacock. Întâiul-fidel dar depășit, un instrument decalibrat prin folosinţă îndelungată, incapabil de regenerare. Al doilea, inteligent dar duplicitar, mânat de orgoliul tinereţii invincibile, gata să treacă peste cadavre, doar-doar îşi va pune pe creştet o invizibilă coroană. Din păcate, dintre aceste două rele avea Gus de ales...

42

Dintre toate zilele săptămânii, duminica, familia Singleton beneficia de privilegiul unui prânz deosebit, nu atât prin bogăţia ori rafinamentul meniului, cât prin reunirea obligatorie, în jurul mesei, a celor trei generaţii trăitoare sub acelaşi acoperiş. Între agitata săptămână deja scursă, și ostenelile săptămânii ce sta să înceapă, prânzul duminical era o oază. Archie, Sandra Rowena, soţul ei și copilul Teddy înţelegeau să acorde acelui moment onorurile cuvenite unui ceremonial de familie.

Erau la desert. Băiatul îşi mânca distrat tortul de îngheţată, doamna casei ciugulea arar câte o felie de ananas, bărbaţii preferau să răsucească uşor, între degete, piciorușul paharelor în care îşi turnaseră licoarea alcoolică preferată, şi toată lumea lăsase aceste desfătări pe al doilea plan, toţi fiind însufleţiţi de ştirea zilei: Vaticanul a anunţat că, la sfârşitul săptămânii următoare, Secretarul General al Naţiunilor Unite va fi primit de Sanctitatea Sa Papa, în prima sa vizită oficială la Sfântul Scaun.

Pentru Frank, voiajul peste Oceanul Atlantic şi perspectiva unei lungi convorbiri cu Vicarul înveşmântat în celebra sutană albă, erau mai puţin însemnate decât deznodământul aşteptat în alte istorii, în primul rând anihilarea pericolului dinspre Knud Gunnarsen şi al Apelului conceput de fanaticul acela. Dar, fireşte, se străduia să nu facă notă discordantă, să participe la animaţia întregii familii. Până şi Ted era copleşit de eveniment: tati şi Papa de la Roma vor fi fotografiaţi umăr lângă umăr! Pentru Sandra Rowena, conotaţiile istorice erau nuanţate de heraldică şi ighemonicon. Familia aristocratică di Poggio-Fiorito nu este prin nimic inferioară familiilor italiene care au dat papi în acest veac ajuns la ultima suflare, prin urmare invitaţia Vaticanului care onorează un Singleton este legitimă, dar ar trebui să se răsfrângă, cel puţin în aceeaşi măsură, asupra doamnei Singleton, descendenta unui neam peninsular ilustru; oare se cade ca Secretarul General să fie poftit neînsoţit? Dacă e prea târziu, sau prea greu să se mai intervină pentru corectarea gafei, Sandra Rowena este oricum decisă să vină, alături de Quentin Dexter, în Italia.

Pe când conversaţia centrată pe apropiatul turneu european începea să-i antreneze pe toţi, Wilma îşi făcu intrarea, cu ţinuta ei îngrijită. Anunţă:

— A sosit o călugăriţă. Aparţine ordinului înfiinţat de maica Alberta şi solicită să fie primită, pentru câteva minute, de domnul Singleton.

— Care Singleton? întrebă Archie, ca întotdeauna sigur de răspuns, dar nerezistând să întrebe.

— Junior. În legătură cu vizita la Vatican, mi-a spus. O primiţi?

Frank, amintindu-şi că Gus are o slăbiciune pentru “albertine”, depuse paharul pe masă.

— Introdu-o în biroul meu şi ţine-i de urât. Vin îndată.

Wilma se retrase. Frank se uită la cei ai casei cu o privire în care perplexitatea, amuzamentul şi iritarea se amestecau în doze egale. Asta îi mai lipsea, duminică, la domiciliu: o călugăriţă!

Ridică din umeri, a scuză şi a neputinţă, apoi ieşi din sufragerie, străbătu living-ul şi, mai înainte de a deschide uşa biroului, căută să arboreze fizionomia adecvată unei convorbiri cu o sfântă, test dificil chiar pentru un actor profesionist.

Sora albertină stătea în picioare, în dreptul ferestrei; ceea ce Frank văzu în acest “contre-jour” fu silueta înaltă, înveşmântată în rasa albă cu borduri mov, şi camilafca, albă şi ea, acoperindu-i strict părul, fruntea, urechile, bărbia. Femeia de serviciu făcu o plecăciune egal îndreptată către stăpânul casei şi către vizitatoare, apoi se grăbi să iasă.

Presupusul Quentin Dexter Singleton, presupus Secretar General al Naţiunilor Unite, aşteptat de Sfântul Părinte de azi în cinci zile, tuşi încetişor pentru a da vorbelor “Bine aţi venit” o claritate deosebită, după care făcu doi paşi înainte.

Încremeni. De sub rasa ordinului Maicii Alberta îl întâmpina... Abigail. Surâzătoare.

Primul lui gând, recunoscând-o, fu: “Nebuna a venit să mă ucidă! Surâsul unei fiinţe cu minţile rătăcite nu-i deloc semnal de intenţii paşnice. Travestirea dă, cel mult, un indiciu de premeditare, obsesia e capabilă de regie. Cum de nu l-am conjurat pe Gus s-o supravegheze zi şi noapte?! În fond, nici nu-i nevoie să scoată o armă, e de ajuns să strige către Archie şi Sandra Rowena cine sunt - şi sunt un om mort! Trebuie s-o scot imediat de aici!”

— Domnule Singleton, iertaţi-mă că vă tulbur, mai ales acasă, în sfânta zi de duminică. Dar...

Frank recurse la mimică, o încercare disperată de a-i implora tăcerea acestei smintite, care îi vorbea, culmea! cuviincios, măsurat. Dar mai înainte ca solicitările lui mute să aibă efect, intră Sandra Rowena. “Doamne, nenorocirea e gata!” se panică Frank. Aristocrata, strămutată de treisprezece ani printre parveniţii de yankei, simţea că insolita prezenţă a unei surori întru Christos sub acoperişul ei este un semn că audienţa soţilor Singleton la Papă e binevăzută undeva, sus...

Abigail şi Sandra Rowena schimbară saluturi, după care purtătoarea de rasă albă cu dungă mov reluă, cu un firesc remarcabil, fraza întreruptă.

—... Dar, cum ziceam, de cum s-a difuzat ştirea că veţi pleca la Vatican, ce ne-am gândit? Că prilejul ar fi nimerit, ca un prinos lucrat vreme de câţiva ani, cu acul, în fir de aur, să ajungă - prin bunăvoinţa dumneavoastră - în mâinile Sfântului Părinte. Iată-l, acesta este.

Ochii lui Frank se dilatară de spaimă. Cutia de fildeş pe care Abigail se pregătea, cu gesturi cuvioase, s-o deschidă, putea adăposti foarte bine o grenadă gata amorsată. Din partea unei femei care, împotriva oricărei raţiuni, venise până aici - şi cum venise! - se aştepta la orice demenţă!

Numai că de sub capacul cutiei superbe, ea însăşi o bijuterie, se ivi efectiv o ţesătură de artă, demnă de orice palat. Cine ştie de unde, şi când, o achiziţionase nepoata lui Gus.

Doamna Sandra Rowena Singleton di Poggio-Fiorito scoase o exclamaţie de încântare, mai ales că sora albertină o îndemna să cerceteze de aproape migăliturile, şi cele două femei se traseră aproape de fereastră, unde razele începutului de iarnă puteau dansa pe aurul cusăturii. De la o oarecare distanţă, Frank surprinse expresia lui Gayle. Spaima lui, de abia atenuată, se redeşteptă virulent. De sub camilafca rigidă, trădând atitudinea

impregnată de falsa evlavie, simţea în Gayle o curiozitate lacomă de “cântărire” iute a rivalei. Dacă simpla apropiere de stăpâna casei detonează gelozia nebunei, se gândi înfrigurat Frankie, atunci nu numai că sunt pierdut, dar o să-mi şi merit soarta. Găsi o soluţie pragmatică, nu lipsită de inspiraţie.

Se apropie de Sandra Rowena, îi atinse uşor braţul şi, căutând să capteze privirea femeii în rasă de călugăriţă, explică:

— Mai înainte de a veni tu, draga mea, sora albertină s-a oferit să se roage pentru odihna sufletului mamei mele. Nu-i aşa că e un gest absolut minunat? Am s-o însoţesc până la mormântul mamei.

Deocamdată scăpase cu bine. Mai degrabă simţea decât ştia că Sandra Rowena se dusese, cu caseta în mâini, la socrul ei şi că Archie, mişcat până la lacrimi de iniţiativa călugăriţei, ieşise pe terasă ca să privească, de departe, deplasarea fiului către locul de veci al sărmanei Mary. Frank păşea fără graba reclamată de frica dintr-însul, alături de o Abigail mai imprevizibilă decât oricând. Tăcuţi, merseră întâi pe volutele aleii, apoi de-adreptul pe gazon, în adâncul domeniului, către piatra tombală. Abia la o distanţă apreciabilă de vilă, cuteză să exclame cu o exasperare ţinută, de bine de rău, în frâu:

— Ce cauţi aici, nenorocito? Ce-i cu deghizamentul ăsta? De unde l-ai luat? Cui i-ai mai spus că vii? Ce dracu ai în cap?!

Nu trebuia să recurgă la gesturi (curiosul Archie e un bătrân în recuzita căruia un binoclu de câmp este o piesă la locul său), dar înţelegea s-o bruftuluiască după merit. Fu mirat să primească, în schimb, o glumă, una răsuflată, desigur, dar glumă, totuşi!

— Dacă nu vine Mahomed la munte, iată muntele venind la Mahomed... Frank nu acceptă eşuarea în deriziune. Fiindcă nu despre furia lui era vorba.

— Chiar nu pricepi? Te joci cu dezastrul! Atâtea măsuri de precauţie, atâta efort... şi tu - ce faci? Rişti să dai totul peste cap cu o tâmpenie. Te crezi la bal mascat? Ce urmăreşti, de fapt?

— Am vrut să te văd, Frankie.

Simplitate dezarmantă, nu-i aşa? Era o bună parte de adevăr în această afirmaţie, dar nu tot adevărul. Gayle avusese intenţia să-i ofere o ultimă şansă. Cât de multe avea de iertat... Cât putea reduce din orizontul ei de speranţă în legătură cu Frankie... Acela din vechile iluzii, nu bădăranul bine îmbrăcat care îi strigase "atâta vreme cât judeci cu ovarele, să nu mă cauţi!" Şi nici neruşinatul care, de cum nu se mai teme că e auzit, aruncă o vorbă ca o flegmă: "nenorocito!" A fost nenorocirea ei că şi-a legat visurile de el, o javră de pripas, dresată prea bine, plasată prea sus, prea cu neruşinare, într-un loc de unde poate provoca prea multe rele.

Era, în viaţa ei, prima dată când îndrăznea să-şi privească vechiul partener cu alţi ochi decât aceia ai nepoatei lui Gus, fiind numai pe jumătate conştientă că această nouă optică se datorează influenţei exercitate, încet-încet, de către omul din cuşca metalică.

— Îngenunchează, spuse Frank. Cred că suntem priviţi de la distanţă. Dacă te-ai costumat, atunci poartă-te potrivit rolului.

Abigail privi piatra tombală şi se lăsă în genunchi. Fetiţa Muriel avusese prea mulţi oameni morţi în preajmă pentru ca femeia adultă să se sustragă tulburării ori de câte ori se nimerea lângă un mormânt. Mary Singleton, născută Warren-Burns, era acolo, sub florile răsărite în jardiniera în formă de scoică, iar textul naiv înscris în marmură aducea în mintea străinei prosternate imaginea fiului închis, de viu, în temniţa scobită sub o bibliotecă mincinoasă ca tot restul. "A fost bucuria alor săi. Domnul s-o ţină la Sine."

Gayle se cutremură şi, iarăşi în premieră aboslută, îi ceru iertare lui Quentin Dexter pentru partea ei de vină în lungile lui suferinţe. Îşi dădu seama, exact în blasfematoarea scenă concepută de isteţimea lui Frank, că de o bună bucată de vreme aspiraţiile ei, până şi sieşi tăinuite, converg către bărbatul închis. A fost temnicer, a fost Şeherezadă, chiar confidentă a fost, și-acum...? Gândul o tulbura.

— Ai vrut să mă vezi, o îngână Frank. Îşi căuta, la un pas de ea, o poziţie credibilă în eventualitatea că imaginea lui, lângă sora albertină, apare pe lentilele binoclului lui Archie. Ţi-am spus de nu știu câte ori și, poftim, o repet. O s-avem timp să ne bucurăm unul de altul și amândoi împreună de tot ce ne poate da viaţa, mai târziu.

— Cât de târziu?

El nu cântări ironia din întrebarea ei. Să nu înceapă o muierească tocmeală când în joc este un edificiu uriaş. Obiecţia ei nu rezista nici cât o grămadă de frunze veştejite împinse de lama unui screper.

— Cât va fi nevoie! Alţii, pentru reușita acţiunii în care suntem implicaţi, una formidabilă, au făcut sacrificii infinit mai dureroase. Şi-au călcat pe inimă! Nu-i o vorbă goală. I-o fi durut, dar nici măcar n-au gemut, dacă au știut că durerea li se face piatră, iar pe piatră - se poate construi.

— Cam abstract, obiectă Abigail. Cam pompos. De ce nu-mi dai un exemplu de sacrificiu? Ca să-l pricep și eu, cu mintea mea proastă, de femeie.

Exasperat, Frank Love Deserver lăsă ca secretul ferecat cu atâtea peceţi să ţâşnească:

— Femeia lui Dumnezeu, unchiul tău, singurul rămas, el a făcut din ucigaşul familiei voastre, din Alonzo Mascella, mâna lui dreaptă! Îţi ajunge exemplul ăsta de sacrificiu, sau nu? Fii

sigură că nu i-a fost uşor. Dar n-a ezitat, fiindcă, fără don Alonzo, imperiul pe care o să-l moştenesc eu, tu, copiii noştri, ar fi rămas un vis.

“Ce-am făcut?!” se întrebă el, îngrozit, în chiar clipa imediat următoare. “Sunt mai ţicnit decât ea, dacă am fost în stare să-i dezvălui treaba asta...”

Îşi adună tot curajul de care era în stare ca să privească, abia cu coada ochiului, spre femeia îngenunchiată lângă piatra tombală. Spre marea lui surpriză şi uşurare, obrazul tânăr strâns în camilafcă părea, dacă nu senin, oricum nerăvăşit de uraganul veştii.

43

Pentru Frank ar fi fost de o mie de ori mai bine ca acolo, la mormântul acela străin, o izbucnire violentă a lui Gayle să fi dat măsura exactă a şocului produs în mintea şi în sufletul ei. Dacă femeia ar fi plâns, dacă ar fi ţipat, zvârlindu-şi blestemul asupra ucigaşului, asupra complicilor prin tăcere, asupra ticăloşiei destinului, Frank ar fi ştiut cum s-o ia. Iar ceea ce nu izbutea Frank, putea face Gus. O criză de nervi se rezolvă printr-o terapie adecvată. Uneori, defularea isterică este, în sine, supapa graţie căreia psihicul sub presiune îşi regăseşte echilibrul.

Dar nu se întâmplase aşa. Frank n-a înţeles că liniştea aparentă, de atunci, nu însemna lipsa reacţiei, nici măcar amânarea ei. Ea anunţa, de fapt, transformarea unei furtuni spontane, previzibile, într-un uragan pustiitor.

... De 24 de ore, Abigail Throwstone este un om suspendat în vid. Nu doarme. Nu mănâncă. Nu poate găsi în sine, şi cu atât mai puţin în lumea exterioară, nici o ancoră prin care deriva

să înceteze. Gândurile? E foarte puţin probabil ca procesele din capul ei să mai semene a gând. Ceea ce picură acolo, stereotip, pare mai curând acţiunea unui acid care, strop cu strop, perforează o placă metalică. “E adevărat? Nu-i adevărat? Vreau adevărul! Porcăria asta de adevăr!”

Dintre toate fiinţele care ar fi avut mijloacele să-i ofere un indiciu, cât de firav, că adevărul poate fi aflat şi privit în faţă, Gayle, mai bine zis instinctul ei o alese pe cea mai neajutorată. Quentin Dexter Singleton, nefericitul din cei zece metri pătraţi de temniţă subterană. Credea în cinstea lui; îi stima nu doar inteligenţa, ci şi lumina izvorând din judecata lui; simţea că n-ar găsi la nimeni altcineva un sprijin mai onest decât la acest duşman natural al indivizilor din clanul ei, dacă al ei mai putea fi socotit clanul ăla. Şi totul se traduse într-o direcţie - atracţie magnetică.

Drumul până la aşa zisa Bibliotecă a Preşedintelui Bartolommini i se păru infinit. Supunerea la canoanele de securitate existente acolo, un calvar. Până şi treptele pe care se precipită îi părură prea multe, iar lentoarea retragerii scării, insuportabilă. Când în sfârşit rămase acolo jos, faţă-n faţă cu bărbatul căruia “ai ei” îi răpiseră libertatea, familia, rangul social, totul cu excepţia demnităţii omeneşti, se opri ca paralizată, nemaiştiind ce-i de făcut cu propria ei alcătuire din oase şi carne, carcasa în care se zbăteau şi izbeau şi dureau adevărul, nevoia de adevăr, groaza de adevăr.

— Ce s-a întâmplat cu tine? vru să ştie Quentin.

Ea simţi, din intensitatea privirii lui, din intonaţia aparte a puţinelor vorbe, că el nu se informează pur şi simplu. Vrea să ştie prin ce trece, şi nu dintr-o curiozitate de doi bani, ci pentru că îi pasă dacă păţeşte ceva. Lui, da, îi pasă. Celălalt a fost mulţumit că a scos-o, fără scandal, pe sora albertină, în afara domeniului Singleton. Diferenţa dintre om şi neom.

— Arăt oribil, Quentin, nu-i aşa? Te-am speriat...

El nu zise nimic; tăcerea era, în sine, o confirmare. Dar pentru Gayle, propria-i înfăţişare nu mai avea nici o importanţă. Nici una dintre vechile măsuri ale lumii nu mai era la fel după îngenuncherea dinaintea osemintelor pomenite ca Mary Singleton, născută Warren-Burns.

— Ce crezi, Quentin, există minciuni benefice?

Deconcertat, încropi un răspuns. Ce să spui unei asemenea chestii!?

— Benefice? Eventual, minciunile convenţionale, dacă la asta te referi...

— Nu! Mă gândesc la muchia netă dintre viaţă şi moarte. Acolo, pe muchie, minciunile cum sunt? Benefice? Pot fi benefice?!

Mai puţin nesigur de astă dată, prizonierul îi oferi o părere. Tot nu ştia ce o roade pe femeia asta.

— Întrucât uneori adevărul poate ucide, cred că există minciuni, nu benefice, ci izvorâte din bune intenţii. Da! Şterge-le titlul “benefice” şi înlocuieşte-l prin “caritabile”.

Ea păru, un minut întreg, agăţată de această explicaţie de ordin general, mai înainte de a se hotărî, cu spaimă, să-i verifice soliditatea.

— Ştii de ce arăt oribil, Quentin? Am aflat ceva. Cel care mi-a măcelărit întreaga familie este Alonzo Mascella. Nimeni altul decât mâna dreaptă a unchiului Gus!

Se uită cu aviditate la chipul prizonierului. Aşteptă puţin. Nici urmă de surpriză. Poate că Singleton n-a sesizat monstruozitatea relaţiei. Completă deci informaţia.

— Adică unchiul Gus, în deplină luciditate, s-a asociat cu ucigaşul lui taică-su, al fraţilor săi în număr de trei, şi al cumnatelor sale. Ca să-şi atingă scopul de putere, n-a şovăit să

strângă mâna pătată cu sângele a cinci rude apropiate. Îți vine să crezi că nebunia asta s-a produs cu adevărat?

Singleton nu-i susţinu privirea lacomă, dar răspunse:

— Cred. Mai mult: am ştiut că aşa a fost.

— Ai ştiut... Cum? De unde puteai tu să ştii?!

— Unchiul tău a coborât, într-o zi, până aici, la mine. A avut chef să vorbească. A vorbit.

— Şi nu mi-ai spus... în lumea asta de rahat în care sunt blestemată să trăiesc, până şi de la tine, tot cu minciuni să m-aleg?! De ce nu mi-ai spus adevărul, Quentin? De ce...?

De astă dată el o privi în ochi, scrutând-o cu obiectivitatea unui medic.

— Ca să nu înnebuneşti.

La asta, fetiţa Muriel, pentru că nu mai avea o Martha care să-i înnăbuşe scâncetele, izbucni în plâns. Venite cu o întârziere de aproape treizeci de ani, lacrimile lui Abigail erau, încă, semnele inocenţei chinuite. Prizonierul schiţă doar gestul de protecţie. De-ajuns pentru ca femeia cu părul de aramă să i se cuibărească la piept, hohotind amar, cu sughiţuri, neajutorată, sfârşită.

Quentin Dexter mângâie acest creştet sârmos, gest în care mila şi înţelegerea se amestecau. Explică, pe îndelete şi în termeni simpli, că un copil care supravieţuieşte unui şoc teribil trebuie tratat cu multă băgare de seamă. Că se poate, în ciuda strădaniei oamenilor în halate albe, să nu se lecuiască niciodată pe de-a întregul. Că trebuie ferit de noi izbituri dureroase, ale căror ravagii, tocmai din pricina temeliilor şubrezite în anii dintâi, să fie îngrozitoare, culminând cu întunecarea minţii. Iată de ce el, Singleton, tăcuse. Iată de ce secretul lui Gus nu fusese adus la cunoştinţa nepoatei lui Gus.

Ea se agăţă, copilăreşte, de această ultimă frază, a cărei ambiguitate îi permitea să spere că fratele cel mai mic al lui

Ken, deşi făcuse un târg sinistru cu Lon ucigaşul, dorise binele fetiţei lui Ken, iar tăcerea celor treizeci de ani o mântuise.

— Crezi că de asta unchiul Gus nu mi-a zis niciodată nimic? Ca să nu înnebunesc?

Singleton simţi nevoia să ia distanţă faţă de ipoteza femeii. El, cel răpit şi închis, cel cu ore numărate, n-avea, şi nu vroia să aibă nimic în comun cu şeful supermafiilor reunite. Nici măcar o motivaţie într-o problemă de suflet, ca asta.

— Nu ştiu. Eu ţi-am explicat de ce am tăcut eu. Atât.

Ea se desprinse de el, nu fără regret; îi fusese bine pe umărul lui; deschise poşeta, îşi şterse obrazul de dâra lacrimilor, îşi refăcu machiajul cu grijă; cei ce aşteptau sus, bodyguard, şofer, n-aveau voie să observe nimic neobişnuit. Avea să-şi impună, pe viitor, o mare atenţie acordată acelor detalii după care, în graba lor, oamenii etichetează normalitatea.

Mai înainte de a se despărţi de Singleton, îi şopti:

— Îţi mulţumesc, prietene. Pot să-ţi spun doar atât: ai ajuns singurul meu sprijin. E puţin? E mult? Singurul.

Throwstone avusese nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu sară, el care, toată viaţa, arătase un dispreţ suveran faţă de indivizii cu manifestări de excitabilitate nervoasă dăunătoare propriilor lor interese. Ascultase, crispat, acuzele grave ale nepoatei, izbucnirea ei de furie rece. Trebuia să o domine.

— Cine ţi-a servit chestiile astea?

— Asta ţi se pare important? se revoltă Gayle. Nu masacrul? Nu cârdăşia? Nu tăcerea? Buzele lui Gus se strânseră până la grosimea unei aţe, şi-aceea într-o culoare palidă.

— Eu hotărăsc ceea ce este important şi ce nu. Mie să-mi spui de la cine deţii această poveste.

— E poveste? Uită-te în ochii mei şi repetă. E poveste?

— De unde o știi? se răsti la rândul său Gus, care înțelegea perfect că momentul confirmării nu mai poate fi amânat și că tot ce-i rămânea de făcut era să circumscrie strict zona pagubelor, ca într-un incendiu, ca într-o avarie.

— De unde? De la un om de nimic: Frankie.

“Frank?! Omul pe care l-am cocoțat atât de sus nu-i altceva decât un nenorocit de palavragiu?”

— Unde te-ai văzut cu el? Când?

Seninătatea cu care ea îi răspunse fu la fel de năucitoare ca și conținutul informației:

— Acasă la familia Singleton. Duminică, pe la prânz. Am cunoscut acolo pe tatăl și pe soția lui Quentin Dexter.

Gus inspiră adânc. Prin urmare, aici s-a ajuns?! În timp ce el migălește, ca un arhitect artist, la finisarea câte unui admirabil plan de detaliu, aproape toți ceilalți, în ascuns, fac tot ce le trece prin capul lor sec, își depășesc atribuțiile, sporovăiesc, derapează, trădează, produc surpări de structură? Dar în condițiile astea, mai controlează el, Creierul, ansamblul operei sale?

— Eu ți-am răspuns la întrebări, unchiule Gus. Tu, la a mea, încă nu. Mi-a omorât Lon familia? Da sau nu?

Prin urmare, scârba asta mică depășea toate limitele. Ce greșeală de neiertat, să introduci în operațiunile imperiului o ființă șubredă, cu greu recuperată din spitalul psihiatric! Bine, tu ai comis greșeala, tu o vei îndrepta. Dintre măsurile severe de redresare a situației generale, prima va trebui să fie priponirea lui Gayle. Urgent!

— Uite ce este, fetițo. Eu nu sunt omul pe care să-l înghesui tu în corzi. N-o să mă judeci tu. Există rațiuni la care, să nu te superi, judecata ta nu ajunge. Asta e tot.

Ea privi de jur împrejur. Ecranul multiplu al televizorului enorm. Abanosul statuetelor africane. Motanul somnolând

încolăcit pe un fotoliu. Şi silueta de piatră a bărbatului care o crescuse... cum o crescuse.

— Tot? Am înţeles...

— Ce ai înţeles? întrebă el, alarmat de brusca moliciune a vocii ei.

— Că judecata mea este insuficientă. Nu asta voiai să reţin? Am reţinut. Mintea ei, în momentul acestei declaraţii de supunere, devenise un tărâm interzis intruşilor. O pădure cu zone mari de ceaţă, în vălătuci inegali, aici groşi până la a îneca toate contururile, dincolo rarefiaţi, lăsând poteci libere şi câte o deschidere surprinzător de clară. Trei erau gândurile care se detaşa dintre aburi.

Lon trebuie să plătească, odată pentru totdeauna; o bestie ca asta nu merita să mai facă umbră pământului.

Gus, cu raţiunile lui superioare cu tot, nu merita să-şi vadă împlinite proiectele, fiindcă prea e mârşav târgul pe care le-a clădit.

Quentin Dexter trebuie ajutat să rămână în viaţă, deci să-şi recapete libertatea, deoarece, în universul populat de monştri, a fost şi-a rămas om. Singurul.

Dar cum ar trebui acţionat, în ce ordine, cu ce mijloace, acestea erau lucruri pe care Muriel-Abigail nu le vedea desluşit, pâcla de sub fruntea ei mişcându-se cu repeziciune dintr-o parte într-alta.

44

Întinsă pe patul de spital psihiatric, Abigail nu-şi mai lua ochii de pe barele verticale care zăbreleau fereastra. Limbajul fierului era fără echivoc. Tratamentul urma a fi făcut cu de-a sila, în cazul,

dinainte scontat, că ea, pacienta, ar opune rezistenţă. Faptul că nu se zbătuse, că se lăsase îmbrăcată în ţinuta bolnavelor, că împinsese docilitatea până la a-şi vârî singură în gură primele două pastile cu efect neuroleptic, iar acum aştepta, cică, efectul calmant, totul se aduna într-un activ de încredere, de o extremă importanţă. Chiar aşa! Nu erau decât două minute de când doctorul Piet Spencer, directorul aşezământului de cercetări neuropsihiatrice, ieşise din această cameră spunând, la uşă, că e foarte mulţumit şi că va comunica familiei, prin domnul Liubomir Klavek "ce fetiţă cuminte eşti, Gayle dragă".

Prin urmare, tactica pe care şi-o autoimpusese dăduse primele roade. Asta era linia pe care trebuia să meargă. Se sculă de pe pat, duse mâna la gura larg deschisă şi, de sub limbă, scoase pilulele forte, pe care le ferise dibaci de contactul cu saliva; mai izbutise lucrul acesta şi cu o seară în urmă. Le ascunsese cu grijă în buzunarul pijamalei. Apoi respiră adânc şi se concentră asupra primei etape a planului ei. Această etapă purta un nume: Joshua Dewitt.

Josh, omul pe care Bartolommini îl alesese pentru a-i sluji nepoatei lui Gus în complexele roluri de paznic şi servant, îşi avea postul fix într-o mică ante-cameră a rezervei zăbrelite. În afara personalului medical, el era singurul îngăduit s-o vadă pe "nebună". Eliberat ad-hoc din însărcinările care-l ţintuiau de obicei la biblioteca particulară a Preşedintelui lui Charity World Fundation, Josh păzea o femeie care, după părerea lui, departe de a suferi de o boală cerebrală, nu tânjea decât după viguroasa îmbrăţişare a unui bărbat. Trecuse cam multişor de când Frank se topise în sferele înalte ale politicii mondiale, lăsând o femeie atât de senzuală cu patul gol. Dovada? Din primul ceas al internării, domnişoara Abigail îi face lui, modestului dar zdravănului Josh, nişte ochi dulci ca mierea. Îl dezbracă

din priviri, ce mai! Dacă arzoaica asta n-ar trăi printre cele mai intangibile mărimi, ehe, s-ar pricepe el cum s-o liniştească!

Cina domnişoarei fu adusă pe un gheridon pe care Dewitt îl prelua şi, nu fără a ciocăni la uşă, îl introduse în rezervă.

— Mă întrebam dacă n-aţi adormit. Aud că hapurile de pe aici sunt al naibii de tari... Abigail îi adresă cel mai promiţător dintre surâsuri.

— Şi ce ai mai auzit, Josh? Că au de gând să-mi spele bine creieraşul, nu? La ce bun? Ca să-l uit pe domnul Frank Love Deserver, poate? Ce prostie! Pe domnul Frankie l-am şters eu singură din mine şi din viaţa mea. De tot şi fără păreri de rău. Ştii ce? N-am chef de mâncare. Poate doar desertul... Hai să dăm gata împreună banana aceea, jum'ate, jum'ate. Stai aici, pe marginea patului. Ar fi trebuit să-l facă niţel mai larg, meschinii ăştia de administratori. În sfârşit, merge şi aşa. Ce noroc că te-au ales pe tine, Josh, nu pe nesuferitul de Irving Norris, să-mi stea la uşă. Când mă gândesc că veşnic formaţi pereche, cu aceleaşi însărcinări, deşi, între tine şi el, ca bărbaţi, e-o diferenţă ca de la cer la pământ! Mă uit la tine şi-mi dau seama că poţi face fericită orice femeie. De ce ai fost tu atât de rezervat, totdeauna? Din pricina lui Frank, desigur...

Dewitt nici n-avu vreme să se dezmeticească. Cât pe ce să se înece cu jumătatea aceea de banană, când simţi palma îngustă, strecurată printre două cheutori de cămaşă, apoi lipindu-i-se de piept. Beţia acestei surprize era înteţită de cuvinte. Abigail îl asigura că Frank urcase în ierarhie pentru că ea, Gayle, crezuse într-însul şi-l sprijinise din toate puterile. O să se prăbuşească, fiindcă a înfruntat-o. Cineva o să-i ia locul. Cine va cuteza să spună că Josh nu-i vrednic? Când Gayle se va pune chezaşă, nici o obiecţie n-o să mai stea în picioare.

— La anticamera ta ai zăvor, băiatule?

— Cred... adică da, ştiu,... este unul, se bâlbâi el.

— Perfect. Du-te şi trage-l bine. N-aş vrea să fim deranjaţi.

Îl urmări cu privirea. Se depărta, de-a îndărătelea, cu un zâmbet tâmp, în vreme ce se grăbea să-şi lărgească nodul cravatei, dar nu să-şi scoată cravata de tot... cine ştie, te pomeneşti că ăsta-i unul dintre jocurile rafinatei în călduri. Îl aşteptă să se înapoieze, îl înfierbântă în continuare, în vreme ce, luptând cu greaţa, atingea torsul înhămat în cureluşele de susţinere a celor două echipamente ale paznicului Dewitt: pistolul şi telefonul celular. O să se culce, fără crâcnire, cu slugoiul ăsta împuţit, ca şi cum ar lua o sare amară. Dincolo de scârba acestor momente vor pulsa, ca nişte lumini de far maritim, cele trei obiective pe care şi le-a propus. Patul de sub dânsa şi matahala prăvălită peste ea sunt groaznice. Dar dacă numai aşa poate răzbi către cele hotărâte în sinea ei, ca ultimele lucruri pentru care merită să trăiască, o să plătească preţul.

Încă buimăcit de norocul ce-l pocnise din senin, vlăguit de puteri ca o lămâie stoarsă, Joshua Dewitt a fost, la cina consumată în tihnă, invitatul prizonierei din rezerva zăbrelită. Femeia şi-a adunat toate resursele de tandreţe perfect jucată pentru a-şi convinge paznicul că reprizele de dragoste o făcuseră fericită. Răsfăţat, copleşit cu mici atenţii şi gesturi învăluitoare de către o iubită - amfitrioană cum nu mai întâlnise niciodată, “gorila” binecuvânta în gând clipa când Bartolommini îl alesese pe el, şi nu pe altcineva, să facă de gardă la uşa frumoasei clanului. Iar promisiunile de promovare rapidă, spectaculoasă cum nu visase vreodată, şoptite gâfâit în partida de amor îi stăruiau în ureche, ameţindu-l. Răspunsese fără să clipească la toate întrebările puse de Abigail; unde se află, cine-l plantase pe el acolo, cum se numeşte medicul etc. În finalul mesei, dând pe gât conţinutul paharului cu suc de portocale şi kiwi, Dewitt

habar n-avea că, de fapt, soarbe cu gâlgâituri scurte doza din tratamentul de noapte destinat pacientei: cele două pastile neuroleptice "salvate" de Gail prin tehnica experimentată cu succes timp de două zile şi dizolvate în băutura parfumată. După ceva mai mult de-o oră, temnicerul îmbrobodit dormea buştean, în scaunul său incomod din antecameră.

Când se convinse că somnul este profund, femeia extrase cu mişcări atente telefonul celular din tocul de piele, închise uşa ce despărţea rezerva de spaţiul din care răzbătea sforăitul lui Josh, apoi formă numărul Galeriei. Apelul îndelung repetat, fără nici un răspuns, îi provocă fiori reci. Se grăbise? Să nu fie încă la post paznicul de noapte? Să lipsească - Doamne fereşte! - imigrantul pe al cărui ajutor ipotetic contase atunci când a înscenat toată mascarada asta scârboasă?

Într-un târziu, de la capătul celălalt, vocea cu accent a românului se făcu, în sfârşit, auzită:

— Aici Connecticut Gallery... Ce doriţi?

Gail răsuflă uşurată. Protejă receptorul cu palmele făcute căuş în jurul microfonului, apoi şopti precipitat:

— Mitch, sunt eu, Abigail Throwstone... Da, patroana. Nu pot vorbi decât încet şi foarte puţin. Ascultă-mă cu maximă atenţie, memorează tot şi execută întocmai ce-ţi spun. Nu pot nici să repet, nici să dau explicaţii. Înţelegi?

Românul confirmă, scurt: aude, înţelege, va reţine exact şi va face tot ce i se cere. Abigail reluă, ceva mai liniştită:

— O cauţi imediat pe prietena ta, Hazel Zimmermann. Îi ceri să-ţi procure nişte haine pentru mine; m-a văzut, să aproximeze ea măsura. Vreau şi încălţăminte comodă, nr. 36, iar pe deasupra un pardesiu, larg şi comod, neapărat cu glugă. Să mai faci rost de un spray paralizant şi de nişte bani. Mâine, între orele l3 şi l4, mi le aduci pe toate la clinica unde sunt sechestrată...

Da, sechestrată, nu mă întrerupe! Atenţie: mă aflu în Clinica de psihiatrie a Fundaţiei” Charity”, din Campusul Universitar al aceleiaşi fundaţii, la etajul IV, rezerva 417. Ar fi bine să faci o recunoaştere a locului şi a traseului în timpul dimineţii, dar fără să atragi atenţia. Uşa este metalică, încuiată pe dinăuntru. Ca să te recunosc, baţi de trei ori rar, apoi de două ori repede. Fii pregătit pentru orice; aici mă aflu sub pază. Voi face cumva să-ţi deschid. Nu te lăsa identificat sau oprit şi nu provoca scandal. Strecoară-te. Pot conta pe tine?

“DA” -ui românului sună în urechea lui Gail mai frumos decât cea mai meşteşugită frază. Femeia deschise uşa, strecură telefonul în tocul de piele aflat lângă revolver, privi cu greaţă huiduma care pufăia, satisfăcută, cu bărbia-n piept, apoi se întoarse în patul ei. Tot ce-i stătuse în putere, deocamdată, făcuse. De-acum încolo depindea de devotamentul și de inteligenţa angajatului ei.

Fierbând, incapabilă să-şi adune gândurile ce i se derulau pe ecranul minţii cu viteza halucinantă și cu incoerenţa smucită a cadrelor unui clip, Gail se întinse, fixând tavanul de un alb imaculat. Nu mai putea face altceva decât să aştepte. Numai de nu i-ar fi zadarnice nici sacrificiul, nici aşteptarea...

45

— Ştiu, am greșit. Și nu cu un singur om. Nici măcar o singură dată. Am făcut - din sentimentalism ori din alte orbiri - erori de calcul care ne costă. Sunt nevoit să le îndrept din mers.

Bartolommini asculta spusele Iui Gus cu o uimire neascunsă. Nu-şi amintea să mai fi auzit din gura Căpeteniei mărturisiri de o asemenea greutate.

— Abigail e prima faţă de care am greşit. N-am ţinut-o departe de treburile noastre, dimpotrivă. Nu i-am acordat, până la capăt, grija cuvenită unei făpturi cu nervii zdruncinaţi. N-am urmărit reacţiile ei după ce Frank a primit o treabă care-l ţine departe de ea. Şi iată: a clacat. E dureros, dar până n-o să uite ceea ce n-ar fi trebuit să ştie niciodată, nu va ieși din spitalul lui Piet Spencer. Alte sacrificii vor fi şi mai radicale. Când vine don Alonzo?

— Aştepta un ultim mesaj telefonic din Tokio, în cazul Ibogawa. Trebuie să vină.

B.B. ar fi preferat să asculte numaidecât deciziile Creierului, conştient că locotenenţii Mascella şi Bartolommini sunt chemaţi în primul rând să le valideze, iar în ultimul rând, să le execute. Gus tăcea însă, cu privirile în gol. Interlocutorul de până atunci simţi o răceală de gheaţă pe şira spinării. Dacă despre Gail, rudă unică şi mult iubită, şeful se exprima acum cu termenii seci ai unei sentinţe de izolare perpetuă, ce le va aştepta pe victimele "sacrificiului şi mai radical", abia pomenit?

— Am greşit cu tinerii noştri, continuă Gus, cu aceeaşi voce ciudată, monocordă. Trebuia să ştim mai exact ce soi de visuri îşi fac, şi în funcţie de ce obiectiv vin, ori nu, să ni le destăinuie. Cultivarea valorii este o chestie extrem de subtilă. Substanţa prin care hrăneşti şi creşti o valoare, trebuie să-i reteze, tot atunci, şi agresivitatea. Altminteri...

B.B. îndrăzni:

— Şi chiar crezi că Rolf...?

— Nu cred nimic. Ştii că niciodată nu am luat o hotărâre în baza unei simple impresii. Dar nici nu mă apuc să construiesc ceva pe un teren minat de coincidenţe. Nu sunt dispus să risc.

Don Alonzo îşi făcu intrarea fără a fi anunţat de sonerie. Ceea ce nu se întâmplase la sosirea lui Bartolommini. An de an, vechiul apanaj al lui Lon era reînnoit tacit: putea intra în spaţiul asociatului

său ca acasă. Reciprocitatea nu făcea decât să consfinţească legământul celor doi. Aceea pe care se înălţase Imperiul.

— Am veşti. La Tokio, nimeni n-ar fi putut culege atâtea informaţii cât a strâns Koki. Le-a plătit gras, dar merită.

— Spune-le, îl presă B.B. Şezi şi vorbeşte.

Lon nu se aşeză. Silueta lui bondoacă, în mijlocul elegantului living, avea ceva dintr-un mistreţ gata de atac.

— Prima informaţie este de la medicul legist. Moartea lui Ibogawa s-a produs între 3 şi 4 dimineaţa. Avionul lui Rolf a decolat la 5 şi 45'.

Gus şi Bartolommini îşi încrucişară privirile.

— A doua informaţie e mult mai zemoasă! Pe asta, Mitsuyama a pescuit-o dintr-un stabiliment de lux. Două gheişe, Noriko şi Sunkei, au avut nişte clienţi. Etichetaţi de ele ca unii veniţi să petreacă, dar fără nici un chef. Unul era o corcitură, yankee-jap, şi făcea pe călăuza. Celălalt era american sută-n sută. Koki a arătat fotografia lui Rolf. Gheişele l-au recunoscut. Şi-au amintit că văzuseră şi poza celuilalt, publicată într-un ziar, la pagina judiciară. Cam asta e. A, detaliu: albul fusese, în noaptea aia, atât de crispat, încât femeile, profesioniste de clasă, nu l-au putut dezgheţa decât cu foarte mare greutate. Iar corcitul s-a abţinut total, aşteptând. De aceea şi-au amintit gheişele noaptea respectivă: c-a fost un soi de eşec...

Gus începu să se joace cu un coupe-papier masiv, dar gesturile lui aveau o economie semnificativă.

— Mulţumesc, Lon. Eu unul sunt edificat. Lucrurile se leagă. Băieţaşul ăsta, Rolf, minte prin omisiune sau trădează. Ceea ce pentru mine e acelaşi lucru. E deştept, ştim, dar nu într-atât încât să se arate intrigat, de ochii noştri, la dispariţia unui agent mărunt care şi-a petrecut ultimele ore din viaţă alături de el; nu se aştepta, deci, să procedăm la o anchetă riguroasă.

Când croieşte planuri, ele au o anvergură planetară, nici mai mult, nici mai puţin. Pe tine, Lon, şeful lui, te socoteşte inapt de înţelegere; în consecinţă te “sare” ca pe-un şanţ. Celorlalţi doi din conducerea aci de faţă le arată, când vrea, câte un segment din ambiţia lui nemăsurată. Ajunge. Amărâta aia de Halina Kruczkowska a ieşit din joc pentru mult mai puţin.

Şi coupe-papier-ul din mâna lui Gustave Throwstone reteză aerul cu o forţă sinistră, de ghilotină. Bartolommini simţi că fusese semnată o sentinţă și, fără voie, se ridică la rându-i în picioare. Urmau ordinele.

— Lon, totul e pregătit pentru mâine?

— Totul. Mâine, la aterizarea pe aeroportul din insula Cayman, avionul lui Gunnarsen e aşteptat de oamenii mei. Patru lunetişti pentru un singur ecologist zănatec, cred că-s de-ajuns.

— Sper, Lon. Numai că doi călători trebuie să crape acolo. Al doilea va fi Rolf. Cheamă-l în seara asta. Cere-i să urce la bordul avionului. Îi spui că va conduce personal operaţiunea. Distrugerea documentului Ligii, lichidarea lui Gunnarsen, mediatizarea evenimentului ca un atentat eşuat la adresa Secretarului General ONU sunt trei faţete diferite, dar coordonarea lor cade în sarcina lui. Asta trebuie el s-o știe. Restul - te priveşte pe tine. Clar?

Docil, don Alonzo îşi cufundă în piept falca enormă. Gus se întoarse către preşedintele Fundaţiei Charity.

— Eşti singurul care poate lua legătura cu Frank fără a trezi suspiciuni. Comunică-i urgent următoarele. Să nu fie stresat văzându-l și pe Rolf acolo, la bord. Frank să iasă primul din avion. Să se îndepărteze în cea mai mare viteză de scară. Să aibă încredere în judecata noastră. Să nu-i fie teamă.

Depuse cu grijă coupe-papier-ul pe birou. Îşi privi atent colaboratorii. Momentul era important, asta o simţeau toţi trei.

Alonzo avea perspectiva unor acţiuni în forţă, asta îi convenea totdeauna. Pentru Bartolommini, timpul primise o şfichiuire de bici. Gus ţinu să se asigure că nu existau alte idei, alte păreri, umbra vreunei îndoieli. Să fie rostite acum, dacă există, nu să justifice regrete tardive. Locotenenţii confirmară justeţea punctului său de vedere.

— Un singur lucru... B.B. era deja lângă uşă când se hotărî să amintească un punct din afara ordinei de zi. Prizonierul ăla al nostru. Cu Joshua Dewitt detaşat la clinică, cu mine şi cu Lon foarte ocupaţi în alte direcţii, Norris rămâne 24 ore din 24 fixat lângă Singleton. Ce mai avem de stors de la momâia aia? Eu zic că ne încurcă...

— Ai dreptate, rosti Gus şi, cu o anumită încetineală solemnă, se ridică de la birou. Vei fi mirat să vezi cât de repede lichidăm şi această restanţă. A sosit, într-adevăr, momentul să facem curăţenie.

Bernie deschise uşa şi se miră văzându-l pe Emery. Vizitele românului erau de obicei anunţate şi, oricum, niciodată în puterea nopţii. Cu ochii cârpiţi de somn, statisticianul cu slujbă la FBI observă totuşi că expresia prietenului, de concentrare şi hotărâre, trădează o situaţie de urgenţă. Îl pofti în casă.

Într-adevăr, veştile justificau deranjul. Părăsindu-şi postul de la Connecticut Gallery, paznicul de noapte nu numai că nu comitea o dezertare, ci - dimpotrivă - îşi dovedea fidelitatea faţă de patroana internată, abuziv, într-un spital de nebuni. După opinia lui Mircea Răzvan Întorsureanu, o intervenţie promptă şi decisă pentru eliberarea ei însemna mult mai mult decât o simplă acţiune caritabilă. Soarta Secretarului general al Naţiunilor Unita depindea de această verigă.

A fost trezită Hazel. Fletcher, căutat telefonic, n-a putut fi găsit. Punând la punct detaliile operaţiunilor de a doua zi, în cadrul cărora Bernie şi Emery aveau să formeze echipă, agentul Bernard J. Merwin nu putea face abstracţie de faptul că era pe punctul de a încălca un consemn. I se ceruse imperativ să nu mai întreprindă nimic pe cont propriu şi iată-l, pentru prima oară în viaţa lui, gata să nesocotească o dispoziţie pornită de la un eşalon superior. Dar, pe de o parte, evenimentele se precipitaseră, luând o turnură cu totul neaşteptată; pe de altă parte, disciplinatul subofiţer, dacă vroia să fie sincer cu sine însuşi, trebuia să admită că nu prea mai crede în acel eşalon.

În aceeaşi noapte, Senjuro Shamaghuchi se înclina, copleşit de onoarea vizitării sale de către Rolf-san. Garsoniera de la etajul ll al unui vechi imobil din Queens era pentru a doua oară, de-abia, văzută de omul care îl adusese din arhipelagul nipon şi căruia îi datora libertatea, dacă nu şi viaţa. Umplând un păhărel de alcool rafinat din orez, îl oferi oaspetelui cu un surâs în care se citea modestie şi supunere.

— Ei, Senjuro, cum te împaci cu America? adresă lupul tânăr o întrebare care, vădit, nu aştepta cu adevărat un răspuns. Să ştii că avem treabă. Sper că eşti în formă.

Cel ce fusese cândva un iluzionist de iarmaroc păru că înţelege cât de grăbit este mântuitorul său şi cât de sumară, deci, trebuie să fie întrevederea. Răspunse în consecinţă.

— Cere orice. Fac orice.

— Ascultă. Mâine dimineaţă, de pe un aerodrom mic, urmează să decoleze un avion. Vreau ca acest avion să cadă. Dintr-o manevră a pilotului. Tu poţi să i-o comanzi. Poţi, nu-i aşa?

Shamaguchi confirmă înclinând capul, milităreşte.

— De la ce distanţă? Din anumite motive, vreau ca acest avion să cadă în ocean. Înseamnă, asta, pentru tine, o dificultate în plus?

Surâsul niponului dispăruse de mult. Rolf traduse greşit cele câteva secunde de tăcere. Plusă:

— Află că la bordul acelui avion ar trebui să urc şi eu. Mi s-a ordonat să fiu acolo. N-o să fiu. Refuz să fac pe placul celor ce au decis să mă omoare. Zarurile au să cadă invers. Actul întâi din Marea Răfuială începe chiar mâine dimineaţă. Prin tine!

... Dacă aerodromul era destinat, prin construcţie, unui trafic redus, localul aferent refuza, şi el, să se definească drept bar, preferând eticheta de Cafeteria; ca şi cum acolo n-ar fi esenţe tari, ci numai răcoritoare şi eterna cafea braziliană ori columbiană. De acolo, Douglas Forrest, şeful biroului de presă al Secretariatului ONU, vorbea la telefon, pentru a doua oară în acea dimineaţă, cu Alden O' Connell, şeful serviciului operativ al Secretarului General. I se plângea de faptul că deplasarea şefului în arhipelagul Cayman, având pe agendă probleme de ecologie, riscă un ecou mediatic necorespunzător, din vina organizării.

— Nu proastă. Mizerabilă! Omule, de ce dracu te faci că nu-nţelegi? De dragul imaginii, eu, plus doi-trei reporteri cu condei, trebuia să fim incluşi. Deşi îl ştiu prieten cu şeful, deşi recunosc că avionul e proprietatea “verzilor” săi, domnul Knud Gunnarsen n-avea dreptul să cenzureze lista pasagerilor! Bine, cum zici, invitaţi, nu pasageri... Dar la întoarcere, în locul conferinţei de presă, o să avem un rahat, ai să vezi!

Măsuţa la care îşi sorbeau cafelele Rudolph Leacock şi Senjuro Shamaguchi se afla la mai puţin de cinci metri de tejgheaua Cafeteriei, unde se agita fără spor, la telefon, funcţionarul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Un perete de sticlă despărţea localul de incinta aerodromului. Mecanicii de

întreţinere se îndepărtau de un ALTE FOKKER, - trimotor cu o autonomie de zbor de numai 3700 kilometri. Alimentarea cu kerosen tocmai se încheiase. Scara mobilă aştepta deja la uşa aparatului. Rolf înălţă de toartă ceşcuţa albastră, şoptind pe sub ea:

— Şi dacă vine şi un copilot?

— Nu problem, îl linişti asiaticul. Unu, doi, acelaşi lucru.

Îşi văzură deci de cafelele lor, până în clipa când maşina oficială a Secretarului General al Naţiunilor Unite îşi făcu apariţia şi, încetinind mult, efectuă o curbă elegantă pentru a opri la jumătatea distanţei dintre avion şi Cafeteria. Şoferul coborî rapid pentru a deschide portierele. Din limuzină descinseră cel pe care toată lumea îl ştia drept Quentin Dexter Singleton împreună cu Knud Gunnarsen.

Preşedintele Ligii ecologiste Mundus Vivusque Mundus părea mai grăbit să înceapă zborul decât Secretarul General, căci făcu semne de impacientare în momentul când două persoane veniră să-i abordeze. Erau Doug Forrest şi Rolf.

— Domnule preşedinte Gunnarsen, vorbi Doug cu obişnuita lui familiaritate care nu pe puţini îi călca pe nervi, măcar la întoarcere sunteţi de acord ca primele declaraţii să le faceţi chiar aici, la scara avionului?

— De ce? se încruntă norvegianul.

— Pentru ca ediţia de seară a ziarelor să stoarcă, într-un titlu plus douăzeci de rânduri, concluzia deplasării.

— A, doar pentru atât? Omul care semăna, la fire şi la port, cu un personaj din Ibsen, greu de îmblânzit, cedă totuşi un punct. Bine, dacă vă gândiţi la interesele breslei, eu unul sunt de acord. Doar că nu ştiu sigur ora întoarcerii.

— N-are a face, vă aşteptăm noi. În numele presei, vă mulţumesc.

Rolf îl lăsase deliberat pe Forrest să i-o ia cu un pas înainte şi să facă, după cum s-a văzut, caz de interesele transparenţei oricărei acţiuni în care se implică ONU. Aşteptă, fără un cuvânt, retragerea şefului biroului de presă. În acel moment, Frank se întoarse către norvegian şi îl prezentă.

— Domnul Leacock, unul dintre colaboratorii mei.

— Dar îl cunosc, spuse omul cu ochii de un albastru pur şi îngheţat ca fiordurile. Ne-am întâlnit în Bosnia, unde te reprezenta. Bună ziua, domnule Leacock. Vii cu noi, am înţeles?

— Am vrut, dar regret că au intervenit nişte probleme, explică Rolf, care susţinu neşovăitor privirea mirată a lui Frank. Se scuză cu un gest faţă de savantul ecologist, iar acesta, din discreţie, se retrase puţin, pentru a lăsa liberă explicaţia dintre şef şi subaltern.

— S-au schimbat indicaţiile, şopti rebelul Imperiului. În ultimul moment. Pleci singur. În rest, totul rămâne valabil. Totul!

Îşi pironi privirile pe pasărea albă de obârşie europeană, gata de zbor la capătul pistei. Ştia că îşi joacă periculos cartea. Dacă Frank, omul pe care-l umilise în propriul birou la ONU, trăgându-l de urechi ca pe un nătărău pentru imprudenţe, s-ar apuca acum să-i verifice cuvintele printr-un simplu telefon la B.B., lucrurile s-ar încurca enorm... Numai că Rolf intuise exact reacţia personajului de alături. Terorizat de sila şi de spaima oricărei apropieri a lupului tânăr, Frank simţea o uşurare aproape vizibilă la această schimbare de plan. Sigur, era surprins că Bartolommini nu i-o anunţase personal; dar ce conta asta în comparaţie cu despovărarea obţinută prin crescânda distanţă pusă între sine şi individul ăsta pus pe rele?

Observând că aparte-ul luase sfârşit, Knud Gunnarsen se apropie şi rosti cu anume fermitate:

— Sper că vestea primită nu te împiedică să faci călătoria, Quentin. N-aş mai suporta o amânare! În loc de răspuns, Frank cuprinse umerii luptătorului pentru o lume vie şi curată.

— Nici pomeneală. Să mergem, prietene.

Şi se îndreptară, amândoi, către scara avionului.

La postul de comandă din carlingă luase loc un singur pilot. Comandantul Samuel Smith executase, pe cele mai felurite tipuri de avion, un număr de ore care-l situa în familia aşilor aviaţiei civile. De-a lungul a douăzeci de ani de carieră purtase dintr-o parte într-alta a lumii miliardari, echipe de fotbal, politicieni, misiuni de binefacere şi formaţii de muzică celebre, întotdeauna ca un cărăuş aerian de incontestabilă profesionalitate. De doi ani şi jumătate îşi primea salariul de la ecologişti.

De obicei, după decolare şi atingerea altitudinii de croazieră, punea cap compas şi încredinţa aparatul pilotului automat. Fără a se deconecta cu adevărat, îi plăcea atunci să-şi imagineze mutrişoara lui Sue, stăpâna lui în vârstă de cinci ani jumătate, la întoarcere, când gâgâlicea pipăie pachetul adus de tati şi încearcă să ghicească aşa, cu buricele degeţelelor roze, ce o fi înăuntru. De astă dată, însă, îl obseda figura curioasă a japonezului care se apropiase de el şi, în vreme ce cei doi pasageri se întreţineau cu grupul însoţitorilor, intrase în vorbă într-o manieră nu mai puţin curioasă.

— Ştiţi, domnule comandant, muream de poftă să ajung şi eu pilot. De ce credeţi că m-au respins?

Astfel abordat, Samuel Smith privise faţa intrusului. Dacă n-ar fi fost ochii negri, cu un straniu luciu, ca un cauciuc de galoş, gălbejitul acela n-ar fi putut fi deosebit prin nimic. Îi zâmbise forţat, ferm decis să taie orice poliloghie pe tema frustrărilor de tinereţe.

— La testul psihologic am picat. Au zis: lipsit de voinţă. Uitaţi-vă puţin. După părerea dumitale, n-am, chiar n-am eu voinţă?

Cum pilotul n-avusese nici timp, nici chef să înădească discuţii inutile, săltase din umeri a regret impersonal, gata de un stânga-împrejur. Dar îşi desprinsese privirile din ochii niponului cu o bizară dificultate, de parcă ceea ce îl reţinea era un asfalt vâscos, proaspăt turnat.

Nori imenşi, ca nişte conopide albe, pluteau sub aripile trimotorului, iar la şase mii de metri mai jos se afla, sclipitor, oceanul. Totul ar fi trebuit să fie okay, dar Samuel Smith trăia o stare proastă, cu atât mai proastă cu cât era inexplicabilă, căci nici o logică nu putea lămuri cum de-l urmărea şi aici, în carlingă, smoala aceea cleioasă, dezagreabilă, senzaţia de contact cu o hârtie de prins muşte. Voinţă, îşi ceru comandantul aeronavei. Un pic de voinţă, ce naiba, să ne concentrăm asupra treburilor noastre de zbor. Era înmărmuritor să constate că, pe măsură ce îşi repeta cuvântul voinţă, se simţea luat în stăpânire de altcineva, încălecat, împins într-o direcţie în care n-avea ce să caute.

Cu un ultim efort, hotărând că pilotului automat trebuie să i se retragă comenzile, trecu la manşă, da, acesta era un act de voinţă, iar apoi împinse semivolanul, din ce în ce mai mult, din ce în ce mai departe, din ce în ce mai repede. În câteva secunde, unghiul format între fuselajul argintiu şi orizontala argintie a oceanului deveni tot mai obtuz, până când cei douăzeci de ani de pilotaj magnific, şi cele câteva exclamaţii de încântare muzicală ale micuţei Sue la fiecare întoarcere a lui tati dintre nori, împreună cu tot ce însemnase o existenţă onestă şi folositoare, se înfipseră ca un bolid în apele indiferente de jos. Oceanul răspunse agresiunii cu o coloană de stropi prefăcuţi instantaneu în aburi, înaltă de câţiva zeci de metri.

46

Timpul sosise. Dacă românul era, într-adevăr, băiatul isteţ pe care contase Abigail, din acel moment el putea să bată la uşă în orice clipă. Nepoata lui Gus se întreba totuşi, febricitând de nervi, dacă o întârziere cât de mică nu va complica - imens - situaţia. Paznicul de noapte al Galeriei se va putea strecura, neobservat, în spital? Neurolepticul administrat lui Joshua Dewitt va mai acţiona atunci? O luptă pe viaţă şi pe moarte devine, sau nu, inevitabilă, pentru ieşirea din clădire?

Răspunsurile luară forma semnalului convenit. Ciocăniturile erau pe cât de discrete, pe atât de clare. Abigail desfăcu zăvorul şi, abia tresărind dinaintea unui Mircea Răzvan Întorsureanu îmbrăcat în tunică de medic şi cu calota respectivă pe creştet, îi făcu loc în antreu.

Înţepeniră amândoi auzind cum dincolo, pe patul rezervei, Dewitt se mişcă.

Nu era decât o mişcare obscură, în somn, suficientă doar pentru a întrerupe, pe durata a trei-patru respirări, sforăiturile zdravene; dar femeia, otrăvită de scârba recentei şi repetatei acuplări, trăi intens groaza că sacrificiul va fi fost inutil dacă instinctul de paznic al brutei s-ar dovedi mai puternic decât efectul chimic al celui mai trăznitor somnifer. Călcând în vârful picioarelor, Abigail desprinse din toc pistolul temnicerului ei şi i-l întinse neşovăitor proaspătului imigrant al Americii. Îi ceru, la ureche:

— Adoarme-l definitiv !

Omul născut la cotitura Carpaţilor luă fără ezitare masivul Browning prevăzut cu amortizor, dar femeia care îi oferise prima slujbă în Lumea Nouă văzu, cu nemulţumire, că arma fu apucată de ţeava, deci urma să fie folosită ca măciucă, nu altfel.

— Definitiv, nu. N-am făcut-o încă, n-am s-o fac vreodată. Dar să vi-l scot din circulaţie pentru câteva ceasuri bune, asta garantez.

Şi "patul" Browning-ului îl mirui pe Josh cu o precizie şi o forţă exemplare. Acestea n-ar fi fost, totuşi, deajuns ca să stingă ura pacientei din clinica psihiatrică a Fundaţiei Charity, dacă nu şi-ar fi dat seama că Dewitt îşi va primi adevărata pedeapsă chiar de la ai lui.

În vreme ce Întorsureanu potrivea pătura peste mătăhălosul trup culcat acolo, ultima descendentă din clanul scoţienilor îmbrăca în viteză vestminte împrumutate din garderoba doamnei Hazel Merwin şi se încălţa cu perechea de pantofi sport procurată prin aceeaşi sursă. Cu liftul rezervat personalului medical coborâră două persoane care nu păreau nicidecum biciuite de grabă. Femeia ţinea într-o mână o pungă mare de plastic. Dacă i-ar fi venit cuiva ideea să i-o scotocească, ar fi dat, acolo, peste un balonseide, un Browning încărcat, un spray paralizant şi un porte-feuille cu o sută de dolari în bancnote de valori mici.

Maşina la al cărei volan aştepta Bernie porni cu aceşti pasageri şi se depărtă de campusul universitar în mai puţin de şapte minute de la prima ciocănitură în uşa rezervei.

— Cum te simţi? se interesă Mircea Răzvan Întorsureanu, care, de pe scaunul din dreapta şoferului, o cercetă cu privirile pe Abigail. Pe bancheta din spate, femeia sta cu ochii închişi. Un zâmbet straniu era întipărit pe obrazul palid.

În absenţa unui răspuns, Emery continuă:

— Te întrebi, probabil, unde te ducem. Ne-am gândit să te punem la adăpost de cei atât de grijulii cu sănătatea dumitale. Îţi propunem să stai, deocamdată, în locuinţa care mi-a fost oferită de doamna Hazel. E soţia domnului de la volan.

Nepoata lui Gus clătină capul a negaţie, aşa că românul se crezu dator să insiste.

— E o locuinţă mică, dar comodă. Pentru soluţie provizorie...

Gayle, urmărindu-şi gândurile, făcu acelaşi gest de refuz, cu ochii închişi, mereu cu surâsul ciudatei ei beatitudini.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire semnificativă. În evadata din clinica-închisoare nu aveau, încă, un partener de dialog. Bernie apăsă clapeta radioului de bord. Ritmurile săltăreţe ale unei formaţii country se legănară pe durata câtorva secunde şi Bernie, care rula încet, aşteptând ca femeia, venindu-şi în fire, să spună clar ce obiectează la destinaţia anunţată, fu gata să schimbe postul. Tocmai atunci, însă, programul muzical fu retezat brusc. O voce de crainic rosti precipitat:

— “Postul de control aerian al zonei de coastă anunţă că astăzi, în jurul orei l2,00, a fost pierdută legătura cu un avion aparţinând Ligii ecologiste Mundus Vivusque Mundus. La bordul aparatului s-ar afla nu numai preşedintele ligii, doctorul Knud Gunnarsen, ci si invitatul acestuia, secretarul general al Organizaţiei Naţiunilor, domnul Quentin Dexter Singleton. Potrivit primelor surse, încă neconfirmate oficial, cele două personalităţi se îndreptau către insulele Cayman, unde urmau să studieze, la faţa locului, consecinţele catastrofei ecologice din zonă, o maree neagră, despre care presa a relatat pe larg. Până în acest moment nu se cunoaşte nimic despre soarta avionului, un Alte Fokker 420. Vom reveni cu amănunte de la trimisul nostru pe aeroport, unde ziariştii aşteaptă încă o conferinţă de presă, promisă la decolare de către înaltul demnitar ONU”.

La auzul acestei bombe, Bernie încetini instinctiv, trase pe culoarul din dreapta şi opri. Şuieră fără voie. Românul, cu gura întredeschisă, era la fel de copleşit. Brusc, şi unul, şi celălalt, se

pomeniră cu câte o mână pe un umăr. Abigail ieşise din starea de prostraţie şi-i privea cu ochii scânteind drăceşte.

— Dacă avionul a căzut, nu secretarul general ONU a murit. A pierit cel care i s-a substituit. Un anume Franco Amore Benemerenza, pe care l-am cunoscut şi eu, în partea lui cea mai puţin rea, Amore... Ascultaţi-mă bine, voi doi. Eu am o treabă urgentă, care mă priveşte. N-aveam de gând să mă las pusă la adăpostul vostru. Dar aveam de gând să vă spun, oricum, unde-l găsiţi pe realul Singleton. Şi cum poate fi scos de acolo. Numai că acum, dacă sosia a crăpat într-adevăr, e o chestie de minute până la lichidarea lui Dexter. E închis într-o subterană, în campusul universitar de unde m-aţi ajutat să fug. Deasupra se află biblioteca privată a directorului de la Charity World Fundation. Trebuie să intraţi acolo. Băgaţi bine la cap codul care acţionează scara de acces... Şi raftul exact unde găsiţi dispozitivul de comandă. Eu cobor, voi întorceţi-vă imediat în campus - și norocul fie cu voi. Grăbiţi-vă!

Femeia începu să descrie drumul, iar Bernie, fierbând de nerăbdare, trebui să înregistreze detaliile unui traseu parcurs deja, de el, cu nişte zile în urmă. În schimb combinaţia de cifre şi litere care alcătuiau codul de glisare a trapei şi acţionare a scării mobile era, efectiv, noutatea absolută, vitală. O notă febril în agenda electronică de buzunar, precauţie inutilă, fiindcă în memoria statisticianului combinaţia aceea avea să înţepenească definitiv.

— Domnişoară, atât spuneţi-ne: i-aţi promis salvarea lui Singleton?

— Da. Nu direct. Maică-sii, la mormânt. Hai, plecaţi.

Abigail Throwstone, născută Muriel Mc. Carson, deschise portiera din spate a maşinii şi coborî pe trotuar. Avea gesturi decise, ţinuta dreaptă, se dezmeticise şi, dacă la colţurile gurii

n-ar fi încremenit, neplăcut, linia bizarului surâs, nimic n-ar fi fost dubios în actul cooperării ei cu legea. Nu se depărtă de salvatorii ei fără un ultim avertisment:

— Incinta bibliotecii e păzită de un tip înarmat. Vă previn că trage bine. Aveţi grijă de voi.

47

În pofida nemişcării aparente, CIA lucrase intens la verificarea datelor din memoriul adus de Colin Fletcher, angajându-se în anchetă prin nu mai puţin de trei dintre departamentele Agenţiei.

Rezultatele cele mai concludente erau recolta unui resort tehnic. Dacă amprentele digitale ale celui ce condusese cândva o comisie ONU nu mai erau suficient de clare pentru a fi comparate cu amprentele digitale ale actualului Secretar General (deoarece hârtiile respective trecuseră prin prea multe mâini), în schimb cercetarea amprentelor vocale ale celor doi era de un maxim interes. Se ştie că două voci care - la vorbire - sună identic, îşi semnalizează diferenţele la înregistrare pe bandă magnetică. Procurate discret de Hazel Zimmermann, aceste probe fuseseră comparate, analizate şi păreau să dea dreptate raportului elaborat de agentul Bernard Merwin.

Mai puţin avansate erau cercetările departamentului criminalităţii economice, al căror obiectiv era onorabilitatea giganticului organism filantropic Charity World Fundation. Prea mare se vădea bogăţia acestui colector al milei publice în raport cu donaţiile controlabile, prea variate şi prea ramificate domeniile de activitate, ca să nu funcţioneze acolo un mecanism

de spălare a banilor murdari. Pe de altă parte, însă, atacarea frontală a colosului era imposibilă, atâta vreme cât ea s-ar fi izbit de susceptibilităţile indignate ale donatorilor de bună credinţă, neîndoielnic presăraţi printre ceilalţi, într-un algoritm calculat cu uluitoare dibăcie.

În fine, şi mai anevoios avansase investigaţia privitoare la identitatea și la statutul real al persoanei din vârful organizaţiei - rămas undeva într-un mister păzit cu străşnicie. Anchetatorii ajunseseră destul de departe în scotocirea trecutului, inclusiv până la pagina miraculoasei naşteri a unui miliardar la o vârstă matură, un anume Gustave K. Throwstone, într-o republică central-americană. Nici în această direcţie nu se deţineau încă suficiente elemente pentru o punere sub acuzare.

In rezumat, deci: o acţiune clară, frontală, decisă nu fusese încă întreprinsă. Aşa stăteau lucrurile, când ştirea de presă relatând dispariţia şi speculând asupra probabilei prăbușiri a avionului în care călătorea vârful ierarhic al Organizaţiei Naţiunilor Unite a dat șefilor cei mari din CIA o lovitură de bici. Din acel moment totul trebuia măsurat în minute şi clipe. Impostorul odată dispărut, viaţa autenticului demnitar atârna de un fir de păr. Colonelul Robert M. Talbot, de la serviciul antitero din Central Intelligence Agency primise ordinul să-şi ţină oamenii în stare de alertă pentru eliberarea imediată a lui Q.D. Singleton din vizuina aflată sub o paşnică bibliotecă privată. În aşteptarea lansării iminente, "băieţii", şaisprezece luptători în ţinută de camuflaj, repetau pentru a "n" -a oară lecţia pe care o ştiau până în ultimele amănunte. Erau ajutaţi de un casetoscop care proiecta, pe un ecran cât peretele, imaginea din zeci de unghiuri a clădirii în care domnul prezident Bartholomew Bartolommini îşi etalează setea de cultură în perimetrul unui campus universitar.

De mai bine de zece ore, Colin Fletcher se afla şi el, un civil a cărui unică armă - ce-i drept, redutabilă - era un pix, consemnat împreună şi alături de aceşti specialişti ai acţiunii. Fireşte, nici prin cap nu-i trecea să protesteze, deşi aşteptarea era chinuitoare. I se spusese că rolul lui e să furnizeze, până în ultima clipă, amănunte care nu figurau în raportul agentului federal Merwin, dar ar fi putut uşura treaba "băieţilor". Merwin însuşi fusese căutat în acelaşi scop, fără să fie găsit. Cu gândul la ceea ce va fi, curând, reportajul vieţii lui, un hit colosal, ziaristul acceptase fără crâcnire, ba chiar fericit.

— Domnule colonel, se adresă el lui Bob Talbot, faceţi-mi o favoare şi spuneţi-mi ce se mai aşteaptă? În orice secundă, acum, Singleton poate fi curăţat Cred că nimeni nu se îndoieşte de asta!

Talbot confirmă cu un gest, dar, în loc să răspundă imediat, amplifică volumul sonor al radioului care transmitea un nou comunicat: "Echipajul unui mic vas pescăresc, aflat la circa 250 de mile de coastă, declară că a fost martor ocular, cu puţin înaintea orei l2 a.m., la prăbuşirea unui avion în apele Atlanticului. Conform acestei mărturii, nici o explozie nu ar fi precedat catastrofa aviatică în care, probabil, şi-a pierdut viaţa Secretarul General al Naţiunilor Unite". O pauză extrem de scurtă, apoi o altă voce, de crainică, aduse dramul de piper indispensabil chiar la prezentarea celor mai sumbre întâmplări servite consumatorilor de ştiri: "Dintre reacţiile cele mai prompte, am selectat comentariul octogenarului veteran al Protocolului de la Palatul ONU. Domnul Martin Weaver și-a repetat butada rostită la moartea lui Dag Hammarskjold, din urmă cu patru decenii: «Terra își alege Secretarul General, dar Secretarul General n-ar trebui să se dezlipească vreodată de Terra»."

— Ăştia-s incorigibili! ricana colonelul iritat. Domnule Fletcher, dacă ar fi după mine, aş da în această secundă ordinul de atac. Dar decizia nu-mi aparţine. Nici altcineva, pe toată filiera CIA, nu o ia. Este o decizie politică. Vine de la Casa Albă sau nu vine deloc. Şi nu e uşor de luat. Probabil că acum, acolo, se caută varianta cea mai puţin păgubitoare. Fiindcă oricât de bine ne-am îndeplini noi, pe teren, misiunea, Administraţia tot şifonată iese din toată povestea asta.

Grozav ar fi vrut Talbot să aprindă o ţigară, dar alungarea tutunului din instituţiile statului fusese o campanie lungă, grea şi încununată de victorie. Colonelul icni în sec şi continuă:

— Unu: să presupunem că Singleton, autenticul, trăieşte încarcerat şi că oamenii mei îl vor scoate viu. Îţi dai seama ce uragan va stârni fiecare declaraţie a lui? Unde i s-au întâmplat lui toate astea? Pe teritoriul celei mai mari forţe politice, economice şi militare din lume! Oamenii au să întrebe cum a fost posibilă o mistificare demnă de bâlciul politic al republicilor bananiere!

Doi: să zicem că găsim la buncăr un Singleton făcut fărâme. Îţi dai seama ce jalnic va fi să ne vedem lipsiţi de singurul martor, victimă a organizaţiei criminale care şi-a dus proiectul atât de departe? Că nu vom şti nici destul de multe, nici destul de iute, ca să descoperim legăturile, încrengăturile, rezervele bandei?

În al treilea rând, ziaristule, dă-ţi seama ce-ar face opinia publică aflând că între momentul primirii raportului vostru şi momentul când Administraţia dă lumină verde ordinului” Atacaţi” s-au scurs zile în şir... Vreo două săptămâni.

La privirea intens interogativă a lui Colin Fletcher, colonelul se mărgini să adauge cu jumătate de gură:

— Că noi nu am stat cu mâinile încrucișate, asta e-o altă poveste.

Ceea ce Talbot nu putea mărturisi omului de presă era faptul că, până aici, ofiţerul dezvăluise numai o parte din miza jocului - nici măcar cea mai importantă. Desigur, era un act de voinţă să smulgi masca unui impostor, să redai Naţiunilor Unite pe întâiul dintre cei aleşi să le servească, să scoţi omenirea de sub umbra unei substituiri tragico-grotești. Dar afacerea Singleton punea în discuţie însăşi corectitudinea şi credibilitatea uneia dintre instituţiile fundamentale ale Administraţiei americane: Biroul Federal de Investigaţii. În aceeași zi, două copii ale aceleeaşi sesizări intraseră în posesia conducerilor celor două instituţii abilitate să vegheze asupra ordinii publice. La CIA, investigaţia îşi urmase cursul. La FBI, semnalul de alarmă fusese oprit. Blocat. Ascuns. De către cine? În folosul cui?

Acesta era motivul pentru care acţiunea în forţă asupra presupusului buncăr se pregătea aici, la CIA, și nu în altă parte. Riscul scurgerii informaţiilor în actuala etapă trebuia evitat cu orice preţ. Totuși, gândi Bob Talbot, piscul ierarhiei ar face bine să gândească mai repede. Totuși...

În maşina lui Bernie, cei doi bărbaţi se gândeau la cuvintele de despărţire rostite de roşcovană. Statisticianul lăsase motorul să toarcă. Simţi că i se usucă gura și se chinui puţin să-și activeze glanda salivară.

— Ai auzit, Emery? Trage bine gorila de serviciu. Adică nimereşte. Da'și pe tine te-am văzut eu, cu ochii mei, ochind pe cinste. La o baracă de tir, în Chinatown. E drept că acolo zvârleai cu nişte mingiuci de cauciuc, nu cu gloanţe.

— Mâna e tot aia, se mulţumi să observe, sec, Mircea Răzvan Întorsureanu. Haidem. Întoarce.

— Dar te-ai familiarizat cu Browning-ul pe care ţi l-am dat?

— M-am familiarizat cu toată America. Hai, Bernie, să nu mai pierdem timpul. Dă-i drumul!

— Riscăm, deci?

— Am spus să-i dăm drumul.

Numai prin două detalii se desluşea, în exterior, impactul evenimentelor din urmă asupra lui Gus. Linia buzelor sale sugera, acum, o lamă de oţel înfricoşător de subţire, tensionată la extremităţi. Iar motanul venit să-şi ia porţia de mângâieri, primise un şut care-i atinsese doar coada enormă şi prestigiul. Acum ostracizatul privea de departe, cu ochi albaştri, zgâiţi rotund, la un stăpân în toane inexplicabil de rele.

— Ce tot te agiţi acolo? Pune jos telecomanda aia! Lasă canalele şi nu mai dârdâi ca o piftie.

Omul la care se răstea domnul Throwstone era Bartolommini. Preşedintele executiv al celei mai importante reţele de organisme filantropice pierduse, în mai puţin de o oră, o prestanţă constituită, răbdător şi eficace, de-alungul a trei decenii. Se mai micşoră parcă, umil, odată cu scuza:

— Poate se mai dă vreun comunicat... Creierul obiectă:

— Ce să ne mai comunice?! Câţi ani de zbor avea la activ pilotul cutărică? Nu ne interesează! Frank s-a dus. Asta e, rău...

— Catastrofal, bolborosi B.B.

Era congestionat şi transpira abundent; vorbea aproape fără şir despre speranţele lor năruite... despre măreţia planurilor care s-au dus dracului, despre...

— Potoleşte-te, cretinule! Vino-ţi în fire, cârpă! Urmăreşte-mă şi încearcă să pricepi. Pierderea lui Frank ne loveşte dur. Dar el, pentru noi, era o rachetă purtătoare. Am şi avut timp să ne plasăm pe orbită un număr de sateliţi. Mai departe, vom

vedea. Suntem prea avansaţi ca să nu găsim soluţii. Esenţială e coeziunea interioară a echipei. Aici, în treacăt fie zis, tot răul spre bine. L-am pierdut pe Frank, dar am scăpat de Rolf. Asta e o bilă albă.

B.B. Charity încercă, aşa cum i se ceruse, să emită o înlănţuire de sunete al cărei sens să fie: da, a priceput. Reuşi o tripletă de întrebări în lamento:

— Dar Lon pe unde-i? De ce nu-i aici, cu noi? Ce face Lon? Fu privit, iarăşi, cu dispreţ:

— Nu ştii că la el acasă duc toate legăturile cu punctele fierbinţi ale acestei întâmplări nenorocite? Nu-i purta lui de grijă. Problema e să faci tu ceva util şi urgent, în loc să te tângui penibil. Du-te direct la Norris, sau care e acum acolo, şi suprimaţi-l pe Singleton. Cadavrul să dispară fără urmă. Nimic nu-i mai urgent, bagă de seamă. Hai, mişcă-te!

Fericit că scapă de sub biciul sudălmilor lui Gus, Bartolommini ţâşni către uşă.

Privind acea uşă, rămasă întredeschisă, gazda se întrebă dacă nu cumva a greşit lăsând încă, în paza unui B.B. depăşit şi răvăşit de ultimele evenimente, servieta cu detonatorul telecomandă. Dispozitivul, opera lui Koki Mitsuyama, era programat pentru distrugerea Fişierului într-o situaţie fără ieşire.

Abigail Throwstone părea că, pur şi simplu, hoinăreşte prin marele oraş. Ţinea cu o mână, strâns lipită de corp, sacul acela de voiaj, dar braţul liber şi-l legăna tare, ca o şcolăriţă în primul ceas de vacanţă. Întâlnirea unui magazin cu vitrine doldora de jucării, de la ursuleţii de pluş până la roboţeii dirijaţi electronic, opri această plimbare pentru mai puţin de cinci minute. Când ieşi din acel minimarket al celor mici, nepoata supravieţuitoare a clanului Mc. Carson ducea în sacul de voiaj un obiect în plus.

Cam derizorie, cumpărătura: o răţuşcă din plastic, galbenă şi cu cioc roşu, dintr-acelea care se pun în cădiţa bebeluşilor, să-i ţină ocupaţi, cuminţi adică, în timp ce li se săpuneşte părul.

Pe trei sferturi dezmeticit, păstrând însă o durere năprasnică în ceafă, nimica toată în comparaţie cu spaima de pedeapsa cuvenită unui paznic căruia i-a “zburat” prada, Joshua Dewitt căuta leacul situaţiei la doctorul Klavek.

— Ce dracu mi-o fi dat, căţeaua? De unde o fi luat chimicalele alea, cu care m-a pus la pământ? Şi cine o să mă creadă că...?

Liubomir Klavek îl privi fără dram de bunăvoinţă, ca unul care îşi simţea, la rându-i, poziţia serios periclitată din nerozia altuia.

— Ce mai întrebi! Abigail ţi-a pasat narcoticele prescrise ei, iar tu le-ai înghiţit ca un idiot. Dar gâlma asta de pe ceafa ta, tot cadoul ei să fie? Mă îndoiesc. De fapt, ce s-a petrecut aici?

Josh bolborosi ceva, din care reieşea că nu-şi aminteşte nimic precis. Singurul său punct fix era groaza de răzbunarea Creierului.

— Trebuie să raportăm imediat, reluă doctorul. Problema este: cui? B.B. e mai cumsecade. Promite uşor, dar n-are destulă putere, şi nu-ţi ţine spatele la greu. Don Alonzo, cât e el de brutal, dacă izbuteşti să treci peste momentul lui de furie, hm... are credit sus. El, Lon, ne poate scoate din rahat. La Lon va trebui să mergem. Dar nu mai înainte de a ne convinge că scatiul fugit din colivie nu e, totuşi, undeva pe aici, prin preajmă. Vrei să te întrebe Lon dacă ai căutat-o bine şi tu să zici nu?

Bartolommini îşi conducea Pontillac-ul cu o viteză depăşind limita admisă în interiorul metropolei. Grăbindu-se, încerca să se autoconvingă de un singur lucru: dacă execută deosebit de prompt misiunea încredinţată de Gus, după beştelirea aceea

odioasă, își va recăpăta liniștea. Încrederea în sine, minunatul instrument grație căruia trăiesc, funcționează și se îmbogățesc milioane de americani de rând, n-o să-i lipsească tocmai lui. Talpa apăsa un pic mai tare pedala de accelerație, apropiind tot mai mult clipa când Singleton îl va urma în lumea cealaltă pe frate-său vitreg, iar Gus va fi iarăși mulțumit de cel mai vechi colaborator al său, co-întemeietor al organizației.

Motociclistul care îl opri, după ce rulase paralel cu Pontillac-ul și semnalizase autoritar, se dovedi un agent de circulație aflat în toane bune. Nici măcar nu-l amendă, mulțumindu-se să-l muștruluiască. Niște încruntări pedagogice bine exersate. O "predică". Dar efectul acestui minor incident de trafic fu nemăsurat. Nu numai că B.B. opri mașina pe prima stradă laterală; că își șterse fața cu ambele mâini, nu cu batista, ca un gentleman; dar mai ales că, la capătul unui minut de reflecție, în care spaima, deruta, furia, dezamăgirile și speranța se încăierară în cugetul lui într-o hărmălaie insuportabilă, omul se liniști brusc.

Roti cheia în contact. Limuzina se urni din loc.

Acum respecta viteza admisă în New-York, dar omul de la volan se hotărâse să înfăptuiască o cu totul altă acțiune decât cea inițială. Așa cum fusese conservată mai bine de trei luni, viața lui Singleton mai putea fi lungită cu o oră.

Bernie mergea în față, ca unul care, din "vizita" anterioară, cunoștea topografic obiectivul. Emery îl urma, la doi pași, pregătit să-și "acopere" prietenul. Browning-ul, pe al cărui trăgaci românul își petrecuse degetul, era mascat de o șapcă îmblănită, proptită de antebraț.

Surpriză plăcută: ușa bibliotecii era, ca și data trecută, descuiată. E de bine, gândi Bernie. Normalitatea funcționării

imperiului cere ca biblioteca să fie, chipurile, accesibilă, măcar pentru ca intruşii să fie îndrumaţi într-altă parte.

Înaintară pe axul pâlniei orizontale din interiorul acestei atât de bizare construcţii; înaintea uşii de la capătul coridorului, cei doi se mai priviră o dată. Îşi făcură, reciproc, semn. Hai!

Irving Norris îşi fuma a optsprezecea ţigară a zilei în clipa când se pomeni cu o armă îndreptată spre el şi cu somaţiile:

— Mâinile la ceafă! Ridică-te foarte încet! Vino aşa în mijlocul sălii!

Năucit de rapiditatea atacului, Norris se supuse maşinal primelor două porunci. În existenţa lui de pistolar, mai trecuse prin destule momente dure când, în confruntarea unu la unu, câştigase partida, deşi avantajul surprizei fusese de partea celuilalt. Dar, imediat după primul atacant, zări un al doilea individ. Nici lupta unu contra doi n-ar fi pus reale probleme unui profesionist al crimei, dacă cele trei luni de veghe rutinieră la cuşca lui Singleton n-ar fi tocit câţiva zimţi - atât - din mecanismul vigilenţei.

Ezitarea din mintea lui Norris ori, mai curând, dubiul legat de acel moment (cine era vizat, un paznic ori Secretarul?) se spulberă ultra-rapid. Cel de al doilea intrat se îndreptase direct către raftul ce ascundea dispozitivul trapei şi, mai mult decât atât, iată-l scoţând minusculul tablou de comandă din tainiţa lui.

Focurile porniră cvasi-simultan. Glonţul tras de Bernard Merwin avu totuşi un infim avans. Determinant pentru relativa imprecizie a loviturii lui Norris. Dacă handicapul pistolarului constase în cursa mâinii de la ceafă până la tocul armei, şi de acolo în poziţie de tragere, dificultatea agentului venea din formaţia sa de paşnic statistician, plus dorinţa de a-şi captura adversarul viu.

Erau răniţi amândoi. Al treilea glonţ puse capăt duelului. Văzându-şi prietenul căzut, Întorsureanu trăsese la rândul lui. De astă dată, Norris era scos din joc.

Bernie opri mişcarea românului, repezit să-i dea primul ajutor.

— O să rezist, lasă... Emery, fă treaba pentru care am venit! Întorsureanu acţionă clapele conform cifrului obţinut de la Abigail.

Mişcarea halucinant de lină prin care suprafeţe aparent monolitice se detaşară şi dobândiră autonomie, scara aceea care dintr-o anexă a rafturilor, coborî într-un beci adânc, strigătul auzit de jos “In sfârşit v-aţi hotărât să mă ucideţi!”, toate acestea avură un efect fantastic asupra lui Bernie care ţinu să-şi asigure, încă odată, camaradul: “Scoate-l iute de-acolo, Emery. Nu-ţi fă griji cu mine!”

Singleton percepuse rafala de deasupra ca pe nişte tunete anunţându-i sfârşitul violent. Se uita ţintă la omul ce cobora grabnic treptele, un necunoscut care, cu un accent curios, se recomanda ca prieten şi-i vestea sfârşitul coşmarului. Neîncrezător - cum putea fi altfel?! - se lăsă tras de mână în sus. De astă dată, nici o descărcare electrică nu-l mai prăbuşi la podea. Sala pe care, clipind înfricoşat, o cuprinse, avea pentru el un milion de informaţii nemaiîntâlnite. Una singură făcea excepţie, dar aceea concentra, într-un obraz de temnicer imobil, căzut pe spate, tot chinul celor mai bine de o sută de zile şi de nopţi. Mai înainte de a putea fi oprit, Singleton propti zdravăn talpa în umărul gorilei răpuse şi, cu un efort sălbatic, împinse acel trup inert spre trapa deschisă. Bufnitura zgâlţâi cubul de oţel inox.

Întorsureanu nu irosi nici o privire pe ticălosul cu junghetura frântă. Era cu mult mai urgent să se constituie, împreună cu

secretarul general, în două cârje pe care să se poată sprijini Bernie, până la maşina din apropiere.

Pe acest traseu îi depista, în cercul unui binoclu de câmp, sergentul cercetaş Neil Sherwood, din punctul de observaţie situat în lucarna unei vechi clădiri, menţinută pentru valoare istorică, în proximitatea modernului campus. Sergentul deschise comunicatorul, îşi declină identitatea şi informă:

— Am văzut doi inşi intrând în obiectiv. Acum, când ies, sunt trei, şi-al treilea pare bolnav, neputincios ori, cine ştie, rănit. Ce fac?

Interlocutorul, colonelul Talbot, trânti o înjurătură:

— Nimic! Aşteaptă acolo... cum aşteptăm toţi... mama mă-sii de aşteptare! Bob Talbot formă, la rândul său, o legătură şi, de cum i se răspunse, nu mai ţinu cont de privirea ironică a ziaristului Fleteher, ci se răcori:

— Domnule general, mi s-a raportat că la obiectiv s-au precipitat evenimentele. Cu respect, vă aduc la cunoştinţă c-o să capturăm o colivie goală.

“Bârlogul lui Bartolommini”, mică locuinţă secundară din campus care îi întreţinea posesorului reputaţia unui om de lume cu lipici la femei de bună condiţie, iatacul unui hedonist autentic, era de fapt trezoreria Imperiului. Nu în sensul că acolo s-ar fi găsit munţi de aur. Aşa zisul bârlog adăpostea un singur seif “personal”, alături de calculatorul prin care stăpânul avizat accesa, oricând, conturile din marile bănci atent selectate de Gus şi de Sfânta Treime pentru a le păstra valorile uriaşe.

B.B. sosi în acest loc mişcându-se cu o energie care dovedea un singur lucru: momentele spaimei paralizante erau depășite. Ca omul care ştie exact ce are de făcut, intră în dormitor, deplasă un

tablou cu nud de femeie spălându-se (Degas), deschise micul seif protejat de această capodoperă, pentru a extrage din nişa de oţel trei paşapoarte. Le răsfoi. Erau pe trei nume diferite, dar elementul comun era poza lui Bartholomew Bartolommini. Cercetă foarte atent datele înscrise în dreptul vizelor. Erau perfect valabile. Putea pleca chiar acum, către oricare din cele trei destinaţii şi, peste mări şi ţări, să renască. Numai că n-avea de gând să plece cu mâna goală. Prea bine o dusese în cea mai mare parte a vieţii, ca să accepte acum, spre bătrâneţe, un trai mediocru.

Cu acelaşi pas decis intră alături, în living. Acţiona acolo cifrul altui seif, mult mai încăpător; scoase câteva hârtii inscripţionate cu caractere de calculator şi începu să copieze, de mână, numere de cont, parole, coduri etc. Operaţiunea trăda o îndelungată practică în domeniu. Când totalul sumelor care urmau să fie mutate din averea Imperiului atinse 3.000.000.000 $, se opri. Socotea că, pentru câte zile îi mai sunt hărăzite, trei miliarde ar fi, orişicât, de ajuns.

Nu-i rămânea decât să comande electronic acest modest transfer de proprietate. De la pupitrul calculatorului, în faţa căruia se aşeză, luminându-i imediat ecranul, avea să topească nişte conturi într-alte conturi, printr-un slalom bancar în care era expert. Tocmai înălţase puţin mâna deasupra taster-ului, pentru a imprima întâile semne, când auzi vocea unui strigoi:

— Salut, bătrâne şobolan! Ştiam că aici trebuie să te aştept. Când corabia se scufundă, un rozător modern lasă tot şi aleargă să-şi transfere conturile...

Rolf ieşise, binedispus, de după draperia de catifea care proteja fereastra.

— Nu te mai holba! Bineînţeles că nu m-am făcut terci odată cu idiotul de Frank, pentru că, spre deosebire de el, nu m-am urcat în avionul ăla. Ce, eram cretin, să cad în cursa voastră?

Vorbind, se apropia de marele administrator surprins în flagrantul trădării. Cu economie de gesturi, îi sustrase cele trei paşapoarte. Lista cu ciorna conturilor o puse într-unul, ca pe un semn de carte. I se păru că bătrânul încearcă o mişcare rebelă.

— Dacă sufli măcar, te găuresc pe loc, târâtură! Să-ţi intre bine în cap - ori un glonte, ori ideea - că toate s-au schimbat. De azi înainte, eu, Rudolph Leacock sunt Şeful. Clar?

B.B. Charity încercă să se ridice, a supunere, dar nu-l ţinură picioarele.

— Găseşte-ţi resurse, moşule, căci o să ai multe de făcut. Unde ţii valiza cu detonatorul telecomandat al Fişierului?

În pofida promisiunii de trecere necondiţionată sub noua domnie, B.B. bâigui îngrozit:

— Vrei... doreşti să arunci în aer... odată cu Singleton... şi fişierul general? E tot ce avem mai... Rolf tăie sec:

— L-am copiat demult. Până la ultima dischetă. Şi nu te mai osteni cu bunele tale intenţii. Ai gândit destul. De acum înainte, are cine să judece. Creierul a murit, trăiască Creierul! Dă-mi valiza aia - şi hai!

Lui Bartholomew Bartolommini nu-i rămânea decât să execute ordinele. Între un Gus pornit pe cele mai crunte pedepsiri, şi un Rolf îmbătat de puterea supremă, lui, domnului cu respectabilul păr alb şi faţada de onestitate, ce îi oferea viitorul?

Adineauri, când îşi punea deoparte miliardele necesare unui apus ultra tihnit, nu credea că, atât de rapid, va ajunge să invidieze soarta răposatului Frankie. Cel puţin rechinii din zona arhipelagului Cayman au muşcat, oricum, din nişte resturi insensibile la durere.

48

Consemnat să joace rolul de placă turnantă a informaţiilor şi comenzilor operative, don Alonzo se simţea nelalocul lui. Unui tigru nu-i încredinţezi să refacă o pânză de păianjen! El, tipul de acţiune prin temperament şi experienţă, ar fi preferat să se afle la oricare dintre punctele fierbinţi. Nu să comunice cu ele prin blestematele astea de trucuri electronice! Pe deasupra, îl chinuia şi un soi de gripă, de care se pregătea să scape printr-o baie fierbinte. Apa curgea zgomotos în cadă şi, între timp, Lon îşi folosea intens mini-centrala cu linii multiple. Nu contravenea cu o iotă hotărârii lui Gus. Dar păcat că Gus n-a hotărât altfel.

Era un ghem demenţial ceea ce i se pusese în braţe. I-ar fi trebuit şapte guri şi şapte perechi de urechi ca să poată fi, concomitent, disponibil pentru toţi cei ce îşi îndesau derutele în apeluri tot mai năucitoare.

Din arhipelagul Cayman sunase echipa de lunetişti rămaşi fără treabă. Îi timisese pe killeri la baza lor, lătrându-le un ordin însoţit de o înjurătură. Dar cu ei fusese cel mai simplu. Cumplite erau situaţiile celelalte.

Haita ziariştilor de pe aeroportul de unde decolase Frank era din ce în ce mai turbată. Un om de-al lui Lon, amestecat printre mâzgălicii de acolo, raporta că actualul vacuum de informaţii plus foamea imensă după detaliile de senzaţie ale catastrofei aeriene riscă să producă explozii necontrolabile.

Din Palatul Naţiunilor Unite suna insistent Tim Salado, omul pe care falsul Singleton izbutise să-l salte la conducerea comisiei economice ONU. Tipul pretindea o linie de conduită clară, ori, cel puţin, o formulă de temporizare credibilă pentru sine şi pentru alţii, tot cu poziţii importante.

Koki se prezentase şi el - telefonic -, cu teama acută că, în familia lui Quentin Dexter Singleton, ştirea cu avionul prăbuşit în mare ar putea duce la infarctul bătrânului ori la pleznirea nervilor văduvei; oricum, o groază de medici se agită prin casă.

Dewitt, omul pus de Gus să vegheze la spălarea creieraşului nepoată-sii, sunase de asemeni, explicând - dar cât de bâlbâit, de incoerent, de înspăimântat! - că Miss Abigail a plecat, ori a fugit din clinică... probabil ajutată de cineva... şi că, de acest necaz, dânsul, Josh, e nevinovat... Bineînţeles că Lon n-a stat să-i înghită porcăriile lui de scuze. După ce l-a ameninţat că îi va lua gâtul, i-a poruncit s-o caute pe fugară unde o şti, din pământ s-o aducă, dacă trebuie. Dar încotro ar fi şters-o roşcovana era o problemă gravă, păcat că n-avea o clipă liberă să gândească la asta...

Fiindcă pe o altă linie sosise, tot atunci, avertismentul cârtiţei avansate de organizaţie în staff-ul FBI din New York. Pe cât fusese raportul lui Dewitt de confuz, pe atât de concentrat şi sobru suna apelul ofiţerului superior. Ca un comunicat. Cineva din CIA, rostise tipul, a prins un fir. Şi trage de el. Mai devreme sau mai târziu, va ajunge la voi. Din acest moment, nu mai pot face nimic. Deja s-a trecut peste nivelul meu de competenţă. Distrugeţi tot, dar nu în dezordine. Punct. Domnul acela nu aşteptase răspuns.

Şi, pe lângă toţi, printre toţi, deasupra tuturora suna, mereu suna Gus. Nici nu mai ştia Lon de câte ori vorbise cu Gus, care, de bine ce ţinea să i se rezume toate noutăţile, îl stânjenea de-a dreptul pe Lon să le afle. Până într-atâta de sâcâitor încât, scos din fire, don Alonzo se pomenise răcnind:

— Dar lasă-mă-n pace, omule, că m-ai înnebunit! Dacă nu-ţi place cum rezolv încurcăturile, vino încoace şi descurcă-le tu!

Când se mai pomenise una ca asta?

Îl usturau ochii, îi zvâcneau tâmplele, îi năduşeau mâinile. Dacă de vină era potopul de veşti proaste ori, pur şi simplu, gripa, asta nu mai era limpede. Singurul element limpede era apa, a cărei bolboroseală se auzea din baie. Lon se ridică, lăsând deschisă linia de comunicare cu Gus - n-are decât să creadă Creierul că i se ascultă, cu mâinile la vipuşca pantalonilor, ocările telefonate -, şi se duse să închidă robinetul de apă caldă. Îşi scoase cămaşa şi se descălţă. Desfăcu cingătoarea şi şovăi o clipă mai înainte de a se dezbrăca de tot. Dacă vrea ca baia fierbinte să-i stopeze gripa, va trebui să zăbovească în cadă cel puţin douăzeci de minute. Măcar un telefon celular se cuvine să-i fie la îndemână, acolo, într-o zi ca asta, ţicnită.

Aduse telefonul în baie. Un şir de ţârâituri se auzi numaidecât. Sprâncenele groase ale namilei se înălţară circumflex. Ce-i asta? Ah, nu la telefonul celular suna cineva, ci la uşa apartamentului. în ciorapi, se apropie de interfon. Întrebă răstit:

— Cine-i acolo?

— Sunt Gail. Am să-ţi spun ceva urgent. Don Alonzo, numai cinci minute îţi răpesc. Deschide-mi, te rog.

La auzul vocii, faţa bătrânului mafiot se destinse într-un rânjet de satisfacţie. Nu o vizită i se face, ci cu siguranţă o solicitare de azil. Se felicită pentru faptul de a nu fi raportat - încă - lui Gus dispariţia nepoatei. Acum informaţia îi va fi servită Creierului odată cu livrarea fugarei în carne şi oase. Prin urmare Braţul, chiar şi aşa, redus în mod nepotrivit la condiţia de telefonist-dispecer, se va dovedi mai eficient decât restul treimii din conducere!

— Îndată, fetiţo, strigă el în pâlnia de plastic.

Abigail, de partea cealaltă a uşii, îşi ţinu respiraţia. Auzi sistemele de siguranţă ţăcănind unul după altul. În deschizătura panoului de stejar armat se zări o tranşă din silueta măcelarului,

breteaua maioului petrecută peste un umăr muşchiulos, fălcile ca o menghine proptite în gâtul scurt, o cataramă atârnând de betelia pantalonilor, o labă enormă într-un ciorap de culoarea şocolatei.

Fata lui Kenneth Mc. Carson zis şi Hugh Lloyd aduse mâna dreaptă în direcţia fantei şi descărcă o doză generoasă de spray paralizant asupra făpturii de dincolo. Fiecare particulă din această irespirabilă bură ţâşni afară, feroce, direct pe gura şi în nările duşmanului.

Lumina verde venise, în sfârşit. În clipa când asaltul era nu numai aprobat, ci şi poruncit, niciunul din cei l6 tineri special antrenaţi în acţiuni antiteroriste şi eliberări de ostateci nu se aştepta la o atât de bizară desfăşurare de evenimente.

De ce nu mişca nimic în, sau dinspre vizuina înconjurată? Pătrunzând, nu fără ultime precauţii, prin uşile vraişte, formaţia de luptă se pomeni în interiorul unei redute fără nici un apărător. Din gura individului răstignit pe podeaua celulei metalice nu va mai ieşi nici o mărturisire. După atâta aşteptare, încordare, pregătire, membrii comandoului se simţiră aproape frustraţi. Se resemnară să facă loc specialiştilor civili. Subordonaţii colonelului Talbot fură retraşi pe aliniamentul de încercuire.

Eventualii curioşi din campusul universitar trebuiau ţinuţi la distanţă. Biblioteca personală a preşedintelui lui Charity World Fundation deveni, în următoarele minute, sediul cercetărilor întreprinse de trei-patru oameni care scotoceau, fotografiau, prelevau amprente, măsurau şi notau totul, pas cu pas.

— E cea mai curioasă construcţie cu care am avut de-a face, observă unul. E clar că, pe lângă celula din subsol, sunt şi alte spaţii închise. Ce-o fi acolo, nu ştiu. Dar că se pătrunde şi se iese tot la comandă, prin cifru, garantez.

— Dacă “băieţii răi” au pitit aici câte un cifru în fiecare carte, avem de făcut lecturi serioase, glumi fără zâmbet un al doilea. Or, Toby şi Tony, puştanii mei gemeni, împlinesc azi cinci ani. Nu vreau să ajung abia la party-ul lor de șase ani.

— Veniţi încoace, strigă un al treilea. Asta seamănă a contor de lumină numai pentru un ageamiu. În realitate...

— Nu-l atinge! se alarmă primul expert. Nu cumva să-l atingi!

Şi apucă să audă răspunsul: așa-zisul contor nu fusese atins nici măcar cu o respiraţie.

Precauţie zadarnică, deoarece o explozie enormă pulveriza beton, oţel, cărţi, oase, lemn, veştminte - totul. La maturitate, fraţii gemeni Tobias şi Anthony își vor aminti bine cum dubla aniversare cu câte cinci lumânărele nu le-a mai fost consacrată.

La circa cinci sute de metri, doi bărbaţi înregistrau deflagraţia, având stări de spirit vădit opuse. B.B. urmărea cum cad încă, dintr-un nor artificial, resturile mai uşoare ale materialelor sfârtecate și-i tremurau, ca de Parkinson, degetele. Erau totuși aceleaşi degete care, pianotând conştiincios clapetele meşterite cândva de geniul lui Koki Mitsuyama, declanşaseră prăpădul. Alături, Rolf își dezvelea dantura de lup tânăr, încă neatinsă de carii.

— Îţi acord dreptul la pâinea pe ziua de azi, emotivule domn. Poate chiar la cozonac. Dar, ca să-ţi capeţi cozonacul, o să mai ai ceva de făcut. Va trebui să suni la sacrosanctul nostru Creier. Nu ca să-i spui că e intrat în faza de ramolisment. Ci doar ca să-l convoci în locul, la momentul şi sub pretextul furnizate de mine. Ţi le voi scrie - ca să fiu sigur că nu te bâlbâi, comunicându-i-le. De altfel, fii liniştit, o să fim foarte aproape unul de altul. Ca și acum.

Intrând precipitat, Abigail îl propti mai bine pe Lon de zidul vestiarului. Scundacul nu apucase să cadă, însă, asemenea unui

manechin de vitrină, îi era necesară mâna altcuiva pentru a-i regla verticalitatea. Spray— ul paralizant îl lipsea complet de motricitate, ceea ce nu-l împiedica să audă şi, spre turbata sa neputinţă, să înţeleagă tot ce i se întâmplă.

Din interior, femeia armă la loc toate zăvoarele, ca şi cum ar fi vrut să-şi asigure liniştea pentru ceea ce avea de gând să opereze. O luciditate specială, învelind obsesia patologică, îi dicta mişcările. Îl privi pe Don Alonzo cu un soi de mândrie tandră, şi nu se depărta de el mai înainte de a-i îndrepta niţel breteaua stângă a maioului. Trebuia să facă inspecţia apartamentului.

Mai întâi dădu o raită prin încăperea principală, fără a găsi acolo sursa de inspiraţie pe care semiconştient o căuta. Privi în treacăt, fără interes, mini-centrala prin care Lon fusese în legătură cu lumea, şi unde luminiţe roşii sau verzi, însoţite de bâzâituri discrete, semnalizau că lumea solicită, în continuare, deciziile marelui Lon. Mai demnă de luare aminte i se păru panoplia. Ocupa un întreg perete din fumoarul cu canapea şi fotolii de catifea, imitaţii modeste ale mobilierului din casa unchiului Gus. Roşcovana contemplă, mijind ochii, aranjamentul: pistoale ruseşti de duel, vechi stilete de alcov italienesc, iatagane maghrebiene, revolvere americane interbelice. Nu-i spuneau nimic. În fine, sui pe braţul unui fotoliu şi despereche simetria panopliei desprinzând o sabie cu lamă scurtă şi lată. Cu acest trofeu se întoarse, să-i ţină iar de urât gazdei. Îi vorbi, răsfăţându-l, alintându-l.

— Dulcele meu protector, tare mai sunt proastă. Venisem, pentru orice eventualitate, cu o mizerie de Browning, ca şi cum drumul tău către viermi ar trebui să dureze doar o zecime de secundă. Ceart-o pe idioată, te rog. Nu poţi s-o cerţi? Nu poţi s-o vezi cum aruncă arma de foc şi încearcă o armă albă de-a ta? Păcat că ai închis, reflex, ochii. O să-ţi trag, de gene, pleoapele

în sus. îîîh, greu se lasă, fir-ar al dracului. Renunţ la al doilea. Chiar! Eşti mai impunător aşa, don Alonzo. Cu un ochi închis, parcă ai fi la vânătoare şi te-ai pregăti să ţinteşti.

Se depărta de umanoidul inert, de păpuşă la scara l/l, şi continuă să-i vorbească, lăudând avantajele uciderii pe îndelete, gospodăreşte. Pripa ar jigni-o pe Martha, graba ar ofensa-o pe Patsy. Atât ibovnica lui Ken, care a supravieţuit măcelului, cât şi doamna lui Ken, secerată atunci, s-ar împotrivi oricărei iuţeli. Ce să mai spui despre bărbaţii familiei Mc. Carson, prăbuşiţi sub focul armei automate într-o uriaşă băltoacă roşie, în care s-au înecat - ah, ce expeditiv! - şi pofta de mâncare a Iui Malcolm (“Greedy”, Gămanu) şi zgârceniile lui Duncan (“Skimpy”, Scârţanu) şi nepotolitele mânii ale bătrânului Rex, întemeietorul, sărbătoritul. Morţii ăia vor de la mine ceva de care, îmi pare rău, nu mă ştiu capabilă. Să te golesc de sânge strop cu strop, drăguţule Lon. Eu, care numai auzind această vorbă, - sânge - încep să vărs! Nu! Trebuie să găsesc altceva...

Aruncase cu silă Browning-ul din poşetă, împreună cu care căzuse pe dale şi flecuşteţul de jucărie; dar păstrase sabia scurtă, lată, ca de teatru şi, cu mânerul acesteia în pumn, colindarea casei lui don Alonzo avea un element teatral, pe care numai surescitarea, zăgăzuită cu ultimele forţe, îl motiva. Se opri, în cele din urmă, în contemplarea şnurului puternic, împletit, atârnat de extremitatea galeriei, şi apoi gesticulă larg, stabilind nu numai prin cuvânt, ci şi prin agitarea lamei, o relaţie posibilă între gâtul gros al manechinului viu şi lucioasa funie de tras draperiile.

— Întotdeauna cravatele ţi-au stat groaznic, Mascella. Ar trebui să strâng la grumazul ăla de vită, al tău, până mi-ar ieşi şi mie ochii din cap, nu numai ţie, sugrumatul. L-aş auzi pe Ken

mustrându-mă. Oh, ce bărbat chipeş era Kenneth, ce eleganţă naturală se simţea în toate gesturile lui, ce nobil era din creştet până-n tălpi, iar unica lui fiică s-o facă pe casapul? Ai, ce zici? Nu-i aşa că n-aş fi vrednică de tata?

Pentru prima oară de când intrase în casa ucigaşului, Muriel-Abigail îl cerceta într-adevăr cu acută curiozitate pe insul a cărui execuţie îi stârnea, iată, bătăi de cap. Ținuta lui dezordonată o intrigă; îl lăsă câteva secunde, dar nu pentru a mai rătăci fără ţel prin apartament; de astădată se duse direct către camera de baie; găsi lumina aprinsă, cada plină, apa din care se mai ridicau aburi; se întoarse la gazdă, surâzându-i strâmb.

— Te pregăteai de baie, îngeraşule? Ce bărbat curăţel! Este bine, excelent lucru e să intri în iad proaspăt îmbăiat şi mirosind a levănţică! Facă-se voia ta!

Avea o opţiune şi porni s-o pună în practică. Luă un scaun de bucătărie. Îl duse lângă fereastra dormitorului. Se urcă pe taburet şi, înălţându-se pe vârfuri, reteză, cât putu mai de sus, şnurul împletit al galeriei. Apoi, lepădând sabia aceea de recuzită într-o piesă cu Spartacus şi gladiatorii săi, reveni la mafiotul înţepenit. Îl culcă încet pe dalele antreului, cu grija de a nu-i izbi preţiosul cap. Legă strâns de glezne un capăt al şnurului şi, începând să târască trupul scurt, dar greu, opintindu-se, zâmbi iarăşi ochiului, unicul holbat.

— Scumpul meu sac cu cartofi!

Târâşul, mai lesnicios pe gresie, chinuitor pe suprafaţa mochetei, îi accelera respiraţia. Ocolea mobile, sporovăia despre păcatele grele, se căznea cu remorca ei, se fericea c-o duce. Luminiţele şi bâzâiturile minicentralei telefonice o lăsară indiferentă. Ajunsă în camera de baie, propti buşteanul viu de cadă şi, rasuflând din greu, îşi adună toate puterile pentru a-l înălţa peste marginea faianţată şi, în fine, a-l precipita, bâldâbâc,

dincolo. Dar în secunda următoare se repezi să-i ridice capul deasupra apei.

— Ah, nu atât de repede, nepreţuitule!

Grija ei, sau joaca, fu să cufunde treptat această căpăţână în apă, cât mai aproape de pragul înecului, dar atât. “Asta e pentru Ken’s Donna! Asta e pentru bunicul Rex! Asta - pentru unchii Greedy şi Skimpy! Botezul ăsta, mai lung, e pentru tatăl meu Kenneth! Chiar credeai că n-o să plăteşti niciodată, ticălosule? Târziu, dar a venit şi ceasul plăţii!”

Deodată, Lon începu să tuşească. Ameninţat de noua agresiune, aceea a apei, gata să-l sufoce, organismul reacţiona. Iminenţa asfixiei reducea efectul spray-ului paralizant. Mistreţul tuşea, zgâlţâindu-se şi închizând ochiul care fusese silit să se caşte.

Nu speriată, ci supărată că i se curmă joaca, Muriel dădu fuga în antreu, unde tubul folosit în prima clipă trebuia să se fi rostogolit, uitat undeva, pe acolo. Reveni cu el, destul de iute. Se opri în pragul băii, surprinsă. Condamnatul la moarte se căznea să-şi ia porţia de aer, însă, printre accesele lui de tuse, se auzea, înfundat, totuşi inteligibil, un glas bine cunoscut. Al lui Gus.

— Lon! Ce se întâmplă cu tine, Lon? Eşti bolnav?! Cum îţi permiţi să mă laşi de un sfert de oră fără o vorbă? Ce dracu e cu tine? Răspunde! N-auzi ce-ţi spun? Răspunde odată!

Femeia şovăi între a lua imediat receptorul, sau a-l neutraliza întâi pe mistreţ, cu o doză suplimentară, asigurătoare. Alese a doua variantă, apoi propti drăgăstos ţeasta gazdei de curbura căzii. Din acel moment, nimic n-o mai împiedica să converseze.

— Lon face baie, unchiule Gus. Eu, Muriel, sunt băieşiţa. După ce-o să-l usuc, după ce o să-l înfăş, o să facă nani... Mult de tot. Şi-o să viseze, ştii ce? Toată familia Mc. Carson...

La receptorul lui, Gustave Throwstone n-avu nevoie de alte detalii ca să înţeleagă dezastrul.

În verigile lipsă ale evenimentelor, întrezări fruntea îngustă a lui Josh Dewitt, spinarea curbată de cifoză a doctorului Klavek... Cu ce impotenţi, cu ce trădători nemernici a vrut să dărâme o lume şi să facă alta! Îşi mobiliza toate resursele de autoritate pentru a înţepeni situaţia în punctul acesta - măcar.

— Fetiţo, nu te mişca de acolo, nu te atinge de Lon, stai cuminte. Gail, linişteşte-te! Vin eu imediat şi le vom lămuri pe toate. Ai auzit ce-am spus?

— Am auzit: vii. Nepoţica ta o să fie aici, cuminte.

Şi era sinceră în răspunsul ei. Îşi aminti că ultimul obiect de care trupul târât al lui don Alonzo se cam împiedicase la intrarea în bath-room a fost maşina electrică de spălat. Examină cu luare aminte agregatul. Salută mental, cu recunoştinţă, memoria doamnei Bohlen, profesoara de fizică şi chimie de la liceul de fete din Wellington, la care totdeauna avusese notă mare. Descolăci firul din nişa lui, apoi probă funcţionarea prizei. Motorul agregatului de spălat ascultă de comenzi și porni. Moştenitoarea clanului scoţienilor aprobă mulţumită. Lăsă să-i cânte în auz zgomotul specific al aparatului atâta vreme cât scotoci, în dulăpaşul de baie, după o pereche de foarfeci. Când o găsi, opri rotaţia motorului şi reteză firul la câţiva centimetri de manşonul cauciucat din care ieşea firul. Pe acesta din urmă îl prinse strâns în pumn.

— Don Alonzo, ştiu că mă auzi. Regret că nu vezi. Dar nu-i nimic: îţi spun eu ce se întâmplă. Descarc în apa asta 220 de volţi. Te prăjesc ud, ca pe-un hamburger. N-am ulei, dar e bună şi apa. Ce să-ţi spun, în încheiere? Că îţi urez drum cu hârtoape către iad? O să te scuture al naibii! Adio, chiftea prăjită! Sta-i-ai Diavolului în gât!

Şi vru să arunce, de sus, capătul liber al firului direct în cadă, dar în ultima clipă se răzgândi. Lăsă firul să alunece, foarte încet, întâi pe creştetul, apoi pe ceafa lui Lon - şi urmări, cu infinit deliciu, procesul electrocutării.

... Izbit, încă de la intrare, de duhoarea groaznică, Gustave Throwstone se duse, împleticit de oroare şi scârbă, până în camera de baie a locotenentului său. Se trase îndărăt ca un om beat, înţelegând că, atât cât va trăi, priveliştea nu i se va şterge din scoarţa cerebrală.

Îşi căută nepoata al cărei glas, ciudat de subţire dintr-odată, venea de undeva, din preajmă, fredonând un cântecel de grădiniţă.

Pe Gail o găsi sub masă. Coşcogea femeie la 34 de ani se juca, pe covor, fericită, cu o răţuşcă din plastic, toată galbenă, mai puţin ciocul roşu.

49

Bernie se ivi, însoţit numai de Întorsureanu, la intrarea în parcajul afectat venerabilului Corneli Medical Center, dar cotropit de maşinile învecinatului The New-York Hospital. Statisticianul Biroului Federal de Investigaţii avea umărul şi braţul drept înfăşurate într-un bandaj impunător, dar mergea suficient de corect încât brancardierul oferit ca al doilea ajutor să se lase păgubaş; mai ales după ce i se spusese, ritos, că pacientul trebuie să-şi reia misiunea întreruptă, urgentă, secretă şi suficient de primejdioasă în continuare.

— Nu goni aşa... zise imigrantul, eşti totuşi palid ca un miez de ridiche tăiată.

— Mi-e tare teamă ca Singleton să nu fi fugit, în ciuda promisiunii, murmură rănitul. Hai, Emery, hai! Amândoi răsuflară uşuraţi când, ajungând la maşină, zăriră înăuntru, ghemuită, silueta celui salvat. Dacă se gheboşa aşa fiindcă respecta recomandarea de a nu se lăsa recunoscut pretimpuriu, ori fiindcă ţinea să nu-i scape nici un cuvânt din informaţiile radioului de la bord, asta era o chestiune secundară. Bine că nu apucase să iasă, de capul lui.

— E grav? se interesă Q.D.S. văzând dificultatea cu care întâiul lui prieten - nici n-apucase să afle că-l cheamă Bernard Merwin - îşi face loc pe bancheta din spate.

— Nu, nici o grijă. În cel mult două săptămâni, va fi okay...

— Atunci, făceţi-mi un ultim bine şi lasaţi-mă unde credeţi voi că, în halul în care mă găsesc, e mai potrivit: la ONU sau la mine acasă.

În timp ce Mircea Răzvan pornea motorul, Bernie se uită gânditor, cu un amestec de milă şi teamă, la ocupantul scaunului din dreapta faţă. “Halul” vizibil era Iividitatea pielii, barba crescută, neîngrijit, de trei luni, ochii tulburi. Mai grele prin consecinţe puteau fi traumele lăuntrice. Îi zise cât putu de blând:

— Nici ONU, nici casa, sir. E limpede că, din beciul ăla, nu puteaţi fi la curent cu situaţia generală. Oricum, sunt necesare anumite precauţiuni. După ce aţi fost ţinta celei mai urâte afaceri criminale din istoria modernă, Statele Unite, care nu v-au asigurat o protecţie corespunzătoare, Statele Unite, pe al căror sol e găzduită Organizaţia Naţiunilor Unite, nu vor accepta să se compromită mai rău, lăsând reinserţia dumneavoastră la voia întâmplării. Daţi-vă seama că presa de scandal ar distorsiona monstruos detaliile revenirii. Şi nu uitaţi că 2000 a fost an electoral în USA. Până la 2l ianuarie 200l, preşedintele vechi

îşi face bagajele, preşedintele nou îşi face echipa. În tranziţie, chestiunile extrem de grave trebuie ţinute strict sub control. Nu noi, ăştia care am ajuns primii la beciul din care v-am scos, hotărâm unde să fiţi văzut mai întâi, și în ce condiţii.

— Dar cine?

— Un organism abilitat: Central Intelligence Agency. Contăm pe buna dumneavoastră judecată. Așadar, permiteţi-ne, Mr. Singleton, să vă urăm un călduros Bun Venit în libertate, și să vă conducem, totodată, la sediul CIA din New York City.

Cum îndeobşte se ştie, într-o noapte din prima jumătate a anilor 90, World Trade Center, mai exact unul din perechea de gemeni zgârie-nori a câte ll0 etaje fiecare, făcuse obiectul unui atac terorist. Eşuată cu pagube minime pentru cele mai înalte construcţii din New York, acea tentativă criminală a avut drept consecinţă optimizarea sistemului de pază şi protecţie a imensului complex. Inima comercială a lumii a fost, de atunci, la adăpost de intruziuni banditeşti, deşi cele două gigantice turnuri ale Centrului, plus cele patru clădiri satelit, mai modeste, totalizează o suprafaţă închiriabilă de trei milioane şi trei sute de mii m.p.

Noaptea aceasta, însă, e-o noapte cu poveste. Că ea începe în decembrie şi se sfârşeşte în ianuarie, asta e banal. Dar la jumătatea acestei nopţi, nici o secundă mai devreme, nici una mai târziu, se va încheia cea de a doua mie de ani de când naşterea pruncului din Betlehem a condus la o altă numerotare a erelor istorice. Exact la miezul acestei nopţi, Mileniul al Treilea îşi va aprinde emblematic luminile.

Întâmpinându-l, locuitorii Terrei sunt, parcă, orbiţi. Cei ce populează World Trade Center, mândria neobositului Manhattan, nu numai că nu fac excepţie, dar sunt, s-ar zice,

exemplarele cele mai reprezentative. Ei, artizanii tranzacţiilor însumând miliarde, au cumpărat, la căderea serii, câte un naiv simbol sărbătoresc pe care au cheltuit abia câţiva bănuţi. Ei, beneficiarii structurilor de oţel şi cristal înălţate trufaş pe verticala unei jumătăţi de kilometru, s-au strâns precum copiii, în jurul câte unui brad, a cărui cetină au cântat-o nostalgic, cu ochii la steaua din vârf. În sfârşit, ei, alchimiştii timpului silit să devină bani, şi-au abandonat pentru câteva ore - ultimele ore ale mileniului - constrângătoarea vocaţie, în favoarea unor îmbrăţişări cu colaboratorii, ba şi cu, o dată-ntr-o mie de ani, fie, competitorii lor. World Trade Center, cu ale sale turnuri paralelipipedice, egal de zvelte, la fel de măreţe, distribuindu-şi totuşi diferenţiat feeriile, capitula necondiţionat, dinaintea emoţiilor simple: încredere, iubire, bucurie. Urcă-se până la noi, coboară-se până la noi vecinii de caturi, deţinătorii birourilor învecinate, şefii cei mari şi măruntii slujbaşi ai companiei vecine! Haidem şi noi, în mâini cu paharele noastre de şampanie, pe la cei împreună cu care circulaserăm mereu, prea tăcuţi, prea străini în ascensoarele ultrarapide, apoi risipindu-ne necontenit un nivel mai încoace, un nivel mai încolo! Întâlnirea dintre milenii e una pentru toţi. Clipa de la marea răscruce ne apropie, fascinându-ne, deopotrivă.

Încât numai cine nu dorea, nu intra în World Trade Center, abatere de la reguli imputabilă doar unicităţii nopţii acesteia. Sigur, la porţi, scanerele verificau instantaneu, ca totdeauna, forma şi natura obiectelor purtate de noii veniţi; pe alţi discreţi paznici electronici nimeni şi nimic nu-i oprea de la treabă; frenezia, numai omul o cunoştea. Era atâta mulţime în cele două turnuri gemene, că n-aveai unde să azvârli un ac. Lifturile erau înţesate de soţii decise să grăbească ora retragerii generale către petrecerile în familie. Aurii sau argintate, conurile

prelungi, prinse cu elastic pe creştete, metamorfozau cei mai sobri manageri şi cei mai serioşi experţi contabili în personaje carnavaleşti. Ninsoarea de confetti, luxurianţa lianelor de hârtie, alte şi alte podoabe tradiţionale, susţineau din răsputeri feeria. În casa negoţului, 2000 se întâlnea cu 200l, Mileniul II urma să-i predea Mileniului III ştafeta Timpului.

Rudolph Leacock se "gătise" carnavalesc mai mult decât alţii deoarece, spre deosebire de toţi ceilalţi, lui recuzitele nu-i slujeau ca efect haios, ci ca mască. La intrarea în Turnul l aştepta, alături de B.B. Chariry şi de Senjuro Shamaguchi, mult sperata sosire a marelui Gus, stăpânul Imperiului zgâlţâit. In ciuda faptului că îl târa pretutindeni după sine pe B.B., pentru a fi absolut sigur că bătrâna hahaleră n-apucă să decomande stabilitul rendez-vous cu Gus, pe terasa Turnului l din World Trade Center, Rolf nu era deloc sigur că intuiţia, prudenţa, flerul nu îl vor reţine pe Throwstone acasă. Când îl văzu, cu cinci minute înainte de ora fixată, că descinde dintr-un taxi şi că se apropie cu paşi decişi de intrarea în giganticul turn, răsuflă uşurat, i-l arătă niponului, se convinse că acesta l-a reperat exact, apoi îl înşfacă pe B.B. de braţ şi se replie imediat, cu dânsul, către Turnul 2.

Cu mult noroc apucară un lift rapid care îi propulsa pe verticala celor 110 etaje în câteva minute; un timp de trei-patru ori mai lung decât cel din zilele de lucru. În cabină, Rolf nu slăbi braţul lui Bartolommini, dar îşi permise să mediteze, cu un zâmbet maliţios, la vârful triumviratului. "Vedea" ascensorul Turnului l, oprind, ca şi acesta, din l0 în l0 etaje, şi suindu-l pe Gus către un sfârşit lipsit de glorie. Cum de-a fost bătrânul atât de necugetat încât acum, în pragul catastrofei, să se lase scos pe un teren expus, între pământ şi cer, în cătarea oricărui lunetist, la o chemare rostită de gura unui neisprăvit?

Un B.B. să-i asigure logistica salvării?! Înseamnă că e un şef terminat.

Peste puţin, tânărul lup se afla pe terasa Turnului 2. Dintre "gemenii" zgârie-nori, acesta este cel dotat cu o mare antenă. Pe soclul betonat al antenei, Rolf îşi stabili punctul de observaţie. Diferenţa de înălţime, precum şi un binoclu de câmp cu vizibilitate în infraroşu, îi îngăduiau să supravegheze terasa cealaltă. Acolo trebuia să vină micul călău asiatic, executorul de sentinţe prin puterea fabuloasă a voinţei sale. Un creier contra "Creierului". Deocamdată, splendide jerbe de artificii multicolore luminau, intermitent, terasele.

Senjuro Shamaguchi nu izbuti să se strecoare în aceeaşi cabină de lift cu omul arătat de Master. Înghesuiala din marele hal al parterului era de vină, lanţul de pozne, de şotii, de gesturi trăznite în care se antrenaseră aceşti americani înalţi cât plopii, fericiţi să redevină, pentru o noapte, copii. Japonezul, supărat pe sine şi neîngăduitor cu cei din preajmă, se repezi în cabina imediat următoare, dar se pomeni numaidecât fixat la perete, într-o gaşcă de aiuriţi cu tichii conice, încântaţi să se joace de-a lift-boy-ul şi disputându-şi, ca atare, dreptul să apese pe butoane, alandala. Pe imensele ei şine de oţel, cabina operă un zig-zag, a cărui lipsă de noimă scotea din fire un singur pasager, stârnind hohote de râs tuturor celorlalţi. Distracţie de nebuni, hotărî Senjuro. Dar era prizonierul acestor nebuni fericiţi, şi, orice le spunea, rugător ori furios, Shamaguchi, singurul efect era să se vadă săltat în braţe, sărutat pe ambii obraji şi felicitat pentru că, în urmă cu trei ani, Olimpiada albă de la Nagano, a l8-a, a fost, într-adevăr, un spectacol straşnic! Ce să facă? O clipă, îi trecu prin minte să-i "încremenească" pe toţi inconştienţii aceştia, utilizându-şi resursele; dar nu

avea mandat de la Master să ia o asemenea iniţiativă şi prea era periculos, aici şi acum, un astfel de gest. Se resemna să aştepte. O să le treacă...

Gus urcase în cabină până la ultimul nivel accesibil, apoi, pe scările care dau înconjur casei liftului, îşi continuase suişul prin cele câteva etaje destinate, tehnic şi administrativ, funcţionării colosului. Aici, chiar dacă nu domnea pustiul, erau rare, tot mai rare sufletele rezistente la ispita Nopţii Unice. Rememorându-şi, la tot pasul, indicaţiile lui BB, remarcabil de exacte (trebuia să-i recunoască acest merit), stăpânul neîncoronat al Imperiului ajunse pe terasa Turnului l. Dincolo de balustradă, New-York-ul îi stătea la picioare. Sus, fantastice rozete policrome se spărgeau, bubuind, pe fondul cerului iernatec. Dar unde este Bartolommini, de ce nu-i aici, venit să-l aştepte? Cu descrierea topografică, da, a brodit-o. Atât! Să fie însă unde a promis, la minut și secundă, e peste puterile lui. Un ţipar care-ţi alunecă din mână, totdeauna.

Se roti, căutând cu disperare şi furie pe unde ar putea apare omul care i-a dat întâlnire aici. Voia să-l vadă odată alături de el pe afurisitul de B.B. Charity, un târâie-brâu în materie de voinţă şi disciplină interioară; ca şi Frank, defunctul, dracul să-l ia! Cu ce adunătură de nenorociţi s-a iluzionat el că poate răsturna lumea și pune alta în loc!

Telefonul mobil ţârâi nervos. Gus tresări. Numărul telemobilului său nu era cunoscut decât de trei persoane: don Alonzo, B.B., Abigail. Lon era mort Să-şi fi revenit fata? Când se despărţise de ea, schizofrenica nu mai ştia cum o cheamă. Intră pe recepţie. Recunoscu în receptor vocea lui Bartolommini şi se simţi cumva uşurat, cu toate că un apel telefonic, în locul prezenţei fizice, anunţa o prelungire a întârzierii, și asta îl scotea din sărite.

— Alo, Gus? Vreau să-ţi spun că... Gus... înţelege-mă... Lângă mine se află cineva care... el vrea să-ţi vorbească, Gus...

O senzaţie de nedefinit, pentru că nu o mai trăise niciodată, îngheţă şira spinării lui Gustave Throwstone. Întrebă, răguşit:

— Unde eşti?

O cu totul altă voce, contrastantă prin tonul ei vesel, răsună în receptorul minuscul:

— Unde e B.B.? La picioarele mele. Nu te credeam atât de zaharisit încât chiar să înghiţi momeala, bătrâne şef. La telefon e Rolf.

Trecuseră două ore de când Singleton se afla la sediul pe care Central Intelligence Agency îl ocupa în New York. Generalul Donovan Wade socotea, poate pe bună dreptate, că niciodată în cariera sa de militar n-avusese misiune mai dificilă decât calmarea nervilor acestui om. Pe de o parte, îl înţelegea perfect: după trei luni de temniţă şi la destule ore după ce presa îi anunţase moartea, Q.D.S. n-avea dreptul elementar să-şi anunţe familia că e viu, teafăr, liber! Pe de altă parte, comitetul de criză creat, în ultimele ore, la Casa Albă, nu ajunsese încă la o versiune satisfăcătoare a comunicatului. Fiecare variantă, aflase generalul, lăsa descoperită câte o problemă atât de explozivă, încât dădea mari dureri de cap celor convocaţi în camera ovală pentru a lucra la text, sub conducerea Vicepreşedintelui.

— Tot prizonier sunt, domnule general? Cât mă mai ţineţi aici? Am scăpat din popreala hoţilor ca să dau peste cea a vardiştilor, sau care-i jocul?! Să nu vă mai jucaţi cu nervii mei!

Generalul Donovan Wade privi, cu sinceră compătimire, obrazul chinuitului.

— Domnule Singleton, în primul rând cu viaţa dumitale nu vrem noi să ne jucăm. Ai fost răpit de o echipă criminală

în spatele căreia se află nişte forţe cum, probabil, nu s-au mai dezlănţuit vreodată în Statele Unite şi nici în restul lumii. Nu întrevezi şi n-ai cum bănui, ce mijloace extraordinare au la îndemână...

Aici Quentin Dexter avu un zâmbet amar. Să întrevadă? Să bănuiască? Dar el ştia! Tot ce vroia era să spună mai repede ceea ce ştia, şi să plece.

Generalul, nu deosebit de perspicace în această clipă, îşi urmă însă gândul.

— Şi ce a căzut, până acum, din toată maşinăria răului? Un paznic. Atât! Habar n-avem unde-s ceilalţi, cine-s ceilalţi, ce nenorociri pot produce. Desigur, nu-ţi ascund că în joc este o miză mult mai mare decât o viaţă de om... fie ea şi viaţa primului demnitar din ONU. Sunt interese naţionale. Sunt interese mondiale. Ai fost în mâna unei organizaţii atât de penetrantă, încât i-a reuşit şi performanţa să cangreneze cea mai puternică poliţie din lume: FBI-ul.

— Nu înţeleg, murmură Q.D.S. Cum asta?

— Zeci de milioane de oameni vor zice acelaşi lucru: că nu înţeleg, că este de neînţeles. Lor, însă, nu le vom putea servi, integral, adevărul. Dumitale nu ţi se pare ciudat că această discuţie nu are loc în sediul Biroului Federal de Investigaţii, ci aici? De ce? Pentru că, în această clipă chiar, când o parte dintre experţi asudă la un comunicat pentru mass-media, alţii, tot foarte sus, lucrează la o anchetă. Cei câţiva prieteni care au avut intuiţia genială şi au prins firul afacerii, depuseseră raportul original al concluziilor lor la FBI. Numai că, acolo, acel raport a fost blocat. Acum se ştie de către cine. Se cercetează însă întinderea pecinginii.Înţelegi? Te implorăm să înţelegi.

Q.D.S. socotea că un general nu trebuie adus în situaţia să implore, însă, din păcate, asta nu-l ajuta să se potolească. Tot

ce trăise, tot ce păţise, clocotea într-însul. Generalul, aproape epuizat de eforturi într-un domeniu în care se simţea stingher, făcu apel Ia cei trei în prezenţa cărora Singleton, chiar înainte de a fi redat înaltei sale funcţii, redevenea un simplu om recunoscător. Un statistician, un ziarist, un imigrant cu ocupaţii provizorii. Bernie, Colin şi Emery păreau singurii agreaţi de bietul om cu suflet tulburat. Îl luau cu binișorul, îi spuneau lucruri neutre, îi arătau ziarele, îşi lua unul altuia vorba pentru a-i însenina aşteptarea. Izbuteau, orişicât, mai bine decât alţii.

— Eşti ziarist, Fletcher. Ia zi-mi şi mie: ce mari probleme poate ridica un comunicat de presă? De ce întârzie?

Colin îşi curaţi pipa (fuma în draci, în ciuda interdicţiei oficiale, şi nici nu era singurul), în timp ce răspunse.

— De fapt, nu comunicatul e problema, domnule Singleton, ci scenariul propus prin comunicat. Ce-o să conţină acest text? Că sunteţi viu deoarece nu v-aţi suit în avion, că puţinele persoane care v-ar fi văzut îmbarcându-vă s-au înșelat, că a fost o confuzie. Chestia e că acum se pun la punct detaliile organizatorice care vor face plauzibilă minciuna, apărând-o. Puterea, domnule secretar general, statală sau mafiotă, tot cu falsificări operează. Sigur, în primul caz, bine intenţionate, poate chiar necesare, iar în al doilea caz - criminale de-a dreptul. Este diferenţa dintre neadevăruri şi minciună. Subtilă a naibii! Hai, mai bine uitaţi—vă peste ziarele de azi. Ca să vă racordaţi din nou la pulsul lumii...

Abia ultimile cuvinte găsiră audienţă la Quentin Dexter. Răsfoi câteva cotidiane, aşa cum fusese invitat, cu toate că maniera de a parcurge titlurile demonstra un interes scăzut. Dar o relatare, reluată din presa străină, îl fixă. Citi şi reciti, ca halucinat. “La ce v-aţi oprit, domnule Singleton?” întrebă Colin Fletcher, cu o curiozitate pur profesională, frizând invidia. Cum nu primi nici un răspuns, se aplecă el însuşi peste foaie şi reuşi să citească:

Great Britain's Spleen
30 Sedam Stolen & Smashed by
*4 Blue-Blooded Youngsters**

Şi trebuie spus că atât Colin, cât şi toţi ceilalţi aflaţi în preajma lui Singleton în sediul CIA remarcară că, exact din momentul lecturării acestei informaţii anodine, omul pe care-l vegheau deveni apatic şi inert. Ca şi cum un resort esenţial s-ar fi frânt într-însul.

Spunând cine este, Rolf trăia - fără doar şi poate - supremul triumf al vieţii lui. Păcat doar că instrumentul optic cu raze infra-roşii nu-l ajuta să vadă expresia lui Gus din acel moment, deoarece suveranul detronat al Imperiului era prea departe pentru un prim-plan. Legătura telefonică funcţiona însă. Rolf trebuia să se mulţumească, deci, cu un rechizitoriu, dar asta nu era puţin. Îl dospise îndelung. Și a-l rosti clar, cu câte o cumplită lovitură în fiecare cuvânt, în auzul orgoliosului Gustave Throwstone, era o voluptate. Pe deasupra, exista şi minimul răgaz până să-l vadă pe terasa Turnului 1 şi pe micul călău nipon; într-adevăr, Senjuro Shamaguchi nu se zărea încă.

— Să-ţi fie clar, ilustrissime şef. Nu eşti aici ca să te îmbarci într-un elicopter salvator, cum te-a îmbrobodit mascalţonul tău. Eu, Rudolph Leacock, sunt cel ce hotărăşte unde ai să aterizezi tu şi în ce clipă. Până atunci, ai să asculţi ce-ţi spun.

— Unde eşti? izbuti Gus să articuleze.

** Plictisul Marei Britanii*
30 limuzine furate & distruse de
4 feciorași cu sânge albastru

— N-are importanţă. Ba nu, îţi spun. Prin preajmă. Cu câţiva metri mai sus decât tine. Dar diferenţa dintre noi nu se măsoară cu metrul. Ascultă-mă și poate ai să-ţi dai seama.

Era o ambuscadă extrem de curioasă şi, dacă tipul de reflexe ale unui muritor de rând l-ar fi silit pe ambuscat să-şi caute salvarea prin fugă, pe Gus îl ţintui locului, ca o sfidare a capacităţilor lui majore, consecvent demonstrate în 55 de ani.

— Te-am convocat ca să-ţi comunic eşecul proiectului de care eşti atât de mândru, bătrâne. Unu: Fişierul cu date a fost aruncat în aer. Dar datele lui îmi aparţin: am avut grijă, din timp, să le copiez pe dischetele mele. Doi: toate conturile Organizaţiei sunt transferate pe numele meu, îmi aparţin şi ele. Operaţiunea transferului mi-a reglat-o credinciosul tău trezorier Bartolommini, cel care în prezent mă slujeşte - şi cu asta ajung la trei. Și transferul puterii s-a consumat. Deci, trei: toată reţeaua din teritoriu (cu puţine excepţii, rezolvabile rapid) este în mâna mea. Te asigur c-o să fie altceva decât o mână de fier; aia a fost a ta, şi-a ruginit. Eu voi conduce altfel. Eu n-o să mă plasez într-un Olymp inaccesibil, unde avantajul de a fi necunoscut e mai mic decât dezavantajul de a nu cunoaşte. Fiindcă n-ai cunoscut, nemijlocit, ce se întâmplă sub tine. Asta, moşule, te-a adus aici!

“Ar trebui să râd acum”, reflectă Gus. Un hohot bun de râs i-ar da peste bot canaliei! Dar se temu să nu sune forţat, fals; a râde era, într-adevăr, demn, numai că mai presus de puterile lui. Se mărgini să spună:

— Şi ce-i cu asta? Mare scofală - o înlocuire, o succesiune, o moarte. Eram nemuritor? Prin proiectul meu, da, eram, sunt, voi rămâne. Important este că societatea pe care am urât-o va suferi, în continuare, de răzbunările la care eu, Scott Mc. Carson, am condamnat-o. Asta rămâne, odată pentru totdeauna. Asta e esenţa. Încolo, carcasa mea, ducă-se dracului! Ce, un cancer,

o comoţie sau un infarct nu trebuia să mă termine odată? Cu uciderea mea te lauzi, nătărăule?

Rolf rezistă tentaţiei de a răspunde invectivei prin altă invectivă. Ştia prea bine că marele rechizitoriu avea să fie mai dureros decât o pălmuire. Ascultându-l, prestigiul lui Gustave Throwstone avea să ajungă la pământ, cu siguranţă, încă mai înainte ca trupul aceluiaşi falnic domn să se zdrobească de asfalt, prin psiho-comanda indusă de către Senjuro Shamaguchi.

— Proiectul, zici... Proiectul cu care ne-ai împuiat urechile este fundamental fals. “Ieşirea la suprafaţă”, auziţi... Care suprafaţă? Şi de ce obsesia suprafeţei?! Lumea aia bună şi curată este, cum ştim amândoi, macerată de corupţie, de ticăloşie, de lăcomie nemărginită, de cruzime neagră. Speculându-i bolile ruşinoase, în fond principii, doar că nerecunoscute, am ajuns să trecem jumătate din bogăţia ei în buzunarul nostru. E adevărat sau nu? Este. Deci, tactica era indicată, profitabilă, justă. Dar nu, pe tine te fascina un vis utopic pe care te-ai încăpăţânat să-l numeşti strategic. Ai inventat un mecanism, iar acela trebuia neapărat să te reintegreze “lumii curate”. Ba mai mult, să-i devii stăpân, s-o sileşti să ţi se închine. Asta urma să fie revanşa ta. Numai că, în afaceri, sentimentele sunt sfetnici proşti. Aici s-a produs avaria. Puse în sarcină pentru un asemenea ţel, pârghiile s-au rupt. Nu fusese numai o inutilitate, ci şi o nerozie. De ce să luăm locul acelei lumi, când putem s-o lăsăm aşa cum este, deasupra, iar noi să ne vedem de treburi, dedesubt? Dacă mulsul merge, iar ugerul e practic nesecat, de ce să răsturnăm vaca? De ce să înfruntăm riscuri enorme? De ce să ne investim viitorul în capacităţile unui bastard italo-american, foarte reduse, oricât te-ai căznit să-l formezi? Să-ţi spun eu de ce, fostule Creier. Deoarece încă din tinereţe, de la început, te-ai blocat în ambiţia

vendettei. Să te răzbuni pe înalta societate care te-a ejectat. Rău-gân-dit proiect! Prostească ambiţie! Îndoielnică răzbunare! Previzibil eşec! În final, s-a întâmplat exact ce era logic să se întâmple. Ai căzut...

Şi Rolf căută iarăşi, pe terasa Turnului l, umbra lui Senjuro.

De câteva secunde, pe terasa Turnului 2 din World Trade Center, aceea dotată cu antenă, Rolf avea senzaţia stranie că n-are interlocutor. Nu-l mai are. Formulă un allo, apoi încă unul, invitându-l pe Gus să se apere, orice acuzat are dreptul la un ultim cuvânt. Nu-i răspunse nimeni. Era frustrant! Ridică instrumentul optic. Pe terasa colosului geamăn zări silueta inconfundabilă a lui Senjuro. Părea că rătăceşte, debusolat. Rolf închise linia de comunicaţie cu victima. Deschise alta, către aparatul niponului.

— Shamaguchi, ce se întâmplă acolo? L-ai executat? Mai întâi întârzii, apoi te grăbeşti? L-ai făcut să sară - înainte să ţi-o cer eu? Vorbeşte odată!

— Master, eu nu... Lume multă, toţi stat în lift. Gata să fac orice pentru master, eu.

Sirenele mai multor ambulanţe care se auziră la cinci sute de metri de sol trebuie că erau, la nivelul străzii, înspăimântător de acute.

— M-ai lipsit de plăcerea ordinului, imbecilule. Te întreb din nou. L-ai făcut să sară? Da sau nu?

— El singur, master. Eu văzut doar.

Un fapt divers în plus, la tot delirul freneticei nopţi a întâlnirii mileniilor, era bun să ocupe doar al l000-lea loc în reportajele primelor ediţii de ziar de după Anul Nou. Se putea menţiona şansa excepţională că nimeni n-a fost turtit sub bolidul viu care căzuse de la înălţimea a ll0 etaje. De altminteri, opinia primului medic venit la căpătâiul sinucigaşului era că decesul a

intervenit pe parcursul precipitării, prin spargerea unui organ intern vital. Mulţimea strânsă în jurul piftiei sângerânde luptă un timp relativ scurt cu compasiunea, prea multe chemări solicitând-o să-şi consume un alt tip de emoţii. Un sac de plastic primi resturile, un fermoar bine uns îi făcu nevăzut conţinutul. Dacă Gus dorise să se răzbune pe lume, acolo, în acest moale sarcofag tranzitoriu, ca şi, mai apoi, în mormântul de rigoare, el putea să zacă împăcat: cea mai sinistră dintre răzbunări a şi fost atinsă prin însuşi faptul că o fiară - Rudolph Leacock - a pus gheara pe coroana Imperiului.

50

Şase luni mai târziu, la aeroportul internaţional John Fitzgerald Kennedy, un funcţionar al autorităţii frontaliere aplica ștampila de intrare în USA pe paşaportul domnului Martinho Washington Vargas; remiţând acest document posesorului, își însoţea zâmbetul profesional cu un Welcome, regretând că nu ştie nici o boabă de portugheză, pentru a-i face plăcere omului de afaceri brazilian. Noul sosit, un bărbat suplu, cu ten măsliniu, ar fi amintit - însă numai la mers, ori printr-un gest mai puţin supravegheat - de Rudolph Leacock. Era chiar el. Actuala fizionomie era rezultatul celei mai recente operaţii estetice realizată de Klavek şi se înfăptuise la Sao Paolo. Noul stăpân al Imperiului regăsea New York-ul mai puţin schimbat decât era el însuşi. Venea să pună la punct ultimele detalii ale operaţiunii Est, dar, fireşte, nu în varianta răposatului Gus. Fostul om de acţiune cu grad intermediar (nici pistolar de rând, nici membru al conducerii supreme) avea planuri precise pentru supunerea și unificarea gang-urilor din imensul spaţiu

ex-sovietic, operaţiune neaprobată de predecesor. Acolo unde iubitorul de statuete exotice şi de covoare rafinate şovăise să se aventureze, tânărul lup vedea superba arenă a propriei afirmări.

Le style c' est l'homme meme. Formula lui Buffon se verifica din nou. Sub multele lui identităţi dovedite prin paşapoarte inatacabile, Rolf aducea un nou suflu, o nouă strategie, o nouă modalitate de implicare. Nu numai că nu credea în nimeni şi că verifica totul, dar se implica, de sus până la ultima verigă de execuţie. Îşi era propriul ministru de război. Când trebuia, se transforma în curierul propriilor sale decizii. Lichidase rapid cele trei-patru tentative de insubordonare, ale naivilor ce interpretaseră schimbarea gărzii la vârf drept un vid de putere. Mari sau mărunţi, toţi birnicii Organizaţiei au fost siliţi să înţeleagă că, sub noua stăpânire, la fel de neîndurători sunt trezorierul-şef şi agentul perceptor, deoarece sunt una şi aceeaşi persoană.

Se înţelege că, acţionând astfel, muncea enorm. Sacrificase, fără şovăire, toate uneltele compromise, susceptibile de a pune poliţiile lumii pe urmele lui. B.B. Charity pierise sub roţile unui camion de mare tonaj, rătăcit, ce coincidenţă, într-o zonă interzisă traficului. Koki Mitsuyama a fost găsit după un hara-kiri pe care orice familiarizat cu canoanele minuţioase ale codului cavaleresc nipon l-ar fi apreciat ca suspect. Joshua Dewitt şi-a dat obştescul sfârşit pe un scaun de cinematograf, în mijlocul multor alţi iubitori de west-ern-uri vechi. Spectatorii l-au crezut victima unui atac de cord, iar îndoiala medicului legist despre natura împunsăturii din spate, abia cât un ac de viespe, a rămas simplă piesă de dosar. Singurul cruţat a fost chirurgul de origine cehă. Regretând că nu se poate supune unui act auto-operator, Liubomir Klavek, în prezent un oarecare signorLopez Castello dintr-o localitate de pe coasta braziliană a Atlanticului,

trăia într-o opulenţă care-i contrazicea disconfortul sufletesc; a nu şti când vei fi scos din joc, fie prin sagacitatea unei autorităţi oficiale, fie prin brusca enervare a lui Rolf, este orice, numai o bătrâneţe cu adevărat liniştită, nu.

Senjuro Shamaguchi, persoana care îl aştepta la aeroport pe omul de afaceri Martinho W. Vargas, devenise proprietarul unui mic, dar cochet magazin de curiozităţi orientale. Avea un singur vânzător, suficient pentru ca afacerea să funcţioneze normal în absenţa patronului, deseori solicitat să întreprindă călătorii în interesul exclusiv al omului-zeu, căruia, din păcate, nu i se mai putea adresa prin master. Tim Salado şi Paul Jacoby se retrăseseră, nu în acelaşi timp şi cu justificări perfect plauzibile, din funcţiile exercitate în comisiile Organizaţiei Naţiunilor Unite; ei, experţii cu înaltă calificare, făceau parte din acele compartimente ale organizaţiei care, intrate în submersiune, aveau să aştepte, după caz, fie o reactivare energică, fie un transfer liniştit către lumea afacerilor. Erau rezerva latentă a unui imperiu în curs de restructurare.

La o singură întrebare nu-şi răspunsese, încă, Leacock-Vargas: cum de-a reuşit să evadeze Singleton din cuşca lui metalică? Atunci când a detonat clădirea fişierului, Rolf fusese convins că secretarul general ONU a ajuns praf şi pulbere, asemenea inspectorului britanic şi ofiţerului francez aruncaţi în aer în Bosnia. Gândul îi dădea târcoale, dar nu neliniştitor. E drept că pe Leacock, Singleton îl văzuse la faţă, de altfel o singură dată, în ziua când a fost capturat. În Vargas, “opera plastică” a lui Klavek, nu l-ar recunoaşte niciodată. Răspunsul enigmei mai putea, aşadar, să aştepte.

În forfota terminalului pentru America latină, din cel mai mare aeroport al lumii, întâlnirea dintre noul sosit şi persoana venită în întâmpinare se desfăşură fără efuziuni aparente. Un

latino-american şi un asiatic. Strângere de mână. Doi bărbaţi în vârtejul cosmopolit, unde rasele, vârstele, deprinderile, ambiţiile diferite se învârtesc cu repeziciune, până când discul divizat cromatic devine un cerc alb, lăptos. Două entităţi care se pierd, împreună, în New-York-ul tuturor aventurilor posibile.

În cele şase luni, ancheta oficială asupra afacerii "Substituirea Singleton" începuse ca un atac la baionetă, continuase sub forma unui război de tranşee, şi dădea semne că se încheie lamentabil, prin epuizarea forţelor combatante.

Unica instituţie care a suportat imediat consecinţele primelor dezvăluiri a fost Biroul Federal de Investigaţii. Bernie confirmă depunerea memoriului său în mâinile comandantului FBI-ului din New-York City. Deşi personajul respinse vehement acuza de vinovăţie ori de complicitate, deşi se apăra cu argumentul că sesizarea i se păruse pur şi simplu aberantă, nimic nu-l salvă, fu destituit. Mai mult, operaţia de curăţire înlătură cinci alte cadre, dintre care două făceau parte din conducerea centrală a Biroului Federal. Practic, întreg staff-ul instituţiei. Executivul Statelor Unite demonstra - cel puţin în această terapie de şoc - că, alertat de pericolul cangrenei, nu şovăie.

Dar această benefică intransigenţă trebuia, în viziunea conducerii statale, separată cu grijă de povestea unei sechestrări de demnitar ONU. Şi chiar a fost separată. De frica scandalului, un mare efort de ingeniozitate se consumă la despărţirea cauzei de efect. Pentru presă şi pentru opinia publică, afacerea Singleton nu exista; fusese un simplu zvon, preluat cu uşurinţă condamnabilă de mass-media. Din decesul lui Knud Gunnarsen într-un accident aviatic, fapt confirmat din păcate, nişte băgăreţi trăseseră concluzia, din fericire falsă, că şi prietenul ecologistului norvegian, Q.D. Singleton, luase loc la

bordul avionului, în ziua fatalei curse. Gogoaşa mediatică fusese redusă la proporţiile realităţii prin dezminţirile semnate de domnul Douglas Forrest, şeful Biroului de Presă, domnul Alden O'Connell, şeful serviciului operativ al Secretarului General, şi de către şoferul acestuia din urmă.

În spatele cortinei trasă ferm, pentru prostime, ancheta îşi urmase drumul, întreprinsă de forţele reunite ale FBI şi CIA. Pe baza amplului şi minuţiosului raport ("Top Secret") al lui Singleton, au fost extrase persoane, fapte, instituţii. Acestea au devenit tot atâtea piste de investigaţie. Vârful suprem al Organizaţiei criminale era, în proporţie de 90 la sută, identificat în grămada de resturi strivite la baza turnului A din World Trade Center. Cei doi locotenenţi ai numărului l din ierarhia bandei au fost identificaţi în persoanele lui Bartholomew Bartolommini şi Alonzo Mascella, ambii răpuşi prin mijloace violente. Alţi doi mafioţi, care asiguraseră alternativ păzirea demnitarului sechestrat: defuncţii Irving Norris şi Joshua Dewitt. Pe listă apărea şi un nipon, Koki Mitsuyama, despre care depoziţia Singleton indicase că a fost un expert tehnic al organizaţiei (despre infiltrarea niponului în vila Singleton ca instructor de arte marţiale al fiului celui sechestrat, Q.D.S. aflând, cu stupoare, ulterior). Moartea pecetluise şi gura aceea. În fine, doi dispăruţi, daţi în urmărire generală; cunoscutul chirurg american de origine cehă Liubomir Klavek şi un executant de mai mică importanţă, care în temniţa subterană răspundea la numele Rolf. Ultima de pe listă, o femeie, Abigail Throwstone, cu foste identităţi Muriel Mc. Carson şi respectiv, Muriel Lloyd, era vie, deţinută într-un spital penitenciar, însă cu un diagnostic sever şi un pronostic medical rezervat: actualmente iresponsabilă, foarte probabil irecuperabilă. De la un asemenea martor al dramei, nimic de obţinut.

Un element comun: conturile bancare identificabile ale tuturor accestor persoane fuseseră retrase şi virate - nu se ştie de către cine, nu se ştie încotro.

Concluzia (parţială?): la un moment dat, în viaţa internă a organizaţiei se declanşase un conflict major (de interese? de orgolii?) care a provocat o cumplită răfuială. Rezultat: autodecimarea. Trei dintre decesele enumerate avuseseră loc ulterior cataclismului. De aici, se avansase ipoteza că, probabil, un personaj mai puţin important din structură, a organizat cele trei omoruri şi a fugit cu banii. Dar mai important era că banda ca atare a fost, practic şi structural, lichidată.

Când ancheta s-a mutat în ograda lui Charity World Fundation, "umbrela legală" a imperiului, s-a constatat că ambii dispăruţi, doctorul L. Klavek şi Rolf (Rudolph Leacock) apăreau într-adevăr pe organigrama faimoasei instituţii filantropice. Dincolo de cei doi, însă, s-au evidenţiat numaidecât dificultăţile enorme ale unei anchete care trebuia să despartă grâul de neghină, în condiţiile unui secret care se vrea total asupra miezului chestiunii. Investigatorii se găsiră în faţa unei încrengături de instituţii academice, care de care mai prestigioase, toate incluse în elita mondială a domeniilor respective. O constelaţie de nume celebre, savanţi, profesori, cercetători, medici, se afla acolo, cu un inatacabil nimb de respectabilitate şi stimă; ce să reproşezi acestor oameni - că fac gloria ştiinţei americane?! Cât despre sponsori, situaţia era încă şi mai complicată. O nesfârşită listă de personalităţi dar şi trusturi, mari companii industriale, societăţi cu profiluri de o fantastică diversitate oferiseră, sistematic ori ocazional, ofrande materiale celor defavorizaţi - prin Charity. Cum să-l acuzi pe Mecena?! Cum să-ţi permiţi, măcar, să-l hărţuieşti, cu un potop de întrebări enervante? Doamna Marjorie

Dustfield, vice-preşedinta Fundaţiei cercetate, se zbătu ca o leoaică să stopeze răscolirea “denigratoare şi infamantă”. Mai convingător decât protestul ei, a fost reacţia celor tracasaţi: retragerea donaţiilor. Toţi au pus acest val de retrageri pe seama afrontului nemeritat. Şi, cu excepţia a patru persoane, nimeni n-a legat acest proces de faptul că noul şef suprem al Malefiei renunţase, pur şi simplu, la umbrela Charity, schimbând traseul “cotizaţiilor”.

Evoluţia lui Quentin Dexter Singleton, în cele şase luni ulterioare eliberării sale, i-a uimit pe aproape toţi cei care cunoşteau adevărul. Scăpat din recluziune printr-un miracol, fără a fi suportat propriu-zis violenţe, ar fi fost firesc, gândeau oficialii, să recupereze în ritm de marş forţat timpul de care fusese lipsit, să înlăture imediat orice măsură cu caracter malign luată sub programul său, în sfârşit, să lanseze cu energie programul pentru care Q.D.S. fusese preferat contracandidaţilor săi la conducerea Organizaţiei Naţiunilor Unite. Toate acestea ar fi cerut un bărbat clocotind de viaţă.

În locul acestuia, sub ochii tuturor, apărea un om apatic, purtând o osteneală lăuntrică enormă. Autorităţile se temură de imprevizibila consecinţă ce ar putea nărui, cine ştie cum şi când, tot eşafodajul tăcerii, ridicat cu atâta grijă. Îi propuseră deci Secretarului General ONU un concediu medical, de refacere şi odihnă. Nu primiră un refuz, ci o demisie în toată regula, scrisă în termeni măsuraţi. Definitivă. Ea fu acceptată. În aceeaşi săptămână, imensa clădire de pe First Avenue avea un nou prim ocupant, dar nici o recepţie de adio nu marcă plecarea predecesorului...

Lehamitea era, în ultimă instanţă, resortul acestei frângeri. Jos, în cubul de oţel inox, aflase lucruri cutremurătoare despre subsolul societăţii, acolo unde crima domneşte, de unde ea

se extinde, urcând strat cu strat, până la vârfurile scânteind de lustrul respectabilităţii. O asemenea lume nu dispare prin moartea câtorva personaje; se va găsi întotdeauna un alt Gus gata să preia frâiele. Totuşi, şocul înâlnirii cu răul în stare concentrată ar fi galvanizat, poate, energiile acestui Singleton liber, aducându-l în prima linie a luptătorilor, dacă... Dacă “sus”, în lumea la care prizonierul tânjise, n-ar fi văzut că reţeta oficială, reţetă nu recomandată, ci pur şi simplu impusă de Establishment, se numea muşamalizare. Aşadar, QDS se afla, personal, prins între două gigantice mistificări. Prea mult pentru un om însetat de adevăr, vulnerabil tocmai prin această naivă, demodată, împovărătoare aspiraţie.

În plus, două evenimente din viaţa personală adânciseră drama omului. Într-o noapte, noaptea care a urmat acceptării demisiei fiului, inima lui Archibald Singleton a refuzat să mai bată. Iar Sandra Rowena, fără a declanşa, încă, procedurile unui divorţ legal, s-a separat practic de bărbatul a cărui carieră a fost, voluntar, distrusă. Din acel moment, în spaţioasa vilă din apropierea liniştitului Latourette Park, au locuit doi străini, la care Teddy căuta, alternativ, fără spor, căldura unui cămin.

Şi, dincolo de toate, pe Quentin îl chinuia imaginea lui Knud. El, Singleton, provocase - indirect - moartea lui Gunnarsen. Ăsta era un adevăr crud în sine. Insuportabil, însă, era faptul că medicul şi ecologistul norvegian trecuse pragul morţii cu convingerea că avusese, drept prieten, un ticălos.

Meditaţia despre prietenie şi despre infinitele precauţii cu care trebuie ocrotită această floare rară şi firavă devenea, pe zi ce trecea, tema centrală a solilocviilor lui Quentin. Dacă răsfoia o carte, era pentru a căuta acolo, în experienţa ori în înţelepciunea altora, puncte de sprijin ale sufletului său copleşit

de suferinţă. Totuşi, ar fi fost nedrept cu propriul său destin dacă nu recunoştea că patru oameni îi întinseseră mâinile lor. Simplu, cald, eficient. Aceiaşi oameni cărora le datora libertatea şi viaţa. Trei bărbaţi şi o femeie, din acest New-York cu şaisprezece milioane de locuitori. Patru oameni care l-au ajutat să treacă, fie şi târâş-grăpiş, peste cel mai dramatic an din viaţa lui. Ce păcat, Doamne, ce păcat că de unul dintre aceştia patru urmează să se despartă. Probabil, pentru totdeauna...

...Bernie conducea Fordul vechi cu prudenţa sa obişnuită, dar Hazel, de pe scaunul din dreapta, îl îndemna mereu să aleagă varianta mai puţin aglomerată, chiar dacă ocolitoare, către aeroportul Kennedy, de teama unei emoţii repercutate în "negocierea" vreunui viraj. Pe canapeaua din spate, Colin se juca, aţâţat, cu pipa stinsă, iar Emery, singurul afişând o veselie cam ieşită din comun, puncta şi contrapuncta peisajul citadin în mişcare, de parcă el, Întorsureanu, ar fi fost un comentator instalat în studio, iar New-York-ul - un film documentar căruia tocmai i se ticluieşte textul.

Când, prin fanta îngustă dintre doi zgârie-nori din Manhattan se zări, în depărtare, insuliţa Liberty, cu Liberty Enlightening the World, faimoasa zeiţă din bronz, tânărul le-o arătă celorlalţi trei.

— Ştiţi voi, posacilor, prin ce intră mândra în legendă? Să vă zic eu. Prin faptul că Franţa a făcut-o cadou Americii. Că sculptorul monumental Bartholdi i-a modelat chipul, ţinuta, facla şi legea. Că inginerul Eiffel i-a calculat schelăria interioară, chiar mai înainte de-a înălţa turnul Eiffel. Că 22 de preşedinţi, de la Stephen Grover Cleveland până la William Jefferson Clinton, au jurat că gestul ei este iubire şi veghe, nu retorică. În sfârşit, o aşteaptă nemurirea fiindcă, într-o dimineaţă însorită

de septembrie, anul trecut, a primit vizita lui Mircea Răzvan Întorsureanu. Din Vrancea. Uite, d-aia!

De lângă el, Colin Fletcher îşi înfipse dinţii pe muştiucul lulelei şi mârâi:

— N-o mai face pe voiosul, Emery... Auzi, hârţogarii dracului, ce boacănă trântiră...

Fordul se îndrepta către aeroport dintr-o pricină precisă. Formulată cât se poate de tăios. Numitul Intorsureanu Mircea Răzvan făcea obiectul unei decizii de expulzare din USA. Tot ce putuseră obţine prietenii săi fusese să-l însoţească dânşii până la scara avionului, nu o pereche de agenţi morocănoşi. Dar ce se întâmplase? Mai nimic. În totală necunoaştere a celor petrecute în ultimele trei anotimpuri, se validase hârtia cu ancheta frontalieră referitoare la omisiunea menţionării episodului din portul francez Le Havre. Ancheta, veche de şapte ani, despre pasagerul clandestin dintr-un container de mărfuri, îşi urmase ruta ei de melc cu arhiva pe spinare. După ocoluri şi pauze, dâra băloasă a melcului birocratic se oprea definitiv la 9 iulie 200l, dată până la care, câştigătorul loteriei pentru viza de intrare în Statele Unite trebuia să părăsească Statele Unite “pentru că a ascuns adevărul”.

— Dar de ce vă tulburaţi aşa, fraţilor? O Administraţie profund iubitoare de adevăr, care nu şi-ar minţi cetăţenii nici s-o pici cu ceară - putea oare să tolereze minciunica mea fricoasă? Peste poate!... Bine mi-ai făcut, Administraţie! Mulţumiri. Căci orice şut în fund e un pas înainte!

Cei trei prieteni de care se despărţea îşi întoarseră privirile către exterior, cu pudoarea adulţilor surprinşi în flagrant delict de emoţie intensă. Bernie avea tristeţea bine temperată, totuşi nu toată atenţia lui se cheltuia pe solicitările traficului; poate că tehnicianul statisticii căuta în sine un cuvânt de adio

semnificativ şi înţelegea că nu-l va găsi în timp util. Hazel, suferind de melancolie ca de lingoare, aştepta ţărmul unei resemnări sobre şi, fiindcă o lacrimă o împiedica să-l vadă, nu-şi mai dorea decât să treacă timpul, iar ea, în această trecere, să uite şi să fie uitată. Mai colţos, Colin se enerva cu pauze. În atâţarea lui intermitentă, reacţia românului la expulzare făcea contact cu uimiri mai vechi; formula "haz de necaz" rămânea, ca realitate psihică, cvasi intraductibilă în engleză, cam tot aşa cum, peste ingredientele analizabile unul câte unul, grătarul acela pregătit cândva de Emery în faţa căsuţei-cabană, pe malul Hudsonului, avusese un gust incomparabil. Reţeta tradiţională, nişte mangal, vânturare, poate o vrajă, ca la el acasă. "Poftă bună, copii..."

— Ia spune-ne, Bernie, tu nu crezi că afurisita asta de expulzare alungă peste ocean un martor incomod al afacerii Singleton? Donowan Wade, ori cine ştie ce altă mărime secretoasă, o fi dat ordine să se ia la prelucrat dosarul de imigrant al lui Emery, şi orice pretext de-acolo să-i dea un brânci afară!

Bernie se uită la Fletcher prin oglinda retrovizoare. Clătinarea capului era mai mult decât negaţie...

Ciudă.

— Nici pomeneală. Interesul autorităţii era - dimpotrivă - şi este încă să fim, în permanenţă, toţi patru, sub ochii ei. La locul nostru şi cuminţi. Aici! Emery e dat afară din prostia unui serviciu cu ochelari de cal. Nu ştie dreapta ce face stânga. Evident, cineva o să fie sancţionat, dar va fi post-festum.

— Dacă erai convins de asta, de ce nu i-ai dat lui Emery argumentul cu care să se apere? se indignă ziaristul.

Mircea Răzvan Întorsureanu tocmai fluiera, uşor sub ton, Yankee Doodle şi saluta amical, cu palma, ba pe omul-sandwich

dintre panourile publicitare ale unui nou detergent, ba pe birjarul cu joben de pe capra unei trăsuri turistice.

— I l-am dat, Colin, fii convins. N-a vrut să-l ia! Zice c-a văzut destul America şi că acum e interesat de Australia. Eu, adăugă Bernie Merwin, m-aş fi mutat cu slujba, din New-York la Newark, într-o companie civilă, ca statistician. N-am fost lăsat. Mă rog, mi s-a cerut să rămân la FBI.

— Dar te-au promovat, nu mai eşti subofiţer, ai steluţe noi, ce te plângi? Iar pe Hazel au rugat-o să rămână funcţionară ONU. Carieră în staţionare, nimic nu bate la ochi. Pe când eu... Eu am pierdut ultima şi cea mai sigură ocazie, să obţin un premiu Pullitzer, din cauza tăcerii patriotice în afacerea Singleton. Nu încercaţi să mă consolaţi, sunt inconsolabil. A propos, Emery, ţi-ai luat rămas bun de la omul nostru?

— Luat. Totuși, se pare că vine şi el la aeroport. Ca variaţie de decor, zicea. Mircea Răzvan Întorsureanu se gândi dacă să împovăreze, ori nu, cugetul celor de care se despărţea, prin nişte observaţii legate de îmbătrânirea accelerată a omului retras la cerere din înalta funcţie. Renunţă, din bun simţ. Se mulţumi să adauge cu jumătate de gură:

— Să nu-l lăsaţi singur pe QDS, zău, că vă faceţi păcat... Afară de copil, nu mai are pe nimeni.

Hazel şi Bernie nu se priviră, iar curentul dintre ei fu prea slab ca să dea scânteie. Însă Colin Fletcher se însufleţi şi se aşternu pe vorbă.

— S-a pus stopul... Cât stăm pe roşu, vreau să vă spun, ca să mai prindă şi Emery poanta, de ce ţin să-mi fac vânt, cât de iute, peste balta atlantică, în frumosul Regat Unit al Marii Britanii. Am de gând să scriu o carte despre vlăstarele cu sânge albastru care, din spleen european altoit pe bravadă juvenilă de racketeers, fură limuzine de lux, le fâţâie fără noimă, apoi

le abandonează, dar numai după ce le distrug bine. Fiecare se distrează cum poate... Aţi auzit de banda verilor Adams? Domnul Singleton a citit o notiţă despre poznele acelor veri, de origine scoţiană. În sediul CIA, chiar în ziua când voi l-aţi scos din camera lui cubică... Era pentru domnia sa morala unei fabule. Asta e ceea ce l-a cam dat gata, o ştiu din discuţiile mele ulterioare cu dânsul. Căci, vreme de o lună, după demisie, l-am vizitat zilnic, cum ştiţi.

Colin Fletcher nu luă seama la faptul că, la culoarea verde, maşina condusă de Bernie trebuia s-o ia din loc. Până la aeroport mai era drum. Ar fi fost păcat ca Întorsureanu să plece în lume cu o învăţătură mai puţin.

— Doamnă şi domnilor, noi, ocupanţii acestui Ford matusalemic, suntem Patru. Tot patru erau acei youngsteri-gangsteri. Şeful, Roger Adams, 20 de ani, era fiul lui Sir Vincent Adams, membru al Camerei Lorzilor şi nepotul lui Reginald Adams, fost guvernator la Hong-Kong şi premiat autor de studii heraldice scoţiene. Ceilalţi trei membri ai trupei de nobili briganzi erau Bruce, Angus şi Ingulf, de l8,l6 şi l5 ani, fiii unui viconte din ultima ramură Fitzroy, a căror mamă era născută Velvet Adams. Ei bine, această Velvet ar fi fost gata să se mărite, prin 1969-70, cu Scott Mc. Carson, american de origine scoţiană. Şi dacă nu i-a devenit nevastă n-a fost că nu-l iubea, ori pentru că nu era nimic de capul lui. Dar, vedeţi dumneavoastră, provenea dintr-o familie care se ţinea de rele. Şi s-a aflat la vreme. Şi moralitatea lumii bune s-a opus. Iar legătura dintre moralitatea lumii şi morala fabulei amare a făcut-o, tot restul vieţii lui, Gustave K. Throwstone, Marele Invizibil. A, un ultim apropo: K venea de la Kenneth. Un postum omagiu iubitului frate numărul 3, tatăl fetiţei care şi-a pierdut minţile. Nu mă miră că Singleton

o vizitează la ospiciu, chiar dacă ea nu-l mai cunoaşte. Ori poate de aceea.

Bernie tuşi:

— Ai de gând să încalci interdicția, Colin? Fletcher se minună:

— Interdicţie?! Fii serios. Ce, a scrie despre depravarea junilor amorali din familiile britanice Adams şi Fitzroy are cea mai slabă legătură cu istoria recentă a secretarului general ONU? Visezi, omule! Fac o documentare aşa, de amorul artei...

La aeroport, Singleton aştepta. Soţii Merwin-Zimmermann luară hotărârea să-l îmbrăţişeze rapid pe Emery şi să plece. Fostul demnitar, împreună cu ziaristul, aveau să stea până când Boeing-ul îşi va desprinde roţile de pistă.

Hazel îşi simţi obrazul ud de lacrimi, când şi-l lipi de faţa prietenului expulzat.

— Te întorci la... în oraşul acela, unde te-ai născut, şi despre care ne povesteai că există o zicală...?

— A, nu chiar, râse românul. "Azi aici, mâine-n Focşani". Ai o memorie prodigioasă, dragă amică, totuşi Focşanii sunt greu de ţinut minte. Vorba e adevărată, dar eu trec prin Bucureşti, să văd ce mai fac muzele şi, eventual, muzeele. Pe urmă, plec iar. La Brisbane.

— Ce să faci acolo? Te stabileşti în Australia?!

— Eu? Doamne fereşte! Dar, ca om civilizat, nu se poate să nu dau curs invitaţiilor cu care m-a tot bombardat colegul meu de Statuia Libertăţii, Sid Shepherd. V-am arătat invitaţiile primite de la omul acela, nu?

— Oh, Emery! Dacă n-ai de gând să lucrezi şi să te stabileşti acolo, crezi că merită osteneala de a te duce până la capătul lumii? Nu văd rostul.

Mircea Răzvan nu ştia dacă în ţara cangurilor cineva o să-i spună Emery. Surâse, puţin absent, uriaşei păsării argintii care

îi păstra un scaun din cele 340, plus douăsprezece rezervate membrilor echipajului.

— Rostul? Era un secret, Miss Hazel, dar, cedând insistenţelor, ţi-l dezvălui. Eu întotdeauna am crezut că, de dragul biografiei, este bine ca omul să colecţioneze o droaie de locuri.

— Locuri? Pentru ce?

— E destul de simplu. Ca să aibă de unde veni acasă.

SFÂRȘIT

ianuarie 1997-martie 1998

ION BUCHERU
născut în 1934
la Tâncăbeşti-Ilfov

A absolvit liceul „Mihai Viteazul” şi apoi Facultatea de Filosofie şi Ziaristică a Universităţii din Bucureşti.

Ziarist, om de televiziune (realizator de emisiuni şi conducător de posturi şi redacţii TV), producător de film (46 de lung-metraje artistice, ca director al Casei de Filme Unu), romancier, dramaturg şi scenarist, a condus publicaţii centrale, a predat cursuri de televiziune în învăţământul superior, a publicat 15 volume de teatru, proză şi eseistică, i-au fost puse în scenă piese în teatre, la teatrul TV şi teatrul radiofonic.

S-au făcut filme (ficţiune şi documentare) după scenariile sale.

Este membru al Uniunii Cineaştilor din România.

”Ion Bucheru are replică şi stil, fraza lui bate sprinten din aripi şi prinde ideea, dialogurile se lansează în comentarii de vădit interes civic, cu ecouri filozofice, estetice, morale. E un polemist şi un moralist, experienţa l-a înzestrat cu numeroase teme de meditaţie asupra cărora are ceva de spus, un punct de vedere de afirmat”.

C. PARASCHIVESCU, Teatrul, nr. 2 din 1985

Naraţiunea este rând pe rând ironică („Toate sistemele politice bazate pe principiul *jumătate plus unu* pornesc de la intuiţia Lăpuşneanului, care i-a şi oferit majorităţii revoltate capul sus-numitului Moţoc, în schimbul liniştii personale”), pasională („unele dintre ciudăţeniile smolite carpato-danubiano-pontice au luat avânt periculos odată cu câştigarea mult doritei şi atât de necesarei libere circulaţii a oamenilor, a ideilor, serviciilor şi capitalurilor”), concluzivă („Când a apus comunismul, Răsăritul s-a mutat la Apus, dar iată că, după un sfert de secol, constatăm cu surprindere cum dinspre Apusul devenit Răsărit ne vin şi pete de întuneric”).

ION MARIN - ultima-ora.ro

Am aşternut pe hârtie primul cuvânt al primei piese după trei decenii de gazetărie, pentru ca - după nici un an și jumătate - să o termin pe-a doua, dintr-o suflare. Plămada lor de gânduri, sentimente, întrebări şi răspunsuri mi se pare, acum, la fel de veche şi de familiară ca amintirile despre paşii dintâi în viaţa de redacţie. Dar dacă aşa stau lucrurile, de ce de-abia acum şi de ce tocmai acum? Poate pentru că ziaristica a însemnat, în ceea ce mă priveşte, întâlnirea (fericită) a mandatului cu vocaţia de a căuta şi promova valoarea şi valorile. Valoarea altora.

AUTORUL

(din prefața primei ediții a pieselor, apărută în colecția „Rampa”

Sumarul seriei SCRIERI

Volumul I • Proză
- Revanșă târzie
- Veninul victoriei

Volumul II • Proză
- Afacerea Beautiful College
- Imperiul

Volumul III • Proză
- Tatăl băiatului altuia
- Audiențe cu ciudați

Volumul IV • Proză
- Muzeul Ciudățeniilor Carpato-Danubiano-Pontice

Volumul V • Proză, Satiră-umor
- A meritat?
- Spinii trandafirului

Volumul VI • Dramaturgie, Scenarii
- Frumosul cotidian
- Fața nevăzută a lu(m)nii
- Proiectul Simaciu
- Circul
- Un mesager din univers
- Balada lui Alimoș
- Competiția

De același autor:

Colocviu cu studenţia
eseuri, în colaborare cu Igor Şerbu
(Editura Politică, 1963)

Faţa nevăzută a lum(n)ii
teatru (Editura „Eminescu”, colecţia „Rampa”, 1983)

Revanşă târzie
roman (Editura „Sport-turism”, colecţia „Cartea de vacanţă”, 1984)

Frumosul cotidian
teatru (Editura „Cartea românească”, 1984)

Cartea cu audienţe
proză scurtă (editată în regie proprie, 1992)

Afacerea Beautiful College
roman, în colaborare cu Ştefan Iureş
(Editura „Cartea românească”, 1993)

Pe asta o ştiaţi?
culegere de glume şi anecdote din „epoca de aur”
(Editura „Coresi”, 1995)

Veninul victoriei
roman (Editura „Odeon”, 1995)

Fenomenul Televiziune
tratat de specialitate
(Editura „România de mâine”, 1997)

Imperiul
roman, în colaborare cu Ştefan Iureş
(Editura „General partner”, 1999)

O piesă: **Circul**
şi un scenariu: **Balada lui Alimoş**
(Editura „Sempre”, 2003)

Tatăl băiatului altuia
roman (Editura „SemnE”, 2006)

Spinii trandafirului
scrişi de Ion Bucheru, desenaţi de Albert Poch

Limbajul imaginii filmate
scenariu şi comentariu pentru un
film serial ştiinţifico-didactic, în colaborare cu Marina Roman
(Editura „Norma”, 2010)

Limbajul imaginii filmate
scenariul şi comentariul filmului serial
ştiinţifico-didactic, în colaborare cu Marina Roman
regia: Dumitru Cucu
(Editura „România de mâine”, 2013)
Videobook distins cu Menţiune specială în cadrul Galei UCIN 2013

Audienţe cu ciudaţi
roman (Editura „SemnE”, 2013)

Muzeul Ciudățeniilor Carpato-Danubiano-Pontice
roman de semificţiune (Editura „SemnE”, 2015)

A meritat?
roman (Editura „SemnE”, 2015)

Un oaspete la cină
scenariul filmului de ficțiune cu același titlu, realizat
la Casa de Filme Unu, în regia lui Mihai Constantinescu, 1986

În curând:
romanul **Gorunii**

Încă împotrivindu-se angoasei, Quentin îşi concentra atenţia asupra scării. Cobora fără grabă, chiar tacticos, un al patrulea ins.

Când omul se arătă în întregime, sechestratul fu fulgerat de un fior. Acolo, la patru paşi distanţă, într-o dublură perfectă, se văzu pe sine. Pentru prima dată de la începutul sinistrei aventuri, domnul Quentin Dexter Singleton simţi că îngheaţă de frică.

Ion Bucheru, Ștefan Iureș

,,Imperiul''

ISBN seria SCRIERI 978-973-87836-3-8

ISBN Vol II 978-973-87836-5-2

Editura Planet